

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
Καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Βαρβακείο Λυκείῳ

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ
ΑΙΤΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΠΑΡΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΟΛΛῶν ΒΕΛΤΙΩΝ

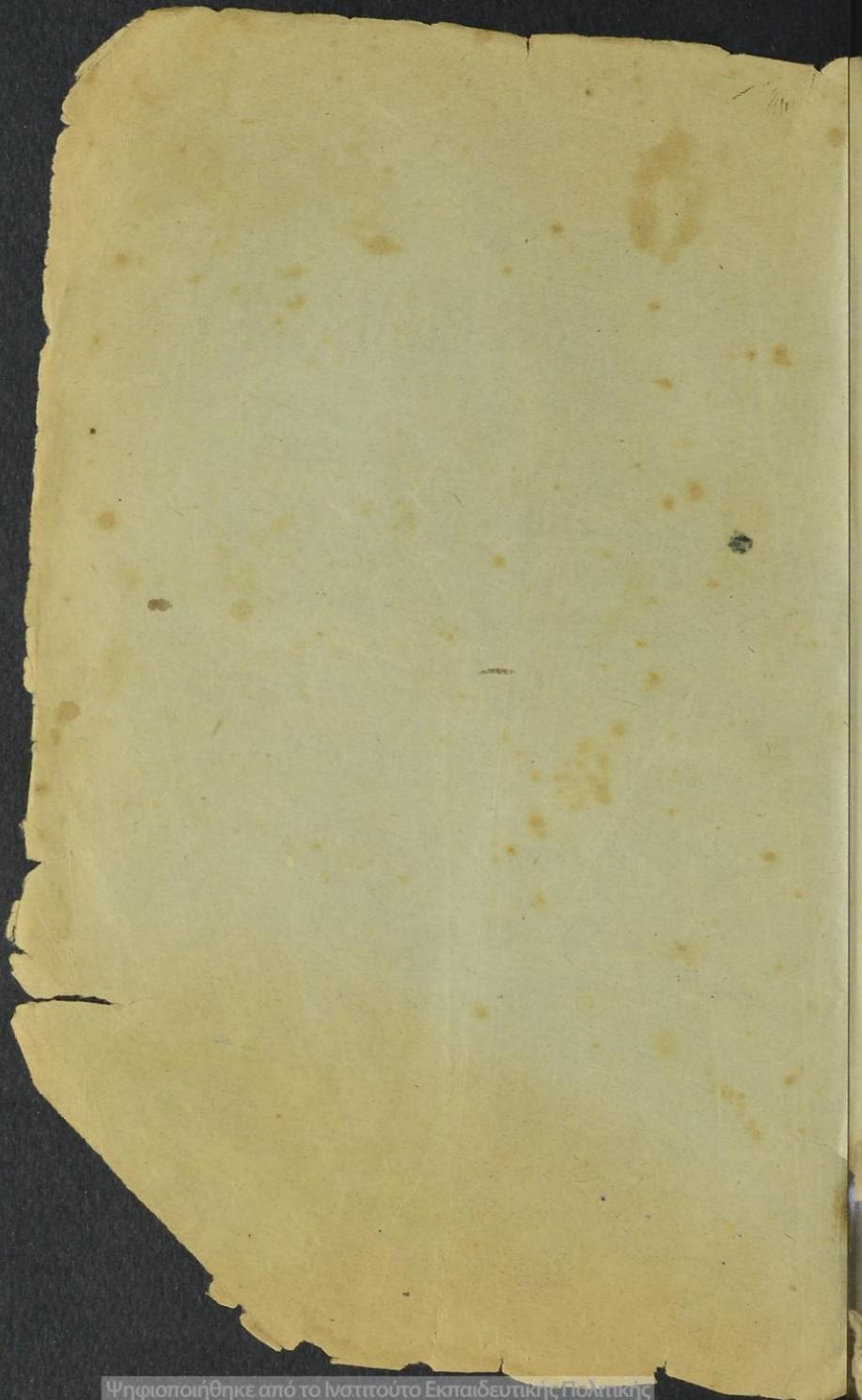

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

16— Ὀδὸς Περικλέους—16

1914

18524

18524

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
Καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Βαρβακείου Λυκείῳ

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

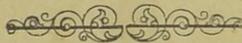
ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΠΑΡΕΝΑΤΟΓΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΟΛΛΩ: ΒΕΛΤΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

16 — Ὀδὸς Περιπέλους — 16

1914

Ἐξαντληθείσης καὶ τῆς γ' ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου Λεξικοῦ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων, θαρροῦντως προβαίνομεν καὶ εἰς τὴν τετάρτην ταύτην, ἣν κατστήσαμεν πληρεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν τῶν προηγουμένων.

Οὐδὲν ἐν ἐκάστῳ ῥήματι παρελίπομεν ἀνερωμήνυτον καὶ ἀνεξέταστον καὶ δὴ ἐν ἰδιαιτέrais σημειώσεσιν, ἐν αἷς προσετέθησαν τὰ τε συνώνυμα καὶ αἱ περιφράσεις, δι' ὧν παρ' Ἀτικοῖς ἀνεπληροῦντο οἱ ἐν ἀγκύλαις ([]) σημειούμενοι ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι χρόνοι (τύποι) ἢ καὶ οἱ ὅλως ἑλλείποντες τοιοῦτοι. Πολλὴν δὲ κατεβάλομεν ἐπιμέλειαν πρὸς διάκρισιν τῶν μακρῶν καὶ βραχέων διχρόνων, ὡς καὶ τῶν ῥηματικῶν παραγῶγων ἀπὸ τῶν παρωνύμων, περὶ ἃ ἰκανὴ ἤδη σύγχυσις παρὰ πολλοῖς ἐπικρατεῖ. Τὰ δὲ τῆς ἐξελίξεως τῶν θεμάτων καὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἐν γένει τῶν ῥημάτων πραγματευόμεθα κατὰ τὰς νεωτέρας τῆς Γλωσσολογίας ἐρεῦνας καὶ πορίσματα. Ἐπειδὴ δὲ πολλαχοῦ τοῦ ἔργου ἡ ἐπισώρευσις πολλῶν ὁμοίων δὲν κατέστησεν ἐφικτὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀττ. πεζογραφίας τὴν διάταξιν τῆς ὕλης, ἀναγκαζόμεθα νὰ συστήσωμεν τοῖς κ. κ. συναδέλφοις πρὸς πρακτικωτέραν διδασκαλίαν τῶν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ῥημάτων τὰδε:

α') Ἴνα ἐθίζωσι τοὺς μαθητάς, ὅπως τοὺς ἐν [] σημειούμενους ποιητ. καὶ μτγν. χρόνους, (οὓς ἐθεωρήσαμεν ἀπαραιτήτους πρὸς ἀναγραφὴν ὡς συχνότατα ἀπαντῶντας παρὰ τοῖς μτγν. συγγραφεῦσιν) ἢ καὶ τοὺς ὅλως ἑλλείποντας τοιοῦτους ἀναπληρῶσι διὰ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Οὕτω τὰ «πλέον οὖν» τὰ θέτοντα ἐν ἀμφιβόλῳ τὸν μαθητὴν ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν τῶν περαιτέρω ἐνωιωῶν τούτων ἢ ἐκείνων τῶν χρόνων (τύπων) φυγαδεύονται καὶ ἀρ-

τία ἢ εἰκὼν τῶν οὕτως εἰπεῖν ἠκρωτηριασμένων ῥημάτων ἐμφανίζεται.

β') Ἴνα ἐθίζωσι τούτους, ὅπως τῶν κατὰ σημασίαν ἀνωμάτων ῥημάτων μνημονεύωσι τοὺς χρόνους οὐχὶ κατὰ τὴν οἰκίαν τοῦ σηματισμοῦ τάξιν, ἀλλὰ τὴν τῆς σημασίας· οἷον τοῦ ῥ. οἶχομαι οἱ χρόνοι δέον νὰ μνημονεύωνται ὡς ἑξῆς· ἔν. φεύγω, πρτ. ἔφευγον, μελ. οἰχήσομαι (καὶ φευξοῦμαι), ἀορ. ἔφυγον, πρκ. οἶχομαι (καὶ πέφευγα), ὑπερσ. ᾠχόμεν (καὶ ἐπεφεύγειν)· τοῦ ἦκω : ἔν. ἔρχομαι, πρτ. ἦειν ἢ ἦα, μελ. εἶμι, ἀορ. ἦκον, (καὶ ἦλθον), πρκ. ἦκα (καὶ ἐλλήλυθα), ὑπερσ. ἦκον) καὶ ἐλλήλυθειν) κλ. κλ.

Ἐπὶ τοιαύταις σκέψεσι φιλοπονήσαντες καὶ ἐπεξεργασθέντες τὸ παρὸν ἔργον παραδίδομεν αὐτὸ καὶ αὐτίς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξιότιμων συναδέλφων, παρ' ὧν ἀπεκδεχόμεθα εὐμενῆ κρίσιν καὶ θερμὴν ὑποστήριξιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1914.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ

Πάν γνήσιον ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθεν ἰδιόχειρον ἐπογραφήν μου θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον

Ἰ. Ρωσσης
 Ἰ. Ρωσσης

— ΤΥΠΟΙΣ Π. ΛΕΩΝΗ —

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§ 1. **Ἀνώμαλα ῥήματα** λέγονται, ἕτα δὲν σχηματίζουσιν ὁμαλῶς πάντα τοὺς χρόνους διὰ τῆς προσθήκης ἀμέσως εἰς τὴν ῥίζαν ἢ τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν ὀλικῶν καταλήξεων, ἀλλ' ἢ α') ἔχουσι τὰ θέματα μεταβεβλημένα καὶ ἐπηυξημένα καὶ λέγονται **κοινῶς ἀνώμαλα** ἢ **ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμόν** ἢ β') σχηματίζουσι τοὺς ἐλλείποντας χρόνους ἐκ διαφορῶν μὲν ἐτυμολογικῶς ῥιζῶν ἢ θεμάτων, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν (συνωνύμων) καὶ λέγονται **ἐλλειπτικὰ ἀνώμαλα** ἢ γ') ἔχουσι χρόνους τινὰς μετὰ διαφοροῦ σημασίας καὶ λέγονται **ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν**. (1)

Α'. ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΩΜΑΛΑ ἢ ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ

§ 2. Τὰ κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμόν ῥήματα εἶναι· 1) τὰ πάσχοντα διαφοροῦς μεταβολῆς ἐν αὐτοῖς τοῖς θέμασι· 2) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν ἀρχῇ· καὶ 3) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν τέλει· καὶ

α') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα πάσχουσι διαφοροῦς μεταβολῆς.

§ 3. Αἱ ἐν τοῖς θέμασι γιγνόμεναι μεταβολαὶ τῶν ῥημάτων εἶναι κυρίως ἡ συγκοπὴ καὶ ἡ μετάθεσις.

Καὶ ἡ μὲν **συγκοπὴ** συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν· Γί-γν-ομαι (ἀντὶ γι-γέν-ομαι). Ἐγείρομαι ἠγρ-όμην (ἀντὶ ἠγερόμην, θ. ἐγερ-έγρ), ἔπομαι-έ-σπ-όμην (ἀντὶ έ-σεπ-όμην, θ. σεπ-, έπ-), ἔρχομαι-ἦλθον (ἀντὶ ἦλυθ-ον, θ. έλευθ-, έλυθ-), ἔχω-ἔσχ-ον (ἀντὶ έ-σεχ-ον, θ. σεχ-, έχ-), ἔσχ-ω (ἀντὶ σι-σέχ-ω, θ. σεχ-). Πέτομαι-έ-πτ-όμην (ἀντὶ έ-πετ-όμην, θ. πετ-, πτ-), πί-πτ-ω (ἀντὶ πι-πέτ-ω), πι-πρά-σκω (ἀντὶ πι-περά-σκ-ω). Τί-κτ-ω [θ. τεκ- ἀντὶ (τι-τέκ-ω=) τί-κτ-ω].

Ἡ δὲ **μετάθεσις** συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν· Βάλλω (θ. βαλ-

(1) Διὰ τῆσδε τῆς εἰσαγωγῆς, ἣν ἀριστα κατοπτρίζει τὸ ἐν τέλει παρατιθέμενον **μνημονικὸν διάγραμμα**, νομίζομεν ὅτι παρέχομεν τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι πλήρη καὶ τελείαν εἰκόνα τοῦ περὶ Ἀνωμάτων Ῥημάτων κεφαλαίου τῆς Γραμματικῆς, ὅπερ ἄλλοι ἄλλως πραγματεύονται.

έλα-) -δέ-έλη-κα κλ. Ἐχω (θ. σεχ-, σχε-) -σχή-σω κλ. Ἀπο-θνή-σκω (θ. θαν-, θνα-) -τέ-θνη-κα κλ. Καλέω (θ. κελ-, κλα-) -κέ-κλη-κα κλ., κάμνω (θ. καμ-, κμα-) -κέ-κη-κα κλ. Πέτομαι (θ. πετ-, πτε-) -πτή-σομαι κλ., πίπτω (θ. πετ-, πτε-, πτη-, πτω-) πέ-πτω-κα κλ. Στόρνυμι (θ. στορ-, στρο-) -στρώ-νυμι (§ 16) κλ. Τέμνω (θ. τεμ-, τμε-) -τέ-τμη-κα κλ. Ἡ μετάρθεσις ἰδίως συμβαίνει εἰς τὰ ὑγράληκτα καὶ ἐνρινόληκτα θέματα.

Σημ.—Εἰς τὰς ἀνωτέρω δύο οὐσιώδεις μεταβολὰς τῶν ῥημ. θεμάτων δύνανται νὰ καταλεχθῶσι καὶ αἱ ἐπόμεναι, ἧτοι 1) ἡ **συστολή** οἷον λείπ-ω-έλιπ-ον (θ. λειπ-, λιπ-), φεύγω-έφυγ-ον (θ. φευγ-, φυγ-) κλ. κλ. 2) ἡ **τροπή** οἷον ῥήγ-νυμι ἔρραγ-ήν, ἔρωγ-α (ῥηγ-, ῥαγ-, ῥωγ-), τρέφ-ω, τέτροφ-α (θ. τρεφ-, τροφ-) κλ., λείπ-ω, λέλοιπ-α (θ. λειπ., λοιπ-) κλ., κλ. καὶ 3) ἡ **ἔκτασις** οἷον (σημάν-ω=) σημαίνω -έσημην-α (θ. σημαν-, σημην-), μένω ἔμειν-α κλ.

β') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπηυξημένα ἐν ἀρχῇ.

§ 4. Τὰ ῥημ. θέματα ἐπαυζάνονται ἐν ἀρχῇ διὰ τοῦ ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· συμβαίνει δὲ ὁ ἀναδιπλασιασμός οὗτος ἐν τοῖς:

Βι-θάζω, βι-θρώσκω. Γι-γνομαι, γι-γνώσκω. Δι-δάσκω, δι-δημι (=δέω, διδέασι Ξεν.), δι-δράσκω, δι-δωμι. Ἴ-στημι (σί-στημι), ἴ-ημι (σί-σημι), ἴ-σχω (σί-σχω). Κί-χρημι (χί-χρημι). Μι-μνήσκω. Ὀ-νί-νημι. Πί-μ-πλημι, πί-μ-πρημι, πι-πράσκω, πί-πτω. Τί-θημι (θί-θημι), τί-κτω καὶ τι-τρώσκω.

γ') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπηυξημένα ἐν τέλει.

§ 5. Τὰ ῥημ. θέματα ἐπαυζάνονται ἐν τέλει διὰ τῆς προσλή-φews τῶν ἐξῆς ἔνδεκα ἐνεστωτικῶν προσφύματων: **ε, ι, ο, ν, τ, αν, αιν, νε, οκ, ιοκ, νυ**. Κατὰ τὰ προσλαμβανόμενα δὲ προσφύματα εἰς τὰ ῥημ. θέματα τὰ ῥήματα δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἰσαριθμούς τάξεις.

Σημ.—Ῥήματά τινα λαμβάνουσι διπλᾶ προσφύματα· οἷον ἀφλ-**ιοκ-άν-ω**, αὐγ-**ο-άν-ω** αὐξάνω κλ. (δρα § 8, 9 καὶ 11).

Τάξις πρώτη (πρόσφυμα -ε-).

§ 6. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα προσλαμβάνουσι τὸ πρό

φυμα ε ἢ ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ ἢ ἐν ἄλλοις χρόνοις· καὶ

1) Ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἄγνο-έ-ω
=ῶ, δοκ-έ-ω=ῶ, ἐ-δόκ-ε-ον=ουν, καλ-έ-ω=ῶ, ἐ-κάλ-ε-ον=ουν,
ῥίπτω καὶ ῥιπτ-έ-ω=ῶ, ἔρριπτον καὶ ἐρρίπτ-ε-ον=ουν, στερ-έ-ω
=ῶ, ἐστέρ-ε-ον=ουν καὶ ὤθ-έ-ω=ῶ, ἐώθ-ε-ον=ουν.

2) Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις τά: Ἄχθομαι (ἀχθ-, ἀχθ-ε-) ἀχθ-έ-σομαι κλ., αἰσθάνομαι (αἰσθ-, αἰσθ-αν- (ιδὲ § 11), αἰσθ-ε-), αἰσθ-ή-σομαι κλ., ἀμαρτάνω (ἀμαρτ-, ἀμαρτ-αν- (ιδὲ § 11), ἀμαρτ-ε-), ἀμαρτήσομαι κλ., ἀπεχθάνομαι (ἀπεχθ-, ἀπεχθ-αν- (ιδὲ § 11), ἀπεχθ-ε-], ἀπεχθ-ή-σομαι κλπ., αὐξάνω (αὐγ-, αὐγ-σ-, αὐγ-σ-αν, (ιδὲ § 5, σημ.) καὶ αὐξ-ε-], αὐξ-ή-σω κλ. Βούλομαι (βουλ-, βουλ-ε), βουλ-ή-σομαι κλπ. βλαστάνω (βλαστ-, βλαστ-αν- (ιδὲ § 11) καὶ βλαστ-ε-), βλαστ-ή-σω κλ. Γίγνομαι (γεν-, γεν-ε-), γεν-ή-σομαι κλ. Δέω (δε-, δε-ε-) δε-ή-σω κλ. Ἐθέλω (ἐθελ- καὶ ἐθειλ-ε), ἐθειλ-ή-σω κλ., ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (μελ-, μελ-ε-), ἐπιμελ-ή-σομαι κλ. Ἐρωτῶ (ἐρ-, ἐρ-ε-), ἐρ-ή-σομαι κλ. εὐδῶ (εὐδ-, εὐδ-ε-), καθευδ-ή-σω κλ., εὐρίσκω [εὐρ-, εὐρ-ίσκ- (ιδὲ § 15) καὶ εὐρ-ε-], εὐρ-ή-σω κλ., ἔψω (ἐψ-, ἐψ-ε), ἐψ-ή-σω κλ. Ἴζω, πεζ. καθίζω (ιζ- ιζ-ε-), καθιζ-ή-σομαι. Κλαίω (κλαF-) κλα-καὶ (κλαF-j=) κλαι-, κλα-ε- καὶ κλαι-ε-), κλα-ή-σω καὶ κλαι-ή-σω, καταδαρθάνω [δαρθ-, δαρθ-αν- (ιδὲ § 11) καὶ δαρθ-ε-], κατα-δε-δάρθ-η-κα. Μάχομαι (μαχ-, μαχ-ε-), ἐ-μαχ-ε-σάμην κλ., μέλει (μελ-, μελ-ε-) μελ-ή-σει κλ., μέλλω (μελλ-, μελλ-ε-), μελλ-ή-σω κλ., μένω (μεν- καὶ μεν-ε-), με-μέν-η-κα, μεν-ε-τέον, μυνέω (μυ-ε-). Νέρω (νεμ-, νεμ-ε-), νε-νέμ-η-κα κλ. Ὀζω (ὀζ-, ὀζ-ε-), ὀζ-ή-σω κλ., οἶ-ο-μαν καὶ οἶμαι (οἶ-, οἶ-ε-), οἶ-ή-σομαι κλ., οἶχομαι (οἶχ-, οἶχ-ε-), οἶχ-ή-σομαι κλ., ὀλισθάνω (ὀλισθ-, ὀλισθ-αν- καὶ ὀλισθ-ε- [ὀλισθ-ή-σω], ὀφλισκάνω (ὀφλ-, ὀφλ-ίσκ-, ὀφλ-ίσκ-αν- καὶ ὀφλ-ε-), ὀφλ-ή-σω κλ., ὀφείλω (ὀφειλ-j-, ὀφειλ-, ὀφειλ-ε-), ὀφειλ-ή-σω κλ. Ῥέω (ῤεF=ῤευ- καὶ κατὰ συστολήν ῤυ-, ῤυ-ε-), ῤυ-ή-σομαι κλ. Τύπτω (τυπ-, τυπ-τ- καὶ τύπ-τ-ε-), τυπτ-ή-σω κλ. Χαίρω [χαρ-, (χαρ-j=) χαίρ- καὶ χαρ-ε-, χαίρ-ε-]; χαίρ-ή-σω, κεχάρ-η-κα κλ.

Σημ.—Πλήν τοῦ προσφύματος ε προστίθεται εἰς τινὰ ῥημ. θέματα καὶ πρόσφυμα ο: Ἄν αλ-ίσκω (άλ, άλ-ο- ἀναλ-ώ-σω κλ., άλ-ίσκ-ομαι, άλ-ώ-σομαι κλ., ἀμ-βλ-ίσκω (ἀμ-βλ-, ἀμ-βλ-ο-), ἤμ-βλ-ω-σα κλ., ὀμ-νυ μ. (ὀμ-, ὀμ-ο-) ὤμ-ο-σα κλ.

Τάξις δευτέρα (πρόσφυμα -j-).

§ 7. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα, ἅτινα προσλαμβάνουσι εἰς τὸ ῥήμ. θέμα τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ τὸ πρόσφυμα j, εἶναι 1) πολλὰ τῶν οὐρανισκοφωνολήκτων (-κ, -γ, -χ) καὶ ὀδοντοφωνολήκτων (-τ, -δ, -θ)· καὶ 2) τὰ ὑγρόληκτα (-λ καὶ -ρ) καὶ ἐνρινόληκτα (-ν). Καὶ τὰ μὲν οὐρανισκοφωνολήκτα καὶ ὀδοντοφωνολήκτα λήγουσιν εἰς -σσω (-ττω) ἢ -ζω, τὰ δὲ ὑγρόληκτα εἰς -λλω ἢ -ρω μετὰ μακρᾶς παραληγούσης καὶ τὰ ἐνρινόληκτα εἰς -νω μετὰ μακρᾶς παραληγούσης.

Σημ.—Τὸ πρόσφυμα j προσλαμβάνουσι καὶ τὰ φωνηεντόληκτα, ἧτοι τὰ ἔχοντα χαρακτηριστῆρα 1) α, ε, ο* καὶ 2) ι καὶ υ* καὶ ἐν μὲν τοῖς εἰς α(j)ω, ε(j)ω καὶ ο(j)ω τὸ j ἀποβάλλεται ὡς μεταξὺ φωνηέντων : Τιμάjω=τιμάω, ποιέjω=ποιέω, δηλόjω=δηλώω ἐν δὲ τοῖς εἰς -ι(j)ω καὶ -υ(j)ω συναγεῖται μετὰ τοῦ χαρακτηριστῆρος ἱ ἢ ῡ εἰς ι ἢ ῡ οἶον : Χρῆjω=χρῆίω, λῶjω=λῶίω κλ. πλὴν τῶν ἐσθί'ω, ἐπα'ἱ'ω καὶ ἀνῶ'ω, ἀρῶ'ω, βρῶ'ω, ἐλκῶ'ω, μεθῶ'ω, πτῶ'ω, καὶ τανῶ'ω.

Παραδείγματα.

α'. Ῥήματα εἰς -σσω (-ττω) : Αἰνίττωμι (αἰνιγ-), ἀλλάττω (σσω) (ἀλλαγ-), ἀρμόττω καὶ ἀρμόζω (ἀρμογ-, ἀρμοδ-), ἐλίττω (ἐλικ-), κηρύττω (σσω) (κηρυκ-), ὀρύττω (σσω) (ὄρυχ-, ὄρυγ-), πατάσσω (παταγ-), πλάττω (σσω) (πλαθ-), πλήττω (σσω) (πληγ-), πράσσω (σσω) (πραγ-), πτήσσω (πτῶσσω) (πτηκ-, πτωκ-), πτύσσω (πτυχ-), ταράσσω (σσω) (ταραγ-), τάττω (σσω) (ταγ-), φρίττω (σσω) (φρικ-), φυλάττω (σσω) (φυλακ-).

β'. Ῥήματα εἰς -ζω : Ἀρπάζω (ἀρπαγ-, ἀρπαδ-), ἀλαλάζω (ἀλαλαγ-), βαστάζω (βασταγ-), ἔζομαι (ἔδ-), ἐλπίζω (ἐλπιδ-), ἐρίζω (ἐριδ-), κραζέω (κραγ-), ὄζω (ὄδ-), οἰμῶζω (οἰμογ-), ὀλολύζω (ὀλολυγ-), παίζω (παιγ- καὶ παιδ-), στάζω (σταγ-), στενάζω (στεναγ-), στίζω (στιγ-), σφάζω (σφαδ- καὶ σφαγ-), σφύζω (σφυγ-), τρίζω (τριγ-), φράζω (φραδ-), χαρίζομαι (χαριτ-).

Σημ.—Τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης τῶν εἰς -σσω (-ττω) καὶ -ζω ἡμάτων εἶναι βραχὺ πλὴν τῶν : παράσσω, θράττω, φρίττω, κηρύττω, ἀλαλάζω, κραζέω, τρίζω, γρούζω, ὀλολύζω.

γ'. Ῥήματα εἰς -λλω : (Ἄγαλ-jω=) ἀγάλλω, βάλλω, θάλλω, πάλλω, σφάλλω, ψάλλω, ἀγγέλλω, μέλλω, ἀκέλλω, σκέλλω, στέλλω, ἀνατέλλω, ἐντέλλομαι, (ἄλ-j-ομαι=) ἄλλομαι, ποικίλλω, τίλλω.

δ'. Ῥήματα εἰς -ρω μετὰ παραληγούσης μακρᾶς : (Ἄρ-j-ω=)

αίρω, ἀσπαίρω, καθαίρω, παίρω, σαίρω, χαίρω, (ἀγέρ- j -ω=χέρο-ω=) ἀγείρω, ἐγείρω, κείρω, σπείρω, φθείρω, μείρομαι, οίκτηρω, μαρτύρομαι, ὀδύρομαι, ξύρω, σύρω, φύρω.

ε'. Ῥήματα εἰς -νω μετὰ παραληγούσης μακροῦς: (B $\acute{\alpha}$ - j -ω=) βαίνω, εὐφραίνω, λυμάνομαι, μαίνομαι, μαραίνω, μιαίνω, ραίνω, σημαίνω, ὑφαίνω, φαίνω, κτείνω, τείνω, κλίνω, κρίνω, αἰσχύνω, ἀμβλύνω, ἀμύνω, βαρύνω, βραδύνω, δύνω, ἠδύνω, λεπτόνω, ὀξύνω, πλύνω.

Τάξις τρίτη (πρόσφυμα - δ -)

§ 8. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς: (Ἄλέκ-σ-ω=) ἀλέξω, (αὐγ-σ-άν ω=) αὐξάνω καὶ αὐξω (αὐγ-σ-ω, θέμ. αὐγ-πρβλ. augeo, αὐγατάω), ἔψω (ἔπ-σ-ω, θέμ. ἐπ-πρβλ. ἐφ-θός, ἄπεφ-θος).

Τάξις τετάρτη (πρόσφυμα - ν -)

§ 9. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς: (B $\acute{\alpha}$ - ν - j -ω=) βαί- ν -ω (ἴρα § 7, ε'), δάκ- ν -ω, δύ- ν -ω, κάμ- ν -ω, πί- ν -ω, τέμ- ν -ω, τί- ν -ω, (=πληρώνω), φθά- ν -ω, φθί- ν -ω, καὶ τὸ ἐλαύ- ν -ω, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐλαύ- ν -ώ (ἴρα § 16) μεταθέσει τοῦ ν .

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ ἐν τῇ § 11 σημειούμενα: Θιγγάνω, λαγγάνω, λαμβάνω, λανθάνω, λιμπάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι, τυγγάνω, φυγγάνω.

Τάξις πέμπτη (πρόσφυμα - τ -)

§ 10. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς: Ἄνυ- τ -ω, ἄπ- τ -ω, ἀστράπ- τ -ω, βάπ- τ -ω, βλάπ- τ -ω, δρύπ- τ -ω, θάπ- τ -ω, καλύπ- τ -ω, κάπ- τ -ω, κάμ- τ -ω, κλέπ- τ -ω, κόπ- τ -ω, κρύπ- τ -ω, κύπ- τ -ω, πέπ- τ -ω (πέσσω), ράπ- τ -ω, σκάπ- τ -ω (σκέπ- τ -ομαι), σκάπ- τ -ω, τύπ- τ -ω.

Σημ. Πάντα τὰ εἰς - τ ω ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης βραχὺ πλὴν τῶν: πῖ- τ ω, ῥῖ- τ ω, κῦ- τ ω.

Τάξις ἕκτη (πρόσφυμα - $\alpha\nu$ -)

§ 11. Τὸ πρόσφυμα - $\alpha\nu$ - λαμβάνουσιν ἐνεῖνα τὰ ῥήματα. Ὡς τὸ ῥιζικὸν φωνῆεν εἶναι φύσει ἢ θέσει μακρόν: Αἰσθ- $\alpha\nu$ -ομαι, ἀμαρτ- $\alpha\nu$ -ω (ἴρα § 10), ἀπεχθ- $\alpha\nu$ -ομαι, αὐξ- $\alpha\nu$ -ω (ἴρα § 8), βλαστ- $\alpha\nu$ -ω, δαρθ- $\alpha\nu$ -ω, ὀλισθ- $\alpha\nu$ -ω, ὀφλ- $\alpha\nu$ -ω (ἴρα § 15). Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ μετὰ ἐτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτιῆρος (§ 9): Θιγγ- $\alpha\nu$ -ω (θι- ν -γ- $\alpha\nu$ -ω,

(=εἶχον φύγει). Πολλάκις δὲ οἱ : Νικῶ, κρατῶ, ἡττῶμαι, ἀδικῶ, ἀλίσκομαι, φεύγω, πυγθάνομαι, μανθάνω, ἀκούω κλ.

β' Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστώτος

§ 20. Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστώτος καὶ ὑπερτ. μετὰ σημ. παρατ. εἶναι· 1) οἱ ἔχοντες ἄχρηστον τὸν ἐνεστώτα : Οἶδα-ἤδειν, δέδοικα καὶ δέδια-ἔδεδόκειν, εἶωθα-εἰώθειν, ἔοικα-ἐφέκειν, γέγηθα· καὶ 2) οἱ ἔχοντες εὐχρηστον μὲν τὸν ἐνεστ. ἀλλὰ μετὰ δι-αφόρου σημασίας : Κέκτημαι (=ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου) (ἀλλὰ κτῶμαι=ἄποκτῶ), κέκλημαι, μέμνημαι κτλ.

Σημ. Ὅσα ῥήματα ἔχουσιν ἐνεργ. παρακείμενους, ὑπερσυντ. καὶ ἀορ. πρώτους καὶ δευτέρους, οἱ μὲν α' ἔχουσι μεταβατικὴν σημ., οἱ δὲ β' ἀμετάβατον· οἷον ἀπόλλυμι, ἀπολώλεκα (=ἔχω χάσει τι) μτβ., ἀπόλωλα (=εἶμαι χαμένος) (ἀμτβ.), πείθω, πέπεικα (=ἔχω πείσει τινά), πέποιθα (=ἔχω πεποιθήσιν), πράττω, πέπραχα (=ἔχω πράξει τι), πέπραγα (=διάκειμαι), φαίνο, πέφαγκα (=ἔχω φανερώσει), πέφηνα (=εἶμαι φανερός), δύω, ἔδυσα (=ἐβύθισά τι), ἔδυν (=ἐβυθίστην ἐγώ), ἴστημι, ἔστησα (=ἔστησά τι), ἔστην (=ἐστάθην ἐγώ), φύω, ἔφυσα (=ἐγέννησά τι), ἔφυν (=ἐγεννήθην), σβέννυμι, ἔσβεσα (=ἔσβεσά τι), ἔσβην (=ἔσβυσα ἐγώ).

γ' Μέσοι μέλλοντες μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας (1)

§ 21. Μέσοι μέλλοντες μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας ἔχουσι πολ-λὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα καὶ δὴ τὰ σημαίνοντα σωματικὴν, νοητι-κὴν ἢ ἠθικὴν ἐνέργειαν, τὰ φωνητικὰ καὶ τὰ κινήσεως σημαντικά· τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ : Ἄδω-ἄσομαι, ἀκούω-ἀκούσομαι, ἀλαλάζω-ἀλαλάξομαι, ἀμαρτάνω-ἀμαρτήσομαι, ἀνακύπτω-ἀνακύψομαι, ἀνα-νεύω-ἀνανεύσομαι, ἀπαντῶ-ἀπαντήσομαι, ἀποδιδράσκω-ἀποδράσο-μαι, ἀπολαύω-ἀπολαύσομαι. Βαδίζω-βαδισομαι, βάλνω-βήσομαι, βλέπω-βλέψομαι, βοῶ-βοήσομαι. Γελῶ-γελάσομαι, γιγνώσκω-γνώ-σομαι. Δάκνω-δήξομαι, δέδοικα-δεῖσομαι. Εἰκάζω-εἰκάσομαι, εἰμι-ἔσομαι, ἐσθίω-ἐδομαι, ἔψω-ἐψήσομαι. Ζῶ-βιώσομαι. Θαυμάζω-θαυ-μάσομαι, θέω-θεύσομαι, θνήσκω-θανοῦμαι. Κάμνω-καμῶμαι, κατα-νεύω-κατανεύσομαι. Λαγχάνω-λήξομαι, λαμβάνω-λήψομαι. Μανθάνω-μαθήσομαι. Νεύω-νεύσομαι. Οἶδα-εἴσομαι, οἰμῶζω-οἰμῶξομαι, ὄμνυμι-ὄμοῦμαι, ὀρῶ-ὄφομαι. Παιζῶ-παιξοῦμαι, πηδάω-πηδήσομαι, πίνω-πίομαι, πλέω-πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, πνέω-πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι. Ῥοφῶ-[ροφήσομαι]. Σιγῶ-[σιγήσομαι], σιωπῶ-σιωπή-

(1) Ἡ τοιαύτη τῶν μεσο. μελλόντων σημασία προέκυψεν ἐξ ἀναλογίας τῶν ῥημάτων, ὧν τὸ ἐνεργητικὸν οὐδὲν διαφέρει τοῦ μέσου : σκοπῶ-σκοποῦμαι, μεταχειρίζω-μεταχειρίζομαι κλ.

σομαι, σκώπτω-σκώφομαι, σπουδάζω-σπουδάζομαι. Τίκτω-τέζομαι, τρέχω-δραμοῦμαι, τρώω-τρώζομαι, τυγχάνω-τεύζομαι. Φεύγω-φεύζομαι και φευζομαι.

Διφοροῦνται δὲ τὰ ἑξῆς :

§ 22. Ἀρπάζω-ἀρπάσω και ἀρπάσομαι. Γηράσκω-γηράσω και ἔγ(κατα)γηράσομαι. Διώκω-διώξω και διώξομαι. Ἐγκωμιάζω-ἐγκωμιάσω και ἐγκωμιάσομαι, ἐπαινῶ-ἐπαινέσω και ἐπαινέσομαι, ἐρωτῶ-ἐρωτήσω και ἐρήσομαι. Κλαίω-κλα(ι)ήτω και κλαύομαι, κλέπτω-κλέψω και κλέψομαι. Παραινῶ-παραινέσω και παραινέσομαι, ποθῶ-ποθήσω και ποθήτομαι ἢ ποθέσομαι. Φθάνω-φθάσω και φθήσομαι. Χωρῶ-χωρήσω και χωρήσομαι.

Σημ. Ὁ μέσος μέλλον δεικνύει ἔντασιν, προδοχὴν, ὄροντιδα και ἐπιμέλειαν περισσοτέραν.

δ') Μέσοι μέλλοντες μετὰ παθητικῆς σημασίας.

§ 23. Μέσους μέλλοντας μετὰ παθητ. σημασίας ἔχουσι συνήθως μὲν τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα, σπανίως δὲ τὰ ἀφωνόληκτα και σπανιώτατα τὰ ὑγρόληκτα και ἐνρινόληκτα' τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ : Ἄγνοῦμαι-ἀγνοήσομαι, ἄγομαι-ἄξομαι (και ἀχθήσομαι), ἀδικοῦμαι-ἀδικήσομαι, ἀλίσκομαι-ἀλώσομαι, ἀμφισβητοῦμαι-ἀμφισβητήσομαι, ἀπατῶμαι-ἀπατήσομαι, ἀπιστοῦμαι-ἀπιστήσομαι, ἀπο(κατα)σθένυμι-ἀποσθήσομαι, ἀρχομαι-ἄρξομαι, αὐξάνομαι-αὐξήσομαι (και αὐξηθήσομαι), ἀφαιροῦμαι-ἀφαιρήσομαι (και ἀφαιρεθήσομαι). Βλάπτομαι βλάψομαι (και βλαβήσομαι). Γεννῶμαι-γεννήσομαι. Διαιροῦμαι-διαιρήσομαι, διδάσκομαι-[διδάξομαι], εἰργομαι-εἰρξομαι, ἐνεδρεύομαι-ἐνεδρεύσομαι, ἐπιβουλεύομαι-ἐπιβουλεύσομαι, εὐλογοῦμαι-εὐλογήσομαι, ἔχομαι-ἐν(συν)έξομαι, ἐῶμαι-ἐάσομαι. Ζημιοῦμαι-ζημιώσομαι (και ζημιωθήσομαι). Θανατοῦμαι-θανατώσομαι, θεραπεύομαι-θεραπεύσομαι. Καταφρονοῦμαι-(καταφρονηθήσομαι και) καταφρονήσομαι, κρίνομαι-(κρίθησομαι και) κρινοῦμαι, κωλύομαι-κωλύσομαι. Μαρτυροῦμαι-μαρτυγώσομαι, μαρτυροῦμαι-μαρτυρήσομαι (και μαρτυρηθήσομαι). Οἰκοῦμαι-οικήσομαι, ὀμαλίζομαι-ὀμαλιοῦμαι, ὀμολογῶμαι-ὀμολογήσομαι. Παιδαγωγῶμαι-παιδαγωγήσομαι, παιδεύομαι-(παιδευθήσομαι και) παιδεύσομαι, πάσχω-πέσομαι, πίπτω-πεσοῦμαι, πληροῦμαι-πληρώσομαι (και πληρωθήσομαι), πολιορκῶμαι-πολιορκήσομαι (και πολιορκηθήσομαι), πολεμοῦμαι-πολεμήσομαι, προαγορεύομαι-προαγορεύσομαι. Στέρωμαι-στερήσομαι (και στερηθήσομαι), στρεβλοῦμαι-στρεβλώσομαι. Ταράττομαι-ταράξομαι, τελευτῶ-τελευτήσομαι, τηροῦμαι-τηρήσομαι, τιμῶμαι-τιμήσομαι (και τιμηθήσομαι), τρέφομαι-θρέψομαι (και τροφήσομαι), τρίβομαι-τρίψομαι (και κατατριβήσομαι), τυραννοῦμαι-τυραννήσομαι. Φιλοῦμαι-φιλήσομαι (και φιληθήσομαι), φοβοῦμαι-φοβήσομαι (και φοβηθήσο-

μι), φυλάττομαι - φυλάζομαι. Ψυχαγωγούμαι - ψυχαγωγήτομαι.
 Ωφελούμαι - ωφελήτομαι (καὶ ωφελήθητομαι).

Σημ. Ἐκ τῶν ἔχοντων ἀμφοτέρους τοὺς μέλλοντας μέσους καὶ παθητ. μετὰ παθητ. σημασίας οἱ μὲν μέσοι φανερώουσι τὴν πράξιν διαρκεστέραν, οἱ δὲ παθητικοὶ στιγμιαίαν.

ε') Ἀποθετικὰ μέσα.

§ 24. Ἀποθετικὰ μέσα λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα μέσον ἀόριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ: Αἰτιώμαι - ἠτιασάμην, αἰνίττομαι - ἠνιζάμην, ἀπολογοῦμαι - ἀπελονησάμην. Βιάζομαι - ἐβιασάμην. Δέχομαι - ἐδεξάμην, δωροῦμαι - ἐδωρησάμην. Ἐντέλλομαι - ἐνετείλαμην, ἐργάζομαι - εἰργασάμην. Ἰώμαι - ἰασάμην. Κιῶμαι - ἐκτεησάμην. Λογίζομαι - ἐλογισάμην, λυμίνομαι - ἐλυμνηνάμην. Μιροῦμαι - ἐμιμησάμην. Προφασίζομαι - προφασισάμην. Ὠνοῦμαι - ἐπριάμην.

στ') Ἀποθετικὰ παθητικά.

§ 25. Ἀποθετικὰ παθητικὰ λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα παθ. ἀόριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ: Ἄγαμαι, ἠγάσθην, αἰδοῦμαι - ἠδέσθην, ἀμιλλῶμαι - ἠμιλλήθην, ἀροῦμαι - ἠρήθην, ἄχθομαι - ἠχθέσθην. Βούλομαι - ἐβουλήθην. Διανοοῦμαι - διενεήθην, δύναμαι - ἐδυνήθην. Ἐναντιοῦμαι - ἐνηντιώθην καὶ ἠναντιώθην, ἐνθυμοῦμαι - ἐνεθυμήθην, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι - ἐπεμελήθην, ἐπίσταμαι - ἠπιστήθην, εὐλαβοῦμαι - ἠλαβήθην. Ἦδομαι - ἦσθην. Οἶρομαι - ᾤθην. Προθυμοῦμαι - προθυμήθην. Φκντάζομαι - ἐφκντάσθην, φιλοτιμοῦμαι - ἐφιλοτιμήθην.

ζ') Παθητικοὶ ἀόριστοι μετὰ μέσης σημασίας.

§ 26. Παθητικούς ἀόριστους μετὰ μέσης σημασίας ἔχουσι τὰ ἐπόμενα ῥήματα: Ἀθροίζομαι - ἠθροίσθην (καὶ ὡς παθητ.), αἰσχύνομαι - ἠσχύνθην, ἀνιδῶμαι - ἠνιάθην, ἀπ(δι-)αλλάττομαι - ἀπ(δι-)ἠλλάγην (καὶ ὡς παθ.). Δέομαι - ἐδέηθην, διαιτῶμαι - ἐδιητήθην (καὶ ὡς παθ.). Ἐπείγομαι - ἠπέιχθην, ἐστιῶμαι - εἰστίαθην, εὐφραίνομαι - ἠφράνθην. Κινοῦμαι - ἐκινήθην, κοιμῶμαι - ἐκοιμήθην. Λυποῦμαι - ἐλυπήθην. Ὀργίζομαι - ᾠργίσθην, ὀρέγομαι - ᾠρέχθην, ὀρμῶμαι - ᾠρμήθην. Πείθομαι - ἐπέισθην, περαιοῦμαι - ἐπεραιώθην, πλανῶμαι - ἐπλανήθην, πολιτεύομαι - ἐπολιτεύθην, πορεύομαι - ἐπορεύθην. Στρέφομαι - ἐστράφην. Τρέπομαι - ἐτρέπην. Φκίνομαι - ἐφκνήθην, φέρομαι - ἠνέχθην (καὶ ὡς παθ.), φοβοῦμαι - ἐφοβήθην.

η') Παθητικοὶ μέλλοντες καὶ ἀόριστοι μετὰ μέσης σημασίας.

§ 27. Τὰ ἀκίλουθα ῥήματα ἔχουσι τοὺς παθ. μέλ. καὶ ἀόριστ. μετὰ μέσ. σημασίας: Ἀθροίζομαι - ἀθροισθήσομαι - ἠθροίσθην, ἀπ(δι-)αλλάττομαι - ἀπ(δι)αλλαγῆσομαι - ἀπ(δι)ἠλλάγην. Ἐκ(κατὰ)πλήσσομαι - ἐκ(κατὰ)πλαγῆσομαι - ἐξ(κατὰ)επλάγην. Κατακλίνομαι - κατακλινήσο-

μαι-κατεκλίνην, κομίζομαι-κομισθήσομαι-εκομισθήην (καὶ ὡς παθ.). Μιμνήσκομαι-μνησθήτομαι-ἐμνήσθηην. Σήπομαι-σαπήτομαι-ἐσάπηην. συναλλάττομαι-συναλλαγθήσομαι-συναλλάγηην, σφάζομαι-σωθήσομαι-ἐσώθηην. Φαίνομαι-φνήσομαι-ἐφάνην. Ψεύδομαι-ψευσθήσομαι-ἐψεύσθηην.

Σημ. Τινὰ τῶν ῥημάτων τούτων πρὸς τῷ παθ. ἀόριστῳ ἔχουσι καὶ μέσ. ἀόριστον, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας, ὡς ἐψευσθήην (= ἠπατήθηην, ἀπέτυχον) καὶ ἐψευσάμην (= εἶπον ψεύματα), ἐτροπάτην (= ἔτρεψα ἑμαυτὸν) καὶ ἐτροπάμην (= ἔτρεψά τινα ἀπ' ἑμαυτοῦ εἰς φυγὴν), ἐκομισθήην (= ἐταξείδευσα) καὶ ἐκομισάμην (= ἐκόμισά τι ἑμαυτῷ, ἔλαβον), ἤροθην (= ἤρα ἑμαυτὸν=ἐσηκώθηην) καὶ ἤραμην (= ἐσήκωσά τι ἐπ' ἑμαυτοῦ), ἐσώθηην (= ἔσωσα ἑμαυτὸν) καὶ ἐσωσάμην (= ἔσωσά τι δι' ἑμαυτοῦ).

Μνημονικὸν διάγραμμα

τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

		α' εἰς ἀνωμ. ὧν τὰ θέμ. πάσχουσι διαφ. μεταβολάς
		β' " " " " εἶναι ἐπηζημένα ἐν ἀρχῇ
Α' ΚΟΙΝ. ΑΝΩΜΑΛΑ	γ' " " " " " " ἐν τέλει	-ε-
(ἕτινα ὑποδιαίρονται)		[διὰ τῶν προσφυτάτων] -j-
		-σ-
		-ν-
		κλ.
	1) ἀγορεύω	
Β' ΕΛΛΗΠΤΙΚΑ	2) αἰρέω ὦ	
(ἄτινά εἰσι)	3) ἔλκω	
	4) ἔρχομαι	
	κλ., κ.λ. (§ 17)	
Γ' ΑΝΩΜ. ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ	α' ἔνεστ. μετὰ σημασ. παρακειμένου	
(ἐν οἷς περιλαμβάνονται)	β' παρακ. " " ἔνεστῶτος	
	γ' μέσ. μέλλοντες μετ' ἔνεργ. σημ.	
	δ' " " μετὰ παθ. "	
	κλ., κλ. (§ 18—27).	

Ῥομηγεῖα

τῶν κυριωτέρων συνεισημμένων λέξεων καὶ σημείων

ἀμτβ. = ἀμετάβατον	μέλ. = μέλλον.	πρτ. = παρατακτικός.
ἀόρ. = ἀόριστος	μέσ. = μέσον.	ῥ. = ῥήμα.
ἀντιθ. = ἀντίθετα	μετ' ὀλ. μ. = μετ' ὀλι- γον μέλλων.	ῥημ. = ῥηματικόν.
ἀναλογ. = ἀναλογικόν.	μτβ. = μεταβατικόν.	Σημ. = Σημείωσις.
Ἄττ. = Ἀττικόν.	μτγν. = μεταγενέστερον.	συνων. = συνώνυμα.
ἀποθ. = ἀποθετικόν.	παθ. = παθητικόν.	σπν. = σπανίως.
αὐτοπ. = αὐτοπαθές.	περιφ. = περιφραστικῶς.	ὑπερσ. = ὑπερσυντέλικος.
εἰσαγ. = εἰσαγωγή.	ποιητ. = ποιητικόν.	—δηλοῖ τύπους μόνον ἐν συνθέσει ἀπαντῶντας.
ἐνεργ. = ἐνεργητικόν.	πρβλ. = παράβαλε.	[] δηλοῦσι τύπους ποιητι- κόδς καὶ μεταγενεστέρους.
ἐνεστ. = ἐνεστώτος.	πρζ. = παρακείμενος.	
θέμ. = θέμα.		

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Α

Ἀγάλλω (= λαμπρύνω, κοσμῶ). Μέσ. ἀγάλλομαι (= κοσμοῦμαι, τέρομαι, χαίρω) καὶ πρτ. ἠγαλλόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀγαλία (= πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, κόσμημα, ἀνδριάς), [ἀγαλλητόν].

Σημ. 1. — Ἐκ τοῦ ἀγλαδός (ἀντί ἀγαλ-ός) θέμ. ἀγαλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j (ὄρα εἰσαγ. § 7, γ') ἀγαλ-j(=) ἀγαλλ-, ἀγάλλ-ω.

Σημ. 2. — Συνών. τῷ ἀγάλλω εἶναι τὰ: κομῶ, ὠραῖζω, καλλύνω, λαμπρύνω· τῷ δὲ ἀγάλλομαι τὰ: χαίρω, ἥδομαι, εὐφραίνομαι, τέρομαι, ὀτέρω.

***Ἀγαμαι** (= θαυμάζω, ἐκτιμῶ). Ἀποθ. παθ. (ὄρα εἰσαγ. § 18, σ') (ἀνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς· εὐκτ. μόνον: ἀγαίμην, ἀγαινο, ἀπαρ. ἀγεσθαι, μτγ. ἀγάμενος)· πρτ. ἠγάμην, παθ. ἄορ. ὤς μέσ. ἠγάσθην (= ἐθάρμασα), μέσ. ἄορ. (ἠγασάμην) μόνον κατ' εὐκτ. ἀγάσαιτο· πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀγαστός (ἐξ οὗ ἀξιάγαστος καὶ τὸ ἐπιρρ. ἀγαστός), ἀγαμένως.

Σημ. 1. — Θέμ. (γα-· πρβλ. λατ. gaudeo καὶ μετὰ τοῦ προθεμ. α:) ἄ-γα-, καὶ ἀγαθ-, ἐξ οὗ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τὸ ῥηματικόν. Τὸ ῥῆμα κλίνεται κατὰ τὸ ἴσαμαι, τὰ δ' ἐν τῇ εὐκτ. ἀπαντῶντα πρόσωπα τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτερα.

Σημ. 2. — Συνών. τῷ ἀγαμαι εἶναι τὰ: θαυμάζω, ἐκπλήττομαι.

Ἀγγέλλω (= δίδω ἢ φέρω εἰδήσιν, μηνύω), πρτ. ἠγγελλον, μέλ. ἀγγελῶ, ἄορ. ἠγγεῖλα, πρκ. ἠγγεῖκα, ὑπερσ. ἠγγέλειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγγέλλομαι, πρτ. ἠγγελλόμην, παθ. μέλ. -ἀγγελθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠγγέθην, μέσ. ἄορ. -ἠγγειλάμην, πρκ. ἠγγεῖμαι, ὑπερσ. ἠγγέμην. Ῥημ. ἀγγελμα, [ἀγγελητής, ἀγγελητικός], ἐξάγγελτος, κατάγγελτος αὐτεπάγγελτος.

Σημ. — Ἐκ τοῦ ἄγγελος (ἐξ οὗ καὶ ἀγγελία). Θέμ. ἀγγελ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j (ὄρα εἰσαγ. § 7, γ'): ἀγγελ-j(=) ἀγγελλ-. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἀπαγγέλλω (= κοιμίζω

ἀγγελίαν· συνηθ. ἐπὶ πρέσβων). Τὸ μέσ. ἐπαγγέλλομαι συντάσσεται· 1) μετὰ δοτ.=ὑποχουμαι· καὶ 2) μετ' αἰτ.=ἔχω τι ὡς ἐπάγγελμα.

Ἀγείρω (= συναθροίζω), πρτ. ἤγειρον, ἀόρ. ἤγειρα. Παθ. καὶ μέσ. -ἀγειρομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥήμ. ἀγορά [=ποιητ. ἄγυρις, ἐξ οὗ] (πανήγυρις, ὁμήγυρις), [ἄγερσις, ἀγερός], συναγερομός, συναγεράτος.

Σημ.—Θεμ. [γεο-· πρβλ. λατ. ger-o καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ ἢ προτακτικοῦ α:] ἄ-γεο-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. j (§ 7, γ') ἄγρο-]ω = ἀγέρω = ἀγείρω. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. ὁ δὲ μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. ἀείποτε σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσεων οὖν καὶ ἐπι-. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμ.: ἀγείρω ἑμαυτόν. Συνων.: ἀθροίζω, δυνάγω, συλλέγω, ἀλιζώ.

Ἀγνοέω-ῶ (= δὲν γνωρίζω), πρτ. ἠγνόουν, μέλ. ἀγνοήσω, ἀόρ. ἠγνόησα, πρκ. ἠγνόηκα, ὑπερσ. ἀγνοίαν ἐσχίκειν [καὶ ἠγνόηκειν μτγν.]. Παθ. ἀγνοοῦμαι, πρτ. ἠγνοοῦμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀγνοήσομαι, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠγνοήθην, πρκ. ἠγνόημαί. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ ἀναλελυμ.: ἀγνοῶ ἑμαυτόν κλ. Ῥήμ. ἀγνοία, [ἄγνόημα, ἀγνοητικός, ἀγνοητέον].

Σημ. 1.—Θέμ (γνο- τοῦ γι-γνώ-σκω (πρβλ. λατ. gnosco) καὶ μετὰ τοῦ στερεητ. α: ἄ-γνο-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε (§ 6: ἄγνο-έω (ἐπικ. ἀγνοίεω).

Σημ. 2.—Ἄντι τοῦ ἄγνοῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἄγνοίαν ἔχω καὶ ἀγνώς εἰμί τινος· ἀντί δὲ τοῦ ἀγνοοῦμαι καὶ: ἀγνώς εἰμί τινι (= ἀγνώστος εἶμαι εἰς τινα. ἀγνοοῦμαι ὑπὸ τινος)

Ἄγνυμι καὶ ἄγνύω (= θραύω, συντρίβω), παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ: κατ' ἄγνυμι, πρτ. ἐλλείπει [μέλ. ἄζω μτγν.], ἀόρ. κατέαξα, πρκ. β' κατέαγα (μετὰ παθ. ἢ οὐδ. σημ. = εἶμαι συντετριμμένος), ὑπερσ. κατεαγῶς ἦν (μετὰ παθ. σημ.), μετ' ὀλ. μ. κατεαγῶς ἔσομαι. Παθ. κατάγνυμαι, πρτ. καὶ μέλλ. ἐλλείπουσι, παθ. ἀόρ. β' κατεᾶ'γην, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥήμ. [ἄγμα], κάταγμα, ἀκτῆ (= παραλία), ἀκτέα-ῆ (= κουφοξυλιά), Ἀκτική (ἀντί Ἀκτικῆ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ), κυματ-ωγή, [ἄγμός, κατακτός].

Σημ. 1.—Θέμ. (Γαγ=ἀγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- (§ 16: ἀγ-νυ-) ἄγνυμι. Ὁ ἀόρ. προήλθεν ἐκ τοῦ κατ-έ-Γαγ-ο-α=κατ-έ-Γαξα κατ-ἡ-ᾶξαι καὶ κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν κατέαξα. Ὁ πρκ. δὲν δασύνει τὸν οὐρανισκόφωνον χαρακτῆρα γ (πρβλ. κέκραγα, πέφουγα, τέτοκα, πέφρικα).

Σημ. 2.—Συνών. τῶν κατάγνυμι εἶναι τὰ: θραύω, θρύπτω, κλάω-ῶ, θάσσω, ὀγνύω.

Ἀγοράζω (ἀμτβ. = διατρίβω ἐν τῇ ἀγορᾷ· μτβ. = ὀνοῦμαι), πρτ. ἠγόραζον, μελ. ὠνήσομαι [καὶ ἀγοράσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἠγόρασσα, παρκ. ἠγόρακα, ὑπερσ. ἀγοράσας εἶχον ἢ ἐωνήμην. Παθ. καὶ μέσ. ἀγοράζομαι, πρτ. ἠγοραζόμην, παθ. ἀόρ. ἠγοράσθην, μέσ. ἀόρ. ἠγορασάμην, πρκ. ἠγόρασμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἀγόρασις καὶ ἀγορασία, ἀγόρασμα, ἀγοραστής.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀδοντοφ (φραδ-*j*-ω =) φράζω. Ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ῥηματ. ἔχει θέμα ἀναλογ. ἀγοραδ, οὐτινος τὸ θεματ. φωνῆεν *a* κατὰ τοὺς Γραμ. κανόνας τηρεῖται πανταχοῦ βραχὺ (ὄρα εἰσ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῷ μτβ. ἀγοράζω εἶναι τὰ: ὀνοῦμαι, ὀψωνέω.

Ἀγορεύω (= ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει, δημηγορῶ), πρτ. ἠγόρευον, μελ. -ἐρῶ, ἀόρ. ἔ' -εἶπον, πρκ. -εἶρηκα, ὑπερσ. -εἰρήκειν, καὶ -εἰρηκῶς ἦν. Παθ. ἀγορεύομαι, πρτ. -ἠγορευόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. -ἀγορεύομαι, παθ. μέλ. -ῆθησομαι, παθ. ἀόρ. -ἔρηθηην, πρκ. εἶρημαι, ὑπερσ. εἰρήμην καὶ -εἰρημένος ἦν. Ῥημ. [ἀγόρευσις, ἀπαγόρευσις], ἀναγόρευσις, ἀνάρρησις, πρόρρησις, πρόρρημα, κατήγορος, συνήγορος, ἀπόρρητος, προσρητέος, προσαγορευτέος, [ἀπαγορευτέος], προσρητέον, ἀπορρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς — βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ χαλκός — χαλκεύω κλ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (ὄρα εἰσαγ. § 17), ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: **δυναγορεύω** (= συμφωνῶ), **καταγορεύω** (= κατηγορῶ), **ἀναγορεύω** (= ἀνακηρύττω δημοσίᾳ), **προαγορεύω** (= διατάσσω ἀπειλῶν τιμωρίαν κατὰ τοῦ παραβάτου), **ἀπαγορεύω** (ἀμτβ. = κουράζομαι, μτβ. = ἐμποδίζω διὰ λόγου) κλ.

Ἀγρεύω (= θηρεύω, συλλαμβάνω) καὶ παθ. ἀγρεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἀγρευσις (ἐξ οὗ ἀγρεύσιμος), ἀγρευτός, ἀγρευτήρ καὶ ἀγρευτής, ἐξ οὗ] (ἀγρευτικός), ἀγρευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγρα [(ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω), ἐξ οὗ κρεάγρα, ποδάγρα, πυράγρα, ὀδοντάγρα] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς — βασιλεύω (πρβλ. καὶ ἀγορά — ἀγορεύω). Συνών. : θηρῶ, θηρεύω, κυνηγῶ.

Ἀγοραῖνω (= γίγνομαι ἄγριος, ἀγριεύω), πρτ. ἠγροῖαινον, μελ. ἀγριανῶ. Παθ. ἔξ-αγροῖαίνομαι, πάντα δὲ τῆλλα μεταγενέστερα ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγριος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγρός), κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας — μελαίνω, καθ' ὃ καὶ λευκός — λευκαίνω, θερμός — θερμαίνω κλ. ὅθεν δεμ. ἀναλογ. ἀγροῖαν. Συνών. : ἀγριῶ, ἐκτραχύνω.

Ἄγριόω-ῶ (= κάμνω τινά ἄγριον). Παρ' Ἀττικ. πεζ. συνθθ. σύνθ.: ἔξαγριῶ, παθ. ἄορ. ἀπηγριώθην καὶ πρκ. ἡγρίωμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγριος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγρός. Συνών. ἰδὲ ἀγριαίνω σημ.

Ἄγρουπνέω-ῶ (= ἐγροηγοῶ, δὲν κοιμῶμαι), πρτ. ἡγρούπνουν, μέλ. ἀγρουπνήσω, ἄορ. ἡγρούπνησα, πρκ. ἀγρουπνήσας ἔχω [καὶ ἡγρούπνηκα μτγν.]. Ῥημ. [ἀγρουπνητήρ, ἀγρουπνητικός, ἀγρουπνητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγρ-υπνος [(= ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὕπνον), ἐξ οὗ καὶ ἀγρουπνία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (θέμ. κρατεσ-, κρατέσω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος—νοσῶ, πλοῦτος—πλουτῶ κλ. Ἄντι τοῦ ἀγρουπνῶ λέγεται καί: ἐν ἀγρουπνία εἰμὶ καὶ ἀγρουπός εἰμι. Συνών. τῷ ἀγρουπνῶ εἶναι τό: ἐγρήγορα (ἰδὲ ἐγείρω).

Ἄγχω (= πνίγω τινά διὰ βρόγχου, σφίγγω τὸν λαίμῳ). Παθ. ἄγχομαι καὶ μέσ. ἀπ-άγχομαι, πρτ. ἀπηγγόμην καὶ μέσ. ἄορ. ἀπηγγέξαμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἀγγόνη..

Σημ. Θέμ. ἀγγ- (πρβλ. λατ. ang-o, ang-u-stus), ἐξ οὗ ἄγγ-ι, (ἀγγ-ιον=) ἄσδος, ἀγγ-οῦ, ὄνν ἀγγη, κυν-άγγη. Συνών.: πνίγω μετ' εὐρυτέρας σημασίας.

Ἄγω (= φέρω, ὀδηγῶ), πρ. ἡγον, μέλ. ἄξω, ἄορ. β' ἡγαγον (ἀγάγω, ἀγάγοιμι, ἀγαγε, ἀγαγεῖν, ἀγαγών), πρκ. -ἡχα [ὁ ἀπλοῦς ἡχα, πρκ. β' ἀγήοχα, ὑπερσ. ἡχειν καὶ ὑπερσ. β' ἀγήοχειν μτγν.] Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι, πρτ. ἡγόμην, παθ. μέλ. ἀχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἡχθην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἄξομαι, καὶ ὡς μέσ. σύνθετος (προσάξομαι), μέσ. ἄορ. β' ἡγαγόμην, πρκ. ἡγμαί, ὑπερ. ἡγμην καὶ ἡγμένος ἦν. Ῥημ. ἀγωγή (ἐξ οὗ ἀγώγιμος), ἀγωγός, (ἐξ οὗ παιδαγωγός, ἐπαγωγός), [ἀγός], ἀγυιά, ἀγών, ἄξων, ἄξιος, ἀγωγεύς, ἐπακτός, ἐπείσακτος, ἀκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀγ-. Τὸ ἰ. ἄπαντι καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων: ὑπάγω, προάγω (=προχωρῶ) ὑπεξάγω (=βαθμηδὸν ἀναχωρῶ), κατάγω (=ὀδηγῶ βίᾳ τὰ ξένα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα πρὸς σύληθιν καὶ ἐπὶ ἐξορίστων=φέρω ὀπίσω), ἀνάγομαι (μέσ.=ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος), καὶ τοῦναντίον κατάγομαι (=καταπλέω) κλ. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' λαμβάνουσιν Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ἡ προστ. ἄγε, ἄγετε λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίρ. (=ἔλα, ἐμπρός-ἐλάτε). Ἄντι τοῦ ἄγω λέγεται καὶ περιφρ.: ἀγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντι τοῦ παράγω καὶ: παραγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντι τοῦ δυνάγω τινά καὶ: δυναγωγός γίνομαι τινος.

Σημ. 2. Τὸ ἡδυσχίαν ἄγω (=ησυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων (ὄρα ἔχω σημ.). Ἄγω καὶ φέρω=λεηλατῶ ἄγομαι γυναικα =νυμφεύομαι. Διάγω (νοητέον): βίον, ζωὴν, αἰῶνα, χρόνον.

Ἄγωνίζομαι (=ὑφίσταμαι ἀγῶνα, κοπιᾶζω, πολεμῶ) ἀποθ.

μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἠγωνιζόμεν, μέσ. μέλ. ἀγωνιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἠγωνισάμην, παθ. ἀόρ. ἠγωνίσθην, πρτ. ἠγωνίσμαι, ὑπερσ. ἠγωνίσμην. Ῥημ. ἀγωνίσις, ἀγωνισμα, ἀγωνισμός, ἀγωνιστής (ἐξ οὗ ἀγωνιστικός), ἀνταγωνιστος, ἀγωνιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγών (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐρις- ἐριδ- j-ω=) ἐρίζω* ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ῥημ. ἔχει ἀναλογικὸν θέμ. ἀγωνίδ-, οὐτινος τὸ θεματ. φωνήεν ι κατὰ τοὺς Γραμμ. κανόνας τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Τὸ ῥ. ἄπαντι καὶ σύνθ. μετὰ προθέσ.: **δυναγωνίζομαι** (τινὶ ἢ μετὰ τινος=συμπολεμῶ ἐπί ἄρωγῆς καὶ βοηθείας), **διαγωνίζομαι** (τινὶ ἢ πρὸς τινά = ἀγωνίζομαι πρὸς τινά, προσπαθῶ νὰ φανῶ ὑπέρτερος· ἐπὶ ἐριδος ἢ ἀμίλλης), **ἀνταγωνίζομαι** (τινὶ=μάχομαι ἐναντίον τινός), **προαγωνίζομαι** κλ. Ἄντι τοῦ ἀγωνίζομαι λέγεται καὶ περιφρ.: **ἔστι μοι ἀγών**. Συνών.: ἀθλέω-ῶ παλαιῶ, μάχομαι, ἀντιπολεμῶ.

Ἀγωνοθετέω-ῶ (=εἶμαι ἀγωνοθέτης, θέτω ἀγῶνα) καὶ μέλ. ἀγωνοθετήσω τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. ὄντα ἐκφέρονται περιφραστικῶς.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀγωνοθέτης* σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (θέμ. ἀμελέσ-, ἀμελέσ-ω=) ἀμελῶ, καθ' ὃ καὶ ἀδολέσχης—ἀδολεσχέω κλ. Ἄντι τοῦ ἀγωνοθετέω λέγεται καὶ περιφρ.: ἀγωνοθέτης εἰμι καὶ ἀγῶνα τίθημι.

Ἀδικέω-ῶ (=εἶμαι ἄδικος, διαπράττω ἄδικον) ὁμαλόν. Ῥημ. [ἄδικησις, ἀδικητής], ἀδίκημα, εὐαδίκητος, ἀδικητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄδικος [(ὅπερ ἐκ τοῦ στερο. α καὶ δίκη), ἐξ οὗ καὶ ἀδικία]* σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κρατός (θ. κρατέσ-, κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ ἄδοξος—ἀδοξέω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἀδικηθῆναι ἔχει παθ. σημασ. Ἄπαντι δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς δύν καὶ ἀντί. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: **ἀδικῶ ἑμαυτόν**.

Ἀδολεσχέω ῶ (=φλυαρῶ) καὶ μέλ. ἀδολεσχίσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμ. Ῥημ. [ἄδολεσχημα, ἀδολεσχητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀδολεσχης (ἢ μτγν. ἀδόλεσχος) (=ὁ μὲχρι κόρον καὶ ἀηδίας λόλος), ὅπερ συνθ. ἐκ τοῦ ἄδην καὶ λέγω* σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (θέμ. ἀμελέσ-, ἀμελέσ-ω=) ἀμελῶ, καθ' ὃ καὶ ἀγωνοθέτης—ἀγωνοθετέω κλ.

Σημ. 2. Συνών. εἰνατά: **ὀλνυαρῶ, ληρέω-ῶ, ἐρεσχελέω, τερθρεύομαι**.

Ἀδοξέω ῶ (=εἶμαι ἄδοξος, ἔχω κακὴν φήμην), πρτ. ἠδόξουν καὶ παθ. ἀδοξοῦμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ. ἀδοξός εἰμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδοξος (ἐξ οὗ καὶ ἀδοξία)* σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κρατός (θέμ. κρατέσ-, κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ ἄδικος—ἀδικῶ κλ.

Ἀδρύνω (=καθιστῶ τι ἄδρὸν, ὄριμον). Μόνον ὁ ἐνεστ., πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμ. πεπαίνω. Ῥημ. [ἄδρυνσις, ἀδρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄδρός (= πλήρης, ἐντελῶς ἠϋημένος, ἀκμαίος, ὄριμος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀ-μύν-η (ἀμύ'ν-η-ω=ἀμύ'νω) = **ἀμύ'νω**, καθ' ὃ καὶ ὀξύς-ὀξέ'νω, λαμπρός-λαμπρῶ'νω κλ.

***Ἄδω** (ἀμπτ. = ψάλλω, τραγουδῶ, κελადῶ), πρτ. ἤδον, μεσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἄσομαι, ἀόρ. ἤσα, πρκ. ἄσας ἔχω, ὑπερσ. ἄσας εἶχον. Παθ. ἄδομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἤσθην, πάντα δὲ τῶλλα μετγν. Ῥημ. ᾤδη (ἐξ οὗ ᾤδειον), ἀηδών, ἐπωδός, τραγῳδός (ἐξ οὗ τραγῳδία), ἄσμα, ἄστέον κλ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. **ἀεῖδω** (ἐξ οὗ καὶ **ἀοιδῶ**, **ἀοιδίτιμος**) κατὰ συναιρέσειν. Θέμ. (Ἐεδ. καὶ μετὰ τοῦ προθεμ. **α**.) ἌΓεδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j : ἀΓεδ. j-ω = **ἀεῖδω**) **ἄδω**. Τὸ ῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ παθ. εὐρηται συνήθως ἀπροσώπως: **ἄδεται** (=λέγεται, ἤδετο κλ. Περὶ αὐξήσεως ὄρα **ἀθλῶ** σημ).

***Ἀθλέω·ῶ** (=ἀγωνίζομαι, κοπιᾶζω). Παρ' Ἀπτ. πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μετγν. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. : ἀγωνίζομαι ἢ τῆς περιφρ. ἀθλητής εἰμι. Ῥημ. ἀθλημα ἀθλητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἄ Γεθ-λος = ἄεθλος =) **ἄθλος** (ὁ) (=ἀγών) (ἐξ οὗ καὶ **ἄθλιος**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-κρατέσ-ω =) **κρατῶ**, καθ' ὃ καὶ πλούτος-πλουτῶ κλ. τὸ δὲ **ἄθλον** (τὸ) = τὸ βραβεῖον. Τὸ ῶ καίτοι ἄρχεται ἀπὸ π μακροῦ τρέπει τοῦτο ἐν τῷ παρατ. εἰς **α** (πρβλ. ἄδω ἦδον, ἀργῶ-ἡγορον κλ).

***Ἀθροίζω** (=συναθροίζω), πρτ. ἤθροισον, μέλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἤθροισα, πρκ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροικειν. Μεσ. καὶ παθ. ἀθροίζομαι, πρτ. ἤθροισόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἀθροισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἤθροισθην, μέσ. ἀόρ. ἤθροισάμην, πρκ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. ἤθροισμην. Ῥημ. ἄθροισις, ἄθροισμα, ἄθροιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀθρός (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. **α** καὶ τοῦ πεποιημ. **θρός·οῦς** (=θόρουβος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπίς ἐλπίδ-j-ω =) **ἐλπίζω**. Ὅθεν τὸ ῶ ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλήν τοῦ ἐνεστ καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ἔρημ. ἔχει ἀναλογ. θέμα **ἀθροιδ-**. Τὸ **ἀθροίζω** κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας φιλοῦται. Ἀντίθετον τῷ **ἀθροίζω** εἶναι τὸ **δικεδάννυμι**. Συνώνυμα δὲ τὰ: ἀγείρω, ἀλίζω, οὐναγω, οὐλῶ, ἄγω.

***Ἀθυμέω·ῶ** (ἀμπτ. = εἶμαι ἄθυμος, λυποῦμαι, ἀποθαρρύνομαι, φοβοῦμαι), πρτ. ἠθύμουν καὶ ἀόρ. ἠθύμησ, τὰ δὲ ἄλλα μετγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων. Ῥημ. ἀθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ **ἄθυμος** [ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. **α** καὶ **θυμος** = ψυχή], ἐξ οὗ καὶ **ἀθυμία**· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-κρατέσ-ω =) **κρατῶ**, καθ' ὃ **ἄδοξος· ἀδοξῶ** κλ. Τὸ ῶ λέγεται καὶ περιφρ.: **ἀθυμός εἰμι**, **ἀθύμος ἔχω** (διάγω ἢ διακίμαι), εἰς ἀθυμίαν καθίσταμαι ἢ ἐμπίπτω. Ἄντι δὲ τοῦ μτβ. ἀθυμῶ.

«ποιῶ τινα ἄθυμειν) λέγεται ἄθυμίαν παρέχει (ἢ ἐνθάλλω ἢ ἐντίθυμι) τι, εἰς ἄθυμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δέ: ἄθυμία ἐγγίγνεται μοι. Ἀντίθετα τῷ ἀμτβ. ἄθυμῶ εἶναι τὴ ἀποθ.: ἀθυμοῦμαι, προθυμοῦμαι.

Αἰδέομαι-οὔμαι (=σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι). Ἀποθ. μετ. ἐνεργ. διαθέσ., πρτ. ἠδούμην, μέσ. μέλ. αἰδέσομαι, μέσ. ἄορ. ἠδεσάμην (=συνεχωρήσα, ἐκίνησα εἰς συμπάθειαν), [παθ. μέλ. αἰδεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠδέσθην, πρκ. ἠδεσμαι (=παρακληθεὶς ἠλέησα). Ῥημ. αἰδεσις [ἐξ οὗ αἰδέσιμος], αἰδήμων, αἰδώς, (αἰδ-χος=) αἰσχος, (αἰδ-χ-ρός=) αἰσχρός, [αἰδεστός, αἰδεστέον].

Σημ. Θέμ. **αἰδέο** = ἐνεστ. (αἰδέο σ-μαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἅτε ὄντος μεταξὺ φωνηέντων=) **αἰδοῦμαι**, μέλ. (αἰδέο σ-ομαι καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ σ=) **αἰδέδομαι** κλ., ὁ μέσ. ἄορ. (ἠδεσ-σ ἄμην=ἠδεσάμην παρ' Ἀττ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ συγγινώσκειν, συγχωρεῖν, συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι Ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι λέγεται καὶ περιφρ. αἰδώς ἔχει με, τὸ δὲ παθ. εἶναι: αἰδοῦς τυγχάνω ὑπό τινος. Συνών. τῷ αἰδοῦμαι εἶναι τὰ: αἰσχύνομαι, σέβομαι, |σεβίζω καὶ σεβάζομαι| ἀντίθετον δὲ τὸ αὐθαδίζομαι.

Αἰθῶ (=καίω, λάμπω, φωτίζω) ποιητ. παρ' Ἀττ. δὲ μόνον τὰ ἀπαρέμ. αἰθεῖν καὶ αἰθεσθαι. Ῥημ. [αἶθος, αἰθός, αἶθ-οψ].

Σημ. Θέμ. **αἶθ-** Συνών. τῷ αἶθω εἶναι τὰ: καίω, πίμπρημι, πυροπολῶ.

Αἰκίζομαι (=κακοποιῶ τινα). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. μέσ. ἄορ. ἠκισάμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἠκίσθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [αἰκισμα], αἰκισμός, [αἰκιστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. (αἰκίης=) **αἰκίης** [(=ἀρεπής, εὐτελής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ῥ. ἔοικα θέμ. Ρικ), ἐξ οὗ καὶ αἰκία (=κάκωσις) κατ'ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπς—ἐλπίδ jω=) ἐλπίζω. Τὸ ἐνεργ. αἰκίζω μόνον ποιητ.] Ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις καὶ ῥημ. ἔχει ἀναλογικὸν θέμα αἰκίδ-, οὕτως τὸ θεμ. φωνήεν ε τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Συνών. ἰδὲ μαοσιγῶ σημ.

Αἰνέω-ῶ (=ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω), συνήθ. σύνθ. ἐπαινῶ, πρτ. ἐπήγουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπν. ἐπαινέσω, ἄορ. ἐπήνεσα, πρκ. ἐπήνεκα, ὑπερσ. ἐπαινέσας εἶχον [καὶ ἐπήνεκιν μγν.] Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρτ. ἐπηγούμην, παθ. μέλ. ἐπαινεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπηνέθην, πρκ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. ἐπηνημένος ἦν. Ῥημ. [αἰνεσις, συναίνεσις], παραίνεσις [αἰνέτης] ἐπαινέτης, ἐπαινετέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἶνος κατ'ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-, τελεσ-ω=) τελέ-ω, καθ'ὃ καὶ πλούτος-πλουτέω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων. παρά, σύν, κατά. Ὁ θεμ. χαρακτηε μόνον ἐν τῷ παθ. πρκ.

ἐκτείνεται εἰς **η** κατ' ἀναλογίαν τοῦ **πεποιήμαι**. Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀνα-
 λελυμ. **ἔπαινω ἑμαυτόν**. Ἐντὶ τοῦ **ἔπαινω** λέγεται καί: **ἔπαινε τις εἰμὶ**
τινος, **ἔπαινον λέγω τινός**, **ἔπαινον (περὶ) τινος ποιοῦμαι**. Ἐντὶ
 δὲ τοῦ **ἔπαινοῦμαι** καί: **ἔπαινον τυγχάνω ἢ ἀξιοῦμαι**, **ἔπαινον**
ἔχω πρὸς τινος. Ἐντὶ τοῦ **παραινώ** λέγεται καί: **παραινεῖν ποιοῦ-**
μαι, **παραινεῖν ἔχω πρὸς τινος**, ὄν παθ. εἶναι: **παραινεῖς ἐστί,**
παραινεῖς γίγνεται. Συνών. τῷ **ἔπαινω** εἶναι τὰ: **εὐφηνῶ, εὐλο-**
γέω-ᾶ. Ἐντὶθ. **αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι, ψέγω**.

Αἰνίττομαι (=αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶ, ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ἐν-
 νοῶ.) Ἄποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡνιττόμην, μέσ. ἀόρ. ἡνιξάμην,
 παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἡνιχθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.
 Ῥημ. αἰνίγμα (ἐξ οὗ αἰνιγματώδης), αἰνιγμός, [αἰνικτής, αἰνικτός].

Σημ. Θέμ. **αἰνιγ-** καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j=αἰνιγ-) **αἰνιτ-** ἢ
αἰνισό- (ᾶρα εἰσαγ. § 7. α).

Αἰρέω-ᾶ (ἐπὶ ἐμψύχων = συλλαμβάνω· ἐπὶ δ' ἀψύχων
 = κυριεύω), πρτ. ἤρουν, μέλ. αἰρήσω, ἀόρ. β' εἴλον; (ὑποστ.
 ἔλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε, -έτω, ἀπαρέμφ. ἔλεῖν, μτγ.
 ἔλών), πρκ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρηκειν, μετ' ὄλ. μ. ἀφ-ρηκῶς
 ἔσομαι. Μέσ. αἰρέομαι-οῦμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ), πρτ. ἤρούμην,
 μέσ. μέλ. αἰρήσομαι, (τὰ συνθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι ἔχουσι παθ. σημα-
 σίαν), ἀόρ. β' εἰλόμην, πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην. Παθ αἰρέομαι
 -οῦμαι (=ἐκλέγομαι), πρτ. ἤρούμην, παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι, (καὶ
 μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι), παθ. ἀόρ. ἤρεθην, πρκ. ἤρη-
 μαι, ὑπερσ. ἤρήμην, μετ' ὄλ. μ. ἤρήσομαι καὶ ἤρημένος ἔσομαι.
 Ῥημ. αἵρεσις (ἐξ οὗ ἀφαίρεσις, διαίρεσις κλ.), παραίρημα, αἰρετός,
 (ἐξ οὗ ἑξαιρετός. ἀνθαίρετος, διαιρετός κλ.) αἰρετέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ εἶναι ἔλλειπτικόν (ᾶρα εἰσαγ. § 17). Θέμ. (Faq- καὶ προσ-
 λήψει τοῦ προσφ. -j=Faq-j=Faiῥ=) **αιρ-** καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -
 -e-) **αιρ-ε-**, καὶ (Fελ- =) **ἔλ-**. Ἄπαντ' ἃ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. :
ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, παρά, περὶ, πρό κλ. Ὁ θεμ. χαρ-
 κτήρ ε δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν εἰς **η** ἐν
 τῷ παθ. μέλ., παθ. ἀορ. καὶ τοῖς ῥημ. Παθητικόν τοῦ ἀπλοῦ **αἰρέω-ᾶ**
 (=κυριεύω, συλλαμβάνω εἶναι κατὰ σημασίαν τὸ **ἀλιδκομαι** (=συλλαμβά-
 νομαι κυριεύομαι), τοῦ δὲ μέσ. **αἰροῦμαι** (=ἐκλέγω) παθ. εἶναι τὸ **αἰροῦ-**
μαι (=ἐκλέγομαι). Παρὰ **μτγν. ἀπαντῶσι** καὶ β' μέλ: **ἔλω** καὶ μέσ. **ἔλοῦμαι**.

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ μέσ. **αἰροῦμαι** λέγεται καὶ **αἰρεδὶν ποιοῦμαι** καὶ
 ἀντὶ τοῦ **προαιροῦμαι** (=προτιμῶ τὸ ἕτερον δύο τινῶν προκειμένων) καί :
προαἰρεδὶν ποιοῦμαι ὡς ἐνεργ. δ' εἶναι τὰ : **αἰρεδὶν προτιθεῖμαι,**
αἰρεδὶν προβάλλω (ἢ **δίδωμι**) τινί, ὡς παθ. τό : **αἰρεδὶς γίγνεται**
 (ὑπὸ τινος).

Σημ. 3. Συνών. τῷ **αἰρῶ** εἶναι τὰ : **χειροῦμαι, ὑποχείριον ποιοῦ-**
μαι (λαμβάνω), **καταδρέφομαι, παρίσταμαι**· τῷ δὲ μέσ. **αἰροῦμαι**

τά: διαλέγω, ἐκλέγω, περὶ πλείονος (προϋργαίαιτρον) ποιούμαι, προτιμῶ.

Αἶρω (=σηκῶνω, ὑψώνω), πρτ. ἤρον, μέλ. ἄρῶ, ἀρ. ἦρα, (ὑπ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπ. ἄραι, μτγ. ἄρας), παρκ. ἦρακα, ὑπερσ. -ἦρκειν. Μέσ. καὶ παθ. αἶρομαι, πρτ. ἤρόμην, μέσ. μέλ. ἀροῦμαι, μέσ. ἀρ. ἠράμην (τι=ἦρά τι ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἐφορτώθην), [παθ. μέλ. ἀρθήσομαι μτγν.]. παθ. ἀρ. ἦρθην λαμβανόμενος καὶ ὡς μέσ. (=ἦρα ἐμαυτόν, ἐσηκώθην), πρκ. ἦρμαι, ὑπερσ. [ἦρμην] ἦρτο καὶ ἐπηρμένοι ἦσαν. Ῥημ. ἄρσις, [ἄρμα, ἀρτήρ, ἀρτός, ἄρτος, ἀρτέος].

Σημ. Θέμ. ἄρ καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- ἄρ-j-) αἰρ- (δρα εἰσ. § 7, δ'). Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπαίρω (=ἀποπλέω), ἀνταίρω (τινὶ=ὀνθίσταμαι), διαίρω (μετῶ.=ἀνυψώνω=ἀμτ.=σηκῶνομαι) κλ. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀρ. ἐκτείνουσι τὸ θεμ. φωνῆν ᾧ εἰς **η** μόνον ἐν τῇ ὀριστ. διὰ τὴν αὔξησιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν εἰς **α** μακρόν. κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήκτων καὶ ἐνριολήκτων τῶν ἐχόντων **η** ἢ **θ** πρὸ τοῦ **α**: ἄρ σ-α= ἄρασ=) ἦρα. ὑποτ. (ἄρ-σασ=ἄρσασ=) ᾠρω κλ. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμ: ἐπαίρω ἑμαυτόν καὶ οὐνεπαίρω ἑμαυτόν.

Αἰσθάνομαι (=διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκω τινος, καταλαμβάνω, ἐννοῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἦσθανόμην, μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι, μέσ. ἀρ. β' ἦσθόμην, παρκ. ἦσθημαι, [ὑπερσ. μτγν.] Ῥημ. αἰσθησις (ἐξ οὗ συναίσθησις, διαίσθησις, ἐπ-(προ)αίσθησις, [(ἐπ-) αἰσθημα], αἰσθητής (ἐξ οὗ αἰσθητήριον καὶ αἰσθητικός), αἰσθητὸς (ἐξ οὗ ἀναίσθητος, εὐαίσθητος).

Σημ. Θέμ. αἰσθ. καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ε-(§ 6) καὶ -αν-), αἰσθ-αν- καὶ αἰσθ-ε. Τὸ ῥ τίθεται κυρίως ἐπὶ προαισθήσεως μελλόντων πραγμάτων ὅτε καὶ = ἐννοῶ, ἤξεύρω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. πρὸ, παρὰ, ἐπί, διὰ. Ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι λέγεται καὶ περιφρ. αἰσθησθῶν λαμβάνω τινός, αἰσθησθῶν ἐστὶν ἑμοί. Ὡς παθ. δέ: εἰς αἰσθησθῶν ἐπιπίπτω, αἰσθησθῶν (παρ)έγω, (ἐμ)ποιῶ τινι καὶ αἰσθησθῶν γίγνομαι. Ἀντίθετον ἀναίσθησθῶ.

Αἰσχύνω (μετῶ.=κάμνω τι ἄσχημον, ἀσχημίζω, ἐντροπιάζω τινὰ) καὶ συνήθ. κατ-αισχύνω, πρτ. (μόνον) κατήσχυνον, μέλ. (μόνον) καταισχυνῶ, ἀρ. ἦσχῶνα καὶ κατήσχῶνα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. αἰσχύνομαι, πρτ. ἦσχυνόμην, μέσ. μέλ. αἰσχυνόυμαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἀρ. ὡς μέσ. ἦσχυνθήην, [πρκ. ἦσχῶμμαι ἢ ἦσχῶμαι ὑπερσ. ἦσχῶ'μμην ἢ ἦσχῶμμην, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [αἰσχυντήρ, αἰσχυντός, ἐξ οὗ] (ἀναίσχυντος), αἰσχυντέος, αἰσχυντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰσχος (θ. αἰδ-αἰδοῦμαι, ἀντὶ αἰδ-χος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (θ. ἀμύν-, ἀμύν-j-ω=ἀμῦ'ννω=) ἀμῦ'νω, καθ' ὃ

καὶ βαρῦς-βορῦνω, ἀδρός-ἀδρύνω κλ. ὄθεν θέμ. ἀναλογικὸν αἰδῶν. Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἐπί, ἀπό, ὑτέρ. Τὸ μεσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελ. καταιδῶνω ἑμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ αἰδῶνω λέγεται καὶ περιφρ. εἰς αἰδῶνην καθίστημι τινα, αἰδῶνην προβάλλω (=περιποιῶ, περιάπτω) τινί, αἰδῶνῃ περιβάλλω τινά κλ., παθ. δέ: αἰδῶν-νης τυγχάνω ὑπό τινος.

Σημ. 2. Συνών τῶ αἰδῶνομαι εἶναι τὸ αἰδοῦμαι. Ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι. καθ' ὅσον τὸ μὲν αἰδῶνομαι = ἐντρέπομαι διὰ κακίην τινα καὶ αἰσχρὰν πράξιν, τὸ δ' αἰδοῦμαι = κοκκινίζω ἀπὸ συστολῆν βλέπον ἀνώτερόν τινα ἢ ἄτοπόν τι πραττόμενον· ὄθεν τὸ μὲν αἰδοῦμαι εἶναι ἴδιον τῶν ἐναρετέων, τὸ δὲ αἰδῶνομαι τῶν κακῶν. Ἀντίθετον ἀναιδῶν-τῶ, παρηδιάζομαι.

Αἰτέω-ῶ (=ζήτῶ νὰ λάβω), πρτ. ἤτουν, μελ. αἰτήσω, ἀόρ. ἤτησα, πρκ. αἰτήσας ἔχω [καὶ ἤτηκα μτγν.], ὑπερσ. αἰτήσας εἶχον [καὶ ἤτήκειν μτγν.] Μεσ. καὶ παθ. αἰτοῦμαι, πρτ. ἤτούμην, μέσ. μέλ.-αἰτήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤτησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἤτήθην, πρκ. ἤτημαι. Ῥημ. αἰτήσις, αἰτήμα, [αἰτητής, αἰτης ἐξ οὔ] (ἐπαίτης, προσαίτης), [αἰτητός], αἰτητέον, αἰτιῶ (θαμιστ. = ζήτῶ ἐπαίτικῶς).

Σημ. 3. αἰτε- Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων. Τὸ παραιτοῦμαι (=ζήτῶ τι παρὰ τινος, παρὰ δὲ μτγν. = παραιτῶ) (ὅπερ ἰδὲ εἶναι ἀποθ. Τὸ αἰτῶ διαφέρει τοῦ ζητῶ, διότι τὸ μὲν αἰτῶ = ζήτῶ νὰ λάβω, τὸ δὲ ζητῶ = ἐρευνῶ νὰ εἴρω (πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ. «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσεται» πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει»). Ἀντίθ. δίδωμι.

Αἰτιάζομαι (=κατηγοροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. παρ' Ἄττ. πεζολ. μόνον ὁ ἐνεστ., πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων κατηγοροῦμαι καὶ αἰτιῶμαι (ἐπὶ παθ. διαθ.) ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἰτία κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φρᾶ' δ-*j*-ω) φράζω-φράζομαι· ὄθεν θέμα ἀναλογικὸν αἰτιάδ- (ὄρα ἀγοράζω σημ.).

Αἰτιάομαι-ῶμαι (=θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ. ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἤτιῶμην, μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤτιασάμην, [παθ. μελ. αἰτιαθήσομαι μτγν.] παθ. ἀόρ. ἤτιάθην (παθ. διαθ.), πρκ. ἤτιᾶμαι (συνήθ. παθ. διαθ.), ὑπερσ. ἤτιᾶμην. Ῥημ. αἰτίασις, αἰτίαμα, [αἰτιατός], αἰτιατέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἰτία Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί καὶ κατὰ ὁ θέμ. χαρακτήρ ᾗ πρὸς τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾗ μακρόν καὶ οὐχὶ εἰς *n* διότι προσηγεῖται *i*. Ἐντὶ τοῦ αἰτιῶμαι λέγεται καί: ἐν αἰτία (ἢ δι' αἰτίας) ἔχω τινα, αἰτίαν παρέχω (ἢ ἐπιφέρω ἢ ἀνατίθην) τινι. Ὡς παθ. δ' εἶναι τό: ἐν αἰτία εἰμι, αἰτίαν ἔχω (ἢ λαμβάνω) ὑπό τινος, αἰτίαν ὑπέχω τινός, εἰς αἰτίαν

ἐπιπίπτω, αἰτίαν τινὸς φέρομαι, αἰτία ἐπιφέρεται τινι. Ὁ ἐνεστώδης αἰτιῶμαι σπαν. εἶναι καὶ παθ. διαθ. ὅτε καὶ=τῷ αἰτιάζομαι. Συνών. ἰδὲ κατηγορῶ σμ. 2. Ἀντιθ. ἐπαίνῶ.

Αἰωρέω-ῶ (=σηκῶνω, ὑψῶνω εἰς τὸν ἄερα, κρεμῶ) καὶ παθ. ἢ μέσ. (ζύν-, δι-) αἰωροῦμαι πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. αἰώρησις, [αἰώρημα, αἰωρητός, αἰωρητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ αἰῶρα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατέσ-ω=) κρατέω, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοδέω κλ. Συνών. εἶναι τὰ : αἶρω, κρεμάννυμι, ἀρτάω-ῶ.

Ἀκέομαι-οῦμαι (=ἰατρεύω, ἐμβλαλλῶν). Μεσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., μεσ. μέλ. ἀκοῦμαι καὶ μεσ. ἀόρ. ἡκεσάμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἄκεσις, ἀκέστρα (=βελόνη), ἀκεσμα, ἀκεστήρ, ἀκέστωρ], ἀκεστής, ἀκεστός (ἐξ οὗ ἄ-ν-ἡκεστός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄκος (τό), γεν. ἄκεσ-ος=ους. Θέμ. ἀκεδ-, ἀκέ(σ)-ομαι =οῦμαι. Τὸ ἀκοῦμαι ὡς καὶ τὰ: καλῶ, τελῶ καὶ ἀλῶ ἔχουσι μέλ. περὶσπόμενον, ὃ ἀόρ. (ἡκεσ-σ-άμην= ἡκεδ-ἀμην διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν δὲ δὲν ἐκτείνει τὸ εἰς. φων ε. Συνών.: ἰῶμαι, θεραπεύω, ἰατρεύω. [ἐπιποράπτω], ὑγιάζω.

Ἀκυάζω (= εἶμαι εἰς ἀκμὴν, ἀκμαίος), παρ. ἡκμαζον, ἀόρ. ἡκμάσα, πρτ. ἡκμακα, τὰ δὲ ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται περὶφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκμῆ (ῶρα ἀγοράζω σμ.). Τὸ ἑ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς παρά. Ἀντι τοῦ ἀκυάζω λέγεται καὶ : ἐν ἀκμῇ εἶμι, ἢ ἔχω ἀκμὴν.

Ἀκολουθέω-ω (=εἶμαι ἀκόλουθος, συμβαδίζω, συμφωνῶ), πρτ. ἡκολούθουν, μέλ. ἀκολουθήσω, ἀόρ. ἡκολούθησα, πρτ. ἡκολούθηκα, ὑπερσ. ἀκολουθήσας εἶχον. Ῥημ. [ἀκολούθησις, ἀκολούθημα], ἀκολουθητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ ἀκόλουθος [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ κέλενθος (=δόδος, πορεία)] (=ὃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατεσ-ω=) κρατέω, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος-πλουτέω κλ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐπί, παρά, δὲν κλ. Συνών. : ἔπομαι καὶ ἔχομαί τινος.

Ἀκονάω-ῶ (=ἀκονίζω), ἀόρ. ἡκόνησα καὶ μέσ. πρτ. ἡκονώμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. θήγω, δξύνω. Ῥημ. [ἀκόνησις, ἀκόνημα, ἀκονητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκόνυ.

Ἀκοντίζω (=ἔπιπτο τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ δι' ἀκοντίου, ἐκ-σφενδονῶ), πρτ. ἤκοντιζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἀόρ. ἤκοντίσα, πρκ. ἀκοντίσας ἔχω, ὑπερσ. ἀκοντίσας εἶχον. Παθ. ἀκογιζομαι, πρτ. ἤκοντιζόμεν, παθ. μέλ. -ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤκοντίσθην, [πρκ. ἤκοντίσμαι, ὑπερσ. ἤκοντίσμεν μτγν.]. Ῥημ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ὑποκορ.) ἀκόντιον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκων, -οντος (=ἀκόντιον). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφονολ. πρβλ. ἄθροίζω σημ.), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον Τὸ ὑπερακοντίζω (μτφ. =ὑπερτεροῦ τινα) ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ δὲ διακοντίζομαι εἶναι ἀποθ. ἔχον μόνον μέσ. μέλ. διακοντιοῦμαι.

Ἀκούω (=ὄξυ οὖς ἔχω, ἀκούω), πρτ. ἤκουον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀκούσομαι, ἀόρ. ἤκουσα, πρκ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἤκηκόειν καὶ ἀκηκόως ἦν. Παθ. ἀκούομαι, [πρτ. ἤκουόμεν μτγν.], παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤκουσθην, [πρκ. ἤκουσμαι, ὑπερσ. ἤκουσμεν μτγν.]. Ῥημ. ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος.

Σημ. 1. Θέμ. ἀ κ ο υ ὀ-, [ὄπερ σύνθ. ἐκ τοῦ ἄκ- (=ὄξυ' πρβλ. ἀκ-μή, ἄκ-ρος, λατ. ac-us) καὶ οὖς], ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j=(ἀκουσ jω=) ἀκούω. (ἀποβολῇ δὲ τοῦ σι: ἀκουσᾶ' =) ἀκούη (ὄμηρ.) καὶ κατὰ συστολήν ἀκοή ('Αττ.): ὄθεν καὶ ἀσθ. θέμ. ἀ κ ο . Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : ἐπί, διά, κατά, πρός, πρό, ὑπό. Ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερ. λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τινος (=ἐπαινοῦμαι ὑπό τινος) εἶναι παθ. τοῦ εὖ λέγω τινά (=ἐπαινῶ): τούναντίον δὲ τό: κακῶς ἀκούω ὑπό τινος (=κακολογοῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ: κακῶς λέγω τινά (=κατηγορῶ). Συνών. τῷ ἀκούω εἶναι τό: ἀκροῦμαι (=μετὰ προσοχῆς ἀκούω), ἀντίθετον δὲ τὸ ἀνηκουστός.

Ἀκριβῶ-ᾶ (=γνωρίζω τι ἀκριβῶς), ἀόρ. ἤκριβωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἀκριβοῦμαι, πρτ. ἤκριβούμην, μέσ. ἀόρ. ἤκριβωσάμην, παθ. ἀόρ. -ἤκριβώθην, πρκ. ἤκριβωμαι, πάντα δὲ τ' ἄλλα παρ' Ἄττικ. ἐξεφέροντο περιφραστικῶς. Ῥημ. [ἀκριβώσις, ἀκριβώμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκριβῆς (ἀντί ἀκριβέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ δούλος—δουλόω, ἐλεύθερος—ἐλευθερόω, καθ' ἃ καὶ πλήρης—πληρόω, κλ. Ἀντι τοῦ ἀκριβῶ λέγεται καὶ διακριβῶ ἢ περιφραστ.: ἀκριβῶς οἶδα.

Ἀκροάομαι—ᾶμαι (=ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροάζομαι). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἤκροάμην, μέσ. μέλ. ἀκροᾶ'σομαι, μέσ. ἀόρ. ἤκροασάμην, παρκ. ἀκροατῆς γεγένημαι [καὶ ἤκροᾶμαι μτγν.]. Ῥημ. ἀκροάσις, ἀκροάμα, ἀκροατής, [(ἐξ οὗ ἀκροατήριον), ἀκροατέος καὶ ἀκροάζομαι].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκρ-ουδ-ᾶ (=ὄξυς παρατηρητής), [ὄπερ ἐκ τοῦ ἀκρ-

(πρβλ. ἄκ-ρος, ἀκ-μή) καὶ εὖς] καὶ κατὰ συστολήν ἀκροῶσα-(πρβλ. ἀκουσ-ᾶ = ἀκουή=ἀκο-η), ἐξ οὗ ἀκροσά-ομαι=ἀκροά-ομαι=) ἀκροῶμαι (=δέξωος ἀκούω). Ὁ θεμ. χαρακτηρ ᾧ ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων τελῶν εἰς ᾧ ἀντὶ εἰς ἠ κατ' ἀναλογίαν τῶν ρημ. τῶν ἐχόντων ρ πρὸ τοῦ α. Ἀντὶ τοῦ ἀκροῶμαι λέγεται καὶ περιφρ.: ἀκροατῆς γίγνομαι, ἀκροασίν ποιοῦμαι, παρέχω ἑμᾶντων ἀκροατήν τινι.

Ἀκροβολίζομαι (=ρίπτω τι μακρόθεν, ἀψιμαχώ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἠκροβολιζόμην, μέσ. ἀόρ. ἠκροβολισάμην, τὰ δ' ἄλλα παρ' Ἄττ. περιφραστικῶς ἐκφέρονται. Ῥημ. ἀκροβόλις, ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκροβόλος (τοξότης ἢ ἀκονιστής), ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκρος καὶ βάλλω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ ἑρις (ἐριδ-ι-ω=) ἐρίζω ὅθεν θ. ἀναλογ. ἀκροβολίδ-. Ἀντὶ τοῦ ἀκροβολίζομαι λέγεται καὶ: ἀκροβολισμοὺς ποιοῦμαι, ἀκροβολισμοῖς κροῶμαι.

Ἀκρωτηριάζω (= περικόπτω τὰ ἄκρα, κολοβώνω)· παρ' Ἄττ. πεζολόγοις μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. ἠκρωτηριασάμην, καὶ ἡ μτγ. τοῦ πρτ. ἠκρωτηριασμένος, πάντα δὲ τᾶλλα Ἡροδότεια καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἀκρωτηριάσις, ἀκρωτηριάσμα, ἀκρωτηριασμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκρωτήριο- Συνών.: [κολοβόω], κολούω, περικόπτω.

Ἀλαζονεύομαι [= κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι ψευδῶς). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. καὶ μέσ. μέλ. ἀλαζονεύσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ περιφρ. Ῥημ. ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλαζών [ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλν (= πλάνη) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ κόλαξ-κολακεύω κλ. Τὸ β. ἀπαντιῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ· λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀλαζών εἰμι καὶ ἀλαζονείαις κροῶμαι. Συνών.: κομπάζω, κομπέω-ῶ, ὑπερηφάνος εἰμι, ὑπερηφάνως ἔχω.

Ἀλαλαῖζω (= φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω), πρτ. ἠλάλαζον καὶ ἀόρ. ἠλάλαξα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνων. Ῥημ. ἀλαλαγή, [ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλαλαῖ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κρᾶγ-ι-ω=) κράζω ὅθεν θεμ. ἀναλογ. ἀλαλαῖ-, ὅπερ ἔχει τὸ θεμ. φωνῆεν ᾧ μικρὸν (εἰς. § 7, β' σημ.). Συνήθ. ἀπαντιῆ μετὰ τῆς ἀνά, ἐπί. Συνών: βοῶ, κράζω, κραυγάζω, φωνῶ.

Ἀλγέω-ῶ (= ἔχω ἄλγος, πόνον, πονῶ), πρτ. ἤλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἀόρ. ἤλγησα, πρτ. ἀλγήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀλγήσας εἶχον. Ῥημ. ἀλγηδών (=πόνος σωματικός), [ἀλγησις, ἀλγημα ποιητ.]

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄλγος (ἀντί ἄλεγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀ-λέγω = φροντίζω, μεριμνῶ). Θεμ. ἄλγος- (ἀλέγσ-ω=) ἀλῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλπ. Σύνθ.: ἀπό, περί, ὑπέρ. Συνών.: ὀδυνάομαι.

Ἀλείφω, πρτ.-ἤλειπον, μέλ.-ἀλείψω, ἀόρ.-ἤλειψα, πρκ. ἀλήλιφα. Μέσ. καὶ παθ. ἀλείφομαι, πρτ. ἤλειφόμην, μέσ. μέλ. ἀλείψομαι, μέσ. ἀόρ. ἤλειψάμην, παθ. μέλ. ἀλειφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤλειφθην, πρκ. ἀλήλιμμαι. Ῥημ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, [ἄλειψις, ἀλειπτήρ (ἐξ οὗ ἀλειπτήρον), ἀλειπτῆς], ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος ἐξαλειπτόν.

Σημ. Θεμ. ἰσχ. ἀλειφῶ καὶ ἀσθ. ἀλιφ-, ἐξ οὗ καὶ οἱ μετ' Ἄττ. ἀναδιπλασιασμοῦ πρκ. ἀλ-ἡλιφ α καὶ ἀλ-ἡλιμ-μαι. Τὸ β' ἀπαντιᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἐξ, ἐπί, ἐν, ὑπό, ἀπό.

Ἀλέξω (= ἀποκρούω, ἀπομικρύνω, προφυλάττω) καὶ μέσ. ἀλέξομαι (= ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι), μέσ. μέλ. ἀλέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠλεξάμην, πάντα δε τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀλέξῃσις, ἀλέξημα], ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριον· ἔτι δὲ Ἄλεξ-ανδρος, (ἀλεξι-κακος) κλ.

Σημ. Θεμ. ἀλκ- (ἐξ οὗ ἀλκή) καὶ [προσλήψει τοῦ βοηθητικοῦ φωνήεντος -ε- πρὸ τοῦ χαρακτηριστοῦ καὶ τοῦ προσφωμ ὄ (δρα εἰσαγ § 8: ἀλ-ε-κ-, ἀλ-ε-κ-δ-)] ἀλεξ-. Συνών.: ἀμύνομαι.

Ἀληθεύω (= λέγω ἀλήθειαν), [πρτ. μτγν.], μέλ. ἀληθεύσω, ἀόρ. ἠλήθευσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.] Παθ. ἀληθεύομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. περιφρ. Ῥημ. [ἀλήθευσις, ἀλήθευμα, ἀληθευτής (ἐξ οὗ ἀληθευτικός)].

Σημ. Τὸ β' εἶνε παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ λανθάνω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βυσιλεύς-βασιλεύω. Ἄντι τοῦ ἀληθεύω λέγεται καί: ἀληθῆ λέγω καὶ χρῶμαι ταῖς ἀληθείαις. Παθ. δέ: ἀληθῆ λέγεται.

Ἀλίξω (= συναθροίζω), ἀόρ. ἤλισα (μόνον κατὰ μτγ. συν-αλίσας). Παθ. ἀλίζομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἠλίσθην, πάντα δε τᾶλλα ἐκ τῶν συν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλῆς (= ἀθρόος), [ἐξ οὗ ἀλία=ἐκκλησία, συνάθροισις, πρβλ. εὐτυχής (α) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπῖς—ἐλπίδ-σ=) ἐλπίζω. Ὅθεν Θεμ. ἀναλογικόν ἀλῆδ-]. Τὸ β' ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ὄνν' ὀμόνυμον δὲ τούτῳ εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἀλίξω (= ἀλατίζω). Συνών.: ἀγειρω, ἀθροίζω, συλλέγω, συνάγω.

Ἀλίσκομαι (= συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι) ἀποθ. παθ. πρτ. ἠλίσκόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἀλώσομαι, ἐνεργ. ἀόρ. β' ὡς παθ. ἐάλων καὶ σπν. ἤλων (ὑπ. ἀλῶ-φς-φ κλ., εὐκ. ἀλόιην-οίης κλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπ. ἀλῶναι, μτγ. ἀλούς) ἐνεργ. πρκ. ὡς παθ. ἐάλωκα καὶ σπν. ἤλωκα, ὑπερσ. ἠλώκειν Ῥημ. ἄλωσις (ἐξ οὗ ἀλώσιμος), ἀλωτὸς (ἐξ οὗ εὐάλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δοριάλωτος κλ.), [κχτανάλωσις, παρναλώμαχ].

Σημ. Θεμ. (Fal=) ἄλ- και [προσλήψει τῶν προσφωμ. ο- (ὄρα εισαγ. § 6) και -ιδκ-] ἄλ-ο και ἄλ-ιδκ-. Τὸ β' κατὰ τὴν διάθεσιν εἶναι παθ. τοῦ αἰρέω-ω. Ὁ ἄορ. προήλθεν ἐκ τοῦ ε' Fά'-λω-ν=ή' λων και κατ' ἐναλλαγήν χρόνου συλλαβ. ἔαλων ὁ δὲ πρκ. ἐκ τοῦ τ ε-Fάλ ω-κα=ἔαλωκα.

➤ **Ἀλάττω** ἢ **ἀλλάδσω** (=ἄλλάζω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω), πρτ. -ἤλλαττ(σθ)ον, μέλ. -ἀλλάξω, ἄορ. —ἤλλάξα, πρκ. -ἤλλαχα, [ὄπ., μτγν]. Μέσ. και παθ. ἀλλάττ(σθ)ομαι, πρτ. -ἤλαττ(σθ)όμην μ. μέλ. ἀπ-αλλάξομαι, μέσ. ἄορ. ἤλλαξάμην, [παθ. μέλ. α' μτγν.], παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. -ἀλλαγήσομαι, παθ. ἄορ. α' -ἤλλάχθην και β' και ὡς μ. -ἤλλάγην, πρκ. -ἤλλάγμαι, ὑπερσ. -ἤλλάγμην, και -ἤλλαγμένος ἦν μετ' ὄλ. μ. ἀπηλλάξομαι και ἀπηλλαγμένος ἔσομαι. Ῥημ. (ἀπ-, παρ- δι- κλ.) ἀλλαγή, [ἄλλαξις, ἐξ οὔ] (μετάλλαξις, παράλλαξις), [ἄλλαγμα, συναλλαγμα, ἀλλάκτης, ἀλλακτός, ἐξ οὔ] (ἀδιάλλακτος, εὐ-απάλλακτος), ἀπ(ἀντ)αλλακτεόν, ἐν(ἐπ)αλλάξ και ἀπαλλαξείω (ἐφετ.).

Σημ. Θεμ. ἀλλᾶγ- (ὄπερ ἐκ τοῦ ἄλλο και ἄγω) και [προσλήψει τοῦ προσφ. j- (ὄρα εισαγ. § 7): ἄλλαγ-j-] ἀλλᾶττ ἢ ἀλλᾶδσ-. Τὸ β'. ἀπαντᾶ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθ ἀπό, ὄν, μετά, παρά, ἀντί, διά, ἐπί κλπ. Ἀντί τοῦ ἀπαλλάττ(σθ)ομαι λέγεται και ἀπαλλαγήν ποιοῦμαι. ἀντί δὲ τοῦ διαλλάττ(σθ)ομαι και: διαλλαγᾶς ποιοῦμαι. Συνών. τῷ ἀλλάττω εἶναι τὸ ἡμεῖβω.

Ἀλλοιόω-ω (=κάμνω τι ἄλλοιον, μεταβάλλω), ἄορ. ἡλλοίωσα. Παθ. και μέσ. ἄλλοιούμαι, πρτ. ἡλλοιούμην, πρκ. ἡλλοίωμα, ὑπ. ἡλλοιώμην. τα δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἐκφέρονται περιφραστικῶς. Ῥημ. ἄλλοιωσις, [ἄλλοίωμα, ἄλλοιωτός (ἐξ οὔ ἀναλλοίωτος και ἄλλοιω-τικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλλοῖος, ὄπερ ἐκ τοῦ ἄλλος. Τὸ ῥ. λέγεται και περιφρ. ἀλλοῖον τινα ποιῶ, ἀλλοῖός εἰμι (ἢ γίγνομαι).

Ἀλλομαι (ἀμτθ.=πηδῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ., ἡλλόμην, μέσ. μέλ. ἄλοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἡλάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀνα-πληροῦνται ἐκ τῶν συνων. πηδάω-ω, σκριτῶ, ἀσκολιάζω. Ῥημ. ἄλμα [ἄλσις, ἀλτήρ], ἄλτικός.

Σημ. Θεμ. (σαλ-· πρβλ. lat. sal-io=πηδῶ) ἄλ- και προσλήψει τοῦ προσφωμ j: ἄλ-j- = ἄλλ-· Τὸ ῥ. ἀπαντᾶ και σύνθετον. Ὁ ἄορ. ἐκτείνει τὸ θέμ. φωνήεν ἄ εἰς η μόνον ἐν τῇ ὄριστ. διὰ τὴν αἴθεσιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεις εἰς ἄ μακρόν: ἡλάμην, ὑπ. ἄλωμαι κλ. (πρβλ. αἴρω σήμ.).

Ἀλλοτριόω-ω (=καθιστῶ τι ἄλλότριον, ἀποξενώνω τι), μέλ. ἄλλοτριώσω και πρκ. ἡλλοτριώκα. Μέσ. ἄλλοτριούμαι (=ἄλλοτρίως διάκειμαι πρὸς τινα) και παθ. ἄλλοτριούμαι (=ἀποξενοῦμαι), παθ.

ἀόρ. ἡλλοτριώθην καὶ ὡς μέσ. ἀηλλοτριώθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο διὰ περιφρ. παρ' Ἀττικοῖς. Ῥημ. ἁλλοτριώσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλλό-τερος (=) ἁλλό-τριος ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος. Τὸ μεσ. αὐτοπαθῆς εὔρηται καὶ ἀναλελυμ.: ἡλλοτριώκα ἑμαυτόν. Τὸ δ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Λέγεται δὲ καὶ ἁλλοτριῶς διάκειμαι πρὸς τινα, ἁλλοτριότης ἐστὶν ἐν ἐμοὶ πρὸς τινα.

Ἄμαρτάνω (= ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀστοχῶ, διαπράττω ἀμάρτημα), πρτ. ἡμάρτανον, μέσ. μελ. ὡς ἐνεργ. ἁμαρτήσομαι, ἀόρ. εἴ' ἡμαρτον, πρκ. ἡμάρτηκα ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. (μόνον κατὰ τὸ γ' ἐνικ. πρὸς) ἁμαρτάνεται (= γίγνεται σφάλμα), πρτ. ἡμαρτάνετο, παθ. ἀόρ. ἡμαρτήθη, πρκ. ἡμάρτηται, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ῥημ. ἁμαρτία, ἀμάρτημα, [ἀμαρτωλός, ἀμαρτητικός], ἀν-αμάρτητος.

Σημ. Θέμ. [δμαρ (μέρος), ἐξ οὗ ὁ πρκ. (σέ-σμαρ-ται=ἔσμαρται=) εἴμαρται, καὶ (μετὰ τοῦ στερ α: ἀ-σμαρ=) ἁμαρ- καὶ προσλήψει τῶν προσφ. τ-, -ε-, -αν- § 11), ἁμαρ-τ, ἁμαρτ-ε- καὶ ἁμαρτ-αν. Τὸ ἁμαρτάνω κυρίως=ἀμοιῶ τινος. Τὸ δ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἐντὶ τοῦ παθ. ἁμαρτάνεται λέγεται καὶ: ἀμάρτημα γίγνεται. Συνών. τῷ ἁμαρτάνω εἶναι τὸ ἀποτυγχάνω. Ἐντὶθ. δὲ τὸ τυγχάνω.

Ἄμειβω (=ἀνταμείβω, ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι) καὶ ἀόρ. ἡμειψα. Μέσ. ἀμειβομαι, πρτ. -ἡμειβόμεν, μέσ. ἀόρ. -ἡμειψάμην καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἀπ-ἡμειφθην (=ἀπεκρινάμην), τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ὑπὸ τῶν συνων. Ῥημ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμειψις, ἀντάμειψις, ἀμοιβός, μτγν.].

Σημ. Θέμ. [ἀ-μεβ'- (ποβλ. Δωρ. ἀμεύω): ἀμεβ-ι- =] ἀμειβ-. Τὸ δ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνων. ἀλλάττω, ἀποκρίνομαι.

Ἄμελέω-ῶ (=εἶμαι ἀμελής, παραμελῶ), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀμέλημα], ἀμελητέον.

Σημ. Τὸ δ' εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελής (ἐξ οὗ καὶ ἀμέλεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ α καὶ τοῦ ἀπροσ. μέλει (=ἔστι φροντίς). Ἐντὶ τοῦ ἀμελῶ λέγεται καὶ περιφρ.: εἰμι (ἢ γίγνομαι), ἀμελής, ἀμελῶς ἔχω πρὸς τι, ἀμελῶς ἔχω τινός (ἢ περὶ τινα). Παθ. δέ: ἀμελείᾳ ἐσθι (γίγνεται) τινος. Συνών. ἰδὲ θάθυμῶ σημ. 2.

Ἄμνηχανέω-ῶ (ἀμτθ.=εὐρίσκομαι ἐν ἀμνηχανία, στενοχωρία) καὶ μελ. ἀμνηχανήσω, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἐκφέρονται περιφραστ.

Σημ. Τὸ δ' εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμύχανος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ α καὶ μνηχαν). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρα-τεσ-) κρασῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἐν ἀμνηχανία εἰμι (ἢ καθίσταμαι), εἰς ἀμνηχανίαν πίπτω καὶ ἀμνηχανίαις ὀνύεχομαι, ὡς μτβ. δέ: ποιῶ ἢ τίθημι τινα ἀμύχανον.

Ἀμιλλάομαι-ῶμαι (=διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἡμιλλώμην, μέσ. μέλ. ἀμιλλήσομαι, παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἡμιλλήθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἐκφέρονται περιφραστικῶς. Ῥημ. [ἀμιλλήμα, ἀμιλλητής ἢ ἀμιλλητῆρ (ἐξ οὗ ἀμιλλητήριος)], ἀμιλλητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **ἀμιλλα** (=ἀγών). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντι καὶ διὰ. Ἀντι τοῦ **ἀμιλλῶμαι**, λέγεται καὶ περιφρ. **ἀμιλλᾶν ποιοῦμαι πρὸς τινα**. Ἐνεργ. μτβ. εἶναι τό: **ποιῶ τινα εἰς ἀμιλλᾶν τινος**. Παθ. δέ τό: **ἀμιλλα γίγνεται**.

Ἀμπέχω (=περιβάλλω, ἐνδύω τινά)· παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. περιαιπέχω καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. ἀμπέχομαι, καὶ πρτ. ἡμπειχόμην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττικ. διὰ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀμπεχόνη, [ἀμπέχονον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς **ἀμφι** καὶ **ἔχω** [=ἀμφέχω (καὶ κατὰ ψίλωσιν τοῦ **ῥ**)=ἀμπέχω]· αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών: **ἀμπιόχω, ἐνδύω, ἀμφιέννυμι**.

Ἀμπιόχω (=ἀμπέχω=ἐνδύω τινά), πρτ. ἡμπισχόν· καὶ μέσ. ἀμπίσχομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀμφιέννυμι, ἀμπέχω, ἐνδύω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς **ἀμφι** καὶ **ἴχω** [=ἀμφιόχω καὶ κατὰ ψίλωσιν τοῦ **ῥ**] =ἀμπίσχω· (δρα **ἀμπέχω** σημ.)· αὐξάνεται δ' ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Ἀμύνω (=ἀπομακρύνω κακόν τι ἀπὸ τινος, ὑπερασπίζω, βοηθῶ), πρτ. ἡμνον, μέλ. ἀμυνῶ, ἀόρ. ἡμῆνα. Μεσ. ἀμύνομαι, πρτ. ἡμυνόμην, μέσ. μέλ. ἀμυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡμυνάμην, οἱ δὲ πρτ. καὶ ὑπερσ. ἀμροτέρων τῶν φωνῶν ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττικ. ἐκ τῶν συνωνύμ. Ῥημ. [ἀμυνα, ἀμυντήρ, ἐξ οὗ] (ἀμυντήριος, ἀμυντήριον (ἔπλον)), ἀμυντικός, ἀμυντέον· ἔτι δὲ Ἀμυνίας, Ἀμυντίας.

Σημ. ἐκ τοῦ **ἀ-μύν-η** [θεμ. μῦν· (πρβλ. λατ. munitio =δυνατός· καὶ μετὰ τοῦ ποθ. α: **ἀμύν-** καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j: **ἀμύν-η**]=**ἀμύν-**]=**ἀμύν-**. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ **ἀμύνω** ἐσηματίσθησαν καὶ τὰ (θάρορος) **θαρούνω** (αἰσχος) **αἰσχύνω**. (λαμπρός) **λαμπρύνω**. (φαιδρός) **φαιδρύνω**, (δξύς) **δξύνω**, (βαρύς) **βαρύνω**. (ταχύς) **ταχύνω** κτ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Τὸ **ἀμύνω εἰμι**=βοηθῶ. ὑπερασπίζω τινά. τὸ δὲ **ἀμύνομαι τινα**=μάχομαι ὑπὲρ ἐπιαιτου κατὰ τινος. ἀποκρούω τινά. Συνών. τῷ **ἀμύνω** εἶναι τὰ: **ἀρήγω, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ**.

Ἀμφιγνοέω-ῶ (=δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω), πρτ. ἡμφεγνόουν, [μέλ. μτγν.], ἀόρ. ἡμφεγνόησα, καὶ παθ. ἀόρ. [ἡμφεγνόηθην] μόνον ἀμφιγνοηθεῖς (= μὴ γνωρισθεῖς), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ γνοῖω, ὅπερ ἐκ τοῦ νοῖω προσλήψει τοῦ γ (πρὸβλ. γδοῦπος ἀντὶ δοῦπος κλ.). Παρὰ ποιητ. λέγεται ἀμφινοῶ. Αὐξάνεται δ' ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών: διστάζω, ἐνδοιάζω.

Ἀμφιέννυμι (=ἐνδύω), πρτ. -ἤμφιέννυν, [μέλ. ἀμφιῶ, -εῖς, -εἰ κλ.] ἄορ. ἤμφιεσα, πρκ. ἀμφιέσας ἔχω καὶ ὑπερσ. ἀμφιέσας εἶχον. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, πρτ. ἤμπειχόμεν, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, μέσ-ἄορ. (ἄπαζ μόνον) ἐπιέσασθαι [καὶ μτγν. ἤμφιεσάμην], πρκ. ἤμφιέσομαι, [ὑπερσ. ἤμφιέσμεν μτγν.]. Ῥημ. ἐσθής, [εἶμα], ἀμφιέσμα [ἀμφιεσι, ἀμφιεσμός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἐννυμι, ὅπερ ἐκ θεμ. (Γεσ=) ἔδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νυ-: ἔδ-νυ- =) ἐννυ-μι' αὐξάνεται δὲ καὶ διπλασιάζεται ἔξωθεν. Τὸ ῥημ. ἐσθής δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ θέμ. ἔδ-. ἐξ οὗ παράγεται' πρὸβλ. ὄπαδός (ἐπομαι), ὄψον (ἔψω), ἴχνος (ἰκνέομαι). Συνών. ἰδὲ ἀμπέχω σημ.

Ἀμφιόσθητέω-ῶ (=ἔχω διάφορον γνώμην, διαφωνῶ, φίλονικῶ), πρτ. ἤμφεσθήτουν, μέλ. ἀμφισθητήσω, ἄορ. ἤμφεσθήτησα [καὶ ἤμφισθήτησα μτγν.], πρκ. ἤμφεσθήτηκα [καὶ ἤμφισθήτηκα μτγν.], [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἀμφισθητοῦμαι, [πρτ. μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀμφισθητήσομαι, παθ. ἄορ. ἤμφεσθητήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκφέρονται περιφραστ. Ῥημ. ἀμφισθήτησις (ἐξ οὗ ἀμφισθητήσιμος), ἀμφισθητήμα, ἀμφισθητητός (ἐξ οὗ ἀναμφισθητητός, ἀμφισθητητικός), [ἀμφισθητητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. παράγεται ἐκ τῆς ποιητικ. προθ. ἀμφίς (=κύκλωθεν) καὶ τοῦ θέμ. βη-(βα- τοῦ βαινω: ἀμφιδ-βη-τέω). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ἀντὶ τοῦ ἀμφιόσθητέω λέγεται καὶ: ἀμφιόσθησιον ἔχω (=παρέχω) ὡς παθ. δὲ ἀμφιόσθησιός (ἢ ἀμφιόσθησιόν τι) ἔστιν ἡ γίγνεται. Ἀντίθετα τῷ ἀμφιόσθητέω εἶναι τὰ: οὐγκωροῶ, ὁμολογοῶ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀμφιόσθητέω εἶναι τὰ: ἐρίζω (καὶ τὸ μὲν ἀμφιόσθητέω λέγεται καὶ ἐπὶ φίλων καὶ ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ διαφωνῶ, τὸ δὲ ἐρίζω πάντοτε ἐπὶ ἐχθρῶν καὶ διαφόρου χαρμητῆρος ἀνθρώπων' εἶναι δὲ τὸ ἀμφιόσθητέω ἀσθενέστερον τοῦ ἐρίζω, οὗ ἰσχυρότερον εἶναι το διαπληκτίζομαι) καὶ φίλονικῶ.

Ἀναγκάζω (=βιάζω τινά), ὁμ.αλόν. Ῥημ. [ἀνάγκασμα, ἀναγκασμός, ἀναγκαστήριος], ἀναγκαστός (ἐξ οὗ ἀναγκαστικός), ἀναγκαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀνάγκη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφονολήκτων (πρὸβλ. ἀκμάζω, ἀγοράζω σημ.) Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ: ἀναγκάζω ἐμυατόν. Ἀντὶ τοῦ ἀναγκάζω λέγεται καὶ: ἀνάγκην ἐπιτίθημι τινι, ἀνάγκην προστίθημι τινι' καὶ παθ. εἰς ἀνάγκην ἐπιπίπτω ἢ ἀφικνοῦμαι, ἐν ἀνάγκῃ καταλαμβάνομαι.

Ἀναισχυντέω-ῶ (=εἶμαι ἀναισχυντος, φέρομαι ἀναισχύντως), πρτ. -ῆναισχύντου, μέλ. -ἀναισχυντήσω, ἀόρ. -ῆναισχύντησα, πρκ. ἀναισχυντος γέγονα, ὑπερσ. ἀναισχυντος ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἀναισχύντημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀναισχυντος (ἐξ οὗ καὶ ἀναισχυντία)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος-πλουτέω κλ.

Ἀναλίσκω καὶ ἀναλόω-ῶ (=ἐξοδεύω), πρτ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μέλ. ἀναλώσω, ἀόρ. ἀνήλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνήλωκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (καὶ σπν. ἀναλοῦμαι), πρτ. ἀνηλίσκομην καὶ ἀνηλούμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀνηλώθη, πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Ῥημ. ἀνάλωσις, ἀνάλωμα, [(ἐξ οὗ παρανάλωμα), ἀναλωτήρ], ἀναλωτής (ἐξ οὗ ἀναλωτικός), ἀναλωτός, ἀναλωτέος.

Σημ. Θέμ. ἀν-αλ- καὶ [προσλήψει τῶν προσφ. -ο- (ξ 6 σημ.) καὶ ἰδκ-]: ἀν-αλ-ο καὶ ἀν-αλ-ισκ-. Τὸ ῥῆμα καίτοι ἀρχεται ἀπὸ μακροῦ φωνήεντος α, τρέπεται κατ' ἐξαιρέσειν τοῦτο ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλασιασμφ εἰς η (πρβλ. ἄδω σημ.). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν διπλῇ συνθέσει: ἐπανάλωσα, προδανάλωκα κλ. πλήν τοῦ καταναλίσκω, ὅπερ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται ἐξωθεν: κατηνάλωσα, κατηναλώθη καὶ κατηνάλωμαι. Ἐντὶ τοῦ ἀναλίσκω λέγεται καὶ: ἀνάλωμα φέρω πρὸς τινα· καὶ παθ.: ἀνάλωμα γίγνεται. Συνών. τῷ ἀναλίσκω εἶναι τὰ: δαπανάω-ῶ καὶ ἀναιδιώω-ω.

Ἀνατέλλω (μτθ. =κάμνω τι νὰ ἐξέλθῃ ἐπάνω· ἀμτθ. =ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν, σηκώνομαι ὑψηλά, κυρ. ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης), πρτ. ἀνέτελλον καὶ ἀόρ. ἀνέτειλα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ἀνατολή (ἐπὶ ἡλίου· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀστέρων:) ἐπιτολή.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ τέλω, ὅπερ ἐκ θ. τελ- (τελ-γ-ω) (πρβλ. ἐντέλλομαι=παραγγέλλω). Συνών.: ἀνίσχω καὶ ἀνέχω.

Ἀνδραποδίζω (=καθιστῶ τινα ἀνδράποδον, δοῦλον, σκλαβώνω), μέλ. ἀνδραποδιῶ, ἀόρ. ἠνδραποδίσα. Μέσ. καὶ παθ. ἀνδραποδιζομαι, παθ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνδραποδίσθη, μέσ. ἀόρ. ἠνδραποδισάμην, πρκ. ἠνδραποδίσειν, πάντα δὲ τὰλλα μτγν., ἀνεπληροῦντο δ' ἐκ τοῦ συνων. δουλόω-ῶ. Ῥημ. ἀνδραποδισίς, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής (ἐξ οὗ ἀνδραποδιστικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀνδράποδον· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-γ-ω =)-ίζω ὀδοντοφων: ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἀνδραποδίδ- (πρβλ. ἀθροίζω σημ.).

Ἀνδρίζω (=κάμνω τινά ἀνδρα, ἀνδρεῖον, ἐνδυναμώνω) καὶ μεσ. ἀνδρίζομαι (=δεικνύομαι ὡς ἀνὴρ, φέρομαι ἀνδρείως), πάντα δὲ τᾶλλα μετγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. | ἀνδρισμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστής, ἀνδριστί], ἀνδριστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀνήρ-ἀνδρὸς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=)-ίζω ὀδοντοφών· ὄρα ἀνδραποδίζω σημ.). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ θέμ. γίνεται καὶ τὸ [μετγν. ἀνδρόω-ῶ=μεταβάλλω εἰς ἀνδρα καὶ] ἀνδρόομαι-οὔμαι=γίγνομαι ἀνήρ, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Οἱ μετγν. μέλ. τοῦ ἀνδρίζω σχηματίζονται κοινῶς καὶ οὐχὶ Ἀττικῶς: ἀνδρίσω, ἀνδρίδομαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἐνεργ. ἀνδρίζω εἶναι τὰ: ἐπιρρόννυμι, κρατύνω [ἐνισχέω, κραταίω], τοῦ δὲ μέσ. ἀνδρίζομαι τα: ἐπιρρόννυμι ἔμαυτόν. [ἐνισχύομαι].

Ἀνέχομαι (=ὑποφέρω, ὑπομένω, κρατῶ τι ὑψηλά), πρτ. ἦνειχόμεν, μέσ. μέλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἦνεσχόμεν, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμ. ὑπομένω, φέρω, καρτερῶ. Ῥημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνασχετός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἔχομαι (ιδεῖ ἔχω). Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Σημ. 2. Ο ἐνεργ. τύπος ἀνέχω (=κρατῶ ὑψηλά, βυστάζω. σταματῶ τι) ἔχει πρτ. ἀνεῖχον καὶ ἀόρ. β' ἀνέδχον. Ῥημ. ἀνοκοχῆ καὶ ἀνοχαί. Συνών. ιδεῖ ἀνατέλλω σημ.

Ἀνθέω-ῶ (=ἀνθίζω, ἀκμάζω, κυρίως ἐπὶ ἀνθέων), πρτ. ἦνθουν, ἀόρ. ἦνθησα, πρκ. ἦνθηκα, τὰ δὲ λοιπὰ μετγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ἀνθη (ῆ) (=ἡ ἀνθησις), [ἐξ-ἀνθημα, ἐξ ἀνθητις].

Σημ. ἐκ τοῦ: ἄνθος (ἐξ οὗ τὸ ἀνθηρὸς καὶ τὸ μετγν. ἀνθίζω). Θεμ. ἀνθέσ-, ἀνθέσ-ω = ἀνθέω-ῶ, κ θ' ὀ καὶ (πλοῦτος) πλουτῶ, (νόσος) νοσῶ κλ. Συνών. ιδεῖ θάλλω σημ.

Ἀνιάω-ῶ. (=λυπῶ, ἐνοχλῶ) πρτ. ἦνίων, μέλ. ἀνιᾶ'σω, ἀόρ. ἦνιᾶ'σα, πρκ. ἀνιάσας ἔχω, ὑπερ. ἀνιάσας εἶχον. Μεσ. ἀνιῶμαι, πρτ. ἦνιώμην, μέσ. μέλ. ἀνιᾶ'σομαι, [παθ. μέλ. μετγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἦνιᾶ'θην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀνί'α (=λύπη, θλίψις), ἐξ οὗ καὶ ἀνιαρὸς. Ὁ θεμ. χαρακτηριστῶς πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾠ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἀνιῶ εἶναι τὰ: λυπῶ, ἐνοχλῶ· τῷ δὲ μέσ. ἀνιῶμαι εἶναι τὰ: λυποῦμαι καὶ ἄχθομαι. Ἀντίθετα δὲ τὰ: ἠδομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρομαι.

Ἀνιμάω-ῶ (=ἰδ' ἰμάντων) σύρω ἐπάνω, ἀντλῶ), πρτ. ἀνί-

μιων, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ συνων. ἀνέλω.

Σημ. Σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἰμάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰμάς.

Ἀνοίγω καὶ σπν. **ἀνοίγνυμι**, πρτ. ἀνέφωγον, μέλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέφωξα, πρκ. ἀνέφωχα. Παθ. ἀνοίγομαι, καὶ σπν. ἀνοίγνυμαι, πρτ. ἀνεφωγόμεην, μετ' ὄλ. μ. ὡς παθ. ἀνεφώξομαι, παθ. ἀόρ. ἀνεφώχθην, πρκ. ἀνεφώγμαί, ὑπερ. ἀνεφώγημην. Ῥημ. ἀνοιξεις, [ἀνοιγμα, ἀνοικτός, ἀνοικτέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ τοῦ ποιητ. οἶγω. Θέμ. **Φοιγ-** καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νυ-) **Φοιγ-νυ-** λαμβάνει δὲ συγχρόνως καὶ τὰς δύο αὐξήσεις. Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρηται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι: Ἐνεργ. ἀόρ. ἠνέφωξα, πρκ. β' ἀνέφωγα (μὲ παθ. σημ.), ὑπερσ. β' ἀνεφώγειν, παθ. μέλ. β' ἀνοιγύδομαι, παθ. ἀόρ. β' ἠνοίγην καὶ α' ἀνεφώχθην ἢ ἠνοίχθην καὶ πρκ. ἠνοίγμαί.

Σημ. 2. Συν. Ἰδὲ (ἀνα)πετάννυμι σημ. Ἀντίθετον: κλειώ (κλήω).

Ἀντιάζω (=ἀντικρύζω, συναντῶ, ἱκετεύω) ποιητ., παρὰ δὲ Ἄττ. πεζ. εὐρηται μόνον ὁ σύνθετος ἔνεστ. ὑπαντιάζω, καὶ πρτ. ὑπαντιάζον, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἀπαντῶ, ἀντιβολῶ, ἱκετεύω, κελεύω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀντίος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἠράζω, καθ' ὃ καὶ (ἀγορά) ἀγοράζω κλ. Συνών. : ἀπαντῶ, ἀντιβολῶ.

Ἀντιβολέω-ῶ (=ἀντικρύζω, παρακαλῶ), πρτ. ἠντεβόλουν, [καὶ ἠντιβόλουν μτγν.], μέλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἠντεβόλησα, τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἄττ. ἐξεφράζοντο περιφραστ. Ῥημ. ἀντιβόλησις (=παράκλησις).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἀντι καὶ βάλω μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος. Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. : ἀντιβολύδεις ποιοῦμαι, πρὸς ἀντιβόλῳ δῖεις τρέπομαι. Συν. ἰδὲ ἀντιάζω σημ.

Ἀντιδικέω-ῶ (=εἶμαι ἀντίδικος, ἔχω δίκην πρὸς τινα, ἀντιλέγω), πρτ. ἠντεδίκουν, μέλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἠντεδίκησα, πρκ. ἀντιδικήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀντιδικήσας εἶχον. Ῥημ. [ἀντιδίκησις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀντίδικος (ὅπερ. ἐκ τῆς ἀντι καὶ δίκη) καὶ σηματοῖται κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (νόσος) νοσῶ κλ. Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ οἱ τύποι πρτ. ἠντιδίκουν καὶ ἀόρ. ἠντιδικήσῃ. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς ἀντίδικος καθίσταμαι πρὸς τινα.

Ἀντλέω-ῶ (=εξάγω ὕδωρ), μέλ. -ἀντλήσω, ἀόρ. -ἠντλήσα. -ἀντλοῦμαι, πρτ. -ἠντλούμην καὶ παθ. ἀόρ. -ἠντλήθην,

πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικ. διὰ τοῦ συνωνύμου ἀρύτω. Ρημ. [ἀντλησις, ἀντλημα, -ἀντλητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀντλος (δ) (ἐξ οὗ καὶ ἀντλία), κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κράτος) κρατῶ.

Ἀνῦ'τω καὶ σπν. ἀνῦ'ω (=πρὸς τὰ ἄνω τελειώνω, ἰδίᾳ περὶ τειχῶν λεγόμενον· μτφ. δὲ=φέρω ἔργον τι εἰς πέρας, κατορθῶ τι), πρτ. ἦνῦτον καὶ σπν. ἦνῦον, μέλ. ἀνῦ'σω, ἀόρ. ἦνῦσα, πρκ. ἦνυκα, ὑπερσ. ἀνύσας εἶχον [καὶ ἠνύκειν μτγν.]. Μεσ. καὶ παθ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀόρ. ἠνυσάμην, πρκ. [ἦνῦμαι] μόνον δι-ηνύσθαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ρημ. [ἀνυσις, ἐξ οὗ] (ἀνύσιμος), ἀν-ἠνυτος ἢ ἀν-ἠνυστος ἀνυστός.

Σημ. Θέμ. ἀν- (ἐξ οὗ καὶ τὰ ταυτόσημα ποιητ. ἄνω καὶ ἄννυμι), ἀν-ῦ'ω ἢ ἀνῦ-τω ὄρα εἰσαγ. § 10). Τὸ ῥ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς ἰδο-σύνετο, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἐπιλούτο· ἔχει δὲ τὸ υ πανταχοῦ βραχὺ (πρβλ. [ἀρῦ'ω], βρῦ'ω [ἐλκῦ'ω], μεθῦ'ω, πτῦ'ω τανῦ'ω, ἀπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον. Συνών. τῶ ἀνύτω ἐπὶ ἀμτβ. σημ. εἶναι τὸ δύναμαι καὶ οἴος τ' εἶμι· ἐπὶ δὲ μτβ. σημασ. ἰδὲ συνων. περαιῶν σημ.

Ἀπαγορεύω (μτβ.=κωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω νὰ ποιῇ τίς τι· ἀμτβ.=ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ)· ἰδὲ ἀγορεύω.

Ἀπαντῶ-ῶ (=ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινας, ἐπιτυγχάνω, ἀποκρίνομαι) καὶ ὑπαντῶ, πρτ. ἀπήντων καὶ ὑπήντων, μέσ. μελ-ῶς ἐνεργ. ἀπιντήσομαι [καὶ μτγν. ἀπαντήσω], ἀόρ. ἀπήντησα, πρκ. ἀπήντηκα, ὑπερσ. καὶ παθ. φωνή ἐλλείπουσι. Ρημ. [ἀπάντησις, προὔπάντησις, ὑπάντησις μτγν], συνάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητ ἀντάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀντα (=ἀντικρῶ. πρβ. λατ. ante). Τὸ ἀντῶ εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσ.: σύν, ὑπὸ καὶ πρό. Τὸ τῆς ὁμιλουμένης ἀπαντῶ (=εὐρίσκω ἔμπροσθέν μου) εἶναι ἰσοδύναμον τῶ: ἐντυγχάνω.

Ἀπατάω-ῶ (=ἐξήκατῶ, ἀποπλανῶ), πρτ. ἠπάτων, μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἠπάτησα, πρκ. -ἠπάτηκα, ὑπερσ. ἀπατήσας εἶχον. Πιβ. ἀπατῶμαι πρτ. ἠπατῶμην, μέσ. μέλ. ῶς παθ. ἀπατήσομαι καὶ παθ. -ἀπατηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠπατήθην, πρκ. ἠπάτημαι, ὑπερσ. -ἠπατήμην. Ρημ. [(ἐξ)ἀπάτησις, ἀπάτημα, ἀπατητής, ἐξ οὗ] (ἐξαπατητικός), εὐαπάτητος, [ἀπατητέον ἐξ οὗ] (ἐξαπατητέον).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἐξ οὗ τὸ ἀπατηλὸς καὶ ἀπατεῶν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: ἐξαπατῶ ἐμαυτόν. Συνών.: παρακρούομαι, φενακίζω, ψεύδω-ψεύδομαι.

Ἀπειθέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι ἀπειθής), μέλ. ἀπειθήσω καὶ ἀόρ. ἠπειθήσα, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἐξ οὗ καὶ ἀπειθεία), ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ πειθόμεαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀπειθής εἰμι ἐνὶ καὶ ἀπειθῶς ἔχω πρὸς τινα· ὡς μτβ. δέ : ἀπειθειαν ἐμβάλλω ἐνὶ καὶ παρέχω τινὰ ἀπειθῆ τι.

Ἀπειλέω-ᾶ (=φοβερίζω), πρτ. ἠπείλουν, μέλ. ἀπειλήσω, ᾶορ. ἠπείλησα. Παθ. ἀπειλοῦμαι καὶ παθ. ᾶορ. [ἠπειλήθην] μόνον ἀπειληθεῖς, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπειλῆ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθής (θ. ἀπειθέσ-) ἀπειθῶ, καθ' ὃ λύπη -λυπέω, κλ. Τὸ μέσ. εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ εἶναι ἀποθ: διαπειλοῦμαι, πρτ. διηπειλοῦμην, μέσ. ᾶορ. διηπειλοσάμην καὶ κλέον οὐ. Συνών. ἰδὲ ἰπυρεάζω σημ.

Ἀπεχθάνομαι (=γίγνομαι μισητός, μισοῦμαι ὑπὸ τινος) ἀποθ. παθ., πρτ. ἀπηχθάνομην, μέσ. μέλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ᾶορ. β' ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ῥημ. [ἀπέχθημα, ἀπεχθήμεων], ἀπεχθής (ἐξ οὗ ἀπέχθεια), φιλαπεχθήμεων.

Σημ. 1. Θέμ. ἐχθ- (ἐξ οὗ ἔχθομαι ποιητ.) καὶ προσλήφει τῶν προσφ. (§ 6, 2) ε- καὶ αν : ἐχθ-ε-, ἐχθ-αν-. Τὸ ῥ. συντασσόμενον μετὰ δοτ. εἶναι παθ. διαθ: ἀπεχθάνομαί τινι (=ποιῶ ἑμαυτὸν ἀπεχθῆ τινι=μισοῦμαι ὑπὸ τινος)· συντασσόμενον δὲ μετ' αἰτιατ. εἶναι ἐνεργ. διαθ: ἀπεχθάνομαί τινα (=ποιῶ τινα ἑμαυτῶ ἀπεχθῆ=μισῶ τινα). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπεχθάνομαί τινι λέγεται καὶ περιφρ.: δι' ἀπεχθείας τινὶ γίγνομαι, εἰς ἀπέχθειαν ἔρχομαί τινι καὶ ἀπεχθῶς ἔχω τινί.

Σημ. 2. Συνών.: μισοῦμαι. Ἀντίθ.: φιλοῦμαι.

Ἀπιστέω-ᾶ (=εἶμαι ἄπιστος, δυσπιστῶ), πρτ. ἠπίστουν, μέλ. ἀπιστήσω, ᾶορ. ἠπίστησα, πρκ. ἠπίστηκα, ὑπερσ. ἠπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, πρτ. ἠπιστούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. ᾶορ. ἠπιστήθην, πρκ. ἄπιστος γέγονα, ὑπερσ. ἄπιστος ἐγγόνην· μέσση δὲ διαθ. δὲν ἔχει. Ῥημ. [ἀπιστητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄπιστος (ἐξ οὗ καὶ ἀπιστία), ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ πιστός (θεμ. πιθ- τοῦ πειθόμεαι)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (πλοῦτος) πλουτῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀπιστῶ (ἄμτβ.) λέγεται καὶ : ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος (ἢ πρὸς τι), εἰς ἀπιστίαν καταπίπτω, ἄπιστός εἰμι (ἐνεργ. καὶ παθ. σημ.), ἀπιστῶς ἔχω· ὡς μτβ. δὲ εἶναι τό : ποιῶ τινα ἀπιστόν. Ἀντίθετον τῷ ἀπιστῶ εἶναι τὸ πιστεύω.

Ἀποδηνέω-ᾶ (=λείπω ἐκ τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ταξιδεύω), πρτ. ἀπεδήμουν, [μέλ. μτγν.], ᾶορ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμηκα, ὑπερσ. ἀποδημίαν ἐπεποιήμην· ἢ παθ. φωνῆ ἐλ-λείπει. Ῥημ. ἀποδημητής (ἐξ οὗ ἀποδημητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ (ποιητ.) ἀπόδημος, ἐξ οὗ καὶ

ἀποδνμία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατῶ- καθ' ὃ καὶ (πλουτος) πλουτῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀποδνμῶ λέγεται καὶ : ἀποδνμῖαν ποιοῦμαι καὶ ἀποδνμητής εἰμι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀποδνμῶ εἶναι τὸ : ἐκδνμῶ [ποιητ. καὶ μτγν.]. καὶ ἀντιθ. ἐπιδνμῶ καὶ ἐνδνμῶ (= μένω ἐν τῇ πατρίδι). Συνών. τῷ ἀποδνμῶς εἶναι τὸ : φιλαπόδνμος καὶ ἀντιθ. ἐνδνμῶς.

Ἐποδιδράσκω ἰδὲ διδράσκω.

Ἐποκρίνομαι (= δίδω ἀποκρίσιν, ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν), μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπεκρινόμεην, μέλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην (= ἔδωκα ἀποκρίσιν), πρκ. ἀποκένρῳμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην, μετ. ὄλ. μ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπόκρισις [ἐπόκριμα], ἀποκριτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπό καὶ κρίνομαι (ὄρα κρίνω). Ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνομαι λέγεται καὶ : ἀποκρίσιν δίδωμι ἢ ποιοῦμαι καὶ ἀποκρίσει χρῶμαι. Τὸ ἀποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σημ. = ἀποχωρίζομαι εἶναι παθ. διαθ. καὶ ἔχει ὡς ἐνεργ. τὸ ἀποκρίνω = ἀποχωρίζω. Παρὰ μτγν. γίνεται χρῆσις τοῦ παθ. μέλ. ἀποκριθήσομαι ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀποκρινοῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἀπεκρίθην ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀπεκρινάμην.

Ἐπολαύω (= καρποῦμαι, μετέχω), πρτ. ἀπέλαυον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλυκα, ὑπερσ. ἀπολελευκῶς ἦν. Ῥημ. ἀπόλαυσις, [ἐπόλαυσμα, ἀπολαυστός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπό καὶ τοῦ ἀρχοῦσθ. λαύω (ποιητ. λάφ-ω = λάω), διὸ καὶ ἀξάνεται ἔσωθεν συλλαβικῶς· οἱ δὲ τύποι ἀπί- λανον καὶ ἀπίλανθα μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἀπολαύω λέγεται καὶ : ἀπόλαυδις ἔστί μοι τινός, ἀπόλαυδιν ἔχω τινός. Συνών. ἰδὲ τρυγάω σημ.

Ἐπολογέομαι-οῦμαι (= ἀπαντῶ εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὑπερασπίζομαι διὰ λόγου), μέσ. ἀποθ. πρτ. ἀπελογούμην μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην (= ἀπελύθην, ἠθωφῶθην), πρκ. ἀπολελόγημαι, ὑπερσ. ἀπολογίαν ἐπεποιήμην, μετ' ὄλ. μ. ἀπολελογημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπόλογημα, [ἐπολογητικός], ἀπολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπόλογος (ἐξ οὗ καὶ ἀπολογία καὶ ἀπολογίζομαι = δίδω λογαριασμόν), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀπό καὶ λέγω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες) κρατῶ (θ. ἰδέ). Ἀπαντῶ δὲ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθ. : ὑπεραπολογοῦμαι, δυναπολογοῦμαι κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀπολογοῦμαι λέγεται καὶ : ἀπολογίαν ποιοῦμαι τὸ δὲ ἀπολογίας τυγχάνω παρὰ τινός = ἐπιτρέπεται μοι ἐκ μέρους τινός νά ἀπολογηθῶ.

Ἐπορέω-ῶ (ἀμτβ. = εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηνανίχ, ὑποφέρω ἐξ ἐνδείας), πρτ. ἠπόρουν, μέλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἠπόρησα, πρκ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. εἰς ἀπορίαν ἐνεπεπτώειν. Μέσ. ἀποροῦμαι ἔ = ὑπὸ δυσχερειῶν κλυδωνιζόμενος ἴρίπτομαι εἰς ἀπορίαν), πρτ. ἠπορούμην,

μέσ. μέλ. εἰς ἀπορίαν καταστήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠπο-
ρήθην, πρκ. -ἠπόρημαι, ὑπερσ. εἰς ἀπορίαν καθεστήκειν. Ῥημ. [ἀπό-
ρησις, ἀπορητικός], ἀπόρημα (ἐξ οὗ ἀπορηματικός).

Σημ. Τὸ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπορος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ
πόρος (περάω)=πέρασμα· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ.
τελεσ-) τελῶ, καθ' ὃ καὶ (γόσος) νοσῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ἀπορῶ λέ-
γεται καὶ ἀπόρως ἔχω (ἢ διάκειμαι), ἐν ἀπορίᾳ εἶμι (ἢ ἔχομαι), εἰς
ἀπορίαν ἐμπίπτω. Καὶ ὡς ἐνεργ. μτβ. εἰς ἀπορίαν τινα καθίστημι,
ἐμβάλλω τινα εἰς ἀπορίας, ἀπορίας παρέχω, ποιῶ τινα ἀπορεῖν
καὶ ἀπορὸν τινα καθίστημι. Παθ. δέ : εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι. Τὸ
μέσ. ἀποροῦμαι εἶναι συνών. τῷ ἀμυχανῶ. Ἀντιθ. : πλουτῶ, εὐπορῶ.

Ἀποχορῆ (=ἀρκεῖ) ἀπρόσ. (μόνον τὸ ἀπαρέμ. ἀποχορῆν, μτχ.
ἀποχορῶν, -ῶσα, -ῶν), πρτ. ἀπέχρη, μέλ. ἀποχορήσει, ἀόρ. ἀπέχρησε,
Ῥημ. ἀποχωρώντως (=ἰκωνῶς, ἀρκετά).

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι γ' πρόσωπ τοῦ ἀποχορῆω, ὅπερ σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ
χρῶ-ῶ (=χρησιμοδοτῶ). Συνων. : ἀρκεῖ. ἐξαρκεῖ καὶ ἀρκοῦντος ἔχει.

Ἄπτω (=1) προσκολλῶ, ἐγγίζω· καὶ 2) =ἀνάπτω), πρτ.
-ἤπτον, μέλ. -ἄψω, ἀόρ. ἤψα, πρκ. ἄψας ἔχω, ὑπερσ. ἄψας εἶχον.
Μέσ. ἄπτομαι, πρτ. ἠπτόμην, μέσ. μέλ. ἄψομαι, μέσ. ἀόρ. ἠψά-
μην, παθ. ἀόρ. ἠφθην, πρκ. ἤμμαι (ἤψαμι, ἤπται, κλ.), [ὑπερσ.
ἤμμην, ἤψο, ἤπτο κλ. μτγν.]. Ῥημ. ἀφή, ἄψις, ἀψίς, ἄμμα,
ἀπτός, περιάπτω, (προσ)-ἀπτέον, ἔτι δὲ καὶ τά: ἀπί-κορος, ἀπι-
μαχῶ.

Σημ. 1. Θέμ. (Ραφ.=) ἀφ. Τὸ φ τοῦ θέμ. πρὸ μὲν ὀδοντοφ. γίνεται
ὀμόπνοον, πρὸ δὲ τοῦ θ ἐνούται εἰς ξ καὶ πρὸ τοῦ υ ἀφομοιοῦται. Τὸ ρ.
προσλαμβάνει τὸ προσφ. τ: (δρα εἰσαγ. § 10 ἀφ-τ-ω=) ἀπ-τ-ω, ἀπαντᾷ
δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μέσ. ἄπτομαι εἶναι τό: ψαύω καὶ ποιητ. θιγγά-
νω, οὐτινος μόνον ὁ ἀόρ. β' ἔθιγον εἶναι εὐχρηστος παρ' Ἀττικ. πεξο-
λόγοις.

Ἀράομαι ὤμαι (=εὔχομαι· καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. =καταρῶ-
μαι), ἀποθ. μέσ. πρτ. -ἠρώμην, μέλ. ἀρά'σομαι, ἀόρ. -ἠρά'σά-
μην, πρκ. ἠράμαι, ὑπερσ. ἀραὶ ἐπεποίηγντο. Ῥημ. [ἀρατός], (ἐξ οὗ
ἐπάρατος, κατάρατος, τρισκατάρατος, πολυάρατος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρά, ὅπερ ἐκ τοῦ αἶρω (τὰς χεῖρας). Ὁ θεμ. χαρακτηριστῶς
ἐκτείνεται εἰς α καὶ οὐκ εἰς η, διότι προηγείται ρ. Ἀντὶ τοῦ μέσου ἀρῶ-
μαι λέγεται καὶ ἀράς ποιῶμαι καὶ παθ. : ἀραὶ γίνονται.

Ἀργέω-ῶ (ἀμτβ. =εἶμι· ἀργός), μέλ. ἀργήσω, ἀόρ. ἠργησα,
Παθ. ἀργοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου σχολάζω.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετ. ἐκ τοῦ (ἀ)εργός) ἄργός, ὅπερ ἐκ τοῦ

στερ. α και ἔργον' σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἄνθος-άνθῶ. Ὁ ἀόρ' τρέπει κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἀρκτικὸν ᾤ μακρὸν εἰς η (δρα ἤδω και ἀνα-λίσκω σημ).

Ἀργυρολογέω-ῶ (=συλλέγω, εἰσπράττω, ἀργύριον, χρήματα), πρτ. ἠεργυρολόγουν, μέλ. ἀργυρολογήσω, ἀόρ. ἠεργυρολόγησα. πρκ. ἠεργυρολόγηκα, ὑπερσ. ἀργυρολογήσας εἶχον. Ῥημ. [ἀργυρολόγητος].

Σημ. 1. Τὸ ἐ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος (ἐξ οὗ και ἀργυρολογία), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀργυρος και λέγω' σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἄνθος-άνθῶ.

Σημ. 2. Συνών. : ἀργυρίζομαι (=καταπιέζων λαμβάνω χρήματα). Τοῦ ἀπλοῦν ἔνεργ. ἀργυρίζω μτην.=ἔχω χροῶμα ἀργύρου' ἐκ τούτου δὲ τὸ σύνθ. Ἄτικτὸν ἐξαργυρίζω(=κάμνω ἀργυρον, πωλῶ).

Ἀρδῶ(=ποτιζῶ, ὑγραίνω), πρτ. ἦρδον, και παθ. ἔρδομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. και μτην. ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ.Θέμ. ἀρδ. Συνών. : ποτιζῶ [ἀρδεύω, πιπίσκω ποιητ. και μτην.].

Ἀρεσκόω (=εἶμαι ἀρεστός, εὐαρεστῶ), πρτ. ἦρεσκον, μέλ. ἀρεσσω, ἀόρ. ἦρεσα, πρκ. ἀρεστός γέγονα [και ἀρήρεκα μτην.]. Μέσ. ἀρεσκομαι, πρτ. ἦρεσκόμην, μέσ. ἀόρ. -ἦρεσάμην, [παθ. ἀόρ. ἠρέσθην, ποιητ. και μτην.], τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. ἀρεστός.

Σημ. Θέμ. ἀρ (πρβλ. ᾤ-ρω, ἀρ-αρ-ίσκ-ω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ -ε- και δκ-) ἀρ-ἐ-δκ-ω. Τὸ μέσ. ἀρεσκόμαι τινα=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, τὸ δ' ἀρεσκόμαι τινα=ἐξίλειῶ, ἐξευμενίζω τινα. Ἀντὶ τοῦ ἀρεσκόω λέγεται και ἀρεστός εἶμι. Συνών. τῷ ἀρεσκόμαι (τινι) εἶναι τά: χαίρω δ-τέργω, ἀρκοῦμαι. Τῷ δὲ ἀρεσκόμαι (τινα) τά: ἰλάσσομαι, ἰλεοῦμαι Ἀντὶθ. τῷ ἀρεσκόω εἶναι τὸ ἀπαρεσκόω.

Ἀρωγῶ (=βοηθῶ), μέλ. ἀρήξω, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ἀρωγή, ἀρωγός.

Σημ. Θέμ. ἀρωγ. ἐξ οὗ (κατὰ τροπήν) ἀρωγ- πρβλ. πτύσσω (θ πτήκ-) πτωχός κλ. Συνών. βοηθῶ, ἀμύνω, ἐπαμύνω, ἐπικουρέω.

Ἀριθμέω-ῶ (=λογαρίζω, συγκαταλέγω, μετρῶ), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀριθμησις, ἀριθμημα, ἀριθμητός, ἐξ οὗ] (ἀν(εὐ)αριθμητος), ἀριθμητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριθμὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄνθος-άνθῶ. Τοῦ μὲν ἀριθμῶ γίνεται χρήσις ἐπὶ ποσοῦ διακεκριμένου, τοῦ δὲ μετρῶ ἐπὶ ἐκτάσεως και τοῦ ἰσθμῶ (=ζυγίζω) ἐπὶ βάρους. Ἀντὶ τοῦ ἀριθμῶ, λέγεται και: ἀριθμὸν ποιεῶ ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἀριθμοῦμαι και εἰς ἀριθμὸν ποιεῶ

Ἀριστάω-ῶ (=προγευματίζω), ὁμαλόν. Ἐπὶ δὲ μέσ. διαθέσεως ἐγένετο χρήσις τοῦ συνωνύμου ἀριστοποιοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄριστον (=μεσημβρινὸν γεῦμα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμῆ τιμῶ.

Ἄριστοποιέομαι-οὔμαι (=ἄριστῶ, προγευματίζω), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ. πρτ. ἤριστοποιούμην, μέλ. ἄριστοποίησομαι, ἀόρ. ἤριστοποιησάμην, πρκ. ἤριστιχα, ὑπερσ. ἤριστοποίημην.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ ἄριστον καὶ ποιέομαι (ὄπερ καὶ οὕτως ἀναλελυμ. εὐρίσκεται παρ' Ἀττικ.) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος ὀνόματος συνθέτου ἢ μτχ. τοῦ ἐνεστ. ἄριστοποιούμενα (τὰ) ἔχει παθ. σημ. (=τὰ προετοιμαζόμενα διὰ τὸ πρόγευμα). Συνων. ἄρισταῶ-ῶ.

Ἄρκέω-ῶ (=ἀποσοβῶ, ἀποτρέπω κακόν τι ἀπὸ τινος, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετός), πρτ. ἤρκουν, μέλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα, πρκ. ἀρκέσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρκέσας εἶχον καὶ παθ. ἀρκεῖται, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἄρκεσις, ἀρκετός], ἀρκοῦντως, αὐτ ἀρκης, δι-αρκής.

Σημ. 1. Θεμ. ἀρκεδ-, ἐνεστ. (ἀρκέ(σ)-ο-μαι =) **ἀρκοῦμαι**, μέλ. (ἀρκεσ-σ-ω καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ διττοῦ δ) ἀρκέδω διὸ καὶ δὲν ἐξετάθη τὸ εἰς π. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τά: ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ καὶ τὸ κατὰ περιφ. ἀρκοῦντως ἔχει λαμβάνονται καὶ ἀπροσώπως.

Σημ. 2. Συνων.: ἀμύνω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ καὶ περιφρ.: αὐτάρκης εἶμι. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀρκοῦμαι (τινι) (=εἶμαι εὐχαριστημένος) λέγεται καί: δτεργῶ, φιλῶ, ἀγαπῶ, χαίρω ἢ περιφρ.: ἀρκοῦντως χρῶμαι τινι.

Ἄρμότης καὶ σπν. **ἀρμόζω** (=ἐφαρμόζω, συνάπτω, συναρμόζω) (καὶ ἀπροσ. ἀρμότης ἢ ἀρμόζει κλ.), πρτ. ἤρμοττον, μέλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμοσα, πρκ. ἀρμόσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρμόσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀρμότημαι, μέσ. ἀόρ. ἤρμοσάμην, παθ. ἀόρ. ἤρμότην, πρκ. ἤρμοσμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἐξεφέροντο διὰ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἄρμοσις, ἀρμογή, ἀρμοσμα, ἀρμοστέον, ἀρμοστός, ἐξ οὔ] (ἀν(εὐ)ἀρμοστος), ἀρμοστής.

Σημ. Θεμ. ἀρμογ- καὶ ἀρμοδ- (ἐξ οὔ καὶ ὁ μέλ. κλ.). Ὁ ἐνεστ λαμβάνει τὸ προσφ.: -j=ἀρμόγ-j-ω ἢ ἀρμόδ-j-ω=ἀρμόζω ἢ ἀρμότης. Τὸ ῥ. ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ἐξεφέρετο μόνον διὰ διπλοῦ ετ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ.: **δυναρμότης** (=συμφωνῶ) κλ. Ἀντιθ. τῷ ἀρμότης εἶναι τὸ **ἀναρμότης**. Συνων.: ἐνόω, **δυναπτω**, **δυνεύγωμι**, **δυναρθρόω**, **δυνάδω** κλ. καὶ ἀπροσώπ.: **εἶοικε**, **πρέπει**, **προδῆκει**.

Ἄρνέομαι-οὔμαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἤρνούμην, μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρνησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημασίας ἤρνήθην, πρκ. ἤρνημαι, [ὑπερσ. ἤρνήμην, μτγν.]. Ῥημ. ἄρνησις, [ἀρνητής (ἐξ οὔ ἀρνητικός), ἀρνητέον], ἐξ(ἀπ)αρνος.

Σημ. ῥ. Θεμ. ἀρ- πρβλ. **αἴρω** καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -νε :) **ἀρνε-**. Τὸ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ ἀρνούμαι λέγεται καί: **ἀπαρνός**

εἶμι ἢ γίγνομαι καὶ ἔξαρονός εἰμι τι ἢ γίγνομαι τι (ἢ περί τινος) παθ. δὲ εἶναι τό: ἄρνηδός ἐστί. Συνών. εἶναι τά: ἀνανεύω, ἀναίνομαι, οὐ φημι [καὶ τὸ ἠπόδημι, ἀποθάσσω ποιητ καὶ μτγν]. Ἀντίθ. δίδωμι.

Ἄρνημαι (= λαμβάνω) μόνον ὁ ἐνεστώς, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. αἴρωμαι, (αἶρω). Ῥημ. μισθάρνης [ἢ μίσθαρνος].

Σημ. Ἐκ τοῦ αἶρω· (πρβλ. καὶ πειαίρω-πειάρ-νυ-μαι) θεμ ἄρ-

Ἄρῶ ῶ (= ἄροτριῶ, ὀργώνω) καὶ ἀόρ. -ἦροσα. Παθ. ἀροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ἄρουρα (= γῆ ἠροτριωμένη) (ἐξ οὗ καὶ ἀρουραῖος), [ἄροσις (ἐξ οὗ ἀρόσιμος), ἀροτήρ, ἄροτρον, ἄροτος, ἀροτής, ἀνήροτος, ἀροτέος].

Σημ. Θέμ. ἄρ- πρβλ. λατ. ar-o=ἀρῶ, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. ο § 5 σημ.), ἄρ-ο-. Ὁ θεμ. χαρακτηριστ. ο δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀγοχόμενων ὀλικῶν καταλήξεων, ὡς καὶ ἐν τῷ ὄμνυμι. Συνών. γεωργῶ [καὶ ἀροτριάω, ἀροτριῶ, ἀροτριάζω μτγν].

Ἄρπάζω, πρτ. ἠρπαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, ἀόρ. ἠρπάσα, πρκ ἠρπάξα, ὑπερσ. ἠρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, πρτ. -ἠρπαζόμεν, παθ. μέλ. -ἀρπασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠρπάσθην καὶ πρκ. ἠρπάσαι, ὑπερσ. -ἠρπάσμεν καὶ -ἠρπασμένος ἦν. Ῥημ- ἀρπαγή, [ἀρπάγη], ἀρπαξ [ἐξ οὗ ἀρπαξέος], ἀρπαγμα, ἀρπασμα, [ἀρπαγμός, ἀρπασμός, ἀρπακτής, ἀρπαστός, ἐξ οὗ] (ἀνάρπαστος).

Σημ. Θέμ. ἀρπάγ- (ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ ἀρπᾶζω (ἐξ οὗ καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι). Τὸ ῥ. λαμβάνει τὸ πρόσφ. -j-: ἀρπάγ-j-ω=ἀρπάζω, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον· οἱ τύποι: ἀρπαγῆδομαι ἠρπάχθην, ἠρπάγην, ἠρπάγμαι μτγν. Ἀντι τοῦ ἀρπάζω λέγεται καὶ: ἀρπαγὴν ποιοῦμαι.

Ἄρρωστῶ-ῶ, πρτ. ἠρρώστουν καὶ ἀόρ. ἠρρώστησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἀσθενῶ, νοσῶ. Ῥημ. ἀρρώστημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἄρρωστος. (ἐξ οὗ καὶ ἀρρωστία), ὅπερ ἐκ τοῦ στεγ. α καὶ ὄρνυμι, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Λέγεται δὲ καὶ: ἀρρωστός εἰμι ἢ γίγνομαι, ἀρρωστός διάκειμαι καὶ ἀρρωστῆμα δυνάμιναι μοι.

-Ἄρτάω-ῶ (= ἐξαρτῶ, κρεμῶ), μέλ. -ἀρτήσω, ἀόρ. ἠρτησα. πρκ. ἀρτήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρτήσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. -ἀρτῶμαι, μέσ. μέλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἠρτησάμην, πρκ. ἠρτημαι, ὑπερσ. -ἠρτήμην. Ῥημ. [προσ(ἀν)άρτησις, ἀρτημα (ἐξ οὗ παρ(ἐξ)άρτημα), ἀρτάνη (=σχολίον)].

Σημ. Θέμ. ἄρ- (πρβλ. αἶρω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προφύμ. τ καὶ τῆς

παρὰγωγ. καταλ. -αω) ἄρ-τ-άω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον: ἄν-, ἄπ-, ἐξ-
 Σημ. 2. Συνών.: κρεμάννυμι, αἰορέω.

Ἄρτύω (βάλλω εἰς τάζιν, διευθετῶ, συναρμολόζω, καρυκεύω φαγητόν, ὅπως γίνῃ νόστιμον). πρτ. ἤρτυον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτύομαι, πρτ. -ἤρτυόμην, μέσ. μέλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρτυσάμην, παθ. ἀόρ. [-ἤρτυθήν] -ἀρτυθεῖς, πρτ. -ἤρτυμαι, ὑπερσ. -ἤρτυμην. Ῥημ. [ἄρτυσις (ἐξ οὗ ἐξ(κατ)άρτυσις), ἄρτυμα].

Σημ. Ῥημ. τοῦ ἄρτυς (ἦ), ὅπερ ἐκ θέμ. ἄρ- (προβλ. αἴρω, ἀραρίδω, ἀρέδω). Παρ' Ἀττικοῖς ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατὰ, ὃ δὲ χαρακτηριστ. ἢ πανταχοῦ μακρός. Συνών. ἰδὲ εὐτρεπίζω σημ.

Ἄρτύω [καὶ ἀρῦ'ω] (=ἀντλῶ), ἀόρ. ἤρῦσα, πρτ. ἀρῦσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρῦσας εἶχον. Μέσ. ἀρῦτομαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἤρυσάμην. Τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. ἀντλῶ. Ῥήμ. [ἄρτυσις (ἐξ οὗ ἐτν-ἤρτυσις, οἶν-ἤρτυσις), ἀρτυτῆρ ἢ ἀρτυστῆρ (=σκευὸς δι' οὗ ἀρῦει τις), (ἐπ)ἀρτυστέον].

Σημ. Θέμ. ἀρῦ- (ἀντὶ ἀρῦσ). Τὸ ἀρῦτω εἶναι σπάνιον, τὸ δὲ ἀρῦω ποιητ. καὶ μτγν. Ὁ θεμ. χαρακτ. ἢ εἶναι πανταχοῦ βραχύς.

Ἄρχω (= 1) κάμνω πρῶτος ἀρχήν. 2) =ἐξουσιάζω), πρτ. ἤρχον, μέλ. ἄρξω, ἀόρ. ἤρξα, πρτ. ἄρξας ἔχω [καὶ ἤρχα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἀρχομαι, πρτ. ἠρχόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἄρξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠρξάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠρχθήν, πρτ. ἠρχμαι, ὑπερσ. -ἠρχμην. Ῥημ. ἀρχή, [ἔναρξίς], ἀναρχτος, (ὑπ)ἀρχτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀρχ-. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἀρχω (=κάμνω ἀρχήν) διαφέρει τοῦ μέσ. ἀρχομαι, καθ' ὅτι τὸ μὲν ἀρχω σημ. πρῶτος ἐγὼ κάμνω ἀρχήν πράξεώς τινος, ἧς καὶ ἄλλοι θὰ μετὰσχωσι, τὸ δὲ ἀρχομαι σημαίνει κάμνω ἀρχήν πράξεώς, ἢ ἐγὼ θὰ περατώσω. Τὸ παθ. ἀρχομαι =ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τινος. Ἀντὶ τοῦ ἀρχω (=κάμνω ἀρχήν) λέγεται καὶ: ἀρχήν τινος ποιοῦμαι καὶ ὡς παθ. ἄρχή τινος γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀρχω (=ἐξουσιάζω) ἰδὲ ταγεύω σημ.

Ἄσθεβέω-ὦ (=εἶμαι ἀσθεβής), πρτ. ἠσέβουν, μέλ. ἀσεβῆς ἔσομαι ἀόρ. ἠσέβησα, πρτ. ἠσέβηκα, ὑπερσ. ἠσεβῆκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἠσεβήθην, πρτ. ἠσεβήθαι, καὶ μτγ. ἠσεβημένα, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῶν περιφράσεων: ἀσεβῆς εἶμι ἢ γίγνομαι. Ῥημ. ἀσεβημα.

Σημ. τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀσθεβής (ἐξ οὗ καὶ ἀσέβεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερεοῦ α καὶ σέβω. Ἀντίθετον εὐσεβῶ.

Ἄσθενέω-ὦ (=εἶμαι ἀσθενής), πρτ. ἠσθένουν καὶ ἀόρ.

ἡσθένεσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνω-
νύμων.

Σημ. Τὸ ῶ. εἶναι παρασ. ἐκ τοῦ ἀσθενής ἐξ οὗ καὶ ἀσθένεια), ὅπερ
ἐκ τοῦ στερ **α** καὶ σθένος (=δύναμις). Λέγεται καί: ἀσθενής εἰμι,
ἀσθένεια ἔστι μοι. Συνών. ἀρρωστέω, νοσῶ, κάμνω.

Ἀσθενόω-ῶ (=κάμνω τινὰ ἀσθενῆ) καὶ μέλ. ἀσθενῶσω,
τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ.: ποιῶ τινα ἀσθενῆ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀσθενής (ιδεὶ ἀσθενέω-ῶ σημ.), κατ' ἀναλογίαν τοῦ δῆ-
λος-δηλόω, καθ' ὃ καὶ ἀκριβής—ἀκριδόω, πλήρης-πληρόω κλ.

Ἀσκέω-ῶ (=ἐξάσκῶ, γυμνάζω), ὁμαλόν. Ῥημ. ἀσκησις,
ἀσκημα, ἀσκητής (ἐξ οὗ ἀσκητικός) ἀσκητός, (ἐξ οὗ ἀνάσκητος)
ἀσκητέος.

Σημ. Θέμ. ἀσκε-. Ἀντὶ τοῦ ἀσκέω λέγεται καί: ἀσκησὶν παρέχω
τινὶ· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσκούμαι: ἀσκητής εἰμί τινος ἢ ἀσκησὶν ποιεῖν
καὶ ἀσκέω ἑμαυτόν. Τὰ σύνθ.: δωμασκῶ φωνασκῶ.=ἀσκέω τὸ σῶμα, τὴν
φωνήν. Συνών. ιδεὶ μελετέω σημ.

Ἄσμενος (=χαίρων) μτγ. τοῦ ποιητ. ἀνδάνω, πάντα δὲ
τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἥδομαι (ὃ ιδεὶ). Παραγωγή ἀσμέ-
νως(ἐπίρ.=μετὰ χαρᾶς), ἀσμενίζω (=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) καὶ
ἀσμενέω-ῶ(=εὐχομαι, ἐπιθυμῶ).

Σημ. Θέμ. ἀδ-. (ἀδ-μενο-ς=) ἀδμενος καὶ σύνθ. τριδ-ἀδμενος
(Ξεν.). Ἐν τῷ ἀ-ν-δ-άν-ω προσλαμβάνονται τὰ προσφ. -αν- καὶ ν-πρὸ
τοῦ χαρακτήρος· πρβλ. μα-ν-θ-άν-ω κλ. (§ 11). Τὸ ἀδμενος σχηματίζει
τὰ παραθετ. μονολεκτικῶς: ἀδμενώτερος, ἀδμενώτατος. Τὰ δὲ παραθετ.
τοῦ ἐπίρ. ἀδμένως -[ἀσμεναίτερον], ἀδμεναίτατα ἢ ἀδμενέδατα.

Ἀσπάζομαι (=ἔλω τινὰ πρὸς ἑμαυτόν, ἐναγκαλίζομαι καὶ
μτφ.=φιλικῶς τινὰ ἐρχόμενον ὑποδέχομαι, χαιρετίζω, φιλῶ) ἀποθ.
μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡσπαζόμεην, μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι, μέσ.
ἀόρ. ἡσπασάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἄσπασμα,
ἀσπαστής, ἀσπάσιος], ἀσπασμός, ἀσπαστός [ἐξ οὗ ἀσπαστικός],
ἀσπαστέος.

Σημ. Θέμ. ἀσπαῶ- (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιτ. **α** καὶ σπάω=ἔλω), ἐξ οὗ (προσ-
λήψει, τοῦ προσφ. j: ἀσπαδ-]ομαι=) ἀσπαζομαι. Συνών.: φιλόω, ἀγαπῶ,
προσαγορεύω. Ἀντίθετον: χαλεπαίνω.

Ἀτακτέω-ῶ (=εἶμαι ἄτακτος), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα
μτγν. ὄντα ἐκφέρονται παρ' Αττ. περιφραστικῶς. Ῥημ. [ἀτά-
κτημα].

Σημ. Τὸ ῶ. εἶναι παραδύθ. ἐκ τοῦ ἄτακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. **α** καὶ
τακτός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ.

λέγεται δὲ καί: ἄτακτος εἶμι ἢ γίγνομαι, ἀτάκτως ἔχω. Παθ. δὲ ἀταξία ἐστί.

Ἀτιμάζω (= δὲν τιμῶ, καταφρονῶ, ὑβρίζω, ἀφαιρῶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα), πρτ. ἠτίμαζον, μέλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἠτίμασσα πρκ. ἠτίμακα, ὑπερσ. ἀτιμάσας εἶχον. Παθ. ἀτιμάζομαι, πρτ. ἄτιμος ἦν, παθ. μέλ. ἄτιμος ἔσομαι [καὶ ἀτιμασθήσομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. ἠτιμάσθην, πρκ. ἠτιμάσμαι, ὑπερσ. ἄτιμος ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἀτιμαστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄτιμος, (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τιμή): σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ- j -ω=) αἰώ ὀδοντοφων. (πρβλ. φράζω, δικάζω κλ.): ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ἀτιμαῶ. Τὸ ἄτιμος, ὅταν μὲν=ὀ μὴ τιμώμενος, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐντιμος καὶ σχηματίζει τὸ ἀτιμάζω [καὶ τὸ ποιητ. ἀτιμάω, οὐτινος παρ' Ἀττ. περὶ ἀπαντῶσι μόνον τὰ ῥημ. ἀτιμπος καὶ ἀτιμπτέον], ὅταν δὲ=ὀ ἐξωτερημένος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐπίτιμος καὶ τότε σχηματίζει τὸ ῥ. ἀτιμόω-ῶ (=στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων). Ἀντί τοῦ ἀτιμάζω λέγεται καί: εἰς ἀτιμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δὲ: ἄτιμός εἰμι καὶ ἀντίθετον τούτου: ἐντιμός εἶμι.

Ἀτιμόω-ῶ (= καθιστῶ τινα ἄτιμον, στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων) ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀτίμωσις], ἀτιμώτεον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄτιμος (ιδὲ ἀτιμάζω σημ.). Ἀντί τοῦ ἀτιμόω-ῶ λέγεται καί: ἄτιμόν τινα ποιοῦμαι ἢ καθίστημι (καὶ ἀντίθ.: ἐπίτιμον ποιοῦ) ὡς παθ. δὲ ἄτιμός εἰμι καὶ ἀτιμία ζημιούμαι.

Ἀττικίζω (=ὀμιλῶ Ἀττικιστί, μιμοῦμαι τὰ ἦθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν), πρτ. ἠττικίζον, ἀόρ. ἠττικίσα, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. [ἀττίκισις, ἀττικιστής]. ἀττικισμός, ἀττικιστί.

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἀττικός κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ- j -ω=) -ιζω ὀδοντοφων. (πρβλ. ἀθροίζω). Ἀντί τοῦ ἀττικίζω λέγεται καί: ἀττικιστέι λέγω [καὶ ἀττικιστέι λαλῶ].

Ἄττω (=κινούμαι μὲ ὄρμη) καὶ διᾶττω, ἀόρ. ἤξα, τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ ὄντα ἀνεπληροῦντο διὰ τῶν συνων. ὄρμῶ, τρέχω, σπεύδω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. αἰσδῶ. Θέμ. Fix- (ἐξ οὗ τὰ: ἴκω, ἰκάνω, ἰκνέομαι), μετ' ἐπιτακτικῆς δὲ ἀνάδιπλώσεως καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. - j -: [Fai Fix j -=Fai-Fισσ(τι)=αι-ισσ(τι)=] ἀτ'σσ(τι) (πρβλ παι-πάλλω, δαι-δάλλω).

Ἀτυχέω-ῶ (=ἀμτθ. εἶμαι, ἀτυχής, ἀποτυγχάνω, δυστυχῶ) ὁμαλόν. Ῥημ. ἀτύχημα.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτυχής, ἐξ οὗ καὶ ἀτυχία. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ ἢ μτχ. τοῦ ἀορ. τὰ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶς πράχθέντα) καὶ τοῦ πρκ. τὰ ἠτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα). Ἀντί τοῦ

ἀτυχῶ λέγεται καί: ἀτυχῆς εἰμι, ἀτυχῆσασθι περιπίπτω, ἀτυχία μοι ὀδυπύπτει καὶ μτθ. εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά. Ἄντιθ.: κατορθῶ, εὖ (καλῶς) πράττω.

Αὐαίνομαι (= ξηραίνομαι). Μέσ. πρτ. ἠβαινόμην, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. ποιητ. καὶ μτγν. ὄντες ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου (ξηραίνω-) ξηραίνομαι. Ῥημ. αὐ-χ-μός.

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐός. Θέμ. αὐ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -j- αὐ-άν j-ω=) αὐαίνο.

Αὐλέω-ῶ (= παίζω τὸν αὐλόν), πρτ. ἠύλουν, ἀόρ. ἠύλησα, πρκ. αὐλήσας ἔχω, ὑπερ. αὐλήσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. αὐλοῦμαι, πρτ. ἠύλούμην, πάντα δὲ τῶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. αὐλήσις, αὐλήμα, αὐλητής (καὶ θηλ. αὐλητρίς καὶ μτγν. αὐλήτρια).

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλός (ὄπερ ἐκ θέμ. ἄF- τοῦ ποιητ ἄ(F)νημι=πνέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος-τελῶ, καθ' ὃ καὶ (νόσος) νοσῶ, (πλοῦτος) πλουτῶ κλ.

Αὐλιζομαι (= μκνδρίζομαι, διανυκτερεύω, στρατοπεδεύω ἐν ὑπαίθρῳ), ἀποθ. μέσ. πρτ. ἠύλιζόμην, [μέσ. μέλ. αὐλίσσομαι μτγν], μέσ. ἀόρ. ἠύλισάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠύλισθην, [πρκ. ἠύλιςμαι, καὶ ὑπερσ. ἠύλι'σμην μτγν.]. Ῥημ. [αὐλισμός, αὐλιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλιῆ (ὄπερ ἐκ θέμ. ἄF- τοῦ ἄνημι ὄρα αὐλιῶ σημ.) κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=) ἰζω ὀδοντοφ. (ὄρα ἐλπίζω σημ.). Ἐκ τοῦ θύρα καὶ αὐλιζομαι γίνεται τὸ ὄθυραυλιῶ (=διατρίβω ἔξω τοῦ οἴκου), ἐκ δὲ τοῦ ἀγρός καὶ αὐλιζομαι τὸ ἀγραυλιῶ (=ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβω).

Αὕξω καὶ σπν. αὕξάνω (μτθ.=κάμνω τι γὰ ἀύξηση, μεγαθύνω· ἀμτθ.=γίγνομαι μέγας, μεγαλώνω), πρτ. ἠύξον, [καὶ μτγν. ἠύξανον], μέλ. αὕξισω, ἀόρ. ἠύξησα, πρκ. ἠύξημα, ὑπερσ. αὕξήσας εἶχον [καὶ ἠύξῆκειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. αὕξομαι καὶ αὕξάνομαι, πρτ. ἠύξανόμην καὶ σπν. ἠύξόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. αὕξῆσομαι, παθ. μέλ. αὕξηθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠύξῆθην, πρκ. ἠύξημα, ὑπερσ. ἠύξῆμην. Ῥημ. αὕξη, αὕξησις [αὕξημα, αὕξητός (ἐξ οὗ ἀναύξητος), αὕξητέον].

Σημ. Θέμ. αὐγ- (πρβλ αυγεο αυγατάω) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ο ὄρα εἰσαγ. § 8), αν- (§ 11) καὶ ε- (§ 6): (αὐγ-σ- =) αὕξ-, αὕξ-αν καὶ αὕξ-ε-. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλειμ.: αὕξάνω ἐμαυτόν.

Αὐτομολέω-ῶ (= λιποτακτῶ), πρτ. ἠῦτομόλουν, ἀόρ. ἠῦτομόλησα, ὑπερσ. ἠῦτομολήσειν, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἐκφέρονται

διὰ τῆς περιφρ.: αὐτομολία χωρῶ πρὸς τινα. Ῥημ. αὐτομόλησις, [αὐτομολητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ αὐτόμολος (ἐξ οὗ καὶ αὐτομολία), ὅπερ ἐκ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἄορ. μολεῖν τοῦ ποιητ. βλώσκω=ἐρχομαι· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ (νόσος) νοσῶ. Λέγεται δὲ τὸ αὐτομολῶ καὶ ἐπὶ τῶν μεταβλλόντων συχνὰ πολιτικὸν φρόνημα.

Αὖω (=ἀνάπτω) ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ τὸ σύνθετ. ἐναύω καὶ μέσ. ἄορ. ἐναύσασθαι, τᾶλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ἐναυσμα.

Σημ. Θέμ. αὐ-. ἐξ οὗ καὶ τὸ αὐαίνουαι. Συνων.: ἄπτω, ἀνάπτω.

Ἀφανίζω (=κάμνω τι ἀφανές, ἐξκφχνίζω, καταστρέφω), πρτ. ἠφάνιζον, μέλ. ἀφανιῶ, ἄορ. ἠφάνισα, πρκ. ἠφάνικα, ὑπερσ. ἀφανίσας εἶχον ἢ ἀπωλολέκειν. Παθ. ἀφανίζομαι, πρτ. ἠφανίζομην, [παθ. μέλ. ἀφανισθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἠφανίσθην, πρκ. ἠφάνισμαι, ὑπερσ. ἠφανίσμην. Ῥημ. ἀφάνισις, [ἀφχνισμός, ἀφχνιστής], ἀφανιστέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἀφανής (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φαίνουαι)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω (πρβλ καὶ ἀθροίζω). Τὸ ἀφανίζομαι ἔχει καὶ μέσ. σημ.=καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀφανῆ. Συνών.: ἀπόλλυμι, φθεῖρω, ἀποβάλλω.

Ἀφύλακτέω (=δὲν φυλάττω, ἄμελῶ)· μόνον ὁ ἐνεσ. ὤς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων.: ἀμελῶ, οὐ φυλάσσω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φύλακτός)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (θέμ. τελεσ-) τελῶ.

Ἀχαριστέω (=εἶμι ἀχάριστος, δὲν κάμνω χάριν)· μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἄορ. κατὰ μτγ. ἀχαριστήσας, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασι.

Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἀχάριστος, (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ χαριστός)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Λέγεται καί: ἀχάριστος (ἢ ἀχαρίς) εἶμι καὶ παθ. ἀχαριστέως ἢ ἀχαρίτως)μοι ἔχει πρὸς τινα. Ἀντίθ.: χάριν οἶδα, χάριν ἔχω ἢ ὀφείλω.

Ἀχθουαι (=εἶμι φορτωμένος, στενωχωροῦμαι, λυποῦμαι, ἀγανακτῶ), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. πρτ. ἠχθόμην, μέσ. μέλ. ἀχθέσομαι, [παθ. μέλ. ἀχθεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ὤς μέσ. ἠχθέσθην, πρκ. λελύπημαι [καὶ ἠχθημαι μτγν.]. Ῥημ. ἀχθηδών.

Σημ. 1 Ἐκ τοῦ ἄχθος (=βάρος). Θέμ. ἄχθ- καὶ ἀχθεσ-. ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλ. ἀχθέσσομαι=ἀχθέσομαι κλ (πρβλ. αἰδοῦμαι-αἰδέσομαι).

Σημ. 2 Συνών.: ἀνιδῶμαι καὶ λυποῦμαι. Ἀντίθ. δὲ τὰ: ἠδομαι εὐφροαίνουαι.

Ἄψευδέω-ὤ (= δὲν ψεύδομαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν), μόνον ὀ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τοῦ συνων. ἀληθεύω.

Σημ. Τὸ ὤ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄψευδής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ ψεύδος. Λέγεται δὲ καί: ἄψευδής εἶμι καὶ ἀψεύδειαν ἔχω.

Ἄψιμαχέω-ὤ (= συνάπτω ἀψιμαχίαν, ἐλαφρὰν σύγκρουσιν, δίδω ἀφορμὴν εἰς μάχην)· μόνον ὀ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου ἀκροβολίζομαι.

Σημ. Τὸ ὤ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄπτω καὶ μάχομαι μὴ μεσολαμβάνοντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ ἀψίμαχος μτγν.

B

Βαδίζω (= βαίνω κατὰ βῆμα, περιπατῶ, πορεύομαι), πρτ. ἐβάδιζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάδισα, πρκ. πεπόρευμαι [καὶ βεδάδικα καὶ ὑπερσ. ἐβεθαδίκειν μτγν.]. Ῥημ. βάδισις, βάδισμα, βαδισμός, [βαδιστής, βαδιστός, βαδιστέον, -έα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βά-δ.ος (= βάδισις, ὁδός), (ὅπερ ἐκ τοῦ βαίνω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ζ.ω=) -ίζω ὀδοντοφωολήκτων· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀναλογικὸν θῆμα βαδίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι, πλην τοῦ ἐνεστ. καὶ παρτ. (ὄρα ἐλπίζω σημ.). Συνών. βαίνω, πορεύομαι, εἶμι.

Βαθύνω (= κάμνω τι βαθύ), μέλ. βαθυνώ, ἀόρ. [ἐβάθῆνα] μόνον βαθῆναι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. διὰ τῆς περιφρ.: ποιῶ τι βαθύ κλ.

Σημ. Ἐκ τοῦ βαθίς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμῦν-ζ.ω= ἀμύνω) ἀμῦνω· ὅθεν θεμ. ἀναλογ. βαθύν. Συνων. κοιλαίνω.

Βαίνω (= κυρ. ὑψῶ τὸν πόδα, ἀνοίγω τοὺς πόδας νὰ βαδίσω· μτφ. = βαδίζω, πορεύομαι), πρτ. -ἐβαινον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -βήσομαι, ἀόρ. βῆ'. -ἔβην (κατὰ τὸν ἔσθην (ἴσθημι), ὑπ.βῶ, εὐκτ. βαίην, πρστ. βῆθι, ἀπ. βῆναι, μτγ. βάς), πρκ. -βέβηκα, ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Παθ. -βαίνομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐβᾶ'θην, πρκ. βέβᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βάσις (ἐξ οὗ ἀνά-θασις, ἔκθασις κλ.), βῆμα, βωμός, βα-θ-μός, βάθρον, ἀναβάθρα, ἀποβάθρα, ἀνα(ἐπι)-βάτης, διαβήτης, βατός (ἐξ οὗ ἄβατος, ὑπερβατός, διαβατός κλ.), διαβατέος κλ. καὶ ἐπιρρ. βάδην (οὗ ἀντίθετον τροχάδην καὶ δρομαίως).

Σημ. 1. Θέμ. βεν- (πρβλ. λατ. venio), ἐξ οὗ βν-, ἐξ οὗ βα- ἢ βαν-, καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ζ-: (βάν-ζ.ω=) βαίνω, ὄρα εἰσαγ. § 7, ε'). Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶναι ἀμτβ., σύνθετον δὲ μτβ. Τὸ παθ. ἀπαντᾷ ἀείποτε μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, κατά, παρὰ καὶ δύν. Ὁ θεμ. χαρακτηριστῆρ

ἀ δὲν ἐκτείνεται ἐν τῷ ἔθξ' ὄνν καὶ βέβῳμαι· ὁ ἔνεργ. πρκ. βέβηκα ἔχει καὶ συνηρ. τύπουσ: ὑποτ. ἔμ-βεβῳδί καὶ μτγ. βεβῳς, βεβῳσα.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βαιίνω εἶναι τὰ: βαδίζω, πορεύομαι, εἶμι.

Βάλλω (=ρίπτω μακρόθεν ἐπὶ σκοπόν, εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, κτυπῶ, καταβάλλω), πρτ. ἔβαλλον, μέλ. βαλῶ, ἀόρ. ἔβαλον, πρκ. βέβληκα, ὑπερσ. -έβεβλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. βάλλομαι, πρτ. ἐβαλόμην, μέλ. βληθήσομαι, ἀόρ. ἐβλήθην, μέσ. μέλ. -βαλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. β' ἔβαλόμην, πρκ. -βέβλημαι, ὑπερσ. -έβεβλήμην, μετ' ὄλ. μέλ. βεβλήσομαι, καὶ -βεβλημένος ἔσομαι. Ῥημ. βολή, βέλος, βελόνη, βόλος, βλωμός (ἀντὶ βολ-μός), βολίς, [βλημα, ὑποβολεύς, βλητός, ἐξ οὔ] (ἀπόβλητος, ἀνυπέβλητος,) ὑποβλητέος, [βλητέον, ἐξ οὔ] (ἐκβλητέον, καταβλητέον κλ.).

Σημ. 1. Θεμ. βελ- (ἐξ οὔ βέλος κλ.) καὶ (κατὰ συγχ. βλ-, ἐξ οὔ) βαλ- καὶ (κατὰ μετὰθ.) βλα-. Τὸ ῥ. λαμβάνει τὸ πρόσφ -j-: (βάλ-j-ω=) βάλλω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσ. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκφέρεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτ.: βεβλήμην-ἦο-ἦτο κλ.

Σημ. 2. Τὸ βάλλω λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν κτυπῶντων τινὰ διὰ τινος, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπῶντων τινὰ διὰ τινος γίγνεται χοῆσις τῶν: τίπτω, παίω καὶ πατάσσω. Τὸ βάλλω, ὅταν μὲν=κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ=ρίπτω κάτω, ἔχει παθ. τὸ πίπτω. Τὸ σύνθετον ἐμβάλλω ἔχει παθ. τὸ ἐμπίπτω· τὸ ἐκβάλλω παθ. ἐκπίπτω· μεταβάλλω παθ. μεταπίπτω· καταβάλλω παθ. καταπίπτω· περιβάλλω παθ. περιπίπτω.

Σημ. 3. Συνών. τῷ βάλλω εἶναι τὸ: ῥίπτω καὶ ἴνμι. Καὶ τὸ μὲν βάλλω=ρίπτω ἐπὶ σκοπόν μετ' ἐπιτυχίας (ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ εὐστοχῶ ἐπιτυγχάνω, καὶ ἔχει ἀντίθετον τὸ: ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω), τὸ δὲ ῥίπτω καὶ ἴνμι=ἀπλῶς ῥίπτω.

Βάπτω (=ἐμβυθίζω, πλύνω, βάφω), [πρτ. ἔβαπτον, καὶ μέλ. βάψω μτγν.], ἀόρ. ἔβαψα, πρκ. ἐλλείπει. Παθ. -βάπτομαι, καὶ παθητ. ἀόρ. ἐβάφην, τὰ δ' ἄλλα ἐν τῶν συνων., ἄτε ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. βαφή, βάμμα (ἐξ οὔ ἔμβαμμα), βαφεύς, βαπτὸς καὶ τὸ ῥ. βαπτίζω.

Σημ. Θεμ. βαφ-, ἐξ οὔ (προσλήψει τοῦ πρόσφ. -τ: βάφ-τ=) βάπτω (ὄρα ἄπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν. Ἐκ τοῦ βάπτω ἐσχηματίσθη καὶ τὸ βαπτίζω, ὅπερ παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ μτγ. τοῦ ἔνεστ. καὶ παθ. πρκ.: βαπτίζομενος καὶ βεβαπτισμένος. Συνών.: καταδύω, χρωματίζω, [χρῶννυμι ἢ χρῶννύω], ὑπογράφομαι, μελαίνω.

Βαρβαρίζω (=ὀμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς βάρβαρος, φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων καὶ ἰδίως τὰ τῶν Περσῶν): μόνον ὁ ἔνεστῶς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [βαρβαρισμός, βαρβαριστί].

Σημ. Ἐκ τοῦ βάρβαρος [ὅπερ ἢ ἐκ τῆς Συριακῆς λέξεως βαρ (=ξένος)

διπλασιαζομένης, ἢ ἐκ τοῦ βαρ—δαρά (=υῖος ξένου· υῖος τῆς ἐρήμου)] κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐλπιζω· ὄθεν θεμ. ἀναλογ. βαρβαρίδ- (δρα ἀθροίζω).

Βαρῦνω (=καθιστῶ τι βαρῦν, δίδω βάρος, ἐνοχλῶ, δυσαρ-
στῶ), [πρτ. ἐβάρουον, μέλ. βαρυνῶ, ἀόρ. ἐβάρυνα] καὶ παθ. βαρύνο-
μαι, πρτ. ἐβαρυνόμην, [παθ. μέλ. βαρυνθήτομαι], παθ. ἀόρ. ὡς
μέσ. ἐβαρύνθην, πρτ. βεβάρημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ῥημ. [βά-
ρυνσις, βαρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ βαρύς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-
ν-ω) ἀμῦνω (= ἀμῦνω). ὄθεν θ. ἀναλογ. βαρύν-, πλὴν τοῦ παθ. πρτ. βεβά-
ρημαι, ὅστις σχηματίζεται ἐκ θ. βαρε-, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. βαρέω-
ῶ (=προξενῶ βάρος). Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ.: βαρῦν τι καθίδουμι, βάρ-
ος δίδουμι. Συνών.: ἐνοχλῶ.

Βαδανίζω (=δοκιμάζω τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς
Λυδίας λίθου καὶ μτφ. =ἐξακριβῶνω τὴν ἀλήθειαν διὰ βρασάων,
στενοχωρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐβασάνιζον, μέλ. βασανῶ, ἀόρ. ἐβασά-
νισα. Παθ. βασανίζομαι (=ἀνακρίνομαι, ἐλέγχομαι, δοκιμάζομαι),
παθ. ἀόρ. ἐβασανίσθην, πρτ. βεβασάνισμαι, καὶ μετ' ὄλ. μέλ. βε-
βασανισμένος ἔσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συ-
νων. ἢ περιφρ. Ῥημ. βασανιστής, [βασανισμός], ἀβασάνιστος, βα-
σανιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάδανος (=ἡ Λυδία λίθος, δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυ-
σόν) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-
-ω) -ίζω ὄδοντ. (δρα βαρβαρίζω
σημ.) Λέγεται δὲ καί: βάδανον λαμβάνω (ἢ ἔχω) τινός, βάδανον
ποιοῦμαι, βάδανω χρῶμαι καὶ βαδανιδότης γίγνομαι. Συνών.: αἰκί-
ζομαι, στρεβλόω-ῶ.

Βασιλεύω (=εἶμι βασιλεύς), πρτ. ἐβασίλευον, μέλ. βασι-
λεύσω, ἀόρ. ἐβασίλευσα. Παθ. βασιλεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα κατὰ
περίφρασιν, ἄτε μτγν. Ῥημ. βασιλεία, ἀβασίλευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνών. [ἀνάσσω (ποιητ.)], βασιλεύς εἶμι
(ἢ γίγνομαι). Ἀντίθ. ιδιωτεύω.

Βασκαίνω (=ματτιάζω, φθονῶ, βλάπτω)· μόνον ὁ ἐνεστώς,
πάντα δὲ τᾶλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἄττ. κατὰ περίφρασιν.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάσκανος κατ' ἀναλογίαν τοῦ (μέλως—μελαν-
-ω) με-
λαινω (πρβλ. καὶ κοίλος—κοιλαινῶ, θερμός—θερμαίνω κλ.) λέγεται δὲ καί:
βάσκανός εἶμι.

Βεβαιόω-ῶ (=κίμνω τι βέβαιον, ἀσφαλίζω, στερεώνω, πι-
στοποιῶ, βεβαιώνω), πρτ. ἐβεβαίουν, μελ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἐβε-
βαίωσα. Παθ. καὶ μέσ. βεβαιοῦμαι, μέσ. μέλ. βεβαιώσομαι, μέσ.
ἀόρ. ἐβεβαιώσθην καὶ παθ. ἀόρ. ἐβεβαιώθην, τὰ δ' ἄλλα κατὰ

περίφρασιν, ἄτε τῶν μονολεκτικῶν τύπων ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. βεβαίωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ βέβαιος (ὄπερ ἐκ θέμ. βα- (βαίνω) μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ). Ἀντὶ τοῦ βεβαίῳ λέγεται καὶ: βέβαιόν τι καθίστημι.

Βιάζομαι (ὡς μέσ.=στενοχωρῶ, ἐπιτυγχάνω τι διὰ τῆς βίας, καὶ ὡς παθ.=στενοχωροῦμαι) ἀποθ., πρτ. ἐβιαζόμην, μέσ. μέλ. βιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβιασάμην, παθ. ἀόρ. ἐβιάσθην, πρκ. βεβιάσμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [βιασμός, βιαστός, βιαστής, ἐξ οὗ] (βιαστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ βία (ὄρα ἀγοράζω σημ.). Τὸ ἐνεργ. βιάζω εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ μέσ. βιάζομαι (οὗ ἀντίθετον εἶναι τὸ πείθω) λέγεται καὶ: βία χρῶμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: βίατα ἢ βιαίον τι πάσχω. Συνών. ἰδὲ ἐπείγω σημ. 2.

Βιβάζω (=ἀναβιβάζω, κάμνω τι νὰ κινήσῃ, φέρω) ἀείποτε σύνθ., πρτ. -ἐβίβαζον, μέλ. -βιβῶ, -ᾶς, -ᾶ, κλ., ἀόρ. -ἐβίβασσα, πρκ. -βιβάσας ἔχω, ὑπερσ. -βιβάσας εἶχον. Παθ. -βιβάζομαι, μέσ. μέλ. -βιβῶμαι, -ᾶ, -ᾶται κλ., μέσ. ἀόρ. -ἐβιβασάμην, πάντα δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [βίβασις, βιβαστής], ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

Σημ. Θεμ. βαδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. j- καὶ τοῦ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. βι-βάδ-j-ω=) βιβάζω. Ἀπαντᾷ ἀείποτε παρ' Ἀττ. πεζολ. σύνθετον: ἀνα-, δια-, ἐμ-, εἰς-, ἐκ-, μετὰ- ἄπλοῦν δ' εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ φ. σχηματίζει τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. κατὰ τὰ περισπώμενα. Συνών.: ἀνάγω, ἀνατίθημι, ἀναφέρω κλ.

[**Βιβρώσκω**] (=τρώγω)· παρ' Ἀττ. πεζ. εὐρηται μόνον ὁ πρκ. βέβρωκα καὶ παθ. πρκ. [-βέβρωμι] κατ' ἀπαρέμφ. -βεβρωσθαι, καὶ μτγ. -βεβρωμένα, πάντα δὲ ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐσθίω. Ῥημ. βρωσις, βρωμα, [βρώμη, βρωτήρ], βρωτός (ἐξ οὗ ἡμίβρωτος), [βρωτέος].

Σημ. Θεμ. [βορ- (ἐξ οὗ βορᾶ) καὶ κατὰ μετάθ.=] βορ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ.) βι-δρῶ-σκ-ω.

Βιοτεύω (=ζῶ) καὶ μέλ. βιοτεύσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ζῶ καὶ βιόω-ῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ (βίος-βίωτος) βιοτή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Λέγεται καὶ: τὸν βίον ποιοῦμαι, τὴν βιοτήν ἔχω.

[**Βιόω-ῶ**] (=ζῶ)· ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μγν., μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι, ἀόρ. β' ἐβίων (ὑποτ. βιῶ, βιῶς -ῶ κλ., εὐκτ. βιῶην, πρστ. ἐλλείπει, ἀπ. βιῶναι, μτγ. βιούς, βιοῦσα, βιόν), πρκ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Παθ. πρκ. βεβιώται (καὶ μτγ. ὁ

βεβιωμένος και τὰ βεβιωμένα), πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ- [βίωσις], βιωτός (ἐξ οὗ ἀβίωτος), βιωτέος, βιωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. και πρτ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ζῶ και βιοτεύω ἢ τῆς περιφρ.: τὸν βίον ποιοῦμαι. Ἀντίθ.: ἀποθνήσκω.

Βιώσκουμαι, ἀποθ.: παρ' Ἄπτ. πεζ. μόνον σύνθ. ἀναβιώσκουμαι, [ἀμτβ = ἀναζῶ, ζωντανεύω· μτβ. = ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζώην, ζωογονῶ] πρτ. ἀνεβιωσκόμην, και ἀόρ. ἐπὶ μτβ. μὲν σημ. ἀνεβιωσάμην, ἐπὶ δὲ ἀμτβ. ἀνεβίων, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Θεμ. βιο- και (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) βιω-σκ-. Τὸ ἐνεργ. ἀναβιώσκω μτγν. Συνών. ἀναζῶ. (ἀνα)ζώω, ζωοποιέω].

Βλακεύω (= εἶμαι βλάζ, ὀκνηρός, φέρομαι ὡς βλάζ, ἀμελῶ), και ἀόρ. -ἐβλάκευσα, πάντα δὲ τᾶλλα περιφρ. Ῥημ. βλακεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ βλάξ [ἄπερ ἐκ θέμ. μαλακ- (μαλακός), μαλάκ-ς = μλάξ (κατὰ συγκοπήν) = μβλάξ (κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β' πρβλ. μλώσκω = μβλώσκω = βλώσκω, μελι-μελίττω = μλίττω = μβλίττω = βλίττω κλ.) = βλάξ (κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἀρκυικοῦ μ] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βσαιεύς-βσαυεύω. Λέγεται και: βλάξ εἶμι, ἀμελῶ.

Βλάπτω (= προσενῶ βλάβην, καταστρέφω, ἐξασθενίζω), πρτ. ἐβλαπτον, μέλ. βλάψω, ἀόρ. ἐβλάψα, πρκ. βέβλαφα. Παθ. βλάπτομαι, πρτ. ἐβλαπτόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. βλάψομαι, παθ. μέλ. β' βλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐβλάβθην, και β' ἐβλάβην, πρκ. βέβλαμμα. Ῥημ. βλάβη, ἢ βλάβος, βλάβις, [βλαπτικός, βλαπτήριος].

Σημ. 1. Θεμ. (βλαβ- πρβλ. λῶδη λατ. lab-or = ὀλισθάνω) βλαβ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ: βλάβ-τ-ω =) βλάπτ-τ-ω. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: βλάπτω ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ βλάπτω λέγεται και: βλάβην παρέχομαί τινι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βλάπτω εἶναι τὰ: λυμαινομαι, φθειρω, λωδῶμαι, δίνουμαι, ἐπηρεάζω, κακόω-ω, κακουργῶ. Ἀντίθετα δὲ τὰ: ὀφελῶ, λυοίτελῶ και ὀνίνημι.

Βλαστάνω (ἀμτβ. = ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρῶνω· και μτβ. = κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ), ἀόρ. β' [ἐβλαστον] μόνον εὐκτ. βλάστοι, ὑπερσ. -ἐβλαστήκειν, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκφέρονται παρ' Ἄπτ. περιφραστικῶς τῶν μονολ. ὄντων ποιητ. και μτγν. Ῥημ. [βλάστησις, βλάστημα].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ βλαστός. Θεμ. βλαστ- και (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- και -ε· § 6 και 11) βλαστ-αν- και βλαστ-ε- Ὁ μτγν. πρκ. βε-βλάστεικα λαμβάνει κατ' ἐξαιρέσιν συντελ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ ῥ. λέγεται και περιφρ.: βλάστην ἔχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βλαστάνω ἰδε θάλλω σημ.

βλασφημέω-ῶ (= βλάπτω τὴν φήμην τινός, ὑβρίζω, κακολογῶ), πρτ. ἐβλασφήμουν, ἀόρ. ἐβλασφήμησα, πρκ. βεβλασφήμηκα, τὰ δ' ἄλλα ἐκφέρονται κατὰ περιφρ. τῶν μονολ. ὄντων μτγν. Ῥημ. [βλασφήμημα].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσυνθ. ἐκ τοῦ βλάσφημος [ἀντι βλασφίημος] (ἐξ οὗ καὶ βλασφημία), ὅπερ ἐκ τοῦ βλάπτω καὶ φήμη· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κράτεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ (νόσος) νοσῶ κλ. Ἀντι τοῦ βλασφημῶ λέγεται καί: βλασφημίας ποιῶμαι κατὰ τινος, εἰς τινα βλασφημῶν λόγους λέγω περὶ τινος, βλασφημία χροῶμαι κλ. παθ. δέ: βλασφημία γίγνεται. Συνών. τῷ βλασφημῶ ἰδὲ λοιδορῶ σημ. 2.

βλέπω (= διευθύνω τὰ βλέμματα ἢ τὴν προσοχὴν μου, πρὸς τι, παρατηρῶ), πρτ. ἔβλεπον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργητ, βλέψομαι, ἀόρ. ἔβλεψα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [βλέψις], βλέμμα, βλέφαρον, [βλεπτός, ἐξ οὗ] (περίβλεπτος). βλεπτέος.

Σημ. Θέμ. βλεπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ὑποβλέπω (= ἀγριοκυτιάζω) κλ. Συνών. τῷ βλέπω (κυρ. = στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ἴδω) εἶναι τὸ ὄρω (= ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν), θεῶμαι (= βλέπω μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον) καὶ τὸ ἄθροέω.

[βλώσσω] (= ἔρχομαι, πορεύομαι), μόνον ὁ ἀόρ. [ἔμολον] καθ' ὑποτ. μόλωσι, πάντα δὲ τῶν ποιητ. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. αὐτό-μολος (= λιποτάκτης), ἀντιμολία (= δίκη ἐν ἧ ἀμφότεροι οἱ ἀντίδικοι παρουσάζονται).

Σημ. Θέμ. μολ- καὶ (κατὰ μετὰθ.) μλο-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) μλώ-σκ-ω (καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β καὶ ἀποβολῆ τοῦ μ: μβλώσσω) βλώσσω (ὄρα βλακεύω σημ.) Συνών. ἔρχομαι, πορεύομαι.

βοάω-ῶ (= φωνάζω, κραυγάζω καὶ ἐπὶ ἀψύχων = ἡχῶ, ἀντηχῶ), πρτ. ἐβόων, μέσ. μέλ. βοήσομαι, ἀόρ. ἐβόησα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. -βοῶμαι, [πρτ. ἐβοώμην, παθ. ἀόρ. ἐβοήθην μτγν.], παθ. πρκ. [βεβόημαι] μόνον διαβεβόηται, τὰ δ' ἄλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς ἢ διὰ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [βόησις, βοητής, βοητός, ἐξ οὗ] (περιβόητος, ἐπιβόητος [καὶ μτγν. διαβόητος]).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ βοῆ. Ἀντι τοῦ βοῆ λέγεται καί: βοῆ χροῶμαι, βοῆν παρέχω, βοῆς ἐνεργάζομαι. Παθ. δέ: βοῆ γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών.: κραυγάζω καὶ τὰ σπν. γεγωνέω, γεγωνίδω.

βοηθέω-ῶ (= γρέχω μετὰ βοῆς πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, ὑπερασπίζω), πρτ. ἐβοήθουν, μέλ. βοηθήσω, ἀόρ. ἐβοήθησα, πρκ. βεβοήθηκα, ὑπερσ. ἐβεβοηθήκειν, καὶ βεβοηθηκῶς ἦν. Παθ. πρκ. [βεβοήθημαι] μόνον βεβοήθηται καὶ βεβοηθημένον, πάντα δὲ τῶν ποιητ.

ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ κατὰ περίφρ. τῶν μονολ. ὄντων μτγν. Ῥημ. [βοήθημα, ἀβοήθητος], βοηθητικός, βοηθητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βοῆ και θέω, ἐξ οὗ και βοηθός και βοηθός. Τὸ ε- εὐρίσκειται και σύνθ. μετά πολλῶν προθέσεων: ἐκβοηθῶ (= κάμνω ἔξοδον μετά βοῆς· κυρίως ἐπὶ τῶν πολιορκουμένων κλ.). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται και ἀναλελυμ.: βοηθῶ ἑμαυτῶ. Ἄντι τοῦ βοηθῶ τινι λέγεται και: βοηθός τινι καθίσταμαι βοηθείας τινὶ ποιοῦμαι. Παθ. δέ: βοηθείας τυγχάνω παρά τινος και βοηθὸν ἔχω τινά. Συνών.: αἰνῶ, ἀργῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ.

Βόσκω και παθ. βόσκομαι, πάντα δε τᾶλλα ποιητ. και μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [βόσκησις,], βόσκημα, [βοσκός, βοτήρ], βοτός (ἐξ οὗ εὔβοτος, μηλό-βοτος), βοσκητέον.

Σημ. Θέμ. βο- και (προσλήψει τῶν προσ. -σκ- και -ε-) βο-σκ- και βο-σκ-ε-. Συνών.: αἰπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, νέμω, νομεύω, ποιμαίνω.

Βούθυτέω-ῶ (= θυσιάζω, σφάζω βοῦν)· ὁ ἐνεστώσ ποιητ. και μτγν., παρά δε Ἄτικ. ἀπαντῶσιν: ὁ πρτ. ἐβουθύτουν, ἀόρ. ἐβουθύτῃσα, και πρκ. βεβουθύτῃκα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ε- εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βουθύτης (ἔπερ ἐκ τοῦ βοῦν-θύω)· σχηματίζεται δε κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμελής (θ. ἀμελεσ-) ἀμελῶ. Συνών.: θύω, σφαγιάζομαι, καθιερεύω.

Βουκολέω-ῶ (= εἶμαι βουκόλος, φυλάττω κτήνη, βόσκω) και ἀόρ.-ἐβουκόλησα, πάντα δε τᾶλλα ἐκ τῶν συν. ἄτε ποιητ. και μτγ. ὄντα.

Σημ. Ἐκ τοῦ βουκόλος· κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατέω-ῶ. Συνών. ὄρα βόδκω σημ.

Βουλεύω (= εἶμαι βουλευτής, σκέπτομαι, συμβουλεύω), ὁμαλόν. Ῥημ. βούλευσις, βούλευμα, βουλευτής (ἐξ οὗ βουλευτήριον, βουλευτικός), [βουλευτός] (ἐξ οὗ ἀπροβούλευτος, (εὐ(δυσ)επιβούλευτος), βουλευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βουλή· κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ε- ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων. Ὁ σύνθ. μέσ. μέλ. ἐπιβουλεύομαι ἔχει παθ. σημ.= ἐπιβουλευθῆσομαι. Ἄντι τοῦ συμβουλεύω (τινὶ) λέγεται και συμβουλήν ποιοῦμαι, σύμβουλος γίγνομαι τινὶ τινος· ἀντι δε τοῦ μέσ. συμβουλεύομαι (τινὶ) και: συμβούλω τινὶ χρῶμαι, σύμβουλον ποιοῦμαι.

Βούλωμαι (= μετά σκέψεως ἀποφασίζω, προτιμῶ, προκρίνω, ἐπιθυμῶ, θέλω) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐ(ἡ)βουλόμην, μέσ· μέλ. βουλήσομαι, [παθ. μέλ. βουληθήσομαι μτγν.] παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐ(ἡ)βουλήθην, πρκ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἠθελήκειν. Ῥημ. βούλησις, βούλημα, βουλητός (ἐξ οὗ βουλευτικός και ἁ-βούλητος), [βουλητέος].

Σημ. 1 Θέμ. (βολ-· προβλ. λατ. volo· προσλήψει δὲ τοῦ προφ. -ν- καὶ ἀφομοιώσει τούτου πρὸς τὸ λ: βολ-ν=) βολλ- (προβλ. ὀλ-νυ-μι=ὀλλυμι), μεθ' ὃ ἀπλοποιήσῃ τοῦ λ καὶ ἀναπληρωτικῇ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ου: βουλ-, ἐξ οὗ καὶ βουλῆ καὶ (προσλήψει τοῦ προφ. -ε-· δρα εἰσαγ. §6, 2), βουλ-ε-. Τὸ βούλομαι ὡς καὶ τὸ μέλλω καὶ δύναμαι λαμβάνουσιν ἐνίστε καὶ τὴν χρονικὴν αὔξησιν η κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἤθελον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω.

Σημ. 2 Συνών. τῷ βούλομαι εἶναι τὸ ἐθέλω· (ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι. καθ' ὅσον τὸ μὲν βούλομαι σημ. τὴν μετὰ σκέψεως καὶ φρονήσεως θέλησιν, τὸ δὲ ἐθέλω ἀπλὴν θέλησιν ἢ κλίσιν ἔμφυτον), ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, θέλω, (ἐπι)ποθῶ.

Βραβεύω (= εἰμυι βραβεύς, βραβευτής, δίδω βραβεῖον), μέλ. βραβεύσω. Παθ. βραβεύομαι καὶ παθ. ἄορ. -ἐβραβεύθην, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων, Ῥημ. [βραβεῖα (ἢ βράβευσις), βράβευμα, βραβευτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ βραβεύς. Λέγεται καί: βραβεύς εἰμὶ τινος. Συνών. δεσφάνω, γεραίρω.

Βραδύνω (ἀμτβ.=βαίνω βραδέως, ἀργοπορῶ· μτβ.=κάμνω τι, βραδέως ἀναβάλλω) μόνον ὁ ἔνεστ. πάντα δὲ τᾶλλα ὄντα ποιητ. καὶ μτγν. ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου μέλλω.

Σημ. Ἐκ τοῦ βραδύς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνω—ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ βαθύς—βαθύνω κλ. Συνών. ἰδὲ ὄκνω σημ.

Βρέχω (=ρίπτω ὑγρὸν τι ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ῥαντίζω, ποτίζω· συνεκδοχικῶς δὲ=ὑγραίνω (κοιν. μουσκεύω), ῥίπτω βροχὴν), ἄορ. ἔβρεξα. Παθ. βρέχομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐβρέχθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα, ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βρέξις, βροχὴ [(ἐξ οὗ ἄ-βροχος, διάβροχος), [βρέγμα, βρεκτέον].

Σημ. Θέμ. βρεχ-. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ οἱ τύποι βραχῆδομαι (παθ. μέλ. β') καὶ ἐβράχην (παθ. ἄορ. β'). Συνών.: ἄρωδω, ποτίζω, δεύω, νοτίζω, τέγωω, ἴω.

[**Βροντάω-ῶ**] παρ' Ἀττικ. μόνον ὁ ἄορ. ἐνεβροντήθην καὶ πρκ. ἐμβεβρόντημαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ δ' ἀπρόσωπον παρ' Ἀττ. περιφρ.: βροντὴ γίγνεται, πρκ. βροντὴ ἐγίγνετο, κλ. Ῥημ. [βροντήμα], ἐμβρόντητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βροντῆ [ἐξ οὗ βροντ(ι)αῖος, βροντώδης [καὶ βροντεῖον].

Γ

[**Γείνομαι**] (= γεννώμαι), ποιητικὸν παρ' Ἀττικ. πεζ. εὐρηται μόνον ἢ μτγ. τοῦ μέσ. ἄορ. οἱ γεινάμενοι (=οἱ γονεῖς) καὶ ἡ γειναμένη (=ἡ μήτηρ), τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ γεννώμαι.

Σημ. Θέμ. **γεν-** ἐξ οὗ (προσλήψαι τοῦ προσφ.-j-: γέν-jo-μαι=γέννομαι =) **γείν-ο-μαι** (πρβλ. τέν-j-ω=τέννω=τείνω κλ.).

Γελάω-ῶ, πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γελᾶ'σομαι, [καὶ γελᾶ'σω μτγν.], ἀόρ. ἐγέλασσα, πρκ. γελάσας ἔχω, ὑπερσ. γελάσας εἶχον. Παθ. καταγελῶμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐγελάσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [γέλασις, γέλασμα, γελαστής, γελαστός, ἐξ οὗ] (καταγέλαστος, ὑπερκαταγέλαστος), [γελαστέος] καὶ γελασεῖω (=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

Σημ. Θέμ. **γελάω-**: (γελάσ-ω=) **γελάω-ῶ**, μέλ. (γελάσ-σ-ω = καὶ διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ σ) **γελά'ῶ** κλ. Ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ χαρακτηρισμοῦ, ὅπερ ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ ἀπὸ **μ. τ. θ** ῥημ. καταλήξεων, ἐξηγεῖται πανταχοῦ ἢ βραχυτέρας τοῦ θεμ. φωνήεντος **α**. Τοῦ **γελάω** γίνεται χρῆσις οὐ μόνον πρὸς ἐκφρασιν χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονησεως καὶ χλευασμοῦ ἰδίᾳ μετὰ τῆς προθ. **κατά**: τὸ δὲ ἀπλοῦν **γελάωμαι** ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ἐφετικὸν **γελασεῖω** σχηματίζεται ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Γελωτοποιῶ (=προξενῶ γέλωτα) μόνον ὁ ἐνεστ.: τὰ δὲ λοιπὰ κατὰ περίφρασιν διὰ τοῦ: γέλωτα ποιῶ (ἢ παρέχω), ποιῶ τινα γελᾶν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **γελωτοποιός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **γέλω** καὶ **ποιῶ**)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλους—**τελάω**.

Γέμω (ἀμτβ.=εἶμαι γεμᾶτος) καὶ πρτ. ἔγεμον, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. βροῖ'θω ἢ ἐμπίμπλαμαι ἢ τῆς περιφρ. πλήρης εἰμί. Ῥημ. [γόμος, ἐξ οὗ γομῶ (=πληρῶ)].

Σημ. Θέμ. **γεμ-**. Τὸ ῥ. συνήθως ἐπὶ κακοῦ.

Γεμίζω (μτβ.=κάμνω τι γεμᾶτον), ἀόρ. ἐγεμίσα. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἀόρ. -ἐγεμίσθην καὶ πρκ. γεγέμισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. πληρόω-ῶ καὶ ἐμπίμπλημι.

Σημ. Ἐκ τοῦ **γέμω** (πρβλ. **αἰτῶ-αἰτίζω**)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-j-ω=) -ίζω ὁδοντοφων. Ὅθεν τὸ ῥ. ἔχει θέμα ἀναλογικὸν **γεμῖδ-**, οὐτινος τὸ θεμ. φωνῆεν **ι** τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ' (πρβλ. **ἐλαπίζω** σημ.).

Γενειάω-ῶ (=ἔχω γένειον) καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. παραγ. γενειάσκω (ἐναρκτ.=ἄρχομαι νὰ ἐκβάλω γένειον) μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Σημ. Ἐκ τοῦ **γένειον** (ὅπερ ἐκ τοῦ **γένυς**), ἐξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἐνεστ. ἐπίσης ἀπαντῶν **ὑπο-γενειάζω** (=παρακαλῶ τινα ἀπτόμενος τοῦ γενείου αὐτοῦ).

Γεννάω-ῶ (=παράγω ἐκ τοῦ μῆ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, γεννῶ), πρτ. ἐγέννων, μέλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα, πρκ. γεγέννηκα, ὑπερσ.

γεννήσας εἶχον. Παθ. γεννώμαι, πρτ. ἐγεννώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθητ. γεννήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγεννησάμην, [παθ. μέλ. γεννηθήσομαι, μτγν], πκθ. ἀόρ. ἐγεννήθην, πρκ. γεγέννημαι. Ῥημ. γέννησις, γέννημα, γεννήτης ἢ γεννητῆρ (οὗ θηλ. γεννήτειρα), γεννητῆς [ἐξ οὗ γεννητικός], [γεννήτωρ], γεννητός (ἐξ οὗ ἀγέννητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. γέννα (=γενεά). Τὸ ὄ. λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ τίκτω.

Γεραίρω (=διὰ δώρου, τιμῆς, ἀνταμείβω τινά, τιμῶ, βραβεύω), πρτ. ἐγέραιρον, μέλ. γεραρῶ, καὶ παθ. γεραίρομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκφέρονται παρ' Ἀττ. περιφρ. ἢ ἐκ τοῦ συνων. βραβεύω. Ῥημ. [γεραρός].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέρας (=βραβεῖον ἢ δῶρον τιμητικόν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ καθαρός-καθαίρω (ὁ ἰδέ). Ὅθεν θεμ. ἀναλογ. γεραῶρ-. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ. : γέρας ἢ γέρα δίδωμι τινὶ καὶ παθ. : γέρα λαμβάνω (ἢ λαγχάνω ἢ δέχομαι), γέρα ἔστιν ἐμοὶ ὑπὸ τινος.

Γεύω (=δίδω εἰς τινὰ νά γευθῆ τι, δίδω γεῦμα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἐσιῶ ἢ εὐοχῶ. Μέσ. γεύομαι (=δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, τρώγω), [πρτ. ἐγεύομην μτγν.], μέσ. μέλ. γεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγευσάμην, [παθ. ἀόρ. ἐγεύσθην μτγν.], πρκ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγεγέυμην. Ῥημ. [γεῦσις γεῦμα, γευστός, ἐξ-οῦ] (ἄγευστος), γευστέον.

Σημ. Θεμ. γευδ- (πρβλ. γευδ-τός, ἐγευδ-θη-ν), ἐξ οὗ γευ-. Συνων. τῷ γεύομαι ἰδὲ ἐδόθω σημ.

Γεωργέω-ῶ (=εἶναι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν), πρτ. ἐγεώργουν, μέλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα, καὶ παθ. γεωργοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρ. ἢ ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. γεώργημα, [γεωργήσιμος].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ γεωργός. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. : τὴν γῆν ἐργάζομαι, γεωργίας ἐπιμελοῦμαι. Συνών. : ἰδὲ ἀρόω σημ.

[**Γήθω ἢ γηθέω**] (=χαίρω, εὐφραίνομαι)· μόνον ὁ πρκ. γέγηθα (μετὰ σημ. ἐνεστ.), πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ χαίρω. Ῥημ. [γῆθ-ος, γηθ-όσυνος (ἐξ οὗ γηθόσυνος καὶ γηθόσυνη)].

Σημ. Θεμ. γηθ-. Οἱ πρκ. γέγηθα, οἶδα, δέδοικα, εἶωθα, εἶοικα, ἔχουσι ἀείποτε σημ. ἐνεστῶτος (ἴδρα εἰσαγ. § 20). Συνών. ἰδὲ χαίρω σημ. 2.

Γηράσκω (ἀμτθ.=γίγνομαι γέρων μτθ.=κάνω τινὰ νά γηράσῃ) καὶ σπν. γηράω-ῶ (οὗτινος μόνον τὸ ἀπαρεμ. γηραῖν καὶ μτχ.

γηρῶν), [πρτ. ἐγήρασκον μτγ.], μέλ. γηράσω και μέσ. ὡς ἐνεργ. -γηράσομαι, ἀόρ. α' ἐγήρασα και β' ἐγήραν (μόνον κατ' ἀπαρέμ. γηράναι), πρκ. -γεγήρακα, [ὑπερσ. ἐγεγηράκειν μτγν.]. Ῥημ. ἀγήρατος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γῆρας ἐγένετο τὸ γηρά-ω, ἐξ οὗ τὸ ἐναρκτικὸν γηρά-δκ-ω. Ἀντὶ τοῦ γηράσαι παρ' Ἀττ. περὶ γίνεται χρῆσις τοῦ «γηράναι, καταγηράναι Ἀτικῶς. γηράσαι και καταγηράσαι Ἑλληνικῶς» (Μοίρις). Ὁ θεμ. χαρακτῆρ α' πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾱ και οὐκ εἰς η, διότι προηγείται ρ. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθ. μετὰ τῆς κατά, ὄνν και ἐν.

Γηροτροφέω-ῶ (=τρέφω τινὰ κατὰ τὸ γῆρας, γηροκομῶ) και μέλ. γηροτροφῆσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: γηροβοσκὸς γίγνομαι. Παθ. γηροτροφεῖμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γηροτροφῆσομαι και παθ. ἀόρ. ἐγηροτροφῆθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: γηροβοσκῶν τυγχάνω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρᾶσθ. ἐκ τοῦ γηροτρόφος (ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας και τρέφω)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ. Συνών. τῷ γηροτροφέω εἶναι τό: γηροδοκέω-ῶ (σπν.).

Γίγνομαι (=γίνομαι), μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδετ. και ἐνίοτε παθ. διαθ. πρτ. ἐγιγνόμεν, μέσ. μέλ. γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐγενόμην, πρκ. γέγονα και γεγονῶς εἰμι και γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν, και γεγονῶς ἦν, και ἐγεγενήμην, και —γεγενημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. γεγονῶς ἔσομαι, και γεγενημένος ἔσομαι. Ῥημ. γένος, γόνος, γονεύς, γέनेσις, γενέτης, [γενετήρ (οὗ θηλ. -γενέτειρα) (ἐξ οὗ γενετήριος)], γενέθλιος, [γενητός, ἐξ οὗ] (ᾱ-γένητος).

Σημ. Θεμ. γεν-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ε-:) γεν-ε (συγκοπῇ δὲ τοῦ θεμ. ε :) γν- ὁ ἐνεστ. λαμβάνει τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν. Ὁ γέγονα και ἐγεγόνειν χρησιμεύουσι και ὡς χρόνοι τοῦ εἰμί-, ὅπερ ὁμως διαφέρει τοῦ γίγνομαι, διότι τὸ μὲν γίγνομαι σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μετάβασιν εἰς τὸ εἶναι, τὸ δὲ εἰμί σημ. τελείαν ὑπαρξιν ἢ κατάστασιν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ ἐνεστ. γίγνομαι ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. (ἤτοι ἀπὸ τοῦ 290 π. Χ. και ἐντεῦθεν) και γίνομαι. Παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ και μέσ. ἀόρ. α' ἐγεινάμην (=ἐγέννησα) ἀλλὰ μόνον κατὰ μτγ. ἢ γειναμένη (=μήτηρ) και γεινάμενοι (=οἱ γονεῖς):

Γιγνώσκω (=γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω, ἀποφασίζω), πρτ. ἐγιγνώσκον, μέσ. μέλλων ὡς ἐνεργητικὸς γνώσομαι, ἀόρ. β' ἔγνων (ὑπ. γνῶ, -ῶς, -ῶ κλ., εὐκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπαρ. γνῶναι, μτγ. γνούς), πρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν και ἐγνωκῶς ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἐγνωκῶς ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι, πρτ. ἐγιγνώσκόμεν, παθ. μέλ. γνωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνώσθην, πρκ. ἔγνωσμαι, ὑπερσ.

-ἐγνώσμην. Ῥημ. γνῶσις, γνώμη, γνώμων, γνωστήρ, [γνώστης], γνωστός (ἐξ οὗ ἄ-γνωστος, δύσγνωστος), γνωστέος).

Σημ. 1. Θέμ. (γο-, ἐξ οὗ νό-ος—νοέω καὶ προσλήψει τοῦ γ:) γνο- (πρβλ. ἀμφι-γνοῶ σημ., λατ. no-sco καὶ ἐν συνθέσει co-gnosco), ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. καὶ τοῦ προσφ. -σκ-) **γι-γνώ-σκ-ω**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: **γιγνώσκω ἑμαυτόν**. Παρά μτγν. (ἦτοι ὅπῃ τοῦ 290 π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν) εὐρηται καὶ ἐνεστ. **γινώσκω**.

Σημ. 2. Τὸ **γιγνώσκω**, ὅταν σημ. ἔχω γνώδιν, γνωρίζω, εἶναι συνών. τῷ οἶδα, γνωρίζω, ἐπίσταμαι καὶ ἔχει οὖσ. ἄφηρ. τὸ γνῶσις ὅταν δὲ σημαίη κρίνω, ἀποφαδίζω, εἶναι συνών. τῷ ἔρονω, δοξάζω καὶ ἔχει οὖσ. ἄφηρ. τὸ **γνώμη**. Ἀντὶ τοῦ **γιγνώσκω** (= φρονῶ, δοξάζω) λέγεται καί: **γνώμην ἔχω ἢ γνώμην ποιοῦμαι** ἀντὶ τοῦ: **ταῦτά γινώσκω** λέγεται καί: **τῆς αὐτῆς ἔχομαι (ἢ εἰμί) γνώμης, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω** ἀντὶ δὲ τοῦ **διαγιγνώσκω** λέγεται καί: **διάγνώδιν (ἢ διαγνώμας) ποιοῦμαι**. Ἀντιθ.: ἄγνωσ.

Γλίχομαι (=προπαθῶ νὰ ἀπολεύσω τι, ἐπιθυμῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐγλιχόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. **γλιτ-** [πρβλ. γλίτ-χρος=γλίτχρος κατὰ τὸ αἰδ-χρός=αἰδχρός], ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) γλίτ-σκ-ομαι(=) **γλίχομαι** (πρβλ. ἔρ-σκ-ομαι=ἔρχομαι). Συνών: **ἐθίεμαι, ἐπιθυμῶ, (ἐπι)ποθῶ, ὀρέγομαι, θέλω, βούλομαι**.

Γλυκαίνω (=κάμνω τι γλυκύ) παρ' Ἀττικ. πεζ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. γλυκαίνεσθαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ γλυκίς κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας—**μελαίνω**. Συνών.: **ἠδύνω, εὐφραίνω, θέλω, τέρω**.

Γνωρίζω (=κάμνω τι γνωστόν), πρτ. ἐγνωρίζον, μέλ. γνω-ριῶ, ἀόρ. ἐγνωρίσα, πρκ. ἐγνωρίκα, ὑπερσ. γνωρίσας εἶχον. Παθ. γνωρίζομαι, πρτ. ἐλλείπει, παθ. μέλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνωρίσθην, πρκ. ἐγνωρίσμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμην. Ῥημ. γνώ-ρισις, [γνωρίσμα, γνωρισμός], γνωριστής, [ἀγνωρίστος, γνωριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **γνώρα** (=γνωριμία), ἐξ οὗ καὶ **γνώριμος** (πρβλ. ὄρα-ὄριμος), ὅπερ περιεσώθη ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ j-ω=) **ίζω** ὀδοντοφ. (πρβλ. ἀλίζω, ἐλπίζω σημ.). Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν **γνωρίδ**, ὅπερ τηρεῖ τὸ θ. φωνήεν **ι** πανταχοῦ βραχὺ (εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ **γνωρίζω τινὶ τι**=ποιῶ γνωστόν τι εἰς τινα, τὸ δὲ **γνω-ρίζω τι**=ποιῶ γνωστὸν ἑμαυτῷ τι, μανθάνω, ἐννοῶ.

Γουτεύω (=εἶμαι γόης, ἀπατῶ, κολακεύω), ἀόρ. -ἐγοήτευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: γόης εἰμί. Παθ. γοητεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐγοητεύθην, πρκ. γεγοήτευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. γοητεία, [γοήτευσις], γοήτευμα, [γοητευτής], δυσγοήτευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γόνος (=μάγος, πλάνος)· κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βασιλείω. Συνών. : ἀπατῶ, κολακεύω.

Γράφω, πρτ. ἔγραφον, μέλ. γράψω, ἀόρ. ἐγράψα, πρκ. γέγραφα, ὑπερσ. ἐγεγράφειν καὶ γεγραφῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. γράφομαι, πρτ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλ. γράβομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγραψάμην, παθ. μέλ. β' γραφήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐγράφη, πρκ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην καὶ γεγραμμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. γεγράφομαι, καὶ -γεγραμμένος ἔσομαι. Ῥημ. γραφή, γραφεύς, γραμμή, γράμμα, γραπτός, (ἐξ οὗ ἀνάγραφτος περιγραφτος κλ.), γραπτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημέν. θεμ. γραφ-. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ γράφω ἦτο ἡ τοῦ ξέω, ἐγχαράττω, ἐξ ἧς ἐπειτα μετέπεσεν εἰς τὰς λοιπὰς σημασίας, ἧτοι σχηματίζω γράμματα, ξογραφεύω, γράφω κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυτῶ: γράφω ἑμαυτόν. Τὸ ὁ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ γράφουμαι τινά τινος (οἷον φόνον, ἀδρατείας κλ.)=ἐγκάλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον ἔνεκα φόνου, ἀδρατείας κλ.

Γροῦζω (ἐπὶ χοίρων=κάμνω γροῦ-γροῦ, γρουλίζω· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων=μουρμουρίζω), [πρτ. ἐγροῦζον, μέλ. γρούζω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. γρούζομαι μτγν.], ἀόρ. ἐγρούξα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [γρουγμός, γруктός (ἐξ οὗ ἄ-γруктос, ἐξ οὗ ἀγρουζία=ἀκρο σιωπή, ἔλλειψις, ὀμιλίας)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. γροῦ (ἐπιφών.=ὁ γρουλισμὸς τῶν χοίρων) προσλήψαι τῆς παραγ. καταλήξεως -ζω, ἧτοι σχηματίζεται κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -ζω οὐρανισκοφών. πρβλ. (κρᾶ'γ-]ω=) κρᾶζω, οἰμώζω, ὠζω. Ὅθεν θεμ. ἀναλογ. γροῦγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὀρηματικά.

Γυμνάζω (=διδάσκω τινά γυμνὸν τὰς ἐν ταῖς παλαισταρσις σωματικὰς ἀσκήσεις· καὶ συνεκδ.=καθιστῶ τινα ἐπιτήδειον, ἱκανὸν εἰς τι σωματικῶς καὶ διανοητικῶς), πρτ. ἐγύμναζον, [μέλ. γυμνάσω μτγν.], ἀόρ. ἐγύμνασα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. γυμνάζομαι, πρτ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγυμνασάμην, [παθ. μέλ. γυμνασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνασμαι, [ὑπερσ. ἐγεγυμνάσθην]. Ῥημ. [γύμνασις], γυμνασία, [γύμνασμα], γυμναστής (1) [ἐξ οὗ γυμναστήριον], γυμνάσιον, [γυμναστής, ἐξ οὗ] (ἀγύμναστος), γυμναστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνός (2) (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκδίω, ἀντὶ ἐκδιυμνός=γδυ-

(1) **Γυμναστής** ἐλέγετο ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδάσκαλος, ὅστις ἦσκει τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητάς, ὁ δὲ διδάσκων τὴν γυμναστικὴν ὡς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας ἐλέγετο **παιδογρίβης**.

(2) Οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς παλαισταρσις ἠσκούντο εἴτε ὅλως γυμνοὶ εἴτε φοροῦντες βραχὺν χιτῶνα.

μνός), κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-ι-ω=) -αζω ὀδοντοφῶν (πρβλ. φράζω σημ.). Ὁθεν θ. ἀναλογ. **γυμναδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι καὶ τὰ ὄημ. (πλήν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ἀντί τοῦ ἔνεργ. **γυμνάζω** λέγεται καί: **γυμναδίας ποιῶμαι** καὶ **γυμναδία χροῶμαι**. Ἀντί δὲ τοῦ μέσ. **γυμνάζομαι** καί: **γυμνάζω ἑμαυτόν**. Συγῶν. **ἀδκέω-ῶ**, **ἀγωνίζομαι**, **παιδεύομαι** κλ.

Γυμνασιαρχέω-ῶ (=εἶμαι γυμνασιάρχης), πρτ. ἐγυμνασιάρχουν, ἀόρ. ἐγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχηκα. Μέσ. καὶ παθ. γυμνασιαρχοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: γυμνασιάρχης εἰμί, γυμνασιάρχης γίγνομαι (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δικλίτου **γυμναδίαρχος** ἢ **γυμναδίαρχος** (=ἄρχων τοῦ γυμνασίου, ἤτοι τοῦ γυμναστηρίου), ἐξ οὗ καὶ **γυμναδίαρχία** (=λειτουργία ἤτοι δημοσία ὑπηρεσία, καθ' ἣν οἱ πλούσιοι πολῖται ἰδίᾳ δαπάνῃ διεκόσμων τὸ γυμνάσιον καὶ ἐμισθοδότην τοὺς διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) **κρατῶ**, καθ' ὃ καὶ πλούτος=**πλουτῶ** κλ.

Γυμνῶω-ῶ (=γυμνῶνω) ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἄττικ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐγυμνώθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τοῦ συνωνύμου ἐκδύω. Ῥημ. γύμνωσις, [γυμνωτής, γυμνωτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ **γυμνός** (ιδεῖ **γυμνάζω** σημ.).

Δαιμονάω-ῶ (=κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, μαίνομαι)· μόνον κατ' ἐνεστώτα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δαίμων** κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμῆ—τιμάω, καθ' ὃ καὶ ἄριστον ἀριστάω κλ. ἐκ δὲ τοῦ συνθ. **κακοδαίμων** τὸ **κακοδαίμονάω** (=ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι) καὶ τὸ **κακοδαίμονέω** (=εἶμαι δυστυχής), ὅπερ ἀντιτίθεται τῷ **εὐδαιμονέω-ῶ**. Συνῶν. καὶ περιφρ. **ιδεῖ μαίνομαι** σημ.

Δάκνω (=δαγκάνω, κεντῶ, ἐξερεθίζω, πικραίνω), πρτ. ἔδακνον, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. δήξομαι, ἀόρ. [α' ἔδηξα μτγν. καί] β' ἔδακον, [πρκ. δέδηχα μτγν.]. Παθ. δάκνομαι, παθ. ἀόρ. α' καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθην, [καί β' ἐδάκην μτγν.], πρκ. δέδηγμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [δηξίς], δάκος(=φαρμακερὸν θηρίον), δῆγμα, |δηγμός, δῆκτης, δηκτήριος καὶ τὰ σύνθ. ὄφις-δηκτος, δακέθυμος, δηξί-θυμος, θυμο-δακής].

Σημ. Θέμ. **δακ-**, ἐξ οὗ **δγκ-**. Τὸ ὄ. προσλαμβάνει τὸ προσφ. -νυ-(§ 9). Συνῶν.: **καθάπτομαι**, **καθικνέομαι**, [κνίξω].

Δακρῦ'ω (ἀμτβ. = κλαίω, λύνω δάκρυα· μτβ. = ὑγραίνω τινά μὲ δάκρυα, κλαίω τινά), πρτ. ἐδάκρυον, μέλ. δακρύσω, ἀόρ. ἐδάκρῡσα, καὶ παθ. πρκ. δεδάκρῡμαι (μετ' οὐδ. σημ. = εἶμαι ἔμπλεως δακρύων), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ κλαίω. Ῥημ. [δάκρυμα, δακρυτός ἐξ οὗ ἀξιοδάκρυτος, καί] (ἀδάκρυτος).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. **δάκρυ** (ὅπερ ἐκ θέμ. **δακ-** τοῦ **δάκνω**) πρβλ. καὶ μεθυ-**μεθίω**. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ προσφ. -j, ὅπερ συναιρεῖται μετὰ τοῦ χαρακτηριστοῦ ὅς εἰς ῥ (: **δακρῦ'**-j-ω = **δακρῦ'ω**)· ἐντεῦθεν δὲ πάντα τὰ εἰς -ίω ἔχουσι τὸ υ μακρόν, πλὴν τῶν ἀνῦ'ω, ἀρῦ'ω, βρῦ'ω, ἐλκῦ'ω, **μεθῦ'ω**, πτῦ'ω, τανῦ'ω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **δακρύω** εἶναι τὸ **κλαίω**, ὅπερ πολλάκις καὶ διαφέρει· διότι τὸ μὲν **κλαίω** = χύνω συνεχῆ δάκρυα, τὸ δὲ **δακρύω** = χύνω δάκρυά τινα.

Δαμάζω (= καταπονῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω, τιθασεύω, ἡμερώνω), παθ. ἀόρ. ἐδαμάσθην, καὶ μέσ. ἀόρ. -ἐδαμασάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [δάμασις, δαμασμός, δαμαστήρ (ἐξ οὗ δαμαστήριον), δαμαστός, ἐξ οὗ] (ἀδάμαστος).

Σημ. Θέμ. **δαμ-** (πρβλ. ποιητ. δαμ-άω, δάμ-νη-μι, λατ. damno), ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παρυγ. καταλ. -άζω:) **δαμάζω**. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὸ ὀδοντοφωνόληκτα (ὄρα **φράζω** σημ.). Συνών. : **ἡμερώω-ῶ** καὶ **τιθαδεύω**.

Δανείζω, [πρτ. μτγν.], μέλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα, πρκ. δεδάμικα, ὑπερσ. ἐδεδανείκειν καὶ δεδανεικῶς ἦν. Μέσ. δανείζομαι, πρτ. ἐδανειζόμην, μέσ. μέλ. δανείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδανεισάμην, παθ. ἀόρ. ἐδανείσθην, πρκ. δεδάνεισμαι, ὑπερσ. δεδανεισμένος ἦν [καὶ μτγν. ἐδεδανείσμην]. Ῥημ. δάνεισμα, [δανεισμός], δανειστής, [δανειστέον]

Σημ. Ἐκ τοῦ **δάνος**, γεν. δάνε(σ)ος-ους (= δάνειον), (ἐξ οὗ καὶ **δάνειον**) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω =) -ίζω ὀδοντοφων. (πρβλ. ἐλπίζω, καθ' ὃ **ἀθροίζω** κλ.)· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν (δανεισιδ. =) **δανειδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Ὁ μέλ. δὲν σχηματίζεται περισπῶμενος, διότι πρὸ τοῦ -ίζω προηγείται φωνήεν. Ἄντι τοῦ **δανείζομαι** λέγεται καὶ: **δάνεισμα ποιοῦμαι**. Συνών. : **κίχρημι**.

Δαπανάω-ῶ (= ἐξοδεύω), πρτ. ἐδαπάνων, μέλ. δαπανήσω, ἀόρ. ἐδαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα, ὑπερσ. δαπανήσας εἶχον ἢ ἀνηλώκειν. Μέσ. καὶ πκθ. δαπανῶμαι (= καταναλίσκωμαι, ἐξοδεύομαι, φθειρόμαι), πρτ. ἐδαπανώμην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, [παθ. μέλ. δαπανηθήσομαι μτγν.], πκθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδαπανήθην, [μέσ.

ἀόρ. α' ἔδαπανησάμην μτγν.], πρκ. δεδαπάνημαι· πάντα δὲ τὰ ἐλλείποντα καὶ οἱ μτγν. χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων.: ἀναλίσκω ἢ ἀναισιμῶ. Ῥημ. [δαπάνησις], δαπάνημα, [δαπανητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ δαπάνη ὅπερ ἐκ τοῦ δάπ-τ-ω (=ξεσχίζω καὶ τρώγω).

Δαρθάνω (=κοιμῶμαι), οὐδετέρας διαθ., ὁμαλόν· ἀπλοῦν μὲν ποιητ., παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον ἐν τοῖς ἐξῆς χρόνοις: καταδαρθάνω, ἀόρ. β' κατέδαρθον (ἄνευ προστ.), πρκ. καταδεδαρθήκα, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. δαρθ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ ε-:) δαρθ-αν καὶ δαρθ-ε-. Συνών.: καθεῖδω, κοιμῶμαι, ὑπνώτω.

Δασμολογέω-ῶ (=συλλέγω δασμούς, φορολογῶ), μέλ. δασμολογήσω, ἀόρ. ἔδασμολόγησα καὶ παθ. δασμολογοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δασ-μῶς (ὅπερ ἐκ τοῦ δατέομαι = διανέμω) καὶ λέγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόμ. (πρβλ. ἀντιβολέω-ῶ σημ.). Τὸ σύνθ. δασμολόγος (ἐξ οὗ δασμολογία) εἶναι μτγν. Ἐντὶ τοῦ δασμολογῶ λέγεται καὶ: δασμοὺς ἐκλέγω, ἀργυρολογῶ.

Δασμοφόρεω-ῶ (=δίδω φόρον)· μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. δασμοφοροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [δασμοφόρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δασμῶς καὶ φέρω (δρα δασμολογέω-ῶ σημ.): τὸ δασμοφόρος μτγν. Ἐντὶ τοῦ δασμοφόρῶ λέγεται καὶ: δασμόν ἀποδίδωμι ἢ ἀποφέρω.

[**Δεῖδω**] (=φοβοῦμαι, συστέλλομαι, διστάζω). Τοῦ ῥ. τούτου ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἄχρηστοι (ποιητ.), μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. δεῖσομαι [καὶ μτγν. δεῖσω], ἀόρ. ἔδεισα, πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστῶτος **δέδοικα** (μτθ. =φοβοῦμαι, εἶμαι περίφοδος· καὶ μτθ. =φοβοῦμί τινα) καὶ **δέδια** κλίνεται δὲ ὧδε: δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε καὶ δέδια, [δέδιας], δέδιε· πληθυντ. δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασιν· ὑποτ. (μόνον) δεδίη καὶ δεδίωσιν, εὐκτ. ἐλλείπει· [προστ. δέδιθι, δεδίτω, κλ. ποιητ. καὶ μτγν.]· ἀπαρεμφ. δεδιέναι [καὶ δεδοικέναι], μτχ. δεδοικῶς, δεδοικυῖα, [δεδοικῆς καὶ] δεδιῶς, τὸ δεδιῶς, ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἐδεδοίκειν ἢ ἐδεδοίκη, [ἐδεδοίκεις], ἐδεδοίκει καὶ ἐδεδίειν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει· πληθ. α' καὶ β' ἐλλείπει, γ' ἐδεδοίκεσαν καὶ ἐδεδίεσαν, πρκ. πεφόβημαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. δεῖμα, δειλός, δέος (ὀμ. δεῖος· ἐξ οὗ ἀδείης, ἐξ οὗ ἀδεια), δει-νός (πρβλ. σέβω-σεμνός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. (δφι=) δι- και ισθ. (δφει=) δει- πρβλ. λειπ-, λειπ-, (λείπω), πιθ-, πιθ-, (πειθω). Ὡς ἐνεργ. τοῦ δέδοικα εἶται τὸ ἀποθ. **δεδιττομαι** (=φοβίζω), ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ. ἀπαντᾷ. Συνών.: **φοβοῦμαι**, εἰς φόβον **καθίσταμαι**, **ὀκνῶ**, **τρέω**, **ὄρρωδέω-ῶ**. Ἀντιθ. **θαρρῶ**.

Δείκνυμι και **δείκνυ'ω** (=δεικνύω, ὁδηγῶ, γνωστοποιῶ), πρτ. ἐδεικνῦν και ἐδεικνύον, μελ. δείξω, ἀόρ. ἐδείξα, πρκ. -δέδειχα, [ὑπερσ. ἐδέδειχεν μτγν.]. Παθ. και μέσ. δείκνυμαι, πρτ. ἐδεικνύμην, παθ. μέλ. δειχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδείχθην, μέσ. μελ. -δείξομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐδειξάμην, πρκ. δεδειγμαι, ὑπερσ. -ἐδεδείχμην, μετ' ὄλ. μ. δεδειγμένος ἔσομαι. Ῥημ. δείξις, δείγμα, [δείκτης (ἐξ οὗ δεικτῆριον)], δυσ(άν)απόδεικτος, δεικτέος, δεικτέον (ἐξ οὗ ἀποδεικτέον, ἐπι-δεικτέον).

Σημ. Θέμ. **δεικ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-:) **δείκ-νυ-μι**, και **δείκνυ-ῶ**. Τὸ ν τοῦ προσφ. -νυ ἐν τῷ **δείκνυμι** εἶναι μακρόν μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ἐνεργ. ὀριστ. ἥτις σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -μι και ἐν τῷ β' ἐνικ. τῆς προστ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται και ἀναλελυμ.: **δείκνυμι ἑμαυτόν**. Τὸ ῶ ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ πολλῶν προσθ. Ἀντί τοῦ **ἀποδείκνυμι** λέγεται και: **ἀπόδειξιν ποιοῦμαι** και **ἀπόδειξιν φέρω τινός**, **ἀπόδειξιν παρέχομαι** ἀντί δὲ τοῦ **ἐπιδείκνυμι** και: **ἐπίδειξιν ποιοῦμαι τινός**. Συνών.: **ὀπλῶ** και **μηνίω**.

Δειλιάω-ῶ (=εἶμαι δειλός), ἀπλοῦν μτγν. και ἀντ' αὐτοῦ ἡ περίφρ.: δειλός εἶμι, παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. αἰεποτε σύνθ. ἀποδειλιάω, (=ἀποδειλιάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ δειλίας, ἀποφεύγω τι ἀπὸ δειλίαν), μέλ. ἀποδειλιάσω, ἀόρ. ἀπεδειλιάσα, πρκ. ἀποδεδειλίακα, ὑπερσ. ἀποδειλιάσας εἶχον. Ῥημ. [(ἀπο)δειλιάσις], ἀποδειλιατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δειλία**, ὅπερ ἐκ τοῦ **δειλός**. Συνών.: **δειμαίνω**, ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστῶτα ἀπαντᾷ. Ἀντιθ.: **ἀλκιμός** (ἢ **ἀνδρεΐδς**) **εἶμι**.

Δειπνέω-ῶ (=τρώγω τὸ τῆς ἐσπέρας φαγητόν και γενικῶς τρώγω), ὁμαχλὸν ἄνευ μέτης φωνῆς, [ὁ μέσ. μέλ. δειπνήσομαι μτγ.].

Σημ. Ἐκ τοῦ **δειπνον** (ἢ μτγν. **δειπνος** (ὀ)), ἐξ οὗ και τὸ μτβ. **δειπνίζω**.

Δειπνίζω (μτβ.=φιλοξενῶ τινα, κάμνω δειπνον εἰς τινα), πρτ. ἐδειπνίζον, και ἀόρ. ἐδειπνίσα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων.: ἐσιῶ, ἢ εὐωχῶ ἢ τῶν περίφρ.: δειπνον παρέχω τινὶ ἢ ἐπὶ δειπνον καλῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δειπνον** κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἐλπίζω**, καθ' ὃ και ἀνδράποδον-ἀνδραποδίζω κλ.

[**Δειπνοποιέω-ῶ**] (=ετοίμαζω τὰ τοῦ δειπνου ἢ τὸ δειπνον) πρτ. ἐδειπνοποιούγ, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῆς περίφρ.: παρασκευάζω δει-

πνον. Μέσ. δειπνοποιούμαι (=δειπνῶ ἐγώ), πρτ. ἐδειπνοποιούμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐδειπνοποιησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δειπνῶ.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δειπνοποιός (δειπνον + ποιῶ).

Δεκάζω (= διαφθείρω διὰ δώρων, δωροδοκῶ τινα), ἀόρ. -ἐδέ-
κασα. Παθ. [δεκάζομαι], πρτ. ἐδεκαζόμην, καὶ πρ. δεδέκασμαι,
τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν. Ῥημ. [δεκασμός, ἀ-δέκαστος].

Σημ. Θέμ. δεκαδ., ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- (:δεκαδ-j-) =) δε-
κάζω. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἐνδεκάζω (= ἐσοτάζω ἐν τῷ αὐτῷ
τῆν δεκάτην ἡμέραν), δυνδεκάζω (= σύμπαντας τοὺς δικαστὰς διὰ χρημά-
των διαφθείρω) ὡς παθ. τοῦ δεκάζω (= διαφθείρω διὰ δώρων) λαμβάνε-
ται τὸ δωροδοκῶ-ω (= διαφθείρομαι διὰ δώρων). Ἀντὶ τοῦ δεκάζω
λέγεται καί: φθείρω τινὰ χρημάσι.

Δεκατεύω (= λαμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω), μέλ. δεκα-
τεύσω, ἀόρ. ἐδεκατεύσα, καὶ παθ. ἀόρ. ἐδεκατεύθην, πάντα τᾶλλα
Ἡροδότεια καὶ μτγν. ἐξέφεροντο δὲ πρ' Ἄττ. περιφραστικῶς.
Ῥημ. [δεκατεία, δεκάτευσις, δεκάτευμα, δεκατευτής, ἐξ οὗ] (δεκα-
τευτήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ δεκάτη = τὸ δέκατον (κατὰ παράλειψιν τοῦ μοῖρα ἢ
μοεῖς ἢ ἡμέρα) (1) πρβλ. πεντηκοδ-ῆ (μοῖρα) — πεντηκοστεύομαι
(= τελῶ τὴν πεντηκοστήν ἡτοι φόρον εἰσαγωγῆς 2 0/10) κατ' ἀναλογίαν τοῦ
βασιλεὺς βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ δεκατεῖω λέγεται καὶ περιφρ.: τὴν δε-
κάτην ἐκλέγω.

Δελεάζω (= βάλω τι ὡς δέλεαρ, δολῶν τὸ ἄγριστον μτρ.
= ἀπατῶ, προσελκύω) παρ' Ἄττ. πεζ. μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. δελεάζομαι,
πάντα δὲ τᾶλλα Ἡροδότεια καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ'
Ἄττ. διὰ τῆς περιφρ.: ἄγομαι πρὸς δέλεαρ. Ῥημ. [δελεάσμα, δε-
λεασμός, δελεάστον, δελεάστρα (ἦ), δελεαστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δέλεαρ (= δόλωμα, ἀπάτη) κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -άζω
ὀδοντοφονολήκτων.

Δεξιόομαι οὔμαι (= χαριετίζω τινὰ λαμβάνων τὴν δεξιάν
αὐτοῦ, ὑποδεχομαι τινα φιλικῶς), μέσ. ἀπαθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.
πρτ. ἐδεξιούμην, μέσ. μέλ. δεξιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξιώσάμην,
καὶ παθ. ἀόρ. ἐδεξιώθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ
συνωνύμου ὑποδεχομαι. Ῥημ. [δεξίωσις, δεξίωμα, δεξιωτής (ἐξ οὗ
δεξιωτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ δεξιός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέχομαι.

(1) Ἡ δεκάτη (ἡμέρα) ἦτο οἰκογενεακὴ ἐορτὴ τελομένη μετὰ δέκα
ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως παιδὸς τινος, ὅποτε ἐδίδοτο καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Δέρω καὶ σπν. δαίρω καὶ ἴων. δαίρω (= ἀποσπῶ τὸ δέσμα, γῶδρον καὶ μτγν. = δέρνω), πρτ. ἔδερων καὶ ἔδαιρον, [μέλ. δερῶ μτγν.], ἀόρ. -ἔδαιρα, πρκ. δείρας ἔχω [Παθ. δέρομαι, πρτ. ἐδερόμην, παθ. μέλ. β' δαρήτομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐδάρθην μτγν.], παθ. ἀόρ. β' -ἐδάρθην, [πρκ. δέδραμαι καὶ ὑπερσ. ἐδεδάρμην ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [δέρη], δορά, δέρας, δέσμα, δέρις, [δέρτρον, δαρτός, ἐξ οὗ] (νεόδαρτος).

Σημ. 1. Θέμ. **δαρ-** καὶ (κατὰ μετασχηματισμὸν) **δερ-** καὶ τὸ μὲν **δέρω** σχηματίζεται ἄνευ προσφ., τὸ δὲ **δαίρω** (θ. δαρ-) καὶ **δαίρω** (θ. δερ-) ἐσχηματίσθησαν προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (δάρ-j-ω=) **δαίρω** καὶ (δερ-j-ω=δέρω=) **δαίρω**. Τὸ **δέρω** παρὰ μτγν.=παῖω (=δέρνω).

Σημ. 2. Συνων. τῷ **δέρω** (=δέρνω) ἰδὲ **μαδτιγῶ** σημ.

Δεσμεύω (=βάλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δένω), ἀόρ. ἐδέσμευσα, καὶ παθ. πρκ. δεδέσμευμαι, πάντα δὲ τῶν μτγν. ὄντα ἐκφέρονται παρ' Ἀττικ. κατὰ περίφρασιν. Ῥημ. [δέσμευσις, δεσμευτής, ἐξ οὗ] (δεσμευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ **δεσμός**, [ὅπερ ἐκ τοῦ **δέω-ῶ** (=δένω)], κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Λέγεται δὲ καί: ἐν **δεσμοῖς** δεῖν **τινα**· καὶ παθ. ἐν **δεσμῶ** δεῖσθαι **ὑπό τινος**, εἰμὶ ἐν **δεσμοῖς**, **δεσμοὶ** γίνονται.

Δεσπόζω (=εἶμι δεσπότης, κύριος, κυριεύω, καταλαμβάνω), πρτ. ἐδέσποζον, ἀόρ. ἐδέσποσα καὶ παθ. δεσπόζομαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄ-δέσποτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεσπότης. ὅπερ ἐκ θέμ. **δεσ-** (τοῦ **δέω**=δένω) καὶ **ποτ-** ἐξ ἧς **πόδις**=ισχυρός, δυνατός, σύζυγος ἀντὶ **πότις**· πρβλ. λατ. pot-ior pot-en-) δεσποτ-j-ω=δεσπόζω· πρβλ. χαριτ-j-ω=χαρίζω. Ἀντὶ τοῦ **δεσπόζω** λέγεται καί: **δεσπότης τινός** (γίγνομαι **καθίσταμαι**· καὶ μτβ. : **δεσπότην τινός καθίστημι** **τινα**. Συνών.: **δεσποτέω-ῶ** (ἐκ τοῦ δεσπότης· μόνον ὁ ἔνεστ.), ἄρχω, κρατῶ, κυριεύω.

Δέχομαι (=λαμβάνω τι προσφερόμενον), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλ. δέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξάμην, [παθητ. μέλ. δεχθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. (-ἐδέχθην) -δεχθίς, πρκ. δέδεγμαί, ὑπερσ. (-ἐδεδέγμην) -ἐδέδεκτο. Ῥημ. δοχή (ἐξ οὗ δια-δοχή, ὑποδοχή, κλ.), δοχεῖον, διά-δοχος, [δοχεύς, δοχός, δέκτης, δέκτωρ, δεκτήρ (οὗ θηλ. δέκτρια), δεκτός (ἐξ οὗ εὐπρόσδεκτος, δεκτέος, ἐξ οὗ)] (παραδεκτέος, -έον, ἀποδεκτέον κλ.).

Σημ. 1. Θέμ. **δεκ-** (πρβλ. **δέκομαι**, **δεκάζω**) ἐξ οὗ **δεχ-** (κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω, -χομαι ὀημάτων: **ἄρχω**, **ἄρχομαι**, **εὔχομαι**, **βρέχω** κλ., ὧν οἱ ἄορ. (ἤρχ-σ-άμην=) **ἠρξάμην** (ἠχ-σ-άμην=) **νύξάμην** κλ., καθ'

-ους ἐνομίσθη ὅτι ἐσηματίσθη καὶ τὸ ἐδεξάμην (ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ ἐδεκ-
σ-άμην). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἐνδέχεσθαι
λαμβάνεται καὶ ἀπροσώπως: ἐνδέχεται (=εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνα-
τόν) κλ. Τὸ δέχομαι ὡς β'. συνθετ. ἔχει χαρακτηριστ. χ, ἐὰν τὸ α' συνθ.
εἶναι προθ.: διὰ-δο-χος. ἀνά-δο-χος* ἄλλως ἔχει κ: παν-δοκ-εῖς,
δωρο-δοκ. ῶ, ξενο-δοκ-ος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δέχομαι εἶναι τὸ λαμβάνω, ὅπερ ἐνίοτε καὶ δια-
φέρει, διότι τὸ μὲν δέχομαι=λαμβάνω τὸ ἐν χερσὶ προσφερόμενον, τὸ δὲ
λαμβάνω=ἁπλῶς λαμβάνω τι.

Δέω (=ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἔχω ἔλλειψιν, χροιά-
ζομαι), (δέεις=) δεῖς, (δέει=) δεῖ κλ., πρτ. ἔδεον, (ἔδεες=) ἔδεις
(ἔδεε=) ἔδει κλ., μέλ. δεήσω, ἀόρ. ἐδέησα. Συνήθως ἀπρόσωπον:
ἐνεστ. δεῖ (ὑποτ. δέη, εὐκτ. δέοι, ἀπαρ. δεῖν, μτχ. δέον καὶ δεῖν),
πρτ. ἔδει, μέλ. δεήσει, ἀόρ. ἐδέησε, πρκ. δεδέηκε. Μέστ. δέομαι,
(τινός=1) ἔχω ἀνάγκην τινός· καὶ 2)=παρακαλῶ, ἀείποτε προ-
σωπ., (δεεσαι=δέεσαι=) δέε. (μόνον), (δέεται=) δεῖται κλ., πρτ.
ἔδεόμην, μέστ. μέλ. δεήσομαι, [παθ. μέλ. δεηθήσομαι μτγν.], παθ.
ἀόρ. ὡς μέστ. ἐδεήθην, πρκ. δεδέημαι. Ῥημ. δέησις, [δέημα, δεη-
τήριος, δεητός (ἐξ οὗ ἀδέητος), δεητέος].

Σημ. Θέμ. δε- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) δε-ε-. Τὸ δέω εἶναι
προσωπ. ἐν ταῖς φράσεσιν. ἐν αἷς ἔχει τὰς γεν.: πολλοῦ, μικροῦ, ὀλί-
γου, τοδοῦτον κλ. ἐπομένον ἀπαρρηφ.=πολύ, ὀλίγον, τόσον κλ. μοὶ λεί-
πει, πολὺ ἀπέχω τοῦ νό... κλ., «πολλοῦ δέω περὶ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖ-
σθαι». Ἡ μτχ. δέον ἀπαντᾷ καὶ δεῖν*(ἐκ τοῦ δεῖον, ὅπερ ἐκ τοῦ δεῖω
=δέω· πρβλ. πλεῖον—πλεῖν) ἐν ταῖς φράσεσι: μικροῦ, ὀλίγου δεῖν.
Τὸ ῥ. συναρτεῖ τὸν χαρακτηριστ. ε, ὅπου ἀπαντᾷ ε ἢ ει. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ συνθ.:
ἐνδέομαι, προσδέομαι (=δὲν ἔχω ἀρκετὰ) κλ. Ἀντὶ τοῦ δέομαι λέγεται
καὶ: δένδιν ποιῶμαι, ἰκετεύω, λιπαρῶ, ἀντιβολῶ, λιτανεῖω, κε-
λεύω· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνδέομαι καὶ: ἐνδεής εἰμι τινος, ἐνδειαν ἔχω,
ἐνδεῶς ἔχω, ἐνδειάς ἔχω.

Δέω-ῶ (=δένω, δεσμεύω, ἐμποδίζω), πρτ. ἔδουν, μέλ. δήσω,
ἀόρ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Παθ. καὶ μέστ. (-δέο-
μαι=) δοῦμαι, πρτ. -εδούμην, παθ. μέλ. δεθήσομαι, παθ. ἀόρ.
ἐδέθην, [μέστ. μέλ. δήσομαι, μτγν.], μέστ. ἀόρ. -εδησάμην, πρκ.
δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδέμην, μετ' ὄλ. μ. δεδήσομαι. Ῥημ. δέσις, δε-
σμὸς (ἐξ οὗ δεσμώτης καὶ σύν-δεσμος), (δέσ-υλος=δός-υλος=δύ-υ-
λος=) δοῦλος, [δεσμὸς, δέμα, ἐξ οὗ] ὑπόδημα, διάδημα, [δετός,
ἐξ οὗ] (συνδετός, ἀδετος κλ.) [δετέος].

Σημ. Θέμ. δεσ- ἐξ οὗ δε-: δέσ-ω=δέ-ω=ῶ (πρβλ. καὶ δεσ-μὸς,
δοῦλος). Τὸ ῥ. καίτοι ἔχει θέμα μονοσύλλαβον εἰς ε λήγον, συναρτεῖται
πανταχοῦ κατ' ἐξαιρέσειν, ὡς καὶ τὸ ξέω καὶ οἱ πρτ. εἰσέφθερον καὶ ἐξέ-
φθερον. Ὁ θέμα χαρακτηριστ. ε ἐκτείνεται εἰς η μόνον εἰς τοὺς ἐνοσίγμους χοό-
τους καὶ τὰ ῥημ. οὐσιαστικ. (πλὴν τοῦ δέσις καὶ δεσμός)· φυλάττεται δὲ

βραχὺς εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους καὶ τὰ ὄημ. ἐπίθετα (πλὴν τοῦ ἀνυπόδο-
τος πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων βραχειῶν συλλαβῶν.
Ἐπαντῆ δὲ καὶ σύνθετον· τὸ μέσ. αὐτ. ἐκφέρεται κατὰ περιφρ.: δὴ εἰμαι-
τόν. Τὸ ὑποδοῦμαι (κοθόρρους, ἐμβάδας κλ.) ἔχει ἀντίθετον τὸ
ὑπολύομαι.

Δηλώω ὦ (μτθ.=φανερώνω, ἀποδεικνύω, κάμνω γνωστόν),
ἀμαλόν. Ῥημ. δήλωσις, ὑπο-δήλωσις, δήλωμα, [ἐ-δήλωτος], δηλωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῆλος. Τὸ ὄ. λαμβάνεται πολλάκις καὶ ἀμτβ. ἀπαντῆ δὲ
καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὰ σύνθετα: ἀναδῆλῶ, διαδῆλῶ,
ἐκδῆλῶ, ἐπιδῆλῶ, προδῆλῶ, θυνδῆλῶ εὐχρηστοῦσι παρὰ μτγν. Ἐντι
τοῦ δηλῶ λέγεται καί: δῆλωσιν ποιοῦμαι, δῆλον ποιῶ καὶ κατὰδη-
λον ποιῶ, οὗ τὸ παθ.: κατὰδῆλός (πρόδῆλός) εἰμι (γίγνομαι ἢ
ὑπάρχω).

Δημαγωγέω-ω (=εἶμαι δημαγωγός) καὶ μέλ. δημαγωγήσω,
τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. διὰ περιφράσεως.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημαγωγός (=ὁ ἄγων, ὀδηγῶν
τὸν δῆμον, πολιτικὸς ἀρχηγός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἄγω· σχηματίζε-
ται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κράτῶ, κατ' ὃ καὶ πλοῦτος-
πλουτῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. δημαγωγός εἰμι καὶ δημαγωγός
καθίσταμαι.

Δημεύω (=κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν τινός), ἀόρ. ἐδή-
μευσα. Παθ. δημεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐδημεύθην, πρκ. δεδήμευμαι,
ὑπερσ. ἐδεδήμευτο, τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο περιφραστικῶς ἕτε μτγν.
Ῥημ. δήμευσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῆμος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεῦς- βασιλεύω. Λέγε-
ται δὲ καί: ποιῶ τι δημόδιον καὶ παθ. δημόδιος γίγνομαι ἢ εἰμι,
δῆμευθίς τινος γίγνεται. Συνών.: δημοδιόω-ω (μόνον κατ' ἐνεργ.
ἀόρ. καὶ παθ. πρκ.) καὶ δημοδιεύω (μόνον κατ' ἐνεργ. ἀόρ.).

Δημηγορέω-ω (=εἶμαι δημηγόρος, ὁμιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
τοῦ δήμου), πρκ. ἐδημηγόρουν, μέλ. δημηγορήσω, ἀόρ. ἐδημηγό-
ρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα. Παθ. πρκ. ἐδημηγορεῖτο καὶ πρκ. δεδη-
μηγορημαι, πάντα δὲ ἄλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἄττ. κατὰ περίφρασιν.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημηγόρος (=ὁ ἀγορευῶν πρὸς
τὸν δῆμον, δημόσιος ῥήτωρ) (ἐξ οὗ καὶ δημηγορία), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος
καὶ ἀγορεύω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλους (θ. τελεσ-) τελεῶ.
Λέγεται δὲ καί: δημηγόρος εἰμι ἢ γίγνομαι. δημηγορίαν ποιοῦμαι.

Δημιουργέω-ω (=εἶμαι δημιουργός, ἐργάζομαι τέχνην τιᾶ,
κατασκευάζω τι), ἀόρ. ἐδημιούργησα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται
διὰ τῆς περιφρ.: δημιουργός εἰμι τινος. Παθ. δημιουργοῦμαι, παθ.
ἀόρ. ἐδημιουργήθην καὶ πρκ. δεδημιούργημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν.
Ῥημ. [δημιούργημα].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημιουργός (ἐξ οὗ καὶ δημιουρ-

γία, δημιουργικός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμιος (=δημόσιος) καὶ ἔργον· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελεῶ.

Δημοκρατέομαι-οὔμαι (=κυβερνώμην δημοκρατικῶς), ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθ.: πρτ. ἐδημοκρατούμην, καὶ μέσ. μέλ. δημοκρατήσομαι, τὰ δ' ἄλλα μετγν. ὄντα ἐξεφέροντο παρ' Ἄττ. κατὰ περίφρασιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δῆμος καὶ κρατῶ [ἐξ οὗ καὶ δημοκρατία καὶ δημοκρατικός] καὶ γίνεται ἐξ αὐτῶν ὁμῶς μὴ μεσολαβοῦντος ὀνόματος συνθέτου. Τὸ Δημοκράτης μόνον ὡς κύριον ὄνομα ἀπαντᾷ (πρβλ. καὶ Ἀριστοκράτης). Ἀντὶ τοῦ δημοκρατοῦμαι λέγεται καί: ἐν δημοκρατία πολιτεύομαι καὶ ἐν δημοκρατία ζῶ. Ἀντίθετον τὸ ἀριστοκρατοῦμαι (μόνον κατ' ἔνεστ).

Δηρώ-ᾶ (=ἐχθρικῶς φέρομαι, πολεμῶ, φονεύω, κατακόπτω, ἐρημώνω), πρτ. ἐδήρουν, μέλ. δηρώσω, ἀόρ. ἐδήρῳσα, καὶ Παθ. δηροῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἄτε ποιητ. καὶ μετγν. Ῥημ. [δήρῳσις], ἀδήρῳτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δῆσιος (ἀντὶ δάσιος=ἐχθρικός, ὀλέθριος), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. δαίω (=καίω). Συνων.: ἐρημόω, λεηλατῶ, κατακαίνω, κατακόπτω, πολεμῶ.

Διαιτάω-ᾶ (=παρέχω τινὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, θεραπεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὄρισμένης διαίτης, κρίνω ὡς διαιτητής), πρτ. -ἐδιήτων, μέλ. διαιτήσω, ἀόρ. ἐδιήτησα, πρκ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. -ἐδεδιητήκειν. Μέσ. διαιτῶμαι (=διάγω, ζῶ κατὰ τινὰ διαίταν, τρόπον), πρτ. ἐδιητώμην, μέσ. μέλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐδιητησάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδιητήθην, πρκ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. -ἐδεδιητήθην. Ῥημ. [διαίτησις (ἐξ οὗ διαιτήσιμος)], διαίτημα, διαιτητής (ἐξ οὗ διαιτητήριο), [(καὶ διαιτητ-ικός), διαιτητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ διαίτα (=τρόπος ζωῆς), ὅπερ ἐκ τοῦ διάω=ζάω (ὡς δι=ζ). Τὸ ῥ. θεωρηθὲν ὡς σύνθετον κατ' ἀποπλάνησιν πρὸς τὸ αἰτέω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἐσώθεν καὶ ἐξώθεν (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ). Οἱ τύποι: διήτων, διήτησα, διήτηκα, διητώμην: κλ. εἶναι μετγν. ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ καταδιαίτω (=ὡς διαιτητής κρίνων καταδικάζω) ἔχει ἀντίθετον τὸ ἀποδιαίτω (=ἀπολύω). Ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι λέγεται καί: διαίταν ποιῶμαι.

Διακονέω-ᾶ (=εἶμαι διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλ. διακονήσω, ἀόρ. ἐδιακόνησα, [πρκ. δεδιακόνηκα, ὑπερσ. ἐδεδια(η)κονήκειν μετγν.]. Παθ. διακονοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδιακονήθην καὶ πρκ. δεδιακόνημαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μετγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. διακόνησις, διακόνημα, [διακονητέον].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ **διάκονος** (= ὑπηρέτης). **Αὐξάνεται** δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται παρ' Ἄττ. μὲν ἔξωθεν, παρὰ δὲ μτγν. ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν: **ἐδιακόνουν** ἢ **διπκόνουα**, **διπκόνουα**, **δεδιακόνουκα** ἢ **δεδιπκόνουκα**. κλ. (προβλ. καὶ ἔγγυῶ, ἐκκλ.ησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι). Σύνων.: **ὑπουργέω**, **θεραπεύω**, **ὑπηρετῶ**.

Διαλέγω (= διαχωρίζω, ἐκλέγω, κοιν. διαλέγω), μέλ. διαλέξω, ἀόρ. διέλεξα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων αἰρούμαι, ἢ ἐκλέγω. Μέσ. διαλέγομαι, (= ὀμιλῶ, συνομιλῶ μετὰ τινος), πρτ. διελεγόμεην, μέσ. μέλ. διαλέξομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. διελεξάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ὡς μέσ. διελέχθην, [καὶ β' διελέγην, μτγν.], πρκ. διείλεγμαί, ὑπερσ. διειλέγμην. Ῥημ. **διάλεξις**, **διάλογος**, [ἄλογος], **διάλεκτος**, **διαλεκτέον**.

Σημ. Θέμ. **λέγω** (ὄρα α' λέγω). Τὸ **διαλέγομαι** κατὰ σημ. εἶναι ἀποθετικόν· λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: **λόγον δίδωμι** ἢ **δέχομαι** καὶ εἰς **λόγους ἔρχομαι** τινι.

Διανοοῦμαι-οῦμαι (= ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. διενοοῦμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι, μέσ. μέλ. διανοήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. διανοήθην, [μέσ. ἀόρ. διενοησάμην μτγν.], πρκ. διανενόημαι, ὑπερσ. διενενοήμην. Ῥημ. **διανόησις**, **διανόημα**, [διανοητός, ἐξ οὔ] (ἀδιανόητος), **ἀδιανοητέον**.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τῆς **διὰ** καὶ τοῦ **νοῦ** καὶ γίνεταί ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: **ἐπὶ τινι τὴν διάνοιαν ἔχω**.

Διαχειρίζω (= ἔχω τι εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω), πρτ. διεχειρίζον, ἀόρ. διεχειρίσσα, πρκ. διακεχειρίκα. Μέσ. διαχειρίζομαι καὶ πρτ. διεχειριζόμεην, τᾶλλα μτγν. Ῥημ. **διαχείρισις**, [διαχειρισμός].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ **διὰ** **χειρὸς**-**ῶν** (= διὰ μέσου τῶν χειρῶν) ἔχω καὶ γίνεταί ἐξ αὐτῶν ἀμέσως, μὴ μεσολαγοῦντος δηλ. συνθ. ὀνόμ. (προβλ. **μεταχειρίζω** ἢ **μεταχειρίζομαι**, **ἐγχειρίζω** κλ.) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ.-j-ω=)-ίζω (ὄρα **ἐπιρίζω** σημ.): ὄθεν θέμ. ἀναλογικόν **διαχειρίδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ παρὰγωγα. Τὸ ἀπλοῦν **χειρίζω** (ὄπερ ἐκ τοῦ **χειρ**) μτγν. Σύνων.: **χερῶμαι**, **μεταχειρίζομαι**.

Διδάσκω, πρτ. ἐδίδασκον, μέλ. διδάξω, ἀόρ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδίδαχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέσ. μέλ. διδάξομαι, μεσ. ἀόρ. ἐδίδαξάμην, [παθ. μέλ. διδαχθήσομαι μτγν], παθ. ἀόρ. ἐδιδάχθην καὶ πρκ. δεδίδαγμαί, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ **μανθάνω**. Ῥημ. **διδασχία**, [διδασχίς], **δίδαγμα**, **διδάσκαλος**, [διδασκτρον], **διδασκός** (ἐξ οὔ ἀδιδασκός), **διδασκτέον**.

Σημ. Θέμ. δαχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. δκ- καὶ τοῦ ἔνεστ. ἀναδιπλασιασ. δι-δάχ-σκ-ω=) δι-δά-σκω. Ὡς παθ. τοῦ διδάσκω λαμβάνεται καὶ τὸ ῥ. μανθάνω. Τὸ μέσ. διδάσκομαι εἶναι διάμεισον καὶ σημαίνει διδάσκω τινὰ διὰ τοῦ διδασκάλου. Ἀντὶ τοῦ διδάσκω λέγεται καί: διδασκαλίαν ἢ διδαχὴν ποιοῦμαι, διδασκαλίαν παρέχω, διδασκαλίᾳ κροῦμαι.

Διδράσκω (ἀμ.τβ.=φεύγω κρυφίως, δραπετεύω): αἰεποτε σύνθετ.: ἀποδιδράσκω, πρτ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσομαι, ἀόρ. β' ἀπέδραν (ὑποτ. ἀποδρῶ, -ξι, ᾗ κλ. εὐκτ. ἀποδράϊν-, αἴης-, ἠ κλ. πρστ. ἐλλείπει' ἀπαρ. ἀποδρᾶναι' μ.τχ. ἀποδράς, -ᾶσα, -άν), πρκ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. Ῥημ. [ἀπόδρασις, ἄ-δραστος, ἀν-ἀπό-δραστος], δρα-πέτης.

Σημ. Θέμ. δρα, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. δκ- καὶ τοῦ ἔνεστ. ἀναδιπλ.) δι-δρά-σκω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐκ. Ὁ θεματ. χαρκτ. α δὲν ἐκτείνεται εἰς η, διότι προηγείται ϑ. Συνών.: δραπετεύω, ὑπεκφέυγω.

Δίδωμι (=δίδω), ὁμαλόν. Ῥημ. δόσις, δοτήρ, [-δότης, ἐξ οὗ] (προδότης, ἐξ οὗ προδοσία), δῶρον, [δοτός, ἐξ οὗ] (ἔκδοτος, ἀνάδοτος κλ.), δοτέος (ἐξ οὗ διαδοτέος, ἀποδοτέος), δοτέον κλ.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. δο- καὶ ἰσχ. δω-, ἐξ οὗ (μετ' ἔνεστ ἀναδιπλ.) δι-δω, μι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, τὸ δὲ μέσ. πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό: ἀποδίδωμαι, καὶ εἶναι συνών. τῷ πωλῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ: δίδωμι ἑμυατόν. Ἀντὶ τοῦ ἐπιδίδωμι λέγεται καί: ἐπίδοσιν λαμβάνω, ἀντὶ δὲ τοῦ: ἀντιδίδωμι λέγεται καί: ἀντιδοσὴν ποιῶμαι. Τὸ ἐκίδωμι θυγατέρα=δίδω θυγατέρα εἰς γάμον' τὸ δίκην δίδωμί τινι εἶναι παθ. καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ: δίκης τυγχάνω ὑπό τίνος (= τιμωροῦμαι ὑπό τίνος). Ἐνεργ. δὲ τούτων εἶναι τό: δίκην λαμβάνω παρά τίνος (=τιμωρῶ τινά) καί: δίκην ἐπιτίθημι τινι.

Δικάζω (=κρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής), πρτ. ἐδίκαζον, μέλ. δικάσω, ἀόρ. ἐδίκασσα, πρκ. δικάσας ἔχω [καὶ δεδίκακα μ.τχ.] Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι, πρτ. ἐδικαζόμην, μέσ. μέλ. δικάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδικασάμην, [παθ. μέλ. δικασθήσομαι μ.τχ.], παθ. ἀόρ. ἐδικάσθην, πρκ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεδικασμην. Ῥημ. [δίκασις, ἐξ οὗ] (δικάσιμος), [δικασμός], δικαστής (ἐξ οὗ δικαστήριον), ἀδίκαστος, [δικαστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίκην (ἐξ οὗ καὶ δίκαιος) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ἀδ- j-ω=) αἰζ ὀδοντοφον. (πρβλ. ἀναγκάζω σημ.) ὅθεν θεμ. ἀναλογ. ἀναγκασ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων.

Δινέω-ώ (=περιστρέφω τι κυκλικῶς): παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τό: περιδινῶ. Μέσ. δινούμαι, πρτ. ἐδινούμην· καὶ Παθ. περι-

δινοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων.
Ῥημ. [δίνησις, δίνημα, δινητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ **δίηνη** κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) **τελῶ**. Συνών-
περιστρέφω, στροβιλιζῶ, στροβέω ἢ στρουβέω.

Διψήω-διψῶ (=ἔχω διψᾶν, διψῶ τινος, ζωηρῶς ἐπιθυμῶ τι).
(διψήεις=) διψῆς, (διψήει=) διψῆ κλπ., μέλ. διψήσω, ἀόρ. ἐδί-
ψησα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: διψῆ (δίψει) συν-
έχομαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δίψη** ἢ **δίψᾶ**, ἐξ οὗ καὶ **διψαλέος**. Ὁ θεμ. χαρακτ. **η**
συναρτεῖται κανονικῶς εἰς **η** καὶ **η**.

Διώκω, πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι, καὶ σπν.
διώξω, ἀόρ. ἐδίωξα, πρκ. δεδίωχα, [ὑπερσ. ἐδεδιώχην μτγν.]. Πα-
θητ. διώκομαι, πρτ. ἐδιωκόμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐδιώχθην, τὰ δ'
ἄλλα μτγν. Ῥημ. διώξις, διώγμα, [διωγμός, διωκτῆρ ἢ διώκτης],
διωκτός, -έον.

Σημ. Θεμ. **διωκ-**. Τὸ ὅ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Ὡς ἀόρ. β' τοῦ **διώκω**
εἶναι τὸ **ἐδιώκαθον** (καὶ ἀπαρ. **διώκαθειν**) ἐκ τοῦ ἀχρηστοῦ **διωκάθω**.
Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ (**δικν**) **διώκω** (=ἐνάγω τινά εἰς τὸ δικαστή-
ριον) ἔχει παθ. τὸ (**δικν**) **φείγω**. Ἐντὶ τοῦ **διώκω** λέγεται καὶ: **τὴν**
διώξιν ποιοῦμαι.

Δοκέω-ῶ (=φρονῶ, νομίζω) καὶ ἀπροσώπως **δοκεῖ** (=φαί-
νεται εὐλογον), πρτ. ἐδόκουν καὶ ἀπροσώπ. ἐδόκει, μέλ. δόξω, καὶ
ἀπροσ. δόξει, ἀόρ. ἐδοξα, καὶ ἀπροσ. ἐδοξε, [παρὰκ. δεδόκηκα,
ποιητ.]. Παθ. δοκοῦμαι (=νομίζομαι, θεωροῦμαι), παθ. ἀόρ. (-ἐδό-
χθην) μόνον κατὰ μτγ. καταδοχθεῖς, πρκ. δέδοικται καὶ δεδογμένον
ἐστίν, ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλεί-
πουσι. Ῥημ. (δόκ-τ-γα=δόκ-σσα=δόκ-σα=) δόξα (ἐξ οὗ ἄ-δοξος),
[δόκησις], δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

Σημ. 1. Θεμ. (δεκ-· πρβλ. λατ. decet, ἐξ οὗ **δοκ.** καὶ προσλήψει τοῦ
προσφύματ. ε-:) **δοκ-ε-**. Τὸ ὅ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τὸ παθ. **καταδο-**
κοῦμαι=θεωροῦμαι ὑποπτος. Ἐντὶ τοῦ **δοκῶ** λέγεται καὶ: **δόκηδιον ἔχω**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **δοκῶ** εἶναι τὸ **φαίνομαι** ἐνίοτε ὁμος καὶ διαφέ-
ρουσι· διότι τὸ μὲν **δοκῶ** σημ. δοξασίαν, ἣτις ἐνδέχεται νὰ εἶναι ψευδής·
τὸ δὲ **φαίνομαι** σημαίνει φανερωσιν τοῦ ὄντος.

Δοκιμάζω (=κάνω δοκιμήν, ἐξετάζω ἀκριβῶς, βασανίζω,
ἐγκρίνω) ὁμαλόν. Ῥημ. δοκιμασία, δοκιμαστής, [δοκιμαστός (ἐξ
οὗ δοκιμαστικός)] καὶ (ἀδοκίμαστος), δοκιμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δόκιμος** (ὅπερ ἐκ τοῦ **δοκῶ**) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς
(-αδ-)-ω (=)-αζω ὀδοντοφονολ. (πρὸς. **φράζω, γυνάζω κλ.**) ὅθεν θεμ.
ἀναλογ. **δοκιμῶδ-**. Ἐντὶ τοῦ **δοκιμάζω** λέγεται καὶ: **δοκιμασίαν ποιοῦ-**

μαι. Ἀντίθετον τῷ δοκιμάζω (ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐγκρίνω) εἶναι τὸ ἀποδοκιμάζω.

Δοξάζω (= φρονῶ, νομίζω, φήμην παρέχω), ὁμαλόν· ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐκφέρονται κατὰ περίφρασιν. Ῥημ. [δοξασία], δόξασμα, δοξαστής (ἐξ οὗ δοξαστικός), δοξαστὸς (ἐξ οὗ ἀδόξαστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ δόξα κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-αδ-*j*-ω=)-αζω ὀδοντοφ. (δοα ἀγοράζω σημ.). Τὸ δοξάζω καὶ τὸ παθ. **δοξάζομαι** ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ δόξαν, **δήμην παρέχω** εἶναι μτγν., ἀντ' αὐτῶν δ' οἱ Ἄττ. πεζ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης λέγουσι: **δόξαν περιτίθημι (περιάπτω) τινι**, εἰς δόξαν **καθίστημι** τινά (ἐνεργ.), καὶ **δόξαν λαμβάνω** (ἢ ἔχω) παθ.

Δουλόω-ῶ (μτθ. = κάμνω τινὰ δοῦλον) ὁμαλόν. Ῥημ. δουλώσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δοῦλος** (ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-δῶ), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὁμαλόν **δουλεύω** (ἀμτθ. = εἶμαι δοῦλος). Συνών.: **ἀνδραποδιζώ**.

Δουπέω-ῶ (= κάμνω δοῦπον, κρότον)· μόνον ὁ ἀόρ. ἐδούπησαν, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ συνων. κροτέω-ῶ.

Σημ. Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως **δοῦπος** κατ' ἀναλ. τοῦ τέλος-τελῶ.

Δραπετεύω (= φεύγω κρυφίως) καὶ μέλ. δραπετεύσω, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. : διδρασκω, ὑπεκφεύγω. Ῥημ. [δραπετεία, δραπέτευσις, δραπέτευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ **δραπέτης** (ὅπερ ἐκ τοῦ διδράσκω) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω.

Δράττομαι (κυρ. = παίρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ μου, ἀδράγω, ἀρπάζω) ἀποθ.· μόνον ὁ ἀόρ. ἐδραξάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἔτε ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. δράξῃ, δράγμα, δραχμή, [δράγδην].

Σημ. Θέμ. **δρακ-** ἢ **δραγ-** καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ.-*j*: **δρακ-*j*-ἢ δραγ-*j***) **δρατ(τ)ῶ**. Συνών.: **ἐπιλαμβάνομαι**, **ἀρπάζω**.

Δράω-ῶ (= πράττω, ἐκτελῶ) πρτ. ἔδρων, μέλ. δρᾶ'σω, ἀόρ. ἔδρασα, πρκ. δέδρακα, [ὑπερσ. ἐδέδρακειν μτγν.]. Παθ. δρῶμαι, πρτ. ἐδρῶμην, παθ. ἀόρ. (ἐδράσθην) μόνον κατὰ μτγ. δρασθέν, πρκ. δέδραμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ποιῶ, ἐργάζομαι [καὶ δραινῶ]. Ῥημ. [δράσις], δρᾶμα, [δράστης, δραστήρ, ἐξ οὗ δραστήριος καὶ δραστικός], δραστέον [καὶ τὸ ποιητ. ἐφετ. δρασεῖω].

Σημ. Θέμ. **δρα-** Αἱ φράσεις εὖ ποιῶ, εὖ ἐργάζομαι καὶ εὖ δρῶ (= εὐεργετῶ τινά) πρὸς δὲ καὶ αἱ: **κακῶς ποιῶ, κακῶς ἐργάζομαι** καὶ **κακῶς δρῶ** (= κακοποιῶ τινά) εἶναι ἰσοδύναμοι.

Δύναμαι ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. σημ.· (δύναμαι, δύνασαι, δύ-

ναται, κλ. ὑποτ. δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται κλ. εὐκτ. δυναίμην, δύ-
ναιο, δύναιτο, κλ. προστ. μόνον δυνάσθω ἄπαρ. δύνασθαι· μτγ-
δυνάμενος), πρτ. ἐ(ῆ)δυνάμην, (ἐδύνασο=) ἐδύνω, ἐδύνατο κλ.,
μέσ. μέλ. δυνήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐ(ῆ)δυνήθην, καὶ (παρὰ
Ξεν.) ἐδυνάσθην (ἄνευ προστακτ.), πρκ. δεδύνημαι. Ῥημ. δύναμις,
[δύνασις], δυνάστης (ἐξ οὗ δυναστεύω), δυνατὸς (ἐξ οὗ ἀδύνατος).

Σημ. Θέμι **δυνᾶ** καὶ **δυνᾶσ** (ἐξ οὗ ἐδυνᾶσ-θην δυνάσ της). Τὸ ῥ. κλίνε-
ται κατὰ τὸ ἴδιαι. Ἡ ὑποτ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτερα, τὰ
δὲ ὁ τῆς καταλ. ὅ ἐν τῇ πρτ. ἀποβάλλεται. Περὶ αὐτῆσεως ὄρα **βούλομαι**
σημ. Ἐντὶ τοῦ **δύναμι** λέγεται καὶ: **δύναμιν ἔχω, ἐν δυνάμει εἰμι**,
δυνατὸς εἰμι. Συνών.: οἶός τ' εἰμι καὶ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου. Ἐντὶθ.
ἀδυνατῶ.

Δυναστεύω (= εἶμαι δυνάστης, ἡγεμών, τύραννος), πρτ. ἐδυ-
νάστευον, μέλ. δυνάστης ἔσομαι, ἀόρ. ἐδυναστευσα, πρκ. δυνάστης
γέγονα, ὑπερσ. δυνάστης ἐγεγόνειν. Παθ. δυναστεύομαι, τὰ δ' ἄλλα
μτγν. Ῥημ. δυναστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ δυνάστης (ὅπερ ἐκ τοῦ δύναμι) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασι-
λέως-βασιλείου. Ἐντὶ τοῦ δυναστεύω λέγεται καὶ **δυνατὸς εἰμι**, **δυ-
ναστεϊαν ἔχω** καὶ **δυναστεία χροῶμαι**, ἄρχω, κρατῶ, ταγεύω

Δύνω· ἰδὲ δύω-δύομαι.

Δυσκολαίνω (= εἶμαι δύσκολος, δυστροπῶ, δυσπαρεστούμαι
διὰ τι), πρτ. ἐδυσκόλαινον, μέλ. δυσκολανῶ, τὰ δ' ἄλλα περι-
φραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ δύσκολος (= δύστροπος) κατ' ἀναλογ. τοῦ μέλας-
λαίνω· ὅθεν. θ. ἀναλογ. δυσκόλαν-. Ἐντὶ τοῦ δυσκολαίνω λέγεται καί:
δύσκολος εἰμι, **δυσκολίαν ἔχω**, **δυσκόλως ἔχω** (ἢ **διάκειμαι** ἢ **δια-
τίθεμαι**).

Δυστυχέω-ῶ (ἀμτβ. = εἶμαι δυστυχής), πρτ. ἐδυστύχουν, μέλ.
δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα καὶ παθ. ἀόρ. ἐδυ-
στύχηθην, πάντα δὲ τᾶλλα κατὰ περίφρ. Ῥημ. δυστύχημα.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ **δυστυχής**· ὅπερ ἐκ τοῦ **δυσ**
καὶ **τύχη**. Ὁ παθ. ἀόρ. ἄπαντ' καθ' ὑποτακτ. **δυστυχηθῆ** (= γίνῃ **δυ-
στυχής**) καὶ **μτγ**. τὰ **δυστυχηθέντα** (= τὰ ἀτυχῶς προαχθέντα, τὰ δυστυ-
χήματα). Ἐντὶ τοῦ **δυστυχέω** λέγεται καί: **δυστυχής εἰμι**.

Σημ. 2. Συνών.: **κακῶς πράττω**, **κακοπαθῶ-ῶ**, **κακοδαιμονέω-ῶ**,
κακοπραγέω-ῶ, [καὶ **δυσπραγέω-ῶ**]. Ἐντὶθ.: **εὐδαιμονῶ**, **εὐτυχῶ**,
εὐ (καλῶς) **πράττω**.

Δυσχεραίνω (μτβ. = κάμνω τι δύσκολον, διεγείρω τὴν ἀγανά-
κτησιν· ἀμτβ. = εἶμαι δύσκολος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), πρτ. ἐδυσ-
χεραίνον, μέλ. δυσχερανῶ, ἀόρ. ἐδυσχεράνα. Παθ. δυσχεραίνομαι

(ὑπό τινος), πάντα δὲ τἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. δυσχέρασμα, δυσχεραντέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ **δυσχέρης** (ὅπερ ἐκ τοῦ **δυσ** καὶ **χείρ**), ἐξ οὗ καὶ **δυσχέρεια**· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ μέλας -**μελαίνω** ὅθεν θ. ἀναλογ. **δυσχεραν**-. Τὸ θέμ. φωνήεν ᾶ ἐκτείνεται εἰς ᾱ, διότι προηγείται ρ. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστ.: **δυσχέρως ἔχω πρὸς τι, δυσχέρεις τι ποιοῦμαι, δυσχέρης εἰμι**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **δυσχεραίνω** (=δογίζομαι) εἶναι τὰ : **ἀγανακτῶ, ἀσχάλλω, δυσφόρῳ, δυνάνασχετῶ, δυσθετοῦμαι** καὶ **χαλεπαίνω**.

Δύω (=βυθίζω), αἰείποτε σύνθετον· πρτ. -ἔδυνον. μέλ. -δύσω, ἀόρ. -ἔδυσσα, πρκ. -δέδυνκα. Μέσ. δύομαι καὶ δύνω, πρτ. ἔδυόμην, μέλ. δύσομαι, ἀόρ. β' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδυν, (ὑποτ. δύω· εὐκτ. -δύοι· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρ. δύναι· μτχ. δύς, δύσα, δύν), πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδυνκα, ὑπερσ. -ἔδεδύκειν. Παθ. -δύομαι, πρτ. -ἔδυόμην, [παθ. μέλ. -δύθητομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. -ἔδύθη, πρκ. δέδύμαι. Ῥημ. δύσις (ἐξ οὗ ἔνδυσις), ἔνδυμα, [δύτης, ἐνδυτός], ἄδυτος, ἀποδυτέον.

Σημ. Θεμ. **δυν**· Ὁ θεμ. χαρακτήρ υ εἶναι βραχὺς μόνον ἐν τῇ παθ. φωνῇ. Παρὰ Ξενοφ. ἀπαντᾷ καὶ ἐνεστ. **δύνω** (Ἰων.), παρὰ δὲ μτγν. καὶ ἀόρ. **ἔδυνα**. Συνών.: **βᾶπτω, βαπτίζω**.

Δωροδοκῶ-ᾶ (ἐπὶ ἀμέπτου ἐννοίας = προσφέρω δῶρον τι, φιλοδωρῶ, δωρίζω), πρτ. ἔδωρούμην, μέσ. μέλ. δωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔδωρησάμην, παθ. ἀόρ. ἔδωρήθην, πρκ. δεδώρημαι, τἄλλα περιφρ. ἢ ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. δώρημα, [δωρητὴρ ἢ δωρητής, δωρητός].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δῶρον, ὅπερ ἐκ τοῦ **δίδωμι**. Λέγεται καὶ : **δωρεῖν δίδωμί τινι** καὶ **δωρεῖς ἄγω τινί** καὶ παθ. : **δωρεῖν (δωρεῖς) λαμβάνω** (ἢ **δωρεῖς τυγχάνω**) **παρὰ τινος, δωρεῖς ἀξιοῦμαι, δῶρα δέχομαι**.

Σημ. 2. Συνών. : **δωροφόρῳ, δωροτελῶ** καὶ **χαρίζομαι**.

Δωροδοκέω-ᾶ (=δέχομαι δῶρα ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντος μου· κοιν. δωροδοκοῦμαι), πρτ. ἔδωροδόκουν, μέλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἔδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκηκα. Παθ. δωροδοκοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἔδωροδοκήθην καὶ πρκ. δεδωροδόκημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ **δωροδόκος**, ὅπερ ἐκ τοῦ **δῶρον** καὶ **δέχομαι**· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Τὸ **δωροδοκῶ** λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ **δεκάζω** (=δίδω δῶρα, ὅπως διαφθείρω· κοιν. δωροδοκῶ) ἢ τῆς ἰσοδυν. περιφρ. : **ῥηθίρω τινὰ χρήμασι** Ἀντὶ τοῦ **δωροδοκῶ** λέγεται καὶ : **δωροδόκος εἰμι** καὶ **δωροδοκῶν γίγνομαι κλ.** Ἐπὶ δὲ ἀμέπτου ἐννοίας λέγεται καὶ : **δωρεῖς λαμβάνω παρὰ τινος, δῶρα δέχομαι κλ.** (δρα **δωροῦμαι** σημ. 1).

Ε

Ἐαρίζω (= διάγω τὸ ἔαρ) καὶ μέσ. ἐαρίζομαι, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. : τὸ ἔαρ διάγω.

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ἔαρ=) ἔαρ (ἐξ οὗ καὶ ἔαρινός). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐν : ἐνεαρίζω· πρβλ. θέρος-θερίζω καὶ ἐνθερίζω, χεμῶν-χειμάζω καὶ ἐγχειμάζω (=διάγω τὸ θέρος, τὸν χειμῶνα).

Ἐἴω-ῶ (= ἀφήνω, παραιτῶ), πρτ. εἴων, μέλ. εἶᾶ'σω, ἀόρ. εἶᾶσα, πρκ. εἶᾶκα. Παθ. εἶῶμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. εἶᾶ'σομαι, παθ. ἀόρ. εἶάθην, πρκ. εἶᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. εἶατέος, εἶατέον.

Σημ. Θέμ. (σεφα=) εἶα=. Τὸ ἐν ἀρχῇ ὁ δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς δασειαν : (σέδαφος=) **ἔδαφος**, (σαδελφός=) ἀδελφός κλ. Τὸ ῥ. λαμβάνει ἀΐξιν εἰ ἀντι **π**, διότι τὸ πάλι εἶχεν ἐν ἀρχῇ ὁ : (ἐ-σέφα-ον=ἔεαον=) **εἴω**, (ἐ-σέφα-σα=ἔεασα=) **εἶᾶσα** κλ. Ὁ θέμ. χωρικτῆρ ᾶ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾶ, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει **ε**. Συνών. : ἀΐνιμι, ἀποτίθημι, (ἀπο)λείπω.

Ἐγγυάω-ῶ (=ᾶ) δίδω τι ὡς ἐνέχυρον· καὶ β') ἀρραβωνίζω τινὶ τὴν θυγατέρα), πρτ. ἠγγύων καὶ ἐνεγύων, μέλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἠγγύησα καὶ ἐνεγύησα, πρκ. ἠγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα, ὑπερ. ἠγγυήκειν καὶ ἠγγυηκῶς ἦν. Μέσ. ἐγγυῶμαι (= α') δίδω ἐγγύησιν, γίγνομαι ἐγγυητής· καὶ β') μνηστεύομαι (ἐπὶ ἀνδρός συνήθ.) καὶ παθ. -ἐγγυῶμαι, πρτ. ἠγγυώμην καὶ ἐνεγυώμην, μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠγγυησάμην καὶ ἐνεγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἠγγυήθην, πρκ. ἠγγυήμαι καὶ ἐγγεγύημαι, ὑπερσ. ἠγγυήμην καὶ ἐνεγεγυήμην καὶ ἠγγυημένος ἦν. Ῥημ. ἐγγυήσις, ἐγγυητής, ἐγγυητῆ (γυνή=μεμνηστυμένη).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ ἐγγύν (=ἐγγύησις), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ γύνον (=μέλος τοῦ σώματος καὶ ἰδίως χεῖρ). Ἀδῆνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἢ ἔξωθεν ἢ (σπν.) ἔσωθεν· πρβλ. διακονῶ, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι. Ἐν συνθέσει δὲ μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐξ, κατὰ, παρὰ ἢ ἀΐξιν καὶ ἀνιδιπλ. γίνονται ἀείποτε μετὰ τὴν πρόθεσιν, ἥτοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρσύνθ. ῥ. : παρ-ἠγγύων κλ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ. ἐγγυητὴν καθίστημι καὶ ἐγγυητὴν παρέχω (οὗ ἀντίθετον τὸ ἐγγυητὴν λαμβάνω) καὶ μέσ. ἐγγυητής γίγνομαι καὶ ἐγγύας ποιοῦμαι.

Ἐγείρω (= σηκῶν, ἐξυπνῶ τινα), πρτ. ἠγείρον, μέλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἠγείρα, πρκ. [α' ἐγήγερκα μτγν. καὶ] β' ἐγεγήγορα (= εἶμαι ἐξυπνός, ἀγρυπνῶ), ὑπερσ. [α' ἐγηγέρκειν μτγν. καὶ] β' ἐγηγόρειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγείρομαι, πρτ. ἠγείρόμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠγέρθην καὶ μέσ. ἀόρ. β' -ἠγρόμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων Ῥημ. ἐγερσις [(ἐξ οὗ ἐγερσιμός), ἐγερτήριον, ἐγερτός, ἐξ οὗ] (ἐγερτικός), [ἐγερτέον].

Σημ. Θέμ. ἔγερ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐγρ- (ἐξ οὗ ἐγρήγορα καὶ ἠγρό-
μην). Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ. τὸ πρόσφυμ. -j-: (ἐγέρ-j-ω
=ἐγέρω=) ἐγείρω· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, ἐπί,
ἐξ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι Ἄττ. ἀναδιπλ., ἐν δὲ τῷ ἐγρήγορα
ἐπαναλαμβάνεται ὀλόκληρον τὸ ἀσθ. θέμα ἐγρ-. Ἐκ τοῦ ἐγρήγορα ἐση-
ματίσθησαν τὰ μτγν.: ἐγρηγορέω-ῶ, γρηγορέω-ῶ, γρήγορος (ἐξ οὗ
Γρηγόριος) καὶ τὸ τῆς ὀμιλουμένης γρήγορα. Συνώνυμα: αἴρω, ἐπαίρω
διαίρω, ἀνίστημι, ἀνέχω, ἀνορθόω, ἀψ(δι)υπνίζω.

Ἐγκωμιάζω (=ἐπαινῶ τινα), πρτ. ἐνεκωμιάζον, μέλ. ἐγ-
κωμιάσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσσομαι, ἀόρ. ἐνεκωμιάσα, πρκ.
ἐγκεκωμιάκα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ πρκ. ἐγκεκωμιάσμαι, πάντα
δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ.
[ἐγκωμιστής, ἐγκωμιστός, -έος, ἐξ οὗ] (ἀνεγκωμιάστος).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐγκώμιον (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ
κῶμος=ἄσμα ψαλλόμενον εἰς πανηγυρικὴν πομπήν)· σχηματίζεται δὲ κατ'
ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ-j-ω=) -αζω ὀδοντοφων. (πρβλ. φράζω σημ.)· ὅθεν
θέμ. ἀναλογικὸν ἐγκωμιάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τῷ ἔνεστ. καὶ
πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ μέσ. ἐκφράξ. ἀνάλημν.: ἐγκωμιάζω ἑμαυτὸν καὶ
ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἑμαυτόν. Ἄντι τοῦ ἐγκωμιάζω λέγεται καὶ: ἐγκώ-
μιον ποιῶ τι, καὶ παθ. ἐγκωμίων τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Συνων.: ἐπαινῶ, εὐθύμειν ὦ, εὐλογοῦμαι ὦ, διὰ στόματος
ἔχω, δι' εὐθύμου γλώττης ἄγω.

Ἐγχειρέω-ῶ (=βάλλω χερί, ἄρχομαι ἔργου τινός, ἐπιχειρῶ·
καὶ λατρ.=κάνω ἐγχείρησιν), πρτ. ἐνεχειρουν, μέλ. ἐγχειρήσω,
ἀόρ. ἐνεχειρήσα, πρκ. ἐγκεχειρήκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥημ. ἐγ-
χειρήσεις, [ἐγχειρήμα, ἐγχειρητής], ἐγχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ χεῖρ· γίνεται δὲ ἐξ αὐ-
τῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. ἀριστοποιεῖ-
μαι σημ.).

Ἐγχειρίζω (=δίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός, παραδίδω), πρτ.
ἐνεχειρίζον, μέλ. ἐγχειριῶ, ἀόρ. ἐνεχειρίσα, πρκ. ἐγκεχειρίκα, ὑπερσ.
ἐγχειρίσας εἶχον [καὶ ἐνεκεχειρίκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. [ἐγχει-
ρίζομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνεχειρίσθην, μέσ. ἀόρ. ἐνεχειρισάμην (τι
=ἀνέλαβον), τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἐγχειρίσεις, ἐγχειρισμός, ἐγ-
χειριστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον· γίνεται δὲ κατὰ σύνταξιν (μὴ μεσολα-
βοῦντος δηλ. συνθ. ὀνόματος) ἐκ τοῦ ἐν χεῖρὶ ἢ χερσὶ (τίθειμι) κατ'
ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=)-ίζω ὀδοντοφων. (δρα διαχειρίζω σημ.). Τὸ
μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράξ. ἀνάλημν.: ἐγχειρίζω ἑμαυτόν. Συνων.: παρα-
δίδωμι.

Ἐζομαι (=κάθημαι), ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ.
πεζ. ἀείποτε σύνθ.: καθέζομαι (=βάλλω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κα-

θήσῃ), μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ.: πρτ. ἐκαθεζόμεν (ἀείποτε μετὰ σημ. ἀορ.), μέλ. καθεδοῦμαι, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ κἀθημαι, ἤτοι: πρκ. κἀθημαι (= μένω καθεζόμενος), ὑπερσ. (ἐ)κἀθήμην. Ῥημ. ἔδρα (ἐξ οὗ ἐν-έδρα, καθ-έδρα), ἔδος (ἐξ οὗ ἐδώλιον), ἐστία.

Σημ. Θέμ. (σεδ=) ἐδ- (πρβλ. λατ. sed-eo). Τὸ ῥ. ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ προφ -j : (ἐδ-j-ομαι=) ἐζομαι. Τὸ καθεζομαι ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μετὰ τῶν προθέσεων : παρά, περὶ, πρὸς, δύν, κλ. : παρακαθέζομαι, προδκαθέζομαι κλ. Συνων. ἰδὲ ἐζω σημ.

Ἐθέλω καὶ θέλω, πρτ. ἤθελον, μέλ. ἐθελήσω καὶ σπν. θελήσω, ἀορ. ἠθέλησα, (ὑποτακτ. ἐθελήσω καὶ θελήσω· εὐκτ. ἐθελήσαιμι προστ. ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθελῆσαι καὶ θελήσαι· μτγ. ἐθελήσας καὶ θελήσας), πρκ. ἠθέληκα [καὶ μτγν. τεθέληκα], ὑπερσ. ἠθελήκειν [καὶ μτγν. ἐτεθελήκειν]. Ῥημ. [θέλησις, θέλημα, θελήμων, θελητός, (ἐξ οὗ ἀθέλητος)], ἐθελοντής, ἐθελούσιος, ἐθελοντί.

Σημ. Θέμ. θελ- καὶ (μετὰ τοῦ προθέμ. ε·) ἐ-θέλω καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. ε' ὄρα εἰσαγ. § 6.2) θελ-ε καὶ ἐθέλ-ε. Οἱ τύποι θελω, θελήσω καὶ ἀορ. ἐθέλω, ἐθέλω εἶναι σπν. καὶ ἴδιοι τῶν ποιητ. καὶ μτγν. Συνών. ἰδὲ βούλομαι σήμ. 2.

Ἐθίζω (= συνηθίζω τινά), πρτ. εἶθιζον, μέλ. ἐθιῶ, ἀορ. εἶθισα, πρκ. εἶθικα, ὑπερσ. ἐθίσας εἶχον [καὶ εἶθικειν μτγν]. Παθ. καὶ μέσ. ἐθίζομαι [πρτ. εἶθίζομην καὶ παθ. μέλ. ἐθισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀορ. καὶ ὡς μέσ. εἶθισθην, πρκ. εἶθίσμαι, ὑπερσ. εἶθισμην καὶ εἶθισμένος ἦν. Ῥημ. ἐθισμα, [ἐθισμός, ἐθιστός], ἐθιστέον.

Σημ. Ἐν τοῦ ἔθος ὅπερ ἐκ θέμ. σ'εθ=ἐθ-) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=) -ίζω ὀδοντοφων. (πρβλ. ἐλπίς—ἐλπίζω, καθ' ὃ ἀθρόος—ἀθροίζω κλ.) ὅθεν θέμ. ἀναλογικῶν ἐθιῶ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. ἀξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλοῦται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ θ : (ἐ-σ'εθ-ίζον=ἐεθίζον=) εἶθίζον, (σε-σ'εθισομαι=ἐεθισομαι=) εἶθισομαι κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀπαντᾷ ἀναλελυμ.: ἐθίζω ἐμαυτόν. Συνων. ὄνυοικεῖω, παραδοκεῖάζω, ἀδοκῶ, παιδεύω.

[**Ἐθώ**] (οὐδ.=συνηθίζω) ποιητ., παρά δ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. εἶθθα (μετὰ σημασ. ἔνεστ.) καὶ ὑπερσ. εἰώθειν (μετὰ σημ. παρατ.) καὶ εἰωθῶς ἦν, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. (σ'εθ=) ἐθ- (ἐξ οὗ ἐθ-ος). Ἐν τοῦ θέμ. σ'εθ- προέκυψε κατ' ἐκτασιν τὸ σ'εθ (πρβλ. ἦθος), ἐξ οὗ κατὰ τροπήν τὸ σ'εθ- (πρβλ. ῥήγγυμι - ἔρρωγα), ἐξ οὗ ὁ ὑπερσ. (ἐσε-σ'εθ εἰν=ἐεώθειν=) εἰώθειν' κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ὑπερσ. ἐσχηματίσθη ὁ πρκ. εἰώθα (ἀντι σέ-σ'εθθα=εωθθα). Συνων.: θιλῶ, (ἐ)θέλω συνεθίζομαι, ὄνυοικεῖομαι, ὄνυοικεῖω, ὄνυοικεῖω.

Εἰκάζω (= κάμνω τι ὅμοιον πρὸς τι, ἀπεικονίζω, παρομοιάζω, συμπεραίνω), πρτ. ἠκάζον, ἢ εἰκάζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -εἰκάσο-

μαι, ἀόρ. ἤκασα ἢ εἰκάσα, πρτ. εἰκάσας ἔχω, ὑπερσ. εἰκάσας εἶχον. Παθ. εἰκάζομαι, πρτ. ἠκαζόμεν ἢ εἰκαζόμεν, [παθ. μέλ. εἰκασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠκάσθην ἢ εἰκάσθην, πρτ. ἠκᾶσμαι ἢ εἰκᾶσμαι, ὑπερσ. -ἠκάσμην ἢ -εἰκάσμην. Ῥημ. εἰκασία, [εἰκασίς, εἰκασμ, εἰκασμός], εἰκαστής (ἐξ οὗ εἰκαστικός), [εἰκαστός, εἰκαστέος], ἀπεικαστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ [εἶκω] (= ὁμοιάζω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (αδ-*j*-ω) -αῖω ὄδοντφ. πρβλ. φράζω σημ.) ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν εἰκάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: ἀπεικάζω ἑμαυτόν. Τὸ ῥ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. ἀυξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται τρέπον τὸ εἰ εἰς η. παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι μένει ἀναυξήτον· «ἠκαδα Ἀττικοί, εἰκαδα Ἕλληνες» (Μοῖρις).

Σημ. 2. Συνων.: τοπάζω καὶ τεκμαίρομαι.

Εἶκω (= ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), πρτ. εἶκον, μέλ. εἶξω, ἀόρ. εἶξα καὶ β' εἶκαθον (οὗ εὐχρ. μόνον ἢ ὑποτ. παρεικάθη καὶ εὐκτ. ὑπείκαθοιμι), τῷλλα ἐκ τοῦ συνων.: ἐνδίδωμι. Ῥημ. ὑπ-εικτέον.

Σημ. Θέμ. **Ἔικ-** (πρβλ. ἰκ-νέ-ομαι) καὶ (μετὰ τοῦ προθέμ. ε : ἐ-**Ἔικ-**) **εἶκ-**. Τὰ εἶκω, εἶργω, καὶ εἶρω εὐρηγται ἀείποτε ἀναυξήτα.

[**Εἶκω**] (= ὁμοιάζω, φαίνομαι). Παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ. εὐχρ. μόνον ὁ πρτ. **ἔοικα** μετὰ σημ. ἔνεστ. (= ὁμοιάζω, φαίνομαι), ἔοικας, ἔοικε, γ' πληθ. ἔοικασι καὶ εἶξασι· ὑποτ. ἔοίκω, εὐκτ. ἔοίκοιμι· πρστ. ἔλλειπειν ἀπαρ. εἰκέναι [καὶ εοικέναι μτγν.], μτχ. εἰκώς, -υῖα, -ός, [καὶ εοικώς, -υῖα, -ός μτγν.] καὶ ὑπερσ. **ἔφκειν** (μετὰ σημ. πρτ.), πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἔικελος, εἶκελος], εἰκών, εἰκότως (ἐκ τῆς μτχ.).

Σημ. 1. Θέμ. **Ἔικ-** (δρα σημ. εἶκω=ὑποχωρῶ) ἐξ οὗ **εἶκ-**. Ὁ πρτ. (Ἔ-**Ἔικ α**) **ἔοικα** ἔσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἰσθ. θέμ. (πρβλ. **λοιπ-**, **λέ-λοιπ-α**, **πιθ-**, **πέ-ποιθ-α**, κλ.). Τὸ γ' πληθ. πρόσωπ. **εἶξασι** ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἴσασι** (δρα **οἶδα**). Ἡ ἀπαρ. (**Ἔ-Ἔικ-ἔναι**) **εἰκέναι** καὶ μτχ. **Ἔ-Ἔικ-ὄς**) **εἰκώς** ἔσχημ. ἐκ τοῦ ἀσθ. θέμ. **Ἔικ-**. Ὁ ὑπερσ. ηὐξάνετο κανονικῶς: **ἠοικεῖν** ἐκ τοῦ τύπου δὲ τούτου κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν προῆλθεν ὁ **ἔφκειν**. Τὸ **εἰκός** ἔχει συγκριτικὸν **εἰκό-τερον**.

Σημ. 2. Συνων.: **φαίνομαι**, **ὁμοιώω**, **δοκέω**, **ὁμοίως ἔχω**, **δόξαν παρέχω**.

Εἶμαρται. ἰδὲ μείρομαι.

Εἰμί (= εἶμαι, ὑπάρχω), πρτ. ἦν, μέλ. ἔσομαι, ἀόρ. ἐγενόμην, πρτ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν. Ῥημ. οὐσία, ὄντως, οὖν, ἔσ-θ-λός, (= ἀγαθός), [ἔτός, ἔτεός (= ἀληθής)], συν εστέον.

Σημ. 1. Θέμ. **ἔσ-** (ἔσ-μί=ἔμμι=) **εἰμί**. Τὸ ῥ. εἶναι συνθετικὸν καὶ διαρκτικόν· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς συνθετικῆς ἐννοίας οὐδεμίαν ἔχει σημ. καὶ χρησιμεύει μόνον ὡς σύνδεσμος τοῦ ὑποκαμένου καὶ κατηγορουμένου, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπαρκτικῆς εἶναι διαθ. οὐδετέρας καὶ σημ. **ὑπάρχω**, **ζῶ**. Ὁ ἔνεστ. τῆς ὀριστ.

ἐπί συνδεστικῆς ἐννοίας ἐγκλίνεται πλὴν τοῦ εἶ. Τὸ γ' ἐνικ. πρόσ. ἔστί ἀναβιβάζει τὸν τόνον· 1) διὰν εἶναι ἐν ἀρχῇ λόγου· 2) ἐπὶ τῆς σημ. ὑπόρχεν· 3) ἐπὶ τῆς σημ. εἶναι δυνατόν· 4) μετὰ τὰς λέξεις οὐκ, μὴ, εἰ, ὥς, καί, ἀλλ., τοῦτε· καὶ 5) εἰς τὰς φράσεις ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπου, ἔστιν ὅπως κλ. Τὸ β' ἐνικ. πρόσωπον τοῦ πρτ. λαμβάνει τὴν κατάληξιν -θα· πρβλ. ἔρησθα, ἤεισθα καὶ ἤδεισθα.

Σημ. 2. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: πάρεμι, ἄπειμι, ἔνειμι, ποδόειμι, δύνειμι κλ. καὶ ἀπρσ. ἔνεσσι (=εἶναι δυνατόν), ἔξεσσι (=εἶναι δυνατόν, ἐπιτετραμμένον) (1), πάρεσσι (μοι=μοὶ εἶναι πρόχειρον, εὐκόλον, δυνατόν), μέτεσσι (μοὶ τινος=ἔστι μοι μετουσία τινός, μετέχω τινός). Ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ τῇ προστακτικῇ.

Εἶμι (=θά ἔλθω), εἶ, εἶσι(ν) κλ. (ὑποτ. ἴω, ἴης, ἴη κλ. εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην, ἴοις καὶ ἴοιῃς κλ.· προστ. ἴθι, ἴτω κλ.· ἀπρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), πρτ. ἦα καὶ ἦειν, τᾶλλα ἐκ τοῦ ἔρχομαι. Ῥημ. ἴτης, ἴταμος (=τολμηρός), ἔξ-ἰ-τηλος, ἰ-σθ-μός, εἰσ-ι-τήριον, [ἰτός, ἔξ οὔ] (δυσπάριτος, ἀμαξιτός), ἰτέον [καὶ ἰτητέον, ἔξ οὔ] (παριτητέα).

Σημ. 1. Θέμ. ἰ, ὅπερ ἐν τῷ ἐνικ. τοῦ ἔνεστ. ἐκτινεται εἰς: εἰ- Τὸ εἶμι ἐν μὲν τῇ ὀριστ. λαμβάνεται ὡς μέλλον τοῦ ἔρχομαι καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἐλεύσομαι, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσει (πλὴν τῆς ὑποτακτ. καὶ προστ.) ἀπρσ. καὶ τῇ μτχ. ἔχει σημ. καὶ ἔνεστ. καὶ μέλλοντος. Τὸ β' ἐνικ. πρόσ. τοῦ πρτ. προσλαμβάνει τὴν κατάληξιν -θα· πρβλ. ἤσθα: ἔρησθα, ἤδεισθα. Τὸ ὁ. ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐν τῇ προστακτ. Τὸ εἶδειμι ὑπὸ τινος εἶναι παθ. τοῦ εἰδάγω τινά, τὸ δὲ κάτειμι ὑπὸ τινος εἶναι παθ. τοῦ κατάγω τινά.

Σημ. 2. Οὐσιαστ. τοῦ εἶμι εἶναι ἡ ὁδός· ὄθεν: ὁδόν, εἰσοδόν, ἔξοδόν, μέθοδον, πάροδον, πρόσοδον, δύνοδον κλ. ποιεῖσθαι=εἶναι, εἰδῆσθαι, ἐξῆσθαι, μετιέναι, παριέναι, προδιέναι, δυνιέναι κλ.

Εἰργώ (=ἐμποδίζω τὴν εἰσοδόν, ἀποκλείω), πρτ. εἰργον, μέλ. εἰρξω, ἀόρ. εἰρξα, πρκ. εἰρξας ἔχω, ὑπερσ. εἰρξας εἶχον. Παθ. εἰργομαι, πρτ. εἰργόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. εἰρξομαι, παθ. ἀόρ. εἰρχθην καὶ πρκ. -εἰργμαι. Ῥημ. ἄ-ερκτος (=ἀπερίφρακτος), [εἰρκτέον].

Σημ. Θέμ. (Γεργ- καὶ μετὰ τοῦ πρθ. ε: ἔφεργ=ἐ-εργ=)εἰργ-. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. ἐκκλείω.

Εἰργύνω καὶ -εἰργνυμι (=ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, ἐγκλείω), [μέλ. εἰρξω], ἀόρ. εἰρξα, πρκ. εἰρξας ἔχω, ὑπερσ. εἰρξας εἶχον. Παθ. -εἰργνυμαι, παθ. ἀόρ. εἰρχθην, πρκ. εἰργμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ συνων. ἐγκλείω. Ῥημ. εἰρκτή, εἰργμός, ἔρκος (ἐξ οὔ ὄρκος).

(1) Τὸ ἔνεσσι σημ. τὸ δυνατόν γενέσθαι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ καλῶματα τοῦ ὑποκειμένου· τὸ δ' ἔξεσσι σημαίνει τὸ δυνατόν γενέσθαι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ καλῶματα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Σημ. Θέμ. εἶργ (ὄρα εἶργω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νυ:) εἶργ-
νύ-ω καὶ -εἶργ-νυ-μι. Ἐκ τοῦ θέμ. εἶργ· σχηματίζεται καὶ τὸ εἶργω
(ἄχρηστον παρ' Ἀττ. πεζ. κατ' ἐνεστώτα). Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

Εἶωθα· ἰδὲ εἶω.

Ἐκκλησιάζω (= συγκαλῶ ἢ συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν, ὀμιλῶ ἐν αὐτῇ), πρτ. ἐξεκκλησίαζον καὶ ἠκκλησίαζον, μέλ. ἐκκλη-
σιάσω, ἄορ. ἐξεκκλησίασα καὶ ἠκκλησίασα, πρκ. ἐκκλησιάσας ἔχω,
ὑπερσ. ἐκκλησιάσας εἶχον. Ῥημ. [ἐκκλησιασμός], ἐκκλησιαστής,
[ἀνεκκλησίαστος].

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐκκλησία (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκκλησιος
καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκ-καλέω=ῶ)· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὰ ὀδοντοφων.
(πρβλ. ἀγοράζω σημ.)· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ἐκκλησιάδ· Αὐξάνεται δὲ ἡ
ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν (πρβλ. διακονῶ, ἐγγυῶ καὶ ἐναντιοῦμαι). Αἱ περι-
φράσεις: ἐκκλησίαν ποιῶ καὶ ἐκκλησίαν ἀθροίζω λέγονται ἐπὶ τῶν
συγκαλούντων τὴν ἐκκλησίαν ἀρχόντων· πρτ. δὲ ἡ ἐκκλησία γίνεσθαι
καὶ: ἐκκλησία καθίσταται.

Ἐκών, -οῦσα, -όν (=θέλων, ἀφ' ἐαυτοῦ, ἐκ προθέσεως, ἀσμε-
νωσ) μτχ. Ῥημ. ἐκούσιος (ἐξ οὗ ἐκουσίως).

Σημ. Θέμ. Γεκ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ συνδετικῶ φωνήεντος ο καὶ τοῦ
τῆς ἐνεργ. μτχ. προσφ. -ντ.: (Γεκ-ο-ντ=Γεκών=) ἐκών, ἐξ οὗ μετὰ τοῦ
στερ. α προῆλθε τὸ ἀντιθετ.: ἄ-Γέκων=ἀέκων=) ἄκων, -ουσα, -ον
(=παρὰ τὴν θέλησιν, ἀναγκαστός).

Ἐλαττώω-ῶ (= ἐλαττώνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω), ἄορ.
ἠλάττωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἐλαττοῦμαι, πρτ. ἠλαττούμην, παθ. μέλ.
ὡς μέσ. ἐλαττώθησομαι, μέσ. μέλ. ἐλαττώσομαι, παθ. ἄορ. ἠλαττώ-
θην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περι-
φράσεων. Ῥημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐλάττων (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐλαγός:
ἐλάχ-j-ων=ἐλάττων) κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ ἐλαττονόω-ῶ (πρβλ. τράπεζα
ἀντὶ τετραπέζα, μῶνυξ ἀντὶ μονόνυξ κλ.). Τὸ μέσ. ἐλαττοῦμαι εἶναι
κυρίως οὐδ. διαθ. (= εἶμαι ἐλάττων, κατώτερός τινος, ὑπολείπομαι). Τὸ
παθ. ἐλαττοῦμαι ἐμφράζεται καὶ περιφρ.: ἐλαττον ἔχω ὑπό τινος
(=ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι). Συνώνυμα: μειῶ, οὐνεύω, μειῶν τι ποιῶ.

Ἐλαύνω (= ὠθῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, διώκω τι ἐμπρός μου,
τρέχω μὲ ἵππον ἢ ἄμαξαν· ἔτι δὲ=ἐρέσω, κωπηλατῶ), πρτ. ἠλαυ-
νον, μέλ. ἐλῶ (-ας, -α κλι), ἄορ. ἠᾶσα, πρκ. -ἐλήλανα, [ὑπερσ.
ἐληλάκειν μτγν.]. Παθ. ἐλαύνομαι, πρτ. ἠλαυνόμην, [παθ. μέλ.
ἐλαθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ἐλάσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. -ἠλάθην
(ἀπλοῦς ποιητ. καὶ μτγν.), μέσ. ἄορ. ἠλασάμην, [πρκ. ἐλήλαμαι,
ὑπερσ. ἐληλάμην μτγν.]. Ῥημ. ἔλσις (ἐξ οὗ διέλασις, προέλασις,

ἐξέλασις καὶ τὰ μτγν. ἀπέλασις, ἐπέλασις, εἰσέλασις, καὶ τὸ νεωτ. παρέλασις). [ἔλασμα, ἐλασμός, ἐλατήρ (ἐξ οὗ ἐλατήριος, ἐλατήριον), ἐλάτης (ἐξ οὗ ὀνηλάτης, βυηλάτης), ἐλατός, ἐξ οὗ] (εὐήλατος, σφυρήλατος, νεήλατος), ἐλατέον, [ἐλασεῖω (ἐφετ = ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ, νὰ ἰππεύσω)].

Σημ. Θέμ. ἐλα- (ἀρχ. ἐλασ-, πρβλ. ἐλασμα), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νν- καὶ ἀντιμεταθέσει τῶν γραμ. ν καὶ υ ὄρα εἰσαγ. § 16) ἐλα-νύ-ω=ἐλαύνω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον φυλάττει δὲ τὸν θεμ. χαρακτιῆρα α βραχύν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους (πρβλ. γελάω, ἐράω, θλάω κλ.). Ὁ πρκ. λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

Ἐλέγχω (=κατασφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξελέγχω, ἐρευνῶ), πρτ. ἤλεγχον, μέλ. ἐλέγξω, ἀόρ. ἤλεγξα, πρκ. ἐλέγξας ἔχω ἢ ἔλεγχον πεποιῆμαι, ὑπερσ. ἐλέγξας εἶχον ἢ ἔλεγχον ἐπεποιήμην. Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἤλεγχόμην, παθ. μέλ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤλεγχθην, πρκ. ἐλήλεγμα, ὑπερσ. ἐληλέμην. Ῥημ. [ἔλεγχις], ἐλεγχος, ἐλεγκτήρ [ἢ ἐλεγκτής, ἐξ οὗ] (ἐλεγκτικός), ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐλεγχ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθῆς ἐκφέρεται ἀναελυμ: ἐξελέγχω ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐλέγχω λέγεται καί: ἐλεγχον ποιοῦμαι, ἐλεγκτὴ εἰμι καὶ ἐλεγχον λαμβάνω, οὗ ἀντίθ. τό: ἐλεγχον δίδωμι ἢ παρέχω· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἐλέγχομαι καί: εἰς ἐλεγχον καθιόταμαι καὶ ἐλεγχος γίγνεται ἢ ἰσθίω.

Ἐλέεω-ῶ (=εὐσπλαγχνίζομαι), πρτ. ἠλέουν, μέλ. ἐλεήσω, ἀόρ. ἠλέησα, πρκ. ἔλεον πεποιῆμαι [καὶ ἠλέηκα], ὑπερσ. ἔλεον ἐπεποιήμην [καὶ ἠλέηκειν]. Παθ. ἐλεοῦμαι, πρτ. ἠλεοῦμην, παθ. μέλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠλεήθην, πρκ. ἐλέου τετύχηκα [καὶ ἠλέημαι], ὑπερσ. ἐλέου τετυχηκῶς ἦν [καὶ ἠλεήμην]. Ῥημ. ἐλεήμων [ἐξ οὗ ἐλεημοσύνη], ἀνελέητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἔλεος (ῥό), ἐξ οὗ καὶ ἐλεεινός καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐλεεινός (=ἀξιολύπητος) κατὰ τὸ δόκτος=δοκοτεδ-νός=δοκοτεινός, δέος-δεσδ-νός=δεινός κλ.· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος (θ. τελος). τελῶ. Τὸ ἔλεος εἶναι μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἐλεῶ λέγεται καί: ἐλεον ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἐλέου τυγχάνω ὑπό τινος.

Σημ. 2. Συνών.: οἰκτίρω, οἰκτιρίζω. Ἀντίθ.: χαλεπαίνω.

Ἐλελίζω (=φωσφίζω ἐλελεῦ), ἀόρ. ἠλέλιξα, [καὶ μέσ. ἐλελίζομαι], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἐλελεῦ (ὅπερ ἦτο πολεμικὴ κραυγὴ, ἣν οἱ εἰς τὴν μάχην ὁρμῶντες ἐμμελῶς ἐφώνουν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω.

Ἐλευθερώω-ῶ (=ἐλευθερώνω), [πρτ. ἠλευθέρουν μτγν.], μέλ. ἐλευθερώσω, ἀόρ. ἠλευθέρωσα, [πρκ. ἠλευθέρωκα καὶ ὑπερσ.

ἤλευθερώκειν μ.τγν.]. Παθ. ἔλευθεροῦμαι, [πρτ. ἤλευθερούμην μ.τγν.], παθ. μέλ. ἔλευθερωθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἤλευθερώθην, πρκ. ἤλευθέρωμαι, ὑπερσ. ἤλευθερώμην. Ῥημ. ἔλευθέρωσις, [ἔλευθερωτής, ἔλευθερωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλείθερος (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐλευθ. ὄρα ἔρχομαι), ἐξ οὗ καὶ ἔλευθερία καὶ ἐλευθέριος (ἐξ οὗ τὸ ἐλευθεριάζω = εἰμι ἐλευθερος, πρῶτῳ ὡς ἐλευθερος). Ἄντι τοῦ ἐλευθερῶ λέγεται καὶ ἐλευθέρων τινα ποιοῦ καὶ ἐλευθερίαν πράττω τινί, ἀντί δὲ τοῦ παθ. καί: ἐλευθερία γίγνεται. Συνών.: λύω, ἀπαλλάττω.

Ἐλίττω ἢ **ἐλίσσω** (= τυλίσσω, περιστρέφω, κινῶ τι μετὰ τυχύτητος) συνήθ. σύνθ. [πρτ. εἴλιπτον μ.τγν., μέλ. ἐλίξω ποιητ.], ἀόρ. εἴλιξα, πρκ. ἐλίξας ἔχω, ὑπερσ. ἐλίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἐλίττομαι, [πρτ. εἰλιπτόμην, μέσ. μέλ. ἐλίξομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -εἰλίχθην, πρκ. -εἴλιγμα [καὶ ἐλήλιγμα, ὑπερσ. ἐληλίγμην μ.τγν.]. Ῥημ. [ἐλιξις, ἐλιγμξ], ἐλιγμός, ἐλική (= ἡ λύκος, ἰτέα). [ἐλικτήρ, ἐλικτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλιξ-, -κος (ὅπερ ἐκ θέμ. φελ- τοῦ εἰλέω = τυλίσσω). Θεμ. ἐλικ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -): ἐλικ-] (= ἐλιττ- ἢ ἐλίσσω). Ὁ ἐνεστ. παρ' Ἀττ. πεζ. ἐν συνθ. λέγεται καὶ -εἰλίττω. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἀρχῇ φ'. Συνών.: **συστρέφω**, **συσπειρώ**, **περιδύλλω**, [τυλίσσω].

Ἐλκω (= σύρω, τραυῶ) [καὶ μ.τγν. ἐλκύω], πρτ. εἴλκων, μέλ. ἐλξω [καὶ μ.τγν. ἐλκύσω], ἀόρ. εἴλκυσσα [καὶ μ.τγν. εἴλιξα], πρκ. -εἴλκυκα, [ὑπερσ. μ.τγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ἔλκομαι, πρτ. εἰλόμην, [παθ. μέλ. ἐλκυσθήσομαι ποιητ. καὶ μ.τγν.], παθ. ἀόρ. εἰλκύσθην, [μέσ. μέλ. ἐλξομαι καὶ ἐλκύσομαι μ.τγν.], μέσ. ἀόρ. -εἰλκυσάμην [καὶ μ.τγν. εἰλξάμην], πρκ. εἴλκυμαι, [ὑπερσ. εἰλκύσμην μ.τγν.]. Ῥημ. [ἐλκος], ὀλκός, ὀλκή, ὀλκός, ἐλιξις, [ἐλκυσις, ἐλκυσμα, ἐλκυσμός, ἐλκυστήρ (ἐξ οὗ ἐλκυστήριος), ἐλκυστός, ἐλκυστέος], συνελκυστέον, ἐλκτέον.

Σημ. Θεμ. φελκ- καὶ φελκῦ- (ἀρχ. φελκω-). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ εἰ, ὡς ἐκ τοῦ φ, ὅπερ εἶχεν ἐν ἀρχῇ. Τὸ θέμ. ἐλκῦ- φυλάττει βραχὺν πανταχοῦ τὸν χαρακτῆρα (ὄρα ἀνω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: **ἔλκω ἑμαυτόν**, τὸ δὲ ἀλληλοπαθ.: **ἔλκουσιν ἀλλήλους**. Ἀντίθετον τοῦ ἔλκω εἶναι τὸ ὠθῶ, τοῦ δὲ **καθέλκω** (= ὀπίσω τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν) ἀντίθ. εἶναι τὰ: **ἀνέλκω**, **ἀναοπῶ** καὶ **ἀναβιάζω**. Συνών.: **σπάω-ῶ**, **ἐπισπᾶμαι-ῶμαι**.

Ἐλπίζω (ἀμ.τθ.) πρτ. ἤλπιζον, [μέλ. ἐλπίσω καὶ ἐλπῶ μ.τγν.], ἀόρ. ἤλπισα, [πρκ. ἤλπιξα καὶ ὑπερσ. ἤλπίκειν μ.τγν.]. Οἱ μ.τγν.

τύποι παρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο διὰ περιφρ. Παθ. ἐλπίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκφέρονται παρ' Ἄττ. περιφρ. τῶν μονολεκτικῶν τύπων ὄντων μτγν. Ῥημ. [ἐλπίσις, ἐλπίσμα, ἐλπισμός, ἐλπιστής], ἐλπιδόσιος (ἐξ οὗ ἀν(δυσ)ἐλπίστος, [ἐλπιδόσιος]).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἐλπίς. -δος. Θέμ. ἐλπιδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j-: (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἐλπίζω σχηματίζονται τὰ: ἀθροίζω, αἰκίζομαι, ἀκροβολίζομαι, ἀνδραποδίζω, ἀνδρίζω, ἀπτικίζω, αὐλίζομαι, βαδανίζω, γινωρίζω καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -ίζω τὰ μὴ ἐξ ὀδοντοφωνολήκτων θεμάτων. Τὸ σύνθ ἀπελπίζω (=χάνω τὴν ἐλπίδα) (οὐ παθ. εἶναι τὸ ἀπελπίζομαι ὑπὸ τινος) εἶναι μτγν. ὡς καὶ τὸ ἀπελπιδόσιος· τὸ δὲ ἀπελπιδόσιος δὲν ἀπαντᾷ οὔτε παρ' ἀρχαίοις οὔτε παρὰ μεταγενεστέροις.

Σημ. 2. Ἄντι τοῦ ἐλπίζω λέγεται καὶ: εἰμι ἐν ἐλπίδι, ἐλπίδας ἢ ἐλπίδα ἔχω, τὸς ἐλπίδας ἔχω ἐπὶ τινι (ἢ ἐν τινι), ἐλπίδας ποιοῦμαι. Παθ. δὲ: ἐλπὶς ἴσθι. Ἄντι τοῦ ἐπελπίζω ἢ τοῦ συνων. ποιητ. ἐλπω (μτβ.=δίδω ἐλπίδα, κόμω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ) οἱ Ἄττ. μετεχειρίζονται τὰς περιφρ.: ποῖω τινὰ ἐλπίζειν (ἢ ἐλπίδας ἔχειν), ἐλπίδας ἐμποῖω τινι, ἐλπίδας παρίζομαι, εἰς ἐλπίδας καθίστημι τινι.

Ἐμέω-ῶ (=ξερῶ, φλυκρῶ), πρτ. ἤμουν καὶ ἀόρ. -ἤμεσα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἔμειςσι καὶ ἔμειςία, ἔμεισμα]. ἔμειτος [ἐξ οὗ ἐμετικὸς καὶ ἐμετιάω].

Σημ. Θέμ. ἐμε- (ἀρχ. ἐμεσ- πρβλ. ἐμήμεσμαι, ἔμεισμα). Τὸ ῥ. καίτοι φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτ. ε παντοχού βραχυόν, δὲν ἐμφανίζει ὅμως πρὸς τῶν ἀπὸ μ.τ. θ ἀρχομένων ῥημ. καταλήξ. τὸ ἀρχικόν ὄ του θέματος πρβλ. ἐλαύνω καὶ ἀρόω). Οἱ μτγν. πρτ. ἐμήμεκα καὶ ἐμήμεσμαι λαμβάνουσι ἄντι ἀναδιπλασιασμόν. Συνών.: ἐξεράω-ῶ (ἐξ οὗ τὸ τῆς ὀμιλουμένης ξερῶ) καὶ ἐξερεύγω.

Ἐμπεδόω-ῶ (=στερεώνω, ἀσφαλίζω), πρτ. ἠμπέδουν, μέλ. ἐμπεδώσω, ἀόρ. ἠμπέδωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἐμπεδώσις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἔμπεδος (=ὁ εἰς τὸ ἔδαφος ἰστάμενος, ὁ σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πέδον (=ἔδαφος). Αὐξάνεται δὲ ἐξωθεν (πρβλ. ἐμποδῶ, ἐνεκχυράζω, προοιμιάζομαι), Συνών.: κρατύνω, στερεόω-ῶ, στινρίζω.

Ἐμποδίζω, πρτ. ἐνεπόδιζον, μέλ. ἐμποδιῶ. Παθ. ἐμποδίζομαι, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐμπόδισμα [ἐμποδισμός, ἐμποδιστής (ἐξ οὗ ἐμποδιστικός)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποδίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ ποῦς. Τὸ ἄπλοον ποδίζω εὐθρηται μόνον εἰς τὸν παθ. πρτ. πεποδισμένος. Ἄντι τοῦ ἐμποδίζω λέγεται καὶ: ἐμποδῶν εἰμι (ἢ γίγνομαι τινι, ἐμπόδιός εἰμι (ἢ γίγνομαι τινος) καὶ ἐμποδῶν ἴσταμαι ἀντι δὲ τοῦ μέσ. λέγεται: ἐμποδῶν ποιοῦμαι τι (=κόμω τι εἰς τὸν ἐαυτόν μου ἐμπό-

ιδιον). Συνων.: κωλύω, εἴρω, ἐμποδῶν ἴσταμαι (ἔχω, γίνομαι), ἀπερύκω, ἀποτρέπω, ἐμποδοῦσθαι. Ἀντιθ. ἐῶ, ἀφίημι.

Ἐμπολάω-ῶ (= ἄγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμπορεύομαι), πρρ' Ἄττ. πεζ. μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. ἀπ-εμπολῶ καὶ ἀόρ. ἤμπόλησα· τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ ἐμπορεύομαι ἢ τῶν περιφρ. αὐτοῦ. Ῥημ. [ἐμπόλησις, ἐμπόλημα, ἐμπολητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **ἐμπολή**, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ **πω-λῶ**. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. **ἐμπεδῶ**, **ἐνεχυράζω**, **προοιμιάζομαι**).

Ἐμπορεύομαι (= ἐντός τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, εἶμι ἐμ-πορος, ἐξασκῶ ἐμπόριον) μέσ. ἀποθ.· μέλ. ἐμπορεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπορευάμην, τὰ δ' ἄλλα περιφραστ. Ῥημ. ἐμπόρευμα, ἐμπορευ-τικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **ἐμπορος** (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ **πό-ρος**) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω. Ἀντι τοῦ **ἐμπορεύομαι** λέγεται καὶ : **ἐμπορίαν ποιοῦμαι** καὶ παθ. : **ἐμπορία γίγνεται**.

Ἐναντιόομαι-οῦμαι (= ἐναντιώνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἔνεργ. ἀμτθ. σημ.· πρτ. ἠναντιούμην, μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι, [παθ. μέλ. ἐναντιωθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠναντιώθην, πρτ. ἠναντίωμαι, (καὶ ἄκχ' ἠνηντίωμαι). [ὑπερσ. ἠναντιώμην μτγν.]. Ῥημ. ἐναντίωσις, ἐναντίωμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **ἐναντίος**, ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ **άντιος**. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν πλὴν τοῦ πρτ., ὅστις διφορεῖται (πρβλ. **διακονῶ**, **ἐγγυῶ**, **ἐκκλησιάζω**). Ἀντι τοῦ **ἐναντιόομαι** λέγεται καὶ : **ἐναντίος εἶμι** καὶ **ἐναντίως ἔχω**. Συνων. : **ἀνθίσταμαι**, **ἀντίκειμαι**, **ἀντιτάσσομαι**.

Ἐνεδρεύω (= κάμνω ἐνέδραν, καρτέρι), πρτ. ἐνήδρευον, [μέλ. ἐνεδρεύσω μτγν.], ἀόρ. ἐνήδρευσα, πρτ. ἐνεδρεύσας ἔχω ἢ ἐνέδραν πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐνεδρεύσας εἶχον ἢ ἐνέδραν ἐπεποιήμην. Παθ. ἐνεδρεύομαι, [πρτ. ἐνηδρεύομην μτγν.], μέσ. μελ. ὡς παθ. ἐνεδρεύ-σομαι, παθ. ἀόρ. ἐνηδρεύθην, μέσ. ἀόρ. ἐνηδρευάμην, [πρτ. ἐνή-δρευμαι μτγν.]. Ῥημ. [ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα, ἐνεδρευτής, ἐξ οὗ ἐνε-δρευτικός].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **ἐνέδρα**, ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ **ἔδρα** (= ἔζομαι). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω. Ἀντι τοῦ **ἐνεδρεύω** λέγεται καὶ : **ἐνέδραν ποιοῦμαι**.

Σημ. 2. Συνών.: **(ἐπι)τηρῶ**, **παρατηρῶ**, **παραφυλάσσω**, **ἐλλοχάω-ῶ** (μόνον κατὰ μτγ.). Τὸ δὲ θέτω εἰς ἐνέδραν λέγεται παρ' ἀρχαίοις : **λο-χίζω**.

Ἐνεχυράζω (= λαμβάνω ἐνέχυρον¹), πρτ. ἠνεχυράζον, μέλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἠνεχυράσα και παθ. ἀόρ. ἠνεχυράσθην (μόνον), τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἀττ. περιφραστικῶς τῶν μονολεκτικῶν ὄντων ποιητ. και μτγν. Ῥημ. ἐνεχυρασία, [ἐνεχυράσμα, ἐνεχυρασμός, ἐνεχυραστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. σχηματίζεται δὲ ἐκ τοῦ ἐνέχυρον (ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν και ἐχυρός (= δχυρός, ἀσφαλής), κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ- j-ω=) -άζω ὀδοτοφονολήκτων (ὄρα ὄράζω σημ.). Ἀδέξεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. ἐμπεδῶ, ἐμποδῶ, προοιμιάζομαι). Ἀντὶ τοῦ ἐνεχυράζω λέγεται και: ἐνέχυρα λαμβάνω και ἐνεχυραδῖαν ποιοῦμαι ὡς παθ. δὲ εἶναι τό: ἐνέχυρα κείται, ἐνέχυρα ἔχεται.

Ἐνθυμέομαι-οὔμαι (= ἐν θυμῷ τίθημι τι, σκέπτομαι) ἀποθ. παθ. πρτ. ἐνεθυμούμην, μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθην, πρκ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνετεθυμήμην. Ῥημ. ἐνθύμησις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τῆς ἐν και θυμός· γίγνεται δ' ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ παρ' ἡμῖν ἐνθυμοῦμαι (οὐ ἀντιθ. ληθμονῶ, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ παρ' ἀρχαίοις μύμνημαι (οὐ ἀντιθ. ἐπιλανθάνομαι). Συνών. ὄρα ἐννοῶ σημ.

Ἐννοέω-ῶ (= ἐν τῷ νῷ βάλλω τι, σκέπτομαι), πρτ. ἐνενόουν, [μέλ. ἐννοήσω μτγν.], ἀόρ. ἐνενόησα, πρκ. ἐνενόηκα, [ὑπερσ. ἐνενοήκειν μτγν.], Μέσ. ἐννοοῦμαι (= ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημι τι), πρτ. ἐνενοοῦμην και παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐνενοήθην, τᾶλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν και νοέω ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ νοῦς Ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ λέγεται και: ἐννοια γίγνεται (ἢ ἐμπίπτει) μοι, λαμβάνω ἐννοϊάν τιος. Συνών. τῷ ἐννοῶ εἶναι τὰ: ἐνθυμοῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ και σκοποῦμαι, πρὸς δὲ ἡ φράσις: ἐν νῷ ἔχω.

Ἐνοχλέω-ῶ (= προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα), πρτ. ἠνώχλων, μέλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, πρκ. ἠνώχληκα, [ὑπερσ. ἠνωχλόκειν μτγν.]. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, πρτ. ἠνωχλούμην και πρκ. -ἠνώχλημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἀττ. περιφρ., τῶν μονολ. ὄντων μτγν. Ῥημ. [ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἀνενόχλητος, ἐνοχλητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν και τοῦ ποιητ. ὀχλέω-ῶ, ὅπερ

(1) Ἐπὶ δὲ τῆς σημ. δίδω ἐνέχυρον οἱ μὲν ἀρχαίοι μετεχειρίζοντο τὰς περιφρ. δίδωμι ἐνέχυρον, τίθημι ἐνέχυρον και φέρω ἐνέχυρα, οἱ δὲ μτγν. τὸ ῥ. ἐνεχυριάζω, ἐξ οὗ και τό: ἐνεχυριαδμός (= δόσις ἐνεχύρου).

ἐκ τοῦ ὄχλος (= πλήθος λαοῦ, ἐνόχλησις). Ἀδξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ἐσωθεν καὶ ἐξωθεν (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐπανορθῶ καὶ διαιωῶ). Ἐντὶ τοῦ ἐνοχλῶ λέγεται καὶ : ὀχληρὸς εἰμι τινί, δι' ὄχλου ἔδει μοί τι, ὄχλον παρέχω τινὶ καὶ πράγματα παρέχω τινί· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνοχλοῦμαι καὶ : πράγματα ἔχω.

Ἐντέλλομαι (= δίδω ἐντολήν, παρὰγγέλλω) ἀποθ. μέστ.· πρτ. ἐνετελλόμεν, [μέλ. ἐντελοῦμαι μτγν.], μέστ. ἀόρ. ἐνετειλάμην, πρτ. ἐντετάλμαι, [ὑπερσ. ἐνετετάλμην Ἡροδ.]. Ῥημ. ἐντολή, [ἐνταλμα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τέλλομαι, ὅπερ ἐκ θέμ. τελ., ἐξ οὗ τὰ ποιητ (τελ-γ-ω=) τέλλω ἢ ἐν συνθ. ἐντέλλω. Ἐκ τοῦ θέμ. τελ- προῦκυψε κατὰ συγκοπὴν τὸ τλ-, ἐξ οὗ ταλ-, ἐξ οὗ ὁ ἐν-τέ-ταλ-μαι (πρβλ. πάντα τὰ ὑγρά). τὰ ἔχοντα θέμα μονοσύλλαβον μετὰ οἴξ. φωνήεντος ε. : ὄθειρω, ὀπειρω κλ.). Συνώνυμα : παραγγέλλω (ὅπερ καὶ συνηθέστερον παρ' Ἀττικοῖς), κελεύω ἐπιπέλλω, παρεγγυῶ.

Ἐξέσθι (= εἶναι ἐπιτετραμμένον, δυνατόν), ἀπόσ. (ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξείη· προστ. ἐξέστω· ἀπαρ. ἐξείναι μτγ. ἐξόν), πρτ. ἐξῆν, μέλ. ἐξέσται καὶ ἐκγενήσεται, ἀόρ. ἐξεγένετο. Ῥημ. ἐξουσία.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐξ καὶ τοῦ ἐσθί (ὄρα εἰμί) ὡς ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὰ : ἐξουσίαν δίδωμι, ἐξουσίαν ποιῶ τινί, ἐξουσίαν παραδένάζω ὡς παθ. δὲ τό : ἐξουσίαν λαμβάνω καὶ ἐξουσία δίδοται μοι ὑπό τινος. Περί τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐξέσθι καὶ ἐνεσθί ὄρα εἰμί σημ. 2.

Ἐξετάζω, πρτ. ἐξήταζον, μέλ. ἐξετάσω, καὶ β' ἐξετῶ, (-ᾶς, -ᾶ κλ.), ἀόρ. ἐξήτᾶσα, πρτ. ἐξήτακα, [ὑπερσ. ἐξητάκειν μτγν.]. Παθ. ἐξετάζομαι, πρτ. ἐξητάζομην, παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐξητάσθην, πρτ. ἐξήτᾶσμαι, [ὑπερσ. ἐξητάσμεν, μτγν.]. Ῥημ. ἐξετασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής [ἐξ οὗ ἐξεταστήριον], ἐξεταστέον, ἀνεξεταστός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐξ καὶ ἐτάζω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐτός (εἰμί) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-γ-ω=) αἶω ὀδοντοφ. (πρβλ. φράζω καθ' ὃ καὶ γυμνάζω κλ. κλ.). Ὅθεν ἀναλογικὸν θέμ. ἐξετᾶδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρ. ἀναλελυμ. : ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καὶ : ἐξέτασθιν ποιοῦμαι παθ. δέ : ἐξέτασις γίγνεται. Συνών. ἰδὲ ἐρευνῶ σημ.

Ἔοικα ἰδὲ εἶκω (= ὁμοιάζω, φαίνομαι).

Ἐορτάζω, πρτ. ἐώρταζον, [μέλ. ἐορτάσω μτγν.], ἀόρ. ἐώρτᾶσα [καὶ παθ. ἐώρτάσθην μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἄττ. κατὰ περίφραξιν. Ῥημ. [ἐορτασις, ἐορτασμεν, ἐορτασμός, ἐορταστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐφορτή=) ἐορτῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-γ-ω=) -αἶω ὀδοντοφ. (πρβλ. φράζω, καθ' ὃ ἀναγκάζω, δικάζω κλ.).

Ἔθεν θεμ. ἀναλογ. ἑορτάω-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἴημ. Τὸ ῥ. ἠξάνετο κανονικῶς: ἡόρταζον, ἡόρταθα κλ. Ἐκ τῶν τύπων δὲ τούτων κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν προέκυψαν οἱ τύποι ἐώρταζον, ἐώρταθα κλ. Ἀντὶ τοῦ ἑορτάζω λέγεται καί: ἑορτῆν ἄγω, ἑορτῆν ποιῶ παθ. δέ: ἑορτή ἐδοί (ἢ γίγνεται).

Ἐπανορθόω-ω (=στήνω τι πάλιν ὄρθιον, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὄρθην κατάστασιν, ἐπανορθώνω), πρτ. ἐπηνώρθουν, μέλ. ἐπανορθώσω, ἀόρ. ἐπηνώρθωσα, πρκ. ἐπανορθώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπανορθώσας εἶχον. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, πρτ. ἐπηνωρθοῦμην μέσ. μέλ. ἐπανορθώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπηνωρθωσάμην, παθ. μέλ. ἐπανορθωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπηνωρθώθην, πρκ. ἐπηνώρθομαι. Ῥημ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, [ἐπᾶνορθωτής], ἐπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐπί, ἀνά καὶ τοῦ ὀρθόω-ω, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀρθός. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθέσ. καὶ μετ' αὐτήν (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπεχομαι, ἐνοχλῶ καὶ διαιτῶ).

Ἐπείγω (μτβ.=πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, ἐπιταχύνω· ἀμτβ.=σπεύδω, βιάζομαι), πρτ. -ἤπειγον. Μέσ. ἐπείγομαι, πρτ. ἤπειγόμην, [μέσ. μέλ. ἐπέιζομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἤπειχθην, [πρκ. ἤπειγμαι μτγν.], τᾶλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἐπείξις, ἐπείκτης, ἐπείγεύς, ἤπειγμένως], ἐπείκτεον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπειγ- (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ ῥιζ (ἀγ-, ἐξ οὗ) ἐγ- προσλήψαι τοῦ προσφ. j-: ἐπ-εγ-j- καὶ κατὰ μετάθ. ἐπειγ-). Τὸ ῥ. αὐξάνεται ἔξωθεν (πρβλ. ἀμφιέννυμι, ἀμπίδχω, ἐπίδομαι, καθέζομαι)· ἀπαντᾶ δὲ συνήθως καὶ μετὰ τῆς κατὰ. Τὸ κατεπείγω ἀπαντᾶ καὶ ἀπρὸς: κατεπείγει (=εἶναι ἀνάγκη) κλ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἀμτβ εἶναι τὰ: (ἐπ)αναγκάζω, πιέζω: τῷ δὲ ἀμτβ. τὰ: βιάζομαι, σπεύδω, (ἐπ)ιταχύνω (ὄρα καὶ περιφράσεις αὐτῶν ἐν ἐκάστῳ ῥήματι).

Ἐπηρεάζω (=ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀπειλῶ, κακομεταχειρίζομαι, βιάπτω), πρκ. ἐπηρεάζον, ἀόρ. ἐπηρεάσα. Παθ. ἐπηρεάζομαι, πρτ. ἐπηρεαζόμην, τᾶλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστός (ἐξ οὗ ἀνεπηρεαστος)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρυσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπήρεια, (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ ἀρεία (ποιητ.) ἀντὶ ἀρά' πρβλ. φορβή, φορβεία) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἑράζω (: ἐπηρεά-ζω ἀντὶ ἐπηρει-άζω πρβλ. λείος, λειάνω, λείαν, ἐλαύνω, λειλατῶ)· ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ἐπηρεε-ω, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἴημ. Συνων: ἀπειλῶ, καταγορῶ, λοιδορῶ, μύθομαι, ὑβρίζω, βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, (ἐκ)δειματῶ, δεδίττομαι (μτβτ. καὶ ἀμτβ).

Ἐπιβουλεύω ἰδὲ βουλεύω.

Ἐπιδημέω-ῶ (= διατρίβω ἐν τῇ πατρίδι, ὡς ζένος διαμένω που· ἐπὶ δὲ ἀσθενειῶν = ἐπιπολάζω), ὁμακλόν. Ῥημ. ἐπιδημία, ἐπιδήμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπίδημος. Συνών. τῷ ἐπίδημῶ εἶναι τὸ ἐνδημῶ. Ἀντιθ.: [ἐκδημῶ καὶ] ἀποδημῶ.

Ἐπιθυμέω-ῶ, πρτ. ἐπεθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἐπεθύμησα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα, [ὑπερτ. ἐπετεθυμήκειν μτγν]. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. μόνον τὸ ἀπαρ. ἀντ-ἐπιθυμεῖσθαι καὶ ἡ μτχ. ἐπιθυμούμενα. Ῥημ. [ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός], ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής (ἐξ οὗ ἐπιθυμητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπί καὶ θυμός (ὅπερ ἐκ τοῦ θύω) μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐνθυμούμαι σημ.). Ἀντι τοῦ ἐπιθυμῶ λέγεται καί: ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐν ἐπιθυμία εἰμί τις, ἐπιθυμία χροῶμαι κλ.

Σημ. 2. Συνών.: βούλομαι, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ποθέω-ῶ (ἐπὶ ἀπόντος), ἐράω-ῶ (ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἐπιθυμίας) καὶ γλίχομαι (ἐπὶ ἀπρεπούς). Ἀντιθ.: ἀποδ-τρέφομαι.

Ἐπικουρέω-ῶ (= ἔρχομαι ὡς ἐπίκουρος, βοηθῶ, ὠφελῶ), πρτ. ἐπεκούρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἀόρ. ἐπεκούρησα καὶ παθ. πρκ. ἐπικεκουρήσθαι, τᾶλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ. ἐπικουρήσις, ἐπικούρημα, δυσ-ἐπικουρήτος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίκουρος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ κούρος (= νέος, παλληκάρι), ὅπερ ἐκ τοῦ κείρω διὰ τὸ οὐκ τὴν κόμην ἔκερον ἐν καιρῷ ἤθης· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρα-τισ-) κρατῶ. Ἀντι τοῦ ἐπικουρῶ λέγεται καί: ἐπίκουρος γίγνομαι τινι καὶ ἐπικουρίαν ποιοῦμαι. Συνών.: ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, τιμωρῶ.

Ἐπιμελόμαι καὶ ἐπιμελέομαι-οῦμαι (= εἶμαι ἐπιμελής, φροντίζω περὶ τινος), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην, μέσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμεμέλημαι, [ὑπερτ. ἐπεμεμελήμην μτγν.]. Ῥημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής (ἐξ οὗ ἐπιμελητικός), ἐπιμελητέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ἐπιμελόμαι, εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐπί καὶ τοῦ θέμ. μελ-, μελ-ε- (τοῦ μέλει), τὸ δὲ νεώτερον ἐπιμελοῦμαι εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιμελής, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ μέλει. Ἀντι τοῦ ἐπιμελόμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι λέγεται καί: ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινός ἢ περὶ τι καὶ δι' ἐπιμελείας ἔχω τινά· παθ. δὲ: ἐπιμελείας τυγχάνω, ἐπιμέλειά τινός (ἢ περὶ τινός) ἔδει, ἐπιμελές μοί ἔδει τις.

Σημ. 2. Συνών.: κήδομαι, φροντίζω, μεριμνῶ, μέλει μοί τινος, προνοῶ καὶ τημελῶ (σπν. ἐξ οὗ τὸ ἀτημελήτος). Ἀντιθ.: ἀμελῶ.

Ἐπιορκέω-ῶ (= εἶμαι ἐπίορκος, κάμνω ψευδῆ ὄρκον), πρτ.

ἐπιορκος ἦν, μέλ. ἐπιορκήσω, ἀόρ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκημα, ὑπερσ. ἐπιορκηκῶς ἦν. Παθ. μέλ. -ἐπιορκηθήσομαι, τῶν δὲ ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: ἐπιορκός εἰμι (ἢ γίγνομαι).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ (ἐπί-Φορκος =) **ἐπίορκος** (= ὁ ἐναντίον τοῦ ὄρκου πράττων), ἐξ οὗ καί: **ἐπιορκία** ὁ σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τέλος-) **τελῶ**. Ἀντίθ: **εὐορκῶ** καὶ **ἐμπεδορκῶ**.

Ἐπιπολάζω (= εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὑπάρχω, ἐπιπλέω), μέλ. ἐπιπολάσω, ἀόρ. ἐπεπόλασα, πρκ. ἐπιπολάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιπολάσας εἶχον. Ῥημ. [ἐπιπολάσις, ἐπιπολασμός, ἐπιπολαστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ **ἐπι πολῆ** (= ἐπιφάνεια) ἐξ οὗ καὶ **ἐπιπόλαιος** ὁ σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφων. (πρβλ. **δικάζω** σημ.). Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. **ἐπιπολάδ-**. Συνων.: **ἐπιπλέω**.

Ἐπισιτίζομαι (= τρομῆθεόμει τροφός), ἀποθ. μέσ. μετ. ἐνεργ. ἀμ.πθ. σημ.: μέσ. μέλ. ἐπισιτιοῦμαι, μεσ. ἀόρ. ἐπεσιτισάμην, πάντα δὲ τῶν περιφρ. Ῥημ. [ἐπισίτισις, ἐπισίτισμα], ἐπισιτισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τῆς **ἐπί** καὶ **δίτιος** καὶ γίγνεται ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἐλπίζω** ὅθεν θέμα ἀναλογ. **ἐπισιτιδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χορονοὶ (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ ῥ. λέγεται καί: **προμήθειαν ἐπισιτιζέω ποιοῦμαι, προμηθείας εἶμι διτίων κλ.**

Ἐπίσταμαι (= γνωρίζω καλῶς), ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. δι.θ. (ἐπίστασαι, ἐπίσταται κλ., κατὰ τὸ ἴσταμαι) ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, ἐπίστηται κλ. εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίσταιο, κλ. προστ. [ἐπίστασο, καὶ] ἐπίστω, -άσθω κλ. ἀπαρ. ἐπίστασθαι· μετχ. ἐπιστάμενος, πρκ. ἠπιστάμην [ἠπίστασο καὶ] ἠπίστω, ἠπίστατο κλ. μέσ. μέλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠπιστήθην, τῶν δὲ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς **ἐπί** καὶ τῆς ῥίζ. **στα-**, ἐξ ἧς τὸ **ἴστημι**. Ἡ ἴστοακτ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτερα, καθ' ἃ καὶ τὰ: **δίναμαι, κρέμαμαι, ἐπριάμην**. Τὸ θ τῆς καταλήξεως -δο ἐν τῷ πρκ. καὶ τῇ προστ. τοῦ ἐνεστ. ἀποβάλλεται «**ἐπίστω** Ἀττικῶς, **ἐπίστασθ** Ἑλληνικῶς» (Μοῖρις). Αὐξάνεται δ' ἔξωθεν ὡς καὶ τὰ **ἀμφιέννυμι, ἀμπίσχω, ἐπείγω, καὶ καθέζομαι**. Συνων.: **οἶδα, γινώσκω, γνωρίζω** (τι).

Ἐπιστατέω ῶ (= εἶμαι ἐπιστάτης), πρκ. ἐπεστάτου, μέλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστάτησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ἐπιστάτης εἰμί. Ῥημ. ἐπιστατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **ἐπιστάτης** (ὅπερ ἐκ τοῦ **ἐξίστημι**), ἐξ οὗ καὶ τὸ μετγν:

ἐπιστάδια, ἀνθ' οὗ παρ' Ἄττ. λέγεται ἐπίστασις, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ εὐτυχής-εὐτυχῶ.

Ἐπιστομίζω (= ἀποστομώνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ), μέλ. ἐπιστομιῶ, ἀόρ. ἐπεστομίσα καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεστομίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ. [ἐπιστόμισμα, ἐπιστομισμός, ἐπιστο-μιστέον].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπὶ δόμα (βάλλω) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐπιδομίζομαι σημ.)· πρβλ. καὶ ἀπὸ δόματος, δότηους (λέγω): ἀποδοματίζω, ἀπο(ἐκ)δοθηίζω. Συνών.: φιδόω-ῶ, διωπὴν ποιῶ· καὶ ὡς παθ. διωπὴ ἔστιν (ἢ γίγνεται).

Ἐπιτηδεύω (= πράττω τι μετὰ σκέψεως, ἐκτελῶ ἀκριβῶς, προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ), πρτ. ἐπιτήδευον, μέλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπιτηδέυσα, πρκ. ἐπιτετήδευκα. Παθ. ἐπιτηδεύομαι καὶ πρκ. ἐπιτετήδευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. παρ' Ἄττ., ἄτε μτγν. Ῥημ. ἐπιτηδέυσις, ἐπιτήδευμα, [ἐπιτηδευτής, ἐπιτηδευτός], ἐπιτηδευτέον.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιτηδες (ὄπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆδε προσθήκῃ τοῦ νεωτερικῆς κατ' ἀναλογίαν τῶν: χθές, αἴες, τῆτες, καθ' ἃ καὶ οἴκαδες) ἐξ οὗ καὶ ἐπιτηδειος. Συνών.: ἐπιχειρῶ, ἐργάζομαι, περιῶμαι.

Ἐπιτροπεύω (ἀμτβ. = εἶμι ἐπίτροπος), πρτ. ἐπιτρόπευον, μέλ. ἐπιτροπεύσω, ἀόρ. ἐπιτρόπευσα, πρκ. ἐπιτροπέυσας ἔχον, ὑπερσ. ἐπιτροπέυσας εἶχον. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐπιτροπεύθην καὶ πρκ. ἐπιτετρόπευμαι, τᾶλλα κατὰ περίφρασιν ἄτε μτγν. Ῥημ. ἐπιτροπεία, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτρόπευτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπίτροπος (ὄπερ ἐκ τοῦ ἐπιτρέπω) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω ὡς μτβ. τοῦ ἐπιτροπεύω εἶναι τό: ἐπιτροπον καθιδοτημί τινα καὶ ἐπίτροπον καταλείπω τινός· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιτροπεύομαι λέγεται καὶ: ἔστιν ἐμοὶ ἐπιτροπεία.

Ἐπιχειρῶ-ῶ (= θέτω χεῖρα εἰς τι, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐπιχειρήσιν), πρτ. ἐπεχείρουν, μέλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχείρησα, πρκ. ἐπιχειρήρηκα, ὑπερσ. ἐπιχειρήσας εἶχον. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (= προσβάλλομαι), πρτ. ἐπεχειρούμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεχειρήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. προσβάλλομαι. Ῥημ. ἐπιχειρήσις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ χεῖρ (ὄρα ἐγχειρῶ-ῶ, σημ.). Λέγεται δὲ καὶ: ἐπιχειροῖν ποιοῦμαι, ἐπιχειρητής εἶμι.

Ἐπομαι (= χολοῦθῶ), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. εἰπόμην, μέσ. μέλ. ἔπομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐσπόμην (ὑποτ. ἐπί-σπωμαι,

εὐκτ. ἐπι-σποίμην· πρυστ. ἐπί-σπου· ἀπαρ. ἐπι-σπέσθαι· μτχ. ἐπι-σπόμενος), πρκ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἠκολουθήκειν. Ῥημ. ὀπαδός.

Σημ. Θέμ. (σεπ.=) ἐπ- ἢ κατὰ συγκοπήν σπ- (ἐξ οὗ ὁ ἐ-σπ-όμεν). Ὁ πρτ. αὐξάνεται διὰ τοῦ εἰ ἕνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ δ : (ἐ-σεπ-όμεν=ἐεπόμην=) **εἰπόμην**· δασύνεται δὲ ὡς καὶ ὁ ἀόρ. β' ἐ-σπ-όμεν κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔνεστ. καὶ μέλλ. Τὸ ῥημ. ὀπαδός κυρίως ἐκ τοῦ **ὀπάζω** δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου· πρβλ. ἰκνέομαι—ἴχνος κλ. Συνων. ἰδὲ **ἀκολουθῶ** σημ.

Ἔπω (=ἄσχολοῦμαι περί τι) ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δ' Ἀττικ. πεζ. αἰείποτε σύνθ. μετὰ τῆς περι : περιέπω (=ἔπομαι, περιστοιχῶ, μεταχειρίζομαι, προσφέρομαι πρὸς τινα), πρτ. περιείπον, μέλ. περιέψω. Παθ. μόνον περιείποιο καὶ πρτ. περιείποντο (=προσφέροντο πρὸς ἐμέ)· οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀχρηστοὶ ὄντες ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων.

Σημ. Θέμ. (σεπ.=) ἐπ- (ὄρα ἔπομαι σημ). Τὸ ὁ. παρὰ ποιητ. καὶ μτγν· ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ **ἀμφί**· **διέπω** (=ἐπιστατῶ, διοικῶ), πρτ. **διείπον**, μέλ. **διέψω** καὶ ἀόρ. **διέδπον**. Συνών. τῷ **περιέπω** εἶναι τὰ : **περιότοιχίζω**, **ἔπομαι**, **κρῶμαι**· τῷ δὲ **περιέπομαι** τὸ : **προσφέρομαι**.

Ἐρώω-ῶ (=ἔχω ἔρωτα, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγαπῶ), πρτ. ἤρων, [παθ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρασθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ἤρασθην. Παθ. ἐρῶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ. ἐραστής (οὗ θηλ. ἐράστρια), [ἐρασμός, ἐξ οὗ] (ἐράσμιος), ἐραστὸς (ἐξ οὗ πολυέραστος, ἀξίεραστος).

Σημ. 1. Θέμ. ἐρασ· πρὸ τῶν ἀπὸ **μ. τ.** θ ἀρχομένων ὀρηματ. καταλήξεων καὶ ἐρα- πρὸ φωνηέντων διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ δ. Ὁ χαρακτ **α** τηρεῖται πανταχοῦ βραχύς· πρβλ. γελῶ σημ. Ἐντὶ τοῦ ἐρῶ λέγεται καὶ **ἐραστής εἰμὶ τινος**, **ἐρωτα ἔχω** καὶ (ισχυρότερον) : **ἔρος ἔχει μέ τινος**. Συνών : **ἀγαπῶ**, **ἐπιθυμῶ** (δ ἰδὲ σημ. 2).

Σημ. 2. Οἱ ποιηταὶ ἀντὶ τοῦ ἐρῶ μεταχειρίζοντο τὸ : **ἐραμαι** (κατὰ τὸ **ἴσταμαι**), πρτ. **ἠράμην** καὶ μέσ. ἀόρ. **ἠρασάμην**. Ῥημ. **ἐράτης**, **ερατός**, **ερατεινός**.

Ἐργάζομαι, ἀπαθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. εἰργάζομην, μέσ. μέλ. ἐργάζομαι, μέσ. ἀόρ. εἰργασάμην, παθ. μέλ. ὡς παθ. -ἐργασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς παθ. εἰργάσθην, πρκ. εἰργάσμαι, ὑπερσ. εἰργάσμην καὶ εἰργασμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. εἰργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐργάτης (ἐξ οὗ ἐργασία), [ἐργαστής ἢ] ἐργαστήρ (ἐξ οὗ ἐργαστήριον), [ἐργαστός, ἐξ οὗ] (εὐ(δυς)κατέργαστος, ἀδιεξέργαστος), ἐργαστέος, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ῥέργον=) **ἔργον** (ὄρα **ἐγκομιάζω**, σημ.). Τὸ ὀρηματ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων, αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ **ρ**. Ἐντὶ τοῦ **ἐργάζομαι**

λέγεται καί: ἐργάτης εἰμι (οὐ ἀντίθ. ἀργός εἰμι) καὶ ἐνεργός εἰμι. Συνων.: δρῶ, ἔρδω, ποιῶ, πράττω, ἔρέζω. Ἀντίθ.: ἀργέω-ῶ.

Ἐρεθίζω ἀόρ. ἠρέθισα, πρκ. ἠρέθικα. Παθ. ἐρεθίζομαι καὶ ὑπερσ. -ἠρεθίσομην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων.: παροξύνω, ὀργίζω. Ῥημ. [ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής, (ἐξ οὗ ἐρεθιστικός)], ἐρεθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἐρέθω (=ἐρεθίζω), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔρις.

Ἐρείδω (=στηρίζω), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον σύνθ. : ἀντερείδω· πρτ. ἀντήρειδον, [μέλ. ἐρείσω], ἀόρ. ἤρεισα, [πρκ. ἐρήρεικα καὶ ἤρεικα μτγν.]. Παθ. -ἐρείδομαι, [πρτ. ἠρειδόμην], παθ. καὶ μέσ. μέλ. ἐλλείπουσι, [παθ. ἀόρ. ἠρείσθην], μέσ. ἀόρ. -ἠρεισάμην, [πρκ. ἐρήρεισμαι καὶ ἤρεισμαι, ὑπερσ. ἐρηρείσσομαι καὶ ἠρείσομαι]. Ῥημ. ἔρεισμα, ἀντ-ηρίς.

Σημ. Θεμ. (ἐριδ-, ἐξ οὗ) ἐρειδ- (πρβλ. λιπ., λειπ- πιθ., πιθ- κλ.). Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν ἢ τὸν Ἀττικὸν ἢ τὸν συντελικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συων.: στηρίζω, ὀστρεῖῶ.

Ἐρευνάω-ῶ (=ἐπιμελῶς ζητῶ νὰ εὕρω, ἀναζητῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἠερεύων, [μέλ. ἐρευνήσω], ἀόρ. ἠερεύησα, πρκ. ἐρευνήσας ἔχω, ὑπερσ. ἐρευνήσας εἶχον. Παθ. ἐρευνῶμαι καὶ μέσ. ἀείποτε σύνθ. -ἐρευνῶμαι, μέσ. μέλ. -ἐρευνήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἠερευνησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ἐρευνητής (οὗ θηλ. ἐρευνήτρια) ἢ ἐρευνητήρ, ἐρευνητός, ἐξ οὗ] (ἀδιερεύνητος, ἀνερεύνητος, δυσδιερεύνητος) ἐρευνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρευνα. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, διά, πρό, οὖν. Συων.: ἐξετάζω, ἀνερωτῶ, ἀναζητῶ, πολυπραγμονῶ.

Ἐρίζω (=φιλονικῶ), πρτ. ἠρίζον, μέλ. ἔριν ἔξω [καὶ ἐρίσω μτγν.] ἀόρ. ἠρίσα, πρκ. ἐρίσας ἔχω, ὑπερσ. ἐρίσας εἶχον. Ῥημ. [ἔρισμα, ἐρισμός, ἐριστής, ἐριστός (ἐξ οὗ ἐριστικός), ἀν-αμφ-ἠριστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρις Θεμ. ἐρίδ-, ἐξ οὗ (προσλήπει τοῦ προσφ. -j-: ἐρίδ-j-ω) ἐρίζω. Ἀντὶ τοῦ ἐρίζω λέγεται καὶ : ἐν ἔριδι εἰμι πρὸς τινα, ἔριν ἔχω, καὶ ἐριδι χρώμαι πρὸς τινα. Παθ. δέ: ἔρις ἐστίν, ἔρις γίγνεται, ὡς μτβ. δὲ εἶναι τό: ἐριδας ἐμβάλλω τινί. Συων. φιλικῶ, ἀμφιδόνητῶ (δὶ ιδέ).

Ἐρμηνεύω (=εἶμαι ἐρμηνεύς, ἐξηγῶ, μεταφράζω), πρτ. ἠρμήνευον. μέλ. ἐρμηνεύσω, ἀόρ. ἠρμήνευσα, πρκ. ἐρμηνεύς γέγονα. ὑπερσ. ἐρμηνεύς ἐγεγόνην. Παθ. ἐρμηνεύομαι, τᾶλλα ποιητ. καὶ

μτγν. Ῥημ. ἐρμηνεία, [ἐρμηνεύσις, ἐρμηνεύμα], ἐρμηνευτής (ἐξ οὗ ἐρμηνευτικός καὶ διερμηνευτής), [ἐρμηνευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρμυνεύς (=ἐξηγητής), ὅπερ ὑπὸ τῶν Ἄττ. ἐρμυννευτής καὶ διερμυννευτής ἐλέγετο, τὸ δὲ διερμυννεύς, ὡς καὶ τὸ ἐκ τούτου παρασύνθ. διερμυννεύω εἶναι μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἐρμυννεύω λέγεται καὶ ἐρμυννεύς εἰμι (ἢ γίγνομαι). Συνών.: ἐξηγοῦμαι, [μεταφράζω μτγν], σαφηνίζω.

Ἔρω (= σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, βραδίζω ἀργά, πορεύομαι), παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. -ἔρπει, (ἐξ-, καθ-), τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ἔρπισ, ἔρπης, -ητος], ἐρπετόν.

Σημ. Θεμ. (σερπ- =) ἔρπ-· (πρὸ βλ. λατ. serpo. Ἀντὶ τοῦ ἔρω λέγεται παρὰ μτγν. καὶ ἐρπύζω (ἐξ οὗ ἐρπυδῖς, ἐρπυδός, ἐρπυδότης, ἐρπυδότηρ) ἀμφότερα δὲ ἀξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πάλαι εἶχον ἐν ἀρχῇ ὁ. Συνών.: βραδίζω, περιπατῶ, πορεύομαι.

Ἔρω (= περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάρην), ἐνεστ. μετὰ σημ. παρκα. (ἀπαρ. ἔρρειν, μτχ. ἔρρων), τᾶλλα ποιητ. [ἦτοι πρτ. ἦρρον, μέλ. ἐρρήτω, ἀόρ. ἦρησα, πρκ. ἦρηκα]· ἀνεπληροῦντο δ' ἐκ τῶν συνων.

Σημ. Θεμ. (Ἔρσ- =) ἔρρ-· (πρὸ βλ. λατ. verso = στρέφω). Ἡ ποιητ. πρστ. ἔρρε (= κρημνίσου ἕκουμπίσου) ἐκφράζει συνήθως ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφήν. Συνων.: ἀπόλλυμαι, θθειρομαι, πλανῶμαι.

Ἐρυθραίνομαι (= κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) ἀποθ.: μόνον ὁ ἐνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρυθρός [ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. ἐρυθραῖνο (= κάμνω τι κόκκινον] κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαῖνο. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ἐρυθραῖνο (= βάφω κόκκινον). Συνών.: ἐρυθραῖω-ῶ, [φοινίσσομαι], ἐρυθρός γίγνομαι.

Ἐρυθραῖω-ῶ (= κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς), καὶ ἀόρ. ἠρυθραῖσα, τᾶλλα παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ.: ἐρυθρός γίγνομαι. Ῥημ. [ἐρυθραῖσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρυθρός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀφθαλμία-ὀφθαλμιάω, καθ' ὃ καὶ στρατηγός στρατηγιάω, σπλήν-σπληνιαῶ, κλ. Συνών.: ἰδὲ ἐρυθραίνομαι σημ.

Ἐρύκω (= κωλύω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) ποιητ. [πρτ. ἦρυκον, μέλ. ἐρύξω, ἀόρ. ἦρυξα καὶ ἠρύκακον καὶ πλέον οὐ]· παρ' Ἄττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ.: ἀπερύκω, τὸ ἀπαρ. ἐρύκειν καὶ ὁ ἀόρ. ἀπήρῃξα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θεμ. ἐρύκ-. Τὸ ῥ. εἶναι συγγενὲς τῷ εἴρω. Συνων.: κωλύω, ἐμποδίζω, (ἀπ' εἴρω, ἀπαλλάττω, ἀποτρέπω.

Ἐρχομαι, ἀποθ. (ὑποτ. ἴω, ἴης, κλπ.· εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην· πρστ. ἴθι, ἴτω, κλ., ἀπαρ. ἰέναι, μτχ. ἰών), πρτ. ἦειν καὶ ἦα, μέλ.

εἶμι, ἀόρ. ἦλθον, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν καὶ ἐλεληθώς ἦν.
 Ῥημ. ὁδός, ἐπ-ἦλυς, νέ-ἦλυς, [προσ-ἦλυτος], ἐλευθερός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν (ᾄρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ·
 1) ἔρ-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. δκ- καὶ τῆς ὀλικῆς καταλ. -ομαι·
 ἐρ-σκ ομαι = ἐρ-σχ-ομαι =) ἔρχομαι· 2) ἰ- καὶ ἰσχ. εἰ- (ᾄρα εἶμι σημ.)·
 καὶ 3) ἔλευθ- (ἐκ τοῦ ἀρχήστου ἐλεύθω καὶ ἀσθ. ἐλυθ- καὶ κατὰ συγ-
 γοπήν ἐλθ-).

Σημ. 2. Ὁ ἐνεστ. ἔρχομαι ἀπαντᾷ ἐν μόνη τῇ ὀριστικῇ, ἐν δὲ ταῖς
 λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, τῇ ἀπαρ. καὶ μετοχῇ μόνον ἐν συνθέσει κατὰ τὰ ἐξῆς
 πρόσωπα : ὑποτακτ. προδέρχονται· εὐκτ. ἐξέρχοιτο· ἀπαρ. ὑπέρχε-
 σθαι καὶ μτχ. (παρ-, περι-) ὑπέρχόμενος. Ἀναπληροῦται δὲ τὸ ἔρχο-
 μαι ὑπὸ τοῦ εἶμι, ὅπερ ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ ἔχει ἀείποτε σημ. μέλλοντος,
 ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι τῇ ἀπαρ. καὶ μτχ. ὅτε μὲν μέλλοντος, ὅτε δὲ
 ἐνεστώτος. Ὁ πρτ. ἤρχομην ἀπαντᾷ σπανίως μόνον ἐν συνθέσει, ἀνα-
 πληροῦνται δὲ διὰ τοῦ πρτ. τοῦ εἶμι : ἦεν καὶ ἦα. Ὁ ἀόρ. προέκυρπεν
 ἐκ τοῦ ἀσθ. θεμ. ἐλυθ : ἦλυθ-ον = ἦλθον. Ὁ πρκ. ἐλ-ἦλυν-θα ἔλαβεν
 Ἄττ. ἀναδιπλ., ὁ δὲ ὑπερσ. μετὰ τὸν ἀναδιπλ. δὲν λαμβάνει αὐξῆσιν. Ἀφη-
 ρημ. οὐσίαστ τοῦ ἔρχομαι εἶναι τὸ ὁδός ἀπλοῦν καὶ σύνθ., τὸ δὲ ἐλευ-
 θίς δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς.

Σημ. 3. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὡς μτβ. τοῦ
 ἔρχομαι εἶναι τὸ ἄγω· τοῦ δὲ κατέρχομαι, οὐτινος γήσις γίνεται κυ-
 ρίως ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τῶν φυγάδων, ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὸ κατάγω.

Σημ. 4. Ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι λέγεται καὶ ὁδὸν ποιοῦμαι καὶ ἀντὶ τοῦ
 προσ ἐξ-, κατ-, δυν-, κλ.) ἔρχομαι : πρόδοδον, ξξοδον κλ. ποιοῦμαι.

Ἐρωτάω-ῶ, πρτ. ἠρώτων, μέλ. ἐρωτήσω καὶ συνήθ. μέσ.
 μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρήσομαι, ἀόρ. ἠρώτησα καὶ συνήθ. μέσ. ἀόρ. β' ὡς
 ἐνεργ. ἠρόμην (ὑποτ. ἔρωμαι· εὐκτ. ἐραίμην· προστ. ἐροῦ· ἀπαρ.
 ἐρέθαι· μτχ. ἐρόμενος), πρκ. ἐρώτησιν πεποιήμαι [καὶ ἠρώτηκα],
 ὑπερσ. ἐρώτησιν ἐπεποιήμην [καὶ ἠρωτήκειν]. Παθ. ἐρωτῶμαι, παθ.
 ἀόρ. ἠρωτήθην, πρκ. ἠρώτημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. ἐρώτησις,
 ἐρώτημα, [ἐρωτητέον, ἐξ οὗ] (ἀν-ερωτητέον).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν (ᾄρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ θέμ. : 1) ἔρ-
 καὶ (μετὰ τοῦ προσφ. ε- : εἰ ρ-ε· καὶ 2) ἔρω·α· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ.
 μετὰ πολλῶν προθέσεων : διερωτῶ καὶ ἀνερωτῶ (= δι' ἐρωτήσεων ἀκρι-
 βῶς ἐξετάζω), ἐπερωτῶ, κλ. Ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶ λέγεται καὶ ἐρωτήσιον
 ποιοῦμαι. Συνώνυμον : πυνθάνομαι. Ἀντιθ. ἀποκρίνομαι.

Ἐσθίω (= τρώγω), πρτ. ἤσθιον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι,
 ἀόρ. β' ἔφαγον, πρκ. ἐδήδοκα, ὑπερσ. ἐγεγεύμην [καὶ ἐδηδόκειν
 ποιητ. καὶ μτγν.]. Ἐκ τοῦ παθ. εὐρηται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ.
 -ἐδηδεσμένος. Ῥημ. ἐδωδή (ἐξ οὗ ἐδώδιμος), ἔδεσμα, ὀδοῦς, [ἔδε-
 στής], (νη-ἐδ-τικ=) νῆσις, ὀψο-φάγος, (ἄρι-(ε)στον =) ἄριστον
 (= τὸ ἐν τῇ πρώτῃ ἐσθιόμενον) (ἐξ οὗ ἀριστάω-ῶ), ἔδεστος, ἐδεστέον.

Σημ. 1. Τὸ ὄ. εἶναι ἔλλειπτ. (δορ εἰσαγ. § 17): ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θεμ.: 1) ἔδ- (πρβλ. Ὅμηρ. ἔ-δω, λατ. ed-o, ἐξ οὗ ἔδ θω=ἔδ-θω καὶ κατ' ἔπεκτ. ἔδ-θίω) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-.): ἔδ-ε- καὶ 2) ῥαγ. Ὁ μέλ. ἔδομαι στερεῖται χρόν. χαρακτηρισ (πρβλ. χέω-χέομαι, πίνω-πίομαι)· οἱ δὲ συντελ. χρόνοι λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλ. Ὁ ἔνεργ. πρκ. καὶ ἕπερσ. τρέπει τὸν θεμ. χαρακτηρισ ε εἰς ο, ὃ δὲ παθ. πρκ. φυλάττει αὐτὸν βραχύν καὶ κατόπιν αὐτοῦ λαμβάνει δ. (πρβλ. γεγέλᾶμαι, ἠμώμο-δ-ται κλ. Τὸ ῥημ. ἔδωδῆ γίνεται διὰ διπλασιασμοῦ.

Σημ. 2. Συνών. τῆ ἔσθίω εἶναι τὰ: γείομαι ὀινοῦμαι, βιβρώσκω καὶ τρώγω (ὄπερ ὡς πεποιημένη λέξις λαμβάνεται κυρίως ἐπὶ σκληρῶν καὶ ὠμῶν τροφῶν).

Ἐστιάω-ῶ (=φιλεύω, φιλοξενῶ, ἐρτάζω διὰ συμποσίου, πανηγυρίζω), πρτ. εἰστιάων, [μέλ. ἐστιά'σω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. εἰστιάσα, πρκ. εἰστιάσκα, [ὑπερσ. εἰστιάσκην μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἐστιάομαι, πρτ εἰστιάομην, μέσ. μέλ. ἐστιάσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. εἰστιάσθην, πρκ. εἰστιάσμαι, [ὑπερσ. εἰστιάσκη μτγν.]. Ῥημ. ἐστιάσις, ἐστιάμα, [ἔστιακτήρ (ἐξ οὗ ἔστιακτήριον)], ἐστιάτωρ (ἐξ οὗ ἔστιακτόριον), [ἔστιακτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔστια (πρβλ. λατ. vesta). Τὸ ὄ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλα εἶχεν ἐν ἄσχη F· οἱ δὲ ἱστορικοὶ χρόνοι δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔνεστ. καὶ μέλλοντος. Ὁ θεμ. χαρικτ. ἄ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥημ. τελῶν ἔκτεινεται εἰς ἄ, διότι πρὸ αὐτοῦ ἵπασθαι ι. Συνών.: εὐχέω-ῶ, δειπνίζω.

Ἐτοιμάζω, πρτ. ἠτοιμάζον, μέλ. ἐτοιμάσθω, [τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' (Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. παρασκευάζω ἢ τῆς περιφρ. ἔχω τι ἔτοιμον:), ἀόρ. παρεσκευάσα ἢ ἐτοιμόν τι ἔσχον [ἢ ἠτοιμάσα], πρκ. παρεσκευάσκα ἢ ἐτοιμόν τι ἔσχηκα [ἢ ἠτοιμάσκα]. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, πρτ. ἠτοιμαζόμην, [μέσ. μέλ. ἐτοιμάσομαι μτγν.]. μέσ. ἀόρ. ἠτοιμασάμην, πρκ. ἠτοιμάσμαι, ὑπερσ. ἠτοιμασάμην. Ῥημ. [ἔτοιμασία, ἐτοιμαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔτοιμος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ad-) ὦ (=) αἰὼ ὀδοντ. πρβλ. ῥοράζω καθ' ὃ καὶ γυμνός—γυμνάζω κλ. κλ. Ὅθεν θεμ. ἀναλογ. ἐτοιμαῶ-. Ἄντι μέσ. ἐτοιμάζομαι λέγεται καὶ: ἐτοιμῶς ἔχω καὶ ἐτοιμός εἰμι καὶ παρασκευάζω ἑμαυτὸν ἔτοιμον.

Εὐδαιμονέω-ῶ (=εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), πρτ. ἠδαιμῶνουν, μέλ. εὐδαιμονήσω, ἀόρ. ἠδαιμονήσα, [πρκ. ἠδαιμονήσκα καὶ ὑπερσ. ἠδαιμονήσκην μτγν.]. Ῥημ. [εὐδαιμονήμα].

Σημ. 1. Τὸ ὄ εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ εὐδαίμων (ἐξ οὗ καὶ εὐδαιμονία, εὐδαιμονικός, εὐδαιμονίζω) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄνθος (θ. ἄνθος-) ἄνθεω-ῶ. Λέγεται καὶ: εὐδαίμων εἰμι καὶ εἰς εὐδαιμονίαν καθ' ὄταμαι.

Σημ. 2. Συνών: εὐ ἢ (καλῶς) πράττω (καὶ σπν. εὐπραγῶ), εὐτυχῶ, εὐπ-

μερῶ, εὐθηνέω-ῶ ἢ εὐθενέω-ῶ ἀντίθ. δὲ τῷ εὐδαιμονῶ εἶναι τό : κακοδαιμονέω-ῶ.

Εὐδαιμονίζω (μτθ=θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, καλο-
τυχίζω), πρτ. ηὐδαιμονίζον, μέλ. εὐδαιμονιῶ, ἀόρ. ηὐδαιμονίσα,
πρκ. εὐδαιμονίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐδαιμονίσας εἶχον. Παθ. μόνον εὐ-
δαιμονίζομαι. Ῥημ. εὐδαιμονισμο, [εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐδαίμων κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλπίς-) (ἐλπίζω, καθ'
δ (ἀγών-) ἀγωνίζομαι κτ κτ. Τὸ μέσο αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμ.:
εὐδαιμονίζω ἑμαυτόν. Συνών.: μακαρίζω, ζηλώω-ῶ.

Εὐδοκιμέω-ῶ (ἄμτθ.=ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, φήμην, ἐπαι-
νοῦμαι), πρτ. ηὐδοκίμουν, μέλ. εὐδοκιμήσω, ἀόρ. ηὐδοκίμησα,
πρκ. ηὐδοκίμηκα, [ὑπερσ. καὶ παθ. φωνή μτγν.] Ῥημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδόκιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐδο-
κέω-ῶ σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἄνθος-άνθω. Ὡς μτθ. τοῦ εὐ-
δοκιμῶ εἶναι τό : εὐδοκιμῶν τινα ποιῶ. Ἀντί τοῦ εὐδοκιμῶ λέγεται
καί: εὐδοκίμος εἰμι (ἢ γίγνομαι). Συνών.: εὐδοξέω-ῶ ἀντίθ. δέ:
[ἀδοξέω ὦ], κακοδοξῶ.

Εὐδοξέω ὦ (=ἔχω καλὴν δόξαν, εὐδοκιμῶ), πρτ. ηὐδόξουν,
μέλ. εὐδοξήσω, ἀόρ. ηὐδόξησα, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. ἢ ἐκ τῶν συνων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδόξος, ὅπερ ἐκ τοῦ εἶ' καὶ δόξα
σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἄνθος-άνθω. Ἀντί τοῦ εὐδοξῶ λέγεται
καί: εὐδόξος εἰμι. Συνών.: εὐδοκιμέω ὦ ἀντίθ. δέ:[ἀδοξῶ], κακοδοξῶ.

Εὐδῶ (=κοιμῶμαι) καὶ συνήθ. καθεύδω, οὐδ.: πρτ. ηὐδον
καὶ συνήθ. ἐκάθειδον ἢ καθηῦδον, μέλ. καθευδήσω, τὰ δ' ἄλλα
ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. καθευδητέον.

Σημ. Θέμ. (σευδ=) εὐδ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) εὐδ-ε-. Τὸ
ῥ. διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὐξῆσιν (πρβλ. κάθημαι καὶ καθίζω).

Συνών.: καταδαρθάνω, κοιμῶμαι, καὶ ὑπνώτω, ὧν ἀφρη. οὐσ.
εἶναι τὸ ὑπνος. Ἀντίθ : ἀγρυπνέω-ω, ἐγρηγόρα.

Εὐεργετέω-ῶ, πρτ. εὐεργέτουν [καὶ εὐηργέτουν,] μέλ. εὐεργε-
γήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργέτησα, πρκ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέ-
τηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, παθ. ἀόρ. εὐεργετήθην,
πρκ. εὐεργέτημαι [καὶ μτγν. εὐηργέτημαι], ὑπερσ. εὐεργετήμην, τὰ
δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐεργέτης, (ἐξ οὗ καὶ εὐεργεσία,
εὐεργετικός) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ εὐτυχή; (θ. εὐτυχσο=)
εὐτυχῶ. Διαφορεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν αὐξῆσιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν.
Ἀντί τοῦ εὐεργετῶ λέγεται καί: εὐεργέτης εἰμι, εὐ' ὄρω, παθ. δέ: εὐεργε-
γεία (ἢ εὐεργέτημά) ἐστί. Συνών. τῷ εὐεργετῶ εἶναι τό : εὐ' ποιῶ,
ὧν παθ. τό : εὐ' πάσχω.

Εὐθυμέομαι-οὔμαι (=εἶμαι εὐθυμος), ἀποθ. πρτ. ηὔθυμούμην, μέλ. εὐθυμήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: εὐθυμίας ἐμπίμπλαμαι. Ῥημ. εὐθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐθυμος (ἐξ οὗ καὶ εὐθυμία) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) **κρατῶ-κρατοῦμαι**. Ὡς μτβ. εἶναι τό: εὐθυμίας παρέχω τινί. Παρά ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἑνεργ. τύπος εὐθυμέω-ῶ. Ἄντιθ.: ἀθυμέω-ῶ.

Εὐλαβέομαι-οὔμαι (=φοβοῦμαι, προφυλάττομαι, συστέλλομαι, σέβομαι, λατρεύω), ἀποθ. παθ. πρτ. ηὔλαβούμην, μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ηὔλαβήθην, πρκ. -ηὔλαβημαι. Ῥημ. εὐλαβητέον καὶ δι-ευλαβητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐλαβής (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιρρ. εὔ καὶ λαμβάνω), ἐξ οὗ καὶ εὐλάβεια. Ἄντι τοῦ εὐλαβοῦμαι λέγεται καί: εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβῆς εἶμι καὶ εὐλαβῶς διάκειμαι πρὸς τι.

Εὐλογέω-ῶ (=λέγω καλοὺς λόγους, ἐπαινῶ τινα, ἐγκωμιάζω), πρτ. ηὔλόγουν, μέλ. ἐγκωμιάσομαι [καὶ εὐλογήσω], ἀόρ. ηὔλόγησα, πρκ. εὐλογήσας ἔχω, ὑπερσ. εὐλογήσας εἶχον. Παθ. εὐλογοῦμαι, καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. εὐλογήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [εὐλογητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὔ-λέγω (ὅπερ καὶ οὕτω κατὰ διάστασιν εὐρίσκεται) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματ. (ἴδρα ἐγκωμιάζω σημ.). Ὡς παθ. τοῦ εὔ λέγω τινὰ εἶναι τό: εὔ ἀκούω ὑπό τινος. Συνώνων: ἰδὲ ἐγκωμιάζω σημ. 2. Ἄντιθ.: κακολογῶ, κακῶς λέγω τινὰ, κατηγορῶ κλ.

Εὐρίσκω, πρτ. ηὔρισκον, μέλ. εὐρήσω, ἀόρ. β' ἤϊρον (εὔρω· εὔροισι· εὐρέ· εὐρεῖν· εὐρών), πρκ. ἤϊρηκα, ὑπερσ. ἤϊρηκῶς ἦν. Μέσ. εὐρίσκομαι (=ἀπολύω, ἐπιτυγχάνω τινός), πρτ. ηὔρισκόμην, μέσ. μέλ. εὐρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤϊρόμην, πρκ. ἤϊρημαι. Παθ. εὐρίσκομαι, πρτ. ἤϊρισκόμην, παθ. μέλ. εὐρεθίσομαι, παθ. ἀόρ. ἤϊρέθην, πρκ. ἤϊρημαι, ὑπερσ. ἤϊρήμην. Ῥημ. εὔρεσις, εὔρημα, εὐρετής (ἐξ οὗ εὐρετήριον) (καὶ σύνθ. ἐφευρετής), εὐρετός, εὐρετέον.

Σημ. Θέμ. εὔρ- καὶ (προσλήγει τῶν προσφ. **ιδκ-** καὶ **-ε-**): εὔρ-ιδκ- καὶ εὔρ-ε.—Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων. Ὁ θέμ. χαρῶντι εὐ ἐκτείνεται πανταχοῦ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν πλὴν τοῦ παθ. μέλ. **εὐρεθίσομαι** καὶ τοῦ παθ. ἀορ. **ἤϊρέθην**. Ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 400—350 π. Χ. φέρεται μόνον ἢ εἰς **νν** ἀΐξεις, ἐν δὲ τοῖς κειμένοις καὶ ἢ εἰς **νν** καὶ ἢ εἰς **εν**. Ἄντι τοῦ εὐρίσκω λέγεται καί: **εὐρημα ποιοῦμαι**, **εὐρημα** ἔχω, εὐρετής γίγνομαι τινος.

Εὐτακτέω-ῶ (ἀμτβ. = εἶμαι εὐτακτος) μόνον ὁ ἐνεστώς, ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. κατὰ περίφρασιν.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτακτος (ἐξ οὗ καὶ εὐταξία) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελεῶ. Ἀντί τοῦ εὐτακτέω λέγεται καί: εὐτακτός εἰμι καὶ μτβ.: εὐτακτὸν τινα ποιῶ.

Εὐτρεπέζω (= παρασκευάζω, διευθετῶ, βάλλω τι εἰς τάξιν, ἐπισκευάζω (τείχη) κλ.)· πρτ. ἠὲτρεπέζον, ἀόρ. ἠὲτρεπέσσα, πρκ. εὐτρεπέσας ἔχω, ὑπερσ. εὐτρεπέσας εἶχον. Μέσ. εὐτρεπέζομαι, πρτ. ἠὲτρεπέζομην, μέσ. ἀόρ. ἠὲτρεπέσάμην, καὶ πρκ. ἠὲτρεπέσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον].

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτρεπής (ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ τρέπω) καὶ σχηματίζεται κατὰ τὸ ἐλπίς ἐλπίζω. Ἀντί τοῦ εὐτρεπέζω λέγεται καί: εὐτρεπής εἰμι καὶ εὐτρεπέως ἔχω. Συνών. : ἀρετῶ, [καὶ ποιητ. ἀρετύω], ἐτοιμάζω, παραἐπιδοκευάζω.

Εὐτυχέω-ῶ, πρτ. ἠὲτύχουν, μέλ. εὐτυχῆς ἔσομαι [καὶ εὐτυχῆσω ποιητ.], ἀόρ. ἠὲτύχησα, πρκ. ἠὲτύχηκα, ὑπερσ. ἠὲτυχήκειν καὶ παθ. πρκ. ἠὲτύχημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. εὐτύχημα.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτυχῆς. Ἀντί τοῦ εὐτυχῶ λέγεται καί: εὐτυχία χροῶμαι. Συνών. δρα εὐδαιμονέω-ῶ σημ. Ἀντίθετ. δέ: ἀ(δυσ)τυχῶ, κακοτυχῶ.

Εὐφραίνω (= εὐχαριστῶ τινα, χαροποιῶ, τέρπω), πρτ. ἠὲφραινον, [μέλ. εὐφρανῶ ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἠὲφραῖνα, πρκ. καὶ ὑπερσ. περιφρ. Μέσ. εὐφραίνομαι, πρτ. ἠὲφραινόμην, μέσ. μέλ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μέλ. ὧς μέσ. εὐφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὧς μέσ. ἠὲφρανθήην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [εὐφραντός, εὐφραντέος].

Σημ. 1. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐφρον, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρον, (ποθλ. καὶ ἄφρων [ἀφραίνω]). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω (ὃ ἰδέ)· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. εὐφραῖν—λέγεται δὲ καί: εὐφροσύνην τινὶ παρέχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ εὐφραίνω εἶναι τὰ: θέλω, κηλέω-ῶ καὶ τέρπω· τῷ δὲ μέσῳ εὐφραίνομαι τὸ: ἵδομαι (ὅπερ καὶ ἰσχυρότερον), χαίρω καὶ ἀγάλλομαι. Ἀντίθετα δὲ τῷ εὐφραίνομαι εἶναι τὰ: ἄχθομαι, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι.

Εὐχομαι, πρτ. ἠὲχόμην, μέσ. μέλ. εὐξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠὲξάμην, πρκ. [ἠὲχμαι] μόνον ἠὲχται (μετὰ παθ. διαθ.), [ὑπερσ. ἠὲχμην μτγν.]. Ῥημ. εὐκτός (ἐξ οὗ ἀπενκτός, πολύευκτος), εὐκτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐχή. Τὸ ῥ. εἶναι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀναύρητοι τύποι: εὐχόμεν καὶ εὐξάμεν. Τὸ εὐχόμεν λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ κατεύχουμαι ἐπὶ κακοῦ καὶ εἶναι συνών. τῷ καταρῶμαι. Ἀντὶ τοῦ εὐχόμεν λέγεται καί: εὐχὰς (ἢ) εὐχὴν ποιεῖν καὶ εὐχὴ χρῶμαι καὶ παθ.: εὐχαὶ εἶδιν (ἢ γίγνονται).

Εὐωχέω-ῶ (=φιλεύω, ζενίζω), πρτ. εὐώχουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. ἐστιῶ. Μέσ. εὐωχοῦμαι (=τρώγω), πρτ. εὐωχούμην, μέσ. μέλ. εὐωχήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. εὐωχήθην, τᾶλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ συνων. ἐσθίω. Ῥημ. [εὐώχηςις, εὐωχητής (ἐξ οὗ εὐωχητήριον=τόπος εὐθυμίας, ἡδονῆς), εὐωχητέος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύν. ἐκ τοῦ εὐ καὶ τοῦ ποιητ. ὄχη (=τροφή) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφρ.: εὐωχία γίγνεται: Συνών. ἐδουάω-ῶ, δειπνίζω-ἐδθίω.

Ἐφίεμαι (=ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι), πρτ. ἐφιέμην καὶ πρκ. (ἐφεύμι) μόνον κατὰ μτγ. ἐφειμένος, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἔφειςις, [ἐφετός (ἐξ οὗ ἐφετικός)]

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι μεσ. διαθέσεως τοῦ ἐφίημι (ὅπερ συνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ἴημι). Συνών. τῷ ἐφίεμαι εἶναι τὰ: ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, θέλω, βούλομαι.

Ἐφοδεύω (=περιέρχομαι ὡς περίπολος, περιπολῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐφώδευον, μέλ. ἐφοδεύσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. περιπολῶ. Ῥημ. [ἐφοδεῖα, ἐφοδευτής, ἐφοδευτέος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ ἐφοδος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ὄδος) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω.

Ἐφοδιάζω (=παρέχω καὶ προμηθεύω ἐφόδια) Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτγ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἐφοδιασάμενος, τὰ δ' ἄλλα μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. διὰ περιφρ. Ῥημ. [ἐφοδιασμός, ἐφοδιαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐφόδιον) ἐφόδια (=τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀναγκαῖα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (αγοά-j-ω) ἠράζω, καθ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω κλ. Ἀντὶ τοῦ ἐφοδιάζω λέγεται καί: ἐφόδια παρασκευάζω τινί, ἐφόδια δίδωμι ὡς μτβ. δέ: ἐφόδιον ἔχω, οὗ ἀντίθ. ἐφοδίων ἀποροῶ.

Ἐφορεύω (=ἐπιβλέπω), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. ἐπιβίβλω ἢ ἐφορῶ. Ῥημ. ἐφορεῖα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ ἐφορος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ὄραω-ῶ) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω.

Ἐχω, πρτ. εἶχον, μέλ. ἔξω καὶ σχήσω, ἀόρ. β' ἔσχον (ὕποτ. σχῶ. εὐκτ. σχοίην, -οίης κλ. καὶ ἐν συνθέσει -σχοίμι: προστ. -σχές,

ἔτω, κλ.· ἀπαρ. σχεῖν· μτγ. σχών), πρκ. ἔσχηκα. Μέσ. και παθ. ἔχομαι, πρτ. εἰχόμεν, μέσ. μέλ. και ὡς παθ. ἔξομαι και -σχήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' και ὡς παθ. -ἔσχόμεν, πρκ. -ἔσχημαι, [ὁ δὲ παθ. μέλ. σχεθήσομαι, και παθ. ἀόρ. ἐσθέθην μτγν.]. Ῥημ. ἔξις, σχέσις, σχῆμα [ὄχεύς, ὄχος, ὄχη, ἐξ οὗ] (παροχή, ὑπεροχή κλ.), μέτοχος, ἠνί-οχος, (ῥαβδοῦχος, κληροῦχος, νουν-εχής, [ἐκτός, ἐξ οὗ] (ἀνεκτός, καθεκτός κλ.)), ἐκτός, -έον, [σχετός, ἐξ οὗ] (ἀνασχετός), [σχετέος, ἐξ οὗ] (ἐπισχετέος κλ.).

Σημ. 1. Θέμ. δεχ-, ἐξ οὗ (συγκοπῆ μὲν τοῦ θέμ. ε:) δεχ- (μεταθέσει, δέ:) ὄχε. — Τὸ ὄ. ἔχει και τὰς τέσσαρας διαθέσεις, ἀπαντᾷ δὲ και σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ πρτ. ἀνέσεται διὰ τοῦ εἰ ἔνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ ὄ. ὄπερ ἐν μὲν τῷ ἔνεστ. δὲν μεταβάλλεται εἰς δασείαν, διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασὺ χ, ἐν δὲ τῷ μέλ., ἐκλιπόντος τοῦ β' δασέος, μεταβάλλεται κανονικῶς εἰς δασείαν. Τὸ ἔχω κεῖται ἐνίοτε ἀμτβ. ὡς ἐν τῇ φράσει ἔχε δ᾽· (=κρατήσου, στάσου) ὡσαύτως τὰ σύνθ. ἀνέχω (ἐπὶ ἡλίου=ἀνατέλλω· ἐπὶ ὑετοῦ=παύομαι), ἀντ-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, περι-, προ-, ὑπερ-έχω. Τὰ σύνθ. ἀνέχομαι και ἀμπέχομαι ἀνέσονται ἔσθθεν και ἔξωθεν.

Σημ. 2. Τὸ ἔχω μετ' αἰτ. συντασσόμενον εἶναι ἔνεργ. και σημαίνει ἔχω εἰς χεῖράς σου, κρατῶ· μετ' ἐπιρρ. δὲ εἶναι οὐδέτ.: εἰ ἔχω (=καλῶς ἔχω) ὅταν δὲ συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφ. = τῷ δύναμαι. Αἱ φράσεις: ἀναγκαιῶς ἔχει (=ἀναγκαιῶν ἔστι), καλῶς ἔχει (=καλῶν ἔστι) και τὸ παρέχει (=ἐπιτρέπεται) κενῆται ἀπροσώπως.

Σημ. 3. Τὸ ἡδουχίαν ἔχω (=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ φύσει φιλησύχων, ἀλλ' ἡσυχάζόντων ἔνεκα περιστάσεώς τινος, τὸ δὲ ἡδουχίαν ἄγω (δρα ἄγω. σημ.) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων. ἔάν τις δὲν διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν των. Τό: παρέχω τινὶ πράγματα (=ἐνοχλῶ) ἔχει ὡς πρὸς τὰ πράγματα ἔχω.

Ἐψω (=βράζω, μαγειρεύω), μέσ. μ. μέλ. ὡς ἔνεργ. ἐψήσομαι, ἀόρ. ἤψησα, πρκ. ἐψήσας ἔχω, [και ἔψηκα μτγν.], ὑπερσ. ἐψήσας εἶχον. Παθ. ἐψομαι· πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. και μτγν. Ῥημ. ἔψησις, ἔψημα, ὄψον [ἐψητής, ἐψητήρ], ἐψητός, ἐψθός, ὀπτός.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. σ (§ 8) και -ε- (§ 6) (ἐπ-σ=) ἐψ- και ἐψ-ε-. Τὰ ῥημ. ὄψον και ὀπτός δὲν ἐφύλαξαν τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος.

Σημ. 2. Συνών τῷ ἔψω εἶναι τὸ ὀπτάω-ω, [(Και τὸ μὲν ἔψω ἑκρῶς =βράζω) λέγεται ἐπὶ λαγάνων, κρέατος κλ., τὸ δὲ ὀπτῶ (=ψήνω) ἐπὶ ἄρτου, κρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλ. Τοιαύτη δὲ διαφορὰ ὑπάρχει και μεταξὺ τῶν: ἐψητός (=βραστός) και ὀπτός (=ψητός), ἐψηθός και ὀπτθός], [μαγειρεύω] και μάγειρός εἶμι.

Z

Ζεύγνυμι (=ζεύγω), πρτ. ἐζεύγνυν, [μέλ. ζεύξω], ἀόρ. ἐξευξα-
πρκ. ζεύξας ἔχω, ὑπερσ. ζεύξας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνυμαι,
[πρτ. ἐζευγνύμην, μέσ. μέλ. ζεύξομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐξευξά-
μην, [παθ. μέλ. ζευχθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἐζεύχθην καὶ
β' ἐζύγην, πρκ. ἐζευγμαί, [ὑπερσ. ἐζεύγμην μτγν.]. Ῥημ. ζυγός,
[ζεύξις, ἐξ οὗ] (σύζευξις), ζεύγμα, [ζεύγλη, ζευκτής ἢ ζευκτήρ,
ζευκτός].

Σημ. Θέμ. ζυγ • καὶ ἰσχυρ. ζευγ- (πρβλ. φυγ-, φευγ-), ἐξ οὗ (προσ-
λήψει τοῦ προσφ. -νυ-) ζεύγ-νυ-μι καὶ παρὰ μτγν. ζευγ-νύ-ω Συνών.:
ζυγώ-ω, οὐνδέω, οὐνάπτω, οὐναρμώω, αἴτινα καὶ ἀναπληροῦσι τοὺς
μτγν. χρόνους.

Ζέω (=βράζω), (ζέεις=) ζεῖς, (ζέει=) ζεῖ κλ., [πρτ. ἐζεον,
μέλ. ζέσω], ἀόρ. ἐζεσα, [παθ. ἀόρ. ἐζέσθην καὶ πρκ. ἐζεσμι]. Ῥημ.
ζέσις, ζήλος (ἐξ οὗ ζηλόω-ω), [ζέσμα ἢ ζέμα, ζεστός].

Σημ. Θέμ. ζεδ-, ἐξ οὗ (ζέ σ)-ω=) ζέω. Τὸ ζέω καὶ ἐν γένει πάντα τὰ
εἰς -έω τὰ ἔχοντα τὸ θέμα μονοσύλλ. συναίρουσι τὸν χαρακτηριστῆρα ε μόνον
ὅπου ἀπαντᾷ ε ἢ ει. Ἐν τῷ ἀορ. (ἐ-ζεσ-σ-α=) ἐζεσα ἐγένετο ἀπλοποίη-
σις τοῦ διττοῦ σ, δι' ὃ καὶ ὁ χαρακτηριστῆρ ε δὲν ἐξετάθη εἰς η. Συνών.: βραττ-
(σδ)ω [ἢ βράζω].

Ζηλοτυπέω-ω (=εἶμαι ζηλότυπος), πρτ. ἐζηλοτύπουν, τὰ
δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ. ζηλό-
τυπός εἰμι. Ῥημ. [ζηλοτύπησις].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζηλότυπος (ὅπερ ἐκ τοῦ ζῆλος
καὶ τύπτω), ἐξ οὗ καὶ **ζηλοτυπία** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κρά-
τος-κρατῶ.

Ζηλώω-ω (=ζηλεύω, μιμοῦμαι), πρτ. ἐζήλουν, μέλ. ζηλώσω
ἀόρ. ἐζήλωσα, πρκ. ἐζήλωκα. Παθ. ζηλοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν
συνων. ἢ κατὰ περιφρ. τῶν μονολ. ὄντων μτγν. Ῥημ. ζήλωσις,
ζήλωμα, ζηλωτής, ζηλωτός, ζηλωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ζῆλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ζέω. Ἄντι τοῦ ζηλῶ λέγεται καὶ
ζηλωτής εἰμι τινος παθητ. δέ: **ζηλωτός εἰμι ὑπό τινος**. Συνώνυμα
μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, μιμοῦμαι.

Ζημιόω-ω (=ζημιώνω, τιμωρῶ τινα σωματικῶς ἢ χρηματι-
κῶς, βλάπτω) πρτ. ἐζημίουν, μέλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, πρκ.
ἐζημίωκα, [ὑπερσ. ἐζημιώκειν μτγν.]. Παθ. ζημιοῦμαι, πρτ. ἐζη-
μιούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ζημιώσομαι, παθ. μέλ. ζημιωθήσομαι,

παθ. ἀόρ. ἐζημιώθην, πρκ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. ἐζημιώμην. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀνακλειυμ. : ζημιῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ζημιόμα, [ζημιώσις, ζημιωτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ζημία κατ'ἀναλογ. τοῦ δῆλος-δουλῶ. Ἀντὶ τοῦ ζημιῶ λέγεται καὶ περιφρ. : ζημίαν ἐπιτίθηναι (ἢ ἐπιτίθεμαι, προτίθηναι ἢ προτίθεμαι) παθ. δέ : ζημίαν λαμβάνω καὶ ζημία ἔσθι μοι. Ἀντίθ. : κερδαίνο.

Ζητέω-ῶ, πρτ. ἐζήτουν, μέλ. ζητήσω, ἀόρ. ἐζήτησα, πρκ. ἐζήτηκα. Παθ. ζητοῦμαι, πρτ. ἐζητούμην, παθ. ἀόρ. ἐζητήθην, πρκ. ἐζήτημαι, τὰ δ' ἄλλα παρ' Ἄττ. ἐκφέρονται περιφρ. Ῥημ. ζήτησις (ἐξ οὗ ζητήσιμος), ζήτημα, ζητητής (ἐξ οὗ ζητητικός), [ζητητός, ζηητέος].

Σημ. Θέμ. ζητε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ ζητέω λέγεται καὶ : ζήτησίην ποιοῦμαι καὶ παθ. : ζήτησίς ἐσθι (ἢ γίγνεται). Συνών. ἰδὲ αἰτέω-ῶ.

Ζήω-ῶ, (ζῆεις=) ζῆς, (ζῆει=) ζῆ κλ., πρτ. (ἐζήον=) ἔζων, (ἐζῆεις=) ἔζης κλ. μέλ. ζήσω καὶ συνήθως βιώσομαι (καὶ [ζήτομαι] ζήσεται ἀπαξ), ἀόρ β' ἐβίον, ὑποτ. βιώ -ως, κλ.· εὐκτ. βιῶν, βιῶνης, κλ.· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρ. βιώναι· μτγ. βιούς, -ούσα, -όν), πρκ. βεβίωκα, [ὑπερσ. ἐβεβιώκειν μτγν.]. Ῥημ. ζώῃ, ζωὸς (ἐξ οὗ ζῶιον=ζῶον).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (ὄρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ θέμ. 1) ζη- καὶ 2) βιο- (ἐκ τοῦ βίος· ὄρα βιδῶ-ῶ). Παρὰ μτγν. εὐρηγται καὶ οἱ τύποι· προστ. τοῦ ἐνεστ. ζῆθι, μέσ. μέλ. ζήσομαι, ἀόρ. ἐζήσα, καὶ πρκ. ἐζήκα. Τὸ ζῶ ὡς καὶ τὰ : πεινῶ, διψῶ, κνῶ, θυῶ, ψῶ, χρω, καὶ χρῶμαι ἔχουσι θέμ. εἰς -η καὶ συναιροῦνται κανονικῶς εἰς η καὶ η. Ἀντὶ τοῦ ζῶ λέγεται καὶ : τὸν βίον ποιοῦμαι καὶ βίος ἔσθι μοι. Ἀντίθ. ἀποθνήσκω, τελευτῶ, ἀπόλλυμαι.

Ζωγραφέω-ῶ (=ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω), μέλ. ζωγραφίσω. Παθ. ζωγραφοῦμαι, καὶ πρκ. ἐζωγράφημαι, τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ γράφω. Ῥημ. ζωγράφημα, [ζωγράφησις, ζωγραφητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζωγράφος, (ὅπερ ἐξ τοῦ ζῆα καὶ γράφω)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀνθος-άνθῶ. Συν. γράφω, ποικιλῶ.

Ζωγρέω-ῶ (=συλλαμβάνω ζῶντα, αἰχμαλωτίζω), ἀόρ. ἐζώγησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ζῶντινα λαμβάνω. Παθ. ἀόρ. ἐζωγήθην καὶ πρκ. ἐζώγημαι. Ῥημ. [ζώγημα, ζωγρέυς].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζῶός-ζῶς καὶ ἀγρέω (ποιητικὸν ἀγρέω).

Ζώννυμι (=ζώνω, περιβάλλω διαζώνης), ἀόρ. -έζωσα, παθ. πρξ. -έζωται καὶ μτχ. διεζωμένος, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ζώνην (-η) περιβάλλω. Ῥημ. ζῶμα (ἐξ οὗ διάζωμα, περίζωμα), ζώνη, ζωστήρ [ἡ ζώστης, ζωστός, ἐξ οὗ] (ἄ-ζωστος).

Σημ. Θέμ.: 1) ζῶδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: ζῶσ-νυ-μι=) ζώννυμι καὶ 2) ζω-, ἐξ οὗ ἔ-ζω-ται. ζῶ-μα κλ. Ὁ παθ. καὶ μέσ. πρξ. ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. καὶ ἐκ θέμ. ζῶδ-: ἔζωδμαι—ἔζωδται—ἔζω-όμενος κλ.

Ζωπυρέω-ῶ (=ζωογονῶ). Παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, πρξ. ἀνεζωπυρούμην καὶ μτχ. πρξ. ἀνεζωπυρημένος, τὰ δ' ἄλλα ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ποιητικ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ ἐξ-άπτω. Ῥημ. ζωπύρημα, [ζωπύρησις (ἐξ οὗ ἀναζωπύρησις), ζωπυρητέον].

Σημ. Τὸ ῥημ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζῶ-πυρον(=ἄνθραξ ἀνημένος πρὸς ἔναυσιν τοῦ πυρός ἐπιτήδειος· καὶ μτφρ.=λείψανόν τι εἰς ζωογόνησίν τινος χρήσιμον).

Η

Ἡβάσκω (=ἀρχίζω νὰ γίνωμι ἔφηβος), μόνον κατ' ἐνεστώτα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς φράσεως: εἰς ἥβην ὄρμῶμαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἑναρκτ. τοῦ ἡβάω.

Ἡβάω-ῶ (=εἶμαι ἐν τῇ ἡβικῇ ἡλικίᾳ, ἀμύζω), [πρξ. ἡβῶν], -ἡβήσω, ἀόρ. ἡβησσ, πρξ. ἡβηκα, [ὑπερσ. ἡβήκειν Ἡροδοτ.]. Ῥημ. [ἡβήτωρ, ἡβητής ἢ ἡβητήρ (ἐξ οὗ ἡβητήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡβη (δωρ. ἡβα ἢ ἄβα), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίρ. ἡβηδόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: παρηβῶ(=εἶμαι παρήλιξ), ἐβηβῶ, ὅπερ λέγεται καὶ: ἐβηβος γίγνομαι, εἰς ἐβηβους εἰδέρομαι, εἰς ἐβηβους ἐγγράφομαι.

Ἡγεμονεύω (=εἶμαι ἡγεμών), ἀόρ. ἡγεμόνευσα. Παθ. ἡγεμονεῦσθαι, τὰ δ' ἄλλα παρ' Ἀττ. ἐξεφέροντο περιφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡγεμών, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι) ἐξ οὗ καὶ ἡγεμονία. σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ἡγεμονεῖω λέγεται καὶ: ἡγεμών εἶμι, ἡγεμονίαν ἔχω, ἡγεμονία κοῦμαι. Παθ.: ἡγεμονίας τυγχάνω. Συνών. Ἰδὲ κρατῶ σημ.

Ἡγέομαι—οὔμαι (=προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἀρχῶ, ὀδηγῶ νομίζω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρξ. ἡγοῦμην, μέσ. μέλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγησάμην, [παθ. μέλ. ἡγηθήσομαι μτγν],

παθ. ἀόρ. - ἦγηθην (ὁ ἄπλοος μ. γν.), πρκ. - ἦγημαι. Ῥημ. [ἦγησις, ἐξ οὗ] (διήγησις, ἐξήγησις), [ἦγημα (ἐξ οὗ διήγημα)], ἡγεμών (ἐξ οὗ ἡγεμονία, ἡγεμόσυνα (τά), ἡγεμονεύω, ἡγεμονέω ὦ), [ἡγέτης, ἡγητής, ἢ ἡγητῆρ (οὗ θηλ. ἡγήτειρα), ἡγήτωρ], Ἀγησίλαος, Ἀγησί-πολις Ἅγις καὶ Ἀγίας, (πρβλ. Λῦσις καὶ Λυσίας), ἡγητέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἦγε-. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων· συντάσσεται δέ 1) μετὰ γενικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἄρχω· 2) μετὰ δοτικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὀδύγω, ὅτε ἔχει ἀντίθ. τὸ ἔπομαι· 3) μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτιατ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ νομίζω· καὶ 4) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατικῆς.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἠγοῦμαι ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ νομίζω εἶναι τὰ: οἶομαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ· διαφέρει δὲ τὸ ἠγοῦμαι τῶν συνωνύμων κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ μὲν ἠγοῦμαι τίθεται ἐν τῇ φράσει: **περὶ πολλοῦ ἠγοῦμαι** (= θεωρῶ τι πολλοῦ λόγου ἄξιον), τὰ δὲ συνών. δὲν τίθενται.

ἦδομαι (= εὐφραίνομαι, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι), ἀπαθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἠδόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἠσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἦσθη, πρκ. περιχαρῆς γέγονα. Ῥημ. ἠδονή.

Σημ. Θέμ. ἠδ-. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἐνεργ. ἠδω εἶναι ἴδιον τῶν μ. γν.. ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἀττ. ἠδονὴν παρέχω (ἢ ἐμποιῶ) τινί. Συνών.: εὐφραίνομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρπομαι. Ἀντίθετα δὲ τὰ: ἀχθομαι, λυποῦμαι καὶ ἀνιδῶμαι.

ἠδυπαθέω-ῶ (= ζῶ ἠδονικῶς, πικραδίδομαι εἰς τὰς ἠδονὰς καὶ τρυφάς), [πρτ. ἠδυπάθουν, μέλ. ἠδυπαθήσω], ἀόρ. ἠδυπάθησα, [πρκ. ἠδυπάθηκα]. Ῥημ. [ἠδυπάθημα].

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἠδυπαθής, ἐξ οὗ καὶ ἠδυπάθεια.

ἦκω (= ἔχω ἔλθει): οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὥδε· ἐνεστ. ἔρχομαι, πρτ. ἦα ἢ ἦειν, μέλ. εἶμι, ἀόρ. ἦκον (ἢ ἦλθον), πρκ. ἦκω (ἢ ἔληλυθα), ὑπερσ. ἦκον (ἢ ἔληλυθειν)· μέλ. τετελ. ἦξω (ἢ ἔληλυθῶς ἔσομαι).

Σημ. Θέμ. ἦκ. Τὸ ὅ. ἦκω κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώς, κατὰ δὲ σημασίαν παρακείμενος (δρα εἰσαγ 18, α'), ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. ἦκον ἔχει σημ. ὑπερσ., ὃ δὲ κατὰ σχηματισμὸν μέλ. ἦξω ἔχει σημ. τετελεσμένου μέλ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ ὅ. εἶναι καὶ ἔλλειπτικόν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ἦκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ **προδῆκει**, ὅπερ λέγεται καὶ: **προδῆκόν ἐστι**, (= ἀρμόζει, πρόπει, ἀνήκει) εἶναι ὑπέρσ. καὶ ἀπαντᾷ μόνον καθ' ὅριστ. καὶ ὑποτ. ἐνεστ. καὶ πρτ. (**προδῆκόν ἐστι**, **προδῆκον ἦ**, **προδῆκον ἦν**). Συνων. ἔρχομαι, ἀφικνοῦμαι· ἀντίθ.: οἴχομαι.

ἦμι (= λέγω)· ἰδὲ φημί.

Ἠδυσχάζω (ἀμτβ. = εἶμαι ἡσυχος· μτβ. = καθιστῶ τινα ἡσυχον), πρτ. ἡσύχαζον, μέλ. ἡδυσχάσω, ἀόρ. ἡσύχαζα, πρκ. καὶ ὑπερσ. περιφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡδυσχος (ἐξ οὗ καὶ ἡδυσχία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀδοντοφω. (φραδ-γ-ω =) φράζω, καθ' ὃ καὶ γυμνάζω, ἀτιμάζω κτ. Ἐντὶ τοῦ ἀμτβ. ἡδυσχάζω λέγεται καὶ : ἡδυσχίαν ἔχω, ἡδυσχίαν ἄγω καὶ ἐν ἡδυσχίᾳ εἰμί.

Ἡττώμαι-ῶμαι (= εἶμαι κατώτερός τινος, νικῶμαι ὑπό τινος, καταβάλλομαι) ἀποθ. παθ.· πρτ. ἠττώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἠτήησομαι, κτὶ παθ. μέλ. ἠτηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠτήθηθην, πρκ. ἠττημαι, ὑπερσ. ἠτητήμην. Ῥημ. ἀήτητος [ἤττημα, ἤττητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἠττων κατ' ἀναλογίαν τοῦ νίκη-νικάω. Τὸ ῥ. ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ εἶμαι κατώτερός τινος εἶναι διαθ. οὐδ., ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ νικῶμαι εἶναι παθ., ὁπότε ὡς ἐνεργητικὸν αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ νικῶ. Συνών. : ἐλαττε(σ)όομαι-οὔμαι ἢ : ἠττων εἰμί τινος καὶ νικῶμαι.

Θαλασσοκρατέω-ῶ (= εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης) καὶ πρτ. ἐθαλασσοκράτουν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ. : θαλασσοκράτωρ (ἢ ναυκράτωρ) εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θάλασσα καὶ κρατέω (ἐξ οὗ καὶ θαλασσοκράτωρ) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐγγχειρέω-ω σημ.). Τὸ θαλασσοκράτης (ἐξ οὗ τὸ μτγν. θαλασσοκρατία) ἄχρηστον. Συνών. : ναυκρατέω-ω.

Θάλλω (= βλαστάνω, ἀνθῶ, ἀκμάζω· καὶ μτφ. = εἶμαι εὐδαιμων), [πρτ. ἐθαλλον, μέλλ. θαλήτω, ἀόρ. α' ἔθηλα καὶ β' ἔθαλον, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. τέθηλα, [ὑπερσ. ἐτεθήλειν μτγν.]. Ῥημ. θαλλὸς [καὶ ποιητ. θάλλος, ἐξ οὗ (θαλ-ερός)].

Σημ. Θέμ. θαλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : θαλ-j-ω) θάλλω. Συνών. : ἀνθῶ, βλαστάνω, ἀκμάζω, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὐμερῶ κτ.

Θανατόω-ῶ (= θανατώνω, φονεύω), μέλ. θανατόσω, ἀόρ. ἐθανάτωσα. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. θανατόσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθανατόθην, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. θανάτωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ θάνατος (ὄρα θνήσκω σημ.). Ἐντὶ τοῦ θανατῶ λέγεται καὶ : θανάτω ζημιῶ, κολλάζω τινά· ἐντὶ δὲ τοῦ θανατοῦμαι λέγεται καὶ : θανάτου τυγχάνω. Συνών. : κατακαίνω, κτείνω, φονεύω (ἐνεργ.), ἀποθνήσκω. (παθ).

Θάπτω, πρτ. ἔθαπτον, μέλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα, πρκ. ταφᾶς πεποιῆμαι [καὶ τέταφξ], ὑπερσ. ταφᾶς ἐπεποιῆμην [καὶ ἐτετάφειν μτγν.]. Παθ. θάπτομαι, πρτ. ἔθαπτόμην, παθ. μέλ. β' ταφήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐτάφην, πρκ. τέθαμμαι, ὑπερσ. ταφῆς ἐντετυχηκῶς ἦν [καὶ ἐτεθάμμην ποιητ. καὶ μτγν., ὡς καὶ ὁ τετελ. μέλ. τεθάφομαι]. Ῥῆμ. τάφος, ταφή, [θαπτήριον, θαπτέον, θηαπτος].

Σημ. Θέμ. **θαφ-** καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ-: θαφ-τ=) **θαπτ-** (ὄρα ἄπτω σημ.). Ἐν τοῖς: **ταφύδομαι, ἐτάφην, τέθαμμαι** καὶ τοῖς ῥῆμ. **τάφος** καὶ **ταφή** τὸ θ τοῦ θέμ. ἐτράπη εἰς τὸ ὁμόφωνον αὐτοῦ ψιλόν τ, διότι ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ τὸ δασύ φ. Ἐντὶ τοῦ **θάπτω** λέγεται καὶ: **ταφᾶς ποιῶμαι** (τὸ δὲ **ταφᾶς ποιῶ** ἔνεργ. = ἐπιτρέπω τὰς ταφᾶς) ὡς παθ. δέ: **ταφῆς ἐντυγχάνω**. Συνών: **κατορύσσω**.

θαρορέω-ῶ καὶ **θαρορέω-ῶ** (ἀμτβ. = ἔχω θάρρος), πρτ. ἐθάροσουν καὶ ἐθάροουν, μέλ. θαρορήσω καὶ θαρορήσω, ἀόρ. ἐθάροσησα καὶ ἐθάρορησα, πρκ. τεθάροσηκα, ὑπερσ. θάρσος εἰλήφειν. Ῥῆμ. θάρσησις, [θαρσητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ **θάρρος** καὶ (κατ' ἀφουοίωσιν τοῦ ὁ πρὸς τὸ ρ:) **θάρρος**. Τὸ θ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. ἀνά καὶ ἀπό. Ἐντὶ τοῦ **θαρορέω** ἢ **θαροῶ** λέγεται καὶ: **θάρρος** ἢ **θάρρος λαυδάνω, θάρρος ἐγγίγνεται μοι** (ἢ **ἐμπίπτει μοι**), ὡς μτβ. δὲ εἶναι τὸ: εἰς **θάρρος καθιδέτημι** **τινα, θάρρος ἐμποιῶ** **τινι, θάρρος παρέχω** καὶ τὸ ῥῆμ. **θαρορένω** ἢ **θαρορένω**. Συνώνυμα καὶ ἀντίθετα ἰδὲ **τολμῶ** σημ.

θαρορένω καὶ **θαρορένω** (μτβ. = δίδω εἰς τινα θάρρος, ἐνθαρορένω), πρτ. ἐθάροσνον καὶ ἐθάροσνον, μέλ. θάρρος παρεῖχω, ἀόρ. ἐθάροσῶνα, καὶ ἐθάροσῶνα, πρκ. θάρρος παρέσληκα, ὑπερσ. θάρρος παρεσχήμεν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρχ. **θαρορέω** (ἐξ οὗ κατὰ μετάθ. τὸ **θραύς**: πρβλ. καὶ **θάρδος** = **θράδος**) καὶ **θάρρος** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη- **ἀμῶνω**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. **ἀπό, ἀνά** παρά: [**ἀποθαρορένω** (= ἐνθαρορένω): τῆς ἀπό σημαίνουσης ἐπίτασιν] (πρβλ. **ἀποδειλιῶ, ἀποτολμῶ**), **ἀναθαρορένω** (= πάλιν ἐνθαρορένω), **παραθαρορένω** (= θάρρος ἐμπνέω, ἐγκαρδιώνω). Λέγεται δὲ καὶ: **θάρρος παρέχω, θάρρος ἐμποιῶ** **τινι** καὶ εἰς **θάρρος καθιδέτημι** **τινα**. Τὸ μεσ. κατὰ περιφρ.: **παραθαρορένω ἐμαυτόν**, Συνων. **ἐπιροσνύω** (ἡμ), **δια(παρα)κελεύομαι**.

θαυμάζω (= θεωρῶ τι μὲ ἐκπληξιν, μὲ θαυμασμόν, τιμῶ, σέβομαι κλ.). πρτ. ἐθαύμαζον, μέσ. μελ. ὡς ἔνεργ. θαυμάσομαι, ἀόρ. ἐθαυμάσσα, πρκ. τεθαύμακα, [ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν μτγν.]. Παθ: θαυμάζομαι, πρτ. ἐθαυμαζόμην, παθ. μέλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθαυμάσθην, [πρκ. τεθαυμάσμαι καὶ ὑπερσ. ἐτεθαυμάσμεν]

μτγν.]. Ῥημ. [θχυμασμός, θχυμαστής], θαυμαστός (ἐξ οὗ ἀξιό-
θαύμαστος), θαυμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **θαῦμα** (ὅπερ ἐκ τοῦ **θεάομαι**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ
(φραδ-] ω=) **φράζω**, καθ' ὃ καὶ **ἀγοράζω** κλ., κλ. Ὄθεν θεμ. ἀναλογ.
θανυμᾶδ', ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ.
Λέγεται δὲ καί : ἐν **θαύματι εἶμι**. Συνών. ἰδὲ **ἄγαμαι**. Ἀντίθ. : **κα-
ταφρονῶ**.

Θεάομαι-ᾶμαι (= παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω), ἀποθ.
μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐθεώμην, μέσ. μέλ. θεᾶσομαι, μέσ.
ἄορ. ἐθεᾶσάμην, πρκ. τεθεᾶμαι, ὑπερσ. ἐτεθεᾶμην. Ῥημ. θέαμα,
θεατής, θέατρον, θεατός (ἐξ οὗ ἀθέατος, ἀξιόθεατος), θεατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **θέα**. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον. Ὁ θεμ. χαρακτηριστ. ᾶ πρὸ
τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομ. ῥημ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾶ καὶ οὐχὶ εἰς π, διότι
προηγείται ε. Λέγεται δὲ καὶ **θεατῆς γίγνομαι τινος**. Συνών. ἰδὲ **βλέ-
πω** σημ.

Θέλω ἰδὲ ἐθέλω.

Θεραπεύω (= ἔμικι θεράπων, περιποιούμικι, ὑπηρετῶ κκι
ἰατρ. = ἰατρεύω, πρτ. ἐθεράπευον, μέλ. θεραπεύσω, ἄορ. ἐθερά-
πευσα, πρκ. τεθεράπευκα, ὑπερσ. θεραπειάν ἐπεποιήμην [κκι ἐτε-
θερχπεύκειν μτγν.]. Πκθ. θεραπεύομαι, πρτ. ἐθεραπευόμην, μέσ.
μέλ. ὤ; παθ. θεραπεύσομαι, [μέσ. ἄορ. ἐθερχπευσάμην, παθ. μέλ.
θερχπευθήσομαι μτγν.]. παθ. ἄορ. ἐθερχπευθήν, πρκ. τεθεράπευμαι,
[ὑπερσ. ἐτεθερχπευθήν μτγν.]. Ῥημ. θεραπεία, θεράπευμα, θερα-
πευτήρ ἢ θεραπευτής (οὗ θηλ. θερχπευτρίς), θερχπευτός (ἐξ οὗ ἀθε-
ρχπευτος), θερχπευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. **θέραψ**, -απος (= θεράπων) (ὅπερ ἐκ τοῦ **θέρομαι**
= θερμαίνομαι) κατ' ἀναλογίαν. τοῦ ἰππεύς-**ἰππεύω**. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται
ἀναελυμ. : **θεραπεύω** **ἑμαυτόν**. Ἀντὶ τοῦ **θεραπεύω** λέγεται καί : ἐν
θεραπείᾳ ἔχω τινὰ καὶ θεραπείαν ποιοῦμαι παθ. δέ : **θεραπειῆς**
τυγχάνω ὑπό τινος. Συνών. : **περιέπω**, **ἰάομαι-ᾶμαι**, **ἰατροῦ**, **ἀκοῦ-
μαι**, [ὑγιαίνω]. Ἀντίθετον : **ὑβρίζω**, **καταφρονῶ**.

Θερίζω (ἀμτβ. = διάγω τὸ θέρος· μτβ. = θερίζω κερπούς), ἄορ.
ἐθέρισα, καὶ παθ. πρκ. τεθέρισμαί, πάντα δὲ τῆλλα ἐκ τοῦ : τὸ
θέρος διάγω κόπτω, δρέπω· Ῥημ. θεριστής (οὗ θηλ. θερίστρια),
[θέρισσις, θερισμός, θεριστήρ, θέριστρον, θεριστός, -έος].

Σημ. Ἐκ τοῦ **θέρος** (ὅπερ ἐκ τοῦ **θέρομαι**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλ-
πίδ-] ω=) **ἐλπίζω**, καθ' ὃ **ἐθίζω**, **νομίζω** κλ. ὅθεν ἀναλογ. θεμ. **θε-
ρῖδ-**. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ συνθ. μετὰ τῆς ἐν (δρα **ἐαρίζω** σημ.). Συνών.
τῷ μτβ. **θερίζω** εἶναι τὸ ποιητ. **ἀμῶ ᾧ** (ἐξ οὗ καί : **ἀμυτός** = θερισμός).

Θερμαίνω, ἀόρ. -ἐθέρμηνα, [καὶ μ.γν. ἐθέρμᾱ α]. τᾶλλα κατὰ περίφρ. Παθ. θερμαίνομαι, πρτ. -ἐθερμαινόμην, παθ. ἀόρ. ἐθερμάνθη, πάντα δὲ τᾶλλα μ.γν. Ῥημ. [θέρμκνσις, θερμκσία, θέρμκσμκ, θέρμκστρα (κοιν. θερμάστρα), θερμκντήρ, θερμκστίς καὶ θερμκστρίς, θερμκντός, -έος].

Σημ. Ἐκ τοῦ θερμός κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω. Ὅθεν θερμ. ἀναλογ. θερμάν- Ἐντὶ τοῦ θερμαίνω λέγεται καὶ θερμασίαν παρέχω. Ἐντὶ: ψύχω.

Θεοδοθετέω-ῶ (=νομοθετῶ) καὶ ἀόρ. ἐθεοδοθέτησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ νομοθετῶ ἢ νόμον τίθημι.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θεοδοθέτης (ἐξ οὗ καὶ τὸ μεταγενέστερον θεοδοθεσία) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής ἀμελῶ.

Θεοδοφοριάζω (=ἐορτάζω τὰ θεοδοφορία) μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θεοδοφορία (τὰ ἀρχαία ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ πῶν γυναικῶν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11 Πυανεψιῶνος (Ὀκτωβρίου) εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν θεομῶν (νόμων) καὶ τῶν κανονισμῶν ἐξηγγελισμένου βίου ὑπὸ τῆς (θεοδοφόρου) Δήμητρος

Θεωρέω-ῶ (=εἶμι θεωρός, θεατής (θεάμκτος), παρατηρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐθεώρουν, μέλ. θεωρήσω, ἀόρ. ἐθεώρησα, πρκ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι, πρτ. -ἐθεωρούμην, τᾶλλα μ.γν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. θεώρησις, θεωρημα θεωρητής, θεωρητός, ἐξ οὗ] (ἀθεώρητος), θεωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεωρός. (ὅπερ ἐκ τοῦ θεῶμαι) κατ' ἀναλ. τοῦ τέλος-τελῶ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. Τὸ μέσο ἐκφράζεται ἀναλ. : παραθεωρῶ ἑμαυτόν. (=συγκρίνω, παραβάλλω). Συνών.: ἀθερέω-ῶ, θεῶμαι, παρατηρῶ, προσδέχομαι (εἰς τι), ἐξετάζω.

Θέω (=τρέχω), (θέεις =) θεῖς κλ. πρτ. ἔθειον, μέσο. μέλ. ὡς ἐνεργ. -θεύσομαι, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. τρέχω, ἦτοι) ἀόρ. ἔδραμον, πρκ. -δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Ῥημ. βοηθός (*Ὀμηρικ. βοη-θός).

Σημ. Ἐξ. θεF. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται πρὸ δὲ συμφώνου τρέπεται εἰς ν ὅθεν θέμ. θε- καὶ θευ-. Τὸ ῶ συναρτῆ τὸν χαρακτῆρ. ε μόνον ὅπου ἀπαντᾷ ἢ εἰ ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον: ἐκ-θέω, δια-θέω, παρα-θέω κλ. βοη-θέω.

θήγω (=ἀκονῶ). Παθ. θήγομαι καὶ πρκ. τέθηγμαί, τᾶλλα ποιητ. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [θήξις, θηκτός (ἐξ οὗ ἄθηκτος)].

Σημ. Θέμ. θᾶγ-. θηγ-, Συνών.: ἀκονάω-ῶ καὶ ὀξύνω.

Θηράω-ῶ (= κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρων, μέλ. θηρᾶ'σω, ἀόρ. ἐθήρῃσα, πρκ. τεθήρακα. Παθ. καὶ μέσ. θηρῶμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [θήραμα, θηρατῆς ἢ θηρατῆρ (ἐξ οὗ θηρατῆριος), θηράτωρ, θηρατός], θήρατρον, θηρατέος, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα, ἐξ οὗ καὶ θηρεύω. Συνων.: θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγῶ.

Θηρεύω (= κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρευον, μέλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθήρευσα, πρκ. τεθήρευκα. Μέσ. καὶ παθ. θηρεύομαι, πρτ. ἐθηρευόμην, μέσ. μέλ. θηρεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθηρευσάμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐθηρεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. θήρευσις [ἐξ οὗ θηρεύσιμος=θηράσιμος], θήρευμα, θηρευτῆς [ἢ θηρευτήρ, θηρευτός, ἐξ οὗ] (ἀθήρευτος, δυσθήρευτος), [θήρευτέος, θηρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ ἄγρα ἀγρεύω. Ἀντὶ τοῦ θηρῶ καὶ θηρεύω λέγεται καὶ θήραν ποιούμαι τὸ δὲ θήραν ποιῶ=γίγνομαι αἴτιος θήρας. Συνών.: ἀγρεύω, θηράω-ῶ καὶ κυνηγῶ.

[Θιγγάνω] (= ψάω, ἐγγίζω) ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. β' (ἔθιγον) καθ' ὑποτ. θίγης καὶ μτγ. θιγών, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. ἄπτομαι. Ῥημ. [θίξις, θίγμα, ἄθικτος, εὐθικτος].

Σημ. Θέμ. θιγ, ἐξ οὗ καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -άν- καὶ ποδ τοῦ χαρακτ. ν' ὄρα εισαγ. § 11: θι-ν-γ-αν=) θιγγαν-. Συνών. ἰδὲ ἄπτομαι σημ.

Θλίβω (= πιέζω), [πρτ. ἔθλιβον, μέλ. θλίψω, ἀόρ. ἔθλιψα, πρκ. τέθλιφα]. Παθ. -θλίβομαι, [πρτ. ἐθλιβόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθητ. θλίβομαι καὶ παθ. μέλ. β' θλιβήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἐθλίφθην, [καὶ β' ἐθλίβην, πρκ. τέθλιμμα, ὑπερσ. ἐτεθλίμμην μτγν.]. Ῥημ. [θλίψις, ἐκθλιψις, μτγν.].

Σημ. Θέμ. θλιβ-. Τὸ ὄ. ἔχει πανταχοῦ τὸ ι μακρόν. Συνών.: πιέζω. λυπῶ, ἀνιῶ, βλάπτω, ἀδικῶ.

Θνήσκω (= ἀποθνήσκω, φονεύομαι ὑπὸ τινος), παθ. διαθ. καὶ συνήθ. σύνθ.: ἀποθνήσκω, πρτ. ἀπέθνησκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. (μόνον σύνθ.) ἀποθανοῦμαι, ἀόρ. β' (μόνον σύνθ.) ἀπέθανον. πρκ. (μόνον ἀπλοῦς) τέθνηκα (-ας, -ε, τέθνατον τέθνατον, τέθναμεν, τέθνατε, τεθᾶσι(ν) καὶ τεθνήκασι(ν), ὑποτ. τεθνήκω, -ης κλ. εὐκτ.

τεθναίνην και τεθνηκώς; ἢ τεθνεώς εἶην, τεθναίη, τεθναῖεν· προστ. [τέθναθι], τεθνάτω κλ. ἀπαρ. τεθνάσαι και τεθνηκέναι· μτχ. τεθνηκώς και τέθνεώς, τεθνεῶσα, τεθνηκός), ὑπερσ. ἐτεθνήκειν (-εις κλ., γ' πληθ. ἐτεθνήκεσαν και ἐτέθνηξαν), μετ' ὄλ. μέλ. τεθνήξω και τεθνηκώς ἔσομαι. Ῥημ. θάν-α-τος, θνητός [ἐξ οὗ θνητότης], ἀρτι-θανής, ἡμι-θνης.

Σημ. Θέμ. θαν-, ἐξ οὗ (κατά μετάρθρην και ἔκτασιν) θια-, θνη-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ισκ· θνη-ισκ =) θνησκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ και σύνθ. μετ' ἄλλων προθέσεων: ἐκ-, ἐν-απο-, προ-από-, ὑπερ-απο- κλ., σχηματίζει δὲ κατ' ἐξαιρέσειν, ὡς και τὸ ἴσθημι, τὸν μετ' ὀλίγον μέλ. μονολεκτικῶς Ὡς ἐνεργ. τοῦ θνησκῶ εἶναι τὸ κτείνω. Ἐκ τοῦ ῥημ. θά-ν-α-τος (ὅπερ προσλαμβάνει τὸ ἐπένθημα α) σχηματίζονται τὰ ῥ. θανα-τάω [καὶ θανατιάω] (=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον) και θανατόω (=καταδικάζω τινα εἰς θάνατον, φονεύω) και τὰ ἐπίθ. θανάδιμος και ἀθάνατος (ἐξ οὗ ἀθανασία). Συνών.: φονεύομαι, θανατοῦμαι. Ἀντίθετον: ζῶ.

θορυβέω-ῶ (= κάμνω θόρυβον, θορυβῶδῶς ἐπιδοκιμαζῶ ἢ ἀποδοκιμαζῶ), πρτ. ἐθορυβουν, μέλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορυβήσα, πρκ. θορυβήσας ἔχω, ἢ θόρυβον παρέοχηκα, ὑπερσ. θορυβήσας εἶχον ἢ θόρυβον παρεσχέκειν. Παθ. θορυβοῦμαι, πρτ. ἐθορυβοῦμην, παθ. μέλ. θορυβηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθορυβηθήν, πρκ. τεθορυβή-μαι, ὑπερσ. ἐτεθορυβήμην και τεθορυβημένος ἦν. Ῥημ. ἀθορυβήτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θόρυβος (ἐξ οὗ και θορυβώδης) κατ' ἀναλογ. τοῦ κρά-τος-κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ και σύνθ. Τὸ ἐπιθορυβῶ=διά θορύβου ἐπιδοκιμαζῶ οὕτω και τὰ ἀντίστοιχα τούτῳ [ἐπικροτῶ και] ἐπισημαίνομαι =διά κρότου, διά σημείων ἐπιδοκιμαζῶ. Ἀντι τοῦ θορυβῶ λέγεται και: θόρυβον παρέχω και παθ. θόρυβος γίγνεται και ἐν θορύβῳ εἶμι.

θραδῶ'νω (= κάμνω θαρραλέον) και μέσ. θρασύνομαι (=γίγνομαι θαρραλῆος, ἀθάρτης, προπετής) και μέσ. ἀόρ. ἐθρασυνόμην, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἄτε κτηντ. και μεταγενέστερα.

Σημ. Ἐκ τοῦ θραδῆς (ὅπερ ἐκ τοῦ θαρδῆς· ὄρα θαρδῶ'νω, σημ.) κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμῶ'νω. Ἀντι τοῦ θραδῶ'νω λέγεται και: εἰς θάρρος καθίστημι τινα, θάρρος ἐμποιῶ τινι, θάρρος παρέχω. Ἀντι δὲ τοῦ μέσ. θραδῶ'νομαι, και: παραθραδῶ'νω ἑμαυτόν. Συνώνυμον: θαρδῶ'νω,

θραῖ'ττω ἢ θραῖ'δδω (= ταρασσῶ) και ἀόρ. ἐθραῖ'ξα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. ταραττ(σσ)ω. Ῥημ. τραχῆς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταραττ(δδ)ω (δὲ ἰδέ). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θέμ. αμακρόν· ὄρα εἰσγ. § 7, β. σημ. Συνων.: ταραττ(δδ)ω, κνκῶ.δ.

θραύω (=συντρίβω, σπῶ) [πρτ. ἐθραυον, μέλ. θραύσω μτχ.], ἀόρ. -ἐθραυσα, πρκ. θραύσας ἔχω, ὑπερσ. θραύσας εἶχον. Παθ.

θραύομαι, [πρτ. ἐθραυόμεν, παθ. μέλ. θραυσθήσομαι μτγν.], παθ.-ἐθραύσθην, πρκ.-τέθραυσμαι (καί -τέθραυμαι), [ὑπερσ. ἐτεθραύσμεν μτγν]. Ῥημ. θραῦσις, θραῦ(σ)μα, [θραυσμός], θραυστός [ἐξ οὗ ἄθραυστος, ἡμίθραυστος].

Σημ. Θέμ. θραF(=) θραν. Τὸ ῥ. πρὸ τῶν ἀπὸ **υ**, **τ**, **θ**, ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων ἐμφανίζει **δ** διαφορεῖται δὲ ὁ παθ. πρκ. καὶ τὸ ῥημ. θραῖ(δ)μα. Συνών.: **κατάγνυμι**, **θρύπτω**, [θλάω-ῶ], **κλάω-ῶ**, **δυντο βω**.

θροέω-ῶ (= κάμνω θροῦν, ψιθυρίζω, διαδίδω, θορυβῶ). παρ' Ἄττ. ἀεὶποτε σύνθ.: διαθροέω-ῶ, πρτ. διεθρόουν, μέλ. διαθρῦλλῶ, ἀόρ. διεθρόησα, πρκ. διαθροήσας ἔχω, ὑπερ. διαθροήσας εἶχον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θροός (= θροῦς) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατέω ὁ ἰδέ. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τό: θροῦς διέρχεται. Συνών.: **θουλιῶ**, **ψιθυρίζω**, [διαφημίζω], **θορυβῶ**.

θουλιέω-ῶ (= διασπείρω, διαδίδω πανταχοῦ λόγον τινά, ψιθυρίζω, διαφημίζω), πρτ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω, τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρυλοῦμαι, πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ. ἐτεθρυλήμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [θρύλημα, θρυλητός, ἐξ οὗ] (πολυθρύλητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ θροῦλος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατέω. Τὸ παθ. εὐρηται καὶ σύνθ. μετὰ τῆς προθέσ. διά. Συνών.: **διαθροέω-ῶ**, **ψιθυρίζω**, [διαφημίζω].

θρύπτω (= κάμνω θρύμματα, συντρίβω). παθ. θρύπτομαι (= συντρίβομαι) καὶ μέσ. θρύπτομαι (= ζῶ τρυφηλῶς, ἀκκίζομαι (= κάμνω νάζια), ὑπερρηγνεύομαι, καλλωπίζομαι), πρτ. μέσ. ἐθρυπτόμην καὶ πρκ. -τέθρῶμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. θρύψις, τρυφή, [θρῦμμα, θρυπτός (ἐξ οὗ εἴθρυπτος, ἄθρυπτος)] (καὶ ἐνθρυπιος καὶ θρυπτικός).

Σημ. Θέμ. θροῦδ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- (θρυφ-τ=) **θρυπι-**(δρα ἄπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **διά** καὶ **ἀπό**. Συνών.: **θραῦω**, **κατάγνυμι**, [θλάω-ῶ], **κλάω ῶ**, **δυντοίβω** τῷ δὲ μέσ. **θρύπτομαι**: **ἀκκίζομαι**, **καλλωπίζομαι**, **ὑπερήφανός εἰμι**, [ὑπερηφανεύομαι].

Θυμόομαι-οὔμαι (= ὀργίζομαι, θυμώνω), ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσ. [μέσ. μέλ. θυμώτομαι ποιητ., παθ. μέλ. θυμωθήτομαι μτγν.]. παθ. ἀόρ. μέσ. ἐθυμώθην καὶ πρκ. τεθύμωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [θύμωσις, θύμωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ θυμῶς (θύω). Συνών.: **χαλεπαίνω, δογίζομαι, ἀκραχολέω, ἀγανακτέω.**

Θύ'ω (=θυσιάζω), πρτ. ἔθυσον, μέλ. θύ'σω, ἀόρ. ἔθυσσα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτεθύ'καιν. Μέσ. θύομαι (=κάμνω θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως ὑπὲρ ἐμκυτοῦ ἢ ὅπως μαντεύσωμαι) καὶ παθ. θύ'ομαι (ὑπότινος), πρτ. ἔθυσόμην, μέσ. μέλ. θύ'σομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθυσάμην, [παθ. μέλ. τυθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐτύ'θην, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἐτεθύ'μην, Ῥημ. θύσις, θῦμα, θυμός, θῦμος (=θυμάρι), θύ'της (ἐξ οὗ θυσία, ἐξ οὗ θυσιάζω), [θυτήρ], ἄθυτος, θυτέον.

Σημ. 1. Θέμ. θυ-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ υ εἶναι βραχύς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ, υ, θ ἀρχομένων ῥημ. τελῶν. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Τὸ ἐνεργ. **θύω** λέγεται συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἱερέως, τὸ δὲ μέσ. ἐπὶ τοῦ προσφέροντος θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως. Ἄντι τοῦ θύω λέγεται καὶ: **θυσίαν ποιῶμαι.**

Σημ. 2. Συνών. τῷ θύω εἶναι τὰ: **ὄφαγιάζομαι, καθιερεύω, βουθυτέω, ὀλοκαυτέ(ό)-ω-ῶ** (=προσφέρω θῦμα καιόμενον ὄλον), **καλλιερῶ-ῶ** (=προσφέρω εὐπρόσδεκτον θυσίαν) καὶ **ἐναγίζω** (=προσφέρω νεκρικῶς θυσίας).

Θωρακίζω (=ἐνδύω, ὀπλίζω τινὰ μὲ θώρακα, ὄχυρῶ), ἀόρ. ἐθωραί'σα. Μέσ. πρτ. ἐθωρακίζομην, μέσ. ἀόρ. ἐθωρακισάμην, παθ. ἀόρ. ὠς μέσ. ἐθωρακίσθην, πρκ. τεθωραί'σμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ κατὰ περίφρ. ἅτε μτγν. Ῥημ. ἀθωρακιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θώραξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ἐλλίς-ἐλπίδ-γ-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ (δοτρακον-) **δοτρακίζω** κλ. κλ. Ἄντι τοῦ θωρακίζω λέγεται καὶ: **θώρακά τινα ἐνδύω, θώρακι περιβάλλω τινά.** Ἄντι δὲ τοῦ μέσ. **θωρακίζομαι**: **θώρακα ἐνδύομαι** (ἢ περιβάλλομαι). Συνών.: **ὀπλιζέω, ὄχυρῶ.**

I

ΐαομαι-ῶμαι (=ιατροεύω, θεραπεύω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. μέσ. μέλ. ἰᾶ'σομαι, μέσ. ἀόρ. ἰᾶσάμην καὶ παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἰᾶ'θην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄστ. ἐκ τῶν συνων. **ιατροεύω** ἢ **θεραπεύω**. Ῥημ. ἰασίς (ἐξ οὗ ἰασιμος), ἰάμα, ἰατρὸς (ἐξ οὗ ἰατρεῖον, ἰατρικός, ἰατροεύω), [ἰατῆρ (ἐξ ἰατῆριος)], ἰατὸς (ἐξ οὗ δυσίατος, εὐίατος, ἀνίατος).

Σημ. Θεμ. ἰᾶ-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ἄ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾠ καὶ οὐκ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι.

ΐατροεύω (=εἶμαι ἰατρός, μετέρχομαι τὴν ἰατρικὴν, θεραπεύω) καὶ παθ. ἰατροέομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ

παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων θεραπεύω ἢ ἰῶμαι. Ῥημ. ἰατρευσις, [ιατρεία, ιατρεύματα (τά), ιατρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰατρὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἰππεύς-ἰππεύω. Ὁ παθ. ἐνεστ. **ιατρεύομαι** ἔχει ἐνίοτε καὶ μέσ. σημ. = ἰατρεύω ἑμαυτὸν διὰ τοῦ ἰατροῦ. Συνών. ἰδὲ **θεραπείω** σημ.

Ἰδιόομαι-οὔμαι (= ἰδιοποιῶμαι, οἰκειοποιῶμαι) μέσ. ἀποθ., καὶ μέσ. ἀόρ. ἰδιωσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ συνωνύμου: οἰκειοῦμαι ἢ τῆς περιφρ.: οἰκείωσιν ποιῶμαι. Ῥημ. ἰδίωσις, [ιδίωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἴδιος. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος **ιδιώω-ῶ**.

Ἰδιωτεύω (= ἰμίμαι ἰδιώτης), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: ἰδιώτης εἰμί. Ῥημ. ἰδιωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰδιώτης (ἔξ οὗ καὶ ἰδιοτικός), ὅπερ ἐκ τοῦ ἴδιος.

Ἰδρώω-ῶ (ἄμτθ. = ἰδρώνω), [μέλ. ἰδρώσω], ἀόρ. ἰδρωσα, πρκ. ἰδρώσας ἔχω [καὶ ἰδρωκα]. Ῥημ. [ἰδρωσις, ἰδρωμα, ἰδρωτήριον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰδρός (= ἰδρός), ὅπερ ἐκ τοῦ ἴδος (= ἡ τοῦ θεοῦ: θεομότης ἢ προξενούσα ἰδρώτα). Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ φράσει «**ἰδρῶντι τῷ ἰππῳ**» (Ξενοφ.). Ὡς ἐνεργ. μτθ. τοῦ ἰδρώω εἶναι τὸ: **ἰδρώτα παρέχω τινί**. Συνών. : ἴδιω (ἐκ τοῦ ἴδος), ὅπερ μόνον κατὰ μτγ. ἀπαντᾷ: **ἀν-ἰ-διούσαν**. Ἀντίθετον: **ῥιγώω-ῶ**.

Ἰδρῶω (= ἀνεγείρω, κτιζῶ), ἀόρ. ἰδρῶσα. Μέσ. ἰδρῶμαι, μέσ. μέλ. ἰδρῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἰδρῶσάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἰδρῶσθην (= ἰδρῶσα ἑμαυτόν), πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἰδρῶμαι, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα ποιητ. καὶ μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. **ιδρῶ-**. Ὁ χαρακτ. **υ** πανταχοῦ μακρὸς (ἐξαιρέσεις ἰδὲ ἀνώω σημ.). Συνών. : **κτιζῶ, δέω, οἰκοδομῶ**.

Ἰζω (ἄμτθ. ἢ οὐδ. = κάθημαι. μτθ. = βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ) συνήθ. σύνθ.: καθίζω, πρκ. ἐκάθισον, μέλ. καθιῶ [καὶ μτγν. καθίσω], ἀόρ. ἐκάθισα καὶ καθίσα, πρκ. καθίσας ἔχω [καὶ κεκάθισα μτγν.]. Μέσ. καθίζομαι (ἄμτθ.), πρκ. ἐκαθίζομην, μέσ. μέλ. καθιζήσομαι [καὶ μτγν. καθίσομαι καὶ καθιοῦμαι], μέσ. ἀόρ. ἐκαθισάμην, [παθ. ἀόρ. ἐκαθίζῆθην], πρκ. κάθημαι [καὶ κεκάθισμαι μτγν.], ὑπερσ. (ἐ)καθήμην [καὶ ἐκεκαθίσμην μτγν.]. Ῥημ. [ἴζημα, καθίζησις].

Σημ. Θέμ. (σῖδ- =) ἴδ- (πρβλ. λατ. sideo, sedeo) καὶ ἀσθ. σῖδ-, ἔξ οὗ (δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. τὸ Δωρ. (σῖ-σδ-ω =) **ἴδω**. Τὸ ὁ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρκ. λαμβάνει τὸ πρόσφ. j-: ἴδ-j-ω = **ἴζω**. Τὸ ἀπλοῦν **ἴζω** εἶναι ποιητ. καὶ σπν. παρ' Ἀττ., παρ' οἷς ἀπαντᾷ συνήθως μὲν σύνθ. μετὰ τῆς **κατά: κα-**

καθίζω, σπανίως δὲ μετὰ τῶν : ζύν. πρὸς, ἐν : ζυνίζω, προσίζω, ἐνίζω. Τὸ καθίζω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν (ὡς καὶ τὰ καθεύδω, κάθημαι), διαφορεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν αὐξησιν μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. Τὸ καθίζω ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσ. : προσ-καθίζω, ἐγ-καθίζω, παρα-καθίζω κλ. Τὸ μέσ. καθίζομαι λαμβάνεται μόνον ἀμτβ. καὶ συνωνυμεῖ τῷ καθέζομαι.

Ἴνυι (=ρίπτω), πρτ. ἴην, μέλ. ἦσω, ἀορ. -ἦκα (-ἦκας, -ἦκε(ν)) -εἶτον, -εἶτην, -εἶμεν, -εἶτε, -εἶσαν· ὑποτ. ᾧ, -ἦς κλ.· εὐκτ. εἶην· προστ. -ἔς ἔτω, κλ.· ἀπαρ, -εἶναι· μτχ. -εἶς, -εἶσα, -ἔν), πρκ. -εἶκα, [ὑπερσ. εἶκειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἴεμαι, πρτ. ἴεμην, μέσ. μέλ. -ἦσομαι, μέσ. ἀορ. α' ἠκάμην, (μόνον τὰ πρόσωπα -ἦκω, -ἦκασθε, -ἦκαντο) καὶ β' -εἶμην, παθ. μέλ. -εδήσομαι, παθ. ἀορ. -εἶθην, πρκ. εἶμαι, ὑπερσ. -εἶμην καὶ -εἶμένος ἦν. Ῥημ. ἀνεσις, ἄφρεσις, ἔφρεσις, σύνεσις, ἐφέτης (ἐξ οὗ ἐφρετετον), ἀφετος, κάθητος, ἐγκάθητος, ἐνετός, συνετός, δυσσύνετος, ἀφαιτέον, ἀνετέον, μεθετέον, προετέον, παρετέον.

Σημ. 1. Θέμ. δε- καὶ δη-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σί-ση-μι=) ἴ-**ν-υ-ι**. Τὸ ῥ. κλίνεται κατὰ τὸ τίθημι· καὶ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργητ. καὶ μέσ. φωνῆς ἀπαντᾷ καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθεσ., ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ἀεῖποτε σύνθετον. Τὸ σύνθ. ἴνυι ὡς μτβ.=εἶω τινα ἰέναι: ἀφίημι, παρίημι, καθίημι¹), εἰδίημι κλ.=εἶω τινα ἀπιέναι, παριέναι, κατιέναι, εἰσιέναι κλ.

Σημ. 2. Τὸ β' ἐνικ. πρὸς. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς ὡς καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς (-έω) -ᾧ. Ὁ ἐνεργ. ἀορ. ἦκα ἔχει χρόν. χαρακτήρα κ καὶ εἶναι εὐχρηστος εἰς μόνον τὸν ἐνικ. τῆς ὀριστ. ἀντὶ τοῦ β' ἀορ., ὅστις εἶναι ἀχρηστος εἰς τὸν ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς. Ὁ παθ. καὶ μέσ. ἀορ. δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων. Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἔχει ἀναδιπλασιασμὸν εἰ ἀντὶ η κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. (σέ-σε μαι=ε ε-μαι=) εἶμαι.

Σημ. 3. Συνών. τῷ ἴνυι δορ. βάλλω σημ. 3.

Ἰκετεύω (=εἶμιχι ἰκέτης, ζητῶ θερμοῦς τὴν βοήθειάν τινος), πρτ. ἰκέτευον, μέλ. ἰκετεύσω, ἀορ. ἰκέτευσα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἰκετεῖα, [ἰκέτευσίς, ἰκετευτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰκέτης (ὄπερ ἐκ τοῦ ἰκνοῦμαι), ἐξ οὗ καὶ ἰκεδία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλείω. Ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω λέγεται καὶ: ἰκετεῖαν ποιοῦμαι καὶ ἰκέτης τινὸς γίγνομαι καὶ ἰσχυρότερον: ἰκέτης προδπίπτω. Συνών. ἀντιβολέω-ᾶ, λιπαρέω-ᾶ, λιτανεύω, δέομαι.

(1) Τὸ καθίημί τινα λέγεται κυρ. ἐπὶ φυγάδων καὶ εἶναι συνώνυμον τῷ κατάγω (δορ. ἔρχομαι σημ. 3).

Ἰκνέομαι-οὔμαι (= ἔρχομαι, φθάνω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. ἀμτθ. σημ.· αἰετοτε σύνθετον (πλὴν τῆς μτχ. ἰκνούμενος, ἥτις εὔρηται καὶ ἀπλῆ = ἀρμόζων, προσήκων) ἀφ-, ἐφ-, ἐξ-, κλ.: ἀφικνοῦμαι, πρτ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλ. ἀφίξομαι. μέσ. ἀφ. β' ἀφικόμην (ὑποτ. ἀφίκωμαι· εὐκτ. ἀφικόμην· προστ. ἀφικοῦ, -έσθω· ἀπαρ. ἀφικέσθαι· μτχ. ἀφικόμενος), πρκ. ἀφίγμαι (ἀφίξαι, ἀφίκται κλ.), ὑπερσ. ἀφίγμην (ἀφίξο, ἀφίκτο κλ.). Ῥημ. ἀφίεις, ἰκ-έ-της, ἰκ-ἄ-νός, ἴκνος, (προ-ἰκ-ς =) προίξ.

Σημ. Θέμ. ἰκ- καὶ (προσλήφει τοῦ προσφ. νε-) ἰκ-νε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων: ἐξ, ἐπί, διὰ καὶ εἰδαθ-. Ἐντὶ τοῦ ἀφικνοῦμαι λέγεται καὶ: ἀφίξιν ποιοῦμαι. Ἰδὲ φθάνω σημ.

Ἰλασκόμαι (= ἐξιλεώνω, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, συνδιαλλάσσομαι πρὸς τινα, συμβιβάζομαι), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἰλασκόμην, μέσ. μέλ. ἰλᾶ'σομαι, μέσ. ἀφ. -ἰλᾶσάμην, [παθ. μέλ. ἰλασθήσομαι μτχ.], παθ. ἀφ. -ἰλᾶ'σθην, πρκ. καὶ ὑπερσ. περιφραστ. Ῥημ. [ἰλασμα, ἰλασμός, ἰλαστής (ἐξ οὗ ἰλαστήριος, -ιον καὶ ἰλαστικός)].

Σημ. Θέμ. ἰλα- [ἐξ οὗ ἴλαος (= ἴλεως), ἐξ οὗ ἴλαρός] καὶ (προσλήφει τοῦ προσφ. -δικ-) ἰλα-δικ-. Ὁ θεμ. χαρακτ. α εἶναι πανταχοῦ βραχύς. (πρβλ. γελῶ, ἐρῶ, θλάω κλ.). Ἐντὶ τοῦ ἰλασκόμαι λέγεται καὶ: ἴλεων ποιοῦ τινα. Συνων.: ἰλεοῦμαι (ὄπερ παρ' Ἀττ. μόνον κατὰ μτχ. ἀπαντᾷ), διαλίνομαι πρὸς τινα.

Ἰππεύω (= εἶμαι ἵππεύς, ἔφιππος), ὁμκλόν. Ῥημ. [ἵππευσις, ἵππευμα, ἵππευτῆρ ἢ ἵππευτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἵππεύς, ὄπερ ἐκ τοῦ ἵππος. Τὸ σύνθ. ἀφιππεύω = ἀπέρχομαι ἐφιππος. Ἐντὶ τοῦ ἵππεύω λέγεται καὶ: ἵππαδιαν ποιοῦμαι. Συνων.: ἵππάζομαι (ἀποθ. μέσ.).

Ἰπποτροφέω-ῶ (= τρέφω, φυλάττω ἢ διατηρῶ ἵππους) καὶ πρκ. ἵπποτροφῆμα, τᾶλλα ἐκ τῆς περιφρ. ἵππους τρέφω (ἢ φυλάττω).

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ ἵπποτροφέος ὄπερ ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τρέφω· καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κράτῶ. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξ ὄθεν.

Ἰστυμι (= στήνω), πρτ. ἴστην, μέλ. στήσω, ἀφ. ἔστησα, πρκ. -στήσας ἔχω, ὑπερσ. στήσας εἶχον, μετ' ἄλ. μέλ. ἐστήξω. Μέσ. καὶ παθ. ἴσταμαι, πρτ. ἰστάμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στήσομαι, μέσ. ἀφ. α' ἔστησάμην, ἐνεγ. ἀφ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔστην, παθ. μ. σταθήσομαι, παθ. ἀφ. ἐστάθην, ἐνεργ. πρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔστηκα, ὑπερσ. εἰστήκειν καὶ ἐστήκειν. Ῥημ. στάσις, στα-θ-μός,

στά-θ-μη, στή-θ-ος, στή-λ-η, [στήμα, ἐξ οὗ] (ἀνάστημα, διάστημα), ἐπιστάτης, στατήρ, στήμων, [στατός, ἐξ οὗ] (ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, ἀναστάτος, ἀμετάστατος, περίστατος, δυσκατάστατος, ἀδιάστατος), στατέον κλ.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. στα- και ισχ. στή-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. : στή-μη=) ἰστήμι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ' μετὰ πλείστον προθέσεων. Ὁ ἐνεργητ. προκ. ἐκφράζεται περιφρ. ὃ δὲ μετ' ὄλ. μ. κατ' ἐξαιρέσιν μόνον μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ θνήσκω—τεθνήξω). Ὁ ὑπερο. (ἐ-σε-στήκειν= ἐσεστήκειν=) εἰδότηκειν δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ προκ. (σέ στή-κα=) ἔσθηκα. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τῶν συντελικῶν χρόνων τῆς παθ. φωνῆς : προκ. ἔσταμαι, ὑπερο. ἐδ-άμυν καὶ μετ' ὄλ. μ. ἐδότηζομαι. Ἐν τοῖς ῥημ. : στα-θ-μός, στα-θ-μη στή-θ-ος προσετέθη μεταξὺ τοῦ θέμ. καὶ τῶν παραγωγ. καταλήξε. τὸ ἐπένθημα θ, ἐν δὲ τῷ στή-λ-η τὸ λ.

Ἰσχυρίζομαι (=μεταχειρίζομαι πάσας τὰς δυνάμεις μου. ἔχω εἰς τι τὰς ἐλπίδας μου, ἐπιμένω, δισχυρίζομαι), ἀποθ. μέτ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἰσχυριζόμεν, μέσ. μέλ. -ἰσχυριοῦμαι, μέτ. ἀόρ. ἰσχυρισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἐπιμένω, καρτερῶ. Ῥημ. ἰσχυριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰσχυρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰσχύς. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ' μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐν καὶ ἀντί· ὡς παθ. λαμβάνεται σπν. μόνον ἢ μτγ. ἰσχυριζόμενος. Ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ εὐχρ. εἶναι τὸ σύνθ. : δυνα-δχυρίζω (=δύμω ἰσχυρὸν ποιῶ), ὅπερ εὐρηται μόνον ἐν τῷ μέλλοντι δυνα-δχυριεῖν.

Ἰσχυῶ (=εἶμαι ἰσχυρός), πρτ. ἰσχῶν, μέλ. ἰσχυῶσα, ἀόρ. ἰσχυῶσα, προκ. ἰσχυκα. Ῥημ. [ἰσχυσις].

Σημ. ἐκ τοῦ ἰσχύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰς (πρβλ. λατ. vis). Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτ. ὃ μακρὸν (ὄρα ἀνίω σημ.). Συνών. κρατέω-ῶ.

Ἰσχω (=ἔχω, κρατῶ), πρτ. -ἰσχον. Παθ. καὶ μέσ. ἰσχομαι, πρτ. ἰσχόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. ἔχω.

Σημ. Θέμ. σσχ- (ὄρα ἔχω) καὶ κατὰ συγκοπὴν σχ-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σί-σχ-ω=) ἰσχω. Τὸ ῥ. φιλοῦται ἐνεκεν τοῦ ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ χ (πρβλ. ἔχω σημ.). Τὸ ἰσχω εἶναι ἐντονώτερον τοῦ ἔχω, ἀπαντᾷ δὲ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ. : ἀνά, ἀντί, ἐπί, μετά, περί κλ. : ἀνίσχω (ἀμτβ.=ἀνατέλλω).

Κ

Καθαίρω (=καθαρίζω), [πρτ. ἐκάθαιρον ποιητ.], μέλ. καθαρῶ, ἀόρ. ἐκάθηρα [καὶ ἐκάθαρα], προκ. καθαρὸν τι πεποίηκα [καὶ κεκάθαρα μτγν.]. Μέσ. καθαίρομαι (=ἐκτελῶ θρησκευτικούς καθαρμούς, καθαρίζομαι, ἐξιλάσκομαι), [πρτ. ἐκαθαίρομην μτγν.], μέτ. μέλ. καθαρῶμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκαθηράμην, [παθ. μέλ. καθαρ-

θήσομαι μτγν.], παθ. ἀορ. ἐκαθάρθην [καί μτγν. ἐκαθάρην], πρκ. κεικάθαρμαι, [ὑπερσ. ἐκεκαθάρμην, μτγν.]. Ῥημ. κάθαρσις, κάθαρμα (= 1) τὸ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτόμενον, σκύδαλον· καὶ 2) τὸ (ἐν ταῖς καθαρτηρίοις θυσίαις) θῦμα, ἐφ' οὗ ἐνόμιζον ὅτι ἔπιπτεν ἢ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅπερ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μολυσμένον ἀπερίπτετο), καθαρισμός, [καθαρτήρ (ἐξ οὗ καθαρτήριος) ἢ] καθαρτής (ἐξ οὗ καθαρτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ καθαρός, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἐνεστ. μόνον ἀπαντῶν καθαρεύω (=εἶμαι καθαρός). Θέμ. καθαρο-, ἐξ οὗ προσλήψαι τοῦ προσφ. -j : (καθαρο-j ω=) καθαίρω (δρα αἰῶν, σημ.) καὶ κατ' ἀναλογίαν τούτου τὰ : (γέρας—) γεραίρω, (ἔχθος—) ἰχθαίρω. Ἀντί τοῦ καθαίρω λέγεται καί : καθαρόν τι ποιῶ· ἀντί δὲ τοῦ καθαρεύω καὶ καθαρός εἰμι.

Καθέζομαι· ἰδὲ ἕζομαι.

Καθεύδω· ἰδὲ εὐδω

Κάθημαι (=μένω καθεζόμενος)· οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὧδε· καθέ(ι)ζομαι πρτ. ἐκαθίζομην μελ.καθεδοῦμαι (ἢ καθιζήσομαι), ἀορ. ἐκαθεζόμην πρκ. κάθημαι (κάθησαι κάθηται κλ.· ὑποτ. [καθῶμαι, καθῆ], καθῆται, κλ.· εὐκτ. καθήμεν, [καθῆσο, καθῆτο] κλ.· προστ. [κάθησο, καθῆσθω κλ. ποιητ.] ἀπαρ. καθῆσθαι· μτγ. καθήμενος), ὑπερσ. ἐκαθήμην (ἐκάθησο, ἐκάθητο κλ.) ἢ καθήμεν (καθῆσο, καθῆτο καὶ καθῆστο, καθήμεθα κλ.).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει ἦμαι. Τὸ κάθημαι κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώσ., κατὰ δὲ σημασίαν παρακείμεν. ὡσούτως καὶ ὁ κατὰ σχηματ. πρτ. (έ)καθήμην ἔχει σημ. ὑπερσ. οἱ λοιποὶ δὲ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν καθέζομαι ἢ καθίζομαι. Θέμ. τοῦ ἦμαι : ἦ- καὶ ἦδ (ἐξ οὗ καὶ ἦδ-υχος), ὑπερσ. καθ-ἦδ-το· ἔποτ. (καθ-ἦσ-ομαι=καθ-ἦ-ομαι =) καθῶμαι· εὐκτ. (καθη-σ-ι-μην=καθη-ί-μην=) καθήμεν. Ὁ ὑπερσ. διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν (πρβλ. καί : καθεύδω, καθίζω).

Καθίζω· ἰδὲ ἵζω.

Καίνω (=φονεύω), αἰείποτε σύνθ. (πλὴν τῆς προστ. καινόντων, Ξενοφ.)· κατακαίνω, πρτ. κατέκαινον, μέλ. κατακαῶν, ἀορ. β' κατέκαινον, πρκ. κατακέκονα καὶ μετ' ὀλίγ. μ. κατακεκονῶς ἔσομαι.

Σημ. Θέμ. κεν-, (ἐξ οὗ τροπή τοῦ θεμ. ε εἰς ο ὁ πρκ. : κατα-κέκον-α) καὶ συγκοπή κεν-, ἐξ οὗ κεν-, ἐξ οὗ (προσλήψαι τοῦ προσφ. -j- : κεν-j-ω=) καίνω. Ὡς παθ. τοῦ κατακαίνω εἶναι τὸ : θνήσκω ὑπότινος. Συνώνυμα : κτείνω, θανατώω-ῶ, φονεύω.

Καιροφύλακέω-ῶ (= τῷ μτγν. καιροφυλακῶ), μόνον ὁ ἐνεστώσ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : καιροφύλαξ εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ καιροφύλαξ· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) τελῶ.

Καίω καὶ **κῶω** (μτθ.), πρτ. ἔκαιον καὶ ἔκαον, μέλ. καύσω, ἀόρ. ἔκαυσα, πρκ. -κέκαυκα. Παθ. καίωμα καὶ κῶομαι. Μέσ. δὲ περικαίομαι, πρτ. παθ. μόνον ἐκαύμην, παθ. μέλ. -καυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαύθην [καὶ μτγν. ἐκαύσθην], πρκ. -κέκαυμαι, ὑπερσ. (ἐκεκαύμην) -ἐκέκαυτο. Ῥημ. καῦσις, καῦμα, [καύσων, καύ(σ)της ἢ καυ(σ)τήρ (ἐξ οὗ καυ(σ)τήριον), καύστρα, κῶ-λον (= ξύλον πρὸς καῦσιν) καυ(σ)τός, ἐξ οὗ] (ἀκαυστος, πυρίκαυστος).

Σημ. 1. Θέμ. καF-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -j- : (καF-j-ω=) **καίω**, ἄντι δὲ προσφύμ. : (κάF ω=) κῶω. Τὸ κῶω ὡς καὶ τὸ κλῶω (κλαίω) εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -άω, ἅτινα δὲν συναιροῦσι τὸν χαρακτῆρα α. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πυρός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψύχους· μτφρ. δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν τῆς καρδίας.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **καίω** ἢ κῶω εἶνε τὰ : **αἴθω**, **ἐμπύπτουμι**, **πυροπολῶ**.

Κακίζω (=φαίνομαι κακός, δειλός, κατηγορῶ, λοιδορῶ), πρτ. ἐκάκισον, μέλ. κακίῶ, ἀόρ. ἐκάκισσ, πρκ. κακίσσας ἔχω ἢ κακῶς εἴρηκά (τινα). Παθ. κακίζομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἐκακίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα κατὰ περίφρασιν. Ῥημ. [κακισμός, κακιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κακός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπῖς (ἐλπίδ -j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀετικίζω, κλ. κλ. Ἄντι τοῦ κακίζω λέγεται καὶ : κακῶς λέγω τινα καὶ ἀντὶ τοῦ κακίζομαι : κακῶς ἀκούω ὑπό τινος. Συων. : κακολογέω·ῶ, λοιδορῶ, κατηγορῶ.

Κακοδαιμονάω·ῶ (=ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι, μαίνομαι.) καὶ ἀόρ. ἐκακοδαιμόνησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συν. μαίνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ κακοδαίμων, ἐξ οὗ καὶ κακοδαίμονια. Ὡς παθ. τοῦ κακοδαιμονάω·ῶ εἶναι τό : κακοδαίμονια ἐστί.

Κακοδαιμονέω·ῶ (=εἶμαι δυστυχής, δυστυχῶ), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ δυστυχῶ ἢ τῶν συων. αὐτοῦ.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακοδαίμων (ἴσα κακοδαιμονάω σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θέμ κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντίθ. : εὐδαιμονέω·ῶ.

Κακοδοξέω·ῶ (=ἔχω κακὴν δόξαν, ὄνομα), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. : κακόδοξός εἰμι.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακόδοξος, ἐξ οὗ καὶ κακοδοξία (=κακὴ φήμη, ὄνομα) παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλησ. =σφαλερὰ δοξασία, ἀντίθετον τῷ ὁρθοδοξία).

Κακώω·ῶ (=κάνω κακόν, βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι), πρτ. ἐκάκουν, μέλ. κακώσω, ἀόρ. ἐκάκωσα, πρκ. κακώσας ἔχω [καὶ κεκάκωκα μτγν.]. Παθ. κακοῦμαι, πρτ. ἐκακούμην, [παθ. μέλ. κα-

κωθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐκακώθην, πρτ. κεκάκωμαι, ὑπερσ. (ἐλεκακώμην) ἐκεκάκωτο. Ῥημ. κάκωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακός (ὄρα κακίζω σημ.). Ἀντί τοῦ παθ. κακοῦμαι λέγεται καί : κακόν λαμβάνω ὑπό τινος. Συνων. ἰδὲ βλάπτω σημ.

Καλέω-ᾶ (=ὀνομάζω, προσκαλῶ), πρτ. ἐκάλουν, μέλ. καλῶ, [καί μτγν. καλέσω], ἄορ. ἐγάλεσα, παρ. κέκλημα, ὑπερσ. -ἐκεκλήκειν. Παθ. καί μέσ. καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, παθ. μέλ. κληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλήθην, μέσ. μέλ. -καλοῦμαι [καί μτγν. κλέσσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκαλεσάμην, πρτ. κέκλημαι, ὑπερσ. -ἐκεκλήμην καί μετ' ὀλίγ. μ. κελήσομαι. Ῥημ. κλήσις (ἐξ οὗ πρόσκλησις, παρακλήσις), κλητήρ, ἐγκλημα (=κατηγορία, ἐνοχοποίησης), κλητός (ἐξ οὗ ἀκλητος, αὐτόκλητος, σύγκλητος, ἐκκλητος (ἐξ οὗ ἐκκλησία), ἀνέγκλητος κλ.), κλητέος, -έον (ἐξ οὗ παρακλητέος κλ.).

Σημ. 1 Θέμ. καλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ε-) καλ-ε-, (μεταθέσει δὲ καί ἐκτάσει) : κλα-, κλη-. Ὁ ἐνεργ. καί μέσ. μέλ. παρ' Ἄττ. ἀπαντᾷ συνηρημ., διακρίνεται δὲ τοῦ ἐνεστώτος ἐκ τῆς ἐννοίας. Ἡ ἔνδξ. τοῦ παθ. πρτ. ἐκφράζεται ἐνίοτε καί μονολεκτικῶς : (κε-κλη-ί-μην=) **κεκλήμην**, **κεκλήο** κλ. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καί ἀναλελυμ. : **καλῶ ἑμαυτόν**. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καί σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων : **παρακαλῶ** (=προτρέπω, προσκαλῶ καί παρὰ μτγν.=δέομαι, ἱκετεύω), **ἀποκαλῶ** (=ἐπιονομάζω συνήθ. ἐπί-καλοῦ), **ἐγκαλῶ** (τινι=κατηγορῶ, καταγγέλλω τινά εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξ οὗ καί **ἐγλημα**=κατηγορία). **προσκαλοῦμαι** (ὅπερ λέγεται περὶ τῶν προσκαλοῦντων τινά εἰς δίκην καθ' ὄρισμένην ὑπ' αὐτῶν ἡμέραν), **προκαλοῦμαι** (ὅπερ λέγεται περὶ τοῦ κελοντός τινε εἰς ἀγῶνα, λόγους) κλ.

Σημ. 2. Ἀντί τοῦ παρακαλῶ λέγεται καί : **παρακλήθην ποιοῦμαι**, ἀντί τοῦ ἐγκαλῶ τινι λέγεται καί : **ἐγκλημα ποιοῦμαι πρὸς τινά** καί ἀντί τοῦ παθ. ἐγκαλοῦμαι καί : **ἐγκλήματα ἔχω ὑπό τινος**, ἀντί δὲ τοῦ ἐπικαλοῦμαι ἐπικλήθην ἔχω.

Καλινδέομαι-οῦμαι ἰδὲ κυλίνδω.

Καλλιερῶ-ᾶ (=θυσιάζω θυσίαν εὐπρόσδεκτον) ὄμαχόν. Ῥημ. [καλλιέρημα], ἀκαλλιέρητος.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ καλᾶ-ιερά (θίω), γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Ἀντί τοῦ παθ. ἐκαλλιερῆτο λέγεται καί : **τὰ ἱερά καλᾶ ἦν** καί ἐγίγνετο **τὰ ἱερά** (ἄνευ τοῦ καλᾶ).

Καλλωπίζω (=κάμνω τὸ πρόσωπον ὠραῖον, κοσμῶ, στολίζω) καί Μέσ. καλλωπίζομαι, πρτ. ἐκαλλωπιζόμην, μέσ. ἄορ. ἐκαλλωπισάμην, παθ. ἄορ. ἐκαλλωπίσθην καί πρτ. (κεκαλλώπισμαι) κεκαλλωπισμένος, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ

των συνων. Ῥημ. καλλώπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής [οὗ θηλ. καλλωπίστρις], [ἀκαλλώπιτος, καλλωπιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ καλδός κτὶ ὡς μὴ μεσολαμβάνοντος συνθ. ὄνομ. (δρα καλ-λιερωδ σημ.). Συνων. κοθύω, καλιώνω, [δρατίω], δεμύνω, ἀγάλλω.

Καλύπτω (= κτεπάζω), πρ. -ἐκάλυπτον, μέλ. -καλύψω, ἀόρ. ἐκάλυψα, πρκ. καλύψας ἔχω [καὶ κεκάλυφα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. -καλύπτομαι, [ἐκαλυπτόμην, μέσ. μέλ. καλύψομαι], μέσ. ἀόριστ. -ἐκαλυψάμην, παθ. μέλ. -καλυφθήσομαι, [παθ. ἀόρ. ἐκαλύφθην], πρκ. κεκάλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλύμην. Ῥημ. [κάλυψις, κάλυμμα, κλύπτῆς ἢ κλυπτῆρ, ἐξ οὗ] (καλυπτήριον), καλύπτρα, κάλυξ (ἡ), [καλυπτός, ἐξ οὗ ἀ-κάλυπτος].

Σημ. Θέμ. καλυβ- (πρβλ. καλύβ-η), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ : καλύβ τ ω =) καλύπτω. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον. Συνων. δκεπάζω, δκέπην παρέχω, δτεγάω, δτέγω.

Κάμνω (ἀμτβ. = ἀποκάμνω, κοπιάζω, κουράζομαι, νοσῶ), παθ. αὐτοπι. πρτ. ἐκαμνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. καμοῦμαι, ἀόρ. β' ἐκαμμον, πρκ. κέμμηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκην. Ῥημ. [(ἀ)κάμ-α-τος, ἀκάμας, ἀ-κμής, κμητός, πολυ-κμητός], ἀποκητέον.

Σημ. 1. Θέμ. καμ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ν-) καμ-ν-, (μεταθέσει δὲ καὶ ἐντάσει) κμα- κμη-. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό. Ἐν τῷ ὄμῃ: κάμ-α-τος προσελήφθη τὸ ἐπένθεμα α.

Σημ. 2. Τὸ κάμνω παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἔχει καὶ μτβ. σημ. καὶ μάλιστα κατ' ἀόρ. β' = ἐργάζομαι μὲ κόπον, ἔντασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, παρασκευάζω ἰδίως δὲ ἐργάζομαι τεχνικῶς μέταλλα.

Κάμπτω (= λυγίζω, στρέφω), πρτ. -ἐκαμπτον, μέλ. στρέψω, [καὶ κάμψω ποιητ.], ἀόρ. ἐκαμψα, πρκ. κάμψας (ἢ στρέψας) ἔχω, ὑπερσ. κάμψας (ἢ στρέψας) εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κάμπτομαι, [πρτ. ἐκαμπτόμην, παθ. μέλ. καμψθήσομαι, μέσ. μέλ. κάμψομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐκάμψθην, πρκ. -κέκαμμαι, [ὑπερσ. ἐκεκάμην]. Ῥημ. κάμψις, καμπῆ (ἐξ οὗ καμπύλος), κάμπη, καμπτήρ [κάμπτρα], καμπτός (ἐξ οὗ ἀκαμπτος, ἐξ οὗ ἀκαμπία).

Σημ. Θέμ. καμπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-) καμπ-τ-. Ἐν τῷ παθ. πρκ. κέκαμπ-μαι = κέκαμμαι =) κέκαμμαι ἀποβάλλεται ἐν ἐκ τῶν τριῶν υ (πρβλ. καὶ πέμπω-πέπεμπ-μαι = πέπεμμαι = πέπεμμαι). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. ἀνακάμπτω (ἀμτβ. = ἐπανέρομαι, ἀποκάμπτω (= ἀποκλίνω ἀντιθ. δὲ τῷ ὁδοδοροῦ, περικάμπτω κλ.). Ἀντὶ τοῦ κάμπτω λέγεται καὶ ἀμτβ.: καμπὴν ποιοῦμαι. Συνων.: λυγίζω (ποιητ. πλην τῆς μτχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. λυγίζόμενος, στρέφω, κλίνω).

Καπηλεύω (= εἶμαι κάπηλος, ἀπατῶ, κάμνω τι καπηλικῶς), πρτ. κάπηλος ἦν, μέλ. καπηλεύσω, ἀόρ. κάπηλος ἐγενόμην, πρκ. κά-

πηλος γέγονα, ὑπερσ. κάπηλος ἐγεγόνειν. Ῥημ. καπηλεία, καπη-
λευτής (ἐξ οὗ καπηλευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ **κάπηλος**, ὅπερ ἐκ τοῦ **κάπη**, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ **κάπτω**
(χάφτω κλ.), ἐξ οὗ καὶ **καπηλεῖον** καὶ **καπηλικός**, κατ' ἀναλογίαν τοῦ
βασιλεὺς-βασιλείω. Συνων.: **ἀπατώ**, **κάπηλός εἰμι**.

Καραδοκέω-ᾶ (=ἔχω ἐν τῇ κεφαλῇ ἰδέαν τινά, ἐλπίζω,
περιμένω) μόνον ἢ μετχ. **καραδοκῶν**, τὰ δ' ἄλλα ποιητικά, ἄτινα
παρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τοῦ συνων. **προσδοκάω-ᾶ**.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ **κάρα** (=κεφαλή) καὶ **δοκέω-ᾶ** γί-
γνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐγγχει-
ρῶ σημ.).

Καρπόομαι-οῦμαι (=συλλέγω τοὺς καρπούς, ἀπολαύω τι-
νός, ὠφελούμαι), ἀποθ. μέσ.· πρτ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλ. καρπώ-
σομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκαρπωσάμην, πρκ. κεκάρπωμαι (παθ. διὰθ. δὲν
ἔχει). Ῥημ. κάρπωσις, (ἐξ οὗ καρπώσιμος), [**κάρπωμα**, **κάρπωτός**].

Σημ. Ἐκ τοῦ **καρπός**. Ἐντὶ τοῦ **καρποῦμαι** λέγεται καὶ: **καρπὸν**
δυσκομίζω καὶ τὰς **ἐπικαρπίας λαμβάνω** Ποοῦ ποιητ. καὶ μετγ. **ἀπαν-
τῆ** καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος: **καρπῶω-ᾶ**. Συνων.: **ιδεῖ τουγάω** σημ.

Καρτερέω-ᾶ, (=εἶμαι καρτερός, ἰσχυρός, ἀντέχω εἰς τοὺς κό-
πους), πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω, ἀόρ. ἐκαρτέρησα, πρκ.
καρτερήσας ἔχω ἢ καρτερικὸς γέγονα, ὑπερσ. καρτερήσας εἶχον ἢ καρ-
τερικὸς ἐγεγόνειν. Ῥημ. καρτέρησις, καρτέρημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ **καρτερός** [(=**κρατερός**, ὅπερ ἐκ τοῦ **κράτος**, ἐξ οὗ τὸ
κρατῶ), ἐξ οὗ καὶ **καρτερία** καὶ **καρτερικός**] κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλους
(θεμ. τελεσ-) **τελῶ**. Τὸ ῥ. ἀπαντῆ καὶ σύνθ.: **ἐγκαρτερῶ** (=ὑπομένω στα-
θερῶς), **διακαρτερῶ** (=ἐμμένω μέχρι τέλους), **προσκαρτερῶ** (=ἐπιμένω,
εἶμαι καρτερικὸς κλ.). Συνων.: **ὑπομένω**, [**ἀναστλάω**], **θήρω**, **καρτερι-
κός εἰμι**.

Καταναλίσκω ἰδὲ **ἀναλίσκω**.

Καταφρονέω-ᾶ πρτ. κατεφρόνουν, μέλ. καταφρονήσω, ἀόρ.
κατεφρόνησα, πρκ. καταπεφρόνηκα, ὑπερσ. καταφρονήσας εἶχον.
Παθ. καταφρονοῦμαι, πρτ. κατεφρονούμην, παθ. μέλ. καταφρονη-
θήσομαι καὶ μέσ. ὡς παθ. καταφρονήσομαι, παθ. ἀόρ. κατεφρονή-
θην, πρκ. καταπεφρόνημαι Ῥημ. καταφρόνησις, καταφρόνημα,
[**καταφρονητής**, ἐξ οὗ] (**καταφρονητικός**), ἀ(δυσ-,εὐ-) **καταφρόνητος**.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς **κατά** καὶ **φρονέω-ᾶ**, ὅπερ ἐκ τοῦ
φρῶν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράξ. ἀναλελ.: **καταφρονῶ ἐμαυτοῦ**. Συνων.:
ἀτιμάζω, **φαινίζω**, ὑπερ(περι)οράω-ᾶ. Ἀντίθ.: **θαυμάζω**.

Κατηγορεύω-ᾶ (τινος = λέγω κατὰ τινος· μετ' αἰτ. δὲ =
κάμνω φανερόν, δεικνύω) καὶ **καταγορεύω**, πρτ. κατηγόρουν καὶ

κατηγόρευον, μέλ. κατηγόρησώ καὶ κατερῶ, ἀόρ. κατηγόρησα καὶ κατέϊπον, πρκ. κατηγόρηκα, καὶ κατείρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, πρτ. κατηγορούμην, παθ. μέλ. κατηγορηθήσομαι, παθ. ἀόρ. κατηγορήθην, πρκ. κατηγόρημαι, [ὑπερσ. κατηγορήμην μτγν.]. Ῥημ. κατηγόρημα, κατηγορητέον, εὐκατηγόρητος, [ἀκατηγόρητος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ κατήγορος [ὄπερ ἐκ τοῦ καταγορεύω], ἐξ οὗ καὶ κατηγορία, καὶ κατηγορικός, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ—) κρατῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: κατηγορῶ ἑμαυτοῦ. Ἐντὶ τοῦ κατηγορῶ λέγεται καὶ : κατηγορία χρωμαί, κατηγορίαν (ἢ κατηγόρημα) ποιοῦμαι καὶ παθ. κατηγορία γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών.: αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, διαβάλλω, κακίζω, μέμφομαι, δνειδίζω ψέγω. Ἐντὶθ.: ἐπαινῶ.

κείμαι : οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου ἐπὶ μὲν παθ. διαθ. (=εἶμαι θεθειμένος) ἔχουσιν ὧδε· ἐνεστ. τίθεμαι, πρτ. ἐτιθέμην μέλ. τεθήσομαι, ἀόρ. ἐτέθην, πρκ. κείμαι (κείσαι, κείται κλ., ὑποτ. ὦ κείμενος, κλ. καὶ μονολεκτ. μόνον τὰ : κήται, -κήθηθε, -κέωνται· εὐκτ. εἶην κείμενος κλ. καὶ μονολεκτ. μόνον τὰ : κέοιτο, κέοιντο· προστ. -κείσο, κείσθω κλ.· ἀπαρ. κείσθαι· μτγ. κείμενος· πρτ. ἐκείμην (ἔκεισο κλ.) καὶ ἦν κείμενος· ἐπὶ δὲ οὐδετ. διαθ. (=κοίτημαι) ἔχουσιν ὧδε· ἐνεστ. κείμαι, πρτ. ἐκείμην, μέλ. κείσομαι. Ῥημ. κοίτη (ἐξ οὗ τὸ ἀπόκοιτος) [καὶ τὰ μτγν. κοιτίς, κοιτών], κειμήλιος δια-κοιτέον.

Σημ. Θέμ. (ἀρχικ. κει, ἐξ οὗ κει— (πρβλ. λειπ· λειπ·). Τὸ ι τοῦ θεμ. κει— πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται : (κει η-ται=) κέ-η-ται, (κει ω-νται) κέ-ω-ν-ται. Τὸ ῥ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσ., εἶναι δὲ διαθ. οὐδ.. πολλάκις δὲ καὶ παθητικῆς καὶ μάλιστα ἐν συνθέσει, ὅτε λαμβάνεται ὡς παθ. παρακείμενος τοῦ τίθεμαι (ἐντὶ δηλ. τοῦ τέθειμαι, ὅπερ ἀείποτε ἔχει σημ. μέσην). Τὸ κείμαι ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον πλὴν τοῦ ἀπαρσμ. ὅπερ ὡς προκύπτον ἐκ συναιρέσεως τονίζεται ὅπου καὶ τὸ ἀπλοῦν. Οὐσιαστικὸν δ' ἀφρημένον τοῦ κείμαι εἶναι τὸ θέσις (ὄθεν ὑπόκειμαι-ὑπόθεσις, διάκειμαι-διάθεσις, ἀντικείμεναι-ἀντιθεσις)· σπν. δὲ τὸ κοίτη.

κείρω (=ἀποκρίπτω, κουρεύω, καταστρέφω, ἐρημῶ), [πρτ. ἔκειρον μτγν.], μέλ. κερῶ, ἀόρ. ἔκειρα, πρκ. κείρας ἔχω [καὶ κέκαρκα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. [κείρομαι, πρτ. ἐκείρομην], μέσ. μέλ. κερῶμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκείρομην, [παθ. ἀόρ. β' ἐκάρην μτγν.], πρκ. κέκαρμαι, [ὑπερσ. ἐκεκάρην μτγν.]. Ῥημ. [κορσ-ἀ=κορρδ=] κουρά, κέρμα [ἐξ οὗ κερμάτιον], (κορσ-εὺς=κορρεὺς=) κουρεὺς.

(ἐξ οὗ κουρεῖον), (κόρη=) κόρη, κορμός, ἀ-καρής (ἐξ οὗ ἀκαριαῖος).

Σημ. Θέμ. κερσ. (πρβλ. τὸ ποιητ. ἀκερσοκόμενος) ἐξ οὗ κερσ- (πρβλ. κορσά=κορρά=κορρά) καὶ κέρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κερ-j-ω=κέρρω=) κείρω. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. μετὰ τῆς ἀπό. Συγνών.: 1) περικόπτω, παραφαλιζώ. 2) ἐρημῶ, ἀπόλλυμι, θθειρῶ.

Κελεύω (=1) διατάττω. 2) προτρέπω, συμβουλεύω· καὶ 3) παρακαλῶ, πρτ. ἐκέλευον, μέλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα, πρκ. κεκέλευκα, ὑπερσ. κελεύσας εἶχον. Παθ. κελεύομαι, πρτ. μέσ. -ἐκελεύομην, [παθ. μέλ. κελευσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκελευσθήην, πρκ. κεκέλευσμαι, [ὑπερσ. ἐκεκελεύσμαι μτγν.]. Ῥημ. [κέλευσις], κέλευμα [καὶ μτγν. κέλευσμα], [κελευσμός], κελευστής [ἐξ οὗ κελευστικός], [κελευστός, ἐξ οὗ] (ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος κλ.), κελευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. κελειν- καὶ κελεινθ- πρὸ τῶν ἀπό μ, τ, θ, ἀρχομένων ῥημ. καταλήξεων. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἐπί, ἐν, διά, οὖν κλπ.

Σημ. 2. Τὰ σύνθ. διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι (=παρακινῶ, προτρέπω τινά) εἶναι μέσα ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: -κελεύομαι, πρτ. -ἐκελεύομην, μέσ. μέλ. -κελεύδομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐκελευδάμην. Ῥημ. παρεκέλευσις, παρεκελευστός, διακελευστέον. Ἀντὶ τοῦ διακελεύομαι λέγεται καὶ: διακελευσθῶ χρῶμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ παρακελεύομαι καὶ: παρεκέλευσθιν ποιοῦμαι· καὶ ὡς παθ.: παρακίλευσθιν γίγνεται.

Σημ. 3. Τὸ κελεύω ἐπὶ μὲν ἀνωτέρων καὶ ἀρχόντων=διατάττω· ἐπὶ δὲ ἴσων, φίλων=προτρέπω, συμβουλεύω· ἐπὶ δὲ κατωτέρων (σπν.)=παρακαλῶ.

Σημ. 4. Συνων. τῷ κελεύω εἶναι: 1) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ διατάσσω) τά: ἐντέλλομαι, ἐπιτέλλω, παραγγέλλω, παρεγγυῶ. 2) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ συμβουλεύω) τά: συμβουλεύω, διδάσκω, νοθεύω. παραινῶ, προτρέπω. 3) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ παρακαλῶ) τά: ἀντιβολῶ, ἀντιάζω, δέομαι, ἱκετεύω, λιπαρῶ, λιτανεύω.

Κεράννυμι ἢ κεραννύω (μόνον ἐπὶ ὑγρῶν=ζναμειγνύω καὶ ἐξαίρετως τὸν οἶνον μετ' ὕδατος), [πρτ. ἐκεράννυον καὶ ἐκεράννυον, μέλ. κερᾶ'σω μτγν.], ἀόρ. ἐκέρᾶσα, πρκ. κερᾶσας ἔχω [καὶ κεκέρακα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι, πρτ. -ἐμειγνύμην, παθ. μέλ. κραθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκράθηην καὶ ἐκερούσθηην, [μέσ. μέλ. κερᾶσσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. -ἐκερασάμην, πρκ. κέκραμαι, ὑπερσ. (ἐκεκράρηην) ἐκέκρατο. Ῥημ. κρᾶσις, κρᾶμα, κρατήρ, [κεραστής, κεραστός, ἐξ οὗ] (ἀκέραστος), ἀκρατος, εὐκρατος, συγκρατέον.

Σημ. 1. Θέμ. 1) [κέρ-, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. κερᾶω, ἐξ οὗ τὸ θέμ. κερα καὶ κατὰ συγκοπήν] κρα-, ἐξ οὗ ὁ ἐκράθηην, κέκραμαι κλ. καὶ 2) κερᾶθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νν-: κερᾶσ-νν-μι=) κεράννυμι. Οἱ ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ἀόρ. φυλάττουσι τὸ α τοῦ θέμ. κερᾶθ- βραχὺ ἐνεκὲν ἀπλοποιήσεως τῶν ὁδ.: (κερᾶ'σ-σ-ω=) κερᾶ'σω, (ἐκερᾶσ-σ-α=) ἐκέρᾶσα

κλ. τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ θέμ. κερ- ἐκτείνεται εἰς ᾱ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων τελῶν καὶ οὐχὶ εἰς η. διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Συνών.: **μείγνυμι**, ὅπερ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἐπὶ στερεῶν.

Κερδαίνω (=κερδίζω), πρτ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ, [καὶ μτγν. κερδήσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. κερδήσομαι], ἐκέρδανα [καὶ μτγν. ἐκέρδησα], πρκ. κερδάνας ἔχω καὶ σπν. -κεκέρδηκα, ὑπερσ. κερδάνας εἶχον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κέρδος (ὅπερ ἐκ ῥιζ. κερ- τοῦ κείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας **μελαίνω** ὄθεν θ. ἀναλ. κερδάν-. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **κατά**. Ὁ ἀόρ. (ἐκέρδαν-σ-α=ἐκέρδαννα=) ἐκέρδανα ἐκτείνει τὸ ᾱ τοῦ θέμ. εἰς ᾱ καὶ οὐχὶ εἰς η κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήπτων καὶ ἐνρινολ. ἄτινα πρὸ τοῦ ᾱ ἔχουσι ρ ἢ ι. Ἀντίθ.: **ζημιῶμαι**.

Κεφαλαίω-ῶ (=συγκεφαλαίω), μέλ. κεφαλαίωσω, ἀόρ. ἐκεφαλαίωσα, πρκ. κεφαλαίωσας ἔχω, ὑπερσ. κεφαλαίωσας εἶχον. Παθ. -κεφαλαιοῦμαι, παθ. ἀόρ. -ἐκεφαλαιώθην, μέσ. ἀόρ. ἐκεφαλαιωσάμην (=κεφαλαιωδῶς εἶπον), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [κεφαλαίωσι, ἐξ οὗ] (συγκεφαλαίωσις), [συγκεφαλαίωμα, συγκεφαλαιωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κεφάλαιον. ὅπερ ἐκ τοῦ κεφαλή.

κῆδομαι (=ἐπιμελοῦμαι, προνοῶ, φροντίζω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐκηδόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κῆδος (=φροντίς), κηδεμών, κηδεστής.

Σημ. Θέμ. κηδ-. Παρὰ ποιητ. εὔρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος **κῆδω**. Συνών.: **ἐπιμέλωμαι** ἢ **ἐπιμελοῦμαι**, **φροντίζω**, **μέλει μοι**, **προνοῶ**. Ἀντίθ.: **ἀφρονιστόω**, **ἀμελῶ**, **ἀφροντίς εἰμι** τινος, **ἀφροντίδως** ἔχω.

κηρυκεύω (=εἶμαι κήρυξ, διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ), ἀόρ. ἐκηρύκευσα, τᾶλλα ἐκ τοῦ κήρυξ εἰμί. Μέσ. ἐπι-κηρυκεύομαι (=προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος), πρτ. ἐπεκηρυκευόμην, μέσ. μέλ. ἐπικηρυκεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεκηρυκευσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. (ἐπι)κηρυκεία, [κηρύκευσις, κηρύκευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρυξ κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεῖς-βασιλείω, καθ' ὃ κόλαξ-κόλακεύω, βλάξ-βλακεύω κλ. τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **πρὸς** καὶ **διὰ**: **προσκηρυτεύομαι** (=ἀποστέλλω κήρυκα πρὸς τινα) καὶ **διακηρυτεύομαι** (=διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος).

Κηρῶ' ττω ἢ κηρῶ' σσω (=εἶμαι κήρυξ, διακλῶ ὡς κήρυξ ἢ διὰ κήρυκος, προκηρῶ' ττω) πρτ. ἐκήρυττον, μέλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρῶ'ξα, πρκ. -κηρύουχα ἢ κηρῶ'ξας ἔχω, ὑπερσ. κηρῶ'ξας εἶχον ἢ

κήρυγμα ἐπεποιήμην. Παθ. κηρύττ(σσο)μαι, πρτ. ἐκηρυττ(σσο)μένη, παθ. μέλ. κηρυχθήσομαι, [καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. κηρύσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. -ἐκηρυξάμην, πρκ. κηκήσῃμαι, [ὑπερσ. ἐκεκηρύγμαι μτγν.]. Ῥημ. [κηρύξις], κήρυγμα, [κηρυγμός, κηρυκτής], ἀκήρυκτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ κίρυξ Θέμ. κηρυκ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προφ. -j- κηρυκ-) ω= κηρύττε(σθ)ω. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ., ἔχει δὲ τὸ ἐν τῇ παρολιγοσῆ διχρονον μακρὸν (ὄρα εἰσαγ. § 7. β' σημ.). Ἀντὶ τοῦ κηρύττω λέγεται καὶ: κήρυγμα ποιοῦμαι, οὗ παθ. εἶναι τό: κήρυγμα γίγνεται.

Κιθαροῦζω (=κρούω τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι ἔγχορδον ὄργανον) καὶ ἀόρ. ἐκιθάρισα, τᾶλλα ποητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀπτ. ἐκ τῆς περιφρ.: κιθαρίσει χρωῖμαι. Ῥημ. κιθάρισις, κιθάρισμα, [κιθαρισμός], κιθαριστής [οὗ θηλ. κιθαριστρίς ἢ κιθαρίστρια], [κιθαριστός], κιθαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κιθαρίς (ἢ κιθάρα) κατ' ἀναλογ. τοῦ (ἐλπῖς=) ἐλπίζω. ὄθεν θ. ἀναλογ. κιθαρίδ- (ὄρα γωφίζω σημ.). Συνων. ψάλλω.

Κινδυνεύω (=πλησιάζω κακόν τι, διατρέχω κίνδυνον, πολεμῶ), πρτ. ἐκινδύνευον, μέλ. κινδυνεύσω, ἀόρ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεικινδύνευκα, [ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύκειν μτγ.]. Παθ. κινδυνεύομαι πρτ. ἐκινδυνεύομένη, παθ. μέλ. κινδυνευθήσομαι, παθ. ἀόρ. (ἐκινδυνεύθη) μόνον τὰ κινδυνευθέντα (=τᾶ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), πρκ. (-κεικινδύνευμι) δια-κεικινδυνευμένον, μετ' ὄλ. μέλ. κεικινδυνεύσομαι. Ῥημ. κινδύνευμα, κινδυνευτής [ἐξ οὗ κινδυνευτικός], κινδυνευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κίνδυνος [(=πλησιάζω κακοῦ τινος), ὅπερ ἐκ τοῦ κινέω (=κινῶ τι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Τὸ διακινδυνεύομαι (=ἀμοιβαίως πολεμῶ) εἶναι μέσ. ἀποθετικόν. Ἀντὶ τοῦ κινδυνεύω λέγεται καὶ: ἐν κινδύνῳ εἰμι, κίνδυνον ποιοῦμαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ἐμβαίνο εἰς κίνδυνον, εἰς κίνδυνον καθίσταμαι, αἶρομαι (ὑποδύω ὑπομένω) κίνδυνον. Ἀντίθ.: ἀσφαλῶς ἔχω, ἐν ἀσφαλεῖ εἰμι (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. 2. Τὸ κινδυνεύω συντάσσεται ἀπαρσιμῶς τελικῶ μὲν, ὅταν σημαίη: διατρέχω τὸν κίνδυνον νά., κοντεύω νά., εἰδικῶ δὲ ὅταν τίθηται ἀντὶ τοῦ: δοκῶ, ἔοικα, δῆλός εἰμι.

Κινέω-ᾶ (=βάλλω ἢ θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινήθῃ, ταράττω, ἐρεθίζω), πρτ. ἐκίνουν, μέλ. κινήσω, ἀόρ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. κινήσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κινῶμαι, πρτ. ἐκινούμην, παθ. μέλ. καὶ ὡς μέσ. κινήθησομαι, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐκινήθη, μέσ. ἀόρ. ἐλλείπει, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. κίνησις, [κίνημα, κι-

νητής ἢ κινήτηρ, ἐξ οὗ] (κινήτηριος), κινήτος (ἐξ οὗ ἀκίνητος, δυσκίνητος κλ.), κινήτεος, -έον.

Σημ. Θέμ. **κι-** (προβλ. ποιητ. **κι-ω** = πορεύομαι), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. **-νε-** δὴ εἰσαγ. § 13:) **κι-νέ-ω**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὑποκινῶ εὐθεταὶ καὶ ἀμτβ. = ὀλίγον κινεῖσθαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμένον: **κινῶ ἐμνατόν**. Συνων. ἰδὲ σπεύδω σημ. (μτβ).

Κίχρημι (= δανείζω), [πρτ. ἐκίχρην, μέλ. χρήσω], ἀόριστ. ἐχρησα. Μέσ. [κίχραμαι καὶ κίχράομαι (= δανείζομαι), ἀπαρέμφ. κίχρασθαι· πρτ. ἐκίχραμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐχρησάμην καὶ πρτ. -κίχρημαι· οἱ μτγν. καὶ ἐλλείποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ συνωνύμου: δανείζω. Ῥημ. χρήστης (= ὁ δανειστής, σπν. δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης).

Σημ. Θέμ. **χρα-** (συγγ. τῷ **χράομαι**), ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασ. καὶ ἐκτάσεως τοῦ θέματος: χί χρα-μι =) **κίχρημι** (κατὰ τὸ ἴδιον). Παρὰ μτγ. εὐθεταὶ καὶ ἐνεργ. τύπος: **κίχρῶ**.

Κλάζω (ἐπὶ παντός ἀνάσθρου ἤχου· ζῶν, μαχῶν κλ. = κάμνω κλαγγήν, κροτῶ, ἤχῶ, φωνάζω, κραυγάζω), ποιητ. καὶ μτγν. [πρτ. ἔκλαζον, μέλ. κλάγξω, ἀόρ. ἔκλαγξα καὶ β' ἔκλαγον], πρτ. κέκλαγγα [καὶ β' κέκληγα μετὰ σημ. ἐνεστ.]. Παρ' Ἄττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. ἀνακλάζω καὶ ἡ μτγ. τοῦ πρτ. κεκλαγγυῖαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ κραυγάζω. Ῥημ. κλαγγή (ἐξ οὗ τὸ ἐπίρρ. κλαγγηδόν).

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. **κλαγγ-** ἢ **κλαγ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. **-j-**: κλάγ-j-ω =) **κλάζω**. Συνών.: **κλαγγάνω** (σπν.), **κραυγάζω** **κράζω**.

Κλαίω καὶ **κλάω**, πρτ. ἐκλαῶν, μέλ. κλαῖσω, καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. κλαύσομαι [καὶ κλαυτοῦμαι], ἀόρ. ἐκλαυσα, πρτ. κλαύσας ἔχω, ὑπερσ. κλαύσας εἶχον καὶ μέσ. ἀόρ. -ἐκλαυσάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κλαῦμα, κλαυ-θ-μός, κλαυθμονή, κλαυσίγελως, [κλαυσιάω, κλαυ(σ)τός (ἐξ οὗ ἄκλαυ(σ)τος)].

Σημ. 1. Θέμ. **κλαF-**, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. **-j-**: (κλαF-j-ω =) **κλαίω**, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. **-ε-**: **κλαF-ε-**, ἐξ οὗ ὁ μέλ. (κλαF-έ-σω =) **κλαῖῶ**, ἄνευ δὲ προσφ. ὁ ἐνεστ. (κλάF-ω =) **κλά'ω** (δὴ καίω· σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράξ. ἀναλελυμ.: **ἀποκλαίω ἐμνατόν**. Τὸ ῥημ. **κλαυ-θ-μός** προσέλαβε τὸ ἐπένθημα θ. (προβλ. **στῆ-θ-ος**, **ἄρ-θ-ρον** **πορ θ μός**).

Σημ. 2. Συνών. τῷ **κλαίω** εἶναι τὸ **δακρύω**, (ὅπερ ὁμως πολλάκις καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν **κλαίω** = χύνω συνεχῆ δάκρυα, τὸ δὲ **δακρύω** = χύνω δάκρυά τινα), **θρηνώ**, **δδύρομαι**.

Κλάω-ῶ (= σπῶ, θραύω), πρτ. -ἔκλων, [μέλ. κλά'σω], ἀόρ

ἐκλάσα, πρτ. κλάσας ἔχω, ὑπερσ. κλάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. -κλώμαι, [πρτ. ἐκλώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. κλάσμαι, παθ. μέλ. κλασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. -ἐκλάσθην, πρτ. -κέκλωμαι, ὑπερσ. -ἐκεκλάσθην· οἱ μτγν. ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. κλάσις, [κλάσμα, κλάστης ἢ κλαστήρ (ἐξ οὗ κλαστήριον), κλασμός, κλαστός (ἐξ οὗ ἄκλαστος)].

Σημ. 1. Θέμ. (ἀρχ. κλασ-, ἐξ οὗ) κλα-. Τὸ ἀρχικὸν θέμ. κλασ- ἐμφανίζεται ἐν τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς τὸ ῥημ. τέλος ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ βραχυτέρας τοῦ θέμ. α: (κλασ-σ-ω =) κλά'ω, (ἐ-κλασ-σ-α =) ἐκλά'ω.

Σημ. 2. Συνών: **κατάγνυμι** [θλάω-ω, ποιητ. καὶ μτγν.], **θραύω**, **θρύπτω**, **δυντρίβο** καὶ περιφρ.: **κλάδιον ἐμποιδό**.

Κλείω ἢ κλήω, πρτ. (ἐκλειον ἢ ἐκληον, μέλ. (κλείσω ἢ) κλήσω, ἀόρ. (ἐκλεισα ἢ) ἐκλήσα, πρτ. κλεί(ῃ)σας ἔχω [καὶ κέκλεικα], ὑπερσ. κλεί(ῃ)σας εἶχον [καὶ ἐκεκλείκειν]. Παθ. καὶ μέσ. (-κλείομαι ἢ) -κλήομαι, πρτ. (ἐκλειόμην ἢ) ἐκλήομην, παθ. μέλ. (-κλεισθήσομαι, ἢ) -κλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. (ἐκλεισθην ἢ) ἐκλήσθην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, μέσ. ἀόρ. (-ἐκλεισάμην ἢ) -ἐκλήσάμην, πρτ. (κέκλειμαι ἢ) κέκλημαι, ὑπερσ. (ἐκεκλείμην ἢ) ἐκεκλήμην, [μετ' ὄλ. μέλ. κεκλείσομαι μτγν.]. Ῥημ. (κλείσις ἢ) κλήσις (ἐξ οὗ ἀπόκλει(η)σις, σύγκλησις), [κλείσμα], (κλείς ἢ) κλής, (κλειθμον ἢ) κληθρον, (κλειστός ἢ) κληστός (ἐξ οὗ ἀκλειστος, ἢ ἀκληστος κλ.), [ἐγκλειστέος].

Σημ. Θέμ. κλειF, ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφών. -j-: κλειF-j(=) κλει- καὶ συνηθέστερον κλη-. Τὸ κλήω θεωρεῖται Ἀττ. καὶ ἀρχαιότερον τοῦ κλείω. Ἀπαντῇ συνήθως σύνθετον καὶ προσλαμβάνει ὁ ἐν τῷ θέμ. τοῦ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ τῷ ῥημ. κλει-σ-τὸς κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντ, ῥημ., ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρ τοῦ θέμ. ἦτο δ: γελασθήσομαι, ἐγείλασθην (θέμ. γελασ-) κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράξ. ἀναλελυμένος: κλείω (ἢ κλήω) ἑμαυτόν. Ἀντίθ.: ἀνοίγω, ἀνατετάγγυμι.

Κλέπτω, πρτ. ἐκλεπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι καὶ σπν. κλέψω, ἀόρ. ἐκλεψα, πρτ. κέκλοφα, ὑπερσ. κλέψας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκλόφειν]. Πρτ. κλέπτομαι, [πρτ. ἐκλεπτόμην, παθ. μέλ. α' κλεφθήσομαι καὶ β' κλαπήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. β' ἐκλάπην, [καὶ α' ἐκλέσθην ποιητ.], πρτ. κέκλεμαι. Ῥημ. κλέμμα κλέπτης, κλοπή, κλοπεύς, κλώψ (πρβλ. βέπω- ὄψην, παραβλέπω- παραβλώψ), [κλεπτός, κλεπτέον].

Σημ. Θέμ. κλεπ- (πρβλ. λατ. cler-o-), ἐξ οὗ (τροπή μὲν) κ λ ο π -, (συγκοπή δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α: κλπ(=) κλαπ- (πρβλ. καὶ σπρέφω, τρέφω, κρέπω) προσλήφει δὲ τοῦ προσφών. -τ- (δρα εἰσαγ. § 10) κ λ ε π -τ-. Τὸ κλέπτω λέγεται κυρίως ἐπὶ πραγμάτων μόνον, τὸ δὲ σύνθ.

ἐκκλέπτω αἰείποτε ἐπὶ προσώπων (=κρυφίως ὑπεξάγω τινά). Συνών.: κλωπεύω, ληστεύω, κλέπτῃς εἰμί, λωποδυντῶ.

Κλήζω (=ὀνομάζω) ποιητ., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. κλήζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τοῦ συνωνύμου: καλέω-ῶ.

Σημ. Θέμ. (καλ-, ἐξ οὗ κατὰ μετὰθεσιν κλα- καὶ κατ' ἔκτασιν) κλη-(ὄρα καλέω-ῶ σημ.), ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω): κλη-ίζω=) κλήζω

-**Κλι'νω** (ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. αἰείποτε σύνθ.), πρτ. -ἐκλινον, μέλ. κλινῶ, ἀόρ. ἐκλίνα, πρκ. κλίνας ἔχω [καὶ κέκλικα μτγν.]. Μέσ. -κλι'νομαι, πρτ. -ἐκλινόμην, παθ. μέλ. [α' κλιθήσομαι καὶ] β' ὡς μέσ. -κλινήσομαι, παθ. ἀόρ. [α' ἐκλίθην καὶ] β' ὡς μέσ. ἐκλίνην, (ὡς παθ. δὲ μόνον ὁ ἀόρ. ἀπεκλι'νηι=ἀνετραπήνη), πρκ. κέκλιμαι. Ῥημ. κλίσις, κλίμα, κλίμη, κλίμαξ, κλίσιον, κλιτύς, [κλιτός (ἐξ οὗ ἄκλιτος), κλιτέον].

Σημ. Θέμ. κλι- (πρβλ. λατ. c l i n o) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ν- καὶ -j-: κλι'ν-j- = κλίην- =) κλι'ν-. Τὸ ῥ. εἶναι κατὰ τὴν σημ. καὶ μτβ. καὶ ἀμτβ. ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἐκ, ἀπό, ἐπί, ἐν, παρά, κλ. Τὰ ἐγκλίνω καὶ ἀποκλίνω ἀμτβ. αἰ. Συνών.: ὄρεω.

-**Κλύζω** (=προσκλύζω, περιβρέχω (ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν θαλασσίων κυμάτων τῶν πρὸς τὴν παραλίαν φερομένων καὶ προσκρουόντων αὐτῇ), καθαρίζω, πλύνω τι, αἰείποτε σύνθ., πρτ. ἐκ τῶν συνων., μέλ. κλύσω, ἀόρ. -ἐκλύσω (σπν. ἀπλοῦς), πρκ. κέκλυκα. Παθ. -κλύζομαι, παθ. ἀόρ. -ἐκλύσθην, καὶ μέσ. ἀόρ. ἐκλυσάμην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. § [κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, ἐξ οὗ] (κατακλυσμός), [κλυστήρ (ἐξ οὗ κλυστήριον)], κλύδων.

Σημ. Θέμ. κλυδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- κλύδ-j-ω=) κλύζω. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτ. ὡς βραχύν. (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.) ἀπαντᾷ δὲ συνήθ. σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, σπν. δὲ μετὰ τῶν ἐκ, πρὸς, ἐπί, περὶ. Συνών. 1) (περὶ βρέχω' 2) (ἀπο)πλύνω, (ἀπο)καθαίρω.

Κλωπεύω (=εἶμαι κλέπτῃς, κλέπτω) καὶ πρτ. ἐκλώπευον, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. κλέπτω. Ῥηματ. κλωπεῖα.

Σημ. Ἐκ τοῦ κλωψ-ῶπος (ὄπερ ἐκ τοῦ κλέπτω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Συνών.: κλέπτω, ληστεύω, κλέπτῃς εἰμί.

Κναίω (=ζύω, τρίβω) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. ἀποκναίω (=ἀποτρίβω, ἀπόλλυμι), ἀόρ. ἀπέκναισα καὶ παθ. ἀποκναίσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δ' ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. [κνν- (τοῦ κεντ ῶ), ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν κν-, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος ᾶ: κνν-, ἐξ οὗ μεταθέσει:] κνν-, ἐξ οὗ (προσλήψαι τοῦ προσφ. j: κνν-j-ω=) κννῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ ἀναλελυμ.: ἀποκννῶ ἕμυατόν. Συνών. τῷ ἀποκννῶ εἶναι τὰ: ἀποτρῖβω, λυπῶ, φονεύω, ἀπόλλυμι.

Κνήω-ῶ (=ξύω), (κνήεις=) κνής, (κνήεις=) κνή κλ., ἄορ. ἔκνησα καὶ Πκθ. κνώμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [κνήτις, κνήσμα, κνήσμός, κνήστηρ, κνήστις, -εως ἢ -ιος, κνήστος].

Σημ. Θέμ. κνν-, ὅπερ ἐκ τοῦ κνν- (κννῶ). Περί τῆς συναίρεσεως ὄρα ζῆω-ῶ. Συνών: ἰδὲ κννῶ σημ.

Κννῶ (=ξύω, τσιμπῶ), μόνον τὸ κατακννῶ καὶ Πκθ. ὑποκννῶμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κννῶμα, κννῶμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κννῶ (=τσουκννῶ). Θέμ. κννῶ- (κννῶ-j-ω=) κννῶ. Συνών. ξέω, ξύω, ἐρεθίζω, παροξύνω, δάκνω, κνήω, τριβῶ. [κνήθω].

Κοιλῶ (=κάμνω κοῖλον) καὶ ἄορ. ἐκοιλῶνα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: κοιλόν τι ποιῶ. Ῥημ. [κοιλανσις, κοιλασμα κοιλαντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοῖλος κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλως—(μελάν-j-ω=) μελῶν ὅθεν θέμ. ἀναλογ. κοιλῶν.

[Κοιμάω-ῶ] (=βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῆ, ἀποκοιμίζω, καταπραῦνω): [πρτ. ἐκοίμων, μέλ. κοιμήσω], ἄορ. -ἐκοίμησα, [πρκ. κκοιμηκα]. Μέσ. κοιμῶμαι, πρτ. ἐκοιμώμην, [μέσ. μέλ. κοιμήσομαι, πκθ. μέλ. κοιμηθήσομαι μτγν., μέσ. ἄορ. ἐκοιμησάμην ποιητ.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθην, πρκ. -κκοιμημαι, [ὑπερσ. ἐκκοιμήμην μτγν.]. Ῥημ. κοιμήσις [κοίμημα, κοιμήτωρ, κοιμητής (ἐξ οὗ κοιμητήριον)].

Σημ. 1. Θέμ. (ἀρχ. κει=) κοι-. Τὸ ῥ: εἶναι συγγενὲς τῷ κείμαι καὶ ἄχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ., οἵτινες ἀντ' αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὸ κοιμίζω.

Σημ. 2. Συνών τῷ μὲν κοιμῶ εἶναι τὸ: κοιμίζω, τῷ δὲ κοιμῶμαι τὰ: καθεῖδω, καταδορθάνω, ὑπνώτω.

Κοιμίζω (=ἀποκοιμίζω), ἄορ. ἐκοιμῶσα. Πκθ. κοιμίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [κοίμισις, κοιμιστής (ἐξ οὗ κοιμιστικός)].

Σημ. Θέμ. κοιμῶ- ἐξ οὗ (προσλήψαι τοῦ προσφ. j: κοιμῶ-j-ω=) κοιμῶ-ω. Τὸ ῥ. λαμβάνεται ὡς ἐνεργ. τοῦ κοιμῶμαι. Συνών. ἰδὲ κοιμάω-ῶ σημ.

Κοινολογέομαι-οὔμαι (=κοινολογῶ τὸν σκοπὸν μου εἰς τινὰ καὶ συμβουλεύσομαι μετ' αὐτοῦ, συσκέπτομαι), ἀποθ. μέσ.

πρτ. ἐκοινολογούμην, μέσ. μέλ. ἀνακοινώσομαι [καὶ κοινολογήσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐκοινολογησάμην [καὶ παθ. ὡς μέσ. ἐκοινολογήθη], πρκ. ἀνακεκοίνομαι [καὶ κεκοινολόγημαι μτγν.], ὑπερσ. ἐκεκοινολογήμην.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐξ τοῦ κοινός καὶ λέγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ἴδρα εὐφωξέ-ῶ σημ.). Τὸ κοινολόγος ἀρχ. Συνών.: ἀνακοινοῦμαι.

Κοινῶ-ῶ (=κοινὸν ποιῶ, δημοσιεύω, ἀνακοινῶ), [πρτ. ἐκοίνου, μέλ. κοινῶσω ποιητ.], ἀόρ. ἐκοίνωσα, πρκ. κοινῶσας ἔχω, ὑπερσ. κοινῶσας εἶχον. Μέσ. κοινοῦμαι (=1) ἀνακοινῶ τι εἰς τινα· 2) συμμετέχω, κοινωνῶ), πρτ. ἐκοινοῦμην, μέσ. μέλ. κοινῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοινωσάμην, [παθ. μέλ. κοινωθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκοινώθη, πρκ. κεκοίνομαι, ὑπερσ. -ἐκεκοινώμην. Ῥηματ. κοίνωμα.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κοινός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. : ἀνά, ἐπί, σύν.

Σημ. 2. Συνών. τῶ μὲν κοινῶ εἶναι τὰ : δημοσιεύω, ἐκφέρω· τῶ δὲ μέσ. ἀνακοινοῦμαι (=ἀνακοινῶ τι εἰς τινα) τὸ κοινολογοῦμαι· καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ συμμετέχω τὰ : τὰ κοινωνῶ, (συμ)μετέχω.

Κοινωνέω ῶ (=ἔχω τι κοινὸν μετὰ τινος, μετέχω), πρτ. ἐκοινωνῶν, μέλ. κοινωνήσω, ἀόρ. ἐκοινωνήσα, πρκ. κεκοινωνήκα, ὑπερσ. κοινωνήσας εἶχον. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς εὐρηται μόνον ἡ μτχ. κεκοινωνημένα (=μεμειγμένα, ἠνωμένα). Ῥήμ. κοινωνήσις, κοινωνήμα, κοινωνητέον, ἀκοινωνήσις.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κοινωνός κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέω-ω=κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ: κοινωνίαν ποιοῦμαι καὶ κοινωνός εἰμι ἢ γίγνομαι· ὡς μτβ. δέ: κοινωνὸν τινος ποιῶ ἢ τίθημι τινα. Συνών.: (συμ)μετέχω, κοινοῦμαι.

Σημ. 2. Τὸ μὲν κοινωνῶ τινος=ἔχω μέρος εἰς τι, τὸ δὲ κοινωνῶ τινί τινος=μετέχω τινος μετ' ἄλλου, τὸ δὲ κοινωνῶ τινι=μεταδίδω εἰς τινα.

Κολάζω (=περιορίζω, τιμωρῶ), πρτ. ἐκόλαζον, μέλ. κολάσω, ἀόρ. ἐκόλασα, πρκ. κολάσας ἔχω, ὑπερσ. κολάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι, [πρτ. ἐκολαζόμην μτγν.], παθ. μέλ. κολασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκολασθή, μεσ. μέλ. κολάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκολασάμην, πρκ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. κεκολασμένος ἦν [καὶ μτγν. ἐκεκολασμην]. Ῥημ. κόλασις, κόλασμα, [κολασμός], κολαστής [ἢ κολαστήρ (οὐ θηλ. κολάστειρα)] (ἐξ οὗ κολαστήριος [καὶ μτγν. κολαστήριον] καὶ κολαστικός), κολαστέος, ἀκόλαστος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κολ-ος (=κολοβός, ἀποκεκομμένος, ἐξ οὗ καὶ κο-

λοῦω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ῥραδ-*j*-ω=) ῥράζω, καθ' ὃ καὶ γυμνός-γυμνάζω, ἔτοιμος-ἐτοιμάζω κλ. ὅθεν θέμ. ἀναλογ. κολαῖδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὀηματικά.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **κολάζω** εἶναι τὸ **τιμωροῦμαι**: ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν **κολάζω** τίθεται, ὅταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς σωφρονισμόν, τὸ δὲ **τιμωροῦμαι**, ὅταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς ἐκδίκησιν. Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς **κόλασις** καὶ **τιμωρία**.

Κολακεύω, [πρτ. ἐκολάκευον μτγν.], μέλ. κολακεύσω, [ἄορ. ἐκολάκευσα μτγν.], πρκ. κεκολάκευσα. Παθ. κολακεύομαι, [πρτ. ἐκολακευόμην, παθ. μέλ. κολακευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκολακεύθην, πρκ. κεκολάκευμαι μτγν.]. Ῥημ. κολακεία, κολάκευμα, [κολακευτής] (ἐξ οὗ κολακευτικός), [κολακευτέος], ἀκολάκευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ **κόλαξ** κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βασιλεὺς-) βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ (βιάξ-) βλακεύω, (παῖς-) παιδεύω, (χαλκός-) χαλκεύω κλ. Ἄντι τοῦ **κολακεύω** λέγεται καὶ: **κολακείαν ποιοῦμαι**. Συνών.: **θωπεύω**, **γοητεύω**.

Κολούω (=κολοθώνω, κλαθεύω, κωλύω). ἄορ. ἐκόλουσα. Παθ. κολούομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐκολούθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [κόλουσις, κολουσμαι, κολουστέος].

Σημ. Θεμ. **ΚολοF-**, ὅπερ ἐκ τοῦ **κόλος** (ιδεὲ **κολάζω** σημ.). Ὁ παθ. ἄορ. καὶ πρκ. προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε ἐν τῷ θέμ. ὁ: ἐκόλου(σ)θην, κεκόλου(σ)μαι. Συνών.: ἀκρωτηριάζω, [κολοθόω-ῶ], περικόπτω, κωλύω.

Κομίζω (=φέρω τινί τι), πρτ. ἐκόμιζον, μέλ. κομιῶ, ἄορ. ἐκόμισα, πρκ. κεκόμικα, ὑπερσ. κομίσας εἶχον [καὶ ἐκεκομίσειν μτγν.]. Μέσ. κομίζομαι (=φέρω τι ἑαυτῷ, λαμβάνω) καὶ παθ. κομίζομαι (=φέρομαι), πρτ. ἐκομίζομην, παθ. μέλ. καὶ ὡς μέσ. κομισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐκομισθην (=ἐταξίδευσκ), μέσ. μέλ. κομιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκομισάμην (=ἔλαβον), πρκ. κεκόμισμαι, ὑπερσ. -ἐκεκομίσμην. Ῥημ. (συγ)κομιδή, [κόμισις, κομιστήρ ἢ κομιστής, ἐξ οὗ] (κομιστικός), [κόμιστρον, κομιστός, ἐξ οὗ] (ἀσυγκόμιστος), κομιστέον.

Σημ. Θεμ. **κομῖδ-**, ἐξ οὗ (προλήψαι τοῦ προσφύμ. -*j*-: κομῖδ-*j*-ω=) **κομίζω**. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: διὰ, εἰς, κατά, πρὸς, ὅν κλ. Τὸ μέσ. **κομίζομαι τι** (=κομίζω τι δι' ἑμαυτὸν=) λαμβάνω τι· τὸ δὲ **κομίζομαι εἰς τι ἢ ἐπί τινος** (=κομίζω ἑμαυτὸν=) πορεύομαι, ἔρχομαι. Τὸ δὲ παθ. **κομίζομαι**=φέρομαι.

Κομπάζω (=ὑπερφανεύομαι) καὶ μέλ. κομπάσω, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ. κό-

μφο γροῶμαι ἢ τῶν συνων. Ῥημ. [κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ κόμπος [(ὅπερ ἐκ τοῦ κόπτω) = κρότος, θόρυβος] μφο. δὲ ἑταροῖς. καυχρησιολογία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ (φράδ]-ω =) φράζω, καθ' ὃ ἀτιμάζω, γυμνάζω κλ. κλ. Συνών.: ἀλαζονεύομαι, κομπέω-ῶ, ὑπεροφάνος εἶμι ἢ ὑπεροφάνως ἔχω.

Κομπέω-ῶ (=κομπάζω), μόνον τό: ἐπικομπῶ καὶ μέσ. κομποῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητικά, ἅτινα καὶ ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ κόμπος (ὅπερ ἐκ τοῦ κόπτω) κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος (θ. τελος-) τελῶ. Συνών. καὶ περιφρ. ὄρα κομπάζω σημ.

Κομψεύομαι (=ἀσπεύζομαι, πράττω ἢ λέγω τι μετὰ κομψότητος), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., [πρτ. ἐκομψεύομην, μέσ. μέλ. κομψεύομαι], μέσ. ἀόρ. ἐκομψεύσαμην, πρκ. κερζομψεύομαι. Ῥημ. κομψεία, [κόμψευμα, κομψευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κομψός (ὅπερ ἐκ τοῦ κόμπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βασιλευς-) βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ (χαλκός-) χαλκεύω, (βλάξ-) βλακεύω κλ. Ὁ ἐνεργ. τύπος κομψεύω εἶναι ποιητικός.

Κονιάω-ῶ (=ἀσβεστῶνω) καὶ ἀόρ. ἐκονιάσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [κονιάσις, κανίαμα, κονιατής], κονιατός (=ἀσβεσταμένος).

Σημ. Ἐκ τοῦ κονία (=κόνις, ἄσβεστος). Συνών. (ἔξ ἀλειθῶ, [τιτανῶ]).

Κόπτο (=κρούω, κτυπῶ, τέμνω), πρτ. ἐκοπτον, μέλ. κόψω, ἀόρ. ἐκοψα, πρκ. -κέκοφα, [καὶ β' κέκοπα ποιητ.], ὑπερσ. κόψας εἶλον. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, πρτ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλ. β' -κοπήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐκόπην, [μέσ. μέλ. κόψομαι μτγν., μέσ. ἀόρ. ἐκοψάμην Ἡροδ.], πρκ. κέκομαι, ὑπερσ. ἐκεκόμην, μετ' ὄλ. μ. -κεκόψομαι, Ῥημ. κόπος, κοπή, κόμμα, [κομμός (=ἡρῆνος)] κοπεύς, κοπίς, κόπανον, [κοπετός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. κοπ- προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ-: κόπ-τ-ω. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐκ, κατά, περί, πρό. Τὸ μέσ. παρ' Ἄττ. λέγεται καὶ περιφρ.: κόπτο ἐμμαντόν (=ἐνοχλῶ, καταπονῶ ἑμαυτόν). Τὸ μὲν παθ. κόπτομαι σημαίνει κυρίως ταλαιπωροῦμαι, τὸ δὲ μέσ. =κτυπῶ τὸ ἐπιθός μου ἐνεκεν λίπης, θρηνώ, ὄθεν καὶ τὰ ἴημ. κοπετός καὶ κομμός. Συνών.: κρούω, βάλλω, παίω, πατάσσω, πλῆττω, τύπτω, τέμνω.

Κορέννυμι (=χορταίνω), παρ' Ἄττ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. πρκ. κερζορέσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ ὑπὸ τῶν συνων. πίμπλημι καὶ πληρόω-ῶ. Ῥημ. κόρος

(ἐξ οὗ ἀνίκορος), [κορεστός, ἐξ οὗ] (ἀκόρεστος), [ἐξ οὗ ἀκορέστος και ἀκορεστία].

Σημ. Θέμ. κορεσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: κορέσ-νυ-μι=) κορέννυμι.

Κοσμέω-ῶ (=βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ στολίζω), ὀμαλόν. Ῥημ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμητήρ (ἐξ οὗ κοσμητήριον) ἢ κοσμητήτης (ἐξ οὗ κοσμητικός), [κοσμήτωρ, κοσμητός, ἐξ οὗ] (ἀκόσμητος).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κόσμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατέω, καθ' ὃ καὶ κόμπος-κουπέω κλ. Ἐκ τοῦ κόσμος ἐγένετο καὶ τὸ μτγν. κομῶ (=στολίζω δι' ἐπιπλάστον καλλωπισμοῦ) ἀντι κομῶω κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ὀ πρὸς τὸ υ (πρβλ. ἐμμορε ἀντι ἔμμορε) Ῥημ. [κόμμωσις, κόμμωμα, κομμωτής (οὗ θηλ. κομμάτρια), (ἐξ οὗ κομμωτήριον)], κομωτικός, κομωτική (τέχνη).

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ὀπαντιῶ καὶ σύνθετον. Ὁ παθ. ἄορ. ἐκοσμήθην λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ. Ἄντι τοῦ κοσμῶ λέγεται καί: κόσμος εἰμί τι, ἔστι μοι τι ἐν κόσμῳ καὶ παθ.: κόσμον τυγχάνω. Το με μέσον καί: κοσμῶ ἑμαυτόν. Σύνθων. καλλωπίζω, καλλίνω, [ώραίζω, ἀγλαίζω].

Κοτταβίζω (=παίζω τὸν κότταβον), [πρτ. ἐκοττάβιζον, μέλ. κοτταβιῶ] ἄορ. ἀπ-εκοττάβισα, πρκ. κοτταβίσας ἔχω, ὑπερσ. κοτταβίσας εἶχον. Ῥημ. [κοττάβισις, κοτταβισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κότταβος [(=παίγνιον Σικελικόν), ὅπερ ἐκ τοῦ κόπτω, αἰολ. κόδσω] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω.

Κουφίζω (ἀμτβ. =εἶμαι κοῦφος, ἐλαφρός· μτβ.=κάννω τι ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω), [πρτ. ἐκούφίζον, μέλ. κουφιῶ ποιητ.], ἄορ. ἐκούφισα, πρκ. κουφίσας ἔχω, ὑπερσ.κουφίσας εἶχον. Παθ. κουφίζομαι καὶ ἄορ. ἐκουφίσθην, πάντα δε τῶν ἄλλων ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν περιφρ. Ῥημ. κούφισις, κούφισμα, [κουφισμός, κουφιστήρ ἢ κουφιστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοῦφος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω—ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἐθίζω, κοτταβίζω κλ. ὅθεν θέμ. ἀναλογ. κουφίδ-. Τὸ ῥ. ὀπαντιῶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά καὶ ἐπί. Τὸ μέσ. ἐκφράξ. ἀναλελ.: ἀνακουφίζω ἑμαυτόν. Ἄντι τοῦ ἀμτβ. κουφίζω λέγεται καί: κοῦφός εἰμι (ἢ γιγνομαι) καὶ μτβ.: κοῦφόν (ἐλαφρόν) τι ποιῶ.

Κράζω (ἀμτβ. = ἐκβάλλω κρά, κρώζω (ἐπὶ κοράκων)· μτφρ. δὲ=ἐκβάλλω τραχείας φωνάς, φωνάζω δυνατά), [πρτ. ἐκράζον, μετ' ὄλ. μ. ἀντι ἐνεργ. κεκράξομαι, ἄορ. α' ἐκράξα (καὶ παρὰ ταῖς Ὁ' ἐκέκράξα) ποιητ. καὶ μτγν.], ἄορ. β' ἐκραγον (ἀν- ἐν-), πρκ. κέκραγα, ὑπερσ. ἐκεκράγειν. Ῥημ. [κέκραγμα, κεκραγμός, κράκτης, κεκράκτης], κραυγή.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. [κρα-, κραF-, κραFγ=] κραυγ- ἢ κραγ-,

ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κραγ-j-ω=) κρᾶίζω. Τὸ ὄ. ἔχει τὸ θεμ. φωνήεν α πανταχοῦ μακρόν· ὄρα εἰσαγ. § 7. β' σημ. Ἐνὶ τοῦ κρᾶίζω λέγεται καί: **κραυγὴν ποιῶ**, **κραυγῇ χρῶμαι**. Συνών.: **κραυγάζω**, **κλάζω**, **κλαγγάνω**.

Κρατέω-ῶ (=εἶμι κρείττων τινός, ἔχω κράτος, ἄρχω) ὁμολόν. Ῥημ. [κράτησις, ἐξ οὗ] (ἐπικράτησις), [κρατητής, ἐπικρατητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κράτος. Θημ. κρατέω- (κρατέω-ω=) **κρατέω-ῶ**. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ κράτος-κρατέω ἐσχηματίσθησαν καὶ πλείστα ὀνόματα ἐξ ὀνομάτων εἰς-ος μὴ σιγμολήκτων: **πλοῦτος-πλουτέω**, **νόσος-νοσῶ**, **πόλεμος-πολεμῶ**, κλ. κλ. Συνων. ἰδὲ ταγεῖω σημ.

Κρατιστεύω (=εἶμι κρᾶτιστος, ἰκανώτατος) καὶ ἄορ. ἐκρᾶτίστευσα, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφράσ. κρᾶτιστός εἰμι.

Σημ. Ἐκ τοῦ κρᾶτίστος ὑπερθ. τοῦ κρατίς) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς—βασιλείω, καθ' ὃ καὶ παῖς—παιδεύω κλ. Συνών.: ἄριστέω, ὑπέροχος εἰμι.

Κραυγάζω (=ἐκβάλλω κραυγὴν, φωνάζω) καὶ ἄορ. ἐκραύγασα, τὰ δ' ἄλλα μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν περιφρ. κραυγὴν ποιῶ ἢ κραυγῇ χρῶμαι. Ῥημ. [κραυγασμός, κραυγαστής (οὗ θηλ. κραυγαστρια)].

Σημ. Ἐκ τοῦ κραυγῇ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὄδοιτος. (φράδ-j-ω=) **φράζω**, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη—ἀναγκάζω, ἀκυῖα—ἀκυμάζω κλ. Συνών.: ἰδὲ κρᾶίζω σημ.

Κρέμαμαι (=εἶμι κρεμασμένος) (κατὰ τὸ ἴσταμαι), πρτ. ἐκρεμάμην, [μέλ. κρεμήσομαι ποιητ.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ κρεμάννυμαι.

Σημ. Θέμ. κρεμα-. Τὸ ὄ. λαμβάνεται ὡς παρακείμενος τοῦ κρεμάννυμαι ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τῇ ὀριστ καὶ τῇ μτχ **κρεμάμενος**. Ἐν τῷ πρτ. καὶ τῇ μτγν. πρστ. τοῦ ἐνεστ. τὸ ὄ τῆς καταλήξ. -σο ἀποβάλλεται (πρβλ. καί: **δύναμαι**, **ἐπίσταμαι**).

Κρεμάννυμι (=κρεμῶ, ἐξαρτῶ), [μέλ. κρεμάσω καὶ κρεμῶ], ἄορ. ἐκρεμάσσα, πρκ. κρεμάσας ἔχω, ὑπερθ. κρεμάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κρεμάννυμαι, παθ. ἄορ. ἐκρεμάσθην, πρκ. κρέμαμαι, ὑπερθ. ἐκρεμάμην (ἰδὲ κρέμαμαι σημ.), τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων., ἄτε ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κρέμασις, κρέμασμα. κρεμασμός, κρεμαστήρ, κρεμάστρα καὶ κρεμάθρα], κρεμαστός, κρημνός.

Σημ. Θέμ. κρεμᾶδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: κρεμάσ-νυμι=) **κρεμάννυμι** [καὶ μτγν. (κρεμασ-νύ-ω=) κρεμαννύω]. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐκρεμάσ-σ α=) **ἐκρεμάσα** ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ ὄ, διὸ καὶ τὸ α τοῦ θέμ. δὲν ἐξετάθη εἰς **π**. Συνών.: **ἀρτάω-ῶ**, **αἰωρέω-ῶ**, **προσ(περι)άπτω**.

Κρημνίζω, ἀόρ. -ἐκρημνίσα. Παθ. -κρημνίζομαι, παθ. ἀόρ. -ἐκρημνίσθην. και πρκ. -κεκρημνίσμαι, τὰ ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων Ῥημ. [κρήμνις, κρήμνισμα, κρημνισμός, κρημνιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κρημνός (ὄπερ ἐκ τοῦ κρεμάννυμι κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*j*-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ και ἀθρόος—ἀθροίζω, Ἀττικός—Ἀττικίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. κρημνίδ- (ὄρα βαδίζω σημ.). Ἀντί τοῦ κρημνίζω λέγεται και: κατὰ κρημνῶν ὀπίτω τινά, παθ.: κατὰ κρημνῶν ὀπίτομαι και μέσ.: κατὰ κρημνῶν ἀλλομαι. Συνών.: καθαιρῶ, καταβάλλω, καταλύω.

Κρίνω (=διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω), πρτ. ἔκρινον, μέλ. κρινῶ, ἀόρ. ἐκρίνα, πρκ. κέκρικα, ὑπερσ. κρίνας εἶχον. Παθ. και μέσ. κρίνομαι, πρτ. ἐκρινόμην, παθ. μέλ. κριθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκρίθην, μέσ. μέλ. -κρινοῦμαι (και ὡς παθ. ἀπλοῦς), μέσ. ἀόρ. ἐκρινάμην, πρκ. κέκριμαι, ὑπερσ. ἐκεκρίμην. Ῥημ. κρίσις, [κρίμα], κριτής (ἐξ οὗ κριτήριον και κριτικός), [κριτός, ἐξ οὗ] (πρόκριτος, ἄκριτος κλ.), κριτέον (ἐξ οὗ ἐγκριτέον).

Σημ. 1. Θέμ. κρίν- (ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφ' -*j*- ἐν τῷ ἔνεστ και πρτ. κρίν-*j*-ω=κρίνω) και κρί-, ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ. και ἀόρ. και ὁ ἔνεργ. και παθ. πρκ. και ὑπερσ. Ἐκ τῶν ἐννοιολήκτων μόνον τὰ: κρίνω, κρίνω και κρίνω σχηματίζουσι μονολεκτ. τὸν ἔνεργ. πρκ. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπο, ἀνά, διά, ἐκ πρό, ὄν κλ. Τὸ κρίνομαι ἐν συνθέσει μετὰ προθέσ. εἶναι κυρίως μέσ. Τὸ ἔνεργ. ἀποκρίνω=ἀποχωρίζω, τὸ παθ. ἀποκρίνομαι=ἀποχωρίζομαι, τὸ δὲ μέσ. ἀποκρίνομαι=δίδω ἀπόκρισιν (ὄρα ἀποκρίνομαι σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: ἀνακρίνω ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Ἀντί τοῦ κρίνω λέγεται και: κρίθιν ποιῶ τινί (=δικάζω τινά), κρίθιν ἐνίσταμαι (=δίκην παρασκευάζω), εἰς κρίθιν καθίστημι τινά (=εἰσάγω τινά εἰς δίκην), τὰς κρίθεις ποιῶμαι περὶ τινος (=τὰς δίκας ποιῶμαι) κλ. Ἀντί δὲ τοῦ παθ. κρίνομαι λέγεται και: κρίθεις τυγχάνω.

Κρούω (=κτυπῶ), πρτ. ἐκρουον, μέλ. κρούσω, ἀόρ. -ἐκρουσα, πρκ. κέκρουκα, ὑπερσ. ἐκεκρούκειν. Μέσ. και παθ. κρούομαι, πρτ. ἐκρουόμην, μέσ. μέλ. -κρούσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκρουσάμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐκρούσθην, πρκ. κέκρου(σ)μαι, ὑπερ. ἐκεκρούσμην. Ῥημ. [κρούσις] (ἐξ οὗ παράκρουσις), κρούμα [ἢ κρούσμα, κρουσμός, κρουστός (ἐξ οὗ κρουστικός), κρουτέον, ἐξ οὗ] (ἀνακρουστέον).

Σημ. Θέμ. (κρού- =) κρου- και (πρὸ τῶν ἀπὸ *μ*, *τ*, *θ* ἀρχομ. ὀλιγῶν καταλήξεων) κρου-*δ*- διφραεῖται δὲ ὁ παθ. πρκ., ὅστις εὐρηταί μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. προσ. -κέκρουδάτι (μετὰ *δ*) και τῇ μτγ. -κεκρουμένος (ἀνευ *δ*). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, ἐκ

διά, παρά, πρὸς, ὄν κλ. Τὸ ἀνακρούομαι πρύμναν=ὀπισθοδρομῶ
διὰ τῆς πρύμνης, τὸ δὲ παρακρούομαι=ἐξάπατῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκ-
φράζεται ἀναλελυμένως: ἐκκρούω ἑμαυτόν. Συνών. τῷ κρούω ἰδὲ κό-
πτω σημ.

Κρούπτω, πρτ. ἐκρουπτον, μέλ. κρούψω, ἄρ. ἐκρούψα, πρκ.
κρούψας ἔχω [καὶ κέκρούψα μτγν.], ὑπερσ. κρούψας εἶχον. Μέσ. καὶ
παθ. κρούπτομαι, πρτ. ἐκρουπτόμην, μέσ. μέλ. κρούψομαι, μέσ. ἄρ.
ἐκρουψάμην, [παθ. μέλ. α' κρυφθήτομαι καὶ β' κρυθήσομαι μτγν.],
παθ. ἄρ. α' ἐκρούφθην [καὶ β' ἐκρούβην μτγν.], πρκ. κέκρούμμαι
(κέκρούψαι, -πται κλ.), ὑπερσ. κεικουμμένος ἦν [καὶ ἐκεκρούμμην
μτγν.]. Ῥημ. [κρούψις, κρυφός, ἐξ οὗ] (κρούφιος), κρούφα, κρούβδην,
κρυπτός (οὗ θηλ. κρυπτή καὶ (κατ' ἀναθιβισμὸν τόνου) κρύπτῃ),
[κρυπτίνδρα, κρυπτέον].

Σημ. Θεμ. κρυφ- ἢ κρυβ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. ιτ-: κρυφ-
τω ἢ κρυβ-τω=) κρύπτω (ὄρα ἀπτω, καλύπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ
καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων, ἔχει δὲ τὸ θεμ. φωνῆν υ βραχὺ (ὄρα εἰσα-
γωγ. § 10, σημ.).

Κτάομαι-ῶμαι (=ἀποκτῶ), ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκτώμην, μέσ.
μέλ. κτήσομαι, μέσ. ἄρ. ἐκτησάμην, [παθ. μέλ. κτηθήσομαι μτγν.],
παθ. ἄρ. ἐκτῆθην, πρκ. κέκτημαι καὶ ἐκτῆμαι (ὑποτ. (κ)ἐκτημένος
ὦ κλ. καὶ μονολ. μόνον κειτῆται, κειτῆσθε· εὐκτ. κειτημένος εἶην
κλ. καὶ μονολ. μόνον κειτήμην, κειτῆτο, κειτήμεθα· προστ. κέκτησο·
ἀπαρέμ. κειτῆσθαι· μτγ. κειτημένος), ὑπερσ. ἐκεκτῆμην καὶ (κ)ἐ-
κτημένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. κειτήσομαι καὶ ἐκτῆσομαι. Ῥημ. κτήσις,
κτῆμα, [κτῆτωρ], κτητός (ἐξ οὗ κτητικός καὶ ἀκτητος, ἐπίκτητος,
ἀξιοκτῆτος κλ.), κτητέος, -έον.

Σημ. Θεμ. κτα-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά,
ἐπί, πρὸς, κατά, συγκατα. Ὁ πρκ. κέκτημαι ἐπὶ τῆς σημ. ἔχω εἰς
τὴν κατοχὴν μου μετέπεσεν εἰς σημασίαν ἐνεστώτος (ὄρα εἰσαγ. § 10,
α') ἀναδιπλασιάζεται δὲ ἀνωμάλως (πρβλ. μνησκόμαι καὶ πίπτω). Ἡ
ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἐκφέρεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ μύνημαι
κέκλῃμαι καὶ βέβλῃμαι). Ἀντὶ τοῦ κτώμαι τι λέγεται καί: κτῆσίν
τινος ποιοῦμαι. Ὡς παθ. δὲ: κτητός εἰμι καὶ ἔχω τὴν κτῆσιν. Ἀντιθ.
τῷ κτώμαι εἶναι τὸ προῖεμαι (=ἀφήνω τι γὰ διαφύγη τῶν χειρῶν μου).

Κτείνω καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτίνω (=**κτείνω**)· πρτ.
ἐκτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτίνων (καὶ σπν. ἀπεκτίνουον), μέλ.
κτενω καὶ ἀποκτενω, ἄρ. ἐκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, πρκ. (μόνον) ἀπέ-
κτινα, ὑπερσ. ἀπεκτίνειν καὶ ἀπεκτινῶς ἦν. Παθ. μόνον πρτ. ἐκτει-
νόμην· ὡς παθ. δὲ τοῦ κτείνω εἶναι τὸ ἀποθνήσκω ὑπὸ τίνος (ὄρα
θνήσκω, σημ.), ὑπ' οὗ καὶ ἀναπληροῦνται οἱ ἐλλείποντες χρόνοι.

Ῥημ. [κτόνος (ἐξ οὗ ἀνδροκτόνος, πατρόκτονος—πατροκτόνος, μητρόκτονος—μητροκτόνος)].

Σημ. Θέμ. κτεν- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κτεν j=ω=κτένω=κτείνω) καὶ κτιν- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: ἀπο-κτιν-νυ-μι). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: κτεινω ἑμαυτόν. Συνών.: θανατώ-ω, κατακαίω, ἀθάττω, φονεύω.

Κτιζώ, πρτ. ἐκτιζων, [μέλ. κτίσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἐκτιῖσα, πρκ. κτίσας ἔχω [καὶ ἔκτικα καὶ κέτικα μτγν.]. Παθ. κτιζομαι, πρτ. ἐκτιζόμεην, [παθ. μέλ. κτιθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκτίσθην, [πρκ. ἔκτισμαι μτγν.]. Ῥημ. κτίσις κτίσμα, [κτίστης, κτιστός, ἐξ οὗ] (νέο κτιστος), [κτιστέον].

Σημ. Θέμ. κτιῶ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. j: κτιδ-j-ω=) κτιζώ. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεμ. φωνήεν ι βραχὺν ἴσρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Συνών.: ἰδρύω, δέμω (ποιητ. πλὴν τοῦ μέσ. ἀόρ. ἐδειμάμην), οἰκοδομῶ.

Κυβερνάω-ᾶ (=διευθύνω διὰ τοῦ ὄρατος ναῦν, κοιν. τιμονίζω, διοικῶ), πρκ. ἐκυβέρων, μέλ. κυβερνήσω, ἀόρ. ἐκυβέρησα, πρκ. κυβερνήσας ἔχω, ὑπερτ. κυβερνήσας εἶχον. Παθ. κυβερνώμαι, πρτ. ἐκυβερνώμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. κυβέρησις, κυβερνήτης (ἐξ οὗ κυβερνητικός), [κυβερνητῆρ (οὗ θηλ. κυβερνήτειρα)], κυβερνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβη (=λέμβος) καὶ ῥιζ. ἐρ (τοῦ ἐρέδω) προβλ. αἰολ. κυμ-ερνήτης, λατ. gubernο. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς διευθύνσεως πλοίου. Συνών.: [οἰακίζω]-διοικῶ.

Κυβεύω (=παίζω τοὺς κύβους· μτρφ. δὲ=διακινδυνεύω, κατατολμῶ), [πρτ. ἐκύβευον, μέλ. κυβεύσω], ἀόρ. -ἐκύβευσα, πρκ. -κυβεύσας ἔχω, ὑπερσ. κυβεύσας εἶχον, καὶ παθ. ὑπερσ. -ἐκεκύβευτο, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κυβεΐα, [κύβευμα], κυβευτής (ἐξ οὗ κυβευτικός), [κυβευτῆρ (ἐξ οὗ κυβευτήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβος (λατ. cubus), ὅπερ ἐκ τοῦ κύπτω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διὰ καὶ κατά. Συνών.: διακινδυνεύω.

Κυβιστάω-ᾶ (=κάμνω κυβιστήματα, πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, περιπατῶ μὲ τὰς χεῖρας ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω)· πρτ. ἐκυβίστων, [μέλ. κυβιστήσω], ἀόρ. ἐκυβίστησα, πρκ. κυβιστήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβιστήσας εἶχον. Ῥημ. [κυβίστησις, κυβιστήμα, κηβιστήρ, κυβιστίδα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβη (=κεφαλὴ), ὅπερ ἐκ τοῦ κύπτω.

Βυκλέω-ᾶ (=στρέφω κύκλω, μετακομίζω διὰ τροχοῦ, δι' ἀμάξης) καὶ μέσ. κυκλοῦμαι (=στρέφομαι κύκλω, περιφέρομαι),

πρτ. ἐκυκλοῦμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κύκλησις, κυκληδόν.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύκλος κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Συνών. τῷ κυκλοῦμαι εἶναι τὰ: **κινούμαι, περιφέρομαι, κύκλω στρέφωμαι.**

Κυκλώω-ῶ (=περικυκλώνω) ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ μέσ. καὶ παθ. κυκλοῦμαι, πρτ. ἐκυκλοῦμην, μέσ. μέλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκυκλωσάμην, [παθ. μέλ. κυκλωθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκυκλώθην, πρκ. κεκύλωμαι. Ῥημ. κύκλωσις, [κύκλωμα, κυκλωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύκλος. Συνών.: **περιδοιχίω, περικλείω, περιδορέφω, περιτειχίω, [γυρῶ].**

Κυλίνδω καὶ **κυλινδέω-ῶ** (=κυλίω, κινῶ, περιστρέφω), πρτ. ἐκύλινδον [καὶ ἐκυλίνδουν, μέλ. κυλινδήσω, ἀόρ. ἐκύλιτσα, πρκ. κυλίσας ἔχω, ὑπερσ. κυλίσας εἶχον]. Μέσ. κυλινδομαι καὶ καλινδοῦμαι, πρτ. μόνον ἐκαλινδοῦμην, [παθ. μέλ. κυλισθήσομαι, μέσ. μέλ. κυλίσομαι], παθ. ἀόρ. -ἐκυλίσθην, [μέσ. ἀόρ. ἐκυλίσάμην], πρκ. -κεκύλιτμαι. Ῥημ. κυλίνδησις, κυλίστρα, [κύλινδρος, καλίνδησις, κύλισμα, κυλιστός].

Σημ. Θέμ. **κυλίνδ-**, **κυλινδ-** καὶ **καλινδε-**. Οἱ παθ. καὶ μέσ. χρόνοι πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι τὸ **ι** τοῦ θεμ. μακρὸν ἔνεκεν τῆς ἐπελθούσης ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως (κυλίνδ-θήσομαι—κυλινδοθήσομαι=) **κυλιθόδομαι κλ.** Συνών.: **κυλίω** (ποιητ. καὶ μτγν.), **κινῶ**, **περιδορέφω.**

Κυμαίνο (ἀμτθ. =κᾶμνω κύματα, ταρασσομαι μτθ. =κυματίζω τι) καὶ πρτ. ἐξ-εκύμαινον, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμ. Ῥημ. [κύμανσις, ἀκύμαντος].

Σημ. Ἐκ τοῦ **κύμα** [ἐξ οὗ καὶ **κυματοῦ** (μτγν. πλὴν τῆς μτχ. **κυματοθεΐδα**.)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνο. Συνών. **κυκάω, ταρασσομαι.**

Κυνηγέω-ῶ, πρτ. ἐκυνήγουν, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **κυνηγός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **κύων** καὶ **ἄγω**)· σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ κράτος-κρατῶ. Συνών.: **κυνηγέτω-ῶ** (μόνον κατ' ἔνεστ.), **θηρέω-ῶ, θηρεύω.**

Κύπτω (=σκύπτω), [πρτ. ἐκυπτον ποιητ.], μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. κύψομαι [καὶ μτγν. κύψω], ἀόρ. ἐκῦψα, πρκ. κέκυψα, ὑπερσ. κύψας εἶχον [καὶ ἐκεκύφειν μτγν.]. Ῥημ. κυφός, [κύφσις, κύφωμα].

Σημ. 1. Θέμ. **κυβ-** (τοῦ **κίβη**=κεφαλή). ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- **κύβ-τ-ω**=) **κύπτω** (πρβλ. **καλύπτω** σημ.). Τὸ ῥ. ὅπαντ' πάντοτε σύνθετον πλὴν τοῦ ἔνεστῶτος, ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἀπλοῦς. Τὸ **κύπτω** ὡς καὶ τὰ **ὀπίπτω** καὶ **πίπτω** εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς **-πτω**, ἅτινα ἔχουσι τὰ θεματ. φωνήεντα **ι** καὶ **υ** μακρὰ (ὄρα εἰσαγ. § 10 σημ.).

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ κύπτω γίνεται καὶ τὸ θαμιστικὸν κυπτάζω (= συγνά κύπτω), ἐξ οὗ τὸ τῆς ὀμιλουμένης κυττάζω (προβλ. καὶ νεύω-νευδοτάζω-νυδοτάζω.)

Κυριεύω (=εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν, καταλαμβάνω), [πρτ. ἐκυρίευσον, μέλ. κυριεύσω μτγν.], ἀόρ. ἐκυρίευσσα, πρκ. κυριεύσας ἔχω | καὶ μτγν. κεκυρίευκα], ὑπερσ. κυριεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκυριεύκειν]. Ῥημ. [κυρίευσις, κυρίεσμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύριος (ὅπερ ἐκ τοῦ κύρος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω. Ἀντὶ τοῦ κυριεύω λέγεται καί: εἰμι κύριός τινος καὶ κύριος γίγνομαι τινος. Συνών.: δεσποτέω-ω, δεσπόζω, ἄρχω, κρατέω.

Κωλύω (=ἐμποδίζω), πρτ. ἐκώλυον, μέλ. κωλύσω, ἀόρ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα, ὑπερσ. κωλύσας εἶχον. Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλυόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. κωλύσομαι, [παθ. μέλ. κωλυθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, μετ' ὄλ. μέλ. κεκωλύσομαι. Ῥημ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη (=κώλυμα), κωλυτής (ἐξ οὗ κωλυτικός), [κωλυτήρ (ἐξ οὗ κωλυτήριος), κωλυτός], (ἐξ οὗ ἀκώλυτος, ἐξ οὗ] (ἀκωλύτως), κωλυτέον.

Σημ. 1. Θέμ. κωλυ-. Τὸ ὄ. ἔχει πανταχοῦ τὸ θέμ. ὃ μακρὸν (ἐξαιρέσεις ὄρα ἀνω σημ.) ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κωλύω λέγεται καί: κωλυτής γίγνομαι τινος, κώλυμά εἰμι, κώλυμα ἔχω (=παρέχω) καὶ παρέχω τινὰ κωλυτήν τινι.

Σημ. 2. Συνών.: ἐμποδίζω, εἴργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω, ἐμπόδοστατέω, κολοῖω. Ἀντίθετον: ἐάω-ω, ἀφίημι.

Κωμάζω (=περιφέρομαι ἄδαν καὶ χορεύον, πανηγυρίζω πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ κλ.), πρτ. ἐκώμαζον, [μέλ. κωμάσω καὶ κωμάσομαι, ἀόρ. ἐκώμασα], πρκ. κεκώμακα ἢ κωμάσας ἔχω, ὑπερσ. κωμάσας εἶχον. Ῥημ. κωμαστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ κῶμος κατ' ἀναλογ. τοῦ (φραδ-]ω =) φράζω, καθ' ὃ καὶ ἔτοιμος-ετοιμάζω, ἄτιμος-ἀτιμάζω κλ.κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν κωμάω. Τὸ ὄ. ἔχει τὸ ἄ βραχύ: ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.

Λ

Λαγχάνω (=λαμβάνω διὰ κλήρου, μετέχω, ἐνάγω εἰς δίκην), πρτ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. λήξομαι, ἀόρ. ἐλάχον, πρκ. εἴληχα, ὑπερσ. εἴληχειν. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἀόρ. ἐλήχθην καὶ πρκ. εἴληγμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: λῆξις γίνεται. Ῥημ. λῆξις (=κλήρωσις), λάχος [λαχμός], ληκτέος, -έον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. λαχ- καὶ ἀσθ. λαχ-, ἐξ οὗ (προσλήψαι τῶν προσφ. -αν καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος ν, ὄρα εἰσαγ. § 11: λα-ν-χ ἀν-ω =) λαγχάνω. Ὁ πρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶμαρ-

ται (δρα **μείρουαι**, σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετον : ἀπολαγχάνω (=ἀποτυγχάνω διὰ κλήρου), ἀντιλαγχάνω (=τὸ ἐναντίον λαμβάνω διὰ κλήρου), διαλαγχάνω (=διαμοιράζω τι διὰ κλήρου), ἐπιλαγχάνω (=κατόπιν ἄλλου λαγχάνω), μεταλαγχάνω (=λαμβάνω μέρος ἐκ τινος διὰ κλήρου). Ἡ φράσις: **λαγχάνω δικην τινί** =κατηγορῶ τινά εἰς τὸ δικαστήριον.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ λαγχάνω (ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας) λέγεται καί: **τὴν λῆξιν ποιοῦμαι** καὶ παθ. : **λῆξις γίγνεται**.

Λακωνίζω (=μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας), [πρτ. ἐλακωνίζον], μέλ. λακωνιῶ, ἀόρ. ἐλακωνίσα, πρκ. λακωνίσας ἔχω, ὑπερσ. λακωνίσας εἶχον. Ῥημ. λακωνισμός, λακωνιστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ Λάκων (ἐξ οὗ καὶ λακωνικός), κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-]-ω=) -ίζω ὄδοντοφ. ῥημάτων (πρβλ. ἐλπίζω σημ.). ὄθεν θέμ. ἀναλογικὸν λακωνιῶ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ καὶ τὰ ῥηματικά

Λαλέω-ῶ (=ὀμιλῶ, φλυαρῶ), πρτ. ἐλάλουν, [μέλ. λαλήσω], ἀόρ. ἐλάλησα, πρκ. λαλάηκα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτρν. Ῥημ. [λάλησις, λάλημα, λαλητός (ἐξ οὗ λαλητικός καὶ περιλάλητος), λαλητέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ λάλος (δπερ ἐκ τοῦ πεποίημένου θέμ. λαλ-) κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-)κρατῶ. Συνών. δρα λέγω (=ὀμιλῶ) σημ. 4. «**Λαλεῖν** τοῦ λέγειν διαφέρει· τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ὄλταρεῖν, τὸ δὲ λέγειν ἐπὶ τοῦ ἰκαυθῖν». (Βεγκ. Ἀνέκδ. 51. 3).

Λαμβάνω, πρτ. ἐλάμβανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι, ἀόρ. β' ἔλαβον (ὑποτ. λάβω· εὐκτ. λάβοιμι· προστ. λάβε ἢ λαβέ, λαβέτω κλ.· ἀπαρ. λαβεῖν· μτρχ. λαβών), πρκ. εἴληφα, ὑπερσ. εἰλήφειν καὶ εἰληφῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. εἰληφῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνομαι, πρτ. -ἐλαμβανόμεν, παθ. μέλ. ληφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐλήφθην, μέσ. ἀόρ. β' ἐλαβόμεν, πρκ. εἴλημμαι, ὑπερσ. -εἰλήμμεν καὶ εἰλημμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. -εἰλημμένος ἔσομαι. Ῥημ. λήψις, λαβή, λήμμα, [λήπτῆς, ἀντιλήπτωρ (=βοηθός, ὑπερασπιστής)], ληπτός, ληπτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ληβ- καὶ ἀσθ λαβ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφμ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. -ν- (δρα εἰσαγ. § 11 : λα ν-β-αν-ω=) λαμβάνω. Τὸ ῥ. ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : **ἀνά, ἀπὸ, κατὰ, διὰ, πρὸ, πῶς, σὺν κλ.** Ὁ πρκ. ἀγαθιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἴμαρται· (δρα **μείρουαι**, σημ.).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ λαμβάνω (ἀντι-, ἐπι-, μετα-, συλ-) λέγεται καί: **λῆξιν τινος πράττω, ἀντιλαβὴν ἔχω, μεταλήψει χροῶμαι, σὺλληψιν ποιοῦμαι** ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. (ἀντι)λαμβάνομαι καί: **λῆψις γίγνεται, ἀντιλήψις τινός ἐστιν**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται περιφ. : **ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν**.

Σημ. 3. Ἡ περιφρασις : **δικην λαμβάνω παρά τινος** (=κολάζω τινά) ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ. : **δικην ἐπιτίθημι τινί**. Παθ. δὲ τούτων εἶναι αἱ

περιφρ.: **οἰκνν δίδωμι τινι καὶ δίκης τυγχάνω ὑπό τινος** (=κολάζομαι ὑπό τινος).

Σημ. 4. Συνών. τῷ **λαμβάνω** εἶναι τὸ: **δέχομαι**, ὅπερ κυρίως καὶ διαφέρει, καθ' ὅτι τὸ μὲν **λαμβάνω**=λαμβάνω τὸ κείμενον, τὸ δὲ **δέχομαι**=λαμβάνω τὸ ἐκ χειρὸς διδόμενον. Πολλάκις δὲ τὸ λαμβάνω τίθεται καὶ ἀντι τῶν: **δανεῖζομαι, ὀνοῦμαι, μισθοῦμαι**.

Λαμπρύνω (=κάμνω τι λαμπρὸν) καὶ Μέσ. καὶ παθ. λαμπρύνομαι καὶ πρτ. ἐλαμπρυνόμην, ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἐξεφέροντο παρ' Ἀττ. περιφραστικῶς. Ῥημ. [**λάμπρυσμα, λαμπρυντής** (ἐξ οὗ λαμπρυντικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ **λαμπρός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **λάμπω**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ **ἀμύνη** [ἀμύνη-ω=ἀμύνηω=] **ἀμύνω**, καθ' ὃ καὶ βαθὺς **βαθύνω**, αἰσχος-αἰδῶν κλ. Ὄθεν θεμ. ἀναλογ. **λαμπρύνω**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὸ ὀηματικά. Τὸ ὄ. λέγεται καὶ περιφρ.: **λαμπρὸν τι ποιῶ** καὶ παθ.: **λαμπρὸς γίγνομαι**. Συνών. ἰδὲ ἀγάλλω σημ.

Λάμπω (=ἐκβάλλω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, διαπρέπω), πρτ. ἔλαμπον, [μέλ. **λάμψω** ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἔλαμψα, [πρκ. β' **λέλαμπα** μτγν.]. Παθ. λάμπομαι, [μέσ. μέλ. **λάμφομαι**], ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμ. Ῥημ. [**λάμψις**], λαμπάς, λαμπτήρ, λαμπρὸς (ἐξ οὗ λαμπρότης).

Σημ. Θέμ. **λαμπ-**. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ κυρίως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **ἀνά, κατά, διά, ἀντι: ὑπό, ἐπὶ** καὶ **πρός**. Συνών.: [**μαρμαίρω, σελαγέω, σελαγίζω, φωτίζω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ, φαίω**].

Λανθάνω καὶ σπν. λήθω (=μένω ἄγνωστος, κεκρυμμένος, ἀπαρτήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχήν), πρτ. ἐλάνθανον, μέλ. λήσω, ἀόρ. ε' ἔλαθον (λάθω· λάθοιμι· λάθε· λαθεῖν· λαθών), πρκ. β' **λέληθα**, ὕπερσ. ἐλελήθειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ), πρτ. ἐπελανθάνομην, μέσ. μέλ. ἐπιλήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπελαθόμην, πρκ. ἐπιλέλησμαι (καὶ ἀπλοῦς μόνον λέλησται), ὕπερσ. ἐπελελήσμην. Ῥημ. λήθη, [λήσμων, ἐξ οὗ λησμοσύνη καὶ τὸ τῆς ὀμιλουμ. λησμονῶ καὶ] (ἐπιλήσμων), λάθρα, [λάθος, ἀλάθτος, ἄληστος, ἀνεπίληστος, βιβλιο-λάθρας].

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. **λανθ-**, καὶ ἀσθ. **λαθ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφωμ. -αν καὶ πρὸ τοῦ χαρακτηρισμοῦ -ν- ὄρα εἰσαγ. § 11:) **λα-ν-θ-άν-ω**. Τὸ ἔνεστ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **διά**, τὸ δὲ μέσ. ἀεὶποτε μετὰ τῆς **ἐπὶ** πλὴν τοῦ μέσ. ἀορ., ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς **ἐκ**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράξ. ἀναελυμ.: **λανθάνω ἑμαυτόν**. Ἀντι τοῦ μέσ. **ἐπιλανθάνομαι τινος** λέγεται καὶ: **λήθην ἔχω τινός, λήθην λαμβάνει με τινος** καὶ **λήθην ἐγγίγνεται μοι τινός**. Ἀντιθ. τῷ **ἐπιλανθάνομαι** εἶναι τὸ: **μνησκόμαι, μνημονεύω**.

Σημ. 2. Τὸ **λανθάνω** ὡς καὶ τὰ: **τυγχάνω, διαγίγνομαι, διατε-**

λῶ, οἴχομαι, φθάνω καὶ σπουδάζω συντάσσονται κατηγορηματικῇ μτχ. ὅτε τὰ μὲν ἤμ. ἐρμηνεύονται διὰ τῶν ἐκ τῶν ἤμ. παραγομένων ἐπιρρ. ἢ συνων. περιρρ. (λάθρα, τυχαίως, διαρκῶς (ἀεὶ, ἀδιαλείπτως), ταχέως, πρὸ ὀλίγου, μετὰ σπουδῆς), αὶ δὲ μετοχαὶ μεταβάλλονται εἰς ῥήματα ἔχοντα τὸν χρόνον, ἀριθμ. καὶ πρὸς τῶν ῥημάτων: ἔλαθεν ἀπίων (=λάθρα ἀπῆλθεν), ἐτύγχανεν ἐργαζόμενος (=τυχαίως ἐργάζετο) κλ. κλ.

α') — **Λέγω** (=συλλέγω, ἐκλέγω, λογαριάζω, μετρῶ) ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθ. σύν, ἐκ, κατά, διά, προ-εκ: συλλέγω, πρτ. συνέλεγον, μέλ. συλλέξω, ἀόρ. συνέλεξα, πρκ. συνείλοχα, ὑπερσ. συλλέξας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, πρτ. συνελεγόμην, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, μέσ. ἀόρ. συνελεξάμην, παθ. μέλ. [α' συλληχθήσομαι μτγν. καὶ] β' συλληγήσομαι, παθ. ἀόρ. α' (καὶ ὡς μέσ.) συνελέχθην καὶ β' συνελέγην, πρκ. συνείλεμαι, ὑπερσ. συνειλεγμένος ἦν. Ῥημ. συλλογή, ἐκλογή, σύλλογος, κατάλογος, λέχος, λεχώ, λόχος, λογάς, -άδος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος κλ., ἐκλεκτέος, ἐκλεκτέον κλ.

Σημ. Θέμ. λεγ-. Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. τὸ μὲν ε τοῦ θεοῦ τρέπεται εἰς ο, ὃ δὲ χαρακτ. δασύνεται. Οἱ σνντικτικοὶ χρόνοι ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἵμαρται (δ' ἰδέ). Ἀντὶ τοῦ διπλαζέω λέγεται καὶ: διπλαζοῦν ποιῶμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκλέγω καὶ: ἐκλογῆν ποιῶμαι.

β') **Λέγω** (=ὀμιλῶ), πρτ. ἔλεγον, μέλ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἀόρ. α' ἔλεξα καὶ εἶπα καὶ β' εἶπον (ἄνευ β' πληθ. προσ. ἀναπληρουμένου ἐκ τοῦ α' εἶπα), πρκ. εἶρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν καὶ εἰρηκῶς ἦν. Παθ. λέγομαι, πρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλ. ῥηθήσομαι καὶ σπν. λεχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐρρήθην καὶ σπν. ἐλέχθην, πρκ. εἶρημαι καὶ σπν. λέλεγμαί, ὑπερσ. εἰρήμην καὶ εἰρημένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. εἰρήσομαι καὶ σπν. λελέξομαι. Ῥημ. λέξις, ῥῆσις, λόγος, ῥῆμα, ῥήτωρ, ῥητός, ῥητέον, λεκτός, λεκτέον.

Σημ. 1. Τὸ εἶναι ἑλλειπτικὸν (ὄρα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμ.: 1) λεγ-. 2) φερ-, (ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφ. -ε-: ὁ μέλ. ἐρ-ἐ-(δ)ω=ἐρῶ) καὶ κατὰ μετάρθεσιν φερ-, ἐξ οὗ ὁ (ε-φρη-κα=) (εἶρηκα ὄρα μείρομαι σημ.), (φρη-θήσ-ομαι=) ῥηθήσομαι, (ἐφρήθην=) ἐρρήθην, (ἐ'ρημαι=) εἶρημαι καὶ 3) φερ- καὶ (κατὰ συγκοπὴν) |π-, ἐξ οὗ μετ' ἀναδιπλ. καὶ αὐξήσεως ὁ ἀόρ. (ε-φε-φρον=ε-εἶπον (ποιητ.)=εἶπον.

Σημ. 2. Τὸ λέγω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὀμιλῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μόνον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπὶ καὶ προθ. Ἀναδιπλασιάζεται δὲ διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἵμαρται (δ' ἰδέ). Ἐκ τοῦ ἀορ. β' εἶπον, προέκυψεν ὁ α' ἀόρ. εἶπα (πρβλ. καὶ ἦνεγκον-ἦνεγκα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναελυμ.: λέγω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ λέγω λέγεται καὶ: λόγον ποιῶμαι καὶ λόγον προσδῆρω τινὶ καὶ παθ.: λόγος γίνεσθαι ὑπὸ τινος: τὸ δὲ: λόγον ποιῶ=ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ λέγη.

Σημ. 3. Τό: εἰ λέγω (=εὐλογῶ, ἐπαινῶ) καὶ: κακῶς λέγω (=κακο-

λογῶ) ἔχουσιν ὡς παθ. τό : εὖ ἀκούω ὑπό τινος ἢ εὐλογοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω ἢ κακολογοῦμαι ὑπό τινος.

Σημ. 4. Συνών. τῷ λέγω εἶναι τὰ : φράζω, ἀγορεύω, δημι, ἡμι καὶ λαλῶ. Τὸ λέγω διαφέρει τοῦ λαλῶ, καθ' ὅτι τὸ μὲν λέγω=προφέρα-
τοὺς ἀναγκαίους καὶ ἀμρόζοντας λόγους, τὸ δὲ λαλῶ=λέγω λόγους ἀκαί-
ρους, μακροὺς καὶ μὴ ἀμρόζοντας (ιδεὶ καὶ λαλῶ σημ.).

Λεηλατέω-ῶ (=διαρπάζω, ἀποκομίζω λάφυρα, ἐρημώνω),
πρτ. ἐληλάτουν, μέλ. λεηλατήσω, ἀόρ. ἐληλάτησα, πρκ. λεηλατήσας
ἔχω, ὑπερσ. λεηλατήσας εἶχον, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστε-
ρα. Ῥημ. [λεηλάτησις].

Σημ. Τὸ λεηλατέω (ἀντι λεηλατέω ἰδεὶ ἐπηρεάζω σημ.) εἶναι παρα-
σύνθ. ἐκ τοῦ λειαν ἐλαίνω μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (δρα-
ἐγγχειρῶ σημ.). Τὸ λεηλάτης, ἐξ οὗ τό : λεηλασία [καὶ λεηλατικός],
ἄχρηστον Ἀντι τοῦ λεηλατέω λέγεται καὶ : λειαν ποιοῦμαι καὶ λειαν
ἄγω. Συνών : λήζομαι, ληδτεῖω, ἐρημόω-ῶ, βλάπτω, σίνομαι.

Λείπω (=ἀφήνω), πρτ. ἔλειπον, μέλ. λείψω, ἀόρ. [α' ἔλειψα
μτγν. καὶ] β' ἔλιπον. πρκ. [α' λείψα μτγν. καὶ] β' λείλοιπα, ὑπερσ.
[α' ἐλελείπειν καὶ] β' ἐλελοίπειν καὶ -λελοίπως ἦν. Παθ. καὶ μέσ.
λείπομαι, πρ. ἐλειπόμην, παθ. μέλ. α' ὡς μέσ. -λειφθήσομαι [καὶ
β' λιπήτομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἐλείφθην, μέσ. μέλ. λείψομαι,
μέσ. ἀόρ. [α' ἐλειψάμην μτγν. καὶ] β' ἐλιπόμην, πρκ. λείμιμαι,
ὑπερσ. ἐλελείμιμην, μετ' ὄλ. μ. λελείψομαι. Ῥημ. [λείψις] λείμμα,
λείψανον, λοιπός, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, λειπτόν.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. λειπ- καὶ ἀσθ. ληπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ
τῶν προθέσεων : ἀπό, διό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, ὑπό. Ὅπρκ.
λέλοιπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα τρέπει δὲ τὸ εἰ εἰς οἰ. Τὰ σύνθ. ἐκ
τοῦ λείπω σχηματίζονται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέμ. λιποτάκτης,
λιπόνεως, λιπόδαρκος, [λιπόθυμος] (ἐξ οὗ λιποθυμία), ἐλλειπής κλ.,
σπανίως δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ : λειψύδρια, λειψόθριψ, λειψίφαῖς κλ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ λείπω εἶναι τὸ λημπάνω, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον
σύνθ. κατ' ἐνεστώτῳ γίνεταί δὲ ἐκ τοῦ ἀσθ. θέμ. ληπ- προσλήφει τῶν
προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος ν' ὅρα εἰσαγ. § 11 : (λη-ν-π-αν-
=) λημπάνω.

Λειτουργέω-ῶ καὶ Ἀττ. λητουργέω-ῶ (=εἶμαι δημό-
σιος υπάλληλος, διαχειρίζομαι πολιτικὸν ὑπόβλημα καὶ δαπανῶ ἐκ
τῶν ἰδίων τὰς μετ' αὐτοῦ συνδεομένας δαπάνας : ἐν δὲ τῇ Ἀγίᾳ
Γραφῇ=διαχειρίζομαι ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, εἶμαι ἱερεὺς κλ.),
πρτ. ἔλη(ει)τούργουν, μέλ. λη(ει)τουργήσω, ἀόρ. ἔλη(ει)τούργησα,
πρκ. λη(ει)τούργηκα, ὑπερσ. λη(ει)τουργήσας εἶχον. Ἐκ δὲ τῆς
παθ. φωνῆς εὐρῆται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. τὰ λη(ει)τουργημένα.
Ῥημ. [λειτούργημα, λειτουργητέον], ἀλη(ει)τούργητος.

Σημ. τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λη(εῖ)τουργός (ἐξ οὗ καὶ λη(εἰ)τουργία καὶ λη(εἰ)τουργικός), ὅπερ ἐκ τοῦ λητοεργός (κυρίως=δημιουργός), ὅπερ ἐκ λάδς-λαῖτος(=) λήϊτος (=δημόσιος) καὶ ἔργω, ἐργάομαι· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καὶ γράφεται καὶ διὰ τοῦ η καὶ διὰ τοῦ εἰ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν Ἄττιν. ἐπιγραφῶν· «λητουργεῖν διὰ τοῦ η Ἄττικόν, διὰ δὲ τῆς εἰ διφθόγγου Ἑλληνες· λήϊτον γάρ τὸ δημόσιον» (Μοῖρις).

Λευκόω-ῶ (=καθιστῶ τι λευκόν, ἀσπρίζω), ἀόρ. ἐλευκώσα. Μέσ. πρτ. ἐλευκούμεν καὶ πρκ. λελευκώμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.· ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ. [λεύκωσις], λεύκωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ λευκός. Ἀντί τοῦ λευκῶ λέγεται καί: ποιῶ τι λευκόν· παθ.: λευκός εἰμι (ἢ γίγνομαι) καὶ μέσ.: ποιῶ ἑμαυτὸν λευκόν. Συνώνυμα: λαμπρύνω, [λευκαίνω].

Λεύω (=λιθοβολῶ), πρτ. κατ-έλευον, ἀόρ. κατ-έλευσα. Παθ. μέλ. καταλευσθήσομαι, καὶ παθ. ἀόρ. κατελεύσθην, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: βάλλω τινα λίθοις. Ῥημ. [κατάλευσις, λευσμός, λευστήρ, λευστός (ἐξ οὗ λιθόλευστος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ Δωρ. λείς (ῶ) (=λίθος) (Ἄττ. λαῖας=λαῖς), ὅπερ ἐκ θεμ. (λεῖ=) λευ-. Τὸ ῶ παρ' Ἄττ. ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ προσλαμβάνει δὲ ἐν τῷ θεμ. πρὸ τῶν ἀπὸ υ, τ, θ ἄρχομ. ὀλικῶν καταλήξεων σ' ὅρα κλει(η)ω σημ. Συνών. τῷ λείῳ ἢ καταλείῳ εἶναι τὰ: καταπετρόω-ῶ, [λιθοβολῶ καὶ λιθάζω μτγν.].

Λήγω (=τελειώνω), πρτ. ἔληγον, μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα, πρκ. λήξας ἔχω, ὑπερσ. λήξας εἶχον. Ῥημ. [λήξις, ἀ-ληκτος (ἐξ οὗ ἀκατάληκτος)].

Σημ. Θέμ. ληγ-. Συνών.: παύομαι, τέλος ἔχω. Ἀντίθ. ἀρχομαι.

Λήζομαι (=ληστεύω), ἀποθ. μέσ.· πρτ. ἐληζόμην, [μέσ. μέλ. λήσσομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐληζάμην, [παθ. ἀόρ. ἐλήσθην, πρκ. λέλησμαι, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. (ληιδ-της) ληστής (οὗ θηλ. ληστρίς, -ίδος) (ἐξ οὗ ληστικός ἢ ληστρικός), [ληστήρ (οὗ θηλ. ληστειρα), ἐξ οὗ] (ληστήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἴων. ληίς, -ίδος (=λεία). Θέμ. ληιδ-, ἐξ οὗ (προσλήψαι τοῦ προσφ. -j-: ληιδ-j-ομαι =) λήζομαι. Ὁ ἐνεργ. τύπος δὲν ἀπαντᾷ. Ἀντί τοῦ λήζομαι λέγεται καὶ ληοτείας ποιοῦμαι καὶ ληοστές εἰμι. Συνών.: ἰδὲ ληνλατῶ σημ.

Ληγέω-ῶ (=φλυαρῶ), πρτ. ἔληρον, ἀόρ. ἐλήρησα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων ἕτε μτγν. Ῥημ. λήρημα, [λήρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ λῆρος κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Λέγεται δὲ καί: λῆρός (ἢ ληρωδης) εἰμι, λῆρους λέγω. Συνών.: λαλῶ, φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, ἐρεθίζω-ῶ, τερθρεύομαι, [φλυναφῶ].

Ληστεύω, πρτ. ἐλήστευον καὶ Παθ. ληστεύομαι, πρτ. ἐληστεύομην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων Ῥημ. ληστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ληστέως (ἰδὲ λήζομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱππεύς-ἱππεύω. Ἐντὶ τοῦ ληστεύω λέγεται καί: ληστέας ποιοῦμαι καὶ ληστέης εἶμι. Συνών. : ἰδὲ ληνλατῶ σημ.

Λιμοκτονέω-ῶ (=ἀποκτείνω, φρονεύω τινὰ διὰ λιμοῦ) παρ' Ἄττ. πεζ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τᾶλλα ὡς καὶ τὸ παθ. λιμοκτονοῦμαι μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ διὰ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. [λιμοκτόνησις].

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λιμὸς καὶ κτείνω μὴ μεσόλα βοῦντος συνθ. ὀνόματος (δομ ληνλατῶ σημ.). Το λιμοκτόνος, ἐξ οὗ καὶ λιμοκτονία μτγν. Ἐντὶ τοῦ λιμοκτονῶ λέγεται: λιμῶ ἀποκτείνω τινὰ, λιμῶ ἐκπολιορκῶ. Ἐντὶ δὲ τοῦ παθ. λέγεται: λιμῶ ἀποθνήσκω, λιμῶ τελευτῶ, λιμῶ ἀπόλλυμαι, λιμῶ παρατείνομαι.

Λιπαρέω-ῶ (=παρακαλῶ ἐπιμόνος), πρτ. ἐλιπάροον, μέλ. λιπαρήσω καὶ Παθ. λιπαροῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων Ῥημ. [λιπάρησις], λιπαρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λιπαρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ λίπος) κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος (θ. τέλος-) τελῶ. Τὸ σύνθ. ἐκλιπαρῶ μτγν. Συνώνυμα: ἀντιβολῶ, δέομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω.

Λιτανεύω (=παρακαλῶ, καθικετεύω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων Ῥημ. [λιτανεία, λιτανευτὸς (ἐξ οὗ λιτανευτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. λίτανος (ὅπερ ἐκ τοῦ λιτός-) λιτή, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λιδδοῦμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών. ἰδὲ λιπαρῶ σημ.

Λογίζομαι (=λογαριάζω, μετρῶ, σκέπτομαι), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐλογιζόμην, μέτ. μέλ. λογιῶμαι, μέσ. ἀόρ. ἐλογισάμην, [παθ. μέλ. λογισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. σημ. ἐλογίσθην, πρκ. καὶ ὡς παθ. λελόγισμαι. Ῥημ. [λόγισις, λόγισμα], λογισμός, λογιστής (ἐξ οὗ [λογιστήριον] καὶ λογιστικός), ἀλόγιστος, λογιστέον κλ.

Σημ. Ἐκ τοῦ λόγος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀδοντοφω. ἐλπῖς (ἐλλιδ-ἵω=) ἐλπίζω ὅθεν θέμ ἀναλογ. λογῖδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ Ῥημ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον: διαλογίζομαι (=σκέπτομαι), ἀντιλογίζομαι (=ὑπολογίζω ἀφ' ἐτέρου), ὀνλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι, παραλογίζομαι (=κακῶς κρίνω) κλ. Ἐντὶ τοῦ λογίζομαι λέγεται καί: λογιθῶν ἔχω, λογιθῶ κρώμαι, λογιθῶδες ἐμπίπτει μοι ὡς παθ. δὲ διαλογισθῶδες γίγνεται.

Λοιδορέω-ῶ (=κακολογῶ, ὑβρίζω), πρτ. ἐλοιδόρου, μέλ. λοιδορήσω, ἄορ. ἐλοιδόρησα, πρκ. λελοιδόρηκα, ὑπερσ. λοιδορήσας εἶχον [καὶ ἐλελοιδορήκειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. λοιδοροῦμαι, πρτ. ἐλοιδοροῦμην, μέσ. μέλ. λοιδορήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλοιδορησάμην, (παθ. μέλ. ἐλλείπει), παθ. ἄορ. ὤ; μέσ. ἐλοιδορήθην, πρκ. λελοιδόρημαι. Ῥημ. λοιδόρησις, [λοιδόρημα, λοιδορησμός, λοιδορητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ **λοιδόρος** [(ποιητ. καὶ μτγν. παρ' Ἀττικ. δὲ περ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. φιλολοιδόρος). ἐξ οὗ καὶ **λοιδορία**] κατ' ἀναλογία τῷ κράτος (θ. κρατεσ-) **κρατῶ**. Τὸ ἐνεργ. **λοιδορῶ** καὶ μέσ. **λοιδοροῦμαι** διαφέρουσι μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Καὶ τὸ μὲν **λοιδορῶ** συντάσσεται αἰτιατ., τὸ δὲ μέσ. **λοιδοροῦμαι**, ὅτε μὲν αἰτιατ., ὅτε δὲ δοτικῇ. Τὸ μέσον ἀλληλοπαθὲς ἐκφέρεται περιφραστικῶς: **λοιδοροῦσθιν ἀλλήλους**. Ἀντὶ τοῦ **λοιδορῶ** ἢ μέσου **λοιδοροῦμαι** λέγεται καὶ: **λοιδορίαν ποιοῦμαι**.

Σημ. 2. Συνών.: **βλασφημῶ**, **κακηγορέω-ῶ**, **κατηγορέω-ῶ**, **κακολογῶ**, **κακίζω**, **αἰτιῶμαι**, **ἐγκαλῶ**, **μεμφοῦμαι**, **ψέγω**. Ἀντίθ.: **ἐπαίνῶ**, **εὖ λέγω**.

Λούω (=λουζῶ) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Μέσ. λούομαι καὶ (λόομαι=) λούμαι (μόνον οἱ τύποι: λούται· ἀπαρέμ. λούσθαι· καὶ μτγ. λούμενος), πρτ. ἐλούμην (μόνον ὁ τύπος: ἐλούντο), μέσ. μέλ. λούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλουσάμην, [παθ. μ. λουτήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλούσθην μτγν.], πρκ. ἐλούμαι (μόνον ὁ τύπος: ἐλουμένος) [καὶ μτγν. ἐλούσμαι]. Ῥημ. [λούσις], λουτρόν, λουτρῶν, [λουτήρ].

Σημ. Θέμ. **λου-**, ὅτε ἐκ τοῦ ἀρχ. **λο^π**, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. **λούω** καὶ οἱ τύποι: (λό-ο-μεν=) **λούμεν**, (λό-ε-τε=) **λούτε**, (λό-ε-ται=) **λούται**, (λό-ε-σθαι=) **λούσθαι**, (λο-ό-μενος=) **λούμενος**. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεκράτησε πανταχοῦ ἡ δίφθογγος **ου** καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. **λούω** ἀντὶ: (λό^π-ω=λό-ω=) **λούω**.

Λυμαίνομαι (=βλάπτω, καταστρέφω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθές., πρτ. ἐλυμαινόμην, μέσ. μέλ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐλυμηνάμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. -ἐλυμάνθην, πρκ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. ἐλυμάσμαι, [ὑπερσ. ἐελυμάσμην μτγν.], μετ' ὄλ. μ. ἐλυμασμένος ἔσομαι. Ῥημ. λυμαντήρ [(ἐξ οὗ ἀπολυμαντήρ καὶ λυμαντήριος), λυμαντής].

Σημ. Ἐκ τοῦ **λύμη** κατ' ἀναλογία τῷ μέλ. **μελάν-σ-ω** (= **μελαίνω**) ὅθεν θέμ. ἀναλογικῶν **λυμάν-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἔημ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ὡς παθ. λαμβάνεται ἡ φράσις: **λύμη γίγνεται**. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος **λυμαίνω**. Συνώνυμα: **βλάπτω** ἠθεῖρω, **λωδῶμαι**, ἐπηρεάζω, **κακόω-ῶ**, **κακουργῶ**. Ἀντίθετα: **ὠφελεῶ**, **ὀνίσημι**, **λυδίτελλω**.

Λυπέω-ῶ (=προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ), πρτ. ἐλύπουν, μέλ.

λυτήσω, ἀόρ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα, ὑπερσ. λυτήσας εἶχον. Μέσ. λυποῦμαι, πρτ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλ. -λυπήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐλυπήθην, πρκ. ὡς παθ. λελύπημαι. Ῥημ. λυπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **λύπη** (ἐξ οὗ καὶ **λυπηρός**), κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀπειθέω — ἀπειθέω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. Ἐντὶ τοῦ **λυπῶ** λέγεται καὶ **λύπην παρέχω** (ἢ ἐμποῖ) **τινί**, ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. **λυποῦμαι** καὶ: **λυπῶ ἑμαυτόν** καὶ **λυπηρῶς ἔβρω**. Συνών. τῷ μέν **λυπῶ** εἶναι τὰ: **ἀνιδῶ**, ἐνοχλῶ· τῷ δὲ **λυποῦμαι** τὰ: **ἀνιδῶμαι**, ἀχθομαι. Ἐντὶθ.: **χαίρω**, ἡδομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, τέρπομαι.

Λυσιτελέω-ῶ (=εἶμαι ὠφέλιμος, ὠφελῶ), πρτ. ἐλυσιτέλου, μέλ. λυσιτελήσω, ἀόρ. ἐλυσιτέλησα, πρκ. λυσιτελήσας ἔχω, ὑπερσ. λυσιτελήσας εἶχον. Ῥημ. λυσιτελούντως (ἐκ τῆς μτγ.).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **λυσιτελής**, ὅπερ ἐκ τοῦ **λύω** καὶ **τέλος**. Συνών.: **ὀνίνημι**, **ὠφέλω**.

Λύω (=λύνω, ἐλευθερώνω, διαλύω, ἐξηγῶ, ἀφανίζω, παραβαίνω κλ.), ὄμαλόν. Ῥημ. λύσις, [κατά-λυμα, λυτήρ ἢ λύτης], λύτρον, λυτός, λυτέος, -έον.

Σημ. Θέμ. **λυ-**. Ὁ θεμ. χαρακτήρ **υ** εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ. θ. **υ** ἀρχομένων ὀλιγῶν καταλήξεων. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ.: **διαλύω**, **καταλύω** (μτβ. =καταργῶ, καταστρέφω· καὶ ἀμτβ. = κλονεῦω, κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμένου **ὑποζύγια**, **φορτίον**), **παραλύω**, **ἀπολύω** κλ. Ἐντὶ τοῦ μέσ. **λύομαι** λέγεται καὶ: **λύσιν εὐρίσκομαι τινος**· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: **λύσις ἐστὶ τινος**. Ἐντὶ δὲ τοῦ διολύω λέγεται καὶ: **διάλυσιν ποιοῦμαι**· καὶ ἀντὶ τοῦ καταλύω καὶ: **κατάλυσιν ποιοῦμαι**.

Λωβάομαι-ῶμαι (=βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. [πρτ. ἐλωβώμην μτγν.], μέσ. μέλ. λωβήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλωβησάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλωβήθην, πρκ. ὡς παθ. λελώβημαι, [ὑπερσ. ἐλελωθήμην μτγν.]. Ῥημ. [λώβησις, λώβημα, λωβητής ἢ λωβητήρ, λωβήτωρ, λωβητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ **λώβη** (=βλάβη, ὕβρις). Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος **λωβάω**. Ἐντὶ τοῦ **λωβῶμαι** λέγεται καὶ: **λώβη εἶμι τινος** καὶ παθ.: **λώβη γίγνεται**. Συνών. τῷ **λωβῶμαι** ἰδὲ **λυμαίνομαι** σημ.

Λωποδυτέω-ῶ (=εἶμαι λωποδύτης, κλέπτης κυρίως ἐνδυμάτων, κλέπτω), πρτ. ἐλωποδύτου, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **λωποδύτης** (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ **λωπός** (=ἱμάτιον) καὶ **δύομαι**), ἐξ οὗ καὶ **λωποδυδία**. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ δυστυχῆς (θ. δυστυχέω) **δυστυχῶ**. Συνών.: **κλέπτω**, **ἐκκλέπτω**, **κλωπεύω**.

M

Μαίνω (=κάνω τινα **μανιώδη**, τρελλαινῶ τινα) καὶ ἀόρ. ἔμηννα, πάντες δ' οἱ ἄλλοι χρόνοι ποιητ. ὄντες ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν

περιφρ.: ποιῶ τινα μαίνεσθαι, καὶ ἐξίστημι τῶν λογισμῶν (ἢ τοῦ φρονεῖν). Μέσ. μαίνομαι (= εἶμαι μακνώδης, κυριεύομαι ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἢ σφοδροῦ πάθους, τρελλαίνομαι), πρτ. ἐμαινόμεν, μέσ. μέλ. μανοῦμαι, [παθ. μέλ. β' μακήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμηνάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. ἐμάνην, [ἐνεργ. πρκ. ε' ὡς μέσ. μέμηνα καὶ παθ. μεμάνημαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. μανιά (ἐξ οὗ μακνικός), μάντις.

Σημ. 1. Θέμ. **μαν-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j- : μάν-j=ω =) **μαίνω**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **μαίνομαι** εἶναι τὰ **παραφρονῶ**, δαιμονάω-ῶ καὶ τὸ **ἐξιδεσθαι τοῦ φρονεῖν**. Ἀγτίθετα δὲ τούτων εἶναι τὰ : **σωφρονῶ**, **εὐφρονῶ**, **ὀρθά φρονῶ**, **εὖ νοῶ** (σπν).

Μακαρίζω (= νομίζω τινὰ μακάριον, εὐτυχῆ, καλοτυχίζω), πρτ. ἐμακάριζον, μέλ. μακαριῶν, ἀόρ. ἐμακάρισα, πρκ. μακαρίσας ἔχω, ὑπερσ. μακαρίσας εἶχον. Παθ. μακαρίζομαι, πρτ. ἐμακαρίζομην, μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐμακαρίσθην, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας. Ῥημ. μακαρισμός, μακαριστύς (ἐξ οὗ ἀξιομακάριστος), [μακαριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ **μάκαρ** (ἐκ οὗ καὶ **μακάριος**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. **μακαριῶδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: **μακαρίζω ἑμαυτόν**. Συνών.: **εὐδαιμονίζω**. Ἀντίθ.: **οἰκτιρίζω**.

Μακρολογέω-ῶ μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῆς περιφρ. μακρὸν λόγον ἀποτείνω (ἐνεργ.) καὶ μακρολογία γίγνεται (παθ.). Ῥημ. [μακρολογητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ **μακρολόγος** (ἐξ οὗ καὶ **μακρολογία**)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) **κρατῶ**.

Μανθάνω, πρτ. ἐμάνθανον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἀόρ. β' ἔμαθον, πρκ. μεμάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμάθηκειν καὶ μεμαθηκώς ἦν. Παθ. μανθάνομαι (μόνον καθ' ὀριστικ. ὑποτακτ. καὶ μτγ.), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, μαθητός, μαθητέον.

Σημ. Θέμ. **μαθ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρκτηῆρος -ν-· ὄρα εἰσαγ. § 11 :) **μα-ν-θ-αν-**, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε- : **μαθ ε-**. Τὸ **μανθάνω** λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ διδάσκω, ἀπαντῆ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων: **ἐκμανθάνω** (= ἐντελῶς μανθάνω), **ἀπομανθάνω** (= λησμονῶ), **καταμανθάνω** κλ. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ μτγ. τοῦ παθ. πρκ. μετ' ἐνεργ. σημ.: **μεμαθημένος**=**μεμαθηκώς**. Ἀντί τοῦ μανθάνω λέγεται καὶ : **τὴν μάθησιν ποιοῦμαι**.

Μαντεύομαι (= προφητεύω, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαν-

τετον), ἀποθ. μέσ.: πρτ. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαντεύσαμην, πρκ. (ὡς παθ.) μεμάντευμαι. Ῥημ. μαντεία (ἐξ οὗ μαντεῖον· πρβλ. κουρά-κουρεῖον), μάντευμα, [μαντευτής (ἐξ οὗ μαντευτικός)], μαντευτόν, μαντευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάντις (ὅπερ ἐκ τοῦ μαίνομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: κατὰ, διὰ, πρὸ. Ὁ ἐνεργ. τύπος μαντεύω μτγν. Ἀντὶ τοῦ μαντεύομαι λέγεται καὶ: μαντικὴ ἢ μαντείας χροῶμαι. Συνών.: προφητεύω, χροῶ-ῶ, χρησμοδοτέω-ῶ καὶ χρησθησιάζομαι.

Μαραίνω (=σβήνω τι καὶ ὄν μετφρ.=καταστρέφω, κατατρώγω, ἐξασθενίζω κατὰ μικρόν, κάμνω ἢ ζηρηνθῆ), [πρτ. ἐμαράρινον, μέλ. μαρανῶ μτγν.], ἀόρ. ἐμάρανα, πρκ. μαράνας ἔχω, ὑπερσ. μαράνας εἶχον. Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραινόμεν, πάντα δὲ τζλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἤτοι: παθ. μέλ. μαρανθήσομαι, παρ. ἀόρ. ἐμαράνθηθι καὶ πρκ. μεμάραμαι ἢ μεμάρασμαι]. Ῥημ. [μάρανσις, μαρασμός].

Σημ. Θέμ. μαρᾶν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: μαρᾶν-j-ω=) **μαραίνω**. Ὁ ἀόρ. (ἐμαρᾶν-σα=ἐμαράνα=) ἐμαράνα ἐκτείνει τὸ ἄ τοῦ θέματος ἀναπληρωτικῶς εἰς α καὶ οὐκ εἰς η, διότι προηγείται ρ. Συνών.: 1) σβέννυμι καὶ 2) ἀπόλλυμι, ὀθενώ, ζηραίνω.

Μαρτυρέω-ῶ, πρτ. ἐμαρτύρουν, μέλ. μαρτυρήσω, ἀόρ. ἐμαρτύροισα, πρκ. μεμαρτύρηκα, ὑπερσ. ἐμεμαρτύρηκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι, πρτ. ἐμαρτυρούμην, παθ. μέλ. μαρτυρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμαρτυρήθηθι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαρτυρησάμην, πρκ. μεμαρτύρημαι. Ῥημ. [μαρτύρημα, μαρτυρητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ μάρτυς [ἐπικ. μάρτυρος, αἰολ. μάρτυρῶ], ἐξ οὗ καὶ μαρτυροῖα καὶ μαρτύριον] κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατέω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: διὰ, κατὰ, σύν, πρὸς. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: διαμαρτυρῶ ἐμαντόν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶ λέγεται καὶ: μαρτυρίαν παρέχομαι, μαρτυρία χροῶμαι ἀντὶ δὲ τοῦ διαμαρτυρῶ καὶ: διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι.

Μαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐμαρτυρόμην, [μέσ. μέλ. -μαρτυροῦμαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐμαρτύράμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: μάρτυρα ποιοῦμαι τινα, εἰς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν καθίσταμαι καὶ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάρτυς (ἰδὲ μαρτυρῶ σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐπί.

Μαστιγώω-ῶ (=κτυπῶ μετὰ τὴν μαστίγα, μαστιγώνω), πρτ.

ἔμαστιγουν, μέλ. μαστιγῶσω, ἀόρ. ἔμαστιγῶσα, πρκ. μαστιγῶσας ἔχω, ὑπερ. μαστιγῶσας εἶχον. Παθ. μαστιγοῦμαι, [πρτ. ἔμαστιγοῦ-μην μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. μαστιγῶσομαι, [παθ. μέλ. μαστιγῶθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἔμαστιγώθην, πρκ. -μεμαστιγῶμαι. Ῥημ. [μαστιγῶσις (ἐξ οὗ μαστιγῶσιμος), μαστιγῶτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ **μάστιξ**, ἐξ οὗ καὶ τὸ συνών. (μαστιγ-*j*-ω=) **μαστίζω** (ποιητ. καὶ μτγν.) Ἀντὶ τοῦ **μαστιγῶ** λέγεται καὶ : **τῆ μάστιγι τύπτω τινά**. Συνών.: **αἰκίζομαι, πληγὰς ἐνερίνω** (ἐντριβῶ ἢ ἐμβάλλω).

Μάττω ἢ μᾶσσω (=ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω), [πρτ. ἔματτ(σ)ον, μέλ. μᾶζω ποιητ.], ἀόρ. ἔμαῖξο, [πρκ. μέμαχα ποιητ.]-Παθ. καὶ μέσ. [μάττ(σ)ομαι, μέσ. μέλ. μᾶζομαι, μέσ. ἀόρ. ἔμαξάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐμάχθην], παθ. ἀόρ. β' -ἐμάγην, πρκ. μέμαγμα. Ῥημ. [μάγμα, μαγμός, μαγίς, μαγεύς, μάκτης ἢ μακτῆρ (ἐξ οὗ μακτῆριος), μάκτρον, ἐξ οὗ] (χειρόμακτρον), [μάκτρα], μᾶξα, μάγειρος, ἐμμαγεῖον.

Σημ. Θέμ. **μαγ-**, ἐξ οὗ (προσλήφει τοῦ προσφ. -*j* : μαγ-*j*-ω=) **μάττω ἢ μᾶσσω**. Συνών.: 1) **θύρώω, θύρω** 2) **ἀποψήω-ῶ, ἀποδυῶω, δυόργνυμι**.

Μάχομαι (=συνάπτω μάχην, πολεμῶ, φιλονικῶ), ἀποθ. μέσ. μέτ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμαχόμεν, μέσ. μέλ. μαχοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαχεσάμην, πρκ. μεμάχημαι, ὑπερσ. [ἐμαχήμεν μτγν.]. Ῥημ. μάχη (ἐξ οὗ μάχιμος), [μαχητής, ἐξ οὗ] (μαχητικός), [μαχητός, ἐξ οὗ] (ἀμάχτος [ἐξ οὗ ἀκαταμάχτος] καὶ περιμάχτος), μαχητέον.

Σημ. 1. Θέμ. **μαχ-** καὶ (προσλήφει τοῦ προσφ. -*e* :) **μαχ-ε-** (ᾄρα εἰσαγ. § 6, 2). Ὁ θεμ. χαρακτῆρ *e* ἐν τοῖς συντελικαῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἡματικοῖς ἐκτείνεται εἰς **η** κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-εω) -ῶ. Τὸ **ῆ** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ **μάχομαι** λέγεται καὶ : **μάχην ποιοῦμαι**. Τὸ δὲ **μάχην ποιῶ** (=γίγνομαι αἴτιος μάχης ᾄρα ποιῶ σημ.) ἔχει παθ. τό : **μάχη γίγνεται ἢ ἐστί**.

Σημ. 3. Συνών. τῷ **μάχομαι** εἶναι τὸ **πολεμῶ-ῶ** διαφέρει δὲ τὸ **πολεμῶ** συνήθως τοῦ **μάχομαι** ὅτι ὁ πόλεμος τῆς μάχης, δηλ. «**μάχη μὲν ἔστιν ἢ ἐν πολέμοις ἐνέργεια πόλεμος δὲ ὁ χρόνος καὶ ἢ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή**». (Ἀμμώνιος).

Μεγαληγορέω-ῶ (=λέγω μέγιστα λόγια, ὁμιλῶ ἀλαζονικῶς), πρτ. ἐμεγαληγόρουν, καὶ ἀόρ. ἐμεγαληγόρησα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῶν περιφράσεων αὐτῶν.

Σημ. Τὸ **ῆ** εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **μεγαληγόρος** (ᾄρα ἐκ τοῦ **μέγας** καὶ **ἀγορεύω**), ἐξ οὗ καὶ **μεγαληγορία** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) **κρατέω-ῶ**. Συνών. : **ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, κομπέω-ῶ, [καυχῶμαι]**.

Μεγαλύνω (=αύμνω τι μέγξ, μεγαλώνω, ἐγκωμιάζω), πρτ. ἐμεγάλυνον. Μέσ. μεγαλύνομαι (=ικυχώμικι) καὶ πρτ. ἐμεγαλυνόμην, τᾶλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέγξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ βαθύς-βαθύνω κλ. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναελ.: **μεγαλύνω ἐμαυτόν**. Συνών. τῷ μὲν **μεγαλύνω** εἶναι τὰ : **ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημέω-ῶ** τῷ δὲ **μεγαλύνομαι** τὰ : **κουπάζω, κουπῶ, ἀλαζονεύομαι, [καυχῶμαι]**.

Μεθύσκω (μτβ=αύμνω τινὰ γὰρ μεθύσῃ), ἀόρ. ἐμέθυσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Μέσ. μεθύσκομαι καὶ συνήθ. μεθύω (ἀτμβ.=εἰμικι μεθυσμένος), πρτ. ἐμεθυσομένην, [παθ. μέλ. μεθυσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην, [πρκ. μεμέθυσαι μτγν.]. Ῥημ. [μέθυσις, μέθυσμα, μεθυστής (οὗ θηλ. μεθύστρια), ἐξ οὗ] (μεθυστικός).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. μέθυ (=ἰνος), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-: μεθύ-σκ-ω. Τὸ ὅ. φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτηριστῆρα ὑπανταχοῦ βραχύν (ὄρα εἰσαγ. § 7 σημ.), προσλαμβάνει δ' ἐν τῷ θέματι πρὸ τῶν ἀπὸ **μ, τ, θ** ἀρχομ. ὄλικ. καταλήξῃσιν ὁ κατ' ἀναλογ. τῶν φωνηεντολ. ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχ. χαρακτηριστῆρ τοῦ θέμ. ἦτο σ' (ὄρα κλειώ σημ.).

Σημ. 2. Συνών. μὲν τῷ ἀμτβ. **μεθύσκομαι** ἢ **μεθύω** εἶναι τὰ : **κραιπαλάω-ῶ, βαπτίζομαι, παροινέω-ῶ** ἀντίθ. δὲ τὸ **νήψω**.

Μεῖγνυμι καὶ **μειγνύω** καὶ **μίσγω** (ἐπί ὑγρῶν ἢ στερεῶν=ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω), πρτ. -εμείγνυν καὶ ἔμισγον, μέλ. -μείξω, ἀόρ. ἐμείξα, πρκ. μείξας ἔχω [καὶ μέμειχα], ὑπερσ. μείξας εἶχον [καὶ ἐμεμείχειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. μείγνυμαι ἢ -μίσγομαι, πρτ. -εμειγνύμην, [μέσ. μέλ. μείζομαι μτγν.], παθ. μέλ. α' -μειχθήσομαι [καὶ β' μιγήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐμείξαμην, παθ. ἀόρ. α' καὶ ὡς μέσ. ἐμείχθην, καὶ β' καὶ ὡς μέσ. ἐμίγην πρκ. μέμειγμαί. [ὑπερσ. ἐμεμείγμην, μετ' ὄλ. μ. μεμείζομαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. μείξις, [μειγμα], μῖγας (ἐξ οὗ συμμῖγής, ἀμῖγής), μεικτός, μεικτέον, [μείγδην ἢ μείγδα].

Σημ. Θέμ. **μικ- ἢ μειγ-**, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- : **μειγνυ-μι** καὶ **μειγνύ-ω** (κατὰ τὰ βαρούτονα) προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -σκ-: (μικ-σκ ω=) **μῖ-σκ-ω** (πρβλ. λατ. misc-εο)=**μίσγω** (πρβλ. λίκνη-λίγη). Τὸ ὅ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **ἀνά, ἐπί, κατά, δύν, πρὸς, ὑπὸ**. Ἀντί τοῦ **μειγνυμι** λέγεται καὶ: **ἐπιμείξια χρῶμαι** πρὸς τινα καὶ παθ. **ἐπιμείξια** ἰδοὶ πρὸς τινα. Συνών.: **κεράννυμι** (ὁ ἰδέ), **κυκᾶω, φέρω**.

Μειδιάω-ῶ (=χαμογελῶ) καὶ ἀόρ. ἐμειδιάσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ συνων. προσγελάω. Ῥημ. [μειδιάσις, μειδιάμα ἢ μειδιάσμα, μειδιασμός, μειδιαστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ μείδος (=χαμογέλασμα), ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. μειδῶ·
πρβλ. θάνατος-θανατώ καὶ θανατιάω.

Μειόω-ῶ (=ἐλάττων). Παθ. μειοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐμειώ-
θην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν
συνωνύμων ἢ περιφράσεων Ῥημ. μείωμα, [μείωσις, μειωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκρ. μείον. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μειῶ εἶναι τὰ :
ἐλλαττώω-ῶ, μείον τι ποιῶ, οὐντέμνω τῷ δὲ μειοῦμαι τὰ : ἐλατ-
τοῦμαι, ἔλαττον ἔχω ὑπό τινος, ἀδικοῦμαι, βλάπτουμαι.

[Μείρομαι] (=λαμβάνω τὸ ἀνήκον εἰς ἐμὲ μέρος, μετέχω,
διαιρῶ, λαμβάνω διὰ κλήρου) ποιητ. παρ' Ἄττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον
ὁ πρκ. ἐν τῷ γ' ἐνικ. εἵμαρται (=εἶναι πεπωμένον, ὄρισμένον ὑπὸ
τῆς τύχης) (εὐκτ. εἵμαρμένον εἴη· μτχ. εἵμαρμένος, -η, -ον) καὶ
ὑπερσ. εἵμαρτο. Ῥημ. μέρος, μερίς, μοῖρα.

Σημ. Θέμ. ὄμερ- (ἐξ οὗ μερ· ἢ μορ) καὶ [κατὰ συγκροτήν ὄμορ-, ἐξ οὗ
κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α] ὄμαο πρβλ. (τροπ-, τροπ-, τροπ- (τρέπω),
ὄτροφ-, ὄτροφ-, ὄτραφ- (τρέφω) κλ.). Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ.
τὸ προσφ. -j- : (μερ-j-ομαι=μέροομαι=) **μειρομαι**. Ὁ πρκ. σχηματίζε-
ται κανονικῶς ἐκ τοῦ θέμ. ὄμαρ- : (σέ-σμαρ-ται=ἔσμαρται=ἔμμαρται=)
εἵμαρται· κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου ἐσηματίσθησαν οἱ πρκ. : **εἴληφα**
(λαμβάνω), **εἴληχα** (λαγάνω), **δυνείλοχα** (συλλέγω), **κατειλόχα** (κα-
ταλέγω), **διείλεγμα** (διαλέγομαι). Ὁ ὑπερσ. δασύνεται κατ' ἀναλογίαν
τοῦ παρακειμένου Συνδόν : **πέπρωται**.

Μελαινώ (μτβ.=κάμνω τι μέλαν, μαυρίζω· ἀμτβ.=γίνομαι
μέλας). Παθ. πρτ. ἐμελαινόμεν καὶ παθ. ἄορ. ἐμελάνθην, τὰ δ'
ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. περιφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέλας. Θέμ. μελαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-
(μελαν-j-ω=) **μελαινώ**· κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου ἐσηματίσθησαν τὰ :
(κοῖλος) **κοιλαινώ**, (λευκός) **λευκαίνω** (ἄγριος) **ἀγριαίνω** κλ. Ἀντί
τοῦ μτβ. **μελαινώ** λέγεται καὶ : **μέλαν τι ποιῶ**· ἀντί δὲ τοῦ ἀμτβ. ὡς
καὶ τοῦ παθ. : **μέλας εἶμι ἢ γίγνομαι**.

Μέλει (μοί τινος) (=ὑπάρχει εἰς ἐμὲ ἀντικείμενον φροντίδος,
φροντίζω περὶ τινος) ἀπρόσωπον· (ὑποτ. μέλη· εὐκτ. μέλοι· προστ.
μελέτω· ἀπρ. μέλαιν· μτχ. μέλον), πρτ. ἔμελε, μέλ. μέλήσει, ἄορ.
ἔμेलησε, πρκ. μεμέληκε, ὑπερ. ἐμεμελήκει. Ῥημ. [μέλησαι, μέλημα],
μελ-έ-τη, μελητέον.

Σημ. 1. Θέμ. μελ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε :) **μελ-ε-**. Τὸ ῥ.
ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς προθ. μετὰ : **μεταμέλει** (=μετανοῶ) ἄνευ
πρκ. καὶ ὑπερσ. Τὸ μέλω σπν. λαμβάνεται καὶ ὡς προσωπικόν : **θυοῖαι**
καὶ ἔορται πᾶσι μέλουσί. Τὸ ῥημ. **μελ-έ-τη** προσέλαβε τὸ ἐπένθημα ε.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μέλει (μοί τινος) εἶναι τὸ : **ἐντρέπομαι** (τινος)
ἢ ἢ περίφρ. : **μεμελημένως** ἔχω· τῷ δὲ **μεταμέλει** τὸ ἀποθ. **μεταμέ-**
λομαι ἢ αἰ περίφρ. : **μετάμελος** ἔστι μοι, **μεταμελείας** λαμβάνω.

Μελετάω-ῶ (=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἀσκοῦμαι), πρτ. ἐμελέτων, μέλ. μελετήσω, ἀόρ. ἐμελέτησα, πρκ. μεμελέτηκα, ὑπερσ. μελετήσας εἶχον [καὶ ἐμεμελετήκειν μτγν.]. Παθ. μελετώμαι, πρτ. -ἐμελετώμην καὶ πρκ. μεμελέτημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [μελετήσις], μελέτημα, [μελετητήριον], μελετητός (ἐξ οὗ ἀμελέτητος), μελετητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μελέτη (ὅπερ ἐκ τοῦ μέλει), ἐξ οὗ καὶ μελετηρός. Ἀντὶ τοῦ μελετῶ λέγεται καὶ : μελέτην ποιοῦμαι. Συνών. : ἐπιμελομαι, κήδομαι, φροντίζω, ἀσκοῦμαι, ἀκροῦν ποιοῦμαι, διὰ φροντίδος ἔχω.

Μέλλω (=ἔχω σκοπόν, χρονοτριβῶ), πρτ. ἐμέλλον καὶ ἡμέλλον, μέλ. μελλήσω, ἀόρ. μόνον ἐμέλλησα, πρκ. μελλήσας ἔχω, ἢ διαμέλλησιν πεποιθήμαι, ὑπερσ. μελλήσας εἶχον ἢ διαμέλλησιν ἐπεποιθήμην. Παθ. μέλλεται (εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι, καὶ πλέον οὗ). Ῥημ. μέλλησις [(ἐξ οὗ μελλησμός), μέλλημα], μελλητής [ἐξ οὗ μελλητικός], μελλητέον.

Σημ. Θέμ. [μελ. (τοῦ μέλει) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j=μελ-j=)] μελλ. ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε:) μελλ. ε-. Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐνίοτε παρὰ μτγν. ἐν τῷ πρτ. μόνον καὶ τὴν χρονικὴν αὔξησιν η κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἠθελον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω (πρβλ. καὶ βοῦλομαι καὶ δύναιμαι). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀντι καὶ διὰ : ἀντιμέλλω (=ἀμοιβαίως, ὡσαύτως μέλλω. βραδύνω), διαμέλλω (=βραδύνω). Ἀντὶ τοῦ διαμέλλω λέγεται καὶ : διαμέλλοσιν ποιοῦμαι.

Μέμφομαι (τινι=ἐπιτιμῶ τινι, μαλῶν' μετ' αἰτιατ. δὲ=κατηγορῶ), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλ. μέμφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμεμφάμην, [παθ. μέλ. μεμφθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμέμφθην (καὶ παρὰ μτγν. ὡς παθ.), πρκ. καὶ ὑπερσ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ. μομφή, μέμφις, μεμπτός (ἐξ οὗ ἀμεμπτος), μεμπτέος.

Σημ. Θέμ. μεμφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκφέρεται ἀνανελμ. : (κατὰ)μέμφομαι ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ μέμφομαι λέγεται καὶ : (κατὰ)μέμψιν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω) τινι καὶ παθ. μέμψεως τυγχάνω ὑπὸ τινος καὶ κατὰμεμψίς τινός ἐστι. Συνών. τῷ μέμφομαι τινι εἶναι τὰ : ἐπιτιμῶ, ἐπιτιμῶντο, καθάπτουμαι, ἐπιταυβάνουμαι τῷ δὲ μέμφομαι τινα τὰ : κατηγορῶ, καταγορεύω, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, λοιδορῶ, κακίζω, ψέγω.

Μένω (οὐδ.=περιμένω, ἵσταμαι ἀκίνητος, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι), πρτ. ἔμενον, μέλ. μενῶ, ἀόρ. ἔμεινα, πρκ. μεμένηκα [καὶ β' μέμονα ποιητ.], ὑπερσ. μείνας εἶχον (ἢ μονὴν ἐπεποιθήμην). Ῥημ. μόνος [ἐξ οὗ μονάζω μτγν.], μονή, μένος, μενετός, μενετέος, -έον.

Σημ. Θέμ. μ εν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) μεν. ε-. Τὸ ῥ. ἀπαν-

τῆ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἐγγέμενο (τοῖς ὄρχοις, σπονδαῖς κλ.) (= μένο πιστός), **δυναμένω** (= ὄμοι μένω, ἐμμένω, ἐγκαταστῶ), **ὑπομένω**, **διαμένω** κλ. Ἐντὶ τοῦ **μένω** λέγεται καὶ : **μονὴν ποιοῦμαι** καὶ **παθῆτ.** : ἐπιμονὴ γίνεται. Ἐντὶ. ἀπέρχομαι, κινουῦμαι.

Μερίζω (= χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω), [πρτ. ἐμερίζον μτγν.], μέλ. μεριῶ, ἀόρ. ἐμερίσσα, πρκ. μεμέρικα. Μέσ. καὶ παθ. μερίζομαι, [πρτ. ἐμερίζομην μτγν.], μέσ. μέλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμερισάμην, [παθ. μέλ. μερισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐμερίσθην, πρκ. μεμέρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμερίσμην. Ῥημ. [μέρισσις, μέρισμα], μερισμός, [μεριστής (οὗ θηλ. μερίστρια)], μεριστός (ἐξ οὗ ἀμέριστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ **μερίς** -ιδος (ὅπερ ἐκ τοῦ **μείρου**) προσλήφει τοῦ προσφ. -ι- : (μεριδ-ι-ω=) **μερίζω** (ὄρα ἐλπίζω σημ.). Συνών. : **νέμω**, **διαδίδωμι**, **διακληροῶ** (= διαμοιράζω τι διὰ κλήρου).

Μεταμέλει ἰδὲ μέλει σημ.

Μεταμέλωμαι (= μετανῶ), ἀποθ. μέσ. πρτ. μετεμελόμην, καὶ μέλ. μεταμελήσομαι, πάντα δὲ ἄλλα μτγν., ἄτινα παρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο κατὰ περίφρ. ἢ ἐκ τοῦ συνων. μέλει. Ῥημ. μετάμελος, μεταμέλεια (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. μεταμελής· πρβλ. ἀμελής-ἀμέλεια), [μεταμελητός, ἐξ οὗ] (ἀμεταμέλητος).

Σημ. Θέμ. **μελ-** (ὄρα **μέλει** σημ.). Ἐντὶ τοῦ **μεταμέλωμαι** λέγεται καὶ : **μεταμελείας λαμβάνω** καὶ **μετάμελός ἐστί μοι** ὡς μετβ δὲ λαμβάνεται ἢ φράσις : **ποιῶ** τινα **μεταμέλῃσθαι** ἢ **ἐπιτυπλῆναι** τινα **μεταμελείας**.

Μεταχειρίζω (= μεταχειρίζομαι) καὶ ἀόρ. μετεχειρίσσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Μέσ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειρίζομην, μέσ. μέλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. μετεχειρισάμην, [παθ. μέλ. μεταχειρισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. μετεχειρίσθην, πρκ. μεταχειρίσμαι. Ῥημ. [μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον], ἀμεταχειριστός, εὐ(δύς)μεταχειριστός.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ **μετὰ χεῖρας** ἔχω· γίνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος ὄρα **διαχειρίζω** σημ.). Τὸ ἀπλοῦν **χειρίζω** (ὅπερ ἐκ τοῦ **χειρ**) εἶναι μτγν. Τὸ **μεταχειρίζω** καὶ **μεταχειρίζομαι** οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι· πρβλ. **δέδω** καὶ **δέδομαι**, **δοκοῶ** καὶ **δοκοῦμαι**, **δορατεύω** καὶ **δορατεύομαι**, **σφτερίζω** καὶ **σφτερίζομαι**, **χαλεπαίνω** καὶ **χαλεπαίνομαι**. Συνών. : (χρήομαι) **χρῶμαι**.

Μετεωρίζω (= ὑψώνω, κρατῶ ὑψηλά), πρτ. ἐμετεώριζον, [μέλ. μετεωριῶ μτγν.], ἀόρ. ἐμετεώρισσ, πρκ. μετεωρίσας ἔχω, ὑπερσ. μετεωρίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. μετεωρίζομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐμετεω-

ρίσθην, πάντα δὲ ἄλλα μτγν. ῥημ. [μετεώρισις, μετεώρισμα, μετεωρισμός, μετεωριστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μετέωρος (ποιητ. μετήωρος), ὅπερ ἐκ τῆς μετὰ καὶ αἰῶ· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-*j*-ω=) -ιζῶ ὀδοντοφών ὄθεν θέμ. ἀναλογ. μετεωρίδ, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ῥημ. (πρβλ. ἔθος-ἐθίζω σημ.). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυτ. μετεωρίζω ἑμαυτόν. Συνών.: (δι)αἰῶω, ἐπαίρω, ἀνέχω, ἀνατείνω, εἰς ὕψος αἰῶω.

Μετρέω-ω [πρτ. ἐμέτρον, μέλ. μετρήσω], ἀόρ. ἐμέτρησα, πρκ. μετρήσας ἔχω, ὑπερσ. μετρήσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. μετροῦμαι, πρτ. -ἐμετρούμην, [μέσ. μέλ. μετρήσομαι, παθ. μέλ. μετρηθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐμετρήσάμην, παθ. ἀόρ. ἐμετρήθην, πρκ. -μεμέτρημαι, [ὑπερσ. ἐμεμετρήμην μτγν.] ῥημ. μέτρησις, [μέτρημα], μετρητής (ἐξ οὗ μετρητικὸς [καὶ μετρητήριον]), μετρητός, μετρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέτρον κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος τελῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: μετὰ τῶν προθ.: ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, δυνα-. Συνών. τῷ μετρῶ εἶναι τὸ ἀριθμῶ· καὶ τὸ μὲν μετρῶ λέγεται ἐπὶ συνηχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμῶ ἐπὶ διακεκριμένου.

Μηχανάομαι-ῶμαι (=μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, σοφίζομαι), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμηχανόμην, μέσ. μέλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμηχανήσάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχανήμην. ῥημ. [μηχάνησις], μηχανήμα, [μηχανητής, ἐξ οὗ] (μηχανητικός), [μηχανητός], μηχανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μηχανῆ (ὅπερ ἐκ τοῦ μηχανός), ἐξ οὗ καὶ ἀμήχανος, βιομήχανος, πολυμήχανος καὶ μηχανικός. Ὁ ἐνεργ. τύπος μηχανῶ ποιητ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών.: μῦδομαι, ἐπινοῶ ὀκοποῦμαι, βουλεύομαι.

Μαίω (=μολύνω), πρτ. ἐμίαινον, μέλ. μιανῶ, [ἀόρ. ἐμίαινα ποιητ. καὶ μτγν., πρκ. μεμίαγκα μτγν.]. Παθ. μιαινομαι, [πρτ. ἐμιαίνομην μτγν.], παθ. μέλ. μιανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμιάνθην, πρκ. μεμίασμαι [καὶ μτγν. μεμίασμι]· οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνων. ῥημ. [μίανσις], μίασμα, [μιασμός, μιάντης (ἐξ οὗ μιαντήριον), μιαντός, ἐξ οὗ] (ἀμιάντος), μιάρός.

Σημ. Θέμ. μιαν- καὶ (προσλήψαι τοῦ προσφ. -*j*-: μιαν-*j*-=) μιαιν-. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. (ἐμίαν-σ-α=ἐμίαννα=) ἐμίαινα ἐκτείνεται τὸ φωνῆεν ᾧ τοῦ θέμ. εἰς ᾱ, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει *i*· Τὸ ῥημα ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Συνών. ὑπαινω, μολύνω, χραίνω, [βεβηλόω].

Μιμέομαι-οὔμαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμιμούμην,

ἐκφέρεται ἀναελ: **μιοθῶ ἑμαυτόν**. Συνών. τῷ μέσ. εἶναι τά: **μιοθαρῶ** καὶ **μιοθοφόρῶ**.

Μνημονεύω (=ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), πρτ. ἐμνημόνευον, μέλ. μνημονεύσω, ἀόρ. ἐμνημόνευσα, πρκ. ἐμνημόνευκα [καὶ μτγν. μεμνημόνευκα], ὑπερσ. μνημονεύσας εἶχον. Παθ. μνημονεύομαι, πρτ. ἐμνημονευόμην, παθ. μέλ. μνημονευθήσομαι [καὶ μέσ. ὡς παθ. μνημονεύσομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. ἐμνημονεύθην, πρκ. δι-ἐμνημόνευται. Ῥημ. [μνημόνευμα, μνημονευτῶς (ἐξ οὗ μνημονευτικός)], μνημονευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **μνήμων** (ὅπερ ἐκ τοῦ **μυνήδκομαι** κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεύς—**βασιλεύω**. Συνών.: **μυνήδκομαι** ἢ αἱ περιφράσεις: **μνεΐαν** (ἢ **μνήμην**) **ποιοῦμαι**, **μνεΐαν ἔχω** τινός.

Μνησικακέω-ᾶ (=εἶμαι μνησικακος, ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, ὃ ἔπαθον), μέλ. μνησικακήσω, ἀόρ. ἐμνησικακήσῃ, πρκ. μνησικακήσας ἔχω, ὑπερσ. μνησικακήσας εἶχον.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **μυνήδκομαι** **κακόν**· γίγνεται δ' ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματι (ὄρα **ἐγχειρῶ** σημ.). Τὸ **μνησικακος**, ἐξ οὗ **μνησικακία**, εἶναι μετὰ γένεστερον.

Μνηστεύω (ἐπὶ ἀνδρὸς=ἀρραβωνίζω, ζῆ, τῷ γυναικί εἰς γάμον· καὶ μτρ. =ζητῶ νὰ κατορθώσω τι), πρτ. ἐμνήστευον, μέλ. μνηστεύσω, ἀόρ. ἐμνήστευσα, πρκ. μνηστεύσας ἔχω [καὶ μεμνήστευκα μτγν.], ὑπερσ. μνηστεύσας εἶχον [καὶ ἐμνηστεύκειν]. Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναικίς=ἀρραβωνίζομαι), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. μνηστεία, [μνήστευσις, μνήστευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ [μνηστικός ἢ] **μνηστήρ** κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεύς—**βασιλεύω**.

Μονόομαι-οῦμαι (=μένω μόνος), ἀποθ. παθ.· [πρτ. ἐμονούμην μτγν.], μέλ. -μονώθσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμονώθην, πρκ. μεμόνωμαι, ὑπερσ. μεμονωμένος ἦν [καὶ ἐμεμονώμην μτγν.]. Ῥημ. μόνωσις, [μόνωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ **μόνος**. Τὸ ἐνεργ. **μονόω** ὄ ποιητ. καὶ μτγν.

Μοχθέω-ᾶ (=κοπιᾶζω, ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου), πρτ. ἐπόνουν [καὶ ἐμόχθουν μτγν.], μέλ. μοχθήσω, ἀόρ. ἐμόχθησα, πρκ. μοχθήσας ἔχω, ὑπερσ. μοχθήσας εἶχον [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. μεμόχθηκα, ἐμεμοχθήκειν]. Ῥημ. [μόχθημα, μοχθητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ (μόγ-θ-ος=) **υόχ-θ-ος** [ἐξ οὗ καὶ **μοχθηρός**], ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. **μογέω** (=μοχθέω) κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Συνών.: **κάμνω**, **πονέω-ᾶ**, **ταλαιπωρέω-ᾶ**.

Μυέω-ᾶ (=εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηγῶ, διδάσκω, ὀδη-

γῶ), [πρτ. ἐμύουν μτγν.], μέλ. μύησω, ἀόρ. ἐμύησα, πρκ. μύησας ἔχω [καὶ μεμύηκα], ὑπερσ. μύησας εἶχον [καὶ ἐμεμύηκειν μτγν.]. Παθ. μουῦμαι, [πρτ. ἐμουόμην, παθ. μέλ. μυηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐμύηθην, πρκ. μεμύημαι, ὑπερσ. ἐμεμύημην μτγν.]. Ῥημ. [μύησις, μύημα, μυητής], ἀμύητος.

Σημ. Θέμ. [μυ· (πρβλ. μύ-ω, σημ.) καὶ προσλήφει τοῦ προσφ. -ε-] μυ-ε-. Συνών.: διδάσκω, [κατηγῶ].

Μυζέω-ῶ (=πιπιρίζω, βυζαίνω), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.: ἀνεπληροῦντο δ' ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. [μυζε-. Ἀντὶ τοῦ ἐκμυζέω-ῶ παρὰ μτγν. λέγεται καί: ἐκμυζάω-ῶ. Συνών.: [μύζα], τριθείω, τυλάζω.

Μυθολογέω-ῶ (=λέγω μύθους, μυθῶδεις, διηγήσεις, ἐπινοῶ) [πρτ. ἐμυθολόγουν καὶ μέλ. μυθολογήσω μτγν.]; ἀόρ. ἐμυθολόγησα, πρκ. μεμυθολόγηκα, ὑπερσ. μυθολογήσας εἶχον. Παθ. μυθολογοῦμαι καὶ πρκ. μεμυθολόγημαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. μυθολόγημα, μυθολογήτεον.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρὰ τὸν ἐκ τοῦ μυθολόγος, ἐξ οὗ καὶ μυθολογία καὶ μυθολογικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος—τελέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ μυθολογῶ λέγεται καί: μύθους λέγω.

Μυσάττωμαι (=μυσαχάινωμαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. παρ' Ἀπτ. μόνον ὁ ἐνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι [ἤτοι: πρτ. ἐμυσάττομην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. μυσαχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμυσάχθη] μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [μύσαγμα, μυσαχθῆς καὶ μυσαχθῆς (=μυσαρός), μυσαχτέον].

Σημ. Θέμ. **μυδαγ-**, ἐξ οὗ (προσλήφει τοῦ προσφ. -j-: μυσαγ-j-ομαι=) **μυδάττωμαι**. Συνών.: μυδῶ, βδελύττωμαι, ἀποστρέφομαι, [ἀνδίξομαι], ἐχθραίνω.

Μύ'ω (=κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), [πρτ. ἔμμον, μέλ. μύσω, ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἐμύσα, πρκ. -μέμνκα, ὑπερσ. μύσας εἶχον. Ῥημ. μῦς, μυῖα, μῦθος, μυχός, μύστης (ἐξ οὗ μυστήριον καὶ μυστικός), μύ-ωφ.

Σημ. Θέμ. **μυ-** (πρβλ. λατ. mu-tus) καὶ [κατ' ἀναλογ. τῶν φωνηεντολ., ὧν ἀρχ. χαρακτῆρ ἦν ὁ πρβλ. γελῶ σημ.]; **μυδ-**, ἐξ οὗ ὁ μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ τὸ ῥημ. **μύδτης**. Τὸ ῶ ἔχει τὸν χαρακτ. υ βραχύν μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορίστω διὰ τὴν ἀλοποίησην τοῦ διττοῦ ὁ: (μύσ-σ-ω=) μύ'δ-ω, (ἐμύσ-σ-α=) ἐμύ'δ-α· ἀπαντᾷ δὲ καὶ οὐνθ. μετὰ τῶν προθ. οὐν καὶ κατά: **ὄνμύω** (ἐπὶ στόματος), **καταμύω** (ἐπὶ ὀφθαλμῶν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. **καμύω**.

Μωραίνω (=εἶμαι μωρός), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα

ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ.: μῶ-
ρός εἰμι. Ῥημ. [μῶρανσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑδρος [ἢ μτγν. μωρός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (με-
λάν-j-ω=) **μελαίνω**. καθ' ὃ καὶ (κοίλος-) **κοιλαίνω** κλ. Ὅθεν θέμ.
ἀναλογ. **μωρῶν**-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ
τὰ ὄημ. Παρὰ μτγν. εὐθηνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τῆς μέσ. φωνῆς: **μωραίνω-
μαι** παθ. ἀόρ. **ἐμωράνθην** καὶ πρτ. **μεμωραυμένος** καὶ **μεμωροῦμένος**.

Ν

Ναυαγέω-ῶ (=γίγνομαι ναυαγός, καραβοτσακίζομαι, περιπί-
πτω εἰς δυστυχίαν, ἀποτυγχάνω) καὶ ἀόρ. ἐναυάγησα, πάντα δὲ
τῶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι Ἡροδότ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο
δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ.: ναυαγία χρῶμαι.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ναυᾶγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ
ἄγνυμι, ἐξ οὗ καὶ ναυαγία (=ἡ συντριβὴ τῆς νεῆος) καὶ ναυάγιον
(=σύντριμμα, λείψονον ναυαγησῆσος νεῆος) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ.
τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) **κρατέω ὦ**. Συνών.: ἀποτυγχάνω. Ἀντιθ. :
[εὐπλοῶ].

Ναυαρχέω-ῶ (=εἶμαι ναύαρχος) καὶ πρτ. ἐναυάρχουν, πάντα
δὲ τῶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι Ἡροδότειν καὶ μτγν. ἀνεπλη-
ροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ.: ναύαρχός εἰμι.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ναύαρχος ἢ μτγν. ναυάρχης (ὅπερ
ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄρχω), ἐξ οὗ καὶ ναυαρχία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀνα-
λογίαν τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ναυκρατέω-ῶ (=εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν),
μόνον ὁ μέλ. ναυκρατήσω καὶ ὁ Παθ. ἔνεστ. ναυκρατοῦμαι, πάντα
δὲ τῶλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. πεζ. περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐξ τοῦ ναυκράτης ἢ ναυκράτωρ (ἐξ οὗ
καὶ τὸ μτγν. ναυκρατία). Ἀντὶ τοῦ ναυκρατῶ λέγεται καὶ : ναυκράτωρ
εἰμι, θαλασσοκρατῶ καὶ θαλασσοκράτωρ εἰμι, ἄρχω τῆς θαλάσσης
καὶ ἄρχω κατὰ θάλασσαν καὶ παθ. ἄρχομαι κατὰ θάλασσαν.

Ναυμαγέω-ῶ (=κάμνω ναυμαχίαν), πρτ. ἐναυμάχουν, μέλ.
ναυμαγήσω, ἀόρ. ἐναυμάγησα, πρτ. νευαυμάχηκα, ὑπερσ. ναυμαγή-
σας εἶχον. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἀόρ. κατε-
ναυμαγήθην (=κατεβλήθην διὰ ναυμαχίας). Ῥημ. [ναυμάχημα
καὶ] ναυμαχησεῖω (ἐφετικόν).

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι μὴ μεσολα-
βοῦντος συνθέτου ὀνόμ. (ὄρα μνηδικακέω-ῶ σημ.). Τὸ σύνθ. ναυμάχος
μτγν. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. **καταναυμαχῶ** (=νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ), **δια-
ναυμαχῶ** κλ. Ἀντὶ τοῦ ναυμαχῶ λέγεται καὶ **ναυμαχίαν ποιοῦμαι**.
(Τὸ δὲ **ναυμαχίαν ποιεῖω**=εἶμαι αἰτίος ναυμαχίας). Παθ. δὲ **ναυμαχία
γίγνεται**. Ἀντὶ δὲ τοῦ **καταναυμαχῶ** τίνα λέγεται καὶ : **κρατῶ** τίνα
ναυμαχία καὶ παθ. **κρατοῦμαι ναυμαχία**.

Ναυπηγέω-ῶ (=εἶμαι ναυπηγός, κατασκευάζω ναῦν) μόνον ὁ

ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

ένεστ., τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ.: ναῦς ποιῶ. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (=διά ναυπηγοῦ κατασκευάζω ναῦν), πρτ. ἐναυπηγοῦμην, μέσ. μέλ. ναυπηγήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐναυπηγήσομαι, [παθ. μέλ. ναυπηγηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐναυπηγήθην, πρτ. νεναυπήγημαι, [ὑπερσ. ἐνεναυπηγήμην μτγν.]. Ῥημ. [ναυπήγησις ἐξ οὗ] (ναυπηγήσιμος· πρβλ. χρῆσις-χρήσιμος).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ τὸν ἐκ τοῦ ναυπηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ πῆγνυμι), ἐξ οὗ καὶ: ναυπηγία, ναυπήγιον ἢ ναυπηγεῖον καὶ ναυπηγικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ναυπηγοῦμαι λέγεται καὶ: ναῦς ποιοῦμαι.

Νεανιεύομαι (=εἶμαι νεανίας, νεανικῶς, ἀλαζονικῶς φέρομαι, κομπάζω), ἀποθ. μέσ. μέσ. μέλ. νεανιεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεανιεύσομαι καὶ παθ. πρτ. νενεανιεύμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων Ῥημ. νεανίεμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νεανίας κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, βασιλεύομαι. Συνών.: νεανιδκέομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.

Νεανιδκέομαι (=1) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίσκος· καὶ 2) τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς ἡλικίας διαίγω), μόνον ὁ ἐνεστ.: τὰ ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. νεανίσκευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νεανίδκος κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, βασιδιδεύομαι. Συνών.: νεανιεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.

Νεῖφω, τὸ ἐνεργ. αἰείποτε τριτοπρόσωπον νεῖφει (=χιονίζει). πρτ. -ἐνειφε, τὰ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: χιών γίνεται. Παθ. νεῖφομαι, τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: νιφάσι βάλλομαι, ὑπὸ χιόνος καλύπτομαι. Ῥημ. νῖφάς, [νῖφετός (ἐξ οὗ νιφετόδης), ἀγάννιφος].

Σημ. Θέμ. ισχ. νεῖφ. καὶ ἀποθ. νῖφ-, ἐξ οὗ πάντα τὰ παράγωγα (πρβλ. λειπ-, λιπ- τοῦ λείπω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἐπι καὶ ὑπό. Συνών.: χιονίζω, χιονοβολέω).

Νέωω (=μοιράζω, παρέχω, βόσκω, κατατρώω, καρποῦμαι, ἀπολάω), πρτ. ἐνεμον, μέλ. νεμῶ, ἄορ. ἔνεημα, πρτ. -νενέμηκα, ὑπερσ. νείμας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. νέμομαι, πρτ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλ. νεμοῦμαι [καὶ μτγν. ὡς ἐνεργ. νεμήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐνεμιμάμην, [παθ. μέλ. νεμηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐνεμήθην, πρτ. νενέμημαι, ὑπερσ. -ἐνενεμήμην. Ῥημ. νόμος (ἐξ οὗ νομίζω), νομός, νομή, νέμησις ἢ νέμησις, [νομάς, νομεύς, νεμέτωρ, νεμητής, νεμητός, ἐξ οὗ] (ἀνέμητος), διανεμητέος, ἐπινεμητέος.

Σημ. 1. Θέμ. νευ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) νευ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐπί, κατά καὶ πρός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: προδένεω ἑμαυτὸν καὶ διανέω ἑμαυτὸν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν νέωω=μοιράζω εἶναι τὰ: διαδίδωμι, παρέχω, (δια)μερίζω· τῷ δὲ νέωω=βόσκω τὰ: αἰπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, βόδκω, νομεύω καὶ ποιμαίνω.

Νεύω (=γενεῶω, κάμνω νεῦμα, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω), πρτ.

-ένευαν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -νεύσομαι, ἀόρ. ἐνευσα, πρκ. -νένευκα. ὑπερσ. νεύσας εἶχον [καὶ ἐνενεύκειν μτγν.]. Ῥημ. [νεύσις], νεῦμα.

Σημ. Θέμ. (νυ-· πρβλ. λατ. nu-o, ἐξ οὗ) νευ-. πρβλ. φύγ-, φευγ- (φεύγω). Τὸ υ τοῦ θέμ. νευ- δὲν ἀποβάλλεται μεταξύ φωνηέντων, ὡς ἐν τοῖς πλέω, ῥέω κλ., διότι τὸ ῥημα ἀρχικῶς ἦτο νευ-μι καὶ βραδύτερον μεταπλάσθη εἰς: νεύ-ω κατὰ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς -ω (πρβλ. καὶ δεῦ-μι-δεῦω). Ἐκ τοῦ νεύω γίνονται καὶ τὸ ποιητ. θαμιστικὸν νευδτάζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ γυδτάζω (δρα κύπτω σημ.).

Νέω (ἀμτβ. = πλέω, κολουμβῶ), (νέεις =) νεῖς, (νέει =) νεῖ κλ. πρτ. ἐνεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι, ἀόρ. -ένευσα, πρκ. νένευκα, ὑπερσ. -νεύσας εἶχον. Ῥημ. [νεύσις, νεύστης ἢ νευστήρ, νευστός, ἐξ οὗ] (νευστικός), νευστέον.

Σημ. Θέμ. νεF-. Τὸ F μεταξύ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται: (νεF-ω =) νέω, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ: (νεF-σομαι =) νεύσομαι· ὁθεν θέμ. τοῦ νέω εἶναι τὰ νε- καὶ νευ-. Ὁ θέμ. χαρικτῆρ ε συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ εἰ εἰς εἰ (δρα πλέω, ῥέω). Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ὁ ἐν τῷ θέματι τῶν ῥηματ., ὧν τὸ τέλος ἄρχεται ἀπὸ τ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολ. ῥημ., ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρικτῆρ τοῦ θέματος ἦτο ὁ (πρβλ. γελῶ, γείω κλ.)· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: διά, εἰς, ἐκ καὶ πρὸς. Συνών: πλέω, [νύχουμαι ποιητ. καὶ μτγν.].

Νεωτερίζω (=ἐπιχειρῶ τι νέον, καινοτομῶ, εἰσάγω μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ πολίτευμα· μτβ. δὲ = ταράττω τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, στάσιάζω), πρτ. ἐνεωτέριζον, μέλ. νεωτεριῶ, ἀόρ. ἐνεωτέρισα, πρκ. νεωτερίσας εἶχον, ὑπερσ. νεωτερίσας εἶχον. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρτ. ἐνεωτεριζόμεν καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἐνεωτερίσθην. Ῥημ. [νεωτέρισις, νεωτέρισμα], νεωτερισμός, [νεωτεριστής (ἐξ οὗ νεωτεριστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτ. νεώτερος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζ- (ἐλπίδ-j-ω =) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ (ἐθο-) ἐθίζω, (νόμος) νομίζω κλ. ὁθεν θέμ. ἀναλογικὸν νεωτεριῶ. οὗτινος τὸ θέμ. φωνῆεν· εἶναι πανταχοῦ βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἐντὶ τοῦ νεωτερίζω λέγεται καὶ: νεώτερόν τι ποιῶ καὶ νεωτεροποιός εἰμι, νεώτερόν τι δοῶ καὶ νεώτερα πράττω.

-**Νίζω** (=νίπτω), [πρτ. ἐνίζον, μέλ. νίψω], ἀόρ. -ἐνίψα, πρκ. νίψας εἶχον, ὑπερσ. νίψας εἶχον. Μέσ. [νίζομαι, πρτ. ἐνίζομην], μέσ. μέλ. -νίψομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐνίψαμην, [παθ. μέλ. νιφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνίφθην, πρκ. νένιψμαι, ὑπερσ. ἐνένιμμην]. Ῥημ. [νίψις, νίμμα, νιμός], χέρ-νιψ, χέρ-νιβον, δυσ-ἐκ-νιπτος.

Σημ. Θέμ. νιγ- ἢ νιβ-. ἐξ οὗ προσλήπει μὲν τοῦ προσφ j- (: νιγ-j-ω ἢ νιβ-j-ω =) νίζω (πρβλ. καὶ ποιητ. λαβ-j-ομαι = λάζουμαι, προσλήπει δὲ τοῦ προσφ. -τ- (νίβ-τ-ω =) νίπτω (μτγν.). Τὸ νίζω παρ' ἄλλ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ. Συνών: πλύνω.

Νικάω-ῶ, πρτ. ἐνίκων, μέλ. νικήσω, ἀόρ. ἐνίκησα, πρκ. νενίκηκα, ὑπερσ. ἐνενικήκειν, μετ' ὄλ. μέλ. νενικηκῶς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, παθ. ἀόρ. ἐνικήθην, καὶ πρκ. νενίκημαι, πάντα δὲ τᾶλλα

μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ συνων. ἡτῶμαι. Ῥημ. [νίκησις, νίκημα, νικήτωρ ἢ νικητήρ, ἐξ οὗ] (νικητήριος) [νικητής, ἐξ οὗ] (νικητικός), ἀνίκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ νίκη. Ἄντι τοῦ νικῶ λέγεται καί : ποιῶ τινα νικᾶσθαι καὶ νικῶν ἀπεργάζομαι τι. Συνών. τῷ νικῶ εἶναι τὰ : κρατέω-ᾧ καὶ περιγίγνομαι τῷ δὲ παθ. νικῶμαι τὰ ἡττώμαι (ἄπερ καὶ συνηθέστερον), ἐλαττ(ᾶ)οῦμαι, ἡττων εἰμί τινος.

Νοέω-ᾧ (=ἐννοῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), πρτ. ἐνόουν, μέλ. νοήσω, ἄορ. ἐνόησα, πρκ. νενόηκα, ὑπερσ. νοήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐνενοήκειν]. Παθ. καὶ μέσ. νοοῦμαι, πρτ. ἐνοοῦμην, μέσ. μέλ. -νοήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνοησάμην, [παθ. μέλ. νοηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐνοήθην (καὶ ὡς μέσ. προυνοήθην καὶ ὡς ἐνεργ. ἀπενο-ήθην), πρκ. νενόημαι, (καὶ ὡς ἐνεργ. ἀπο(προ)νενόημαι καὶ ἀπενενοημένος εἰμί), [ὑπερσ. ἐνενοήμην]. Ῥημ. νόησις, νόημα, [νόημων], νοητὸς (ἐξ οὗ [νοητικός] καὶ ἀνόητος καὶ [δυσνόητος], ἀπρονόητος), [νοητέον, ἐξ οὗ] (προ(κατα)νοητέον).

Σημ. Ἐκ τοῦ νόος-νοῦς κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατέω. Τὸ θ. ἀπαντᾷ πολλάκις καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσ. ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ.: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετά, πρό, σύν. Τὸ ἀπρονοῦμαι (=χάνω τὸν νοῦν μου) καὶ διανοοῦμαι (=σκέπτομαι) εἶναι ἀποθ. μέσ. Ἄντι τοῦ προνοῶ λέγεται καί : πρόνοιαν ἔχω τινὸς καὶ πρόνοιαν ποιοῦμαι, ἀντί δὲ τοῦ δυννοῶ καί : εἰς δύννοιαν ἀφικνοῦμαι, ἀντί δὲ τοῦ ἐπινοῶ καί : εἰς ἐπινοίαν τινος ἔρχομαι. Συνών. ἰδὲ ἐννοῶ σημ.

Νομίζω (=γνωρίζω τι ὡς ἔθος πάτριον, μιμοῦμαι, ἀκολουθεῖν ἔθος τι, πιστεύω, στοχάζομαι, ἠγοῦμαι), πρτ. ἐνόμιζον, μέλ. νομιῶ [καὶ μτγν. νομίσω], ἄορ. ἐνόμισα, πρκ. νενόμικα, ὑπερσ. νομίσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐνενομίκειν]. Παθ. νομίζομαι, πρτ. ἐνομιζόμην, παθ. μέλ. νομισθήσομαι [καὶ μέσ. ὡς παθ. νομιοῦμαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐνομίσθην, πρκ. νενόμισμαι, [ὑπερσ. ἐνενομίσμην μτγν.]. Ῥημ. νόμισις, νόμισμα, [νομιστός], νομιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ νόμος (ἄπερ ἐκ τοῦ νέμω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ j ω=) -ίζω ὀδοντοφ. (ᾄρα ἐλπίζω σημ.) ὅθεν θέμα ἀναλογικῶν νομιδ-. ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Ἐχει δὲ τὸ θέμα φωνῆεν ι βραχὺ (ᾄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναίελημ.: νομίζω ἐυαντόν.

Σημ. 2. Συνών.: ἠγοῦμαι, οἶομαι, ὑπολαμβάνω, δοκῶ (ᾄρα ἠγοῦμαι σημ.).

Νομοθετέω-ᾧ (=εἶμαι νομοθέτης τινός), πρτ. ἐνομοθέτου, μέλ. νομοθετήσω, ἄορ. ἐνομοθέτησα, πρκ. νενομοθέτηκα, ὑπερσ. νομοθετήσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. νομοθετοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐνομοθετησάμην, παθ. ἄορ. ἐνομοθετήθη, πρκ. νενομοθετήμαι, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ῥημ. νομοθέτησις, νομοθέτημα, ἀνομοθέτητος, νομοθετητέος, -έον.

Σημ. Τὸ ὄ εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ νομοθέτης, ἐξ οὗ καὶ νομοθεδία καὶ νομοθετικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀμελῆς-ἀμελῶ. Ἀντί δὲ τοῦ νομοθετοῦ λέγεται καί: νόμον τίθηναι ἢ θεομοθεῶ. Ἀντί δὲ τοῦ μέσο. νομοθετοῦμαι ἐλέγετο συνήθως (περὶ τῆς ἐλευθέρως πόλεως, ἥτις διὰ τοῦ νομοθέτου ἐτίθει νόμους πρὸς τὸ ἑαυτῆς συμφέρον) καὶ νόμον τίθεμαι· καὶ ἀντί τοῦ παθ. νομοθετοῦμαι κλ. ἐλέγετο: νόμος τίθεται, ἐτίθετο, τεθῆσεται, ἐτέθη, ἀλλὰ κατὰ πρκ.: κείται νόμος.

Νοδέω-ῶ (=ἀσθενῶ), πρτ. ἐνόσουν, μέλ. νοσήσω, ἀόρ. ἐνόσησα, πρκ. νενόσημα, ὑπερσ. νοσήσας εἶχον. Ῥημ. νόσημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόδος [ἐξ οὗ καὶ νοσηρὸς καὶ νοσηλός, ἐξ οὗ τὸ σπν. νοσηλεύω (=περιποιοῦμαι ἀσθενῆ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ὡς ἐνεργ. μτβ. τοῦ νοδῶ λαμβάνεται τὸ: νόσον ποιῶ καὶ ὡς ἀμβ.: εἰς νόσον ἐμπίπτω. Συνών: ἀρρωδῶ-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, κάμνω. Ἀντιθ.: ὑγίαινω.

Νοστέω-ῶ (=ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα) ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. περινοστῶ (=περιέρχομαι), ἀόρ. ἐνόστησα καὶ ἀπ(ὑπ)ἐνόστησα, πρκ. νοστήσας εἶχον, ὑπερσ. νοστήσας εἶχον, τᾶλλα ἀνέπληρουντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [περι(ἀπο)νόστησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ νόδος [(=ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. νέομαι), ἐξ οὗ καὶ νόστιμος] κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Συνών. τῷ ἀπο(ὑπο)νοστῶ εἶνε τὰ: ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι· τῷ δὲ περινοστῶ τὸ: περιέρχομαι.

Νουθετέω-ῶ (=τυμβουλεύω), πρτ. ἐνουθέτουν, μέλ. νουθετήσω, ἀόρ. ἐνουθέτησα, πρκ. νουθετήσας εἶχον, ὑπερσ. νουθετήσας εἶχον. Παθ. νουθετοῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐνουθετήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκπερόμενα εἶναι μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ.: νουθέτησις γίγνεται. Ῥημ. νουθέτησις, νουθέτημα, [νουθετητής, ἐξ οὗ] (νουθετητικός), ἀνουθέτητος, [νουθετητός].

Σημ. Τὸ ὄ εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ νοῦς καὶ τίθηναι μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (δρα ἐγγχειρῶ σημ.). Τὸ σύνθ. νουθέτης, (ἐξ οὗ καὶ νουθεδία καὶ νουθετικός) ἀχρηστον.

Νυκτερεύω (=διέρχομαι τὴν νύκτα, κάμνω νυκτέρι, πράττω τι ἐν ὥρᾳ νυκτός), πρτ. ἐνυκτέρευον, μέλ. νυκτερεύσω, ἀόρ. ἐνυκτέρευσα, πρκ. νυκτερεύσας εἶχον, ὑπερσ. νυκτερεύσας εἶχον. Ῥημ. νυκτερεία, [νυκτέρευμα], νυκτερευτής (ἐξ οὗ νυκτερευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ νύκτερος (ἐξ οὗ καὶ νυκτερινός καὶ νυκτέριος) κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Τὸ σύνθετον διανυκτερεύω (=διέρχομαι ὅλην τὴν νύκτα πρώτων τι, ξενυκτίζω). Συνών.: [παννυχίω]. Ἀντιθ.: (δι)ήμερεύω.

Νυμφεύω (=δίδω γυναικα εἰς γάμον, ὑπανδρεύω) ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἄττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἐνύμφευσα, τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: νύμφην δίδωμί τι. Ῥημ. [νύμφευσις, νύμφευμα (ποιητ.=γάμος), νυμφευτής (=παράνυμφος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ νύμφη κατ' ἀναλογ. τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἐπί ἀνεδρὸς δὲ λέγεται : λαυβάνω γυναῖκα.

Νυστάζω καὶ ἐν συνθ. ὑπονυστάζω (οὐδ.) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν περιφρ. ἢ συνων. Ῥημ. [νύσταξις, νύσταγμα, νυσταγμός, νυστακτής, καὶ νύσταλος (ἐξ οὗ νυσταλέος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. νενστάζω, ὅπερ ἐκ τοῦ νεῖω. Συνών. : ὑπνώδω, ὑπνώ, ἠπτώμαι, εἰς ὑπνον καταφέρουμαι.

Ξεναγέω-ῶ (=1) εἶμαι ξεναγός, ὁδηγῶ φίλους ἐκ ξένης χώρας· 2) στρατολογῶ ξένους (ἦται μισθοφόρους στρατιώτας), εἶμαι ἄρχων ξενικοῦ στρατοῦ), πρτ. ἔξενάγουν. Παθ. ξεναγοῦμαι καὶ πρκ. ἔξενάγημαι, τᾶλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ξενάγησις, ξαναγέτης].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ Δωρικοῦ ξενᾶγός, ἐξ οὗ καὶ ξεναγία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελέω. Ἀντί τοῦ ξεναγῶ λέγεται καὶ ξεναγός εἶμι. Συνών. τῷ ξεναγῶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ στρατολογῶ, εἶμαι ἄρχων εἶναι τὰ: κατα(σύνλ.)λέγω, [καταγράφω], ἠγοῦμαι.

Ξενίζω (μτθ.=1) φιλοξενῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι τινα· καὶ 2) ἐγείρω ἐκπληξίν διὰ παραξένου ἐξωτερικῆς μορφῆς· ἀμτθ.=εἶμαι ξένος, τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι), πρτ. ἔξενίζον, ἀόρ. ἔξενίσα, τᾶλλα ἐκ τῆς περιφρ.: ξενίσεις ποιοῦμαι. Παθ. ξενίζομαι, καὶ παθ. ἀόρ., ἔξενίσθην, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δ' παρ' Ἀττ. ἐκ τῆς περιφρ.: ξενίας τυγχάνω ὑπὸ νινος. Ῥημ. ξένισις, [ξένισμα], ξενισμός, [ξενιστής (οὗ θηλ. ξενίστρια), ξενιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ξενιδ-. Συνών.: ξενοῦμαι, [φιλοξενῶ].

Ξενόομαι-οῦμαι ἀποθ. (ἐπὶ μὲν ἐνεργ. σημ.=ὑποδέχομαι ξένον τινα καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, φιλεῶ, συνάπτω φιλικήν σχέσιν· ἐπὶ δὲ παθ. σημ.=φιλοξενοῦμαι ὑπὸ τινος), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἔξενώθην, πρκ. ἔξενώμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ξενίζω. Ῥημ. [ξένωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐπί. Ὁ ἐνεργ. τύπος ξενόω-ῶ ποιητ., παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. ἀποξενῶ. Συνών.: ξενίζω, [φιλοξενῶ].

Ξέω (κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ζύλων=ξύνω, σκαλίζω) καὶ ἀόρ. ἔξεσα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν., ἅτινα παρ' Ἀττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξεστήρ], ξόανον, ξεστός [ἐξ οὗ ἄξεστος].

Σημ. Θέμ. ξεδ-, ἐξ οὗ (ξέσ-ω=) ξέω. Ὁ θεμ. χαρακτηρὲ ε συναιρείται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ ει' ἐν Ἀττ. ὁμως ἐπιγρ. εθητάι συνηρημ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπομένου ο καὶ ω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐξέσ-σα=) ξξεδ·α ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ ὄ, διὸ καὶ ὁ χαρακτηρὲ ε δὲν ἐξετάθη εἰς η (πρβλ. καὶ ἄρκέω, ἀλέω, ἐμέω κλ.). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά. ἀπό. κατὰ. Συνών. : γλιφῶ, ξύω, τριβῶ, κνήω-ῶ, κνίζω, ἐριθίζω, παροξύνω.

Ξηραίνω, [πρτ. ἐξήραινον, μέλ. ξηρανῶ], ἀόρ. ἐξήρανα, πρκ. ξηράνας ἔχω, ὑπερσ. ξηράνας εἶχον. Παθ. ξηραίνομαι, [πρτ. ἐξηραίνουμην, παθ. μέλ. ξηρανθήσομαι καὶ μέσ. ὡς παθ. ξηρανοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐξηράνθην, [πρκ. ἐξήρᾶσμαι καὶ ἐξήρᾶμμαι]. Ῥημ. [ξήρασις, ξηρασία, ξηρασμός, ξηραντικός, ξηραντέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ξηρὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελαν-j-ω) **μελαινω**, καθ' ὃ καὶ (κοῖλος) **κοιλαίνω**, (λευκός) **λευκαίνω** κλ. ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν **ξηραίνω**. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό καὶ κατὰ. Ἐκ τῷ ἄορ. (ἐξήρᾶν-σα=ἐξήρανα=) ἐξήρανα ἐκτείνεται τὸ θεμ. φωνῆεν ᾱ εἰς ᾱ, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Τὸ ἐνεργ. **ξηραίνω** ἔχει ἀντίθ. τὸ **ὕγραίνω** ἐπὶ ὑγρῶν καὶ τὸ **ἄδρύνω** (=καθιστῶ τὴν ἄδρῦ, παχύ, ὄριμον) ἐπὶ καρπῶν.

Σημ. 3. Συνών. τῷ παθ. **ξηραίνομαι** εἶναι τὸ **αὔλαινομαι** (ὃ ἰδέ).

Ξυλιζομαι (=συλλέγω ξύλα) ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστώσ, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: ξύλα λαμβάνω. Ῥημ. [ξύλισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξύλον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=) -ίζω, -ίζομαι ὀδοντοφονολ. ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ξυλιζῶ. Ἀντί τοῦ **ξυλιζομαι** παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ τὸ ὄ. **ξυλείομαι**, ἐξ οὗ τὸ **ξυλεία**.

Ξύω (κυρίως ἐπὶ σαρκὸς=ξύνω) ποιητ. καὶ μτγν., πρᾶξ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀνέξυσα, ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξυσάμην καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἐξύσθην. Ῥημ. [ξύσις, ξύσμα, ξυσμός, ξύστρα, ξύστης ἢ ξυστήρ (ἐξ οὗ ξυστήριος), ξύλον, ξυήλη (=σμύλη, μάχαιρα, δι' ἧς ἐξυον ἢ ἔκοπτον ξύλα), ξυστός].

Σημ. Θέμ. ξυ-. Συνών. ἰδὲ ξέω σημ.

Ο

Ὀγκώ-ῶ (=ὄγκωνω, φουσκώνω καὶ μτφ.=ἐπαίρω) ποιητ. καὶ μτγν. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτγ. τοῦ μέσ. πρκ. ὄγκωμένος (ἐπὶ γένει) (=ἐπηρμένος, πλήρης ὑπερηφάνιας διὰ τὴν καταγωγὴν), τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ὄγκωσις, ὄγκωμα, ὄγκωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄγκος πρβλ. λατ. uncus. Ἀντί τοῦ **ὄγκῶ** λέγεται καὶ ὄγκου **ἐπιπληνι** καὶ παθ. ὄγκος γίγνεται. Συνών. ἰδὲ **κουπάζω** σημ.

Ὀδεύω (=περιπατῶ), [πρτ. ὄδευον, μέλ. ὀδεύτω], ἀόρ. ὄ-

δευσα, πρκ. ὀδεύσας ἔχω. ὑπερσ. ὀδεύσας εἶχον. Ῥημ. [ὀδεία, ὀδευμν, ὀδευτής, ὀδευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀδός κατ' ἀναλογ. τοῦ ἰππεύς-ἰππεύω. Λέγεται δὲ καί: ἐν ὀδῷ εἶμι, ἔρχομαι ὀδόν, ὀδῷ βαδίζω.

Ὀδοιπορέω-ῶ (=ὀδεύω, περιπατῶ), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τοῦ ὀδεύω ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀδοιπόρος, ἐξ οὗ καὶ ὀδοιπορία, καὶ ὀδοιπορικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ὀδοποιέω-ῶ (=κάμνω ὀδόν), πρτ. ὀδοποιῶν, ἀόρ. ὀδοποιήσα, πρκ. ὀδοποιήσας εἶχον [καὶ μτγν. ὀδοποιήκα], ὑπερσ. ὀδοποιήσας εἶχον [καὶ μτγν. ὀδοποιήκειν]. Μέστ. ὀδοποιούμαι (=προοδεύω), πρκ. ὀδοποιήμαι καὶ ὑπερσ. ὀδοποιημένος ἦν, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ὀδοποίησις].

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀδοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὀδοποιία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ὀδοποιῶ λέγεται καί: ὀδὸν ποιοῦμαι.

Ὀδύρομαι (=θρηνῶ, κλαίω, λυποῦμαι) ἀποθ. μέστ. πρτ. ὠδυρόμην, μέστ. μέλ. ὠδυροῦμαι, μέστ. ἀόρ. ὠδυράμην, [παθ. ἀόρ. ὠδύρθην], πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [ὠδυρα], ὠδυρός, [ὠδυρτής (ἐξ οὗ ὠδυρτικός), ὠδυρτός, ὠδυρτέον].

Σημ. Θέμ. ὠδυρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὠδυρ-j-ομαι=ὠδυρ-ο-ομαι) ὠδυρομαι. Συνών.: ὠλοφύρομαι, οἰμῶζω, γοῶω-ῶ, θρηνῶ, κλαίω, λυποῦμαι.

***Ὄζω** (καὶ ἐπὶ εὐωδίας καὶ ἐπὶ δυσωδίας=μυρίζω), μόνον ὁ ἐνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι: πρτ. ὠζον, μέλ. ὠζήσω καὶ ὠζέσω, ἀόρ. ὠζησα καὶ ὠζεσα, πρκ. β' με σημ. ἐνεστ. ὠζωδα, ὑπερσ. ὠ(ῶ)δῶδειν] ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. ὁσμῆ, εὐ(δυσ)ῶδης.

Σημ. Θέμ. ὠδ- (πρβλ. λατ. odor), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὠδ-j-ω=ὠζω. Λέγεται δὲ καί: ὠδμῆν ἀποπνέω, εὐῶδης ἠδυσῶδης εἶμι.

Οἶγω: ἰδὲ ἀνοίγω.

Οἶδα (=ἠξέωρω, γνωρίζω), πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. (οἶσθα, οἶδε(ν), ἴστων, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι(ν)· ὑποτ. εἶδῶ, εἶδῆς, εἶδῆ κλ.· εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης κλ.· προστ. ἴσθι, ἴστω κλ.· ἀπαρέμ. εἰδένα· μτγ. εἰδώς, -υῖα, -ός) ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἦδη ἢ ἦδειν (ἦδησθα ἢ ἦδεισθα καὶ ἦδεις, ἦδει ἢ ἦδειν, ἦδειτον ἢ ἦστον, ἦδείτην ἢ ἦστην, ἦδειμεν ἢ ἦσμεν, ἦδειτε ἢ ἦστε, ἦδεσαν ἢ ἦσαν), μέλ. εἴσομαι (καὶ σπν. εἰδήσω), ἀόρ. ἔγνων, πρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἔγνώκειν. Ῥημ. [εἰδήσις, εἰδήμων], εἶδος, εἰδότης (ἐπίρρ.), ἴστωρ (ἐξ οὗ ἱστορία καὶ ἱστορῶ), ἴστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. Fiδ- (πρβλ. λατ. vid-eo) καὶ ἰσθ. Feιδ-. (ἐκ τοῦ

-ἀρχήστου εἶδω), ἐξ οὗ (τροπή μὲν τοῦ εἰ εἰς οἰ : Φοιδ-) οἰδ (πρβλ. λειπ-, λειπ-, λοιπ- τοῦ λειπω), προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε- : εἰδ-ε- (ἐξ οὗ ὁ μέλ. εἰδῶ κλ. Τὸ οἶδα εἶναι β' πρκ. μετὰ σημ. ἔνεστ. Το (οἶδ θα= οἶδθα (ἀντί οἶδα-ς) προσέλαβε τὴν κατάληξιν -θα κατ' ἀναλογίαν τῶν παρατατικ.: ἤδθα (εἰμί), ἔξηδθα (φημί) καὶ ἤιδθα (εἶμι) Τὸ ἰδασι(ν) ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων προσώπων. Ὁ ὑπερσ. ἤδη ἢ ἤδειν ἔχει σημ. παρατατικοῦ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: δύνοιδα (=γνωρίζω τι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως), πρόοιδα, δίοιδα, κάτοιδα, πρόδοιδα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναελ.: οἶδα ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ οἶδα εἶναι τὸ γινώσκω [(=ἔχω γνῶσιν, γνωρίζω) ἐνίοτε ὁμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅτι τὸ μὲν οἶδα σημαίνει τὴν ἐξωθεν ἐραχόμενὴν γνῶσιν, ἣτοι ἐόρακα καὶ οὕτω μεμάθηκα. τὸ δὲ γινώσκω τὴν ἐξ ὑποκειμένου γνῶσιν, ἣτοι καταλαμβάνω καὶ οὕτω μανθάνω], ἐπίσταμαι, γνωρίζω.

Οἰδέω-ῶ (=ἐξογκοῦμαι, πρήσκουμαι), πρτ. -ῶδουν, [μέλ. οἰδήσω μτγν.], ἀόρ. ῶδησα, πρκ. οἰδήσας ἔχω [καὶ μτγν. ῶδηκα], ὑπερσ. οἰδήσας εἶχον [καὶ μτγν. ῶδήκειν]. Ῥημ. οἰδήσεις, [οἰδήμα ἢ οἰδμα], Οἰδί-πους (=πρησκοπόδης).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. οἶδος (=πρήξιμον) κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Συνών.: ὄγκοῦμαι, [οἰδάνω (ποιητ.)], οἰδάω καὶ οἰδαίνω (μτγν.).

Οἰκέω-ῶ (μτβ.=κατοικῶ, κυβερνῶ καὶ ἀμτβ. ἐπὶ πόλεως=διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι). πρτ. ῶκουν, μέλ. οἰκήσω, ἀόρ. ῶκησα, πρκ. -ῶκηκα, ὑπερσ. -ῶκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, πρτ. ῶκούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. οἰκήσομαι, παθ. ἀόρ. ῶκήθην, πρκ. -ῶκημαι, ὑπερσ. -ῶκήμην. Ῥημ. οἰκήσεις [ἐξ οὗ οἰκήσιμος], οἰκήμα, [οἰκῆτωρ, οἰκητῆς ἢ οἰκητῆρ (ἐξ οὗ οἰκητῆριον), οἰκητός, ἐξ οὗ] (ἀ(δος)οἰκητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ οἴκος (ἐξ οὗ καὶ οἰκίζω καὶ οἰκία) κατ' ἀναλογ. τοῦ κατὸς-κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, δύν. Τὸ σύνθετον κατοικῶ οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀπλοῦ οἰκῶ (πρβλ. εὔδω καὶ καθείδω). Ἀντί τοῦ οἰκῶ λέγεται καὶ : οἰκῶνιν ποιοῦμαι καὶ μτβ. οἰκῶνιν παρέχω, οἰκῶνιν νέμω κλ.

Οἰκίζω (μτβ.=βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ οἶκον ἢ τόπον, κατοικίζω), πρτ. ῶκισον, μέλ. οἰκίω, ἀόρ. ῶκῖσα, πρκ. οἰκίσας ἔχω [καὶ μτγν. ῶκικα], ὑπερσ. οἰκίσας εἶχον [καὶ μτγν. ῶκίκειν]. Παθ. οἰκίζομαι, πρτ. -ῶκίζομην, παθ. μέλ. οἰκισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ῶκίσθην, μέσ. μέλ. οἰκιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ῶκισάμην, πρκ. ῶκῖσμαι, ὑπερσ. ῶκισομην. Ῥημ. οἰκίσεις, οἰκισμός, οἰκιστῆς ἢ οἰκιστήρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ οἴκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπῖς (ἐλπιδ-*j*-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ (νόμος-) νομίζω, (ἔθος) ἐθίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν οἰκιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : κατά, ἀπό, δύν, δυγκατ-, παρακατ-, μετά, ἐν κλ. Ἀντί τοῦ οἰκίζω λέγεται καὶ : οἰκιδῆν τινα ποιοῦμαι καὶ οἰκιστής εἶμι ἢ γίγνομαι.

Οἰκοδομέω-ῶ (=κτίζω οἶκον), πρτ. ῶκοδόμουν, μέλ. οἰκοδομήσω, ἀόρ. ῶκοδόμησα, πρκ. ῶκοδόμηκα, ὑπερσ. οἰκοδομήσας

εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. οἰκοδομοῦμαι, πρτ. ὄκοδομούμην, παθ. μέλ. οἰκοδομηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὄκοδομήθην, μέσ. μέλ. οἰκοδομήσομαι μέσ. ἀόρ. ὄκοδομησάμην, πρκ. ὄκοδόμημαι, ὑπερσ. ὄκοδομήμην καὶ ὄκοδομημένος ἦν. Ῥημ. οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα, [οἰκοδομητός, ἐξ οὗ] (οἰκοδομητικός), οἰκοδομητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ ποιητ. δέμω=κτίζω), ἐξ οὗ καὶ οἰκοδομία καὶ οἰκοδομικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὰ ὄηματικά παραῶ: οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία καὶ τὸ παρασύνθ. μτην. οἰκοδομῆ (ἐκ τοῦ οἶκος-δέμω) εἶναι συνώνυμα. «Οἰκοδομῆ οὐ λέγουσιν Ἀττικαί, ἀλλ' οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία». (Θωμ. Μάγιστο.). Ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ λέγεται καὶ: οἰκοδομία γίνεται Συνών.: κτίζω, ἰδοῦω, δέμω.

Οἰκονομέω-ῶ (=κυβερνῶ, διοικῶ οἶκον), πρτ. ὄκονόμουν, μέλ. οἰκονομήσω μτην.], ἀόρ. ὄκονόμησα, πρκ. ὄκονόμηκα, ὑπερσ. οἰκονομήσας εἶχον [καὶ ὄκονομήκειν]. Ῥημ. [οἰκονομητός, ἐξ οὗ] (οἰκονομητικός), [οἰκονομητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκονόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ νέμω), ἐξ οὗ καὶ οἰκονομία καὶ οἰκονομικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ τέλος-τελῶ. Συνών.: οἰκέω-ῶ.

Οἰκουρέω-ῶ (=εἶμαι οἰκουρός, φυλάττω τὸν οἶκον, διζυμένω ἐν τῷ οἴκῳ), μόνον ὁ ἔνεστ. παρ' Ἀττ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι μτην. ὄντες ἀνεπληροῦντο παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς περιφρ.: οἰκουρός εἰμι. Ῥημ. [οἰκούρημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκουρός (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὔρος = φύλαξ), ἐξ οὗ καὶ [οἰκουρία, οἰκουρότης καὶ οἰκουρικός]· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὸ ῥ. παρὰ τοῖς μτην. μένει ἀναύξητον (πρβλ. οἰονίζομαι ὡς καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστρος παραῶγα ἢ παρασύνθ.: οἰδρῶ οἰδρηλατῶ κλ.).

Οἰκτιζω (=συμπαθῶ, ἔλεῶ, εὐσπλαχνίζομαι), πρτ. ὄκτιρον, [μέλ. οἰκτιρῶ ποιητ.], ἀόρ. ὄκτιρα, πρκ. οἰκτίρας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίρας εἶχον. Παθ. οἰκτιρόμαι, [πρτ. ὄκτιρόμην], τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: οἰκτου τυγχάνω ὑπό τινας. Ῥημ. [οἰκτίρων, οἰκτιρός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποιητ. ἵμερος ἵμερω (=ποθῶ) ὄθεν θέμ. ἀναλογ. οἰκτιρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: οἰκτιρ j ω=οἰκτιρρω=) οἰκτιζω. Τὸ οἰκτιρω διὰ τοῦ εἰ ἀδόκιμον. Ἀντὶ τοῦ οἰκτιρω λέγεται καὶ: δι' οἰκτου ἔχω τινά, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. οἰκτιρομαι καὶ: οἰκτου τυγχάνω ὑπό τινας. Συνών.: ἔλεῶ, οἰκτιζω [καὶ μτην. οἰκτιρέω-ῶ].

Οἰκτιζω (=οἰκτιρω), [πρτ. ὄκτιζον], μέλ. οἰκτιῶ, ἀόρ. ὄκτισα, πρκ. οἰκτίσας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίσας εἶχον. Μέσ. οἰκτιζομαι, καὶ πρτ. ὄκτιζόμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν. Ῥημ. [οἰκτισμα, οἰκτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκτος κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=)-ιζω ὄδοντοφ.

(πρβλ. νόμος—νομίζω, ἔθος—ἔθιζω). Συνών. καὶ περιφρ. ἰδὲ οἰκτιρῶ σημ. Ἀντίθ.: μακαρίζω.

Οἰμῶζω (=φωναζῶ οἴμοι, θρηνῶ, ὀδύρομαι), παθ. αὐτοπαθ. [πρτ. ὀμῶζον ποιητ.]. μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. οἰμῶξομαι [καὶ μτγν. οἰμῶξω], ἀόρ. ὀμῶξα, πρκ. οἰμῶξας ἔχω, ὑπερσ. οἰμῶξας εἶχον. ῥημ. οἰμωγή, [οἰμωγμα, οἰμωγμός, οἰμωκτός (ἐξ οὗ οἰμωκτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἴμοι κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κράζ-] ω=) κρῶζω ὄθεν θέμ. ἀναλογ. οἰμωγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Συνών.: ἰδὲ ὀδύρομαι σημ.

Οἰνοχοέω-ῶ (=ἐγγέω, χύνω εἰς τὸ ποτήριον οἶνον πρὸς πόσιν, κερνῶ), [πρτ. ὀνοχόουσι καὶ ἐφνοχόουσι ποιητ. καὶ μτγν.], μέλ. οἰνοχόησω, [ἀόρ. ὀνοχόησα καὶ ἐφνοχόησα ποιητ. καὶ μτγν.]. τὰ ποιητ. καὶ μτγν. ὡς καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. ἐγγέω. ῥημ. [οἰνοχόημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰνοχόος, ὅπερ ἐκ τοῦ οἶνος καὶ χέω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἄνθος (θ. ἀνθεσ-) ἀνθέω-ῶ. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἢ αὐξάν. κανονικῶς ἢ λαμβάνει καὶ τὰς δύο αὐξήσεις.

Οἴομαι καὶ οἴμαι (=νομίζω) (οἴει, οἴεται κλ.), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ὀόμην, καὶ ὀίμην (ῶου, ῶετο κλ.), μέλ. οἴησομαι, ἀόρ. ὀήθημι, πρκ. ὑπέιληφα, ὑπερσ. ὑπέιληφειν. ῥημ. οἴησις, [οἴημα (ἐξ οὗ οἴηματίας), οἴητής, οἴητός, οἴητέων].

Σημ. 1. Θεμ. οἴ- (πρβλ. οἶος=μόνος) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) οἴ-ε- (ἴρα εἰσαγ. § 6, 2). Τὸ οἴ-ο-μαι ἐν τῷ α' ἐν. προσώπ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζεται καὶ ἄνευ συνδετικῆς φωνήεντος κατὰ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς μι' ἐν δὲ τῷ β' ἐν. προσ. ἔχει μόνον τὸν τύπον οἴει· (πρβλ. βούλομαι—βοῦλεται καὶ ὄψομαι—ὄψει).

Σημ. 2. Συνών.: ὑπολαμβάνω, νομίζω, δοκῶ, ἠγοῦμαι.

Οἴχομαι (=ἔχω ἀναχωρήσει)· οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὄδε· ἐνεστ. φεύγω (ἢ ἀπέρχομαι), πρτ. ἔφευγον (ἢ ἀπῆα ἢ ἀπῆην), μέλ. οἴχσομαι (ἢ φεύσομαι ἢ φευξοῦμαι ἢ ἀπειμι), ἀόρ. ὄχθημι (ἢ ἔφευγον ἢ ἀπῆλθον), πρκ. οἴχομαι (ἢ πέφευγα ἢ ἀπελήλυθα), ὑπερσ. ὄχθημι (ἢ ἐπεφεύγειν ἢ ἀπελήλυθειν). ῥημ. οἴχητόν.

Σημ. 1. Θεμ. οἴχ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) οἴχ-ε-. Τὸ ῥ. οἴχομαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ. ὄν κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώδες, κατὰ δὲ τὴν χρόν. σημ. παρακαίμενος (ἴρα εἰσαγ. § 18, α'), ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. ὄχθημι ἔχει σημ. ἀορ. ἢ ὑπερσ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ὁ πρκ. ὄχημαι μτγν.

Σημ. 2. Τὸ οἴχομαι συντασσόμενον κατηγ. μετοχῇ δεικνύει τὴν ταχείαν ἐπέλευσιν τῆς ὑπὸ τῆς μτχ. δηλουμένης πράξεως: ὄχετο ἀπιδόν=ἐφυγε ταχέως (ἴρα λανθάνω σημ. 2). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: παρά, κατὰ, διὰ, ἐξ.

Σημ. 3. Συνών.: φεύγω, ἀπέρχομαι, ἀποδιδράσκω. Ἀντίθ.: ἦκα, δόζομαι.

Οἰωνίζομαι (= παρατηρῶ τὴν πτῆσιν ἢ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν, ἵνα λάβω ἐκ τούτων σημεῖόν τι καὶ προμαντεύσω τὸ μέλλον καὶ συνεκδοχ. = προαισθάνομαι, γνωρίζω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. οἰωνίζομην, [μέσ. μέλ. οἰωνοῦμαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. οἰωνισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: οἰωνοῖς χρώμαι. Ῥημ. [οἰώνισμα, οἰωνισμός. οἰωνιστής, ἐξ οὗ] (οἰωνιστικός), [οἰωνιστήρ, ἐξ οὗ (οἰωνιστήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰωνός (= τὸ ὑψηλὰ πετόμενον καὶ ἐλευθέρως ἀναπνεύον πτηνόν), ὅπερ ἐκ τοῦ λατ. avis : θ. aFi-, aFi-ωνός = οἰ-ωνός = οἰωνός (πρβλ κοινός-κοιν-ωνός καὶ διὰ τὴν τροπὴν τοῦ α εἰς ο τὰ: ὄρχη-ὄρχαιος, ἄρκος-ὄρκιόεις). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-]-ω =) ἐλ-πίζω ὅθεν θ. ἀναλογικόν οἰωνόδ-. Το ὄ. δὲν λαμβάνει αὐξήσιν (πρβλ. οἰκουρῶ καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστρός παράγωγα ἢ παρασύνθ.: οἰστρώω. οἰστρηλατῶ).

Ὀκνέω-ῶ (ἀμτβ. = βραδύνω, φοβοῦμαι, δισταίω), πρτ. ὄκνου, μέλ. ὄκνησα, ἀόρ. ὄκνησα, πρκ. ὄκνησας ἔχω, ὑπερσ. ὄκνησας εἶχον. Ῥημ. ὄκνηται.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄκνος (ἐξ οὗ καὶ ὄκνηρός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ: ἀποκνῶ (= ἐκ φόβου ἀποφεύγω), κοτοκνῶ (= πολὺ ὄκνω). Ἀντὶ τοῦ ὄκνω λέγεται καὶ: μετόδος εἶμι ὄκνου, ὄκνος ἐστὶ μοι ποιεῖν τι ὡς μτβ. δὲ τοῦ ὄκνω λαμβάνεται ἡ φράσις: ὄκνον παρέχω (ἢ ὄρω) τινὶ καὶ ὄκνον ἐντίθημι τινι. Ὡς παθ. δὲ: ὄκνος ἐγγίγνεται. Συνών.: δέδοικα, φοβοῦμαι, ἐν φόβῳ εἶμι, ὀρρωδέω ὦ, βραδύνω, μέλλω. Ἀντίθ.: ἐγχειρῶ τινι.

Ὀλιγαρχέομαι-οῦμαι (= ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. καὶ ἀόρ. ὀλιγαρχήθην, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: ὀλιγαρχίαν ἔχω ἢ κατ' ὀλιγαρχίαν πολιτεύω.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀλίγοι καὶ ἄρχειν. Το ὀλιγαρχός ἢ ὀλιγάρχης (ἐξ οὗ καὶ ὀλιγαρχία καὶ ὀλιγαρχικός) ἄρηστον.

Ὀλιγορῶ-ῶ (= ὀλίγον φροντίζω, ἀμελῶ), πρτ. ὀλιγόρουν, μέλ. ὀλιγορήσω, ἀόρ. ὀλιγόρησα, πρκ. ὀλιγορήσας ἔχω, ὑπερσ. ὀλιγορήσας εἶχον. Παθ. ὀλιγοροῦμαι, παθ. ἀόρ. ὀλιγορήθην, καὶ πρκ. ὀλιγορῆμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. ἀμελῶ ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ. Ῥημ. [ὀλιγορήσις], ὀλιγορητέον.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀλιγρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ τοῦ ποιητ. ὄρα (= φροντίς)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ ὄρα παρὰ πρὸς ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς συνθ. θυρωρός, [τιμωρός καὶ πυλωρός]. Ἀντὶ τοῦ ὀλιγορῶ λέγεται καὶ ὀλιγόρως ἔχω (ἢ δτάκειμαι) πρὸς τι, ἐν ὀλιγορία ποιοῦμαι τι καὶ εἰς ὀλιγορίαν τρέπομαι τινος. Συνών.: ἀμελῶ, οὐ φροντίζω, οὐκ ἐπιμελοῦμαι. Ἀντίθ. τῷ ὀλιγορῶ εἶναι τὸ σπν. πολυρῶδ (= φροντίζω), ἐπιμελομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμελειάν τινος ποιοῦμαι κλ.

Ὀλισθάνω [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ὀλισθαίνω] (= γλιστρῶ), παρ' Ἄττ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τᾶλλα [ἦτοι: ὁ πρτ.

ὄλισθα(ι)νον, μέλ. ὀλισθήσω, ἀόρ. α' ὄλισθησα, καὶ β' ὄλισθον, πρκ. ὄλισθηκα, καὶ ὑπερσ. ὄλισθήκειν] ποιητ. καὶ μτγν., ἔτινα ἀνεπληροῦντα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ὀλίσθησις, ὀλίσθημα, ὀλισθος (ἐξ οὗ ὀλισθηρός), ὀλισθητός (ἐξ οὗ εὐολίσθητος καὶ ὀλισθητικός)].

Σημ. Θέμ. ὀλιθ- , ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -j-) ὀλιθ-αν- καὶ (ὀλιθ-αν-j-) ὀλιθαιν-. Τὸ ὄ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό καὶ διὰ. Τὸ διολιθθαίνω (=ξεγλιστῶ, ξεφεύγω) ἔχει συνών. τὸ διαδιόυμαι. Συνών.: ὑπεκφεύγω, ὑπεξέρχομαι, ὑπεκχωρέω, ἐκνεύω.

Ὀλλυμι καὶ σπαν. ὀλλύω (=καταστρέφω, φονεύω, ἀφανίζω) ἄπλοῦν ποιητ., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀείποτε σύνθ. καὶ ἰδίχ μετὰ τῆς ἀπό : ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω, πρτ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυνον, μέλ. ἀπολῶ [καὶ μτγν. ἀπολέσω], ἀόρ. ἀπόλεσα, πρκ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπολωλέκειν καὶ μετ' ὄλ. μ. ἀπολωλεκῶς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπολλύμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὡς παθ. ἀπολόμην, [παθ. μέλ. ἀπολεσθήτομαι, κρθ. ἀόρ. ἀπολέσθην μτγν.], ἐνεργ. πρκ. β' ὡς παθ. ἀπόλοκα (=εἶμαι χαμένος) καὶ ὑπερσ. ἀπολώλειν. Ῥημ. ἀπόλεια, ὄλεθρος, [ὄλετήρ [οὗ θηλ. ὄλετειρα], παν-ὄλης], ἐξ-ὄλης, προ-ὄλης.

Σημ. 1. Θέμ. ὀλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -νυ- καὶ ἀφομοιώσει τοῦ -ν- πρὸς τὸ λ (ὀλ-νυ-) ὀλλυ-, ἐξ οὗ οἱ ἐνεστ. καὶ πρτ. καὶ (προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε-) ὀλλ-ε-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Ὁ θεμ. χαρακτη ε τοῦ θεμ. ὀλλ-ε- δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων τελῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -έω ῥημάτων. ἄτινα τηροῦσι τὸν χαρακτήρα ε πανταχοῦ βραχύν (ὄρα αἰδοῦμαι σημ.). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθ. ἐκ καὶ διὰ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι Ἄντ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ μέν. ἐκφέρεται ἀναελυμ : ἀπόλλυμι ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Ἄντὶ τοῦ ἀπόλλυμι λέγεται καὶ: ὀλεθρον φέρω τινί.

Σημ. 3. Συνών. τῷ ἀπόλλυμι εἶναι τὸ φθείρω, (ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅτι τὸ μὲν ἀπόλλυμι=ἀφανίζω ἐντελῶς, τὸ δὲ φθείρω=μεταβάλλω τι ἐπὶ τὸ χειρόν), ἀποβάλλω, ἀφανίζω. Ἄντὶθ. δὲ τῷ ἀπόλλυμι εἶναι τὰ: ὀφῶ, κτῶμαι.

Ὀλοκαυτέω-ῶ (=προσφέρω θῦμα καίωμενον ὄλον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, κάμνω ὀλοκαύτωμα, θυσιάζω), πρτ. ὀλοκαύτου, [μέλ. ὀλοκαυτήσω], ἀόρ. ὀλοκαύτησα, πρκ. ὀλοκαυτήσας ἔχω (ἢ τεθῦκα), ὑπερσ. ὀλοκαυτήσας εἶχον (ἢ ἔτεθῦ'κειν).

Σημ. Τὸ ὄ εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ [ὀλοκαυτος]. Συνών.: [ὀλοκαυτίζω], ὀλοκαυτώ-ῶ, θύω, ὀφαγιαίζομαι, βουθυτῶ (ἰδὲ καὶ θύω σημ. 2).

Ὀλολύζω (=φωανάζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης, κρᾶζω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεοὺς ἱεσείας τε καὶ εὐχαριστίας ἕνεκα), πρτ. -ὀλόλυζον, μέλ. ὀλολυγῆ χρῆσθαι [καὶ ὀλολύζω μτγν.], ἀόρ. ὀλόλυξα, πρκ. ὀλολύξας ἔχω (ἢ ὀλολυγῆ κέρημαι), ὑπερσ. ὀλολύξας εἶχον (ἢ ὀλολυγῆ ἐκεκρήμην). Ῥημ. ὀλολυγή, [ὀλολυγών, ὀλόλυγμα, ὀλολυγμός].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. [ὀλ- (συγγ. τῷ ὕλ· τοῦ ὕλ-άω = ὕλακτῶ), ἐξ οὗ δι' ἀναδιπλώσεως] ὀλ-ολ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλ. -ύω: ὀλ-ολ-ύω (πρβλ. λατ' ul-ul-o). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω οὐρανιοσκοφανολήτων (πρβλ. κράζω)· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὀλολυγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥήμ. Τὸ ὀλολύζω λέγεται συνήθως ἐπὶ γυναικῶν· ἔχει δὲ τὸ ἡ μικρὸν (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Ἄντι τοῦ ὀλολύζω λέγεται καί: ὀλολυγῆ κροῦμαι.

Ὀλοφύρομαι (=θρηνώ, τίλλων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κλαίω) ἀποθ. μέσ., πρτ. ὀλοφύρομην, μέσ. μέλ. ὀλοφυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὀλοφύράμην, παθ. ἀόρ. ὡς ἔνεργ. ὀλοφύ'ροθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥήμ. ὀλοφυρσις, ὀλοφυρμός.

Σημ. Θεμ. ὀλοφύρ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀλοφύ'ρ j-ομαι=ὀλοφύρομαι=) ὀλοφύ'ρομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἄντι τοῦ ὀλοφύρομαι λέγεται καί: ὀλοφύρομῶ κροῦμαι, ὀλόφουρόν ποιοῦμαι καὶ πρὸς ὀλοφουρόν τρέπομαι. Συνών. ἰδὲ ὀδύρομαι σημ.

Ὀμιλέω-ῶ (=εἶμιμι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συναναστρέφομαι, πλησιάζω, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι), ὁμιλόν. Ῥήμ. [ὀμιλήμαζ], ὀμιλητῆς ([οὗ θηλ. ὀμιλήτρια], ἐξ οὗ ὀμιλητικός), [ὀμιλητός, ἐξ οὗ] (ἀνομιλητός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀμιλος (ὄπερ ἐκ τοῦ ὀμός, ὀμοῦ καὶ ἵλη), ἐξ οὗ καὶ ὀμιλία (=συναναστρόφή, συνδιάλεξις· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἄντι τοῦ ὀμιλῶ λέγεται καί: ὀμιλία κροῦμαι καὶ ὀμιλίαν ποιοῦμαι. Συνών.: ὀννεῖμι, ὀγγίγνομαι.

Ὀμνῶμι [καὶ ὀμνύω] (=κἀμνω ἔρκον, ὀρκίζομαι), πρτ. ὀμνυν, [καὶ ὀμνυον], μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. καὶ μέσ. ὀμνοῦμαι [καὶ μτγν. ὀμνόσω καὶ ὀμνόσομαι], ἀόρ. ὀμνοσα, πρκ. ὀμνόμοσα, ὑπερσ. ὀμνομόκειν, μετ' ὀλ. μ. -ὀμνομοκῶς ἔσομαι. Μέσ. -ὀμνυμαι, πρτ. ὀμνύμην, μέσ. μέλ. ὀμνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὀμνοσάμην, παθ. μέλ. ὀμνοσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὀμνόθην, παθ. πρκ. ὀμνόμοσται (γ' πληθ. ὀμνόμονται καὶ μτγ. ὀμνοσμένους), ὑπερσ. ὀμνόμοστο (τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν). Ῥήμ. συναμότης (ἐξ οὗ συναμοσία, ὑπομωσία), ἀπώμοτος, ἀνώμοτος, ξυνώμοτον.

Σημ. 1. Θεμ. ὀμ-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. -νυ-: ὀμ-νυ-, ἐξ οὗ ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ' προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ο- (ὄρα εἰσαγ. § 6, 2 σημ.). ὀμ-ο-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστον προθέσεων. Τὸ θέμ. ὀμο· δὲν ἐκτείνει πρὸ τῶν ἀπό-συμφ. ἀρχομένων ῥήμ. τελῶν καὶ παραγωγ. καταλήξεων τὸν χαρακτηριστῆρα ο (πρβλ. καὶ ἀρόω)· προσλαμβάνει δὲ παρ' Ἀττικοῖς ὁ μόνον ἐν τῷ παθ. μέλλοντι καὶ τῇ μτγ. τοῦ παρακειμένου κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντ. ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτηριστῆρ τοῦ θέματος ἦτο δ' (ἰδὲ καὶ κλειώ σημ.). Οἱ συνθετικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἀττικ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὀνίνημι εἶναι αἱ περιφρ. : πίστεις (ἢ δεξιᾶς) δι-
δωμί τινι καὶ πίστεις ποιοῦμαι τινι, ὧν παθ. εἶναι: πίστεις (ἢ δεξι-
ᾶς) λαμβάνω παρὰ τινος.

Ὁμολογέω-ῶ (=λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά, συμφωνῶ, παραδέχομαι), πρτ. ὁμολογουν, μέλ. ὁμολογήσω, ἀόρ. ὁμολόγησα, πρκ. ὁμολόγηκα, ὑπερσ. ὁμολογήκειν καὶ ὁμολογηκῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. ὁμολογοῦμαι, πρτ. ὁμολογούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὁμολογήσεται, μέσ. ἀόρ. ὁμολογησάμην, παθ. ἀόρ. ὁμολογήθην, πρκ. ὁμολόγημαι, ὑπερσ. ὁμολογήμην, καὶ -ὁμολογημένος ἦν. Ρῆμ. [ὁμολογησις], ὁμολόγημα, [ὁμολογητής, ὁμολογητός, ἐξ οὗ] (εὐομο-
λόγητος), ὁμολογητέον (ἐξ οὗ διομολογητέον).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀμόλογος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὀμοῦ-
λέγω), ἐξ οὗ καὶ ὀμολογία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος
(θ. κρατες) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ., τὸ δὲ μέσον ἀείποτε σχε-
δὸν μετὰ τῆς διά. Τὸ ἐξομολογοῦμαι εἶναι ἀποθ. μτγν. Ὁ μτγν. ἐνεργ.
τύπος ἐξομολογῶ τίθεται ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὀγκατανεύω, ὑπίδχουῦ-
μαι. Ἀντὶ τοῦ ὀμολογῶ λέγεται καὶ : ὀμολογίαν ποιοῦμαι· καὶ παθ.
ὀμολογία γίγνεται. Συνών: σύμφημι, συνάδω, συμφώνω, συντίθε-
μαί (τινι). Ἀντίθ.: διαφώνω, ἐναντία λέγω.

Ὁμονοέω-ῶ (ἀμτβ.—εἶμαι σύμφωνος), πρτ. ὀμονοοῦν, μέλ.
ὀμονοήσω, ἀόρ. ὀμονοήσα, πρκ. ὀμονοήσας ἔχω, ὑπερσ. ὀμονοήσας
εἶχον. Ρῆμ. ὀμονοητικός, ὀμονοητέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀμόνοος-ους, ἐξ οὗ καὶ ὀμό-
νοια· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατῶ.
Ἀντὶ τοῦ ὀμονοῶ λέγεται καὶ : εἰς ὀμόνοϊαν καθίδεται καὶ ἔστι μοι
ὀμόνοια πρὸς τινά· ὡς μτβ δέ: ὀμόνοϊαν ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς
ὀμόνοϊαν καθίδεται τινά.

Σημ. 2. Συνών.: ὀμογνωμονέω-ῶ, σύμφημι, ὀμοδοξέω-ῶ, [ὀμο-
φρονέω], σύμφωνέω. Ἀντίθ. τά: σταδιάζω, [δικονέω], δικογνωμέω.

Ὁνειδίω (=χλευάζω, κατηγορῶ, ὑβρίζω), πρτ. ὀνειδίζον,
μέλ. ὀνειδίω (καὶ μτγν. ὀνειδίσω), ἀόρ. ὀνειδίσα, πρκ. ὀνειδικα,
ὑπερσ. ὀνειδίσας εἶχον Παθ. (μόνον) ὀνειδίξομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν.,
ἄτιμα παρ' Ἀττ. ἀνεπληροῦντο διὰ περιφράσεων. Ρῆμ. [ὀνειδισις, ὀνει-
δισμα, ὀνειδισμός, ὀνειδιστής (ἐξ οὗ ὀνειδιστικός), ὀνειδιστήρ], ἐπο-
νειδιστος, ὀνειδιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὀνειδος (=ῥβρις, κατηγορία· παρὰ ποιητ. δὲ καὶ=
φήμη, ἔπαινος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπῖς (ἐλπίδ-γ-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ
καὶ (ἔθος) ἐθίζω, (νόμος) νομίζω κλ. ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὀνειδίδ-,
ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ὀνειδίω (ὀτίνος συνων. ἰδὲ κατηγορῶ σημ. 2.)
λέγεται καὶ : ὀνειδος ἔβρω τινί, εἰς ὀνειδος τίθημι τινά, ὀνειδος
περιάπτω τινί, εἰς ὀνειδῶν καθίδεται τινά. Ὡς παθ. δέ: ὀνειδος
γίγνεται μοι, ὀνειδεῖ ἐν(δυν)έχομαι καὶ ὀνειδῶ ἔχω (ἢ ἰσχω).

Ὁνίνημι (=ὠφελῶ) (μόνον τὸ γ' ἐν. ὀνίνησι(ν)· ἀπαρ. ὀνι-
νάται καὶ μτγ. θηλ. ὀνινάσα), πρτ. ὀφέλουν, μέλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὀνήσα,

πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Μέσ. δνίναμαι (= ὠφελούμαι) (μόνον καθ' ὄριστ. εὐκτ. καὶ ἀπαρέμφ.), πρτ. ὠνινάμην, μέσ. μέλ. ὠνήσομαι, [μέσ. ἀόρ. α' ὠνησάμην μτγν.], μέσ. ἀόρ. β' [ὠνάμην μτγν., καὶ Ἄττ.] ὠνήμην (μόνον καθ' ὄριστ., εὐκτ. ὠναίμην, ὠναίο κλ. καὶ ἀπαρεμ. ὠνασθαί), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὠνήθηην (μόνον ὠνηθήηναι), [πρκ. ὠνημαι μτγν.]. Ῥημ. ὠνησις [ἐξ οὗ ὠνήσιμος], [ὠνητός, ἐξ οὗ] (ἀῶνητος), [ὠνητέος].

Σημ. 1. Τὸ εἶναι ἐλλειπτικὸν (ἴσα εἰσαγ. § 17). *Ἐχει δὲ θέμ. 1) ἀσθ-ὄνα- καὶ ἰοχ. ὄνη-, ἐξ οὗ δι' ἔνεστ. ἀναδιπλ. μετὰ τὸ ο: ὀ-νι-νη-μι καὶ 2) ὠφέλε-. Ὁ μέσ. ἔνεστ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' τονίζονται ἐν τῇ εὐκτ. κατὰ τὰ εἰς -ῶ βαρύνονα (πρβλ. ἐπιοιάμην (ὠνοῦμαι) καὶ τὰ: ἀγαμαι δι-ναμαι, ἐπίδταμαι, κρέμαμαι). Ἀντὶ τοῦ δνίναμαι λέγεται καὶ: ὀνη-οῖν ἔχω τινός.

Σημ. 2. Συνών: ὠφέλω, λυδιτελω, θυμβάλλομαι, θυμφέρω-ἀντιθ. δέ: βλάπτω, λυμαίνομαι καὶ λωβῶμαι.

*Ὀνομάζω (= φωνάζω, καλῶ κατ' ὄνομα), πρτ. ὠνόμαζον, μέλ. ὠνομάσω, ἀόρ. ὠνόμασα, πρκ. ὠνόμακα ἢ ὠνομάσας ἔχω, ὑπερσ. ὠνομάσας εἶχον. Παθ. ὠνομάζομαι, πρτ. ὠνομαζόμην, [παθ. μέλ. ὠνομασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὠνομάσθην, πρκ. ὠνόμασμαι. Ῥημ. ὠνομασία, [ὠνόμασις, ὠνόμασμα, ὠνομαστήρ ἢ ὠνομαστής, ἐξ οὗ] (ὠνομαστικός), ὠνομαστός, ὠνομαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄνομα κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-*j*-ω=) -αζω ὀδο-τοφω-: ὄθεν θέμ. ἀναλογ. ὄνομαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. καὶ τὰ ἤημ.) (πρβλ. καὶ ἀγοράζω σημ.). Τὸ ὄ. ἀπαντῆ-καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἐπί, διὰ καὶ κατά. Ἀντὶ τοῦ ὄνομάζω λέγεται καὶ ὄνομα τίθεμαι τινι ἀντὶ δὲ τοῦ ὄνομάζομαι καὶ: ὄνομά ἐστίν ἐμοὶ καὶ ὄνομα ἔχω ὑπό τινος. Συνών: καλῶ, προσαγορεύω.

*Ὀξῦ'νω (= κάμνω τι ὀξύ· καὶ μτφρ. = ἐξερεθίζω, ἐξεγείρω), ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν., παβ' Ἄττ. δὲ πεζ. ἀείποτε τὸ σύνθ.: παροξῦ'νω, πρτ. παρώξυνον, μέλ. παροξύνω, ἀόρ. παρώξυνα, πρκ. παροξύννας ἔχω [καὶ ὄξυνκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. παροξύνομαι, πρτ. παρωξυνόμην, [παθ. μέλ. ὄξυνθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. παρωξύνθην, πρκ. παρώξυμαι [καὶ μτγν. παρωξύσμαι], ὑπερσ. παρωξύμμην. Ῥημ. παροξυσμός, [παροξυντής, ἐξ οὗ] (παροξυντικός), [ὄξυντήρ, ὄξυντέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀξὺς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμν-*j*-ω=ἀμν-ω=) ἀμῦ'νω, καθ' ὃ καὶ (βαθὺς) βαθῦ'νω, (αἰσχος) αἰσχύνω, (λαμπρός) λαμπρύνω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ὀξύν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἡηματικά. Συνών.: 1) θήγω, ἀκονάω-ῶ 2) ἐρεθίζω, ὀργίζω.

*Ὀπισθοφυλακέω-ῶ (= εἶμαι ὀπισθοφύλαξ, φυλάττω τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατοῦ), πρτ. ὀπισθοφυλάκουν, [μέλ. ὀπισθοφυλακήσω], ἀόρ. ὀπισθοφυλάκησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ: ὀπισθοφύλαξ εἰμί.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀπιθοφύλαξ, ἐξ οὗ καὶ ὀπιθοφύλακία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ.

Ὀπλίζω (=δίδω εἰς τινα ὄπλα, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω), πρτ. ὄπλιζον, [μέλ. ὀπλίσω μτγν.], ἀόρ. ὄπλισα, πρκ. ὀπλίσας ἔχω [καὶ μτγν. ὄπλικα], ὑπερσ. ὀπλίσας εἶχον [καὶ ὀπλικεῖν μτγν.]. Μέσ. ὀπλιζομαι, πρτ. ὀπλιζόμεην, [μέλ. ὀπλιούμικι καὶ ὀπλίσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ὀπλισάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ὀπλίσθην, πρκ. ὀπλισμαι, ὑπερσ. ὀπλίσμην. Ῥημ. ὀπλις, ὀπλισμα, [ὀπλισμός, ὀπλιστής], ὀπλιστέον,

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὀπλον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ.-j-ω=) -ίζω ὀδοντοφ. (: ἔλπιζω, μερίζω) ὄθεν θέμ. ἀναλογικῶν ὀπλιῖδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατὰ· παρὰ δὲ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπό: ἀφοπλίζω (=ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα τινός).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ὀπλίζω λέγεται καὶ ὄπλα τινὶ δίδωμι, ἀντὶ δὲ τοῦ ὀπλιζομαι λέγεται καὶ : ἐν ὄπλοις εἶμι, ὄπλα τίθειμι (ἢ ἔχω). Συνών. θωρακίζω, ὀχυρῶ, δυσκευάζω, ἐτοιμάζω, ὀάττω.

Ὀπλιτεύω (=εἶμαι ὀπλίτης), μέλ. ὀπλιτεύσω, ἀόρ. ὀπλιτευσα, τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: ὀπλίτης εἶμι. Ῥημ. ὀπλιτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀπλιτης (ὄπερ ἐκ τοῦ ὀπλον), ἐξ οὗ καὶ ὀπλιτικός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱππεύς ἱππεύω.

Ὀπλοφορέω-ὤ (=φέρω ὄπλα, εἶμαι ὀπλισμένος) καὶ μέλ. ὀπλοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα μτγν., ἄτινα παρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: ἐν ὄπλοις εἶμι.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀπλοφόρος (ὄπερ ἐκ τοῦ ὄπλα καὶ φέρω), ἐξ οὗ καὶ ὀπλοφορία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ.

Ὀπτάω-ὤ (ἐπὶ ἄρτου, κρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλ. = ψήνω), ἀόρ. ὀπησα. Παθ. ὀπιῶμαι καὶ πρκ. (ὀπιτμικι) ὀπιτημένος, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνώνμων. Ῥημ. [ὀπησις (ἐξ οὗ ὀπησίσιμος), ὀπητήριον, ὀπτάσιον ἢ ὀπτανεῖον], ὀπτός [ἐξ οὗ ὀπταλέος· πρβλ. θάρρος-θαρραλέος].

Σημ. Θεμ. ὀπτα- Συνών. τῷ ὀπτῷ ἰδὲ εἶψω. σημ. 2.

Ὀράω-ὤ (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω, ἐννοῶ, κατανοῶ κλ.), πρτ. ὠρών, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ὄφομαι, ἀόρ. β' εἶδον (ὑποτ. ἰδῶ· εὐκτ. ἰδοίμι· προστ. ἰδὲ ἢ ἰδε· ἀπαρ. ἰδεῖν-μτχ. ἰδών), πρκ. ὠράκα [καὶ μτγν. ἑώρακα] καὶ σπν. ὄπωπα, ὑπερσ. ἑωράκειν καὶ ἑωρακῶς ἦν. Παθ. ὄρῶμαι, πρτ. ἑωρώμην, παθ. μέλ. ὀφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὠφθην, πρκ. ἑδράμαι καὶ σπν. (ὠρμαι), ὠραι, ὄπται κλ. Μέσ. -ὄρῶμαι, πρτ. -ἑωρώμην, μέσ. ἀόρ. -εἰδόμην (ὑποτ.-ἰδῶμαι· εὐκτ. -ἰδοίμην [προστ. ἰδού, ὡς ἐπιφρ.]· ἀπαρέμ.-ἰδέσθαι· μτχ. -ἰδόμενος). Ῥημ. ὄψις, [ὀπή], ὄμμα, ὀφ-θαλ-μός,

ὄφρις, [ὄπτῆρ, ὄπτός, ἐξ οὗ] (γάτοπος, ὑποπτος, προῦπτος, εἰς(ἄ)ο-
πτος), [ὄπτέον, ἐξ οὗ] (ὑπερ(κατ)οπτέον, παρ(περι)οπτέον), [ὄρασις],
ὄραμα, [ὄρατός, ἐξ οὗ] (ἀ(δυσ)όρατος), προορατός.

Σημ. 1. Τὸ ὄ. εἶναι ἑλλειπτικόν (ὄρα εἰσαγ. § 17). Ἔχει δὲ θέμ. 1) Φορα(=) ὄρα-2) ὄπ- καὶ 3) Fιδ-. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ πρτ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ἐ-Φορα-ον=ἰόραον=ἔδρων (πρβλ. **κατάγγνυμι** καὶ **ἀνοίγω**): δασύνεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστώτος· πρβλ. **ἐπομαι-εἰπόμεν-ἐπόμεν**. Ὁ ἀόρ. β' λαμβάνει συλλαβ. αὔξησιν διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ θεμ. F : (ἐ-Ψιδ-ον=) εἶδον, ἐν δὲ τῷ β' ἐνικῶν προσώπων τῆς προστατικῆς τονίζεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγούσης ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης (πρβλ.: **ἔλθέ, εὐρέ, εἶπέ, λάβε** (ἢ **λάβε**). Ὁ πρτ. (Fe-Φορα-κα=) **έόρακα** εὐρηται παρὰ μτγν. καὶ **έώρακα** κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρτ., ὁ δὲ β' πρτ. ὄποπα λαμβάνει Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ὁ χαρakter α τοῦ θεμ. ὄρα-ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἄημ. τελῶν εἰς ἄ μακρόν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Τὸ ὄημ. ὄθ-θαλ-μὸς προσλαμβάνει ὡς ἐπένημα τὴν συλλαβὴν θαλ-. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως : ὄρῳ **ἐμαυτὸν** καὶ **περιορῶ ἐμαυτόν**. Συνώνυμα τῷ ὄρῳ ἰδὲ βλέπω σημ.

Ὅργιζω (=κάννω τινὰ νὰ ὀργισθῆ), μέλ. -ὀργιῶ, ἀόρ. ὄργισα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: ὀργὴν ἐμποιοῦ τινι ἢ εἰς ὀργὴν καθίστημι τινα. Μέσ. ὀργίζομαι, πρτ. ὄργιζόμεν, μέσ. μέλ. ὀργιοῦμαι, καὶ παθ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ὄργισθην, πρτ. ὄργισμαι, [ὑπερσ. ὄργισμην μτγν.]. Ῥημ. [ὀργιστός (ἐξ οὗ ὀργιστικός)], ὀργιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὀργῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ j-ω=) -ιζω ὀδοντοφων. (πρβλ. καὶ αὐλή-αὐλίζομαι)· ὄθεν θέμ. ἀναλογ. ὀργίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ) καὶ τὰ ἄημ. Τὸ ὀργίζω στερεῖται παθ. διαθέσ. ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἢ περιφρ.: ὀργῆς **τυγχάνω ὑπό τινος**. Ἀντὶ τοῦ ὀργίζω λέγεται καὶ : εἰς ὀργὴν καθίστημι τινὰ καὶ ὀργὴν ἐμποιοῦ τινι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. ὀργίζομαι (τινι) λέγεται καὶ : ὀργὴν ἔχω ἐπὶ τινά, δι' ὀργῆς (ἢ ἐν ὀργῇ) ἔχω τινά, ὀργὴν ποιοῦμαι τινι καὶ ἐν ὀργῇ ποιοῦμαι τινά, ὀργίλως ἔχω τινι καὶ ὀργῇ χρῶμαι εἰς τινά.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ὀργίζω εἰνε τὰ : ἐρεθίζω, παροξύνω· τῷ δὲ ὀργίζομαι εἶναι τὰ : χαλεπαίνω, θυμύομαι-οὔμαι, ἀγανακτῶ, ἀκραχολεύω-ω. Ἀντὶθ' δὲ τό : πρᾶννομαι ἢ πρᾶος γίγνομαι.

Ὅρέγω (=ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας), [πρτ. ὄρεγον, μέλ. ὄρέξω μτγν.], ἀόρ. ὄρεξα, πρτ. ὄρέξας εχω [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ὄρώρεχα], ὑπερσ. ὄρέξας εἶχον. Μέσ. ὄρέγομαι (=ἐπιθυμῶ), πρτ. ὄρεγόμεν, μέσ. μέλ. -ὄρέξομαι, μέσ. ἀόρ. ὄρεξάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὄρέχθην, [πρτ. ὄρεγμαὶ καὶ ὄρώρεγμα, ὑπερσ. ὄρώρεγμην ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [ὄρεξις, ὄρεγμα, ὄρεκτός(ἐξ οὗ ὄρεκτικός)], ὄργυιά.

Σημ. 1. Θέμ. [ὄργ- (πρβλ. λατ. reg-o=εὐθύνω) καὶ μετὰ τοῦ προθεματικοῦ ο : ὁ ρεγ-]. Τὸ ὄ. στερεῖται παθ. διαθέσεως. Συνών. τῷ μὲν

ὀρέγω εἶναι τὰ (ἐκ)τεῖνω· τῷ δὲ μέσ. ὀρέγομαι εἶναι τὰ : ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, βούλομαι, θέλω.

Σημ. 2. Παρασχημ. τοῦ ὀρέγομαι εἶναι τὸ ὀριγνάομαι-ᾶμαι (=ὀρέγομαι, ἐκτεῖνομαι, ἐξαπλώνομαι), οὗ ὁ μέλ. ὀριγνήσομαι (μτγν.) καὶ ἄορ. ὀριγνήθην.

Ὄρθόω-ῶ (=σηκῶν τε ὀρθόν, ἀνορθῶν), [πρτ. ὠρθουν], μέλ. -ὀρθώσω, ἄορ. ὠρθωσα, πρκ. ὠρθωκα, ὑπερσ. ὀρθώσας εἶχον [καὶ μτγν. ὠρθώκειν]. Μέσ. καὶ παθ. ὀρθοῦμαι. πρτ. -ὠρθοῦμην, μέσ. μέλ. -ὀρθώσομαι, μέλ. ἄορ. -ὠρθωσάμην, παθ. μέλ. -ὀρθωθήσομαι, παθ. ἄορ. -ὠρθώθην, πρκ. -ὠρθωμαι. Ῥημ. [ὠρθωτις (ἐξ οὗ κατόρθωσις)], (διόρθωσις, ἐπανόρθωσις), [διόρθωμα, κατόρθωμα], ἐπανόρθωμα, [ὀρθωτής ἢ ὀρθωτήρ], ἀδιόρθωτος, ἐπανορθωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀρθός, ἐξ οὗ καὶ ὀρθότης. Τὸ ὀ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διὰ, ἐπὶ καὶ κατὰ : διορθῶ (=βελτιῶ), ἐπανορθῶ (=ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν) ἀυξάνεται δὲ τοῦτο καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἤτοι ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθ. καὶ μετ' αὐτῆν. πρβλ. καὶ ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ καὶ τὸ ἀπλοῦν διαιωῶ καὶ κατορθῶ (=φέρω εἰς καλὴν ἔκβασιν). Ἐντὶ τοῦ ὀρθῶ λέγεται καὶ : ὀρθὸν εἶθνημί τι, ὀρθὸν ἀνίστημί τινα.

Ὄριζω (=θέτω ὄρια, διαχωρίζω), πρτ. ὠρίζον, μέλ. -ὀριῶ, ἄορ. ὠρίσα, πρκ. ὠρικά, ὑπερσ. ὀρίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ὀρίζομαι, πρτ. ὠρίζομην, μέσ. μέλ. ὀριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὀρισάμην, παθ. μέλ. ὀρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὀρίσθην, πρκ. ὠρίσμαι, ὑπερσ. -ὀρίσμην. Ῥημ. [ὄρισις, ὄρισμα, ὄρισμός], ὀριστής [(ἐξ οὗ ὀριστικός), ὀριστός, ἐξ οὗ] (ἀόριστος, ἐξόριστος), ὀριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρος (=σύνορον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίζω-ἐλπίζω (πρβλ. νομίζω σημ.). Τὸ ὀ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐξ, ὑπὲρ καὶ πρὸς. Συνών. Ἰδὲ τεκμαίρομαι σημ.

Ὄρμάω-ῶ (μτβ. =θέτω τι εἰς κίνησιν, παρκαίνω, ἐξερεθίζω· ἀμτβ. =τίθεμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, σπεύδω), πρτ. ὠρμων, μέλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὠρμησα, πρκ. ὠρμηκα, ὑπερσ. ὀρμήσας εἶχον. Μέσ. ὀρμῶμαι (=φέρομαι ὀρμητικῶς), πρτ. ὠρμῶμην, μέσ. μέλ. ὀρμησομαι, [μέσ. ἄορ. ὠρμησάμην, παθ. μέλ. ὀρμηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ὠς μέσ. ὠρμήθην, πρκ. ὠρμημαι, ὑπερσ. ὠρμήμην. Ῥημ. [ὄρμησις (ἐξ οὗ ἐξόρμησις)] (παρόρμησις), [ὄρμημα], ὀρμητήριον, ὀρμητὸς [ἐξ οὗ ὀρμητικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρου. Τὸ ὀ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὀρμῶ καὶ ξυνορμῶ πολλάκις ἰσοδυναμοῦσι τῷ ὀρμῶμαι. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφρ. : ὄρου ἴγνεται. Ἐντὶ τοῦ ὀρμῶ λέγεται καὶ : ἐν ὄρου ἔιμι καὶ ὄρου ἔπιπτεῖ μοι.

Ὄρμέω-ῶ (ἀμτβ. =εἶμαι εἰς ὄρμον, εἶμαι ἀραγμένος), πρτ. ὠρμου, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. : ἐν ὄρμῳ εἶμι. Παθ. -ὀρμοῦμαι (μόνον κατ' ἀπαρέμ. καὶ μτγ.). Ῥημ. ἐφορμή, ἐφορμησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ- Ἄπαντ' ἀ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἐξ, ἐπί, περὶ καὶ ἀντί.

Ὄρμιζω (μτθ.—ὀδηγῶ, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, λιμένα), πρτ. -ὄρμιζον, [μέλ. ὄρμιζω], ἀόρ. ὄρμισα, πρκ. ὄρμισας ἔχω, ὑπερσ. ὄρμισας εἶχον. Μέσ. ὄρμιζομαι (=εἰσερχομαι καὶ ἀράζω εἰς λιμένα), πρτ. ὄρμιζόμην, μέσ. μέλ. ὄρμιζομαι, μέσ. ἀόρ. ὄρμισάμην, [παθ. μέλ. ὄρμισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὦ; μέσ. ὄρμισθην, [πρκ. ὄρμισμαι, ὑπερσ. ὄρμισμην ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [ὄρμισαι, ἐξ οὗ] (προσόρμισαι), [ὄρμισμα, ὄρμιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=) -ίζω ὀδοντοφών· πρβλ. καὶ (νόμος-) νομίζω, (ἔθος-) ἐθίζω κλ. ὄθεν θεμ. ἀναλογ- ὄρμιζο- Τὸ ῥ. ἄπαντ' ἀ καὶ σύνθετον. Συνών. τῷ ὀρμιζομαι εἰνά τὰ: κατάρχομαι, κατάρχομαι, ἰσχύω, προσέκατ' ἰσχύω, κατέχω.

Ὄρρωδέω-ῶ (=φοβοῦμαι, δειλιῶ κυρ. ἐπὶ ζῶων, ἔτινα ἐκ φόβου θετουσι τὴν οὐρανὸν τῶν ὑπὸ τὰ σκέλη), πρτ. ὄρρωδούν, [μέλ. ὄρρωδήσω], ἀόρ. ὄρρωδήσα, πρκ. ὄρρωδήσας ἔχω, ὑπερσ. ὄρρωδήσας εἶχον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ ὄρρος (=ὄρροπύγιον) καὶ δέος· γίνετα δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ δ' ὄρρωδής (ἐξ οὗ καὶ ὄρρωδία) μτγν. Ἀντὶ τοῦ ὄρρωδῶ λέγεται καὶ: ἐν ὄρρωδία εἰμί, ἐν ὄρρωδία ἔχω, ἐν ὄρρωδία εἰμί. Συνών.: δέδοικα, φοβοῦμαι, δειμαίνω, πεύσσω, ὀκνέω-ῶ.

Ὄρτυτ(σ)ῶ (=σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα), πρτ. -ὄρτυτ(σ)ον, μέλ. -ὄρτυξω, ἀόρ. ὄρτυξα, πρκ. ὄρτυξας ἔχω [καὶ μτγν. ὄρρωρυχα], ὑπερσ. ὄρτυξας εἶχον [καὶ ὄρρωρύχειν μτγν.]. Παθ. ὄρτυτ(σ)ομαι, πρτ. -ὄρτυτ(σ)όμην, παθ. μέλ. α' -ὄρτυχθήσομαι, [καὶ β' μτγν. ὄρρωρύσομαι], παθ. ἀόρ. α' -ὄρτυχθην [καὶ β' ὄρρωρην μτγν.], πρκ. ὄρρωρύγμαι, ὑπερσ. ὄρρωρύγμην καὶ ὄρρωρυγμένους ἦν. Ῥημ. [ὄρτυξις, ὄρρωρχή, ἐξ οὗ] (διωρυχή), [ὄρτυξ ἐξ οὗ] (διωρυξ), ὄρρωγμα, [ὄρρωκτης, ἐξ οὗ] (ὄρρωκτηός), ὄρρωκτης, [ἐξ οὗ] (ὄρρωκτηίος), ὄρρωκτωρ], ὄρρωκτηός, [ὄρρωκτέον].

Σημ. Θέμ. ὄρρωτ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-: ὄρρωτ-ι-ω=) ὄρρωττω ἢ ὄρρωτῶ. Τὸ ῥ. ἄπαντ' ἀ καὶ σύνθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ. διά, ἐξ, κατά, παρὰ· ἔχει δὲ τὸ ἡ βραχύ· ὄρρω εἰσαγ. § 7, β' σημ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλασ. Συνών.: σκάπτω.

Ὄρχέομαι—οὔμαι (=χορεύω), ἀπαθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμτθ. διαθ.· πρτ. ὄρχοῦμην, μέσ. μέλ. ὄρχήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὄρχησάμην, πρκ. κεχόρευκα ἢ χορευτῆς γέγονα, ὑπερσ. χορευτῆς ἐγεγόνειν. Ῥημ. ὄρχησις, [ὄρχημζ. ὄρχηττήρ ἢ] ὄρχηστῆς (ἐξ οὗ ὄρχηστῆικός), [ὄρχηστρα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρχος (=στοιχος, σειρά ἰδίως κλημάτων) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ-κρατοῦμαι. Τὸ ῥ. ἄπαντ' ἀ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί καὶ ἐξ. Συνών. τῷ ὄρχοῦμαι εἶναι τὸ χορεύω· καὶ τὸ μὲν ὄρχοῦμαι λέγεται κυρίως ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, τὸ δὲ χορεύω ἐπὶ πολλῶν.

Ὀδίοω-ῶ (=καθιστῶ τι ὄσιον, ἱερόν, ἀφιερώνω). Μέσ. ἀφ-ο-σιούμαι, μέσ. ἀφ. ἀφωσιωσάμην καὶ παθ. ἀφ. ὠσιώθην. πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ὀσίωσις (ἐξ οὗ ἀφωσιωσις), ὀσίωμα, ὀσιωτήρ].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀδίοος. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως: **ἀφοδιῶμαι** τόν. Συνών.: **ἀνατίθημι, ἀνατίθεμαι, [ἀφιερῶω], καθιερόω, ἀνίμι.**

Ὀστρακίζω (=ψήφίζω, καταδικάζω εἰς ἐξορίαν δι' ὀστράκου, ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω), μόνον ὁ ἀόρ. ἐξωστράκισα, παθ. ἀφ. ὠστρακίσθην, καὶ πρτ. (ὠστρακισμαὶ) ὠστρακισμένους, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶ.αι μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ὀστρακισμός (ἐξ οὗ ἐξοστρακισμός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀστρακον (ἐξ οὗ καὶ ὀστρακίνα). Τὸ ὁ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=) **-ίζω** ὀδοντοφων. (δρα **ἐλπίζω** σημ.) ὄθεν θέμ. ἀναλογικόν **ὀστρακιδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἴημ. Συνών.: **ἐξοστρακίζω, ἐξ(ὑπερ)ορίζω, φνγαδεύω, φνγη καθυποβάλλω.**

Ὀσφραίνωμαι (=ὀσμὴν αἰσθάνομαι, μυρίζομαι), ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ. μόνον ὁ ἔνεστ., τὰ δ' ἄλλα [ἦται: πρτ. ὠσφραίνωμην, μέσ. μέλ. ὠσφρήσομαι, μέσ. ἀφ. ἀ' ὠσφρηνάμην καὶ β' ὠσφρόμην, παθ. μέλ. ὠσφρανθήσομαι, παθητ. ἀφ. ὠσφράνθην, πρτ. ὠσφρημαι, ὑπερσ. ὠσφρήμην] ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. περιφραστικῶς. Ῥημ. ὠσφρησις [καὶ μτγν. ὠσφρανσις, ὠσφραντής (ἐξ οὗ ὠσφραντικός), ὠσφραντήρ (ἐξ οὗ ὠσφραντήριος), ὠσφραντός ἢ ὠσφρητός (ἐξ οὗ ὠσφρητικός)].

Σημ. Θέμ. ὀδ-ῶρ- (ὑπερ ἐξ τοῦ ὄζω καὶ ὄρέω (=εἰσάγω) ἢ ὄρῶν), ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν-, -ι- καὶ -ε=: δὲα εἰσαγ. § 12 καὶ § 16: ὀσφρ-αν-ι- =) **ὀσφραίνω** καὶ **ὀσφρ-ε-**. Ἐν τῇ ἱατρικῇ εὐρηται καὶ ὁ ἔνεργ. τύπος **ὀσφραίνω**=δίδω νὰ μυρισθῇ τις' καὶ παθ. τὰ **ὀσφραίνόμενα**=τὰ πρὸς ὀσφρησιν διδόμενα. Ἀντὶ τοῦ **ὀσφραίνουμαι** λέγεται καὶ: **ὀσφρησίν ἔχω, ὀσμὴν αἰσθάνομαι, [καὶ μτγν. ὀσφραίνωμαι].**

Ὀφείλω (=ἔλκει ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, χρεωστῶ), πρτ. ὤφειλον, μέλ. ὀφειλήσω, ἀφ. ἀ' ὤφειλῃσα καὶ β' ὤφελον. πρτ. ὀφειλήσας ἔχω, [καὶ ὤφειλῃκα μτγν.], ὑπερσ. ὀφειλήσας εἶχον ἢ ὤφειλήκειν. Παθ. ὀφείλομαι, πρτ. ὀφειλόμην, καὶ παθ. ἀφ. ὠφειλήθην (μόνον κατὰ μτγ. ὀφειληθεῖσα), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ὀφειλή] ὀφειλήμα, [ὀφειλέτης (οὗ θηλ. ὀφειλέτις), ἐξ οὗ ὀφειλετικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀφέλος. Θέμ. ὀφελ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -ι- καὶ -ε=: ὀφελ-ι- = ὀφελλ- =) **ὀφείλ-** καὶ **ὀφείλ-ε-**. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ ἐν. Ὁ ἀφ. β' **ὄφελον** μετ' ἀπαρεμφάτου συντασσόμενος ἔχει ἐπιρρ. σημασ. (=εἶθε). Συνών.: **ὀφλιόκάνω** (δ' ἰδέ).

Ὀφθαλμιάω-ῶ (=πάσχω ὀφθαλμῖαν) καὶ ἀφ. ὠφθαλμιάσα, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν., ἀναπληροῦνται δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῆς περιφρ. πάσχω τοὺς ὀφθαλμούς. Ῥημ. [ὀφθαλμιάσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀφθαλμία, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀφθαλμός. Τὸ ὀ. ἀπαντᾷ κατὰ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί : ἐποφθαλμιάω-ῶ (= κυττάω τι μὲ βλέμματα ὀρεκτικά ἢ φθονερά, ἔχω εἰς τὸ ἴματι, ἐπιθυμῶ τινος).

Ὀφλισκάνω (= ὀφείλω, χρεωστῶ ἐκ καταδίκης εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον, γάνω δίκην), πρτ. ὠφλισκανον, μέλ. ὀφλήσω, ἀόρ. β' ὠφλον (ὑποστ. ὄφλω, εὐκτ. ὀφλοίμι· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρ. ὀφλεῖν, μτχ. ὀφλών), πρκ. ὠφληγα, ὑπερσ. ὠφλήκειν καὶ ὠφληκῶς ἦν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. ὠφλημένος. Ῥημ. [ὄφλησις], ὄφλημα (= χρέος ἐκ καταδίκης), [ὄφλητης].

Σημ. 1. Θέμ. ὀφλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -ιδκ, -αν- καὶ -ε- :) ὀφλ-ιδκ-αν- καὶ ὀφλ-ε- ὄρα εισαγ. § § 11, 15, 6. Τὸ ὀ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς πρόσ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὀφλισκάνω εἶναι τὸ ὀφείλω, ὅπερ κυρίως καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν ὀφλισκάνω=χρεωστῶ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ πρόστιμου ἢ καταδίκης, τὸ δ' ὀφείλω=χρεωστῶ (ἐπὶ ιδιωτικῷ χρέους). Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς ῥηματ. ὄφλημα (χρηματικὸν πρόστιμον) καὶ ὄφειλημα (ιδιωτικὸν χρέος).

Ὀχέω-ῶ (= φέρω τινὰ ἐπὶ ὄχηματος) καὶ Μέσ. ὀχοῦμαι (= φέρομαι ἐπὶ ὄχηματος) καὶ πρτ. ὠχοῦμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. Ῥημ. ὄχησις, ὄχημα [ἐξ οὗ ὀχηματικός καὶ ὀχημάτιον], ὀχετός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ὄχος (= ὄχημα, ἄμαξα), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω.

Ὀψίζω (= κάμνω τι ἀργά, ἐξώρας, ὀψὲ προσέρχομαι), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: 1) ὀψὲ τι ποιῶ· 2) ὀψὲ ἀφικνοῦμαι (ἢ προσέρχομαι). Μέσ. ὀψίζομαι (= ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι) καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. (μόνον κατὰ μτχ.) ὀψισθεῖς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιφρ. ὀψὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπῖς-ἐλπιζω. Συνών. : βραδύνω, μέλλω, [χρονίζω].

Ὀψοποιέομαι-οῦμαι (= παρασκευάζω ὄψα) ἀποθ. μέσ.· μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: ὄψα (σιτία) παρασκευάζω. Ῥημ. [ὄψοποίημα, ὄψοποιητής, ἐξ οὗ] (ὄψοποιητικός).

Σημ. Τὸ ῥημα εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ ὀψοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὀψοποιία καὶ ὀψοποιικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ὀψωνέω-ῶ (= ἀγοράζω ὄψα, προσφάγια), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: ὀνοῦμαι (ἢ ἀγοράζω) τὰ ἐπιτήδεια (ὄψα, σιτία). Ῥημ. [ὄψωνητής (ἐξ οὗ ὄψωνητικός)].

Σημ. Τὸ ῥημα εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ ὀψώνης, [ἐξ οὗ καὶ ὀψωνία καὶ ὀψώνιον]· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀπειθῆς (θ. ἀπειθεσ-) ἀπειθῶ.

II

Παιανίζω (= ἄδω παιάνα, ἐμβατήριον ἢ ἐπινίκιον ᾄσμα), πρτ. ἐπαιανίζον, μέλ. παιάνα ᾄσομαι [καὶ μτγν. παιανίσω], ἀόρ. ἐπαιανίσαι, πρκ. παιανίσας ἔχω, ὑπερσ. παιανίσας εἶχον. Ῥημ. [παιανισμός, παιανιστής].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ παῖαν (= ὕμνος· πρὸ μὲν τῆς μάχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως, μετὰ δὲ τὴν μάχην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*j*-ω=) ἐλπίζω· ὁθεν θέμ. ἀναλογικὸν παϊανίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ ῥημ. Ἐντὶ τοῦ πατανίζω λέγεται καὶ : παϊάνα ᾄδω, τὸν παϊάνα ὑμῶ καὶ παϊάνα ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ πατανίζω εἶναι τὸ [παϊονίζω] (ἐκ τοῦ παϊών= παϊάν), ὁστινος εὐχρηστοὶ χρόνοι παρ' Ἀττικ. εἰσὶν οἱ ἐξῆς : πρτ. ἐπαϊώνιζον, ἀόρ. ἐπαϊώνιδα καὶ παθ. ὑπερσ. ἐπεπαϊώνιστο. Ῥημ. δὲ παϊωνισμός.

Παιδεύω (= διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα) ὁμαλόν. Ῥημ. παιδεύει, παιδεύμα, παιδεύσεις, παιδευτής [ἐξ οὗ παιδευτικός], παιδευτήρ [ἐξ οὗ παιδευτήριον], παιδευτὸς (ἐξ οὗ ἀπαιδευτος), παιδευτέος, -έα, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ παῖς κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βασιλεὺς-) βασιλεύω. καθ' ὃ καὶ (χαλκός-) χαλκεύω, (κόλαξ-) κολακεύω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἔχει παθ. σημασίαν. Ἐντὶ τοῦ παθ. παιδεύομαι λέγεται καὶ : παιδείας τυγχάνω· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. : παιδείᾳ χρῶμαι καὶ παιδείῳ μεταχειρίζομαι.

Παίζω, πρτ. ἐπαίζον. μέλ. δωρ. ὡς ἐνεργ. παίζομαι [καὶ μτγν. παίζομαι καὶ παίζω], ἀόρ. ἐπαισα [καὶ μτγν. ἐπαιξα], πρκ. παίξας ἔχω [καὶ μτγν. πέπαιχα καὶ πέπαιχα], ὑπερσ. παίξας εἶχον. Παθ. πρκ. [πέπαιγμα μτγν. καὶ] πέπαισμαι, (μόνον ἐν τῇ προστ. πεπαισθω· ἀπαρ. πεπαισθαι· καὶ μτγ. δια-πεπαισμένος), τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. παιδιά, παίγνιον, [παίκτης (θηλ. παίκτηι-ρζ)], (ἐξ οὗ παικτικός), συμπαίστης, συμπαίστωρ, [παίκτηρ, παικτός, -έον καὶ παιστέον].

Σημ. Θέμ. παιδ- (παῖς, παιδός), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -*j*- ὁ ἔνεστ. καὶ πρκ. : παιδ-*j*-ω=παίζω κλ.) καὶ παιγ- (ἐξ οὗ ὁ μέλ. παίζομαι καὶ τὸ ῥημ. παίγνιον, πάντα δὲ τὰλλα τὰ ἐκ χαρακτῆρος γ μτγν.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προστ. : πρὸς, ἀντὶ, διὰ, ὄν. Ἐντὶ τοῦ παίζω λέγεται καὶ : παιδιάν ποιοῦμαι καὶ παιδιᾷ χρῶμαι.

Παίω (μτθ.=κτυπῶ), πρτ. ἐπαιον, μέλ. παίσω [καὶ μτγν. παιησώ], ἀόρ. ἐπαισα, πρκ. -πέπαιχα [καὶ μτγν. πεπαίηχα], ὑπερσ. παίσας εἶχον [καὶ ἐπεπαίηκιν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. παίομαι, πρτ. ἐπαιόμην, μέσ. ἀόρ. α' ἐπαιόμην, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων ἀλήτιω καὶ τύπτω. Ῥημ. ἀνάπαιστος καὶ πταίω (πρβλ. πόλις-απόλις, πόλεμος-πτόλεμος).

Σημ. 1. Θέμ. παF- (πρβλ. λατ. ran-io=παίω), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -*j*- : (παF-*j*-ω =) παίω. Το ῥ. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον

κτυπώτων τινά διὰ τινος (δρα βάλω σημ. 2). Ἐπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς παρὰ: **παραπαίω** (ἀμετβ. = γλιστρῶ, σκονιάπτω).

Σημ. 2. Συνών. τῷ **παίω** εἶναι τὰ: **τύπτω**, [πατάσσω], **πλήττω**, **πληγὰς δίδωμι**, **πληγὰς ἐμβάλλω**, **πληγὰς ἐντείνω**, **πληγὰς ἐντριβώ**. Τούτων δὲ παθ. εἶναι τὰ: **παίομαι**, **τύπτομαι**, **πλήττομαι** καὶ **πληγὰς λαμβάνω**.

Παλαίω, πρτ. ἐπάλαιον, [μέλ. παλαίσω καὶ παλαίσσομαι μτγν], ἀόρ. ἐπάλαισα, πρκ. ἰπαλαίσις ἔχω [καὶ πεπάλαικα. Παθ. παλαίομαι (=καταβάλλομαι (μάλιστα ἐν τῇ πάλῃ), νικῶμι, καταπολεμοῦμαι), παθ. ἀόρ. ἐπαλαίσθην, πρκ. πεπάλαισμαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. πάλαισμα, παλαισθῆς [ἐξ οὗ πκλκιστικός], παλαίστρα, δυσπάλαιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ **πάλη**. Τὸ ὃ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. **πρὸς καὶ κατά**. Συνών.: **ἀγωνίζομαι**, **ἀθλέω-ῶ**, **μάχομαι**, **ἀντιπολεμῶ**.

Πάλλω (=τεῖω, κινῶ, τρέμω) καὶ Παθ. πάλλομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν., ἕτινα παρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [πάλλημη, πάλλημα, πάλμος (ἐξ οὗ παλμικός)].

Σημ. Θέμ. **παλ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: **πάλ-j ω**) **πάλλω**. Συνών.: **δαίω**, **κινῶ**, [κραδαίνω], **τρέμω**.

Πάομαι-ῶμαι (=κτῶμαι, ἀποκτῶ)· παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. πεπάμαι (=κατέχω) καὶ ὑπερτ. ἐπεπάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **κτῶμαι**, (κατ)ἔχω. Ῥημ. βουπάμων, πολυπάμων, παμοῦχος.

Σημ. Θέμ. **πα-**, ἐξ οὗ καὶ **πα-τ-έ-ομαι**, **πατήρ**, pastor, Πάν (κνρ. = ὁ κειτημένος τι· ὁ θεὸς δ' οὗτος ἐκένητο τὰ ποίμνια καὶ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας).

Παραινέω-ῶ (=συμβουλεύω)· ἰδὲ **αἰνέω-ῶ**.

Παραιτέομαι-οὔμαι (=I) ζητῶ τι παρὰ τίνος, παρακκλῶ· καὶ 2) διὰ πκρκλήσεων, δεήσεων ἀποθῶ τι ἀπ' ἐμυτοῦ, ἀποφεύγω· ἐκ τῆς σημ. δὲ ταύτης προσέκυψεν ἡ ἔννοια ἡ συνήθ. παρὰ μτγν. τοῦ ἀποκρούω, ἀποποιούμαι), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. **μτβ. σημ.**· πρτ. παρητούμην, μέσ. μέλ. **παραιτήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **παρητήσομαι**, [παθ. μέλ. **παραιτηθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **παρητήθην**, πρκ. **παρητήθημι** καὶ μτγν. μετὰ παθ. διαθ.]. Ῥημ. **παραίτησις**, [παραιτητής, ἐξ οὗ] (παραιτητικός), **παραιτητὸς** (ἐξ οὗ ἀπαραίτητος), [παραιτητέον].

Σημ. Τὸ ὃ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ **αἰτέομαι-οὔμαι**. Ὡς παθ. λαμβάνεται ἡ φράσις: **παραίτησις γίγνεται**.

Παρακαλέω-ῶ· ἰδὲ **καλέω-ῶ**.

Παραμυθέομαι-οὔμαι (=παρηγορῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω, ἀνακουφίζω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. **μτβ. σημ.**· πρτ. **παρεμυθούμην**, μέσ. μέλ. **παραμυθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **παρεμυθησάμην**, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ. Ῥημ. [παραμύθημα, παραμυθητής (ἐξ οὗ παραμυθητικός)], εὐ(δυσ)παραμύθητος, παραμυθητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ μῦθος, ἐξ ὧν καὶ παραμυθία καὶ παραμύθιον· γίνονται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ σύνθ. παράμυθος ἄχρηστον. Ἐντὶ τοῦ παραμυθοῦμαι λέγεται καὶ : παραμύθιον ποιοῦμαι ἢ παραμύθια τίθημι τινι. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ παραμύθιον ἔχω καὶ παρρηθία ἔστι μοί τι. Συνών. παρηγορέω ῶ, θαρδύνω ἢ θαρρύνω, παραθαρρύνω, δια(παρα)κελεύομαι, ἐπιθρώννυμι, κουφίζω.

Παρανομέω-ῶ (=κάμνω τι παράνομον), πρτ. παρενόμουν, [μέλ. παρανομήσω μτγν.], ἀόρ. παρενόμησα, πρκ. παρανενόμηκα, ὑπερσ. παρενενομήκειν. Παθ. παρανομοῦμαι, πκθ. ἀόρ. παρενομήθην καὶ πρκ. παρανενόμημαι, τὰ δ' ἄλλα ἑλλείπουσι. Ῥημ. [παρανόμησις], παρανόμημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράνομος, ἐξ οὗ καὶ παρανομία· σχηματίζονται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Παρὰ μτγν. αὐξάνεται διὰ τοῦ η ὡς εἰ ἦτο σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ-άνομέω· παρνόμουν, παρννόμωδα, παρννόμηκα κλ. Ἐντὶ τοῦ παρανομῶ λέγεται καὶ : παράνομός εἰμι (ἢ γίγνομαι), παράνομόν τι δοῶ, παράνομα ποῶ καὶ παρανομίας ἐπιτυπλάμαι καὶ μτβ. (ἦτοι ἐντὶ τοῦ κάμνω ἄλλους γὰρ παρανομοῖ) λέγεται : παρνώμους ποῶ καὶ παρανομίαν ἐντίθημι τινι.

Παρασκενάζω· ἰδὲ σκενάζω.

Παρασπονδέω-ῶ (=παρασκίνω τὰς σπονδὰς ἢ συνθήκας, παραβιάζω, ἀθετῶ, ἀδικῶ), πρτ. παρεσπόνδουν, [μέλ. παρασπονήσω μτγν.], ἀόρ. παρεσπόνδησα, πρκ. παρεσπόνδηκα, ὑπερσ. παρασπονήσας εἶχον [καὶ παρεσπονήκειν μτγν.]. Ῥημ. [παρασπόνδησις, παρασπόνδημα, παρασπονήτης].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράσπονδος· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἐντὶ τοῦ παρασπονδῶ λέγεται καὶ παράσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) ποῶ καὶ παθ. παράσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) πάσχω. Συνών. : ἐπισηκῶ, τὰς σπονδὰς παρὰ τοῖς ὄγκοις λύω.

Παροινέω-ῶ (ἀμτβ. = πίνω ἀχρείως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρόπον φέρομαι· μτβ. = ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζεμαι τινι), πρτ. ἐπαρῶφουν, [μέλ. μτγν.], ἀόρ. ἐπαρῶφνησα, πρκ. πεπαρῶφνηκα, ὑπερσ. παροινήσας εἶχον. Πκθ. παροινούμαι (=ὑβρίζομαι ὑπό τινος μεθύσμενου) καὶ πκθ. ἀόρ. ἐπαρῶφήθην, πάντα δὲ τῶν μτγν. Ῥημ. [παροίνημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πάροινος (=μέθυσος) ἐξ οὗ καὶ παροινία, [παροίνιος καὶ παροινικός] καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (πρβλ. ἀμφίγνοῶ, ἀμφίδοθητῶ, ἀντιβολῶ καὶ ἀντιδικῶ). Λέγεται δὲ καὶ : πάροινός εἰμι.

Παροξύνω· ἰδὲ ὀξύνω.

Παρρησιάζομαι (=ὀμιλῶ μετὰ θάρρους καὶ ἀμεροληψίας,

ἐλευθεροστομῶ], ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἐπαρρησιαζόμεν, μέσ. μελ. παρρησιάζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαρρησιασάμην, πρτ. πεπαρρησιάσθην. Ῥημ. [παρρησιαστικός (ἐξ οὗ παρρησιαστικός), ἀπαρρησιαστος (=ὁ μὴ τολμῶν νὰ ὀμιλήῃ ἐλευθέρως)].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ παρησία (=ἐλευθεροστομία), ὅπερ ἐκ τοῦ πᾶν καὶ ὀπίσθι] σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ φράζω-φράζομαι. Ἡ μτγ. τοῦ πρτ. τὰ πεπαρησιάσθην ἔχει καὶ παθ. διαθ. (=τὰ μετὰ παρησίας εἰρημένα). Ἀντὶ τοῦ παρησιάζομαι λέγεται καὶ : παρησιάζομαι, παρησιάζω, παρησιάξω, παρησιάξω, παρησιάξω καὶ μετόδως παρησιάξω γίγνομαι. Ὡς παθ. δέ : παρησιάξω, καὶ ὡς μτβ. : παρησιάξω δίδωμι τι.

Πάσχω, αὐτοπαθές· πρτ. ἔπασχον, μέσ. μελ. πείσομαι, ἀόρ. β' ἔπαθον (ὑποτ. πάθω· εὐκτ. πάθοιμι· πρτ. πάθε· ἀπαρ. παθεῖν μτγ. παθών), πρτ. β' πέπονθα, ὑπερσ. β' ἐπεπόνθειν καὶ πεπονθῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. πεπονθῶς ἔσομαι. Ῥημ. πάθος, πένθος, [πάθησις, μτγν.], πάθημα [(ἐξ οὗ παθηματικός), παθητός (ἐξ οὗ παθητικός)].

Σημ. 1. Θέμ. πενθ-. ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α : π ν θ.) παθ-. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ θέμ. παθ- προσλήπει τοῦ προσφ. -σκ- σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. (: πάθ-σκ-ω=πᾶσ-σκ-ω=) πάσχω (κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ' πρβλ. : δέχομαι=δέχομαι), (ἐ-παθ-σκ-ον=ἐπᾶσ-σκ-ον=) ἔπασχον προσλήπει δὲ τοῦ προσφ. -ε- τὰ παραγωγή : π ἄ θ -η-υ α [πάθ-η-σις] κλ. Ἐκ δὲ τοῦ θέμ. π ε ν θ- ὁ μέλ. (: πένθ-σομαι=πένσο-σομαι=πέν σομαι=) πείδομαι καὶ ὁ πρτ. π ε π ο ν θ-α (τροπή τοῦ θέμ. ε εἰς ο' πρβλ. στέργω-ἔδοτργα, λείπω-ἔλειπον κλ.). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀντι, πρὸς καὶ πρὸ.

Σημ. 2. Τὸ εὖ πάσχω (ὑπό τινος=εὐεργετοῦμαι ὑπό τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ εὖ ποιῶ ἢ εὖ ὀρῶ (=εὐεργετῶ). Τὸ δὲ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπό τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω).

Πατάσσω (=μετὰ πατάγου κτυπῶ) ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἄλλοι παρ' αὐτοῖς χρόνοι ἀνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνων. : παῖω, πλήττω καὶ τύπτω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. πάταγος (=κρότος). Θέμ. παταγ, ἐξ οὗ (προσλήπει τοῦ προσφ. -j : παταγ-j-ω=) πατάσσω. Συνών. ἰδὲ παῖω σημ.

Πατέω-ῶ (=βαδίζω, πατῶ, καταπατῶ, παραβιάζω, ἀθετῶ), συνήθ. σύνθετον, ὁμαλόν. Ῥημ. [πάτησις, πάτημα, πατητής (ἐξ οὗ πατητήριον), πατητός (ἐξ οὗ ἀπάτητος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πάτος (ὁμηρ.=ὁδὸς πεπατημένη) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς : περί, κατά, δύν. Ἀντὶ τοῦ περιπατῶ λέγεται καὶ περιπάτους ποιοῦμαι.

Παύω (μτβ.=κάνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω· ἀμτβ.=τῷ μέσ. παύομαι), πρτ. ἔπαυον, μέλ. παύσω, ἀόρ. ἔπαυσα, πρτ. πέπαυκα, ὑπερσ. παύσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, πρτ. ἔπαυόμην, μέσ. μελ. παύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔπαυσάμην, παθ. μέλ. παυσθήσομαι [καὶ κρυθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπαύσθην [καὶ ἐπαύθην

μτγν.], πρκ. πέπαιμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην. Ῥημ. [παύσις, ἐξ οὔ] (ἀνάπαυσις), παῦλα (ἐξ οὔ ἀνάπαυλα, [κατάπαυλα]), [παυστήρ (ἐξ οὔ παυστήριος)] (ἐξ οὔ ἀναπαυστήριος), ἀπαιστος, παυστέον.

Σημ. Θέμ. παυ-. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ θέματι κατὰ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. ὁ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντ. ῥημ., ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτ. τοῦ θέμ. ἦτο δ' (πρβλ. γελάω-θήδομαι, ἐγελάσθην, καθ' ὃ καὶ ἐκλή(ει)-δ-θην κλ.) ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : κατὰ, διὰ, ἀπό. Ἐντὶ τοῦ μέσ. παύομαι λέγεται καὶ παῦλαν ἔχω τινός· ἐντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ : παῦλά ἐστί τινός. Ἐντὶ δὲ τοῦ ἀναπαύω τινά καὶ : ἀναπαύομαι τινός ποιοῦ τινὶ καὶ τάττομαι τινὶ ἀναπαύλας. Συνών. τῷ ἀμτβ. παύω εἶναι τὰ : παύομαι καὶ λήγω. Ἐντὶθ. ἄρχομαι.

Παχύνω (μτβ. = κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἀόρ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι (= γίγνομαι παχύς), πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [πάχυνσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ παχύς [ἐξ οὔ καὶ παχύτης] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύν (ἀμύν-γ-ω =) ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ (βαθύς-) βαθύνω, (δέξυς-) δέξυνω κλ. Συνών. τῷ παχύνω εἶναι τὰ : πταίνω, [λιπαίνω], παχύν τινὰ ποιοῦ τῷ δὲ παχύνομαι τὰ : πταίνομαι, παχύς γίγνομαι.

Πείθω (= κάμνω τινά νὰ παραδεχθῆ τὴν γνώμην μου), πρτ. ἐπειθον, μέλ. πείσω, ἀόρ. ἀ' ἐπεισα [καὶ β' ἐπιθον ποιητ.], πρκ. ἀ' πέπεικα (= ἔχω καταπέσει τινά), ὑπερσ. ἀ' ἐπεπέικειν. Μέσ. καὶ παθ. πείδομαι, πρτ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλ. πείσομαι καὶ παθ. πεισθήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπιθόμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐπεισθην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέποιθα (= ἔχω πεποιθήσιν) καὶ ὑπερσ. ἐπεποιθην, παθ. πρκ. καὶ ὡς μέσ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπέισμην, μετ' ὄλ. μ. πεπεισμένος ἔσομαι. Ῥημ. πιστις (ἐξ οὔ πιστεύω), πιθανός, πειθῶ, πιστός (ἐξ οὔ πιστότης, πιστικός), εὐ(δύσ)πειστος, μετάπειστος, δυσανάπειστος, πειστέον, πεποιθότως.

Σημ. Θέμ. ισχ. πειθ- καὶ ἀσθ. πῖθ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : ἀνά, σύν, μετά, παρὰ κλ. Τὸ μέσ. πείδομαι ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. : πείθω ἔμμαντόν. Τὸ παρὰ μτγν. πεποιθῆσις εἶναι καθὼς ἔσχηματισμένον, ἐντὶ αὐτοῦ δὲ ἐρίγνετο χρῆσις παρ' Ἄττ. τοῦ πῖδοις καὶ πεποιθέμαι. Ἐντὶ τοῦ πείθω λέγεται καὶ : πειθῶ ποιοῦ καὶ πειθῶμαι.

Πεινῶ-ῶ (= ἔχω πείναν), πρτ. ἐπεινώ, μέλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινήσα, πρκ. πεπεινήκα ἢ πεινήσας ἔχω, ὑπερσ. πεινήσας εἶχον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ (πεν-γ-α =) πείνα (Ἰων. πείνη), ὅπερ ἐκ τοῦ πένομαι. Τὸ πεινῶ ὡς καὶ τὰ : διψῶ, ζῶ, κινῶ, θυῶ, ψῶ, χροῶ καὶ χροῶμαι ἔχουσι θέματα λήγοντα εἰς -η καὶ συναϊροῦνται κανονικῶς εἰς η καὶ η (δρα ζῶ-ῶ σημ.).

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ πεινῶ λέγεται καὶ : πείναν ἔχω καὶ πείνά ἐστί ἢ πείνα ἐνεστί. Συνών. λιμώτω, βουλιμιάω-ῶ.

Πειράω-ῶ (= πείραν λαμβάνω, πειράζω, δοκιμάζω), πρτ. ἐπει-

ρων, μέλ. πειρά'σω, ἀόρ. ἐπειράσα, πρκ. πειράσας, ἔχω [καὶ μτγν. πεπείρακα], ὑπερσ. πειράσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐπεπειράκειν]. Μέσ. πειρώμαι (=πειραν λαμβάνω, δοκιμάζω) καὶ παθ. πειρώμαι (=πειράζομαι ὑπό τινος), πρτ. ἐπειρώμην, μέσ. μέλ. πειράσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην, [παθ. μέλ. πειραθήσομαι μτγν.]. παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐπειράθην, πρκ. πεπειράμαι. Ῥημ. πείρασις, [πειρατής (ἐξ οὗ πειρατικός καὶ πειρατήριον)], ἀ-πειρατός, πειρατέος, πειρατέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ [πέρ-]α (τοῦ περ-άω) =πέρα (αιολ.)= **πείρα**. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, διά, κατά. Ὁ θεμ. χα-ρακτ. α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ρ. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ. **πειρώμαι** καὶ ἡ μτχ. **πειραθείς** ἔχουσι σπν. παθ. σημ. Ἐντὶ τοῦ μέσ. **πειρώμαι** λέγεται καί: **πειραν λαμβάνω τινός, πείραν ποιοῦμαι, ἐν πείρα γίγνομαι τινος**: ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. **πειρώμαι** καί: **πείραν δίδωμι**.

Σημ. 2. Παρασχηματισμὸς τοῦ **πειρῶ** εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μτγν. **πειράζω**.

Πελάζω (=πλησιάζω), πρτ. ἐπέλαζον, [μέλ. πελάσω καὶ κχτ' Ἄττ. σχηματ. πελῶ], ἀόρ. ἐπέλάσα, πρκ. πελάσας ἔχω, ὑπερσ. πελάσας εἶχον, [παθ. καὶ μέσ. φωνὴ ποιητ. καὶ μτγν.]: οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [πελάσις], πελάτης.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. **πέλας** (=πλησίον). Τὸ ὁ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ἀδ-]αω=) -άζω, ὀδοντοφ. (πρβλ. **φράζω**). Συνών. τῷ μὲν μτβ. **πελάζω** εἶναι τὰ: **προβάγω, παρίστημι, προδίδημι** τῷ δὲ ἀμτβ. τὰ: **προδέρχομαι, (προδ)ἐγγίζω, δυνμειγνυμι, δυνάπτω, πλησιάζω**.

Πελτάζω (ἀμτβ.=εἶμι κελταστής), μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: **κελταστής εἶμι**. Ῥημ. **κελταστής** (ἐξ οὗ κελταστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ **πέλ-τη** κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -αζω ὀδοντοφ. πρβλ. **ἀναγκάζω**.

Πέμπω (=στέλλω), πρτ. ἔλεμπον, μέλ. πέμψω, ἀόρ. ἐπέμψα, πρκ. πέμποφα, ὑπερσ. ἐπεπόμφειν καὶ -πεπομφῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι, πρτ. ἐπεμπόμην, παθ. μέλ. -πεμφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπέμφθην, μέσ. μέλ. -πέμψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεμψάμην, πρκ. παθ. πέπεμμαι (πέπεμψαί, πέπεμπται κλ.), ὑπερσ. ἐπεπέμμην (ἐπέπεμψο, ἐπέπεμπτο κλ.). Ῥημ. πομπή, [πομπός], πέμψις, πεμπτός, πεμπτέος.

Σημ. Θεμ. **πεμπ-**. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων τὸ μέσ. ἀείποτε σύνθετον. Τὸ **μεταπέμπομαι**=στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα πρὸς ἑμαυτόν. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (πέ-πεμπ-μαι=πέπεμμαι=) **πέπεμμαι** ἀποβάλλεται ἐν τῶν τριῶν **μ** (δρα καὶ **κάμπτω** σημ.). Ἐντὶ τοῦ **πέμπω** λέγεται καί: **πέμψιν ποιοῦμαι** καὶ (ἐπὶ θρησκευτικῆς πομπῆς) **πομπὰς ποιοῦμαι**: ὡς παθ. δὲ εἶναι καὶ ἡ φράσ.: **μετάπεμπτός εἶμι ὑπό τινος**. Συνών.: **στέλλω**.

Πενθέω-ῶ (=ἔχω πένθος), πρτ. ἐπένθουν, μέλ. -πενθήσω, ἀόρ. ἐπενθήσα, πρκ. -πεπένθηκα ἢ πενήθησας ἔχω, ὑπερσ. πενήθησας εἶχον. Παθ. (μόνον) πενθοῦμαι. Ῥημ. [πένθησις, πένθημα, πενήθμων, πενήθητῆρ (ἐξ οὗ πενήθητῆριος), πενήθητέων].

Σημ. Ἐκ τοῦ πένθος ([ὄπερ ἐκ τοῦ πάδχω), ἐξ οὗ καὶ τὰ μτγν. : πενθ-ηρός, πενθ-ηρός καὶ πένθ-ιμος] κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἐντὶ τοῦ πενθῶ λέγεται καὶ : ἐν πένθει εἰμὶ, ἐν πένθεσιν ἔχομαι, πένθος ἐστὶ τινι καὶ πενθικῶς ἔχω.

Πένομαι (=εἶμαι πένης, σπεροῦμαι, κόπιάζω) ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ. [πρτ. ἐπενόμην ποιητ.], πάντα δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. πεν-, ἐξ οὗ καὶ πένης [θηλ. πέννῶσα], πόνος (ἐξ οὗ πονηρός), πεν-ία καὶ (πεν-)-ια=πέννα(=) πείνα κλ. Ἐντὶ τοῦ πένομαι λέγεται καὶ : πένης εἰμὶ, ἐν πενία εἰμὶ καὶ (ισχυρότερον) πενία πιέζομαι. Ὡς μτβ. εἶναι τὸ : πένητά τινα ἀποφαίνομαι καὶ πένητά τινα ποίω. Συνών. : ἀπορέω-ῶ, ἐνδέομαι. Ἀντίθετ. : πλουτέω-ῶ.

[Πέπρωται] (=πεπρωμένον ἐστὶ, εἶναι ὑπὸ τῆς μοῖρας δεδομένον) ποιητ. πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστώτος, παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πέζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτγ. πεπρωμένη (μοῖρα) καὶ τὸ πεπρωμένον (=τὸ γραπτόν, ἢ μοῖρα, ἢ τύχη), [ὑπερσ. μετὰ σημασίας πρτ. ἐπέπρωτο, ποιητ. καὶ μτγν.] καὶ ἀόρ. β' ἔπορον.

Σημ. Θέμ. πορ- (ἐξ οὗ καὶ πορίζω) καὶ κατὰ μετάθεσιν προ-, ἐξ οὗ ὁ πρκ. (πέ-προ-ται) πέπρωται. Ὁ ἐνεστ. πόρω ἀχρηστος. Παρ' Ἄττ. ἐντὶ τοῦ πέπρωται ἐρίγητο χρῆσις τοῦ πεπρωμένον ἐστὶ. Συνών. : εἰμορταί (ἰδὲ μείρομαι).

Περαίω (=φέρω τι εἰς πέρας, τελειῶν, ἐκτελῶ), πρτ. ἐπεραινόν, μέλ. περανῶ, ἀόρ. ἐπέρανα, πρκ. περάνας ἔχω, ὑπερσ. περάνας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. περαίνομαι, πρτ. ἐπεραινόμην, [παθ. μέλ. περανθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπεράνην, μέσ. μέλ. περανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ἐπερανάμην, πρκ. παθ. πεπέρασμαι, ὑπερσ. ἐπεπεράσμην. Ῥημ. [συμ-πέρασμα, συμπερασμός μτγν.], ἀπεράντος, διαπεραντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρας κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω κλ. ὄθεν θέμ. ἀναλογ. περ-ιν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Ὁ ἀόρ. ἐπέρανα-a = ἐπέρανα-να=) ἐπέρανα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνῆν ᾧ εἰς ᾧ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται θ. Τὸ δὲ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : δύν, ἐκ, διὰ κλ. Ἐντὶ τοῦ περαίνομαι λέγεται καὶ : πέρας λαμβάνω καὶ πέρας ἐστὶ τινος. Συνών. : ἐκ δυν ἐπιτελῶ, ἀνίω ἢ ἀνίτω, ἐξεργάζομαι, τελειῶ, τελευτῶ, ἀναλίσκο, [περατόω-ῶ μτγν.].

Περαιόω-ῶ (μτβ.=διαπερῶ, διαβιβάζω τι εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν ἢ ὄχθην), μέλ. περαιώσω, ἀόρ. ἐπεραίωσα, πρκ. περαιώσας ἔχω, ὑπερσ. περαιώσους εἶχον. Μέσ. περαιόομαι (μτβ.=διαπλέω,

διαβιβάζομαι, περνῶ ἀντικρύ), πρτ. ἐπεραιούμην, μέσ. μέλ. περαιώσομαι, μέσ. ᾶρ. -ἐπεραιωσάμην, [παθ. μέλ. περαιωθήσομαι ποιητ.], παθ. ᾶρ. ὡς μέσ. -ἐπεραιώθην, πρκ. πεπεραιώμαι, ὑπερσ. -ἐπεπεραιώμην. Ῥημ. [περαιώσις (=ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις) (ἐξ οὗ διαπεραιώσις καὶ νεοελλ. διεκπεραιώσις)].

Σημ. Ἐκ τοῦ περαιός. Ἀντὶ τοῦ περαιούμαι λέγεται καὶ : ἐν τῷ πέραν γίγνομαι.

Περάω-ᾶ (μ.τθ. = διαβιβάζω, τρυπῶ τι πέρα πέρα· ἀμ.τθ. = περῶ, διέρχομαι), [πρτ. ἐπέρω ποιητ. καὶ μ.τγν.], μέλ. περᾶ'σω, ᾶρ. ἐπεράσα, πρκ. πεπεράκα ἢ περάσας ἔχω, ὑπερσ. περάσας εἶχον. Ῥημ. [περάσις (ἐξ οὗ περάσιμος), πέραμα, περατός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρα. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ : διά, ἐκ, διεκ-, ὄνυκ-. Συνών. τῷ μὲν μ.τθ. περῶ εἶναι τὰ : διαπορεύω, διακομιζῶ, διαβιβάζω, περαιώω-ᾶ τῷ δὲ ἀμ.τθ. τὰ : περαιούμαι, διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω, διαπλέω.

Περιτεύω ἢ περιόδεύω (=εἶμαι περιττός, ὑπεράριθμος, πλεονάζω), [πρτ. ἐπερίτ(σ)σενον], μέλ. περιτεύσω, ᾶρ. ἐπερίτευσα, πρκ. περιτεύσας ἔχω, ὑπερσ. περιτεύσας εἶχον. Ῥημ. [περισεύξις, περίσσεισις, περίσσειμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ περιττός ἢ περιόδης κατ' ἀναλογίαν τοῦ (βασιλεὺς) βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ (χαλκός) χαλκεύω, (παῖς) παιδεύω κτλ. Συνών. : πλεονάζω. Ἀντιθ. ἐλλείπω.

Πετάννυμι καὶ πεταννύω (=ἐκτείνω, ἀνοίγω, ἀπλώνω) πρκ. Ἄττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ. ἀναπετάννυμι (καὶ περιπεταννύω), πρτ. ἀνεπετάννυ, [μέλ. πετᾶ'σω καὶ πετῶ μ.τγν.], ᾶρ. ἀνεπετάσα, πρκ. ἀναπετάσας ἔχω [καὶ πεπέτακα μ.τγν.], ὑπερσ. ἀναπετάσας εἶχον. Παθ. ἀναπετάννυμαι, πρτ. ἀνεπεταννύμην καὶ πρκ. ἀναπέπτᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μ.τγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [πέτασις (ἐξ οὗ πετάσιμος), πέτασας (ἐξ οὗ πετασώδης καὶ πετάσιον), πέτασμα, πετασμός, πέταλος, -ον, πεταστός].

Σημ. Θέμ. πεταῶ- (ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφ. -νυ- : πετάσ-νυ-μι = πετάννυμι) καὶ πετα- (ἐξ οὗ πέταλον) καὶ κατὰ συγκοπὴν πετα- (ἐξ οὗ ὁ πρκ. πέτταμαι). Ἐν τῷ μέλ. (πετασ-σ-ω =) πετᾶ'σω (μ.τγν.) καὶ ᾶρ. (ἐπέτες σ-α =) ἐπέτᾶσα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ τὸ βραχὺ α δὲν ἐξετάθη. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. : περι-, κατά, ἐπί, πρό. Συνών. : (ἐκ)τείνω, ἀνοίγω, ἀνοίγνυμι, ὀρέγω, [ἀπλόω-ᾶ].

Πέτομαι (=πετῶ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμ.τθ. διαθ. [πρτ. ἐπετόμην ποιητ. καὶ μ.τγν.], μέσ. μέλ. -πήσομαι, μέσ. ᾶρ. β' ἐπτόμην, (ἄνευ προστ.), [πρκ. ποιητ. πεπότῃμαι καὶ ὄωρ. πεπόταμαι], οἱ ποιητ. καὶ μ.τγν. χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. [πτῆσις, πτῆμα], πτηνός, πτερόν, πτέρυξ, ἀ-πτῆν.

Σημ. 1. Θέμ. **πετ-**, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν μὲν καὶ ἐκτασίμ) **πτε-, πτη-**, (κατὰ συγκοπὴν δὲ) **πτ-** καὶ (κατὰ πρόσληψιν τοῦ προσφ. -ε·) **πτ-ε-**. Τὸ ῶ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ἐν μὲν τῷ ἐνεσθ. μετὰ τῆς **διά**, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἀείψοτε μετὰ τῆς **ἀνά**, ἐν δὲ τῷ μέσ. ἀορ. β' μετὰ τῆς **ἀνά**, **ἀπό**, **ἐξ**, **πρός**, **ἐπί**.

Σημ. 2. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. εὐθνηται καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι: μέσ. μελ. **πετύδομαι**, μέσ. ἀορ. α' **ἐπτάμυν**, ἐνεργ. ἀορ. β' **ἔπτυν** (ὑποτακ. πτώ· εὐκτ. πταίν' προστ. πτήθι· ἀπαρ. πτήναι· μτγ. πτάς). Συνών. **ἵπταμαι**, **πέταμαι**, **πετάομαι**, **πετώ** καὶ **πετάζω**.

Πετρόω-ῶ (=λιθοβολῶ), ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. εὐρηται μόνον ὁ σύνθ. παθ. ἀορ. καταπετρόωθην (=κατελιθοβολήθην, ἐφρονεύθην διὰ λίθων), πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: **βάλλω** τινὰ λίθοις ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [**πέτρωμα**].

Σημ. Ἐκ τοῦ πέτρος (δ) (=λίθος), ἐξ οὗ καὶ **πετρόδης**. Συνών. : **καταλείω**, **λεύω**, [**λιθοβολῶ**, **λιθάζω**].

Πήγνυμι καὶ σπν. **πηγνύω** (=ἐμπήγω, καρφώνω, στερεώνω, πῆζω, παγώνω), [πρτ. ἐπήγνυν ἢ ἐπήγνυον, μέλ. πῆζω μτγν.], ἀορ. ἔπηξα, πρκ. πῆξας ἔχω [καὶ μτγν. πέπηγα], ὑπερσ. πῆξας εἶχον [καὶ ἐπεπῆγειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. πῆγνυμαι, πρτ. ἐπηγνύμην, παθ. μέλ. β' παγήσομαι, παθ. ἀορ. [α' ἐπήχθην ποιητ. καὶ] β' ἐπάγην, [μέσ. μέλ. πῆξομαι μτγν.], μέσ. ἀορ. -ἐπηξάμην, [πρκ. πέπηγμα μτγν. καὶ] ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέπηγα (=εἶμαι πάγιος, στερεός, στερεωμένος), ὑπερσ. β' ἐπεπῆγειν. Ῥημ. πῆξις, [**πῆγμα**, **πηγός**], **πάγιος**, **πάχος**, **παχύς**, [**πηκτός** (ἐξ οὗ **πηκτικός**)].

Σημ. Θέμ. ἀσθ. πᾶγ- καὶ ἰσχυρ. **πηγ-**, ἐξ οὗ πρόσληψε τοῦ προσφ. -νυ-) **πᾶγ-νυ-μι**. Τὸ ῶ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **δύν**, **ἀπό**, **ἀνά**, **διά**, **ἐκ**, **ἐπί**, **παρά**, **πρός** κλ., ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ **ποιῶ** **τι** **πικτόν** ἀντίθ. τὸ **τάκω**. Συνών.: **δυνιδῆμι**, **στερεῶω-ῶ**, **στεριζῶ**, **προδ(καθ)ηλόω**.

Πηδάω-ῶ, πρτ. -ἐπήδων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -πηδήσομαι [καὶ μτγν. πηδήσω], ἀορ. ἐπήδησα, πρκ. -πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν. καὶ -πεπηδηκώς ἦν. Ῥημ. πῆδησις, [**πήδημα**, **πηδητής** (ἐξ οὗ **πηδητικός**)].

Σημ. Θέμ. **πηδα-**. Τὸ ῶ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Συνώνυμα: **ἄλλομαι**, **οκιστάω-ῶ**, **ἀσκολιάζω**.

Πιέζω (=κυρίως θλίβω τι μὲ τὰς χεῖρας, σφίγγω, στενοχωρῶ), πρτ. ἐπιέζον, [μέλ. πιέσω μτγν.], ἀορ. ἐπίεσα, πρκ. πιέσας ἔχω, ὑπερσ. πιέσας εἶχον. Παθ. πιέζομαι, πρτ. ἐπιεζόμεν, [παθ. μέλ. πιεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀορ. ἐπιεσθην, [πρκ. πεπίεσμαι, ὑπερσ. ἐπεπιέσμεν]. Ῥημ. [πιέσις, **πίεσμα**, **πιεσμός**, **πισστήρ** (ἐξ οὗ **πιστήριος**, -ιον), **πιστός**, **πιστέος**].

Σημ. 1. Τὸ ῶ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ' **ἐπί** καὶ τοῦ θέμ. **θεδ-** (τοῦ

ἔζομαι : ἐπι-σέδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ἐπι-σέδ-j-ω=(ἐ)πι(σ)έζω=) **πιέζω** (=ἐπικάθημαι)· ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **δύν**: **δύμπιέζω**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. : **πιέζω** **ἑμαυτῶν**.
Συνώνυμα: **θλιβῶ**, **δυνωθέω-ῶ**.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ **πιέζω** ἐγένετο τὸ δωρικὸν **πιάζω**, ἐξ οὗ ὁ μτγν. ἀόρ. **ἐπιάσα** (κοινῶς **ἐπιάσα**) καὶ ἐκ τούτου τὸ δημῶδες **πιάνω**.

Πίμπλημι (=γεμίζω, πληρῶ), πρτ. ἐπιμπλην, μέλ. -πλήσω, ἀόρ. -ἐπλησα, πρκ. πέπληκα ἢ πλήσας ἔχω, ὑπερσ. -πλήσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. πίμπλαμαι, πρτ. -ἐπιμπλάμην, παθ. μέλ. -πλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἐπλήσθην (ἀπλοῦς ὡς μέσ.), [μέσ. μέλ. -πλήσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. α' -ἐπλήσάμην καὶ β' ἐπλήμην, πρκ. -πέπλησμαι, [ὑπερσ. -ἐπεπλήσμην καὶ μετ' ὄλ. μ. πεπλήσομαι μτγν.]. Ῥημ. πλήθος, πλήρης, πληθύς, [πλήμμυρα, πλημμυρίς, πλήσμα, πλήσμα] πληρομονή, πλέ-ως, ἄ-πλε-τος, ἄ πλη-στος, ἐμπληστέος.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. **πλα-** καὶ **πλε-** (πρβλ. λατ in-ple-o) καὶ ἰσχ. **πλη-** καὶ **πληθ-** (ἐξ οὗ τὸ **πλήθω**, ὁ παθ. μέλ. (πληθ-θήσ-ομαι=) **πληθῆσομαι**, ὁ παθ. ἀόρ. (ἐπλήθθην=) **ἐπλήθθην**, ὁ πρκ. (πέπληθ-μαι=) **πέπληθμαι**, καὶ τὰ ἴημ. (ἄπληθ-τος=) **ἄπληστός** κλ. Τὸ **πί-μ-πλη-μι** ὡς καὶ τὸ **πί-μ-πρη-μι** πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον **μ** παρενθέτουσι μετὰ τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν **μ**, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνῆς ἀπαντῶσι συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων : ἐν, ἀνά, ἀπό, ἐκ κλ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀείποτε σύνθετοι. Ἄντι τοῦ παθ. **πίμπλαμαι** λέγεται καὶ : **πλέω** (ἔμπλεος) **γίγνομαι**, ἔχω **τι** **πλέων**. Συνών. τῷ **πίμπλημι** εἶναι τὸ **πληρῶ-ῶ**, **γεμίζω**, **πλήθω**, **γέμω**.

Ἐμπρημι (=καίω) συνήθ. σύνθετον μετὰ τῆς ἐν: ἐμπίμπρημι, πρτ. ἐνεπίμπρην, μέλ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρησα, πρκ. ἐμπρήσας ἔχω, [καὶ ἐμπέπρηκα μτγν.], ὑπερσ. ἐμπρήσας εἶχον. Παθ. ἐμπίμπραμαι, [πρτ. ἐνεπιμπράμην, παθ. μέλ. πρησθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνεπρήσθην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐμπρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπρησάμην, πρκ. παθ. ἐμπέπρησμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην καὶ μετ' ὄλ. μ. ἐμπεπρήσομαι μτγν.]. Ῥημ. [πρήσις, ἐξ οὗ] (ἐμπρησις), [πρήσμα, ἐμπρησμός, ἐμπρηστής], πρηστήρ.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. **πρη-** καὶ ἰσχ. **πρη-** καὶ **πρηθ-** (ἐξ οὗ τὸ ποιητ. **πρήθω**). Τὸ **πί-μ-πρη-μι**, ὡς καὶ τὸ **πί-μ-πλη-μι**, πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον **μ** παρενθέτουσι μετὰ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν **μ**, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει (ὄρα **πίμπλημι** σημ. 1). Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθ. **περι** καὶ **παρά**. Συνών : **καίω**, **αἴθω**, **πυροπλέω-ῶ**, **φλέγω**.

Πίνω, πρτ. ἔπινον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. πίομαι, ἀόρ. β' ἔπιον, (ὑποτ. πίων εὐκτ. πίομιμ· [προστ. πῖθι, πιέτω κλ. ἢ πῖε, πιέτω κλ. ποιητ. καὶ μτγν.] ἀπαρ. πιεῖν μτγ. πίων), πρκ. πέπωκα, [ὑπερσ.

ἐπεπράκειν μτγν.]. Παθ. [πίνομαι], πρτ. ἐπινόμην, [παθ. μέλ. ποθήσομαι καὶ μέσ. πιούμαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπόθην καὶ πρτ. πέποται. Ῥημ. πόσις, πῶμα (ἐξ οὗ ἔκπωμα=ποτήριον) [καὶ μτγν. πόμα], [πότης, ἐξ οὗ] (συμπότης, οἰνοπότης, ὑδροπότης, αἱματοπότης), ποταμὸς (κυρ.=πινόμενον ὕδωρ), ποτήριον, ποτόν, πότος, [ποτός, ἐξ οὗ] (ἀποτός), ποτέος, -έον.

Σημ. Θέμ. πι- (πρβλ. λατ. bi-bo), ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -ν- καὶ -j-: πῖ-ν- j- = πῖ-ν-ν- =) πῖ-ν- καὶ πο- (πρβλ. λατ. potus). Τὸ ῥ. ἀπαν-τῆ καὶ σύνθετον: **διαπίνω** (=ἀμιλλῶμαι ἐν τῷ πίνειν), **ὑποπίνω** (=κου-τοσίπω), **ἐκπίνω** (=ἐντελῶς πίνω), **προπίνω** (=εἰς ὑγείην πίνω), **δου-πίνω**, **καταπίνω**, **ὑπερπίνω** καὶ **ἐπιπίνω** (=πίνω τι προσέτι). Ὁ μέλ. **πίομαι** στερεῖται χρόν. χαρακτῆρος ῥεβλ. **ἔδομαι** (ἐσθίω) καὶ **ῥέομαι** (ἔω). Ὁ χαρακτῆρ ο τοῦ θεμ **πο-** ἐκτείνεται εἰς ω μόνον ἐν τῷ πρτ. **πέ-πω-κα**, τῷ ῥημ. **πῶμα** (ἔκπωμα) καὶ τοῖς μετὰ τοῦ **πότης** συνθέ-τοις διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν βραχειῶν συλλαβῶν: **οἰνοπότης** (ἐξ οὗ **οἰ-νοποτώ**), **ὑδροπότης** (ἐξ οὗ **ὑδροποτώ**) καὶ **αἱματοπότης**, ἄπερ διὰ τοῦ ο παρὰ μεταγενεστέρους.

Πιπράσκω (=πωλῶ) μτγν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρ' Ἀττ. ἐπί-θετο τὸ πωλῶ ἢ ἀποδίδομαι, πρτ. ἐπώλουν ἢ ἀπεδιδόμην [καὶ ἐπί-πρασκον μτγν.], μέλ. ἀποδώσομαι ἢ πωλήσω, ἀόρ. ἀπεδόμην, πρτ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπρακείν καὶ πεπρακῶς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, [πρτ. ἐπιπρακόμην, παθ. μέλ. πραθήσομαι μτγν], μετ' ὄλ. μ. ὡς παθ. πεπράσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπράθην, πρτ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπε-πράμην. Ῥημ. πρᾶσις (ἐξ οὗ πρᾶσιμος), πρᾶτηρ (ἐξ οὗ πρᾶτήριον), [πράτης, πρατός, ἐξ οὗ] (ἄπρατος, ἐξ οὗ ἀπρασία), πρατέος.

Σημ. 1. Θέμ. [ἀρχ. περα (τοῦ περάω-ω) καὶ κατὰ συγχοίην] **πρα-**, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. **-δικ-** καὶ τοῦ ἔνεστ. ἀναδιπλ. **πι-πρά-σκ-ω** [ἀντὶ πι-περά-σκ-ω] (κυρίως μεταβιβάζω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν).

Σημ. 2. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν ἀναληροῦνται δὲ οἱ ἐλλείπ. χρόνοι ὡς καὶ οἱ μτγν. τοιοῦτοι ἢ διὰ τοῦ **ἀποδίδομαι** καὶ **πωλῶ** ἢ περιφρ. διὰ τοῦ **πράδιον ποιοῦμαι**. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ: **πέπρακα ἑμᾶν-τόν**. Ὁ θεμ χαρακτῆρ ᾗ ἐκτείνεται εἰς α παρὰ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομ. τε-λῶν, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 3. Συγγενὲς τῷ **πιπράσκω** εἶναι τὸ ποιητ. **πέρηνμι** (=περνᾶω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν), ὅπερ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ λέγεται **περνᾶ** π. χ. τὸ πρᾶγμα αὐτὸ **περνᾶ**, δηλ. πωλεῖται.

Πίπτω παθ. διαθ. πρτ. ἔπιπτον, μέλ. πεσοῦμαι, ἀόρ. [α' ἔπεσα μτγν. καὶ] β' ἔπεσον, πρτ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν καὶ -πεπτωκῶς ἦν. Ῥημ. πτώσις [ἐξ οὗ πτώσιμος], πτώμα, [πτωτός (ἐξ οὗ πτωτικός, ἄ-πτωτος, μετά-πτωτος, ἐξ οὗ)] (ἀμετάπτωτος), ἀπτώς.

Σημ. 1. Θέμ. **πετ-** (ῥα **πέτομαι**) καὶ κατὰ συγχοίην μὲν **πτ-**, (ἐξ οὗ δι' ἔνεστ. ἀναδιπλ. ὁ ἔνεστ. **πί-πτ-ω** ἀντὶ **πι-πέ-τω**), κατὰ μετάθεσιν δὲ καὶ

ἐκτασιν πε-, πτη-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν πτω-. Ὁ ἀόρ. β' ἔπεδ-ον (Δωρ. ἔπετον) ἐσηματίσθη ἐκ θέμ. πετ- λαβῶν τὸν χρόν. χαρακτηριστῆρα τοῦ α' ἀόρ.: (ἔ-πετ-σ-ον=ἔπεσον=) ἔπεδον.

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων, λαμβάνεται δὲ ὡς παθ. τοῦ βάλλω (δρα βάλλω σημ. 2). Ὁ μέλ. πεδοῦμαι εἶναι Δωρικὸς (περβλ. καὶ παίζω—παιξοῦμαι). Τὸ πίπτω ὡς καὶ τὸ ὀίπτω καὶ κίπτω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -πτω, ἅτινα ἔχουσι τὸ θεμ. φωνήεν ι καὶ ῥ μακρὸν (δρα εἰς. § 10 σημ.). Τὰ εἰς -πετης, ὅταν ἔχουσι β' συνθ. τὸ πίπτω εἶναι τριτόκλιτα δεξιότονα· οἷον προπετής, γονυπετής· ὅταν δὲ τὸ πέτομαι, εἶναι πρωτόκλιτα κροζύτονα, οἷον ὑψιπέτης, ὠκυπέτης.

Πλανάω-ῶ (=εἰς πλάνην φέρω, αποπλανῶ, ἐξαπατῶ), ὁμαλόν. Ῥημ. πλάνησις, [πλάνημα], πλάνης, πλανητός, πλανητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ πλάνος ἢ πλάνη, ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. καὶ τὸ μτγν. πλανήτης, οὗ θηλ. ἢ πλανῆτις. Παρ' Ἄτι ἀντὶ τοῦ πλανήτης ἐγένετο χρῆσις τοῦ : πλάνης, -ητος (δ). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό καὶ περί. Ἄντι τοῦ πλανῶ λέγεται καὶ : πλάνησιν παρέχω· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. πλανῶμαι καὶ : πλάνης εἰμι ἢ γίνομαι, πλάνην ἴσχω, πεπλανημένως ἔχω περί τι (=σφάλλωμαι).

Σημ. 2. Συνών. τῷ πλανῶμαι (=περιπλανῶμαι) εἶναι τὸ ἀλάουμαι-ῶμαι.

Πλάττω ἢ πλάσσω (=μορφῆν καὶ σχῆμα δίδω, σχηματίζω, μορφώνω), πρτ. ἐπλαττον [ἢ ἐπλασσον μτγν.], [μέλ. πλά'σω μτγν.], ἀόρ. ἐπλάσα, πρκ. πλάσας ἔχω [καὶ πέπλακα μτγν.], ὑπερσ. πλάσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. πλάτι(σσο)μαι, πρτ. ἐπλατι(σσο)μην, [μέσ. μέλ. πλάσσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπλασάμην, [παθ. μέλ. πλασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐπλάσθην καὶ πρκ. πέπλάσμαι. Ῥημ. [πλάσις], πλάσμα [ἐξ οὗ πλασματικός καὶ πλασματώδης], πλάστης (ἐξ οὗ πλαστικός) ἢ πλαστήη [ἐξ οὗ πλαστήριον], πλαστός (ἐξ οὗ εὐπλαστός, ἀδιάπλαστός).

Σημ. Θέμ. πλάθ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (πλάθ-j-ω=πλά'ττω ἢ πλάσσω (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Ὁ ἀόρ. ἔ-πλάθ-σ-α=ἐπλάθ-σασα=) ἔπλάθασα δὲν ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνήεν α βραχύ, διότι ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ ὄ· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι κλ. Τὸ μέσ. πλάττομαι=πλάττω ψευδῆ πρὸς ὠφέλειάν μου, ὑποκρίνομαι.

Πλέκω (=πλέκω, συνθέτω, συναρμολῶ, ἐπινοῶ δόλους). [πρτ. ἐπλεκον, μέλ. πλέξω μτγν.], ἀόρ. ἐπλέξα, πρκ. πλέξας ἔχω [καὶ πέπλεχα μτγν.], ὑπερσ. πλέξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, πρτ. ἐπλεκόμην, [παθ. μέλ. α' πλεχθήσομαι καὶ β' πλεκθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἐπλέχθην καὶ β' ὡς μέσ. ἐπλάκην, [μέσ. μέλ. πλέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλεξάμην μτγν.], πρκ. ἐπλέγμα, [ὑπερσ. ἐπεπλέγμην μτγν.]. Ῥημ. πλέξις, πλοκή, πλέγμα, [πλοκεύς, πλόκαμος], πλόκανον, πλεκτός, πλεκτάνη.

Σημ. Θέμ. πλεκ- (περβλ. λατ. plec-to), ἐξ οὗ (συγκοπῆ καὶ ἀναπτύξει

πλού βραχέος ᾶ : π λ κ - (=) π λ α κ- (πρβλ. κλέπτω, δτρέφω, τρέφω, πρέπω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

Πλέω, (πλείεις=) πλείεις, (πλέει=) πλείει κλ., πρτ. ἐπλεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. πλεύσομαι καὶ δωρ. πλευσούμαι, ἀόρ. ἐπλευσα, πρκ. σέπλευκα, ὑπερσ. -ἐπεπλεύκειν καὶ Παθ. πρκ. κατὰ μτχ. πεπλευσμένος, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς παθ. φωνῆς μτγν. Ῥημ. [πλευσις (ἐξ οὗ πλεύσιμος)], (πλόος=) πλοῦς (ἐξ οὗ (πλό-ιον =) πλοῖον, πλόμιος ἢ πλώμιος), ᾶ-πλευστος, πλωτός, πλευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. πλεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ : (πλέF-ω=) πλέω, (πλέF-σ-ο-μαι=) πλεύσομαι κλ. Ὁ χαρακτήρ ε τοῦ θέμ. πλε- συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ εἰς εἰ (ἄρα νέω, θέω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστον προθέσεων.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ πλέω λέγεται καὶ : πλοῦν ποιοῦμαι καὶ πλῶ χρῶμαι ἀντὶ τοῦ ἐκπλέω, περιπλέω, ἐπιπλέω κλ. καὶ : ἐκπλουν περιπλουν, ἐπιπλουν κλ. ποιοῦμαι καὶ παθ. : πλοῦς γίγνεται. Συνώνυμ. : νέω.

Πλήθω (=εἶμαι πλήρης, γεμίζω) ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. πλήθουσα, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πλήθος, πληθὺς (ἔρα καὶ πίμπλημι), πληθώρα (Ἰων. πληθώρη) πρβλ. θάλπω-θαλπωρή, ἔλπω-ἐλπωρή).

Σημ. Θέμ. πλθθ- (ἄρα πίμπλημι σημ.). Ὁ ποιητ. πρκ. β' πέπληθα ἔχει σημ. ἐνεστώτος, ὃ δὲ ὑπερσ. ἐπεπλήθειν παρατατικοῦ. Συνώνυμα : γέμω, πίμπλημι, πληρώω-ῶ, γεμίζω.

Πλημμελέω-ῶ (=σφάλλομαι εἰς τὸ ἄσμα, παραφωνῶ, κάμνω πταῖσμα, πταίω), πρτ. ἐπλημμέλουν, μέλ. πλημμελήσω, ἀόρ. ἐπλημμέλησα, πρκ. πεπλημμέληκα ἢ πλημμελήσας ἔχω, ὑπερσ. πλημμελήσας εἶχον. Παθ. πλημμελοῦμαι καὶ πρκ. μτχ. πεπλημμελημένοι, -να, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [πλημμέλησις], πλημμέλημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πλνμμελής (δπερ ἐκ τοῦ πλνν καὶ μέλος), ἐξ οὗ καὶ πλνμμελεία (=πταῖσμα ὄδιον, ἀμάρτημα). Συνώνυμα : ἀμαρτάνω, πταίω, παρὰ μέλος φθέγγομαι.

Πληρώω-ω (=καθιστῶ τι πλήρες, γεμίζω), πρτ. ἐπλήρουν, μέλ. πληρώσω, ἀόρ. ἐπλήρωσα, πρκ. πληρώσας ἔχω [καὶ πεπλήρωκα μτγν], ὑπερσ. πληρώσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πληρώσομαι, παθ. μέλ. πληρωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπληρωσάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐπληρώθην, πρκ. πεπλήρωμαι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην. Ῥημ. πλήρωσις, πλήρωμα, πληρωτής [ἐξ οὗ πληρωτικός], [ἀπλήρωτος, πληρωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πλήρης κατ' ἀναλογίαν τοῦ δοῦλος-δουλόω, καθ' ὃ καὶ ἀκριβῆς-ἀκριβόω, ἀσθενής-ἀσθενόω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ παθ. πληροῦμαι λέγεται καὶ : πληρώδεις τυγχάνω καὶ

πλήρωδιν λαμβάνω. Συνών.: **πίμπλημι**, **γεμίζω**, **πλήθω**. Ἀντιθ. = **κενόω**.

-Πλήττω ἢ -πλήσσω (=κτυπῶ, πληγώνω), παρ' Ἀττ. ἀείποτε σύνθ.: **πρτ.** -ἐπλητιον ἢ -ἐπλησσον, **μέλ.** -πλήξω, **ἀόρ.** -ἐπλήξα, **πρκ.** β' (ἀείποτε ἀπλοῦς) μετ' ἑνεργ. **σημ.** πέπληγα, ὑπερσ. -πλήξας εἶχον [καὶ ἐπεπλήγειν μετγν.]. **Παθ.** καὶ **μέσ.** -πλήττι(σο)μαι, **πρτ.** -ἐπληττι(σο)όμην, **παθ.** **μέλ.** β' πληγήσομαι (καὶ ἐν συνθ. ὡς **μέσ.** ἐκπλαγήσομαι), **παθ.** **ἀόρ.** β' ἐπλήγην (καὶ ἐν συνθ. ὡς **μέσ.** καὶ **παθ.** ἐξ(κατ)επλάγην), **πρκ.** παθ. πέπληγμα (καὶ ἐν συνθ. ὡς **μέσ.** καὶ **παθ.** καταπέπληγμα), ὑπερσ. **μέσ.** ἐπεπλήγημην, μετ' ὄλ. **μέλ.** πεπλήξομαι. Ῥημ. πληγή, [πλήξις], [πλήγμα, πληγμός, πλήκτης, (ἐξ οὗ πληκτικός), πληκτήρ], πληκτρον, καταπλήξ, παραπλήξ, ἄπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐμπληκτος, καταπληκτιέον.

Σημ. 1. Θέμ. **πληγ-**, ἐξ οὗ κατ' ἑκτασιν **πληγ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: πληγ-j=) **πληττ-** ἢ **πλησδ-**. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **ἐκ**, **ἐπί** καὶ **κατά** (πλήν τῶν: **πέπληγα**, **πληγήσομαι**, **ἐπλήγην** καὶ **πεπλήξομαι**).

Σημ. 2. Ἀντι τοῦ ἀπλοῦ **πλήττω** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. τὰ συνών.: **παίω**, [πατάσσω, τύπτω ἢ αἱ περιφράσεις: **πληγᾶς ἐμβάλλω**, **πληγᾶς δίδωμι** (ἢ ἐγχείνω ἢ ἐντρίβω)]. Ἀντι δὲ τοῦ ἀπλοῦ **πλήττωμαι** (ὑπό τινος) εἶναι ἐν χρήσει τό: **τύπτομαι**, **παιόμαι** ἢ ἡ περιφρ.: **πληγᾶς λαμβάνω** (ὑπό τινος) Ὁ **πρκ.** **πέπληγα** δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα γ' ὄρα **ὄγγυμι** **σημ.**

Σημ. 3. Ὁ **ἑνεστ.** **πλήττομαι** ἐν συνθέσει μετὰ τῆς **ἐπί**: **ἐπιπλήττομαι** εἶναι παθ. διαθέσεως, μετὰ δὲ τῆς **ἐκ**: **ἐκπλήττομαι**, εἶναι διαθ. μέσης. Ἀντι τοῦ **ἐκπλήττομαι** ἀπαντᾷ **σπν.** καὶ ὁ τύπος **ἐκπλήγνυμαι**. Παρὰ ποιητ. καὶ μετγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ **πλήττομαι**: **μέσ.** **μέλ.** **πλήξομαι**, **μέσ.** **ἀόρ.** **ἐπληξάμην** καὶ **παθ.** **ἀόρ.** **ἐπλήχθην**.

Σημ. 4. Ἀντι τοῦ **ἐκπλήττω** λέγεται καὶ: **ἐκπληξίν ποιῶ** (ἢ **παρέχω** ἢ **ἔχω** ἢ **ἀπεργάζομαι**) καὶ εἰς **ἐκπληξίν καθίστημι** τινά ὡς **παθ.** δὲ **ἐκπληξίς ἐστί** (ἢ γίγνεται) καὶ **ἐκπληξίς ἐμπίπτει** ὡς **μέσ.** **δὲ**: **ἐν ἐκπλήξει εἰμι**.

Πλουτέω-ῶ (ἀμ.τθ.=εἶμι πλούσιος), **πρτ.** ἐπλούτουν, **μέλ.** πλουτίσσω, **ἀόρ.** ἐπλούτησα, **πρκ.** πεπλούτηκα ἢ πλουτίσας ἔχω, ὑπερσ. πλουτίσας εἶχον. Ῥημ. [πλουτητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ **πλοῦτος**, ἐξ οὗ **πλουτηρός**, **πλούσιος** [πλουτινδην καὶ **πλούσαξ**] σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος συγκολληκτῶν: **κράτος- κρατέω-ω=ῶ**. Ἀντι τοῦ **πλουτέω** λέγεται καὶ: **πλοῦτον ἔχω** ἢ **πλούσιός εἰμι**.

Πλουτίζω (μ.τθ.=κάμνω τινά πλούσιον), [πρτ. ἐπλούτιζον], **μέλ.** πλουτιῶ, **ἀόρ.** ἐπλούτισα, **πρκ.** πεπλούτικα ἢ πλουτίσας ἔχω, ὑπερσ. πλουτίσας εἶχον. **Παθ.** καὶ **μέσ.** πλουτιζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπλήρωτον παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. [πλουτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ **πλοῦτος** κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=) **-ίζω**

ἄδοντοφωνολ.: ἐλπῖς (ἐλπίδ-ι-ω)=ἐλπίζω κλ. ὅθεν θέμ ἀναλογικόν πλου-
τιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἕνεστ. καὶ πρτ. καὶ τὰ ὁμητικά. Ἄ-
παντᾶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Ἀντὶ τοῦ πλουτιζομαι λέγεται
καὶ : πλουτιζώ ἑμαυτὸν καὶ πλοῦτιός γίγνομαι.

Πλύνω πρτ. ἐπλύνον, μέλ. πλυνῶ, ἀόρ. ἐπλύνα, πρκ. πλύ-
νας ἔχω, ὑπερσ. πλύνας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. [πλύνομαι, πρτ. ἐπλυ-
νόμην, παθ. μέλ. πλυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλύθην καὶ ἐπλύθην,
μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πλυνούμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλυνάμην], πρκ.
πέπλυμαι, | ὑπερσ. ἐπεπλύμην μτγν.]. Ῥημ. πλύσις (ἐξ οὗ πλύσι-
μος), πλύμα, [πλυνός, πλυνεύς, πλύντης (θηλ. πλύντρια ἢ πλυντρίς)]
(ἐξ οὗ πλυντικός), [πλυντήρ, ἐξ οὗ] (πλυντήριος, [πλυντήριον]),
[πλυντρον, πλυτός, ἐξ οὗ] (ἐκπλυτος, ἀνέκλυτος).

Σημ. Θέμ. πλύν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-(: πλύν-ι-ω=πλύν-
νω=πλύνω) καὶ πλύν-, ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ., ἀόρ., πρκ. καὶ ὑπερσ.
(ὄρα κρίνω, κλίνω, τείνω). Τὸ ἔ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέ-
σεων: ἀπό, ἐκ καὶ κατά: ἀπο-ἐκ πλύνω (=ξεπλύνω), καταπλύνω (= καλὰ πλύνω). Ὁ ἀόρ. (ἐπλύν-σ-α=ἐπλύννα=) ἐπλύννα ἐκτείνει τὸ
θεματ. φωνῆεν ὃ εἰς σ̄ μακρὸν ἕνεκα ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως.

Πνέω (ἀμτθ.=φυσῶ), (πνεῖς=) πνεῖς, (πνέει=) πνεῖ κλ.,
πρτ. ἐπνεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -πνεύσομαι [καὶ Δωρ. πνευσοῦμαι
(ποιητ.)], ἀόρ. ἐπνευσα, πρκ. -πέπνευκα ἢ πνεύσας ἔχω, ὑπερσ.
πνεύσας εἶχον. Παθ. (μόνον) δια-πνέομαι, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ.
καὶ μτγν. [: πνέομαι, πνευσθήσομαι, ἐπνεύσθην, πέπνευσμαι]. Ῥημ.
[πνεῦσις, πνοή, πνεῦμα, πνεῦμον, [πνεύστης (ἐξ οὗ πνευστικός καὶ
πνευστιάω), ἐμπνευστός].

Σημ. Θέμ. πνεF-. Τὸ F μεταξὺ φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμ-
φώνοιο παρίσταται διὰ τοῦ ν (ὄρα πλέω σημ.): (πνεF-ω=) πνέω, (πνεF-
σ-ο-μαι=) πνεύδομαι κλ. ὅθεν θέμ. τοῦ πνέω εἶναι : πνε- καὶ πνευ-.
Τὸ ἔ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, ὃ δὲ θεματ. χαρακτήρ ε. συναρτεῖται μόνον μεθ'
ἐπομένου ε ἢ εἰ εἰς εἰ (ὄρα νέω καὶ πλέω σημ.). Συνων. ἤνυδῶ.

Πνίγω (πρτ. ἐπνίγον, μέλ. πνίζω), ἀόρ. -ἐπνίξα, πρκ. -πνίξας
ἔχω, ὑπερσ. -πνίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. πνίγομαι, πρτ. ἐπνιγόμεν,
[παθ. μέλ. β' πνιγήσομαι, παθ. ἀόρ. [ἀ' ἐπνίχθην καὶ] β' -ἐπνίγην,
[μέσ. μέλ. πνίξομαι καὶ Δωρ. πνιζοῦμαι, πρκ. πέπνιγμαι ποιητ.
καὶ μτγν.]. Ῥημ. [πνίξις, πνιγμ. πνιγμονή], πνίγος (ἐξ οὗ πνι-
γρός), πνιγμός | ἐξ οὗ πνιγμώδης;], [πνικτός].

Σημ. Θέμ. πνίγ- καὶ (ἐν μόνῳ τῷ πᾶθ. ἀόρ. β') πνίγ-. Τὸ πνίγω ἔχει
ἐρυτεῖραν σημ. τοῦ συνωνύμου ἀγχο (=σφίγγω τὸν λαίμον).

Ποδίζω ἰδὲ ἐμποδίζω.

Ποθέω-ῶ, πρτ. ἐπόθουν, μέλ. ποθήσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ.
ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθησα, πρκ. ποθή-
(έ)σας ἔχω [καὶ πεπόθηκα μτγν.], ὑπερσ. ποθή(έ)σας εἶχον. Παθ.
(μόνον) ποθοῦμαι καὶ ἀντι-ποθοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

[ἦτοι: πρτ. ἐποθύμην, παθ. ἀόρ. ἐποθήθην και ἐποθέσθην και πρχ. πεπόθημαι]. Ῥημ. [πόθησις, πόθημα, ποθήτωρ, ποθητός (ἐξ οὗ ποθητικός και περι(ἐπι)πόθητος, τριπόθητος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πόθος και ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατέω=ᾶ. Ὅθεν θ. ἀναλογ. ποθεσ-, ἐξ οὗ τὸ ποθε-. Ὁ χαρακτήρ εἰ ἐν τῷ (ποθέσ-σ-ομαι=) ποθέδομαι, (ἐπόθεσ-σ-α=) ἐπόθεδα και (ἐπόθεσ-θη-ν=) ἐποθέσθην τηρεῖται βραχὺς διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν σσ (πρβλ. αἰδοῦμαι, ἀμφιέννυμι). Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ και σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ και πόος. Ἄντι τοῦ ποθῶ λέγεται και: πόθον ἔχω και ἰσχυρότερον πόθος ἔχει με και πόθος λαμβάνει με' ὡς μτβ. εἶναι τὸ: πόθον ἐμφύω τινί, πόθον ἐργάζομαι τινί' ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: πόθος ἐγγίγνεται τινί τινος.

Ποιέω-ᾶ (=ἐργάζομαι, κάμνω τι, κατασκευάζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ποιήσις, ποιήμα [ἐξ οὗ ποιηματικός και ποιημάτων], ποιητής (ἐξ οὗ ποιήτρια και] ποιητικός), ποιητός (ἐξ οὗ εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποίητος, [δημοποίητος, ἐκποίητος]), ποιητέος, ποιητέον.

Σημ. 1. Θέμ. ποιε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ πλείστον προθεσ: ἐκ, ἐν, μετὰ, πρό, εἰς κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυτῶς ποῖω ἑμαυτόν. Ὡς παθ. τοῦ ποῖω και τοῦ μέσ. ποιοῦμαι λαμβάνεται συνήθως τὸ γίγνομαι οἷον ἀνάστατον ποῖω τὴν πόλιν, παθ.: ἡ πόλις ἀνάστατος ὑπ' ἑμοῦ γίγνεται.

Σημ. 2. Τὸ ἐνεργ. ποῖω συναπτόμενον μετ' ἀφρημ. οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περιφρασιν, ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῷ εἶναι αἴτιος ἢ ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀφηρημένου οὐδιαστικοῦ δηλοῦμενον οἷον μάχην ποῖω, εἰρήνην ποῖω κλ. (ἐπὶ ἀρχοντος, στρατηγού ἢ βασιλέως)=εἶναι αἴτιος νὰ γίνῃ μάχη, πόλεμος εἰρήνη κλ. Τὸ δὲ μέσ. ποιοῦμαι συναπτόμενον μετὰ τοιούτων οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περιφρασιν, ἥτις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ ἀντίστοιχα εἰς τὰ ὀνόματα ἐνεργ. ἢ μέσα ῥήματα οἷον ποιοῦμαι πόλεμον (=πολεμῶ), ποιοῦμαι λόγον (=λέγω), ποιοῦμαι μάχην (=μάχομαι), ὄδον ποιοῦμαι (=ἐρχομαι) κλ

Σημ. 3. Τὰ εὖ ποῖω (=εὐεργετῶ) και κακῶς ποῖω (=βλάπτω) ἔχουσιν ὡς παθ. τὰ εὖ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι) και κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ἐπὶ τινος).

Σημ. 4. Συνών. τῷ ποῖω εἶναι τὰ: δράω-ᾶ, ἐργάζομαι και πρᾶττω. Τὸ ποῖω διαφέρει πολλάκις τοῦ πρᾶττω 1) κατὰ τὴν σημασίαν, διότι τὸ μὲν ποῖω=προσπαθῶ νὰ γίνῃ τι' τὸ δὲ πρᾶττω=ἐργάζομαι, εὐρέσκομαι ἤδη ἐν τῷ ἔργῳ' και 2) ὅταν ἐκάτερον συνεκφέρηται μετὰ τῶν εὖ ἢ κακῶς, αἰετινον, χεῖρον.

Ποικίλλω (μτβ.=κάμνω τι ποικίλον, κεντῶ τι ἢ ζωγραφῶ ποικίλως και ἀμτβ.=μεταβάλλομαι, ὁμιλῶ διλημματικῶς, στρεφολογῶ, πανουργεῖομαι), πρτ. ἐποίκιλλον, μέλ. ποικιλῶ, ἀόρ. -ἐποίκιλα, πρχ. ποικίλας ἔχω [και μτγν. πεποίκιλα], ὑπερσ. ποικίλας εἶχον. Παθ. ποικίλλομαι και πρχ. πεποίκιλλμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ποίκιλις, ποίκιλιμα, [ποικιλμός, ποικιλεύς], ποικιλτής [ἐξ οὗ ποικιλτικός], ποικιλτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποικίλος, ἐξ οὗ καὶ ποικιλία. Θέμ. ποικιλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ποικίλ-j-ω=) ποικίλλω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐποίκιλ-σα=ἐποίκιλλα=) ἐποίκιλα τὸ θεμ φωνῆεν ἰ βραχὺ ἀναπληρωτικῶς ἐξετάθη εἰς ἰ μακρόν

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον Σύνων. τῷ μὲν μτβ. ποικίλλω εἶναι τὰ: ζφγραφῶ, γράφω. τῷ δὲ ἀμτβ. τὰ: αἰολέω, μεταβάλλω, μηχανῶμαι, δοξίζομαι, δοξιστεύω, ποικίλω (ἢ εἶμι).

Ποιμαίνω (ἀμτβ.=εἶμαι ποιμῆν· μτβ.=βόσκω ποίμνια, φυλάττω, συντηρῶ, περιποιῶμαι), πρτ. ἐποίμαινον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: ποιμῆν εἶμι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων Παθ. (μόνον) ποιμαίνομαι (=βόσκομαι, φέρομαι εἰς βοσκήν). Ῥημ. [ποίμανσις, ποιμαντήρ, ποιμάντωρ, ποιμαντέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιμῆν. Θέμ. (ποιμεν-, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ποιμν-, ἐξ οὗ (κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α μεταξὺ τοῦ μ καὶ ν) ποιμαν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ποιμαν-j-)=) ποιμαίνω. Σύνων. ἰδὲ βόσκω σημ.

Πολεμέω-ῶ (=κάμνω πόλεμον), πρτ. ἐπολέμουν, μέλ. πολεμήσω, ἄορ. ἐπολέμησα, πρκ. πεπολέμηκα, ὑπερσ. πόλεμον ἐπεποιήμην ἢ πολεμήσας εἶχον. Παθ. πολεμοῦμαι, πρτ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. πολεμήσομαι, παθ. μέλ. πολεμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπολεμήθην, μέσ. ἄορ. ἐπολεμησάμην, πρκ. -πεπολέμημαι, μετ' ἄλλ. μ. πεπολεμήσομαι. Ῥημ. δυσπολέμητος, πολεμητέος, πολεμητέον καὶ πολεμησεῖω (ἔφετ.).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ πόλεμος, ἐξ οὗ καὶ πολεμικός, πολεμῶ-ῶ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πολεμίζω (=μάχομαι, πολεμῶ) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἄντὶ τοῦ πολεμῶ λέγεται καὶ πόλεμον ποιοῦμαι, πόλεμον ἐκθέρω πρὸς τινα καὶ πόλεμον αἶρωμαι. Τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ (=ἐνεργῶ γὰ γίνῃ πόλεμος' ὅρα ποιῶ σημ. 2) λέγεται καὶ πολεμοποιῶ (μόνον ὁ ἐνεστώς).

Σημ. 2. Σύνων. ἰδὲ μάχομαι σημ. 2. Ἀντίθετον τῷ πολεμῶ εἶναι τὰ: εἰρήνην ἄγω, ἀνυχάζω.

-Πολεμῶ-ῶ (=κάμνω τινα ἐχθρόν τινος) μόνον σύνθ.: ἐκπολεμῶ καὶ ἄορ. ἐξεπολέμωσα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: πολέμιόν τινα ποιῶ. Μέσ. πολεμοῦμαι (=πολέμιος γίγνομαι), μέσ. μέλ. πολεμώσομαι, παθ. ἄορ. ἐπολεμώθην (=πολέμιος ἐγενόμεν), [πρκ. πεπολέμωμαι], ὑπερσ. ἐπεπολέμωτο (=πολέμιος ἐγεγονέει).

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος ἰδὲ πολεμέω-ῶ σημ. 1.

Πολιορκέω-ῶ (=περικυκλώνω διὰ στρατευμάτων πόλιν τινα, ἵνα διὰ τῆς στενοχωρίας κυριεύσῃ αὐτήν), πρτ. ἐπολιόρκουν, μέλ. πολιορκήσω, ἄορ. ἐπολιόρκησα, πρκ. πολιορκήσας ἔχω [καὶ μτγν. πεπολιόρκηκα], ὑπερσ. πολιορκήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐπεπολιόρκηκειν]. Παθ. πολιορκοῦμαι, πρτ. ἐπολιορκούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. πολιορκήσομαι καὶ σπν. παθ. μέλ. πολιορκηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπολιορκήθην, πρκ. -πεπολιόρκημαι, ὑπερσ. ἐπεπολιορκήμην Ῥημ.

[πολιόρκησις, πολιορκητής (ἐξ οὗ πολιορκητικός καὶ πολιορκητήριος), ἀπολιόρκητος], δυσπολιόρκητος, πολιορκητέος.

Σημ. Τὸ ὄ είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πόλις καὶ ἔρκος (εἴργυνμι) γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ **πολιόρκος** (ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἄττ. **πολιορκία**) εἶναι ἄχρηστον. Ἄπαντ' δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἐκ καὶ ὄν: **ἐκπολιορκῶ** (=διά πολιορκίας κυριεῦω εὐχρηστον μόνον κατ' ἔνεργ. ἄορ καὶ παθ. πρκ: **ἐξεπολιορκῆσα** καὶ **ἐκπεπολιορκῆμαι**), **δυμπολιορκῶ** (=δμοῦ ἢ συγχρόνως πολιορκῶ). Ἄντι τοῦ παθ. **πολιορκοῦμαι** λέγεται καί: **εἰς πολιορκίαν καθίσταμαι** καὶ **πολιορκίαν ὑπομένω**.

Πολιτεύω (=1) διοικῶ τὴν πόλιν· 2) κάμνω τινὰ πολίτην· καὶ 3) ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἔν τινι πολιτείᾳ), πρτ. ἐπολίτευον, μέλ. πολιτεύσω, ἄορ. ἐπολίτευσα, πρκ. πολιτεύσας ἔχω [καὶ μτγν. πεπολίτευκα], ὕπερσ. πολιτεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐπεπολίτευκειν], Μέσ. πολιτεύομαι (=πράττω τὰ πολιτικά), πρτ. ἐπολιτεύομαι, μέσ. μέλ. πολιτεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπολιτεύσάμην, [παθ. μέλ. πολιτευθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπολιτεύθην, πρκ. πεπολίτευμαι, ὕπερσ. ἐπεπολιτεύμην καὶ πεπολιτευμένος ἦν. Ῥημ. πολιτεία, [συμπολιτεία μτγν., καὶ νεοελλην.: ἀντιπολίτευσις, συμπολίτευσις], πολιτεύμα, [πολιτευτής, πολιτευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ **πολίτης** (ὅπερ ἐκ τοῦ πόλις) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλείω. Τὸ ὄ ἀπαντ' καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ὄν καὶ ἔν. Τὰ σύνθετα **ἀντιπολιτεύομαι** (=εἶμαι πολιτικός ἀντίπαλος), **καταπολιτεύομαι** (=καταπολεμῶ πολιτικῶς) καὶ **διαπολιτεύομαι** (=ἀντιπράττω καίπερ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ κόμμα) εἶναι ἀποθετικά. Ἄντι τοῦ **πολιτεύω** καὶ **πολιτεύομαι** λέγεται καί: **πράττω τὰ πολιτικά** καὶ **πράττω τὰ τῆς πόλεως**.

Πονέω-ῶ (ἀμτβ.—κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι, αἰσθάνομαι πόνους· μτβ.—μετὰ κόπου κάμνω τι, προξενῶ τινι κόπους, θλίψεις), πρτ. ἐπόνουν, μέλ. πονήσω [καὶ μτγν. πονέσω], ἄορ. ἐπόνησα [καὶ μτγν. ἐπόνεσα], πρκ. πεπόνηκα, ὕπερσ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, πρτ. ἐπονοῦμην, μέσ. μέλ. πονήσομαι [καὶ πονέσομαι μτγν.], μέλ. ἄορ. ἐπονησάμην, [παθ. μέλ. πονηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. -ἐπονήθην, πρκ. πεπόνημαι, ὕπερσ. -ἐπεπονήμην. Ῥημ. [πότησις, πότημα], πονητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόνος (ὅπερ ἐκ τοῦ πέν-ομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ ὄ ἀπαντ' καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων, τὸ δὲ μέσ. καὶ παθ. συνηθέστατα μετὰ τῆς: **διά**, ἐκ καὶ σπν. τῆς **πρὸ** καὶ **κατά**. Ἄντι τοῦ ἀμτβ. **πονῶ** λέγεται καί: **πόνον ἔχω**, **πόνος ἔδεται** καὶ **ἐν πόνῳ εἶμι**· ἀντί δὲ τοῦ μτβ. καί: **πόνον παρέχω τινί**. Συνήθημα: **ἀγωνίζομαι**, **κάμνω**, **μοχθέω-ῶ**, [μογέω], **ταλαιπωρέω-ῶ**, **κοπιᾶω-ῶ** [καὶ κοπιᾶζω]. Ἄντιθετον τῷ πονῶ εἶναι τὰ: **ἠραθυμέω-ῶ**, **ἀργῶ**, **ὀκνῶ**.

Πονηρεύομαι (=1) εἶμαι κακός, κακότροπος, πράττω κακίας·

καὶ 2) εἶμαι πολὺ ἄρρωστος) ἀποθ. μέσ. παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστ. συμπονηρεύομαι καὶ ὁ πρκ. πεπονήρευμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμολῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν., ἕτινα παρ' Ἀττικοῖς ἀνεπιληροῦντο περιφρασετικῶς. Ῥημ. πονήρευμα, [ἀπονήρευτος].

Σημ. Ἐκ τοῦ **πονηρός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **πόνος**), ἐξ οὗ καὶ **πονηρία** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατες-) **κρατῶ**. Ἀντὶ τοῦ **πονηρεύομαι** (=πονηρῶς φέρομαι) λέγεται καὶ : **πονηρός εἰμι** καὶ **πονηρῶ ἐργάζομαι**. Τὰ δὲ : **πονηρῶς ἔχω** καὶ **πονηρῶς διαίκεται** ἔχουσιν ἀντίθετον τὸ εὔ ἔχω.

Πορεύω (=ἰάμω τινὰ νὰ πορευθῆ, διαβιβάζω τι), σπν. τὸ ἐνεργ. παρ' Ἀττ., πρτ. ἐπόρευον, μέλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα, πρκ. πορεύσας ἔχω, ὑπερσ. πορεύσας εἶχον. Μέσ. πορεύομαι (=περιπατῶ), πρτ. ἐπορευόμην, μέσ. μέλ. πορεύσομαι [καὶ παθ. μέλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι μτγν., μέσ. ἄορ. ἐπορευσάμην μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπορευθήην, πρκ. πεπόρευμαι, [ὑπερσ. ἐπεπορευόμην μτγν.]. Ῥημ. πορεία, [πόρευσις, ἐξ οὗ] (πορεύσιμος), [πόρευμα, πορευτός, ἐξ οὗ] (δυσπόρευτος [καὶ πορευτικός]), πορευτέος, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **πόρος** (=πέραςμα), ἐξ οὗ καὶ **πορίζω** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Ὁ ἐνεργ. τύπος πορεύω εἶναι συνήθως παρὰ τοῖς Ἀττ. δραματικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς πεζ. εὐχρηστον εἶναι μόνον τὸ μέσ, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν πορθ. : ἐκ, δύν, διά, μετὰ, εἰς ἐπί, περί, ἀντί, ἀπό. Συνών. τῆ πορεύομαι εἶναι τὸ πε-ριπατῶ, περιπάτους (ἢ πορείαν) ποιοῦμαι.

Πορθέω-ῶ (=λεηλατῶ, ἐρημώνω, καταστρέφω), πρτ. ἐπόρθουν, μέλ. πορθήσω, ἄορ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα ἢ πορθήσας ἔχω, ὑπερσ. πορθήσας εἶχον. Παθ. πορθοῦμαι, πρτ. ἐπορθούμην καὶ πρκ. πεπόρθημαι (=ἐχάθηκα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [πόρθησις, πόρθημα, πορθητής (ἐξ οὗ πορθητικός καὶ πορθητήριος), πορθήτωρ], ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμ. [πορθ- (πρβλ. **πέρθω** ποιητ.), ἐξ οὗ πορθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ -ε-) :] πορθ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ : **ἐκπορθῶ**. Συνών. : **δηρώ-ῶ**, **ἐρημώ-ῶ**, **λεηλατῶ**, **ἀπόλλυμι**, ἄγω καὶ φέρω.

Πορίζω (=ἀνοίγω τὸν δρόμον, ἐφευρίσκω, προμηθεύω, δίδω), πρτ. ἐπόριζον, μέλ. ποριῶ, ἄορ. ἐπόρισα, πρκ. πεπόρικα ἢ πορίσας ἔχω, ὑπερσ. πορίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, πρτ. ἐπορίζομην, μέσ. μέλ. ποριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐποριοῦμην, παθ. μέλ. πορισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπορίσθην, πρκ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσθην. Ῥημ. [πόρισμα, πορισμός], ποριστής (ἐξ οὗ ποριστικός), [ποριστός, ποριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ **πόρος** (δρα πορεύω σημ.) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω) **-ίζω** ὀδοντοφονολήτων (πρβλ. **ἐλπίζω** σημ.) ὄθεν ἀναλογικόν θέμα πορῖδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ

ῥημ. ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐκ. πρὸς, δὺν κλ. Τὸ ἐκπορίζω = ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, προηθεύω. Ἄντι τοῦ πορίζω λέγεται καὶ : ποριότης εἶμι (ἢ γίγνομαι) τινος.

Πραγματεύομαι (=ἐνασχολοῦμαι εἰς τι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἐπραγματεύομην, [μέσ. μέλ. πραγματεύσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐπραγματεύσάμην, [παθ. μέλ. πραγματευθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. πεπραγματεύομαι. Ῥημ. πραγματεία, [πραγματεύμα, πραγματευτής (ἐξ οὗ πραγματευτικός), πραγματευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πρᾶγμα [ἐξ οὗ καὶ πραγματικός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω, βασιλεύομαι. Συνών. ἰδὲ ἐργάζομαι σημ.

Πρᾶττω ἢ **πρᾶδδω** (=κᾶμνω), πρτ. ἐπραττ(σ)ον, μέλ. πράσω, ἀόρ. ἐπράξα, πρκ. α' πέπραχα (μτβ.) καὶ β' πέπραγα (ἀμτβ.), ὑπερσ. α' ἐπεπράγειν (μτβ.) καὶ β' ἐπεπράγειν (ἀμτβ.). Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, πρτ. ἐπραττόμην, μέσ. μέλ. πράξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπράξάμην, παθ. μέλ. πραχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπράχθην, πρκ. πέπράξομαι, ὑπερσ. ἐπεπράξομαι καὶ -πεπραγμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. πεπράξομαι καὶ -πεπραγμένος ἔσομαι. Ῥημ. πράξις, πρᾶγμα, [πρακτῆρ (ἐξ οὗ πρακτῆριος), πράκτης, ἐξ οὗ] (πρακτικός), πράκτωρ, [πρακτός, ἐξ οὗ] (ἀπρακτος, εὐ(δύσ)πρακτος), πρακτέος, πρακτέον.

Σημ. 1. Θέμ. πρᾶγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-:πρᾶγ-j-ω=) **πράττω** ἢ **πράδδω**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων, εἶχει δὲ τὸ θεμ. φωνήεν ᾠ φύσει μικρὸν (ὄρα εισαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Τὸ **πράττω**, ὅταν συνεκφέρηται μετὰ τῶν ἐπιρο. εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄμεινον, χειρόν κλ. εἶναι διαθ. οὐδετ.: εὖ (καλῶς) **πράττω** (=εὐτυχῶ), κακῶς **πράττω** (=δυστυχῶ) κλ. Τὸ εὖ **πράττω** διαφέρει τοῦ τοῦ εὐτυχῶ, καθ' ὅσον τὸ μὲν εὖ **πράττειν** (=ἡ εὐπραγία) γεννᾶται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑποκειμένου, τὸ δ' εὐτυχεῖν (=ἡ εὐτυχία) ἐκ τῆς τύχης ἢ αὐτῆ δὲ διαφορᾷ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦ κακῶς **πράττειν** καὶ **δυστυχεῖν**. Τὸ **πράττω** συντιθέμενον μετὰ τοῦ εὖ γίγνεται εὐπραγῶ, οὗ ἀντίθετον δυσπραγῶ. Συνώνυμα τῷ **πράττω** ἰδὲ ποιῶ σημ. 4.

Πραῦνω (μτβ.=καταπραῦνω, ἡμερώνω), πρτ. ἐπραῦνον, μέλ. πραῦνῶ, ἀόρ. ἐπράυνα, πρκ. πραῦνας ἔχω, ὑπερσ. πραῦνας εἶχον. Παθ. πραῦνομαι, [πρτ. ἐπραῦνόμην, παθ. μέλ. πραῦνθήσομαι], παθ. ἐπραῦνθην, [πρκ. πεπραῦμαι μτγν.]. Ῥημ. [πράυνοις, πραῦντής (ἐξ οὗ πραῦντικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πρᾶυς (Ἰων. πρῆυς καὶ Ἄττ. πρᾶος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμῦν-j-ω=ἀμῦ'νω=ἀμῦ'νω· ὅθεν θέμ. ἀναλ. πρᾶυν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ Ἄντι τοῦ πρᾶῦνω (μτβ.) λέγεται καί: **πρᾶον καθίστημι** τινα, **πρᾶον** ποιῶ ἢ **παραδικεῖν** αὐτό. Ὡς ἀμτβ. δέ: **πρᾶός εἰμι** (ἢ γίγνομαι), **πρᾶότητι** χρώμαι καὶ **πρᾶός** ἔχω πρὸς τι. Συνώνυμα : ἡμερόω, τιθαδεύω.

Πρέπω (=διαπρέπω, διακρίνομαι, εἶμαι κατάλληλος πρὸς τι,

ἀρμόζω), πρτ. ἔπρεπον, μέλ. πρέψω, ἀόρ. ἔπρεψα, πρτ. πρέψας ἔχω, ὑπερσ. πρέψας εἶχον. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθ. ἀπροσώπως : ἐνεστ. πρέπει (=ἀξίζει, ἀρμόζει) ἢ πρέπον ἐστί, πρτ. ἔπρεπε ἢ πρέπον ἦν, μέλ. πρέψει ἢ πρέπον ἐσται, ἀόρ. ἔπρεψε. Ρημ. εὐ-πρεπής, μεγαλο-πρεπής, [πρεπτός], πρεπώδης (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. πρέπος), πρεπόντως.

Σημ. Θέμ. [περ- (τοῦ περάω) =πρε-] προ-π-. Συνών : διαλάυπω, ἀριόττω, ὑπέροχος εἶμι, ἀρμόττω (ἀρμόζω)· καὶ ἀπόσ. : ἀρμόττει (ἀρμόζει), προδύκει.

Προεδρεύω (=1) εἶμαι πρεσβύτερος, πρωτεύω· 2) στέλλομαι πρεσβευτής, ἄρχω, κυβερνῶ, τιμῶ, πρτ. ἐπρέσβευον, μέλ. πρεσβεύσω, ἀόρ. ἐπρέσβευσα, πρτ. πεπρέσβευκα, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (=διὰ πρέσβων διαπραγματεύομαι, στέλλω πρέσβεις) καὶ παθ. πρεσβεύομαι (=τιμῶμαι καὶ πέμπομαι πρεσβευτής), πρτ. ἐπρεσβευόμην, μέσ. μέλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπρεσβευσάμην, πρτ. πεπρέσβευμαι, τὰ δ' ἄλλα περιφρ. Ῥημ. πρεσβεία, πρέσβευσις, [πρέσβευμα], πρεσβευτής [ἐξ οὗ πρεσβευτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πρέσβυς κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἀποπροεδρεύω (=ἐκδέτω ὡς πρεσβευτής), παροπροεδρεύω (=ἐκτελεῶ παρὰ νόμῳ, δολίως τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας), ἀνυπροεδρεύω (=εἶμαι ἀπεσταλμένος μετ' ἄλλων πρεσβευτής) καὶ (ἀποθ. καὶ κατὰ πρτ. μόνον ἀπαντῶντα) ἀντιπροεδρεύομαι καὶ διαπροεδρεύομαι (=ἀμοιβαίως στέλλω πρέσβεις). Ἀντὶ τοῦ μέσ. προεδρεύομαι λέγεται καὶ : προέδεις [ἢ πρεσβείας] πέμπω καὶ προεδείαν ἀποστέλλω.

Προῖ'ω (=πριονίζω), πρτ. -ἔπριον, [μέλ. πρίσω], ἀόρ. ἔπρισα, πρτ. πρίσας ἔχω [καὶ πέπρικα μτγν.], ὑπερσ. πρίσας εἶχον. Παθ. [πρίομαι, παθ. μέλ. πρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπρίσθην], πρτ. -πέπρισμαι (δια-). Ῥημ. [πρίσις, πρίσμα, πρισμός, πρίων, πρίστης ἢ πριστήρ, πριστός].

Σημ. Θέμ. προῖ- καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολ. ῥ., ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρ τοῦ θέμ. ἦτο δ) : προῖδ (πρὸ τῶν ἀπὸ υ, τ, θ ἀρχομένων δλικῶν καταλήξεων· πρβλ. καὶ κλείω σημ.).

Προεδρεύω (ἀμτβ.=εἶμαι πρόεδρος) καὶ μέλ. προεδρεύσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : πρόεδρος εἶμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ προέδρος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἔξομαι), ἐξ οὗ καὶ προεδρία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω. Λέγεται δὲ καὶ : προεδρία ἔσται μοι καὶ προεδρίας τιμῶμαι. Ὡς μτβ. δὲ εἶναι τό : προεδρίαν δίδωμι τι.

Προηγορέω-ῶ (=εἶμαι προήγορος, συνήγορός τις ἐν δικαστηρίῳ, συνηγορῶ ὑπὲρ τινος) καὶ πρτ. προηγόρουν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : προήγορός εἶμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ προήγορος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ

ἀγορεύω), [ἐξ οὗ καὶ προηγορία] σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Συντάσσεται δὲ δοτική: προηγορῶ τινι.

Προθυμέομαι-οὔμαι (=εἶμαι πρόθυμος) ἀποθ. παθ., πρτ. προθυμούμην, μέσ. μέλ. προθυμήσομαι καὶ σπν. παθ. μέλ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. προθυμηθήην, πρκ. πρόθυμος γέγονα καὶ ὑπερσ. πρόθυμος ἐγεγόνειν κλ. Ῥημ. προθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόθυμος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ ἐπίτασιν δηλοῦσης καὶ θυμός), ἐξ οὗ καὶ προθυμία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς δύν: **δυσπροθυοῦμαι** (=δεικνύω τὴν αὐτὴν προθυμίαν) εἶναι δὲ κατὰ τὴν σημ. ἐνεργ. μετβ. Ἄντι τοῦ προθυοῦμαι λέγεται καὶ: **πρόθυμός εἰμι πρὸς τι, ἐπί τι, εἰς τι, πρόθυμον ἐμάντον παρέχομαι, προθυμίαν ἔχω ἢ παρέχομαι καὶ προθύμως ἔχω** ὡς παθ. δὲ εἶναι τό: προθυμία γίγνεται.

Προξενέω-ω (=εἶμαι πρόξενος, ἀντιπρόσωπος, προστατεύω, γίγνομαι ἀτίς τινος), πρτ. προξένουν καὶ ἀόρ. προξένησα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. περιφράσεων. Ῥημ. [προξενήσις, προξενητής (θηλ. προξενήτρια) (ἐξ οὗ προξενητικός)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόξενος, ἐξ οὗ καὶ προξενία, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἄντι τοῦ προξενῶ λέγεται καὶ: **πρόξενός εἰμι καὶ: πρόξενον ποιοῦμαι τινα** (ὅπερ ἐγίνετο πρὸς τιμὴν τῶν δι' εὐεργεσίαν διακριθέντων ξένων).

Προοιμιάζομαι (=κάμνω προοίμιον, προλογίζω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ἐπροοιμιάζομην, μέσ. μέλ. προοιμιάζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπροοιμισάμην, [πρκ. πεπροοιμιάζσμαι μετγν.]. Ῥημ. [προοιμισαστέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ προοίμιον, ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ τοῦ ποιητ **οἶμος** (=ὀδός) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (αδ-γ-ω =) **-αζω** ὀδοντοφονολ. ὄθεν θ. ἀναλογ. προοιμιᾶδ-. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ καὶ: ἐμπεδῶ, ἐμποδῶ, ἐνεχυράζω). Ἄντι τοῦ προοιμιάζομαι εὐρητὰ παρὰ ποιητ. καὶ μετγν. καὶ ῥοοιμιάζομαι (πρβλ. προοίμιον-ῥοοίμιον). Τὸ ἐνεργ. προοιμιάζω μεταγενέστερον. Συνών. : (προκατ-) ἄρχομαι.

Προπηλακίζω (=ρίπτω κατὰ τινος πηλόν, λάσπην, ῥίπτω τινὰ ἐντὸς πηλοῦ· καὶ μετγ. =μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω), πρτ. προπηλάκιζον, μέλ. προπηλακίω, ἀόρ. προπηλακίσα, πρκ. προπηλακίσας ἔχω, ὑπερσ. προπηλακίσας εἶχον. Παθ. προπηλακίζομαι, ποτ. προπηλακισθῆναι, παθ. μέλ. προπηλακισθήσομαι, παθ. ἀόρ. προπηλακισθῆναι καὶ πρκ. προπεπηλάκισμαι. Ῥημ. προπηλάκισις, πρόπηλακισμός, προπηλακιστικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸ καὶ τοῦ ἐν χρήσει παρὰ μεταγενετέροις **πηλακίζω**, ὅπερ ἐκ τοῦ πηλαξ-ακος (ὅπερ ἐκ τοῦ πηλός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔρις (ἐριδ-γ-ω =) ἐρίζω. Συνών. ἰδὲ λοιδορῶ σημ. 2.

Προσδοκάω-ῶ (ἀμτβ. =περιμένω, ἐλπίζω), πρτ. προσεδόκων,

μέλ. προσδοκῆσω, ἀόρ. προσεδόκησα, πρκ. προσδοκήσας ἔχω, ὑπερσ. προσδοκήσας εἶχον. Παθ. προσδοκῶμαι, πρτ. προσδοκώμην, καὶ παθ. ἀόρ. προσεδοκήθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. ῥημάτων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. προσδόκημα, [πρυσδοκητός, ἐξ οὗ] (ἀπροσδόκητος), προσδοκητέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ δέχομαι (θέμ. δεκ-, δοκ-), ἐξ ὧν καὶ προσδοκία καὶ προσδόκιμος· γίνονται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν, ἀνευ δηλ. μεσολαβήσεως συνθ. ὀνόματος Διάφορον τοῦ προσδοκάω εἶναι τὸ προσδοκέω-ῶ (=φαίνομαι, νομίζομαι προσέτι).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. προσδοκάω-ῶ λέγεται καὶ: προσδοκίαν ἔχω· ὡς μτβ. δὲ εἶναι τό: προσδοκίαν παρέχω τινί, προσδοκίαν ἐμποιῶ (ἢ ἐμβάλλω)· καὶ ὡς παθ. προσδοκία ἐστί, προσδόκιμός εἰμι. Συνών.: προσδέχομαι, καταδοκέω-ῶ, ἐλπίζω.

Προσεδρεύω (τινὶ=κάθημαι πλησίον τινός, παρὰμονεύω), πρτ. προσήδρευον, μέλ. προσεδρεύω, ἀόρ. προσήδρευσα, πρκ. προσεδρεύσας ἔχω, ὑπερσ. προσεδρεύσας εἶχον. Ῥημ. προσεδρεῖα (=προσεδρεῖα), [προσεδρευτικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. προέδρος, ἐξ οὗ καὶ προεδρία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω.

Προσῆκει· ἰδὲ ἥκω.

Προσῆλω-ῶ (=καρφώνω) καὶ παθ. πρκ. προσήλωμαι, πάντα δὲ τῶν ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν., ἕτινα πκρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [προσῆλωσις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ἠλώω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἠλος (=καρφίον). Συνών.: πῆγνυμι, ὄτερεῶ, [γομφῶ, προσπαδάλαλεύω].

Προσκυνέω ῶ (κυρ=προσπίπτω μὲχρι τοῦ ἐδάφους τιμῶ τὸν θεόν), πρτ. προσκύνουν, μέλ. προσκυνήσω, ἀόρ. προσκύνησα [καὶ προσέκυσσά ποιητ.], πρκ. προσκυνήσας ἔχω, ὑπερσ. προσκυνήσας εἶχον καὶ Παθ. προσκυνούμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν.· ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [προσκύνησις, προσκύνημα, προσκυνητής (ἐξ οὗ προσκυνητήριον καὶ προσκυνητικός), προσκυνητός, προσκυνητέος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ (τοῦ ποιητ. καὶ μτγν.) κυνέω-ῶ. (=φιλῶ), ὅπερ ἐκ θέμ. κυ- προσλήψαι τοῦ προσφ.-νε : κυ-νε· (ὄρα εἰσαγ. § 13). Συνών.: λατρεύω, θεραπεύω, τιμῶ, δέβομαι, [χαιρετίω].

Προφασίζομαι (=προβάλλω πρόσφασιν, πλαστὴν αἰτίαν πρὸς ἀθώωσίν μου, δικαιολογοῦμαι ψευδῶς), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτβ. σημ.· πρτ. προφασίζομην, μέσ. μέλ. προφασιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. προφασισάμην καὶ παθ. ἀόρ. προφασίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. ἀπροφασιστος, εὐπροφασιστος, [προφασιστικός, προφασιστέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ **πρόφαδις**, ὅπερ ἐκ τῆς **πρὸ** καὶ τοῦ **φηνί** (πρβλ. **ἀπόφαδις**, **κατάφαδις**)· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὰ εἰς (-ιδ-]-ω=) -ίξω ὄδοντοφωνόλ. ὄδν θέμ. ἀναλογ. **προφασίδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πληγ. τοῦ ἔνεστ καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Ἀντὶ τοῦ **προφασίζομαι** λέγεται καὶ : **πρόφασιν ἔχω** (ἢ **λαμβάνω**), **πρόφασις ἔσθι μοι**, **πρόφασιν ποιοῦμαι**. Ὡς μτβ. δέ : **πρόφασιν ἔχω** (=παρέχω) **τινί**. Συνώνυμα : **δικάπτομαι**, **προϊδῶμαι**, **προβάλλομαι**, **αἰτιολογοῦμαι**, **αἰτιῶμαι**.

Πρωτεύω (ἀμτβ. =εἶμαι πρῶτος), πρτ. ἐπρώτευσον, μέλ. πρωτεύσω, ἀόρ. ἐπρώτευσα, πρκ. πρωτεύσας ἔχω, ὑπερσ. πρωτεύσας εἶχον. ῥημ. πρωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ **πρῶτος** (ἐξ οὗ καὶ **πρωτεῖον**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ **πρωτεύω** λέγεται καὶ : **πρωτός εἶμι** (ἢ **γίγνομαι**), **τὸ πρωτεῖον ἔχω** καὶ τὰ **πρῶτα φέρω**. Συν. ἰδὲ **ἀριστεύω** σημ.

Πταίω (=σκοντάπτω, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω, ἀτυχῶ), πρτ. ἔπταιον, μέλ. πταίσω, ἀόρ. ἔπταισα, πρκ. ἔπταικα ἢ πταίσας ἔχω, ὑπερσ. πταίσας εἶχον. [Παθ. πταίομαι, παθ. ἀόρ. ἐπταίσθην, πρκ. ἔπταισμαί μτγν.] ἀναπληροῦνται δὲ ἡψαθ. φωνῇ ἐκ τῆς περιφράσεως πταίσμα συμβαίνει μοι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. πταίσμα, [πταίστης, πταιστός, ἐξ οὗ] (ἀπταιστός).

Σημ. Τὸ **πταίω** παρσχηματίσθη ἐκ τοῦ **πταίω** κατ' ἀναλογίαν τοῦ **πόλεμος** **πτόλις**, **πόλις** κλ. ἀπαντῶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ποδός : **προπταίω** (=προσχωρῶ, προσκόπτω). Ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ μτγν. **πταίομαι** λέγεται παρ' Ἀπτ. **πταῖσμα** **δυμβαίνει μοι**, **πταῖσμα λαμβάνει με**. Συνώνυμα : **ἀμαρτάνω**, **ἀδικῶ**, **πληγμελῶ**, **ἀτυχῶ**, **δφάλλομαι**, **αἰτίος εἶμι**.

Πτάροννυμαι (=πταρνίζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. καὶ ἀόρ. β' ἔπταρον, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. **πταρμός** ἐπιγίγνεσθαι (μοι, σοι, οἱ κλ.). ῥημ. πταρμός

Σημ. 1. Θέμ. **πταρ-**. ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -νυ- : [πτάρ-νυ-μι μτγν.] **πτάρ-νυ-μαι**, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -]- : (πταρ-]-ω) **πταίρω** μτγν.

Σημ. 2. Παρά μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι : **πτάροννυμι** καὶ **πταίρω**, μέλ. **πταρῶ** καὶ μέσ. **πταροῦμαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐπταράμην** καὶ παθ. ἀόρ. β' **ἐπτάρονν**.

Πτερόω ὦ (=ἐφοδιάζω μὲ πτερά, κάμνω πτερωτόν, θαρρύνω· καὶ μτφρ. =παρσκευέζω πλοῖον ἰστίοις καὶ ἑρετμοῖς) καὶ ἀόρ. -ἐπτέρωσα. Παθ. **πτεροῦμαι**, πρτ. ἐπτερούμην, παθ. μέλ. **πτερωθήσομαι**, παθ. ἀόρ. ἐπτερώθην, πρκ. ἐπτέρωμαι. ῥημ. [πτέρωσις], πτέρωμα, [πτερωτής (ἐξ οὗ πτερωτικός)], πτερωτός (ἐξ οὗ ἀπτερωτός).

Σημ. Ἐκ τοῦ **πτερόν**, ὅπερ ἐκ τοῦ **πέτομαι** Συνών. : **θαρδύνω**, (**παρ**)**θαρρύνω**, **δια(παρ)κελεύομαι**.

Πτιθδω (ἀμτβ. =ὕπὸ φόβου ζαρώνω, φοβοῦμαι· καὶ μτβ. =ἐκ-

φοβῶ, τρομάζω), πρτ.-ἐπιτησον, [μέλ. πτήζω μτγν.], ἀόρ. ἐπιτηξα, πρκ. ἐπιτηχα, [ὑπερσ. καὶ Παθ. πτήσσομαι μτγν.], οἱ μτγν. ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [πτήζεις].

Σημ. Θέμ. πτακ- (πρβλ ποιητ. β' ἀόρ. ἔ-πτακ-ον), ἐξ οὗ πτακ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (πηκ-j- =) πτιυδ-. Ἐκ τοῦ θέμ. πτακ- κατὰ τροπὴν προέκυψε τὸ πτωκ- (πρβλ. ὀήγνυμι-ἔρρωγα), ἐξ οὗ τὸ ποιητ. (πτῶκ j-ω =) πτώδω, πτωχός (=ζαρωμένος ὑπὸ φόβου, συνεσταλμένος, ἐπαίτης) (ἐξ οὗ πτωχεύω, ἐξ οὗ πτωχεῖα, πτώξ=λαγώς ὡς δειλός). Συνών.: τῷ ἀμτβ. πτιυδῶ εἶναι τὰ: φοβοῦμαι, δέδοικα, ὀρρωδέω, τρέω· τῷ δὲ μτβ. τὰ: φόβω, φόβον ἐμποιῶ.

-Πτύσσω (=διπλώνω), παρ' Ἄττ. πεζ. ἀείποτε συνθ.: ἀνα-πτύσσω (=ξεδιπλώνω), [πρτ. ἔπτυσσον, μέλ. πτύζω μτγν.], ἀόρ. -ἐπτύξα, πρκ. -πτύξας ἔχω, ὑπερσ. -πτύξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. -πτύσσομαι, [πρτ. ἐπτυσσόμεν, μέσ. μέλ. πτύζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπτύξαι μτγν], παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐπτύχθην, πρκ. (π)ἔ-πτύγμαι. Ῥημ. [πτύξεις, πτυχή (ἐξ οὗ πτύχιον), πτύξ-,χός, πτύγμα, πτυκτός].

Σημ. Θέμ. [ἀρχ. πικ- (πρβλ. πικ-νός), ἐξ οὗ κατὰ μετασχηματισμὸν πτακ- (πρβλ. πόλις-πτόλις, πόλεμος πτόλεμος, παῖω-πταῖω), καὶ (κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ)] πτυχ-. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ. τὸ προσφ. -j-: (πικ-j-ω ἢ πτυχ-j-ω =) πτύδω, (ἐπτικ-j-ον ἢ ἐπτυχ-j-ον =) ἔπτυδον. Ἄπαντ' ἀδ. σύνθ. καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ περί: περιπτύδω (=περιβάλλω), διαπτύδομαι (=ἐκτυλίσσομαι, ἐξηγοῦμαι). Συνών.: ἀνεπίδ(τε)ω, ἀναλύω (-ομαι), διαδαφέω-δ.

Πτύω, πρτ. ἔπτυσ, μέλ. πτύσω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. πτύσομαι, ἀόρ. ἐπτύσα, πρκ. πτύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἔπτυχα]. Παθ. πτύομαι, πρτ. ἐπτύομην, παθ. μέλ. πτυσθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐπτύσθην καὶ β' ἐπτύην, πρκ. ἐπτύσμαι. Ῥημ. [πτύσις, πτύσμα, πτυσμός, πτύαλον (ἐξ οὗ πτυαλώδης)], κατάπτυστος.

Σημ. Θέμ. πτυ- καὶ (πρὸ τῶν ἀπὸ δ, υ, τ, θ) πτυδ-. Τὸ ῥ. φυλάττει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτήρα υ βραχύν (ἴσα εἰσαγ. § 7, σημ.) ἄπαντ' ἀδ. καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διὰ, κατά.

Πυνθάνομαι (=μυθάνω ἐξ ἀκοῆς, πληροφοροῦμαι, ἐρωτῶ καὶ μάθω, ἐρωτῶ, μυθάνω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ. πρτ. ἐπυνθάνομην, μέσ. μέλ. πεύσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπυνθόμην, πρκ. ἐπυνθίμαι, ὑπερσ. ἐπεπύομην. Ῥημ. πύσις (=ἐρώτησις, πληροφορία), [πύσις πεύσμα, πειθήν, πειστής (ἐξ οὗ πειστικός καὶ πειστήριος), πειστής, πυστός, ἐξ οὗ] (ἄπυστος, ἔκπυστος), πειστήειον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. πυνθ- (ἐξ οὗ ὁ μέλ. πυνθ-σ-ομαι=πεύσ-σ-ομαι = πεύσομαι) καὶ ἀσθ. πυνθ-, ἐξ οὗ ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος ν: πυν-ν-θ-αν-ομαι, ἐπυν-ν-θ-αν-όμην) καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ῥ. ἄπαντ' ἀδ. καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, διὰ

καὶ πρῶ. Ὡς παθητικὸν τοῦ πυνθάνομαι εἶναι τό: πύστις ἐστὶ καὶ ἔκ-
πύστος γίγνομαι.

Σημ. 2. Τὸ πυνθάνομαι συντάσσεται μετὰ γενικῆς μὲν, ὅτι ἐπικρατῆ
ἢ ἔννοια τοῦ ἔ ρ ω τ ἄ ν, μετ' αἰτιατ. δέ, ὅταν ἐπικρατῆ ἢ ἔννοια τοῦ
μ α ν θ ἄ ν ε ι ν.

Πωλέω-ῶ καὶ **ἀποδίδομαι**, πρτ. ἐπώλουν καὶ ἀπεδιδόμην,
μέλ. πώλησω καὶ ἀποδώσομαι, μέσ. ἄρ. β' ὡς ἐνεργ. ἀπεδόμην
[καὶ ἐπώλησα μτγν.], πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πω-
λοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, πρτ. ἐπωλούμην, μετ' ὄλ. μ. πεπράσομαι,
παθ. ἄρ. ἐπώληθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην.
Ῥημ. πώλησις, πώλημα, πωλητῆς (ἐξ οὗ πωλητήριον καὶ πωλητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἔλλιπτ. (δρα εἰσαγ. § 17.) ἔχει δὲ θέμ. 1) [ἀρχ.
πελ- (πρβλ. πέλ-ω, πέλ-ομαι=κινούμαι), ἐξ οὗ πωλ- (πρβλ. πόλ-ος, πολ-
έω), ἐξ οὗ πωλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:] **πωλε-** 2) **δο-** (δρα
δίδωμι σημ.) καὶ 3) **πρα-** (δρα **πι-πρά-σκ-ω** σημ.). Τὸ **ἀποδίδομαι**
ἐν γένει μὲν σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ πωλῶ' ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, καθ'
ὅσον τὸ μὲν πωλῶ=ἐκτίθημί τι εἰς πώλησιν καὶ ἀναμείνω ἀγοραστῆν' τὸ
δὲ ἀποδίδομαι=δίδω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστῆν καὶ λαμβάνω τὴν τι-
μὴν αὐτοῦ, δηλ. ξεπουλῶ. Ἀντιθ. τῷ πωλῶ εἶναι τὸ ὀνοῦμαι.

P

Ῥαθυμέω-ῶ (ἀμτθ.=εἶμαι ῥάθυμος, ἀμελής, ἀμελῶ, φυγο-
ποινῶ), πρτ. ἔρραθύμουν, μέλ. -ῥαθυμήσω, ἄρ. ἔρραθύμωσα, πρκ.
ἔρραθύμηκα, ὑπερσ. -ῥαθυμήσας εἶχον [καὶ ἔρραθυμήκειν μτγν.]
καὶ παθ. πρκ. τὰ κατερραθυμημένα (=τὰ ἐξ ὀνηρίας καὶ ἀμελείας
ἀπολεσθέντα), τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῶν περιφρ. ἢ τῶν
συνωνύμων. Ῥημ. [ῥαθυμητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ ῥάθυμος [ὅπερ ἐκ τοῦ αἰολ. ἔ-
πιρο. (ῥάι=) ῥᾶ (=ῥάδιον) καὶ θυμός], ἐξ οὗ καὶ ῥαθυμία· σχηματίζε-
ται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατῶ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ.
μετὰ τῶν προθ. κατὰ καὶ ἀπό: **καταρραθυμῶ** καὶ **ἀπορραθυμῶ** (=
ὄλωσ ῥαθυμῶ καὶ γάνω ἐκ ῥαθυμίας). Ἀντι τοῦ ῥαθυμῶ λέγεται καὶ ῥά-
θυμός **εἶμι** ἢ ῥαθύμως ἔχω· ὡς μτθ. δὲ εἶναι τό: ῥαθυμίαν ἐμβάλλω
(τινί), ῥαδῶνην (παρασκέυάζω, ποιῶ, παρέχω) δίδωμι.

Σημ. 2. Συνώνυμα: ῥαστώνεύω, ἀμελῶ (ἕπερ ἀσθενέστερον τοῦ ῥα-
θυμεῖν, ὀκνῶ. Ἀντιθ. πονέω ῶ).

Ῥαπίζω (=κτυπῶ μὲ ῥάβδον, μαστιγῶνω, κτυπῶ τινα εἰς τὸ
πρόσωπον μὲ ἀνοικτῆν παλάμην, κοιν. δίδω μπάτσον), μόνον ὁ ἄρ.
ἔρραπίσα καὶ ὁ παθ. ἄρ. ἔρραπίσθην, πάντα δὲ ἄλλα ὁμαλῶς ἐκ-
φερόμενα εἶναι μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύ-
μων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ῥάπισμα, ῥαπισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥαπίς, -ίδος (=ῥάβδος). Θέμ ῥαπίδ', ἐξ οὗ προσλήψει
τοῦ προσφῆμ. -j- (: ῥαπίδ-j-ω=) ῥαπίζω, καθ' ὃ καὶ πάντα τὰ εἰς -ίζω

τῆ μὴ ἐξ ὀδοτοφονολήτων θεμάτων (πρβλ καὶ ἐλαπίζω σημ.). Συνώνυμα καὶ περιφρ.: **μαστιγῶ**, **τῆ μάστιγι τύπτω τινά**, **κατὰ κόρρης παῖω**, **ἐπὶ κόρρης πατάσσω**, [**κολαφίζω**, **κόνδυλον ἐντριβῶ**].

Ῥάπτω, πρτ. ἔρραπτον, μέλ. ῥάπω, ἀόρ. ἔρραπα, πρκ. ἔρραφα, ὑπερσ. ἐρράφειν. Παθ. καὶ μέσ. ῥάπτομαι, πρτ. ἔρραπτόμην, παθ. μέλ. β' ῥαφήσομαι, παθ. ἀόρ. β' -ἐρράφην, πρκ. ἔρραμμαι, ὑπερσ. ἐρράμμην. Ῥημ. [ῥάψις, ῥαφή, ῥάμμα, ῥαφίς, ῥαφεύς (ἐξ οὗ ῥαφεῖον), ῥάπτρις (ἐξ οὗ ῥάπτρια, ῥαπτικός, ῥαπτική)], ῥαπτός.

Σημ. Θέμ. (σραφ- =) **ῥαφ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- ὄρα εἰσαγ. § 10 : ῥαφ-τ- =) **ῥάπτ-** (πρβλ. **ἄπτω** σημ.). Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι διπλασιάζουσι τὸ ρ ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ ἀρχικοῦ δ τοῦ θέμ. πρὸς τὸ ρ (ἔ-σραφόν =) **ἔρραφον**, (ἔ-σραφα =) **ἔρραφα κλ.** Συνών.: **ἀκέομαι-οὔμαι**.

Ῥάσσω (=παῖω, πλήττω, τύπτων καὶ ὠθῶν καταβάλλω, κατασυντριβῶ) μόνον ὁ σύνθ. μέλ. συρράξω, ἀόρ. ἔρραῖα καὶ συνέρραῖα καὶ παθ. ἀόρ. κατερράχθην, τὰ δ' ἄλλα μ.τγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ῥάξις (ἐξ οὗ σύρραξις), ῥάξ, ῥάκος, ῥάχθην, ῥακτός].

Σημ. Θέμ. [ῤραγ- (πρβλ. λατ fra(n)go), ἐξ οὗ] **ῥαγ-**, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ -j-: (ῥαγ-j-ω =) **ῥάσσω**. Συνών.: **ῥήγνυμι**, **τύπτω**, **παῖω**, **πατάσσω**, **πλήττω**.

Ῥαψφδέω ὦ (=εἶμαι ῥαψφδός, τὰ ποιήματα ἄλλων ὡς ῥαψφδός ἀπαγγέλλω, φλυαρῶ), [πρτ. ἔρραψφδου μ.τγν.]; μέλ. ῥαψφδήσω, ἀόρ. -ἔρραψφδησα, πρκ. ἔρραψφδηκα ἢ -ῥαψφδήσας ἔχω, ὑπερσ. -ῥαψφδήσας εἶχον. Παθ. ῥαψφδοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μ.τγν. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ῥαψφδήμα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ῥαψφδός (ὄπερ ἐκ τοῦ ῥάπτω καὶ φδῆ), ἐξ οὗ καὶ ῥαψφδία καὶ ῥαψφδικός· σημαίνεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) **κρατῶ**. Ἀντὶ τοῦ ῥαψφδῶ λέγεται καὶ : **ῥαψφδός εἶμι** Συνών.: **ἀπαγγέλλω**, **λαλῶ**, **ληρῶ**, **φλυαρῶ**.

Ῥέπω (=βραδέως ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίνω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ), πρτ. ἔρρεπον, μέλ. ῥέψω, ἀόρ. ἔρρεψα, πρκ. ῥοπήν ἔσχηκα, ὑπερσ. ῥοπήν ἔσχήκειν. Ῥημ. ῥοπή ([ἐξ οὗ ῥοπικός καὶ ἀμφίρροπος, ἀμφίρρεπής, ἐπιρρεπής], ἀντίρροπος, ἰσόρροπος), ῥόπ-αλον, [ῥόπτρον].

Σημ. Θέμ. (ῤρεπ- =) **ῥεπ-**. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. Ἀντὶ τοῦ ῥέπω λέγεται καὶ ῥοπήν ἔχω καὶ παθ. ῥοπή ἔσθι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μ.τγν. ῥέπω λέγεται καὶ : **ῥοπήν ποιῶ**. Τὸ ῥέπω ἐπ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη λέγεται παρ' ἀρχαίους **ταλαντόομαι-οὔμαι**.

Ῥέω (ἀμ.τθ. ἐπὶ ὑγρῶν =τρέχω), (ῥέει =) ῥεῖς, (ῥέει =) ῥεῖ κλ., πρτ. ἔρρεον, παθ. μέλ. β' ὡς ἐνεργ. -ῥυ-ῆσ ομαι [καὶ ποιητ. καὶ μ.τγν. ῥεῦσομαι (Δωρ. ῥευσσοῦμαι καὶ ἐνεργ. ῥεῦσω)], παθ. ἀόρ-

β' ὡς ἐνεργ. ἔρρῦν καὶ σπν. ἔρρευσα, πρκ. ἔρρῦμα, ὑπερσ. ἔρρῦ-
κειν καὶ -ἔρρῦμαδος ἦν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ
σύνθ. πρτ. περιερεῖτο, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. περι-ρ-ροή γί-
γνεται. Ῥημ. ῥοῦς (ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), ῥοή (ἐπὶ θαλάσσης
καὶ αἵματος), ῥυαξ, [ῥεῦσις], ῥύσις, ῥύμη, ῥυ-θ-μὸς (ἐξ οὗ ῥυθμι-
κός, καὶ ῥυθμιζω), ῥεῦμα [ἐξ οὗ ῥευματικός καὶ ῥευματίζομαι (=πά-
σχω ἀπὸ ῥευματισμοῦ)], [(ῥεεθρον=) ῥεῖθρον (= ὁ ῥοῦς τῶν ποταμῶν,
ἐν πληθύν. τὰ κύματα αὐτῶν) ῥυτός. ἐξ οὗ] ἀπόρροτος, ἐπίρροτος,
περίρροτος, [κατάρροτος].

Σημ. Θέμ. (σρεF=) ῥεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται :
(ῥεF=) ῥέω, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ : ῥευ- (ῥεF-μα=)
ῥεῦμα. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ ῥευ- κατὰ συστολὴν προέκυψε τὸ ῥυ- (πρβλ.
ῥεῦω-ἔφωγον), ἐξ οὗ προσλήψαι τοῦ προσφύμ. ε-: ῥυ-ε-. Ὅθεν θέμ. τοῦ
ῥέω εἶναι τὰ : ῥε-. ῥευ-, ῥυ-, ῥυε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ
πολλῶν προθέσεων. Ὁ θέμ. χαρακτηρ ε συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε
ἢ εἰ εἰς εἰ (ῥοα καὶ νέω, πλέω).

Ῥήγνυμι [καὶ μτγν. ῥηγνύω] (=συντρίβω, ξεσχιζω), πρτ.
ἔρρηγγυν καὶ -ἔρρηγγυνον, μέλ. ῥήξω, ἀόρ. ἔρρηξα, πρκ. ῥήξας ἔχω
[καὶ -ἔρρηχα μτγν.], ὑπερσ. ῥήξας εἶχον [καὶ -ἔρρηγειν μτγν.]. Μέσ.
καὶ παθ. ῥήγνυμαι, πρτ. ἔρρηγγύμην, [μέσ. μέλ. ῥήξομαι ποιητ.],
μέσ. ἀόρ. -ἔρρηξάμην, [παθ. μέλ. β' ῥαγήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ.
β' ἔρράγην, [πρκ. ἔρρηγμα μτγν. καὶ] ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. καὶ
παθ. -ἔρρωγα (=εἶμι ξεσχισμένος), ὑπερσ. -ἔρρωγειν. Ῥημ.
[ῥήξις], ῥήγμα, [ῥηκτής (ἐξ οὗ ῥηκτικός), ῥηκτός, ῥάγος, ῥαγός, ῥα-
γμός, ῥάξ, ἐξ οὗ] (ἀπορρώξ), [ῥωγός, ῥωγή, ῥωγμή], ῥάκος, ῥάχις,
ῥαχία.

Σημ. Θέμ. [ῤραγ (πρβλ. λατ. tra(n)go ἐξ οὗ] ῥαγ- καὶ (κατ' ἔκτα-
σιν) ῥηγ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν ῥωγ-, κατὰ πρόσληψιν δὲ τοῦ προσ-
φύμ. -νυ- : ῥηγ-νυ- ὅθεν θέμ. ῥαγ-, ῥηγ-, ῥωγ- καὶ ῥηγνυ-. Τὸ ῥ.
ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον, πλην τοῦ ἀορ. ἀπαντῶ-
τος καὶ ἀπλοῦ, ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ παθ. μόνος ὁ μέσ. ἀόρ. ἀπαντᾷ πάντοτε
σύνθετος, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι καὶ ἀπλοὶ καὶ σύνθετοι. Ὁ β' πρκ. ἔρρωγα
δὲν διασύνει τὸν χαρακτηρ γ (ῥοα καὶ (ἄγγυμι-) ἔραγα, (εἰκω-) εἰοικα,
(καράξω) κέκραγα, (πήγγυμι-) πέπηγα, (πλήττω-) πέπληγα κλ). Συνών.:
ῥάδω, κατάργνυμι, θραύω, κλάω-ῶ.

Ῥιγώω-ῶ (=κίσθάνομαι ῥίγος, κρυώνω), (ῥιγῶς, ῥιγῶ κλ.
ὑποτ. ῥιγῶ· εὐκτ. καὶ προστ. ἔλλειπει· ἀπαρεμ. ῥιγῶν μτγ. ῥιγῶν,
-ῶντος), [πρτ. ἔρριγων μτγν.], μέλ. ῥιγῶσω, ἀόρ. ἔρριγωσα, ῥιγῶ-
σας ἔχω [καὶ πρκ. ἔρριγωκα μτγν.], ὑπερσ. ῥιγῶσας εἶχον [καὶ ἔρρι-
γῶκειν μτγν.]. Ῥημ. [ῥιγῶσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥίγος (πρβλ. λατ. rigor). Ἐκ τῶν εἰς -ῶω-ῶ μόνον τὸ
ῥιγῶω-ῶ ἔχει ἐν τῇ συναιρεσει φ καὶ ω ἀντὶ οἰ καὶ ου, καθ' ὅσον τὸ ῥ.
ἀρχαιότερον εἶχε θέμα λήγον εἰς εἰς -ω: ῥιγῶω-ῶ (πρβλ. καὶ Ὀμηρ.

ἰδρῶω, ἰδρῶοντα, ἰδρῶουδα καὶ τὰ ἐν ἐπιγρ. στεφανώετω, δαμι-
-ῶντες).

Ῥίπτω καὶ **ὀιπτέω-ῶ**, πρτ. ἔρριπτον καὶ ἔρριπτον, μέλ.
ὀίψω, ἄορ. ἔρριψα, πρκ. ἔρριφα. Παθ. ὀίπτομαι καὶ ὀιπτοῦμαι,
[πρτ. ἔρριπτόμην, παθ. μέλ. α' ῥιφθήσομαι καὶ β' ῥιφήσομαι μτγν.],
παθ. ἄορ. α' ἔρριφθην, καὶ β' ἔρριφην, πρκ. ἔρριμμαί, [ὑπερσ.
ἔρριμμην καὶ μετ' ὄλ. μ. ἔρριφομαι μτγν.]. Ῥημ. ὀίψις, [ῥιπή,
ῥίμμα, ῥιπίς, ῥιπτὸς καὶ ῥιπτάζω (θαμιστ.=ῥίπτω τῆδε κάκεισε)].

Σημ. 1. Θέμ. ὀιπ- ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -τ- καὶ -ε-): ὀιπ-τ-
καὶ ὀιπ-ε-. Τὸ ὀ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, διὰ
κλ., ἔχει δὲ τὸ θεμ. φωνῆσεν ἰ μακρὸν δρα εἰσαγ. § 10 σημ.

Σημ. 2. Τὸ ὀίπτω διαφέρει τοῦ ὀιπτῶ, διότι τὸ μὲν ὀίπτω σημαίνει
ἀπλῶς ὀίπτω, τὸ δὲ ὀιπτῶ=ὀίπτω μετὰ σφοδρότητος.

Σημ. 3. Συνών. τῷ ὀίπτω εἶναι τὸ βάλλω καὶ ἴνυμι (περὶ τῆς δια-
φορᾶς δ' αὐτῶν ἰδὲ βάλλω σημ. 3).

Ῥοφέω-ῶ (=ῥοφῶ, καταπίνω), πρτ. ἔρροφουν, μέλ. ῥοφήσω
καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. ῥοφήσομαι, ἄορ. -ἔρροφισα, πρκ. ῥοφήσας ἔχω,
ὑπερσ. -ῥοφήσας εἶχον [καὶ παθ. ἄορ. ἔρροφήθην μτγν.], πάντα δὲ
τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ῥόφησις, ῥόφημα
(ἐξ οὗ ῥοφημάτιον), ῥοφητός, (ἐξ οὗ ῥοφητικός) μτγν.].

Σημ. Θέμ. (δροφῶ=) ῥοφῶ, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-: ῥοφῶ-ε-.
Συνώνυμα: ἀναπίνω, ἐκ(κατα)πίνω, [ἐκκυύζω, ἐκκυζάω, ἐκκυζέω].

Ῥυθμίζω (=εἰς ῥυθμόν, ἰσομετρίαν φέρω τι, κακονίζω), πρτ.
ἔρρυθμιζον, μέλ. ῥυθμίσω, ἄορ. ἔρρυθμίψα, πρκ. ῥυθμίσας ἔχω,
ὑπερσ. ῥυθμίσας εἶχον. Παθ. πρτ. -ἔρρυθμιζόμην καὶ παθ. ἄορ.
-ἔρρυθμίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ
μτγν. Ῥημ. [ῥυθμιστής (ἐξ οὗ ῥυθμιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥυθμὸς [(Ἰων. ῥυθμός, ὄπαρ ἐκ τοῦ ῥέω), ἐξ οὗ καὶ
ῥυθμικός] κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-]-ω=) -ίζω ὀδοντοφων. : ἐλλίψις-
ἐλλίπω, καθ' ὃ καὶ νομος- νομιζώ κλ. κλ.

[**Ῥώννυμι** καὶ **ὀώννύω**] (=ἐνδυναμώνω), [πρτ. ἔρρώννυν,
μέλ. ῥῶσω μτγν.], ἄορ. -ἔρρωσα, πρκ. -ῥῶσας ἔχω, ὑπερσ. -ῥῶσας
εἶχον. Παθ. [ῥώννυμαι, πρτ. ἔρρωννύμην, παθ. μέλ. ῥωσθήσομαι],
παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἔρρωσθην, πρκ. ἔρρωμαι, ὑπερσ. ἔρρώμην,
οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ.
ῥῶμη (ἐξ οὗ ῥωμαλέος), [ῥῶσις (ἐξ οὗ ἐπίρρωσις, ἀνάρρωσις)], ἄρ-
ρωστος (ἐξ οὗ ἄρρωστία καὶ ἄρρωστῶ), εὐρωστος (ἐξ οὗ εὐρωστία καὶ
εὐρωστῶ).

Σημ. Θέμ. ῥῶθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ : ῥῶθ-νυ-μι=)
ῥώννυμι. Ὁ ἔνεστ. ῥώννυμι καὶ ῥωννύω δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. πεζ.
Ἡ ἔνεστ. ῥῶθ- ἀπαντᾷ ὡς ἴσπερ σύνθετον ὡς δ' ἄλλοι χρόνοι καὶ ἀπλοὶ καὶ

σύνθετοι. Ἐντὶ τοῦ ῥώννυμι ἢ ῥωννύω ἐλέγετο παρ' Ἀττ. ῥώμν-
 ἔμποιδ, ῥώμν παρέχω καὶ ῥώμν ἐμβάλλω ὡς ἀμτβ. δέ: ῥώμν-
 ἔχω. Ὁ πρκ. ἔρρωμαι ἰσοδυναμεῖ καὶ τῷ ἔνεστ. = εἶμαι δυνατός, ὑγιαί-
 νω' ὄθεν καὶ ἡ προστ. ἔρρωδο = ἐγίαινε. Ἡ μτγ. τοῦ πρκ. ἔρρωμένος
 ἔχει ἐν χρήσει καὶ μονολεκτικούς παραθετικούς τύπους: ἔρρωμενότερος,
 ἔρρωμενέστατος (ὄρα ἄσμενος καὶ (χαρίζομαι-) κεχαρισμένος).

Σ

Σαλπίζω (= ἡχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος), [πρτ. ἐσάλπιζον, μέλ.
 σαλπίζω καὶ σαλπίσω καὶ σαλπιδ], ἀόρ. ἐσάλπιγξα [καὶ μτγν.
 ἐσάλπισα], πρκ. σαλπίζεας ἔχω, ὑπερσ. σαλπίζεας εἶχον. [Παθ. πρκ.
 σεσάλπιγγεται καὶ σεσάλπισται μτγν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρα-
 σιν. Ῥήμ. [σάλπισμα, σαλπισμός], σαλπικτής [ἢ σαλπιστής (ἐξ οὗ
 σαλπιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ δάλπιγξ, -ιγγος. Θέμ. δαλπιγγ- ἢ δαλπιγ-, ἐξ οὗ
 (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: σαλπύ-j-ω =) δαλπίζω (πρβλ. κλάζω σημ.).
 Τὸ ῥ. παρὰ τοῖς μτγν. σχηματίζεται καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ j-ω =)
 -ίζω ὀδοντοφονολήκτων, ἤτοι ἐκ θέμ. ἀναλογικοῦ δαλπιδ-: (ἐσάλπιδ-σα
 = ἐσάλπισσα =) ἐδάλπιδσα κλ., (σάλπιδ-μα =) δάλπιμμα κλ. Συνών. τῷ
 δαλπίζω εἶναι τὰ: δημαίνω, δημαίνω τῆ δάλπιγγι (ἢ τῷ κέρατι).

Σάττω ἢ **σάσσω** (= γερμίζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω, ὀπλίζω),
 πρτ. ἔσαιτον, μέλ. σάξω, ἀόρ. ἐσάξα καὶ ἐπέσασα, πρκ. σάξας ἔχω,
 ὑπερσ. σάξας εἶχον. Μέσ. ἀόρ. ἐσαξάμην, παθ. πρκ. σέσασμαι καὶ
 μετ' ὄλ. μ. σεσαγμένος ἔσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.
 Ῥήμ. [σάγη ἢ σαγή, σαγήνη, ἐξ οὗ] (σαγηνεύω), [σάγμα, σάγος],
 σάκος ἢ σάκος (1), [σάκτωρ, σακτός, ἐξ οὗ] (ἀσακτος).

Σημ. Θέμ. (σΓακ- ἢ σΓαγ- = δακ- ἢ δαγ- (πρβλ. λατ. sag-um), ἐξ
 οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: σάκ-j-ω ἢ σάγ-j-ω =) δάττω ἢ δάσσω.
 Συνών.: ἐτοιμάζω, συσκευάζω, ὀπλίζω, πληρῶ, πύμπλημι, πατῶ,
 πιέζω.

Σαφηνίζω (= σαφὲς καθιστῶ τι, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω), πρτ. ἔσα-
 φήνιζον, μέλ. σαφηνιῶ, ἀόρ. ἐσαφηνίσα, πρκ. σαφηνίσας ἔχω,
 ὑπερσ. σαφηνίσας εἶχον. Παθ. σαφηνίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμα-
 λῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ'
 Ἀττ. πεζ. διὰ περιφράσεων ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥήμ. [σαφηνισμός,
 σαφηνιστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. σαφηνής (Δωρ. σαφῆνης = σαφής), ἐξ οὗ καὶ σα-
 φήνεια. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν ὀδοντοφον εἰς (-ιδ j-ω =)
 -ίζω πρβλ. καὶ ἀφανίζω, εὐτρεπίζω. Ἐντὶ τοῦ σαφηνίζω λέγεται

(1) «Σάκος Ἀττικοῖ δι' ἐνὸς κ, Ἑλληνες δὲ διὰ δύο» (Θωμ. Μάγιστρος)

καί : ποιῶ (ἢ καθιότημι) τι δαφές καὶ ἀμτβ : δαφές εἶμι ἀντί δὲ τοῦ δαφηνίζομαι λέγεται καί : δαφής γίγνομαι. Συνών : ἐρμυνεύω, ἐξηγοῦμαι.

Δέννυμι [καὶ δθεννώω] (=σθῆνω, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ζηρανθῆ· καὶ μτφρ.=καθησυχάζω, καταπραΰνω), πρτ. ἐσβέννυν καὶ ἐσβέννυον, μέλ. σβέσω, ἀόρ. ἐσβεσα, πρκ. σβέσας ἔχω, ὑπερσ. σβέσας εἶχον. Παθ. -σβέννυμαι, πρτ. ἐσβεννύμην, [παθ. μέλ. σβεσθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. -σβήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐσβέσθην καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β' ὡς παθ. ἐσβην (ὑποτ. σβῶ, σβῆς, σβῆ, κλ. εὐκτ. σβεῖην, -εῖη· κλ. πρτ. σβῆθι, -ήτω· ἀπαρ. σβῆναι· μτχ. σβείς, -εῖσα, -έν), [μέσ. ἀόρ. ἐσβεσάμην ποιητ.], ἐνεργ. πρκ. ὡς παθ. -ἐσβηκα (=εἶμαι σβεσμένος) καὶ ὑπερσ. ἐσβήκειν, [παρὰ δὲ μτγν. καὶ παθ. πρκ. ἐσβεσμαι καὶ ὑπερσ. ἐσβέσμην]. Ῥημ. [σβέσις, σβεστήρ, ἐξ οὗ] (σβεστήριος), [σβεστής (ἐξ οὗ σβεστικός), σβεστός (ἐξ οὗ ἀσβεστός)].

Σημ. Θέμ. δεθε-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: σβέσ-νυ =) δθεννυ-. Ὁ πρκ. ἐδδνκα, ὑπερσ. ἐδδνκειν, μέσ. μέλ. δδύδομαι καὶ ἀόρ. β' ἐδδην ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὰ εἰς -έω φωνηεντολήματα, ἦτοι ἐκ θέμ. δεθε-. Ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. (σβέσ-σ-ω = δδέδω καὶ ἀόρ. (ἐσβεσ-σ-α =) ἐδδεσα δὲν ἐγένετο ἢ ἔκτασις τοῦ θεμ. φωνήεντος ε ἕνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ ὁ τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ. Συνών. : 1) ἀπ(ἐξ)αλείφω, διαγράφω καὶ ξηραίνω· 2) ἐπὶ τῆς μτφ. σημ. : πρᾶννω, πρᾶνν τινα καθιότημι (ποιῶ ἢ παραδκενάζω). Ὡς παθ. δέ : ἐξίτηλος γίγνομαι.

Σέβω καὶ συνήθ. μέσ. **δέβομαι**, πρτ. ἐσεβόμην, [παθ. μέλ. β' σεβήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐσεβθην, [μέσ. ἀόρ. ἐσεψάμην], τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [σέβας], (σεβ-νός =) σεμνός, [(σεβ-τός =) σεπτός].

Σημ. Θέμ. δεβ-. τὸ δέβω καὶ δέβομαι οὐδὲως διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν· πρβλ. μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι, σφτεριζῶ καὶ σφτερίζομαι, χαλεπαίνω καὶ χαλεπαίνομαι. Συνών. : αἰδοῦμαι, [δεβίζω καὶ δεβάζομαι ποιητ. καὶ μτγν.].

Σείο, πρτ. ἐσειον, μέλ. σείσω, ἀόρ. ἐσεισα, πρκ. σείσας ἔχω [καὶ -σέσεικα ποιητ. καὶ μτγν.], ὑπερσ. σείσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. σείομαι, πρτ. ἐσειόμην, παθ. μέλ. σεισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσεισθην, μέσ. μέλ. ταράξομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐσεισάμην (τι), πρκ. τετάρᾳμαι [καὶ μτγν. σέσειμαι], ὑπερσ. ἐτεταράγμην [καὶ ἐσεσείσμην μτγν.]. Ῥημ. [σεισις, σείσμαι], σεισμός, [σειστής, σείστρον, σείστός, ἐξ οὗ] (διάσειστος).

Σημ. Θέμ. (δεF-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: σεF-j- =) δεi- καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήτων ῥ., ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτὴρ ἦτο ὁ) ὁ ε i ὁ - πρὸ τῶν ἀπὸ θ, υ, τ ἀρχομένων ῥημ. τελῶν (δρα κλειώ σημ.). τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, κατὰ καὶ

πρό- τὸ δὲ μέσ. αἰεῖποτε μετὰ τῆς ἀπό : ἀποδείξομαι=εἰδων (τινάσσω) ῥίπτω ἀπ' ἐμαντοῦ. Συνώνυμα: ταράττω(δδ)ω, [κλονέω-ω].

Σευνύνω (=μεγαλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω), πρτ. ἐσεμνῶν. Μέσ. σεμνύνομαι (=μεγαλοπιδάνομαι, καμαρῶνω, ὑπερηφανεύομαι), πρτ. ἐσεμνυνόμην, [μέσ. μέλ. -σεμνυνοῦμαι ποιητ.], μέσ. ἀόρ. ἐσεμνυνάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δευνός (ὄπερ ἐκ τοῦ δέβω), ἐξ οὗ καὶ δευνότης [καὶ δευγῶ-ω] σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-j-ω=ἀμύνω) ὄθεν θ. ἀναλογ. δεμνύν-τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό καὶ ὑπέο. Ἀντὶ τοῦ δεμνύνομαι λέγεται καὶ : δευνός εἶμι, δευνόεστι γρῶμαι καὶ δεμνός γίγνομαι.

Σημ. 2. Συνών τῶ μὲν δευνύνω εἶναι τὰ : κοδῦδ, καλλύνω, λαμπρύνω, μεγαλύνω τῶ δὲ δεμνύνομαι εἶναι τὰ : μεγαλύνομαι, θρύπτομαι, ἀκκίζομαι, βρενθίζομαι, καλλύνομαι, ἀβρύνομαι, μέγα φρονῶ.

Σηκάζω (=ἐγκλείω εἰς τὸν σῆκόν, μάνδραν, μανδρίζω), παρ' Ἄττ. μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐσηκίσθη, τὰ δ' ἄλλα μτγν., ἕτινα παρ' αὐτοῖς ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ σῆκός (=μάνδρα, τόπος περιπεφραγμένος, στάνη) συγγενὲς τῶ σάττω σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ φράδ-j-ω=φράζω. ὄθεν θ. ἀναλογ. σῆκῶδ-. Συνών : ἐν σῆκῶ (ἢ αὐλίῳ) κατακλεί(ῆ)ω, σνγκλείω, σννωθέω, σννειλέω, [σνναλιζέω] καὶ παθ. αὐλιζομαι.

Σημαίνω (=διὰ σημείου ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἐμφαίνω, σφραγίζω), πρτ. ἐσημαινον, μέλ. σημανῶ, ἀόρ. ἐσημαινα [καὶ μτγν. ἐσήμανα], πρτ. σημήνας ἔχω [καὶ σσσήμαγκα μτγν.], ὑπερσ. σημήνας εἶχον [καὶ ἐσσημάγκειν μτγν.]. Παθ. σημαίνομαι καὶ μέσ. -σημαίνομαι, πρτ. μέσ. ἐσημαινόμην, παθ. μέλ. σημανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσημάνθηγ, μέσ. μέλ. -σημανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσημηνάμην, πρτ. παθ. σσσημάσμαι. Ῥημ. [σήμανσις, σημασία, σημαντήρ (ἐξ οὗ σημαντήριον), σημαντῶρ, σήμαντρον, σημαντὸς (ἐξ οὗ σημαντικός) καὶ] (ἀσημαντος).

Σημ. Ἐκ τοῦ δῆμα κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελάν-j-ω=) μελαίνω. Ὅθεν θεμ. ἀναλογ. δῆμᾶν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἐπί, ἐν, κατά, παρά, ὑπό, πρό καὶ σύν. Τὰ μέσα : ἀποδημαίνομαι=δημεύω ἐπιδημαίνομαι=δηλῶ, ἐπιδοκιμάζω τι διὰ σημείων ἐνδημαίνομαι=ἐντυπώνω καταδημαίνομαι=σφραγίζω παραδημαίνομαι=παραχαράττω κλ. Ὁ μτγν. ἀόρ. (ἐσήμᾶν-σα=ἐπήμᾶννα=) ἐδήμᾶνα ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τῶν ὑγρολ. καὶ ἐνορνολήκτων, ἅτινα πρὸ τοῦ θεμ. φωνήεντος α ἔχουσι ο ἢ ι ὄρα κερδαίνω σημ.

Σύπω (μτθ.=κάμνω νὰ σαπίσῃ τι, σαπίζω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως σαπρὸν τι καθίστημι. Παθ. σήπομαι, πρτ. ἐσηπόμην, παθ. μέλ. β' σαπήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσάπην, πρτ.

ἐνεργ. β' ὡς παθ. σέσηπα (=εἶμαι σάπιος), [καὶ μτγν. σέσημμα].
 Ῥημ. σῆψις, σαθρός, σαπρός, ([ἐξ οὗ σαπρία] καὶ σαπρότης), [ση-
 πτός, ἐξ οὗ] (ἄσηπτος).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. σαπ- καὶ ἰσθ. θηπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ
 τῆς ἀπό καὶ κατά. Ὁ πρκ. σέθηπα δὲν διασύνει τὸν χαρακτηριστῆρα π (πρβλ.
 καὶ: ἔαγα πέπληγα, τέτοκα, πέφοικα κλ.). Τὸ ῥημ. σαθρός διαφέρει
 τοῦ σαπρός, διότι τὸ μὲν σαθρός λέγεται περὶ πεπαλαιωμένων καὶ ἐφθαρ-
 μένων (ἐσθῆτων, ἀγγείων κλ.), τὸ δὲ σαπρός περὶ τῶν σεσηπύτων καὶ κα-
 κὴν ὁσμὴν ἀναδιδόντων.

Σιγάζω (μτβ. = κάμνω τινὰ γὰρ σιωπήσῃ, πραύνω), μόνον ὁ ἐνε-
 στώς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικ. ἐκ τῶν συνω-
 νύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ διγῆ κατ' ἀναλογ. τοῦ (φράδ-j-ω =) φράζω πρβλ.
 καὶ (ἀνάγκη-) ἀναγκάζω κλ. Συνώνυμα: διοπῶ (μτβ.), διοπῆν ποιῶ,
 προῦνω (δ' ἰδέ).

Σιγάω-ῶ (ἀμτβ. = σιωπῶ), πρτ. εἰσιγων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ-
 σνήσομαι, ἀόρ. εἰσίγησα, πρκ. σεσίγηκα ἢ σιγήσας ἔχω, ὑπερσ. σι-
 γῆσας εἶχον. Παθ. σιγῶμαι, παθ. μέλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἀόρ. εἰσι-
 γήην, πρκ. σεσίγημαι καὶ μετ' ὄλ. μ. σεσιγήσομαι.

Ση. 1. Ἐκ τοῦ διγῆ, ἐξ οὗ καὶ διγυλός. Ἀντὶ τοῦ παθ. σιγῶμαι
 λέγεται καὶ: διγῆ γίνεται (ἢ διγῆ ἐστὶ).

Σημ. 2. Συνών. τῷ διγῶ εἶναι τὰ: διοπῶ καὶ εὐθύημέω-ῶ. Τὸ διγῶ
 διαφέρει ἐνίοτε τοῦ διοπῶ, διότι τὸ μὲν διγῶ = οὐδόλως ὁμιλῶ, τὸ δὲ δι-
 ωπῶ = πῶς γὰρ ὁμιλῶ. Ἀντίθ. τῷ διγῶ εἶναι τὰ: ἠθέγγυμαι, λέγω, λαλῶ.

Σιμῶ-ῶ (= κάμνω τι σιμόν, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω). Παρ'
 Ἄττ' εὐρταί μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. ἀποσιμώσας καὶ ἐπισιμώσας
 (= ἀποτρέψας), πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: σι-
 μόν τι ποιεῖ Ῥημ [σίμωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ διμῶς, ἐξ οὗ Σίμος (δ) καὶ διμότης.

Σίνομα (= ἀφαρπάζω, ὀρμῶ ἐχθρικῶς ἢ ληστρικῶς καὶ ἀρπά-
 ζω ἀνθρώπουζ ζῶα ὡς λάφυρον, βλάπτω, κακοποιῶ κλ.), πρτ.
 εἰσινόμην, πάντ. δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι [ῆτοι: μέσ. μέλ. σινήσομαι,
 μέσ. ἀόρ. εἰσίνην καὶ πρκ. (σέτιμμα) σεσιμμένος] Ἡροδ. καὶ
 μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ.
 [σίνις, -ιδος (= ἐπτῆς, κακοῦργος), σίντης ἢ σίντωρ (= βλαπτι-
 κός, ἀρπακτικὸς τῆθ. λεόντων καὶ λύκων)], ἀ-σινήσ.

Σημ. Ἐκ τοῦ δις (= βλάβη, ὄλεθος). Συνών.: λήξομαι, ληλα-
 τῶ, ληδέεω, βλάω, λυγαίνομαι, ἠθείρω, κακῶω-ῶ, κακοῦργῶ.

Σιτέω-ῶ = τιῶ, σιτίζω, πρτ. -εἰσίτουν, μέλ. σιτήσω, ἀόρ.)
 -εἰσίτησα, πρκ. -σεσίτεια ἢ -σιτήσας ἔχω, ὑπερσ. -σιτήσας εἶχον.
 Μέσ. σιτοῦμαι (= τρω, τρέφομαι), πρτ. εἰσιτούμην, [μέσ. μέλ.

σιτήτορμι, παθ. ἀόρ. ἐσιτήθην ποιητ. καὶ μτγν.]. Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χροῖται ὡς καὶ οἱ ἑλλείποντες τοιοῦτοι τῆς μέσ. φωνῆς ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν περιφρ.: σίτου ἄπτομαι καὶ σίτον αἰρούμαι ἀπτονομῶν· ἐσθίω. Ῥημ. σίτησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ δίτος (ἐξ οὗ καὶ διτίον, διτηρός καὶ διτιζέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατέω-ᾶ. Τὸ ἐνεργητ. εὐρηται μόνον ἐν τοῖς παρασυνθέτοις: **δυσδιτέω** (=συντρῶγω), **ἀποδυσδιτέω** (=δὲν μετέγω τοῦ συσσιτίου), **παραδιτέω** (=εἶμαι παρᾶσιτος), **ἀδιτέω** (=μένω ἄσιτος), **μονοδιτέω** (=τρῶγω ἅπαξ τῆς ἡμέρας), **ἀρροδιτέω** (=τρῶγω ξηρὸν ἔρπον), **ἀλφιδιοδιτέω** (=τρῶγω ἄλφιστα). Συνών. τῷ διτέω εἶναι τὸ διτιζέω, ἐξ οὗ τὰ: **δίτιδις**, **διτιδμός**, **διτιδτής**.

Διτηγέω-ᾶ (=φέρω σίτον), πρτ. ἐσιτήγουν, μέλ. σιτηγήσω, ἀόρ. ἐσιτήγησα, πρκ. σεσιτήγηκα, ἢ σιτηγήσας ἔχω, ὑπερσ. σιτηγήσας εἶχον.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δίτος καὶ ἄγω μὴ μεσολαβοῦντες συνθ. ὄνοματος. Τὸ **διτηγός** (ἐξ οὗ τὸ **διτηγία**) εἶναι μτγν.

Σιωπάω-ᾶ, πρτ. ἐσιώπων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι [καὶ μτγν. σιωπήσω], ἀόρ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα. Παθ. σιωπῶμαι, πρτ. ἐσιωπάωμην, παθ. μέλ. σιωπηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐρωπήθην, μέσ. ἀόρ. ἐσιωπησάμην (κατ.—ἐπέβαλον σιωπήν), πρκ. σεσιώπημαι μτγν.]. Ῥημ. [σιώπησις, σιωπηλός, σιωπητέον, ἴσθ'] (κατασιωπητέον).

Σημ. Ἐκ τοῦ διωπῆ, ἐξ οὗ καὶ διωπηρός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: **ἀπό**, **διά**, **κατά**, **ὑπό**. Ἀντί τοῦ διωπῆ λέγεται καὶ: **διωπῆ διάγω**, **διωπῆ ποιοῦμαι**, **διωπῆ κάθημαι** ὡς μετὰ δέ: **διωπῆν ποιεῶ** καὶ ὡς παθ. **διωπῆ ἔδοι** (ἢ γίγνεται). Συνών. γῆϞ, εὐφηνῶ (δρα καὶ διγάω-ᾶ σημ. 2). Ἀντιθ.: λέγω, φθέγγουμαι, φημί,

Σκάπτω, πρτ. ἔσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἀόρ. -ἔσκαψα, πρκ. -ἔσκαφα. Παθ. σκάπτομαι, πρτ. -ἔσκαπτόμην, παθ. μέλ. β' σκαφήσομαι, παθ. ἀόρ. [α' ἐσκάφθην μτγν. καὶ] β' ἐσκάφην τρκ. ἐσκάμμαι. Ῥημ. [σκαφή, σκάφη (ἐξ οὗ σκαφίς ἢ σκαφεῖον), σκάμμα, σκάφος, [σκαφεύς (ἐξ οὗ σκαφεῖον (ἐργαλεῖον)], σκαπῆ, σκαπτῆρ (οὗ θηλ. σκάπτειρα), σκαπτός, σκαπτέος].

Σημ. Θέμ. **σκαπ-** ἢ **σκαφ-**, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προθ. -τ-: (σκαπ- ἢ σκαφ-τ- =) **σκαπτ-** (δρα ἄπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀντιθ. καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά, ἀπό καὶ ὄνγκατα-. Ὁ παθ. πρκ. τῆσ' τὰ **ἐσκαμμένα** = τάφος, χάνδαξ χρησιμεύων ὡς ὄριον διὰ τοὺς γωνιζομένους τὸ πένταθλον. Συνών.: ὀρύττω (ὄσ)ω.

Σκαρδαυύσσω ἢ **σκαρδαυύττω** (=ἀνω καὶ κλείω συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμούς), πρτ. ἐσκαρδάμυσσ(τε)ον, μέλ. σκαρδαυύξω, ἀόρ. ἐσκαρδάμυξα (μόνον σκαρδαυύξας), πρκ. σκαρδαυύξας ἔχω, ὑπερσ. σκαρδαυύξας εἶχον. Ῥημ. [σκαρδαμυξ- (ἐξ οὗ σκαρδαμυ-

κτικὸς καὶ ἀσκαρδαμύκτης]], σκαρδαμυκί, ἀσκαρδαμυκί, [ἀσκαρ-
δάμυκτος].

Σημ. Τὸ ῥ-εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σκαίρω (=πηδῶ, σκιρτῶ) καὶ μῦω¹
μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος· ἐσηηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς
(-κ-]·ω=) -δῶ ἢ -τω οὐρανισκοφωνολ. (πρβλ. κηρύττω(δῶ)ω). Ὅθεν
θέμ. ἀναλογικὸν σκαρδαμυκ-. Συνών. : [βλεφαρίζω].

Σκεδάννυμι (=σκορπίζω, διασκορπίζω, διαλύω), πρτ. -έσκε-
δάννυμι καὶ ἐσκεδάννυμι, μέλ. -σκεδάσω ἢ -σκεδάω-ῶ (-ᾶς, -ᾶ κλ.),
ἀόρ. ἐσκεδάσα, πρκ. -σκεδάσας ἔχω, ὑπερσ. -σκεδάσας εἶχον. Παθ.
καὶ μέσ. -σκεδάννυμαι, πρτ. μέσ. ἐσκεδαννύμην. πρθ. μέλ. σκεδα-
σθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὦς μέσ. ἐσκεδάσθην (=ἐσκεδάσα ἐμυκτόν),
μέσ. ἀόρ. -ἐσκεδάσάμην, πρκ. ἐσκεδάσμαι, ὑπερσ. -ἐσκεδάσμην.
Ῥημ. [σκεδάσις, σκεδάσμός], σκεδαστός.

Σημ. 1. Θέμ. σκεδάσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: σκεδάσ-νυ-
μι=) σκεδάννυμι. Οἱ ἐνεργ. χρόνοι ἀπαντῶσιν ἀείποτε σύνθετοι μετὰ
τῶν προθέσ· διὰ, κατὰ, ἀπό· οἱ δὲ παθ. καὶ μέσοι καὶ ἄπλοῖ καὶ σύν-
θετοι. Τὰ ἀπαρέμφ. ἀποσκεδάννυσθαι καὶ διασκεδάννυσθαι ἀπαντῶσι
παρ' Ἀττικ. καὶ ἀποσκιδανθῆναι καὶ διασκιδανθῆναι (ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ
μετ. οκίδωνημι). Παρασχηματισμοὶ τοῦ σκεδάννυμι εἶναι τὰ μετγν.
ῥ· σκεδαννύω, σκεδάω, σκεδάζω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ σκεδάννυμι εἶναι τὰ· διαδέρπω, διαρρίπτω,
διαχέω, [(δια)σκορπίζω]. Ἀντίθ.: ἀθροίζω, (σύν)άλιζω.

Σκεπάζω (=καλύπτω, σκεπάζω), ἀόρ. ἐσκέπασα καὶ παθ. πρκ.
ἐσκέπασμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μετγν. ἀνε-
πληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφρ. Ῥημ. [σκέπα-
σις], σκέπασμα, [σκεπαστής (ἐξ οὗ σκεπαστικός καὶ σκεπαστήριος),
σκεπαστός, ἐξ οὗ] (εὐσκέπαστος), [σκεπαστόν].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκέπυ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ·]·ω=) -αζω ὀδον-
τοφ. (ῥα καὶ ἀναγκάζω σημ.)· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. σκεπαῶ-. Ἀντί τοῦ
σκεπάζω λέγεται καὶ· σκέπυ παρέχω Συνών.: καλύπτω (δυγ-, κατὰ,
περι-), κρύπτω (ἀπο-), στεγάζω, [ὀροδόω, ἐρέπτω, ἐρέφω].

Σκέπτομαι, ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μετγν., ἀντ' αὐτῶν
δὲ γίγνεται χρῆσις παρ' Ἀττ. τοῦ σκοπέω-ῶ καὶ σκοποῦμαι ἢ τῆς
περιφράσεως· σκέπυ ποιοῦμαι· πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχημα-
τίζονται ὁμαλῶς· ἕρα σκοπέω-ῶ.

Σημ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ῥα σκοπέω σημ. Συνών· βουλεύομαι,
σκοπέω ἢ σκοποῦμαι.

Σκευαγωγέω-ῶ (=συσκευάζω τὰ διάφορα σκεύη, ἐπιπλα καὶ
μεταφέρω αὐτὰ) καὶ ἀόρ. ἐσκευαγόγησα, τὰ δ' ἄλλα μετγν. ὄντα

(1) [Κατὰ τὸν Μ. Ἔτυμ., ἐπειδὴ τὸ ῥ. λέγεται καὶ καρδαμύττω, ἐκ
τοῦ καρδάμου «ὃ, εἴαν τις προσενέγκηται συνεχῶς, τὰ βλέφαρα μύει· ἢ
παρὰ τὸ κόρας μύειν»].

ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: σκευή φέρω. Ῥημ. [σκευαγωγῆμα].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ **σκευαγωγός**, ἐξ οὗ καὶ **σκευαγωγία** (μτγν.)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ κράτος (θ. κρατες-) **κρατέω-ω**.

Σκευάζω (=ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω), πρτ. -ἔσκευάζον, μέλ. -σκευάσω, ἀόρ. ἔσκευάσσα, πρκ. -ἔσκευάσα ἢ σκευάσας ἔχω, ὑπερσ. σκευάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. σκευάζομαι, πρτ. ἔσκευαζόμην, παθ. μέλ. -σκευασθήσομαι. παθ. ἀόρ. ἔσκευάσθη, [μέσ. μέλ. σκευάτομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἔσκευασάμην, πρκ. ἔσκευάσμαι, ὑπερσ. παθ. -ἔσκευάσμην καὶ μέσ. -ἔσκευασμένος ἦν. Ῥημ. σκευασία, [σκευασίς, σκευάσμα, σκευαστής, ἐξ οὗ] (ἐπισκευαστής), σκευαστός [ἐξ οὗ ἀσσκευαστός καὶ ἐπισκευαστός], [σκευαστέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ **σκευή** κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-] ω=) **-άζω** ὀδοντοφωνολήκτ. (πρβλ. **θράζω** σημ.)· ὄθεν θέμ. ἀναλογ. **σκευᾶδ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἡμετικά.

Σημ. 2. Τὸ **σκευή** συντιθέμενον μετὰ τῶν διαφόρων προθέσεων: **παρὰσκευή**, **κατὰσκευή**, **ἀνασκευή** κλ., παράγει τὰ παρὰσύνθετα ῥήματα: **παρὰσκευάζω** (=ἐτοιμάζω), **κατὰσκευάζω** (=τακτοποιῶ), **ἀνασκευάζω** (=συλλέγων τὰ σκευή μετακομίζω) καὶ μέσ. **ἀνασκευάζομαι** (=συλλέγω τὰ σκευή μου καὶ ἀπέρχομαι), **ἐπισκευάζω** (=διορθώνω), **ὀυσκευάζω** (=ἐτοιμάζω τινά, ἵνα φύγῃ), **ἀποσκευάζω** (=ἀφαιρῶ) καὶ τὰ ἀποθετ. **διασκευάζομαι** (=ἐτοιμάζομαι) καὶ **ἐνδοσκευάζομαι** (=ἐνδύομαι, ὀπλίζομαι).

Σημ. 3. Ἐντὶ τοῦ **παρὰσκευάζω** λέγεται καὶ: **παρὰσκευαδότης εἰμί** τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. **παρὰσκευάζομαι** καὶ: **ἐν παρὰσκευῇ εἰμί**· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: **παρὰσκευῇ γίγνεται**, **ἐν παρὰσκευῇ ἔδότη** τι καὶ **παρὰσκευαδότης εἰμι** ὑπὸ τινος. Συνών.: **ἐτοιμάζω**, **εὐτρεπιζω**, **προδιατίθηναι**.

Σκευοφόρεω-ω (=εἶμαι σκευοφόρος, φέρω τὰ σκευή), καὶ μέλ. σκευοφορήσω, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.· ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν περιφρ.: σκευοφόρος εἰμι καὶ τὰ σκευή φέρω ἢ ἐκ τοῦ συνωνύμου **σκευαγωγέω-ω**.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ **σκευοφόρος**, ἐξ οὗ καὶ **σκευοφορία**, **σκευοφόριον** καὶ **σκευοφορικός**· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) **κρατέω**.

Σκηνώ-ω (=στήνω σκηνήν, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, στρατοπεδεύω), πρτ. ἔσκηνον, μέλ. σκηνώσω, ἀόρ. ἔσκηνωσα, πρκ. -ἔσκηνωκα ἢ σκηνώσας ἔχω, ὑπερσ. σκηνώσας εἶχον. Μέσ. σκηνοῦμαι, [πρτ. ἔσκηνούμην, μέσ. μέλ. σκηνώσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἔσκηνωσάμην, πρκ. ἔσκηνώμαι, ὑπερσ. ἔσκηνώμην. Ῥημ. [σκήνωσις], σκήνωμα, [σκηνωτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. **σκῆνος** (τὸ)=**σκηνή**. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: **δύν**, **διά**, **κατά**, **παρά**, **ἀπό**: **δυοσκηνώ**

(καὶ δυσκνήω) (= συνδειπνῶ), διαδκνήω (= ἀπομακρυνθεὶς τοῦ δειπνοῦ ἀναπαύομαι) κλ. Συνών. τῷ δκνήω-ῶ εἶναι τό : δκνήω-ῶ καὶ τὸ (ἀποθ.) δκνήομαι-ῶμαι (τὸ ἐνεργητικὸν μόνον κατ' εὐκτ. ἐνεστ. δκνήθην), ἅτινα ἐκ τοῦ δκνήνῃ, ἐξ οὗ καὶ τὰ: δκνήτης ἢ δκνήτης.

Σκήπτο (= στηρίζω, ἐπιρρίπτω, προφασίζομαι, ἐπιτίπτω βιαίως καὶ σφοδρῶς, παραγγέλλω κλ.) ἀείποτε σύνθετον : ἐπι-σκήπτο, πρτ. ἐπέσκηπτον, μέλ. ἐπισκήψω, ἀόρ. ἐπέσκηψα, πρκ. ἐπισκήψας ἔχω [καὶ ἐπέσκηφα μτγν.], ὑπερσ. ἐπισκήψας εἶχον [καὶ ἐπεσκήφειν μτγν.]. Μέσ. σκήπτομαι (=ἐπερείδομαι, δικαιολογοῦμαι), πρτ. ἐσκηπτόμην, μέσ. μέλ. σκήψομαι, ἀόρ. ἀόρ. ἐσκηψάμην, (παθ. μέλ. ἐλλείπει), παθ. ἀόρ. -ἐσκήφθην, πρκ. ἔσκημμαι. Ῥημ. σκήψις, [σκήπτρον], σκηπτός.

Σημ. Θέμ. δκπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- :) δκήπ-τ-ω. Τὸ δ' ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ ἔγκατα : καταδκήπτο, ἔγκαταδκήπτο· παρὰ δὲ τοῖς Ἰωσι καὶ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐν : ἀποδκήπτο, ἐνδκήπτο. Συνών. τῷ μὲν δκήπτο εἶναι τὰ: στηρίζω, παραγγέλλω, διατάττω, κειλεύω, ἐντέλλομαι· τῷ δὲ μέσ. τὰ: προφασίζομαι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτιῶμαι, προβάλλομαι, προῖδομαι.

Σκοπέω-ῶ (= παρατηρῶ, σκοπευτικῶς περιβλέπω, σκέπτομαι) καὶ (Μέσ. ἀντὶ ἐνεργ.) σκοπέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐσκόπουν καὶ ἐσκοπούμην, (οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ σκέπτομαι) μέλ. σκέψομαι, ἀόρ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἔσκεμμαι, καὶ μετ' ὄλ.μ. ὡς παθ. ἐσκέψομαι. Ῥημ. [σκόπησις], σκέψις, σκέμμα, σκοπὸς (ἐξ οὗ πρόσ(κατά)σκοπος), σκοπή, σκοπιά, [σκεπτός (ἐξ οὗ σκεπτικός, καὶ)] σκεπτός, σκεπτόν.

Σημ. 1. Θέμ. δκεπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -τ- :) δκεπ-τ-, (τροπῇ δὲ τοῦ ῥιζικοῦ ε εἰς ο) δκοπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε- :) δκοπ-ε-. Ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι καὶ παθ. σημασίαν : δκοποῦμαι =ἐξετάζομαι κλ., ὃ δὲ μετ' ὄλ. μέλ. ἀείποτε παθητικῆν. Τὸ σκοπῶ καὶ μέσ. δκοποῦμαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (προβλ. μεταχειρίζω-μεταχειρίζομαι, δέβω-δέβομαι, στρατεύω-στρατεύομαι, σφτερίζω-σφτερίζομαι, χαλεπαίνω-χαλαιπαίνομαι)· ἀπαντῶσι δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐπί, περι, πρὸ κλ.

Σημ. 2. Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρηγνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ σκοπῶ καὶ δκοποῦμαι: μέλ. δκοπήσω, ἀόρ. ἐδκόπησα, μέσ. ἀόρ. ἐδκοπηδάμην καὶ πρκ. ἐδκόπημαι. Συνών. : βουλεύομαι, δκέψιν ποιοῦμαι.

Σκῶπτο (= περιπαίζω, ἐμπαίζω, ἀστείζομαι), πρτ. ἔσχωπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σκῶψομαι [καὶ μτγν. σκῶψω], ἀόρ. ἔσχωψα, πρκ. σκῶψας ἔχω, ὑπερσ. σκῶψας εἶχον. Παθ. σκῶπτομαι, πρτ. -ἐσχωπτόμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐσκῶφθην, πρκ. ἔσχωμμαι, ὑπερσ. ἐσκῶμμην. Ῥημ. [σκῶψις], σκῶμμα, [σκῶπτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σκῶπτρια καὶ τὸ σκῶπτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ δκῶψ-, -πός (=εἶδος γλαυκός, πλοῦφος). Θέμ. δκωπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ- :) δκωπ-τ- (δρα εἰσαγ. § 10). Τὸ δ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί καὶ διά. Συνών. τῷ δκῶπτο εἶναι τὰ :

λοιδορώ-ω, καταγελάω-ω, [μυκτηρίζω, μυκάομαι], τωθάζω και χλευάζω. Ἀντίθετα : σεμνύομαι σπουδαίω.

Σπανίζω (τινός=ἔχω ἔλλειψιν τινος, στεροῦμαι) πρτ. ἐσπανίζον, μέλ. σπανιῶ, ἀόρ. ἐσπάνισα, πρκ. σπανίσας ἔχω, ὑπερσ. σπανίσας εἶχον και Μέσ. σπανίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. [σπανισμός, σπανιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπάνις (ἐξ οὗ και σπάνιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ κίθαρις=κιθαρίζω κλ. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν σπανιδ-. Ἀντὶ τοῦ σπανίζω λέγεται και: σπάνιν ἔχω τινός' ὡς μτβ. δέ: ἐν σπάνει τινός καθίστημι τινα' και παθ. σπάνις ἐστὶ τινος. Συνών.: χρῆζω, δέω, δέομαι, ἐνδέομαι, στεροῦμαι, στεριόκομαι.

Σπάω-ω (=ἔλκω, σύρω, τραυῶ, ἀποσπῶ, ἐκρίζωνω, κομματιάζω), πρτ. -ἔσπων, [μέλ. σπάσω μτγν.], ἀόρ. ἐσπᾶσα, πρκ. ἐσπανα ἢ σπάσας ἔχω, ὑπερσ. σπάσας εἶχον [και μτγν. ἐσπάκειν]. Μέσ. και παθ. -σπῶμαι, πρτ. -ἐσπῶμην, μέσ. μέλ. -σπάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσπασάμην, παθ. μέλ. -σπασθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἐσπάθην, πρκ. ἐσπᾶσμαι, ὑπερσ. ἐσπασμην. Ῥημ. [σπάσις], σπάσμα, σπασμός, σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, νευρόσπαστον, [σπαστικός].

Σημ. Θέμ. σπᾶδ-, ἐξ οὗ (σπα(σ)-ω=) σπάω. Ἐν τῷ μέλ. (σπᾶ-σ-ω=) σπᾶ'σω και ἀορ (ἐσπᾶσ-σα=) ἐσπίδα κλ. Ἐνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ δ δὲν ἐγένετο ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ θεματικοῦ βραχέος φωνήεντος α. Τὸ ὃ ἀπαντᾷ συνήθ. συνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀνά, ἀπό, ἐπί, διά, δύν κλ. Συνών.: ἔλκω, κατατέμνω, κατὰγγυμι, κατακόπτω, κερματίζω, [διαμελίζω, τεμαχίζω].

-Σπειροῦμαι-ῶμαι (=σπειροειδῶς τυλίσσομαι, συστρέφομαι, κολουριάζομαι) ἀποθ. μέσ. αἰείποτε σύνθετον μετὰ τῆς σύν: συσπειρῶμαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. συνεσπειράθην, πρκ. συνεσπειρᾶμαι, τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. πεζ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [σπείρασις, σπείραμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπείρα (=τύλιγμα. συστροφή). Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ και τὸ ἑνεργ. σπειράω-ω μόνον κατ' ἀόριστον: ἐσπειρᾶδα. Συνών.: συστρέφομαι, δυνελίδομαι.

Σπείρω, πρτ. ἔσπειρον, μέλ. σπερῶ, ἀόρ. ἔσπειρα, πρκ. σπείρας ἔχω [και ἐσπαρκα μτγν.], ὑπερσ. σπείρας εἶχον και [ἐσπάρκειν μτγν.]. Παθ. και μέσ. σπείρομαι, πρτ. -ἔσπειρόμην, παθ. μέλ. [α' σπαρθήσομαι μτγν. και] β' σπαρήσομαι, παθ. ἀόρ. [α' ἐσπάρθην και] β' ὡς μέσ. ἐσπάρην, πρκ. ἐσπᾶμαι. Ῥημ. σπορά, σπέρμα, σπόρος, σπορεύς, σπορητός, σπαρτός [και σπάρτος, σπαρτέον], σποράθην.

Σημ. Θέμ. σπερ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπήν μὲν σπορ-, κατὰ συγκοπήν δὲ και ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: σπορ-, σπαρ- (ἐξ οὗ οἱ συντελ. χρόνοι και ὁ παθ. μέλ. και ἀόρ.), κατὰ πρόσληψιν δὲ τοῦ προσφ. -j-: (σπερ-j- =

σπερρ=) σπειρ-, (ἐξ οὗ ἔνεστ. καὶ πρτ.). Ὅθεν θέμ.: σπερ-, σπορ-, σπαρ-, σπειρ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: σπέρ-
ματι χοῦμαι εἰς τι.

Σπένδω (=κάμνω σπονδῆν, δηλ. χύνω ἐκ ποτηρίου μέρος ἀκρά-
του οἴνου κατὰ γῆς ἢ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν
θεῶν), πρτ. ἔσπενδον, μέλ. (σπένδ-σ-ω=) σπείσω, ἀόρ. ἔσπεισα,
πρκ. σπείσας ἔχω [καὶ ἔσπεικα μτγν.], ὑπερσ. σπείσας εἶχον. Μέσ.
σπένδομαι (=διὰ σπονδῆς ἢ σπονδῶν κάμνω συνθήκην, κλείω εἰρή-
νην), πρτ. ἔσπενδόμην, μέσ. μέλ. σπείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔσπεισάμην,
πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπεισμαι, ὑπερσ. παθ. ἔσπεισμην. Ῥημ. σπον-
δῆ¹, [σπονδήτης], ἄ-σπονδος, ἐν(παρά)σπονδος, ἄ-σπειστος (=
ἀδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἄκαμπτος).

Σημ. 1. Θέμ. σπενδ- (πρβλ. λατ. spond-eo. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.
μετὰ τῆς δὴν καὶ κατὰ. Ἐντὶ τοῦ μέσ. σπένδομαι λέγεται καὶ σπονδᾶς
ποιοῦμαι καὶ παθ. σπονδαὶ γίγνονται. Τὸ δὲ σπονδᾶς ποιῶ=ἐπιτρέ-
πω νὰ γίνωσι σπονδαί.

Σημ. 2. Τὸ μέσ. σπένδεσθαι λαμβάνεται διὰ τὰς ἐπισημούς πρὸς τοὺς
ἐχθροὺς συνθήκας, διὰ δὲ τὰς ἰδιωτικὰς συμφωνίας λαμβάνεται τὸ δυνατί-
θεσθαι.

Σπείδω (ἀμτβ.=ἐπείγομαι, μετὰ σπουδῆς τρέχω· μτβ.=ἐρε-
θίζω, ὠθῶ, ἀναγκάζω τινά, εἰς κίνησιν βάλλω), πρτ. ἔσπευδον, μέλ.
σπεύσω, ἀόρ. ἔσπευσα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων
Ῥημ. σπουδῆ (ἐξ οὗ σπουδάζω, σπουδαῖος), [σπευστός (ἐξ οὗ σπευ-
στικός), σπευστέος].

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. σπνδ- (πρβλ. λατ. stud-ium) καὶ ισχ. σπενδ-
(πρβλ. ὄυγ-, φευγ- κλ.) καὶ (κατὰ τροπήν) σπουδ- (πρβλ. σπουδῆ). Τὸ
ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀντί, ἐπί, κατὰ καὶ
δυναπι-. Ἐντὶ τοῦ σπεύδω λέγεται καὶ : σπουδῆν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω)
καὶ παθ. : σπουδῆ γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀμτβ. σπείδω εἶναι τὰ : ἐπείγομαι, διάζομαι·
τῷ δὲ μτβ. τὰ : ἐρεθίζω, κινῶ, ταραττω, κυκῶ-ω, ἀναγκάζω, ὠθῶ.
Ἐντὶ τῷ σπεύδω εἶναι τὰ : βραδύνω, μέλλω.

Σπουδάζω (=μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι,
προσπαθῶ, πράττω τι σπουδαίως), πρτ. ἔσπουδαζον, μέσ. μέλ. ὡς
ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἀόρ. ἔσπουδάσα, πρκ. ἔσπούδακα, ὑπερσ. ἔσπου-
δάκειν. Παθ. σπουδάζομαι (=ἐπιμελῶς προετοιμάζομαι), [πρτ.

(1) Σπονδῆ (ἐκ τοῦ σπένδω) καθ' ἐνικὸν μὲν=ἢ ἐπὶ τοῦ πρὸς θυσίαν
πυρὸς χύσις ἀκράτου οἴνου ἐκ τοῦ ποτηρίου πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, σπον-
δαὶ δὲ (ἐκ τοῦ σπένδομαι) κατὰ πληθ.=αἱ ἐπίσημοι συνθήκαι ἐπικυ-
ρούμεναι διὰ θυσίων ἐπιχεομένου ἀκράτου οἴνου ἐπὶ τῶν θυμάτων, ἀνο-
καχῆ, σύμβασις.

ἐσπουδαζόμενῃ, παθ. μέλ. σπουδασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσπουδάσθην μ.τ.γν., πρκ. ἐσπούδασμαι, ὑπερσ. ἐσπουδάσμεν. Ῥημ. σπούδασμα, [σπουδαστής], σπουδαστός (ἐξ οὗ σπουδαστικός καὶ περισπούδαστος, ἀξιοσπούδαστος), σπουδαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπουδή, ὅπερ ἐκ τοῦ σπεύδω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-*j*-ω=) -άζω ὀδοντοφωνολ. (πρβλ. φράζω σημ.) ὄθεν θέμα ἀναλογικὸν σπουδᾶδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ' ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς δὲν καὶ διὰ : **σπουδιάζω** (=συσπεύδω, συμπροθυμοῦμαι) καὶ **διασπουδιάζω** (=καταγινομαι εἷς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας). Ἀντὶ τοῦ σπουδιάζω λέγεται καὶ : **σπουδὴν ποιοῦμαι** καὶ **σπουδὴν ἔχω** καὶ παθ. **σπουδῆ γίγνεται**. Ἀντιθ. : **κώπτω, προδπαίζω**.

Στασιάζω (ἀμ.τβ.—ἐπανίσταμαι, στάσιν ἢ ταραχὴν κάμνω, ἐπαναστατῶ κατὰ τῶν καθεστῶτων), πρτ. ἐστασιάζον, μέλ στατιάσω, ἀόρ. ἐστασιάσα, πρκ. ἐστασίακα ἢ στασιάσας ἔχω, ὑπερσ. στασιάσας εἶχον. Παθ. ἀείποτε σύνθ. : **καταστασιάζομαι**, παθ. ἀόρ. **κατεστασιάσθην**, πρκ. **κατεστασιάσμαι**, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. στασιασμός, [στασιαστής, ἐξ οὗ] (στασιαστικός).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ στάσις (ἐξ οὗ στάσιμος, σταδιώδης καὶ σταδιώτης, ἐξ οὗ σταδιωτικός) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-*j*-ω=) -άζω ὀδοντοφων. (πρβλ. φράζω σημ.) ὄθεν θέμα ἀναλογικὸν στασιᾶδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ' ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς : **ἀντί, δὲν καὶ κατὰ**.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ σταδιάζω λέγεται καὶ : **στάσιν ἔχω** καὶ **στάσεις ποιοῦμαι**. Ὡς ἐνεργ. δὲ μ.τβ. εἶναι αἱ φράσεις : **ἐμβάλλω τινὰ εἰς στάσεις, στάσεις παρέχω** (ἢ ἐμποιῶ), **στάσιν ποιῶ**.

-**Στέλλω** (=τάττω, διατάττω, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐνδύω, πέμπω, συστέλλω (ιστία), περιορίζω κλ.), πρτ. -ἔστέλλον, μέλ. -στέλω, ἀόρ. ἔσταλα, πρκ. -ἔσταλκα, ὑπερσ. ἔσταλκειν. Μέσ. καὶ παθ. -στέλλομαι. πρτ. -ἔστέλλομαι, παθ. μέλ. β' -σταλήσομαι, παθ. ἀόρ. β' -ἐστάλην, μέσ. ἀόρ. ἔσταλάμην, πρκ. μέσ. ἔσταλμαι (=ἐνδέδουμι) καὶ παθ. -ἔσταλμαι, ὑπερσ. παθ. -ἔσταλήμην. Ῥημ. στόλος, στολή, ἀποστολεὺς, [σταλτέος].

Σημ. Θέμ. στελ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. *j*-: στελ-*j*-=) **στελλ-**, (τροπῇ δὲ τοῦ εἰς ο :) **στολ-** (συγκοπῇ δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος ᾧ : **στλ-**), **σταλ-**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. περὶ, ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : **ἀπό, ἀνά, διὰ, ἐπί, περὶ, πρὸς, προσ-απο- κλ.** πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἀορ. καὶ τοῦ μέσου ἐνεστῶτος καὶ παρακειμένου, οἵτινες ἀπαντῶσι καὶ ἄπλοϊ καὶ σύνθετοι : **ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, διαστέλλω** (=ἔξαπλώνω), **ἐπιστέλλω** (=1) δι' ἐπιστολῆς ἀγγέλω 2) διατάττω), **περιστέλλω** (=περικαλύπτω) κλ. Συνων. ὄρα ῥήματα οἰκειίας σημασίας.

[**Στενάζω**] (=ἀναστενάζω) ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μ.τ.γν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ στένω, ἥτοι ἐνεστ. στένω, πρτ. ἔστενον, μέλ. στενάξω. ἀόρ. ἐστέναξα. ποκ. στενάξας ἔχω, ὑπερσ. στε-

νάξας είχαν. Ῥημ. στόνος, [στοναχή, στέναγμα], στεναγμός, [στενακτός, στενακτέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι θαυμαστικὸν τοῦ δτένω, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κραγ-]ω=) κράζω ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν δτεναγ-. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστ.: δτεναγμοὺς ἴημι. Συνών.: οἰμώζω, ὀλοφύρομαι, ὀλοολίζω.

Στέρω (=ἀγαπῶ, εὐχαριστοῦμαι, ἀροῦμαι), [πρτ. ἔστεργον ποιητ. καὶ μτγν.], μέλ. στέρξω, ἀόρ. ἔστερξα, πρκ. στέρξας ἔχω [καὶ β' ἔστοργα Ἡροδοτ.], ὑπερσ. στέρξας εἶχον. Παθ. στέρομαι, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. στέρζομαι, παθ. ἀόρ. ἔστέρχην, πρκ. ἔστεργμαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. στοργή (ἐξ οὗ ἀστοργος, φιλόστοργος), [στέρξις, στερκτός (ἐξ οὗ στερκτικός)], στερκτέον.

Σημ. Θεμ. δτεργ-. Τὸ ῥ. συντάσσεται αἰτιατικῇ: δτέρω τινὰ ἢ τι. Συνώνυμα: ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀροῦμαι (τινι), δυναίνω, χαιρῶ.

Στερέω-ῶ καὶ στερίσκω (=ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος), πρτ. ἔστέρου, μέλ. στερήσω, ἀόρ. ἔστέρησα, πρκ. -ἔστέρησα. Παθ. -στεροῦμαι καὶ στερισκομαι, καὶ (μετὰ σημ. παρακειμένου) στέρομαι (=εἶμαι ἐστερημένος), πρτ. -ἔστερούμην καὶ (μετὰ σημ. ὑπερσυντελ.) ἔστερόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλ. -στερηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔστερήθην, πρκ. ἔστέρημαι, ὑπερσ. ἔστερήμην. Ῥημ. στέρησις, στέρημα, ἀποστερητής, ἀποστερητέον.

Σημ. Θεμ. δτερ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ε- καὶ ἰδκ-) δτερ-ε- καὶ δτερ-ἰδκ- (ῥρα εἰσαγ. § 15). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, δύν καὶ προαπο-. Ὁ παθ. ἔνεστ. δτέρομαι λαμβάνεται ὡς πρκ.=εἶμαι ἐστερημένος. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: δτερωῶ ἐμυατόν. Ἐντὶ τοῦ δτερω λέγεται καὶ ἀποδτέρηθιν ποιῶμαι. Συνώνυμα τῷ δτεροῦμαι εἶναι τὰ: δέομαι, ἐνδέομαι, χρείζω.

Στεφάνω-ῶ (=στεφανώνω), πρτ. ἔστεφάνουν, μέλ. στεφανώσω, ἀόρ. ἔστεφάνωσα, πρκ. ἔστεφάνωκα, ὑπερσ. στεφανώσας εἶχον [καὶ ἔστεφανάωκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. στεφανοῦμαι, πρκ. ἔστεφανούμην, παθ. μέλ. στεφανωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔστεφανώθην, μέσ. μέλ. στεφανώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔστεφανωσάμην, πρκ. ἔστεφάνωμαι, [ὑπερσ. ἔστεφανάμην, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [στεφάνωσις, στεφάνωμα, στεφανωτής (ἐξ οὗ στεφανωτικός)], ἀστεφάνωτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δτέφανος, ὅπερ ἐκ τοῦ δτέφω. Ἐντὶ τοῦ δτεφάνω λέγεται καὶ: δτεφάνω γραίρω τινὰ καὶ δτέφανον δίδωμι τινι. Ἐντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: δτεφάνους λαμβάνω παρὰ τινος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δτεφάνω εἶναι τὸ δτέφω, ὅπερ ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἔνεστ., ἀόρ. ἔδτεψα καὶ παθ. πρκ. ἔδτεψμαι πάντες δ' οἱ ἔλλειποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ τοῦ δτεφάνω ἢ τῶν περιφρ. αὐτοῦ. Ῥημ. δτέφ-ανος, δτεφ-άνη.

Στοχάζομαι (=σκοπεύω, σημαδεύω, κρίνω, συμπεραίνω) ἀποθ.

μέσ. πρτ. ἐστοχαζόμην, μέσ. μέλ. στοχάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστοχασάμην, πρκ. ἐστοχάσασαι, [ὑπερσ. ἐστοχάσασμην]. Ῥημ. στόχασις, [στόχασμα], στοχασμός, [στοχαστής, ἐξ οὗ] (στοχαστικός), [στοχαστέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ **στόχος** (=στάλιξ, σταλίκι, σημεῖον, ἐφ' οὗ σκοπεύεται) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-]-ω=) **-άζω** ὀδοντοφονολήκτων ὄθεν θέμ. ἀναλογικὸν **στοχάζω**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Συνων. 1) **ἐπι(ἐν)δημαίνω** 2) **μῆλλω, διανοοῦμαι, ἐν διανοία εἶμι, ἐν νῶ ἔχω, ἐπέχω**.

Στρατεύω (=ἐκστρατεύω), πρτ. ἐστράτευον, μέλ. στρατεύσω, ἀόρ. ἐστράτευσα, πρκ. στρατεύσας ἔχω [καὶ ἐστράτευκα μτγν.], ὑπερσ. στρατεύσας εἶχον [καὶ ἐστρατεύκειν μτγν.]. Μέσ. στρατεύομαι, πρτ. ἐστρατευόμην, μέσ. μέλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρατεύσάμην, πρκ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην. Ῥημ. στρατεία, [στράτευσις, ἐξ οὗ] (στρατεύσιμος), στρατεύμα, ἀ-στράτευτος, στρατευτικός, ἐκστρατευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **στρατός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **δρόννυμι**) (κύρ.=κατεστρωμένος, ἐστρατοπεδευμένος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **ἐπί**, ἐκ καὶ **δύν**. Τὸ **στρατεύω** καὶ **στρατεύομαι** οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασ. διαφέρουσι (πρβλ. δέξω σημ. 1). Ἄντι τοῦ **στρατεύω** λέγεται καὶ **στρατεῖαν ποιοῦμαι, στρατεῖαν ἄγω, ἐν στρατεία** (ἢ **ἐπὶ στρατείας**) **εἶμι**. Παθ. δέ: **στρατεία γίγνεται**.

Στρατηγέω-ῶ (=εἶμαι στρατηγός), πρτ. ἐστρατήγουν, μέλ. στρατηγήσω, ἀόρ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγηκα, ὑπερσ. στρατηγήσας εἶχον [καὶ ἐστρατηγήκειν μτγν.], μετ' ὄλ. μ. ἐστρατηγηκώς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, πρκ. ἐστρατήγημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [στρατήγησις], στρατήγημα, ἀστρατήγητος, στρατηγητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **στρατηγός**, ἐξ οὗ καὶ **στρατηγικός** καὶ **στρατηγία** (ἔφετ.=ἐπιθυμῶ στρατηγίαν) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ: κρατες-) **κρατῶ**. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **ἀντι**, **ὑπὸ** καὶ **δύν**: **ἀντιστρατηγῶ** (=εἶμαι στρατηγός τῶν ἐχθρῶν), **ὑποστρατηγῶ** (=εἶμαι ὑποστράτηγος) κλ. Ἄντι τοῦ **στρατηγῶ** λέγεται καὶ: **στρατηγός εἶμι**.

Στρατοπεδεύω (μ.τβ.=κάνω στρατόπεδον, διατάττω τὸν στρατὸν νὰ στήσῃ που τὰς σκηνάς, νὰ καταλύσῃ ἀμ.τβ.=σκηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ), πρτ. ἐστρατοπέδευον, [μέλ. στρατοπεδεύσω], ἀόρ. ἐστρατοπέδευσα, πρκ. στρατοπεδεύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐστρατοπέδευκα], ὑπερσ. στρατοπεδεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐστρατοπεδεύκειν]. Μέσ. στρατοπεδεύομαι, πρτ. ἐστρατοπεδευόμην, μέσ. μέλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρατοπεδευσάμην, πρκ. ἐστρατοπέδευμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδευμην. Ῥημ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, [στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτής (ἐξ οὗ στρατοπεδευτικός)].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρυσύνθ. ἐκ τοῦ στρατόπεδον (κυρ.—τὸ πεδίον, τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐσκηνωμένος ὁ στρατός) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὰ σύνθετα : ἀπο-στρατοπεδεύομαι (=μακρὰν στρατοπεδεύομαι), ἐκ-στρατοπεδεύομαι (=στρατοπεδεύω ἔξω), μεταστρατοπεδεύομαι (=μετατίθημι τὸ στρατόπεδον) καὶ ὀνόστρατοπεδεύομαι (=ὄμου στρατοπεδεύω) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω λέγεται καὶ στρατόπεδον ἐγκαθίστημι, δυνίστημι ἢ δυνίσταμαι, στρατόπεδον ποιοῦμαι ἢ κατασκευάζομαι καὶ στρατοπέδω χρῶμαι. Τὸ (ἀμτβ.) στρατοπεδεύω καὶ τὸ (μέσ.) στρατοπεδεύομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι (πρβλ. δέξω σημ. 1). Ἀντὶ τῷ στρατοπεδεύω εἶναι τὸ : ἀναζεύγνυμι.

Στρεβλώ-ω (=βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, στρεβλώνω, βασανίζω, ἐξαρθρῶ μτφρ.—διαστρέφω, παρανοῶ), [πρτ. ἐστρέβλουν, μέλ. στρεβλώσω], ἀόρ. ἐστρέβλωσα, πρκ. στρεβλώσας ἔχω, ὑπερσ. στρεβλώσας εἶχον. Παθ. στρεβλοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐστρεβλώθην, πάντα δὲ τ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. πεζ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [στρέβλωσις, στρέβλωμα, στρεβλωτής (ἐξ οὗ στρεβλωτικός καὶ στρεβλωτήριος, -ιον)]

Σημ. Ἐκ τοῦ στρεβλός (=διστραμμένος, στραβός) (ὅπερ ἐκ τοῦ στρέφω), ἔξ οὗ καὶ στρέβλη (=εἶδος βασανιστικοῦ ὄργανου κυρ. ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ στρεβλός κατ' ἀναβιβασμὸν τόνου). Συνών. : βαδανίζω, αἰκίζομαι, δια(παρα)στρέφω, [ἐξαρθρῶ ἢ ἐξαρθρῶω] καὶ μτφρ. : παρερμηνεύω.

Στροφέω (=γυρίζω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κλίνω, γυρίζω, μεταβάλλω γνώμην κλ.), πρτ. ἔστρεφον, μέλ. -στρέψω, ἀόρ. ἔστρεψα, πρκ. στρέψας ἔχω [καὶ ἔστροφα μτγν.], ὑπερσ. στρέψας εἶχον [καὶ ἔστρόφειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, πρτ. ἔστρεφόμην, μέσ. μέλ.-στρέφομαι, μέσ. ἀόρ. ἔστρεψάμην, παθ. μέλ. β' -στραφήσομαι, παθ. ἀόρ. (α' σπαν. ἐστρέφθην καὶ) β' καὶ ὡς μέσ. ἐστράφην, πρκ. ἐστράψμαι, ὑπερσ. -ἐστράμην. Ῥημ. στροφή, [στρέψις], στρέμμα, [στροφεύς, στρεπτήρ], στρεπτός (ἐξ οὗ στρεπτικός), ἀναστρεπτός.

Σημ. Θέμ. στρέφω, ἔξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν) στρόφ-, καὶ (κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α) στρόφ-. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἐν συνθέσει μέσ. καταστρέφομαι=κυριεύω, ὑποτάσσω. Τὸ ἐνεργητικὸν στρέφω ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ μέσ. στρέφομαι, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμένον : στρέφω ἑμαυτόν.

Στρώννυμι [καὶ ποιητ. στόρνυμι καὶ μτγν. στρώννυ'ω] (=στρώνω), πρτ. ἐστρώννυν [καὶ -ἐστρώννυον, μέλ. στρώσω καὶ στορέσω καὶ στορῶ ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἐστόρεσα [καὶ μτγν. ἔστρωσα], πρκ. στορέσας ἔχω [καὶ ἔστρωκα μτγν.], ὑπερσ. στορέσας εἶχον [καὶ ἐστρώκειν μτγν.]. Παθ. στόρνυμαι, [πρτ. ἐστορνύμην, παθ. μέλ. στρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστρώθην, μέσ. μέλ. στρώσομαι, μέσ. ἀόρ.

ἀόρ. ἐστρωσάμην μτγν.], πρκ. ἐστρωμαι, ὑπερσ. ἐστρώμην. Ῥημ. [στρωσῖς], στρώμα, στρωμνή, [στρωτός, ἐξ οὗ] (ἄστρωτος), στρατός, (Αἰολ. στροτός), [στρώτης ἢ στρωτήρ], στέρον.

Σημ. Θέμ. **στερ-** (πρβλ. λατ. ster-no), ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν μὲν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: **στρ-**, **στιαρ-** ἢ **ἀτρα-**, κατὰ τροπὴν δὲ **στορ-**, ἐξ οὗ κατὰ μετάθ. **στρο-**, ἐξ οὗ [προσλήψει τοῦ προσφ. -ννυ- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ννυμι- συμφωνολήκτων, ὧν ὁ θεμ. χαρακτηριστὴρ ὁ ἀφομοιοῦται τῷ ἐπομένῳ ν τοῦ προσφ. νυ' πρβλ. (σβέσ-νυ-μι=) **σβέν-νυμι**, καθ' ὃ καὶ τὸ (μτγν.) **χῶ-ννυ-μι**] ὁ ἐνεστ. **στρώ-ννυ-μι** (ἀντὶ στρώ-νυ-μι) καὶ **στρω-ννύω**. Ὁ ἐνεργ. πρτ. ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. μετὰ τῆς ὑπό.

Συκοφάντέω-ῶ (=εἶμαι συκοφάντης, ῥαδιουργός, διαβάλλω), πρτ. ἐσυκοφάντουμαι, μέλ. συκοφαντήσω, ἀόρ. ἐσυκοφάντησα, πρκ. σεσυκοφάντηκα ἢ συκοφαντήσας ἔχω, ὑπερσ. συκοφαντήσας εἶχον. Παθ. συκοφαντοῦμαι, πρτ. ἐσυκοφαντούμην, [παθ. μέλ. συκοφαντηθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐσυκοφαντήθην, πρκ. σεσυκοφάντημαι, ὑπερσ. σεσυκοφαντημέγος ἦν. Ῥημ. [συκοφάντησις], συκοφάντημα, [συκοφαντητός, ἐξ οὗ] (ἀσυκοφάντητος), [συκοφαντητέος].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **δυκοφάντης** (ὄπερ ἐκ τοῦ **δύκα φαίνω**), ἐξ οὗ καὶ **δυκοφάντια** καὶ **δυκοφαντικός** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθῆς (θ. ἀπειθεσ-) ἀπειθῶ. Συνών. καὶ περιφρ. : **δυκοφάντης εἶμι** (καὶ παθ. **δυκοφάντια γίγνεται εἶμι**), **διαβάλλω**, **κατηγορῶ**, **καταγορεύω**.

Συλλάω-ῶ (=ἄρπάζω, ἀφαιρῶ, ξεγυμνῶνω), πρτ. ἐσύλων, μέλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύλησα, πρκ. σεσύληκα, ὑπερσ. συλήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐσεσύληκειν]. Παθ. συλῶμαι, [πρτ. ἐσυλώμην, παθ. μέλ. συληθήσομαι ποιητ., μέσ. μέλ. συλήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐσυλήθην, πρκ. σεσύλημαι, ὑπερσ. ἐσεσύλημην. Ῥημ. σύλησις, [σύλημα, συλητής ἢ συλητήρ, συλήτωρ], ἱερόσυλος.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δύ' λη** ἢ **δύ' λα** (ἢ) (συγγ. τῷ **δικύλον**) (=1) τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὰ πλοῖα ἢ τὸ ἐν αὐτοῖς φορτίον ἐμπόρου τινός, ὅστις χρεωστῆς καὶ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ **δύλῶν** ξένα πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου). Συνώνυμα : **κλέπτω**, **ἄρπάζω**, **ἀφαιρῶ**, **γυμνῶ-ῶ** καὶ **λεπλάτῶ**.

Συμμαχέω-ῶ (=εἶμαι σύμμαχος), πρτ. συνεμάχουμαι, μέλ. συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα, πρκ. συμμαχήσας ἔχω, ὑπερσ. συμμαχῆσας εἶχον.

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **δύμμαχος** (ὄπερ ἐκ τῆς **δύν-μάχομαι**=συμπολεμῶ), ἐξ οὗ καὶ **δύμμαχία** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ **δύμμαχῶ** λέγεται καὶ **δύμμαχίαν ποιεῖμαι**, **δύμμαχον ἔχω τινά**, **δύμμαχος γίγνομαι** καὶ παθ. **δύμμαχία γίγνεται** (ἢ **πράττεται**).

Συναντάω-ῶ· ἰδὲ ἀπαντῶ.

Σουρίττω (=συρίζω), πρτ. εούριττον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. συρίζομαι, ἀόρ. εούρίζα, πρκ. συρίζεας ἔχω, ὑπερσ. συρίζεας εἶχον. Ῥημ. [σύριγμα], συριγμός, [συρικτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ **δούριξ**, -ιγγοσ' πρβλ. **δαλιζῶ** σημ. Τὸ **δουρίττω** παρὰ μὲν ποιητ. καὶ μτγν. λέγεται **δουρίζω**, παρὰ δὲ Δωριεῦσι : **δουρίδω**.

Σύρω (=σέρνω, τραυῶ), παρ' Ἄττ' πεζ. ἀείποτε σύνθ. : διασῦρω, πρτ. -ἔσυρον, [μέλ. συρῶ μτγν.], ἀόρ. -ἔσυρα, πρκ. -σύρας ἔχω [καὶ -σέσυρα μτγν.], ὑπερσ. -σύρας εἶχον [καὶ ἐσέσυρκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. -σύρομαι, [πρτ. ἐσυρόμην, παθ. μέλ. β' συρήτομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσύρην ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. μέλ. ἐλλείπει], μέσ. ἀόρ. -ἔσυράμην, [πρκ. σέσυρμαι μτγν.]. Ῥημ. [σύρμα], συρμός, [συρμή, σύρτις, συρτός].

Σημ. Θέμ. **δύρ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : **δύρ***-j- = **δύρσ-** = **δύρσ-**). Τὸ **δ**. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : **διὰ, ἐπί, ὑπό, ἀνά, ἀπό, περὶ** καὶ **παρά**. Συνών. : **ἔλκω, ὀπῶ, ἐπιδύωμαι**.

Σφαγιάζομαι (=σφάζω πρὸς θυσίαν ζῶον, θυσιάζω ἐπὶ στρατηγῶν καὶ μάντεων) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. καὶ σπν. μετὰ παθ. σημασίας· πρτ. ἐσφαγιαζόμην, μέσ. μέλ. σφαγιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφαγιάσάμην, [παθ. μέλ. σφαγιασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσφαγιάσθην μτγν.], οἱ μτγν. καὶ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [σφαγιασμός, σφαγιαστήριον].

Σημ. Ἐκ τοῦ **σθάγιον** (=τὸ πρὸς θυσίαν σφάζομενον ζῶον) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ἀδ-j-ω=) **-άζω** ὀδοντοφονολήκτων· **δθεν** θέμ. ἀναλογ. **σθαγιαῖδ-**. Τὸ ἐνεργ. **σφαγιάζω** μτγν. Συνώνυμα ἰδὲ θύω σημ.

[**Σθάζω**]· ἰδὲ σφάττω.

Σφάλλω (μτθ. = κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, νὰ σκοιτάψῃ, καταρρίπτω), πρτ. ἐσφαλλον, μέλ. σφαλῶ, ἀόρ. ἐσφηλα, (καὶ Δωρ. ἐσφαῖλα), πρκ. σφήλας ἔχω [καὶ ἐσφαλκα μτγν.], ὑπερσ. σφήλας εἶχον [καὶ ἐσφαλκειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. σφάλλομαι, πρτ. ἐσφαλλόμην, μέσ. μέλ. σφαλοῦμαι, παθ. μέλ. σφαλήσομαι, παθ. ἀόρ. β' καὶ ὡς μέσ. ἐσφάλην, πρκ. ἐσφαῖμαι, ὑπερσ. ἐσφάλμην. Ῥημ. σφάλμα, [σφάλτης (=ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτώσιν φέρων καὶ ἐν τῇ ὀμίλῳμ. = ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσών)], σφαλερός, ἀ-σφαλής, ἐπισφαλής.

Σημ. Θέμ. **σθαλ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : σφαλ-j- =) **σθαλλ-**. Τὸ **δ**. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. καὶ ἐν τῷ μέσφ πρκ. μετὰ τῶν προθ. : **ἀνά, ἀπό, παρά**. Τὸ παθ. **σφάλλωμαι** = κλανῶμαι, κλονοῦμαι, ἀποτυγχάνω. Ὁ παθ. ἀόρ. **ἐσφάλην** = ἡτήθην καὶ ὁ παθ. πρκ. **ἐσφαλμαι** = ἡτήμαι. Ἀντὶ τοῦ μέσ. **σφάλλομαι** (=περιπίπτω εἰς σφάλμα, ἀτύχημα) (οὐτινος ἀντίθετον εἶναι τὸ κατορθῶ) λέγεται καὶ : **σφάλμα ποιῶ**, παθ. δὲ **σφάλμα γίγνεται**.

Σφάττω [καὶ σφάζω ποιητ. καὶ μτγν.], πρτ. ἔσφαττον καὶ σπν. ἔσφαζον, μέλ. σφαγὰς ποιήσομαι [καὶ μτγν. σφάζω], ἀόρ. ἔσφαξα, πρκ. σφάξας ἔχω [καὶ ἔσφακα], ὑπερσ. σφάξας εἶχον [καὶ ἔσφάκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. σφάττομαι [καὶ σφάζομαι], πρτ. ἔσφαττόμην καὶ ἔσφαζόμην, παθ. μέλ. β' σφαγήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσφάγην [καὶ α' ἐσφάχθην ποιητ. καὶ Ἡροδ.], μέσ. μέλ. σφάξομαι, μέσ. ἀόρ. -ἔσφαξάμην, πρκ. ἔσφαγγμαι, ὑπερσ. ἔσφάγγην. Ῥημ. σφαγή [ἐξ οὗ σφάγιον], [σφαγεὺς (ἐξ οὗ σφαγεῖον), σφαγίς, σφάκτις (ἐξ οὗ σφακτικός), σφάκτρον (= ἡ διὰ τὸ σφάζιμον πληρωμή), σφάσαγιον (ἀντὶ σφάγανον), σφακτός].

Σημ. Θέμ. σφαγ- ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: (σφάγ-j-ω=) σφάττω ἢ σφάζω. Τὸ σφάττω καὶ τὸ παθ. σφάττομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ τῆς ἀπό, ἐπί, κατὰ καὶ πρό. Τὸ δὲ μέσ. εὐρηται ἀείποτε σύνθετον: ἀπεσφάττομαι καὶ ἀόρ. ἀπεσφάξαμαι (= ἀπέσφαξα ἑμαυτὸν), λέγεται καὶ ἀναλελυμ.: σφάττω ἑμαυτὸν. Ἀντὶ τοῦ σφάττω λέγεται καὶ: σφάγας ποιοῦμαι (τὸ δὲ σφάγας ποιῶ= γίγνομαι αἷτιος σφαγῶν ὅρα ποιῶ σημ. 2) καὶ παθ. σφάγαί γίγνονται.

Σφενδονάω-ῶ (= σφενδονίζω, βίπτω διὰ τῆς σφενδόνης λίθους κλ., περιστρέφω ὡς σφενδόνην, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἔσφενδόνων, μέλ. σφενδονήσω, ἀόρ. ἔσφενδόνησα, πρκ. σφενδονήσας ἔχω, ὑπερσ. σφενδονήσας εἶχον. Παθ. [σφενδονῶμαι], πρτ. -ἔσφενδονώμην πάντα δὲ τῶν ἄλλων ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. σφενδόνησις, [σφενδόνημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σφενδόνη, ἐξ οὗ καὶ σφενδονήτης, ἐξ οὗ σφενδονητικός. Τὸ σφενδονίζω καὶ σφενδονίζομαι μτγν.

Σφετερίζω (= κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιῶμαι), [πρτ. ἔσφετερίζον, μέλ. σφετεριῶ μτγν.], ἀόρ. ἔσφετέρισα, πρκ. -σφετερίσας ἔχω, ὑπερσ. σφετερίσας εἶχον. Μέσ. σφετερίζομαι, [πρτ. ἐσφετερίζομην, μέσ. μέλ. -σφετεριοῦμαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἔσφετερισάμην, [πρκ. ἐσφετέρισμαι, ὑπερσ. ἐσφετερίσμη μτγν.]. Ῥημ. [σφετέρισις, σφετερισμός, σφετεριστής].

Σημ. Ἐκ τῆς κτητικῆς ἄνωγωνίης σφέτερος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=) -ίζω ὀδοντοφωνολ. ὄθεν θέμα ἀναλογικῶν σφετεριῶδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἠηματικά. Τὸ ἔνεργ. σφετερίζω οὐδόπως διαφέρει τοῦ μέσου σφετερίζομαι (ὄρα δέω-δέδομαι σημ. 1). Συνών: ἰδιοῦμαι, οἰκειοῦμαι, νοσθίζομαι, ὑφαιροῦμαι.

Σχετλιάζω (= νομίζω ἑμαυτὸν σχέτλιον, ἄθλιον, ταλαίπωρον, παραπονοῦμαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἐσχετλιάζον, μέλ. σχετλιάσω, ἀόρ. ἐσχετλιάσα, πρκ. σχετλιάσας ἔχω, ὑπερσ. σχετλιάσας εἶχον. Ῥημ. σχετλιασμός, [σχετλιαστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σφέ-τλ-ιος (= καρτερικός, ἄθλιος), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω-

Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς (-αδ-*j*-ω=) -άζω ὀδοντοφονολήκτων (πρβλ. ῥράζω σημ.)

Σχιζω, πρτ. ἔσχιζον, μέλ. σχίσω, ἀόρ. ἔσχισα, πρκ. σχίσας ἔχω, ὑπερσ. σχίσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. σχίζομαι, πρτ. -ἔσχιζόμην, παθ. μέλ.-σχισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἔσχισθην, πρκ. ἔσχισμαι, [ὑπερσ. ἐσχίσμην μτγν.] καὶ μετ' ὄλ. μ. -ἔσχισμένος ἔσομαι. Ῥημ. σχίσις, [σχίσμα (ἐξ οὗ σχισματικός καὶ σχισματώδης), σχισμός, σχίζα, σχίδη], σχιστός.

Σημ. Θέμ. δκιδ- ἢ δχιδ- (πρβλ. λατ scind-o) καὶ προσλήπει τοῦ προσφ. -*j*-: (δκιδ-*j*-=) δκιδ-. Συγγενὲς τῷ δχιζω εἶναι τὸ δχάζω (=χαράζω μὲ τὸ νυστέρι, σχίζω, ῥίπτω κάτω), περὲ εὐχρ. παρ' Ἀττ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ ἀόρ. ἔδχαθα. Συνών.: ῥήγνυμι.

Σχολάζω (=ἀργῶ, εἶμαι εὐκαιρος, εὐκαιρῶ καὶ ἀσχολοῦμαι εἰς τι), πρτ. ἐσχόλαζον, μέλ. σχολήν ἄξω [καὶ μτγν. σχολάζω], ἀόρ. ἐσχόλασα, πρκ. ἐσχόλακα ἢ σχολάσας ἔχω, ὑπερσ. σχολάσας εἶχον [καὶ ἐσχολάκειν μτγν.]. Ῥημ. [σχόλασις, σχολαστής (ἐξ οὗ σχολαστήριον καὶ σχολαστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ δχολῆ [ἐξ οὗ καὶ δχολεῖον] κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-*j*-ω=) -άζω ὀδοντοφονολήκτων (πρβλ. ῥράζω σημ.) ὄθεν θέμα ἀναλογικῶν δχολαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀντὶ τοῦ δχολάζω λέγεται καί: ἔδοτι μοι δχολῆ ἢ δχολῆν ἄγω καὶ δχολῆν ποιῶμαι (πρὸς τι). Παθ. δὲ δχολῆ γίνεται ἀπὸ τινος.

Σφίζω (=σφίζω, ἐλευθερώνω, διχτηρῶ, διαφυλάττω), πρτ. ἔσφιζον, μέλ. σφίσω, ἀόρ. ἔσφισα, πρκ. σέσφισα, ὑπερσ. -ἔσεσφισιν καὶ σεσφικῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. -σεσφικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. σφίζομαι, πρτ. ἐσφίζόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. σωθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐσώθην, μέσ. μέλ. σφίσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἔσφισάμην, πρκ. σέσφισα καὶ σέσφισμαι, ὑπερσ. ἔσεσώμην καὶ ἔσεσφισμην. Ῥημ. σῶμα, σωτήρ (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σώτειρα καὶ σωτήριος), σφίστης, σφίστρον, σφιστός καὶ σωτός (ἐξ οὗ ἄσωτος, ἐξ οὗ ἄσωτία), [σφιστέος καὶ σωτέος], δια-σφιστέον.

Σημ. Θέμ. (δωιδ-)=) δωδ- καὶ (σαιο-)=) δω-. Ἐκ τοῦ θέμ. δω- σχηματίζεται ὁ παθ. μέλ., ἀόρ, ὁ πρκ. δέδωμαι καὶ ὑπερσ. ἐδέδωμην, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ θέμ. δωδ-. Ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνουσι ἐν τῷ θέμ. -*j*-: (σδδ-*j*-ω=) δφζω, (ἐ-σδδ-*j*-ον=) ἐδφζον κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: διά, ἐκ. ἀνά, δυνδία- κλ. Τὸ μέσ. δφζομαι εἶναι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον ἢ περιποιητικόν· οἶον δφζομαι=δφζω ἑμαυτὸν καὶ δφζω τι ἑμαυτῶ· ἐδῶθην=ἔδωδα ἑμαυτὸν καὶ ἐδῶδα τι ἑμαυτῶ. Ἀντὶ τοῦ παθ. δφζομαι λέγεται καὶ : δωτηρίας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ἀντιθ. τῷ δφζω εἶναι τὰ : ἀπόδλνυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ, λνυαίνομαι.

Σωμασκέω-ω (=γυμνάζω τὸ σῶμά μου), πρτ. ἤσκουν τὸ

σῶμα [καὶ ἐσωμάσκουν μτγν.], μέλ. σωμασκήσω, ἀόρ. ἐσωμάσκησα, πρκ. σωμασκήσας ἔχω, [καὶ σεσωμάσκηκα μτγν.], ὑπερσ. σωμασκήσας εἶχον [καὶ ἐσεσωμασκήκειν μτγν.].

Σημ. Τὸ ῶ. εἶναι παρυσύνθετον ἐκ τοῦ δῶμα καὶ ἀόκω-ῶ· γίννεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως ὡς καὶ τὸ δωμαδία μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος· ὅρα μεταχειρίζω σημ. Τὸ δωμαδικός ἄχρηστος. Ἐντὶ τοῦ δωμαδῶ λέγεται καὶ : ἀόκω τὸ δῶμα, γυμνάζω τὸ δῶμα· καὶ παθ. τὸ δῶμα ἀόκεται· ὡς μτβ. δὲ εἶναι τὸ δωμαδικίαν ἐμποιῶ.

Σωφρόρονέω-ῶ (=εἶμαι σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), πρτ. ἐσωφρόρονουν, μέλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα ἢ σωφρονήσας ἔχω, ὑπερσ. σωφρονήσας εἶχον. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ῥημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, [σωφρονητέον].

Σημ. Τὸ ῶ. εἶναι παρυσύνθ. ἐκ τοῦ δῶφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ δῶς καὶ φρήν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτβ. δῶφρονίζω. Ἐντὶ τοῦ δῶφρονῶ λέγεται καὶ δῶφρων εἰμί.

Σωφρονίζω (= κάμνω τινὰ σώφρονα), πρτ. ἐσωφρονίζον, μέλ. σωφρονιῶ, ἀόρ. ἐσωφρονίσα, πρκ. σωφρονίσας ἔχω, ὑπερσ. σωφρονίσας εἶχον. Παθ. ἀόρ. ἐσωφρονίσθη καὶ πρκ. σεσωφρονίσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. [σωφρόνισις, σωφρόνισμα, σωφρόνισμός], σωφρονιστής (ἐξ οὗ σωφρονιστήριον [καὶ σωφρονιστικός]), [σωφρονιστήρ, ἀσωφρόνιστος], σωφρονιστής, -ύος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῶφρων (ἐξ οὗ καὶ δῶφρονικός) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ῖ-ω=) -ίζω ὀδοντοφωολήκτων (περβλ. ἐλπίζω σημ.)· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. δῶφρονίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἡματικά. Ἐντὶ τοῦ δῶφρονίζω λέγεται καὶ : δῶφρονιδτής εἰμί τινος ἢ δῶφρονά τινα ποιῶ καὶ παθ. δῶφρων γίγνομαι.

T

Ταγεύω (ἀμτβ.=εἶμαι ταγός, ἀρχηγός, ἄρχω, δυναστεύω), [πρτ. ἐτάγευον, μέλ. ταγεύσω μτγν.], ἀόρ. ἐτάγευσα, πρκ. ταγεύσας ἔχω, ὑπερσ. ταγεύσας εἶχον καὶ Παθ. ἐνεστ. ταγεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ταγεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταγός (=ἄρχων), ὅπερ ἐκ τοῦ τά(τε)δῶ· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Ὅθεν θ. ἀναλογ. ταγευ-. Ἐντὶ τοῦ μτβ. ταγεύω λέγεται καὶ καθίδετημί τινα ταγόν καὶ παθ. καθίδοτα-

μαι ταγός. Συνώνυμα: δυναστεύω, ἄρχω, ταγός εἰμι, κρατῶ, ἴσχυ-
μονεύω, ἡγοῦμαι.

Ταλαιπωρέω-ῶ (ἀμ.τβ.—κακοπαθῶ, μεγάλους και δυνατούς κόπους ὑποφέρω· και κυρίως μ.τβ.—κάνω τινά ταλαιπωρον, καταπονῶ, βασανίζω, κουράζω), πρτ. ἐταλαιπώρου, μέλ. ταλαιπωρήσω, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηκα ἢ ταλαιπωρήσας ἔχω, ὑπερσ. ταλαιπωρήσας εἶχον [και ἐτεταλαιπώρηκειν μ.τγν.]. Μέσ. και παθ. ταλαιπωροῦμαι, πρτ. ἐταλαιπωρούμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. ταλαιπωρήσομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, [μέσ. ἀόρ. ἐταλαιπωρησάμην μ.τγν.], πρκ. τεταλαιπώρημαι. Ῥημ. [ταλαιπώρησις (=κακοπάθεια), ταλαιπώρημα (=κόπος μόχθος, ἀθλιότης)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ταλαιπωρος (ὅπερ εἶναι παρασηματισμός τοῦ ποιητ. ταλαπειριος [ὅπερ ἐκ τοῦ ταλάω=) τλάω και πείρα] (=ὁ ὑπομείνας πολλές δοκιμὰς τῆς τύχης, ὁ πολυπαθής), ἐξ οὗ και ταλαιπωρία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ και σὺνθ: μετὰ τῆς ἐπί, πρὸς και συνδια-λέγεται. δὲ και ταλαιπώρος εἰμι.

Ταμιεύω (ἀμ.τβ.—εἶμαι ταμίας), πρτ. ἐταμίευν, μέλ. ταμιεύσω, ἀόρ. ἐταμίευσα, πρκ. ταμίας γέγονα ἢ ταμιεύσας ἔχω [και τεταμίευκα μ.τγν.], ὑπερσ. ταμίας ἐγγόνειν ἢ ταμιεύσας εἶχον [και ἐτεταμιεύκειν μ.τγν.]. Μέσ. ταμιεύομαι (=μεταχειρίζομαι με οικονομίαν), [πρτ. ἐταμιεύομην, μέσ. μέλ. ταμιεύσομαι μ.τγν.], μέσ. ἀόρ. ἐταμιευσάμην, πρκ. τεταμίευμαι. Ῥημ. ταμεία, [ταμίευσις (ἐξ οὗ ταμιεύσιμος)], ταμίευμα, ταμιεῖον [και μ.τγν. ταμειον, ταμιευτήριον, ταμιευτικός], ἀταμίευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταμίας (ὅπερ ἐκ τοῦ τέμνω), ἐξ οὗ και ταμιακός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλείω· ὅθεν θ. ἀναλογ. ταμιευ-. Ἀντὶ τοῦ ταμιεύω λέγεται και ταμίας εἰμι· και μ.τβ. ταμίαν τινά καθίδημι (ἢ ποιῶ). Συνών. τῷ ταμιεύομαι εἶναι τὸ φεῖδομαι.

Ταπεινώ-ῶ (=χαμηλώνω, σμικρύνω, ταπεινώνω (τὸ φρόνημα), ἐξευτελίζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ταπεινώσις, [ταπεινώμα, ταπεινωτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ταπεινός (=χαμηλός) [ὅπερ ἐκ τοῦ (δάπος=ἔδαφος) δαπεδίνος=δαπεινός], ἐξ οὗ και ταπεινότης. Ἀντὶ τοῦ ταπεινῶ λέγεται και: εἰς ταπεινότητά τινα καθίδημι, ταπεινόν τινα ποιῶ και ταπεινὸν παρέχω.

Ταράττω ἢ ταράσσω (=ταράζω, εἰς ταραχήν και ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατώνω, ἀνακινῶ), πρτ. ἐτάρατ(σ)ον, μέλ.-ταράξω, ἀόρ. ἐτάραξα, πρκ. ταράξας ἔχω, ὑπερσ. ταράξας εἶχον [και παρὰ μ.τγν.: πρκ. τετάραχα (και κατὰ συγχοπὴν και τροπὴν Ἴων. ὁ ἐπικ. τέτρηχα=εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν εὐρίσκομαι, εἶμαι τεταραχμένος), ὑπερσ. ἐτεταράχην]. Μέσ. και παθ. ταράτ(σ)ομαι, πρτ. ἐταρατ(σ)όμην, μέσ. μέλ. και ὡς παθ. ταράξομαι, [παθ. μέλ. ταρχήθ-

σομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. και ὡς μέσ. ἐταράχθην, πρκ. τετάρῳγμαί, ὑπερσ. ἐτεταράχμην. Ῥημ. τάραχος, ταραχή, [τάρραξις, τάρραγμα, ταραγμός, ταρακτής (ἐξ οὗ ταρακτικός), ταρακτωρ, τάρρακτρον, ταρακτός, ἐξ οὗ] (ἀτάρρακος).

Σημ. 1. Θέμ. ταραχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: τάρραχ-j-ω=) ταραττω ἢ ταραδδω και κατά συγκοπὴν θράττ(σ)ω (δὲ ἰδέ). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεμ. φωνήεν ἄ βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.): ἀπαντᾷ δὲ και συνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ, δύν. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ταραττω ἑμαυτὸν και ἀμτβ. ἐν ταραχῇ εἰμι, εἰς ταραχὴν καθίσταμαι ἢ εἰς ταραχὴν καθίστημι ἑμαυτὸν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ταραττ(σ)ω λέγεται και: ταραχὴν ποιῶ (ἢ παρῆχω), ταραχὰς ἐμποιῶ, τάρραχον ἐξεργάζομαι, εἰς ταραχὴν καθίστημι τίνα ὡς παθ. δὲ τάρρακος (ἢ ταραχῇ) γίγνεται, ταραχῇ ἐπιπτεῖ. Συνών. ἰδὲ σπειδω σημ. 2.

Τάττω ἢ τάσσω (=εἰς τάξιν βάλλω τι, τακτοποιῶ, προσδιορίζω, διατάσσω), πρκ. ἐτατ(σ)ιον, μέλ. τάσσω, ἀόρ. ἐτάξα, πρκ. τέταξα, ὑπερσ. -ἐτετάξιν. Μέσ. και παθ. τάττ(σ)ομαι, πρκ. ἐτατ(σ)όμην, μέσ. μέλ. -τάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐταξάμην, παθ. μέλ. ταχθήσομαι, παθ. ἀόρ. και ὡς μέσ. ἐτάχθην, πρκ. τετάρραγμαί, ὑπερσ. ἐτετάξμην και μετ' ὄλ. μ. τετάξομαι. Ῥημ. τάξις, [ταγή!], τάγμα, ταγός, τακτός (ἐξ οὗ ἀτακτος, εὐτακτος κλ.), τακτέος.

Σημ. Θέμ. ταγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ταγ-j-ω=) τάτ(σ)ω (δρα πρᾶττω σημ.). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεμ. φωνήεν α βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.): ἀπαντᾷ δὲ και συνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντι, διά, ἐπί, κατά, παρά, πρὸς, πρό, δύν κλ. Τὸ μέσ. τάττομαι εἶναι και αὐτοπαθὲς και πλόγιον ἢ περιποιητικόν: τάττομαι=τάττω ἑμαυτὸν και τάττω τι ἑμαυτῷ: ἐτάχθην (μέσ.)=ἐτάξα ἑμαυτὸν και ἐτάξά τι ἑμαυτῷ. Ἀντὶ τοῦ τάττω λέγεται και: εἰς τάξιν τίθεμαι τι, εἰς τάξιν καθίσταμαι, τάξιν ποιοῦμαι, ἔχω τι ἐν τάξει, ἔχω τὴν τάξιν, τὴν τάξιν ποιῶ. Ἀντὶ τοῦ συντάττω λέγεται και τὴν σύνταξιν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ προδτάττω και: τὴν προδταξιν ποιοῦμαι.

Ταφρεύω (=κάμνω τάρραρον, χάνδακα), μέλ. ταφρεύσω, ἀόρ. ἐτάφρευσα, πρκ. ταφρεύσας ἔχω, ὑπερσ. ταφρεύσας εἶχον και Παθ. πρκ. -τετάφρευμαι, πάντα δὲ ἄλλα περιφοραστικῶς. Ῥημ. ταφρεία, [τάφρευσις], τάφρευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ τάρραρος (ὄπερ συγγενὲς πρὸς τὸ τάρραος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ταφρεύω λέγεται και τάρραρον ποιῶμαι και παθ. τάρραρος γίγνεται.

(1) Ἐκ τοῦ ταγή [=διάταξις; βασιλικὴ δωρεὰ και ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ἐν δὲ τῇ ὄμιλῳμ.=ἡ τροφή ἢ τοῖς κτήνεσι διδομένη] παράγεται τὸ τῆς ὄμιλουμένης ταγίνιον ἢ ταῖνιον (=τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον, ἢ δωρεὰν ὀριμένη ἐπιούσιος τροφή) και τὸ ταγίζω ἢ ταῖζω (=φομίζω, τρέφω).

Ταχύνο (μτθ. = κάμνω τι ταχέως· ἀμτθ. = σπεύδω, βιάζομαι), πρτ. -ἐτάχυνον (ἐπ-), τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν., ἄτινα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἐκ τῶν περιφράσεων ταχύς εἰμι (ἀμτθ.), ποιῶ τι ταχέως (μτθ.) ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἐπιτάχυνσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ταχύς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-*ν*-*ω* = ἀμύνω) = ἀμύνω ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ταχύν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί : ἐπιταχύνο (μτθ. = βιάζω, ἐνεργῶ νᾶ γίγη τι ταχέως). Ἐντὶ τοῦ ἀμτθ. ταχύνο λέγεται καί : ταχύς εἰμι Συνών. ἰδὲ σπεύδω σημ. 2. Ἐντὶθ : βραδύνω, μέλλω.

Τείνω (= ἐκτείνω, τεντώνω), πρτ. ἔτεινον, μέλ. -τενῶ, ἀόρ. -ἔτεινα, πρκ. -τέτακα, ὑπερσ. -τείνας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι, πρτ. ἔτεινόμην, παθ. μέλ. -ταθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἐτάθην, μέσ. μέλ. -τενοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ἔτεινάμην, πρκ. τέταμαι, ὑπερσ. ἐτετάμην. Ῥημ. τόνος, τάσις, τένων, ἀτενής, τατός, τατέον.

Σημ. Θέμ. *τεν-* καὶ (κατὰ συγκοπὴν *εν-*, ἐξ οὗ *ταν-* ἢ *τα-*). Ἐκ τοῦ θέμ. *τεν-* προσλήφει τοῦ προσφ. -*ν*- σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. (*τέν-ν*-*ω* = *τένω*) = *τείνω*. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. *α'* σχηματίζονται ἐκ τοῦ φωνηεντολήκτου θέμ. *τα-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀνά, ἀντί, διά, ἐκ, ἐπί, παρὰ, πρό, σύν, περί, ὑπέρ κλ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐπετάθην καὶ ἐξετάθην ἔχει ἐνίοτε καὶ μέσ. σημ. Ἐνίοτε λαμβάνονται ἀμτθ. τά : παρατείνω (= πλαγίως ἢ ἐμπροσθέν τινος ἐκτείνομαι) καὶ δυντείνω (= σπεύδω).

Τειχιζέω (= κτιζέω τείχος, περιβάλλω διὰ τείχους, περιτειχίζω), πρτ. ἔτειχιζον, μέλ. τειχιῶ, ἀόρ. ἐτειχίσα, πρκ. τετειχίκα, ὑπερσ. τειχίσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετειχίσειν], μετ' ὄλμ. -τετειχίως ἔσομαι. Παθ. μέσ. τειχιζομαι, πρτ. ἔτειχιζόμην, παθ. μέλ. τειχισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτειχίσθην, μέσ. μέλ. τειχιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐτειχισάμην, πρκ. τετειχίσμαι, ὑπερσ. ἐτετειχίσμην. Ῥημ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, [τειχιστής], ἀ-τειχιστος, [τειχιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ τείχος (τὸ) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-*ν*-*ω*) -ίζω ὀδοντοφονολήκτων (πρβλ. ἐλπίζω σημ.) ὅθεν ἀναλογικὸν θέμ. *τειχιῶ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ ῥημα ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν *ι* βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. § 7 β' σημ.), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετ. μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἀποτειχίζω (= διὰ τείχους κλείω), ἐπιτειχίζω (= ἐγείρω τείχος κατὰ τινος), ἐντειχίζω, περιτειχίζω κλ.

Τειχομαχέω-ώ (= μάχομαι κατὰ τείχους), καὶ πρτ. ἔτειχομάχουν, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκφέρονται περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ τειχομάχης ἢ τειχομάχος (ὅπερ ἐκ τοῦ τείχος καὶ μάχομαι), ἐξ οὗ καὶ τειχομαχία [καὶ τειχομαχικός]· σχηματίζεται δὲ ἢ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -*ν*-*ς* σιγμολήκτων : ἀπειθής (θ. ἀπειθεσ-) ἀπειθέω-*ω*, ἢ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -*ο*-*ς* σιγμολήκτων : κρατός (θ. κρατεσ-) κρατέω-*ω*. Ὡς παθ. τοῦ τειχομαχῶ λαμβάνεται ἢ περιφρ. : τειχομαχία καθιόταται. Ἐντὶ τοῦ τειχομαχῶ λέγεται καί : προσδάλλω τῷ τειχί, προσδάλλω τῷ τειχίωματι (ἢ τῷ ἐρύματι).

Τεκμαίρομαι (=ὀρίζω, προσδιορίζω, συμπεραίνω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἔτεκμαιρόμην, μέσ. μέλ. τεκμαροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἔτεκμηράμην, πρτ. τέκμαρσιν ἔσχηκα, ὑπερσ. τέκμαρσιν ἔσχηκην. Ῥημ. τέκμαρσις, [τεκμαρτός (ἐξ οὗ τεκμαρτικός, δυστέκμαρτος, καί] ἀτέκμαρτος, ἐξ οὗ ἀτεκμάρτως), [τεκμαρτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. **τέκμαρ** [(=τέλος, ὄριον), (ὄπερ ἐκ θέμ. τεκ- τοῦ τίκτω)], ἐξ οὗ καί **τεκμήριον**. Τὸ ὁ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφ. -j-: (τεκμάρ-j-ομαι=) **τεκμαίρομαι** κλ. Παρὰ ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος **τεκμαίρω**. Ἐντὶ τοῦ **τεκμαίρομαι** λέγεται καί: ἔχω **τέκμαρδιν**. Συνώνυμα: εἰκάζω, τοπάζω, **δυσλογίζομαι**, **προβάλλομαι**, ὀρίζω.

Τεκμηριόω-ῶ (=διὰ τεκμηρίων ἀποδεικνύω, καταδεικνύω) καὶ ἀόρ. ἔτεκμηρίωσα, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: τεκμήριον ποιῶ ἢ τεκμήριον παρέχομαι. Ῥημ. [τεκμηρίωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ **τεκμήριον** (ὄρα **τεκμαίρομαι** σημ.).

Τελέθω (=εἶμαι τετελεσμένος, εἶμαι, ὑπάρχω), μόνον ὁ ἐνεστὴς παρά τε ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων τελῶ, εἶμαι, ὑπάρχω.

Σημ. Ἐκ τοῦ **τελέω-ῶ**, ὄπερ ἐκ ῥίζης **τελ-** τοῦ **τέλος**.

Τελευτάω-ῶ (=τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἀποθνήσκω), πρτ. ἔτελεύτων, μέλ. τελευτήσω, ἀόρ. ἔτελευτήσα, πρτ. τετελεύτηκα, ὑπερσ. ἔτετελευτήκειν καὶ τετελευτήκως ἦν. Παθ. τελευτῶ ὑπὸ τινος (=φανεύομαι ὑπὸ τινος), μέσ. μέλ. ὡς παθ. τελευτήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: τελευτῆς τυγχάνω. Ῥημ. [ἀτελεύτητος].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ **τελευτή**. Ἐντὶ τοῦ **τελευτῶ** λέγεται καὶ **τελευτῶ τὸν βίον ἢ τοῦ βίου, τελευτῆν τοῦ βίου ποιοῦμαι** καὶ **τέλος ἔχω**. Ἐντὶ τοῦ παθ. **τελευτῶμαι** λέγεται καί: **τελευτῆς τυγχάνω**. Τὸ δὲ μέσον φέρεται ἀναλελυμένον: **τελευτῶ ἑμαυτόν**.

Σημ. 2. Τὸ **τελευτῶ** μετοχικῶς ἐκφερόμενον μετ' ἄλλου ῥήματος ἔχει σημ. ἐπιρρηματός· οἷον **τελευτῶν εἶπε**=τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπε κλ. Οἱ μὲν Ἀττικοὶ **«τελευτῶν ἐποίησα, τελευτῶδα ἐποίησα καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν»** λέγουσιν· οἱ δὲ κοῖνοὶ **«τελευταῖον»** λέγουσι (Θ. Μάγιστρος).

Τελέω-ῶ (=ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω· καὶ ἐπὶ ἀποδόσεως χρημάτων καὶ φόρων=πληρώνω), πρτ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ, ἀόρ. ἐτέλεσα, πρτ. τετέλεκα, ὑπερσ. -ἐτετέλεκειν. Παθ. τελοῦμαι, πρτ. ἐτελούμην, παθ. μέλ. -τελεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτελέσθην, μέσ. ἀόρ. ἐτελεσάμην, πρτ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. -ἐτετέλεσμεν. Ῥημ. [τέλεσις], τελετή, [τέλεσμα, τελεσμός, τελεστής, ἐξ οὗ] (τελεστήριον, καὶ πληθ. τελεστήρια (ἱερὰ) (=εὐχαριστήριος θυσία δι' εὐτυχῆ ἐκδασιν

πράγματός τινος) και τελεστικός), [τελεστός, ἐξ οὗ] (ἀτέλεστος), ἐπι-τελεστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τέλος. Θέμ. τελεσ- (ἐξ οὗ τελέ(σ)-ω=τελῶ), καθ' ὃ και πάντα τὰ ἐκ τῶν εἰς-ος μὴ σιγμολήκτων : νόσος-νοσῶ, πλοῦτος-πλου-τῶ κλ. κλ. Ἐν τῷ ἀορ. (ἐτέλεσ-σ-α=) ἐτέλεσα ἐγένετο ἀπλοποίησης τοῦ διττοῦ σ, διὸ και δὲν ἐγένετο ἔκτασις. Τὸ τελῶ ὡς και τὰ καλῶ, ἀλῶ, ἀκοῦμαι ἔχουσι συνηρημ. μέλλοντα. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, πρὸς, ὑπό κλ. Τὰ σύνθ. διατελῶ και δυντελῶ ἀμτβ. Ἀντὶ τοῦ τελῶ λέγεται και : τέλος ἐπιτίθημι τι. και παθ. τέλος λαμβάνω, τέλος ἔχω και ἐπιτελεῖς γίγνεται τι. Συν-ώνυμα ἰδὲ περιαινῶ σημ.

Τέμνω (=κόπτω, κατακόπτω, διασχίζω, ἀνοίγω, σφάζω), πρτ. ἔτεμνον, μέλ. τεμῶ, ἀορ. β' ἔτεμον, πρκ. -τέμηκα. Παθ. και μέσ. τέμνομαι, πρτ. ἔτεμόμην, παθ. μέλ. τηθησομαι, παθ. ἀορ. ἐτιμήθην, μέσ. μέλ. -τεμοῦμαι, μέσ. ἀορ. β' ἔτεμόμην, πρκ. τέμημαι, ὑπερσ. ἔτετιμήμην, και μετ' ὄλ. μ. -τεμησομαι. Ῥημ. τομή, τιῆσις, τιῆμα, [τόμος], τομός, τομεύς, τέμενος (=τόπος κεχωρισμένος), ταμίας, [τηη-τής, ἐξ οὗ] (τηητικός), [τηητός, ἐξ οὗ] (ἀτηητός, νεότηητος), τηητέος.

Σημ. Θέμ. τεμ-, ἐξ οὗ κατὰ μετὰθεσιν μὲν και ἔκτασιν τυε-, τυη-, κατὰ συγκοπήν δὲ τυ-, ἐξ οὗ ταυ-. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἔνεστ. και πρκ. τὸ πρόσφ. -ν-: τεμ-ν-ω' ἀπαντᾷ δὲ και σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : ἀπό, ἀνά, διά, ἐν, ἐκ, ἐπί, κατὰ, παρά, περί, οὖν και ὑπό. Τὸ σύνθ. ἀποτέμνω=βιαίως τέμνω, τὸ δὲ ἐκτέμνω=μετὰ προσοχῆς τέμνω. Τὸ τέμνω ὡς και τὸ θνήσκω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν ἐνρινολήκτων, ἅτινα ἔ-χουσι τελεσμένον μέλλοντα : ἐκτετυῖδομαι και τεθνήξω.

Τέρπω (=εὐφραίνω, εὐχαριστῶ τινα), πρτ. ἔτερπον, μέλ. τέρψω, ἀορ. ἔτερπα, πρκ. τέρψας ἔχω, ὑπερσ. τέρψας εἶχον. Μέσ. τέρπομαι (=ἀπολαύω, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι διὰ τι), [πρτ. ἔτερπόμην, μέσ. μέλ. τέρψομαι, μέσ. ἀορ. α' ἔτερψάμην και β' ἔταρ-πόμην, παθ. μέλ. τερψήσομαι ποιητ. και μτγν.], παθ. ἀορ. α' και ὡς μέσ. ἔτερψθην, [και ποιητ. ἐτάρψθην και β' ἐτάρπην]· οἱ ποιητ. και μτγν. χρόνοι ὡς και οἱ ἐλλείποντες τοιοῦτοι ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. πεζ. ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. τέρψις, τερπνός, ἀτερπής (=δυσάρεστος), [και ποιητ. και μτγν. τερπωλή· προβ. θάλλω-θαλωρη], Τερψι-χόρη.

Σημ. Θέμ. τερπ-, ἐξ οὗ [κατὰ μετὰθεσιν μὲν τρεπ- (ἐξ οὗ τὸ τρέπω), κατὰ συγκοπήν δὲ και ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: τρπ-] ταρπ-. Ἀντὶ τοῦ τέρπω λέγεται και περιφρ.: ποῖω τέρψην τινὶ και τέρψην παρέχω. Συν-ώνυμα. τῷ τέρπω εἶναι τὰ: εὐφραίνω, θέλω και κηλέω-ῶ τῷ δὲ μέσ. τέρπομαι τὰ: εὐφραίνομαι, ἥδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω, ἀρέσκο-μαι, δτέργω, ἐντροφῶ, ἡδομένω μοι ἔδοτι.

Τεχνάομαι-ῶμαι (=τεχνικῶς κατασκευάζω τι, μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἑνεργ. διαθ.· πρτ. ἔτεχνόμην, μέσ. μέλ. τεχήσομαι, μέσ. ἀορ. ἔτεχνησάμην, [παθ. ἀορ. ἔτεχνήθην,

πρκ. τετέχνημαι καὶ ὑπερσ. ἐτετεχνήμην μτγν.]. Ῥημ. τέχνημα, ἀντι-τέχνησις, [τεχνήμων, τεχνητός (ἐξ οὗ τεχνητικός)].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ τέχνη [ἴσπερ ἐκ τοῦ τίκτω], ἐξ οὗ καὶ τεχνάζω (= μεταχειρίζομαι τεχνάσματα), τεχνίτης, τεχνικός καὶ τὰ ἐπιρρ. ἄ-τέχνως (= ἄνευ τέχνης ἀμελῶς) καὶ ἄ-τεχνῶς (= ἄνευ τεχνάσματος, ἀληθῶς).

Σημ. 2. Συνών. τῷ τεχνῶμαι εἶναι τὰ : τεχνάζω καὶ τεχνάζομαι (ἄπερ μόνον κατ' ἐνεστ. παρ' Ἄττικ πεζολόγοις), μηχανῶμαι, ἐπινοῶ.

Τύκω (μτβ. = κάμνω τι βρυστόν, λειώνω, φθείρω, ἐξασθενῶ), πρτ. -ἔτηκον, μέλ. τήξω, ἀόρ. -ἔτηξα, πρκ. -τήξας ἔχω, ὑπερσ. -τήξας εἶχον. Παθ. τήκομαι, πρτ. ἐτηκόμην, παθ. μέλ. β' τακήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐτήχθην καὶ β' ἐτάκη, [μέσ. μέλ. τήξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτήξάμην], ἐνεργ. πρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. τέτηκα (= εἶμαι λειωμένος) [καὶ μτγν. τέτηγμα], ἐνεργ. ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐτετήκειν [καὶ μτγν. ἐτετήγμην]. Ῥημ. [τήξις, τήγμα, τήγανον, τηκεδών], τηκτός (ἐξ οὗ ἄτηκτος).

Σημ. Θέμ. ται-, ἐξ οὗ ταικ-. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, κατά, δύν κλ. Συνών. τῷ τύκομαι ἐπὶ μτφρ. σημασίας εἶναι τὰ : μαραίνομαι, φθείρομαι. Ἀντίθ. τῷ τύκω εἶναι τὸ πύγνυμι.

Τηρέω-ῶ (= πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, παρατηρῶ, φυλάττω), πρτ. ἐτήρουν, μέλ. τηρήσω, ἀόρ. ἐτήρησα, πρκ. τηρήσας ἔχω [καὶ τετήρηκα μτγν.], ὑπερσ. τηρήσας εἶχον [καὶ ἐτετηρήκειν μτγν.]. Παθ. τηρούμαι, πρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τηρήσομαι, [παθ. μέλ. τηρήσῃσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι, ὑπερσ. ἐτετηρήμην. Ῥημ. τήρησις, [τηρητής (ἐξ οὗ τηρητικός)], τηρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τηρός (ὁ, ἡ) (= ἐπιτηρητής, φύλαξ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω =) κρατῶ. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί, διά, παρὰ καὶ δύν. Συνων.: βλέπω, φυλάττω.

Τιθασεύω (= τὰ ἄγρια θηρία ἡμερώνω καὶ χειροῆθη ποιῶ, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται). Παθ. τιθασεύομαι, καὶ παθ. ὑπερσ. ἐτετιθασεύμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν., ἅτινα παρ' Ἄττ. πεζ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τιθασεία, [τιθάσσεισις, τιθάσειμα, τιθασευτής (ἐξ οὗ τιθασευτικός), τιθασευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τιθασός [(= ἡμερός), ἴσπερ ἀντίθ. τῷ ἄγριος] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών : (ἐξ) ἡμερόω, προαῖνω.

Τίθηναι (= θέτω, ἐμβάλλω, ὀρίζω, προξενῶ, κάμνω), πρτ. ἐτίθην, μέλ. θήσω, ἀόρ. ἐθήκα, πρκ. τέθεικα (καὶ τέθηκα ἐν ἐπιγρ.), ὑπερσ. ἐτεθεικίην ἢ ἐτεθεικίη. Μέσ. τίθειμαι, πρτ. ἐτιθέμην, μέσ. μέλ. θήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθέμην, πρκ. τέθειμαι, ὑπερσ. ἐτεθειμήην. Παθ. τίθειμαι, πρτ. ἐτιθέμην, παθ. μέλ. τεθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτέθην,

πρκ. κείμαι, ὑπερσ. ἐκείμην. Ῥημ. θέσις, [θέμα, θήμα], ἀνάθημα, πρόσθημα, θήκη, (θε-θ-μός=) θεσμός, θέμις, θέτης, θετός, θετέος, θετέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. θε- και ισχ. θη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. (θι-θη-μι=) **τίθημι**. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετά πολλῶν προθέσεων. Τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῆς ὀριστ. και προστακτ. κτὶ τὸ β' και γ' ἐνικὸν τοῦ ἐνεργ. πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς (-έω=)-ῶ. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. α' ἔχει χρόν. χαρακτηριστ. κ' ἀντὶ ὁ' πρβλ. και ἦκα (ἦμι), ἔδωκα, **εἰδέθρηκα** (εἰσφρέω) και εἶναι εὐχρηστος ἐν τῷ ἐν. τῆς ὀριστ., σπαν. δὲ και ἐν τῷ πληθ., εἰς δὲ τὸν δυϊκὸν και πληθ. ἀριθ. τῆς ὀριστ. και εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ὡς και εἰς τὸ ἀπαρέμφ. και μτγ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ β' ἀορ., ὅστις ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ὀριστ. εἶναι ἀχρηστος. Ὁ πρκ. **τέθεικα** (και ἐν ἐπιγρ. **τέθηκα**) και **τέθειμαι** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. (σε-σε-μαι=ε-ε-μαι=) **εἶμαι** (ἦμι). Ἐν τῷ παθ. μέλ. και ἀορ. (**τεθῆσομαι**, **ἐτέθην**) δὲν ἐκτείνεται ὁ χαρακτηριστ. ε' πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἄρχομ. τελῶν. Ἡ ὑποτακτικὴ και εὐκτ. τῆς μέσ. φωνῆς σχηματίζει ἐνίοτε και τύπους κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτερα : **ἐπιτίθωνται**, **ἐπιθώνται**, **τίθοιτο**, **παρατίθοιτο**.

Σημ. 2. Τὸ ὄ. ἐκφέρεται πολλάκις και περιφρ. Ἀντὶ τοῦ **διατίθεμαι** λέγεται και **διαθήκας ποιοῦμαι**, ἀντὶ τοῦ **δυντίζεμαι** (τινι) και **δυνθίκας ποιοῦμαι** (παθ. **δυνθίκα** γίνονται) και **δύνθημα ποιοῦμαι** κλ.

Σημ. 3. Μετὰ τοῦ **ἐπιτίθημι** ἀπαντᾷ ἡ περιφρ. **δίκην ἐπιτίθημι τινι** (=κολάζω τινά), ἦτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ. **δίκην λαμβάνω παρὰ τίνος**. Παθ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περιφρ. **δίκην δίδωμι τινι** και **δίκης τυγχάνω ὑπὸ τίνος** (=κολάζομαι) (ὄρα και **λαμβάνω** σημ. 2).

Τίκτω (ἐπὶ θηλέων=γεννῶ), πρτ. ἔτικτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. **τέθομαι**, ἀόρ. β' ἔτεκον, πρκ. β' **τέτοκα**, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ γεννῶ. Ῥημ. [τέκος], τόκος (ἐξ οὗ πρωτότοκος (=ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ἀπάντων γεννηθείς), πρωτοτόκος (=ἡ κατὰ πρῶτον τίκτουσα), εὐτοκος, δύστοκος), τέκνον, τέχνη, τοκεύς, [τοκ-ε-τός].

Σημ. 1. Θέμ. **τεκ-**, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν **τοκ-**, κατὰ συγκ. δὲ **τε-**, ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. **τι-κτ-ω** (ἀντὶ **τι-τε-ω**). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετά τῆς ἀπό, ἐκ και ἐν. Συνών.: **γεννῶ** (κυρίως ἐπὶ ἀνδρός. τὸ δὲ **τίκτω** ἐπὶ γυναικός, ἀλλὰ και ἐπ' ἀμφοτέρων ἢ χορηγ. ἀναλλάσσεται).

Σημ. 2. Παρὰ ποιητ. και μτγν. εὔρονται και οἱ ἐξῆς χρόνοι : παθ. μέλ. **τεκθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἐτέχθην**, μέσ. μέλ. β' **τεκοῦμαι**, μέσ. ἀόρ. β' **ἐτεκόμην** και α' **εἰτεζάμην**, πρκ. **τέτεγμα**, ὑπερσ. **εἰτετέμην**.

Τίλλω (=μαδῶ, ἐκρίζωνω), μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. ἐτίλλω, πάντα δὲ τᾶλλα [ἦτοι πρτ. ἔτιλλον, μέλ. τιλῶ, ἀόρ. ἔτιλα. Μέσ. τίλλομαι, πρτ. ἐτίλλομην, μέσ. μέλ. τιλοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐτίλθην, πρκ. τέτίλμαι, ὑπερσ. ἐτετίλμην], ποιητ. και μτγν., ἄτινα παρ' Ἀττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [τίσις, τίλμα, τιλμός], τιλτός, [τιλτέος].

Σημ. Θέμ. **τιλ-**, ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφ. j: (τίλ-j-ω=) **τίλλω**.
 Συνών.: ψιλῶ, λαίνω, [μαδάω-ᾶ].

Τιμωρέω-ᾶ (=βοηθῶ τινι, κολάζω τινά), πρτ. ἐτιμῶρουν, μέλ. τιμωρήσω, ἀόρ. ἐτιμῶρησα, πρκ. τετιμῶρηκα ἢ τιμωρήσας ἔχω, ὑπερσ. τιμωρήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετιμωρήκειν], μετ' ὄλ. μ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι (τινὰ=βοηθῶ ἐμαυτῷ κολάζων τὸν βλάπτοντά με), πρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτιμωρησάμην, παθ. μέλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτιμωρήθην, πρκ. τετιμωρήμαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην καὶ μετ' ὄλ. μέλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥημ. τιμῶρησις, τιμῶρημα, [τιμωρητῆρ ἢ τιμωρητῆς (ἐξ οὗ τιμωρητικός), τιμωρητός], τιμωρητέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **τιμωρός** [ἄπερ ἐκ τοῦ **τιμῆ** καὶ **ῶρα**=φροντίς· πρβλ. ὀλιγοῦσθ σημ.] = ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τιμὴν, πληρωμὴν, ἐκδίκησιν· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) **κρατῶ**. Τὸ ἔνεργ. **τιμωρῶ** (τινι) = βοηθῶ καὶ ἐνίοτε **τιμωρῶ** (τινα) = κολάζω· τὸ δὲ μέσ. **τιμωροῦμαι** (τινα) = ἐκδικουμαι, τιμωρῶ. Ὁ ἔνεστ. **τιμωροῦμαι** δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. μετὰ παθ. σημασίας. Ἀντὶ τοῦ **τιμωρῶ** λέγεται καὶ: **τιμωρίαν ποιοῦμαι τινι**· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. καὶ: **τιμωρίαν ποιοῦμαι** (ἢ λαμβάνω) καὶ: **τιμωρὸς γίγνομαι τινος**. Καὶ παθ.: **τιμωρίας τυγχάνω**, **τιμωρίαν ὑπέχω**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **τιμωρῶ** ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ **βοηθῶ** εἶναι τὰ: **ἀμύνω**, **ἀρήγω**, **βοηθῶ** καὶ **ἐπικουρῶ**· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ **τιμωρῶ** τὰ: **κολάζω**, **ζημιῶ**.

Τί'νω (=πληρώνω), πρτ. -εῖνον, μέλ. τείσω, ἀόρ. ἔτεισα, πρκ. -τέτεικα ἢ τείσας ἔχω, ὑπερσ. τείσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετείκειν]. Μέσ. [τίνομαι καὶ τίνουμαι (=ἐκδικουμαι), πρτ. ἐτινόμην, μέσ. μέλ. τείσομαι ποιητ.], μέσ. ἀόρ. ἔτεισάμην, παθ. ἀόρ. -ἐτείσθη, πρκ. τέτειμαι, ὑπερσ. -ἐτετείσμη. Ῥημ. τίσις (ἐξ οὗ ἔκτισις), [Τεῖσις καὶ] Τεισίας, Τεισαμενός, Τεισανδρός, ποινή (ἐκ τοῦ τει=πει-), ἔκτεισμα, ἀποτειστόν.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. **τί-** καὶ ἰσχυρ. **τί-** ἢ **τει-** (πρβλ. **τί'ω**=τιμῶ). Καὶ ἐκ μὲν τοῦ ἀσθ. θέμ. **τί-** σχηματίζεται ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσλήφει τοῦ προσφ. ν. ἐκ δὲ τοῦ ἰσχ. **τί-** (τει-) οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: **ἀπό**, **ἐκ**, **δυνεκ-**. Ἀντὶ τοῦ μέσ. [τίνομαι] οἱ Ἀττ. περ. ἐχρῶντο τῇ περιφρ. **τιμωροῦμαι τινι**, **δίκην λαμβάνω παρὰ τινος**, οὗ παθ. τό: **δίκην δίδωμι τινι** καὶ **δίκην λαμβάνω ἢ ὑπέχω**.

[**Τιτρώω-ᾶ**] (=τρυπῶ), ἀόρ. -ἔτρησα, παθ. πρκ. τέτρημαι καὶ ὑπερσ. -ἔτετρήμην, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. τρητός (ἐξ οὗ ἀτρητός, ἀδιάτρητος=ἀδιαπέραστος).

Σημ. Θέμ. **τερ-** (πρβλ. lat ter-o), ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν **τρ-**, ἐξ οὗ **τρα-**, ἐξ οὗ μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. **τι-τρώ-ω** (μτγν.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: **κατὰ** καὶ **ἐν**. Συνών.: **διακονεῖω** (=

τρουπῶ με τὸ ἀκόντιον), διελαύνω τῷ δόρατι (ἢ τῷ ξυστῶ), τοιχωρυγέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ), διοριζόω τὸν τοῖχον.

Τιτρώσκω (= τρυμακτίζω, πληγώνω), πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλ. -τρώσω, ἀόρ. ἐτρώσα, πρκ. τρώσας ἔχω [καὶ μτγν. τέτρωκα], ὑπερσ. τρώσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετρώκειν]. Παθ. τιτρώσκομαι, πρτ. ἐπιτρωσκόμην, παθ. μέλ. τρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτρώθην, πρκ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην, [μετ' ὄλ. μέλ. τετρώσομαι μτγν.]. Ρῆμ. [τρῶσις, (ἐξ οὗ ἔκτρωσις), τρώυμα ἢ τρῶμα ('Ιωνικ.) (ἐξ οὗ ἔκτρωμα), τρώμη (Δωρικ.)], τραῦμα ('Αττ.) (ἐξ οὗ τραυματίας), τρωτός (ἐξ οὗ ἄτρωτος).

Σημ. Θέμ. [τερο- (πρβλ. τιτρώω, σημ.), ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν τρε-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν τρο-, ἐξ οὗ κατ' ἔκτασιν] τρω-, ἐξ οὗ (δι' ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσλήψεως τοῦ προσφ. -σκ-) **τι-τρώ-σκ-ω**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: δὴν καὶ κατὰ. Συνών. : τραυματίζω.

[**Τλάω-ῶ**] (= ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, τολμῶ) ποιητ., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ ὀριστ. τοῦ ἀόρ. ἔτλην (κατὰ τὸ ἔστην) καὶ τὸ ἀπαρ. ἀνα-τλήναι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, καρτερῶ. Ρῆμ. τλήμων [ἐξ οὗ τλημοσύνη], [τλήσις, τλητός (ἐξ οὗ τλητικός)], Ἄ-τλας (= πολύτλας, πολυπαθής).

Σημ. Θέμ. **τλα-**

Τολμάω-ῶ, πρτ. ἐτόλμων, μέλ. τολμήσω, ἀόρ. ἐτόλμησα, πρκ. τετόλμηκα ἢ τολμήσας ἔχω, ὑπερσ. τολμήσας εἶχον [καὶ ἐτετολμήκειν μτγν.]. Παθ. [τολμῶμαι Ἡροδ.], παθ. ἀόρ. ἐτολμήθην, πρκ. τετόλμημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρῆμ. τόλμησις, τόλμημα, τολμητής [ἐξ οὗ τολμητικός καὶ τολμητίας], [τολμητός], τολμητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τόλμα ἢ (ποιητ. καὶ μτγν.) τόλμη, ἐξ οὗ καὶ **τολμηρός**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντι, ἀπὸ καὶ πρό. Ἀντι τοῦ **τολμῶ** λέγεται καὶ : **τόλμαν παρέχω** ἢ **παρέχομαι**, **τόλμαν ἔχω**, **τόλμη χροῶμαι** καὶ **τολμηρός** ἢ **τολμητής εἶμι** παθ. δὲ **τόλμα γίνεται**. Συνών. : θαρρόω ἢ θαρρέω. Ἀντιθ. τῷ **τολμῶ** εἶναι τὰ: ὀκνῶ, μέλω, δέδοικα, φόβοῦμαι, τρέμω.

Τοξεύω (= ῥίπτω διὰ τόξου βέλος, φανεύω διὰ τόξου ἢ βέλους, σημαδεύω, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἐτόξευον, μέλ. τοξεύσω, ἀόρ. ἐτόξευσα, πρκ. τοξεύσας ἔχω [καὶ μτγν. τετόξευκα], ὑπερσ. τοξεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετοξεύκειν]. Παθ. τοξεύομαι, πρτ. ἐτοξεύομην, παθ. μέλ. τοξευθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτοξεύθην, πρκ. τετόξευμαι, ὑπερσ. ἐτετοξεύμην. Ρῆμ. [τόξευσις, τοξεία], τόξευμα, [τοξευτής (ἐξ οὗ τοξευτικός), τοξευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τόξον, ἐξ οὗ καὶ **τοξότης** καὶ **τοξικός**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ

καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: **κατά, ἀντί, ἀπό, ἐκ καὶ διὰ**. Τὸ **διατοξεύ-
μαι** (= διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τοξεύειν) εἶναι ἀποθ. μέσ., ἀπαντᾷ
δὲ παρ' Ἄττ. μόνον ἐν τῷ μέλ. **διατοξεύομαι**.

Τραγωδέω-ᾶ (= παριστάνω τραγωδίαν (τραγικὴν πράξιν) κυρ.
ἄδων· μτφ. δὲ=κατὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς τραγωδίας
τόνον ἄδω, διηγοῦμαι, μεγαλοποιῶ), πρτ. ἐτραγώδουν. Παθ. τρα-
γωδοῦμαι καὶ πρκ. τετραγώδημαι, πάντα δὲ ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερό-
μενα εἶναι μτγν. Ῥημ. [τραγώδημα, τραγωδητής, τραγωδητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **τραγῶδς** (ὅπερ ἐκ τοῦ **τράγος** καὶ
ἄδω) ἐξ οὗ καὶ **τραγωδία** (κυρ.= ᾠδὴ σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὸν τράγον, εἶτε
διότι αἱ ἀρχαιότεραι τραγωδίαὶ ἐγίνοντο κατὰ τὰς θυσίας τράγων, οἵτινες
ἐλυμαίνοντο τὴν ἱερὰν ἄμπελον τοῦ Διονύσου, εἶτε διότι τῷ ἐν τῇ τρα-
γωδία νικῶντι τράγος ἐδίδοτο ὡς βραβεῖον, εἶτε τέλος ἐκ τοῦ τραγοειδοῦς
σχήματος τῶν ἁδόντων ἐν τοῖς Διονυσίοις).

-**Τραυματίζω** (= πληγώνω), πρτ. -ἐτραυματίζον, μέλ. τρώσω,
ἄορ. ἐτραυματίσα, πρκ. τετραυματικά ἢ τραυματίσας ἔχω, ὑπερσ.
τραυματίσας εἶχον. Παθ. τραυματίζομαι, πρτ. ἐτραυματίζομην, παθ.
μέλ. τραυματίσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτραυματίσθην, πρκ. τετραυμα-
τίσμαι, ὑπερσ. ἐτετραυματίσμην. Ῥημ. [τραυματισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ **τραῦμα** (ὅπερ ἐκ τοῦ **τιτρώσκω**), ἐξ οὗ καὶ **τραυμα-
τίας**. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-*j*-ω=) -ίζω ὀδοντο-
φων. (ὄρα **ἐλπίζω** σημ.)· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς **κατά**. Ἀντί τοῦ
παθ. **τραυματίζομαι** λέγεται καί: **τραύματα λαμβάνω** ἢ ἔχω ὑπὸ τινος.
Συνών. : **τιτρώσκω**.

Τραχύνω (μτβ.=κάμνω τι τραχύ, σκληρόν, ἐξερεθίζω, παρορ-
γίζω), [πρτ. ἐτράχυνον, μέλ. τραχυνῶ, ἄορ. ἐτράχῃνα, πρκ. τετρά-
χυκα ἢ τετράχυκα. Παθ. τραχύνομαι, πρτ. ἐτραχυνόμην, παθ.
μέλ. τραχυνθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐτραχύνθην, πρκ. [τετρά-
χυσμαι ἢ τετράχῃμαι ἢ τετράχῃμαι μτγν.] τετραχύνθαι. Ῥημ.
[τράχυσμα, τραχυσμός, τραχυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ **τραχύς** κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμῦν-*j*-ω=ἀ-
μύνω=) ἀμύνω. Ἀντί τοῦ **τραχύνω** λέγεται καί: **τραχύ ἀπεργάζο-
μαι τι** ὡς ἀμτβ. δὲ **τραχύς εἶμι** ἢ γίγνομαι καὶ **τραχέως ἔχω**.

Τρέμω (ἀμτβ.), πρτ. ἔτρεμον, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπλη-
ροῦνται ἐκ τῶν περιφρ.: τρόμος ἔχει με ἢ τρόμος λαμβάνει με. Ῥημ.
τρόμος [ἐξ οὗ τρομερὸς καὶ τρομέω-ᾶ ποιητ.].

Σημ. Θέμ. **τρεμ-** (πρβλ. λατ. trem-o). Ὡς μτβ. τοῦ **τρέμω** λαμβάνε-
ται ἡ περιφρ.: **τρόμον παρέχω**. Συνών.: **δέδοικα, φοβοῦμαι, ὄρω-
δέω, φοίττω**.

Τρέπω (=στρέφω, γυρίζω, μεταβάλλω, φυγαδεύω κλ.), πρτ.
ἔτρεπον, μέλ. τρέψω, ἄορ. ἔτρεψα, πρκ. τέτροφα ἢ τρέψας ἔχω, ὑπερσ.

τρέφας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, πρτ. ἔτρεπόμην, μέσ. μέλ. τρέφομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἔτρεφάμην (τινά) (= ἔτρεψά τινα εἰς φυγήν), μέσ. ἀόρ. β' ἔτραπόμην (= ἔτρεψα ἑμαυτόν), παθ. μέλ. β' τραπήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔτρεφθην καὶ β' ἔτράπην, πρκ. τέτράμμαι (-ψαι, -πται κλ., γ' πληθ. τετράφεται καὶ τετραμμένοι εἰσί), ὑπερσ. ἔτε-
 τράμμην. Ῥημ. τρόπος, τροπή (ἐξ οὗ τρόπαιον ἢ τροπαίον) ἀνα-
 τροπεύς, [τρεπτός ἐξ οὗ] (δυσασπότηρεπτος [καὶ τρεπτικός]), τρεπτεόν.

Σημ. Θέμ. τρεπ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπήν μὲν τροπ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ
 καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: τρεπ-, τραπ- (πρβλ. στρέφω σημ.). Τὸ ῥ.
 ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, περί, παρά
 κλ. Ὁ παθ. ἀόρ. β' ἐν συνθέσει μετὰ τῆς διά, διετράπην, ἔχει σημ. μέ-
 σην. Ἀντὶ τοῦ τρέπω λέγεται καὶ: τροπὴν ποιοῦμαι, τροπὴν τινος
 ποιῶ καὶ ἀνατροπεύς τινός εἰμι· ὡς μέσ. δέ: τροπὴν ἔχω (ἐπὶ ἄστρον
 = τρέπομαι)· παθ. δέ: τροπὴ γίγνεται.

Τρέφω, πρτ. ἔτρεφον, μέλ. θρέψω, ἀόρ. ἔθρεψα, πρκ. θρέψας
 ἔχω [καὶ τέτροφα ποιητ.], ὑπερσ. θρέψας εἶχον [καὶ μτγν. ἔτετρό-
 φειν]. Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι, πρτ. ἔτρεφόμην, μέσ. μέλ. β' τρα-
 φήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔθρεφθην καὶ β' ἔτράφην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς
 παθ. θρέβομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθρεψάμην, πρκ. τέθράμμαι, ὑπερσ. ἔτε-
 θράμμην. Ῥημ. [θρέψις], θρέμμα, τροφή (ἐξ οὗ τρόφιμος), τροφός,
 τροφεύς (ἐξ οὗ [τροφεῖον-] τροφεῖα), θρέπτρα, θρεπτός (ἐξ οὗ θρε-
 πτικός), θρεπτός, θρεπτεόν.

Σημ. Θέμ. θρεφ-. Τὸ ἀρχ. θ τοῦ θέμ. τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψι-
 λὸν τ. ὁσάκις ἐπιφέρεται τὸ δασύ φ, ἐπανερχεται δέ, ὅταν τοῦτο ἕλλείπῃ.
 Ἐν τῷ παθ. ἀόρ. ἔθρεφθην καὶ ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. πρκ. τέθραφται
 καὶ ἀπαρεμ. τεθράφθαι τὸ ἀρχικὸν θ δὲν τρέπεται εἰς τ παρὰ τὸν γοαυ-
 ματικὸν κανόνα. Ὅθεν θέμ. θρεφ-, τρεφ- καὶ [κατὰ συγκοπὴν τρεφ-, ἐξ
 οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α] τραφ-, ἢ θραφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ
 σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ, παρά, σύν, δυνεκ. Ὁ παθ.
 ἀόρ. διετράφην ἔχει καὶ μέσ. σημ. (= διέθρεψα ἑμαυτόν). Ἀντὶ τοῦ μέ-
 σου τρέφουμαι λέγεται καὶ τρέφω ἑμαυτόν. Συνών.: διτίξω.

Τρέχω, πρτ. ἔτρεχον, μέσ. μέλ. καὶ ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι, ἀόρ.
 β' ἔδραμον, πρκ. -δεδράμικα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. -θέομαι
 καὶ πρκ. ἐπιδεδράμικαι (ἀπαξ παρὰ Ξενοφ.), πάντα δὲ ἄλλα ἐκφέ-
 ρονται περιφραστικῶς. Ῥημ. [τρόχος], τροχός, [τροχιά, θρέκτις,
 τροχάδην], περιθρεκτεόν, -δρόμος (ἐξ οὗ πρόδρομος), [δρομή, ἐξ οὗ]
 (διαδρομή, ἐκ(κατα)δρομή, ἐπι(ὑπο)δρομή καὶ δρομαίος), [δρόμων,
 δρομάς], δρομεύς, [δραμητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν (δρα εἰσαγ. § 17) ἔχει δὲ θέμ. 1) τρεχ-
 2) δραυ- καὶ 3) θερ- (δρα θέω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν
 προθέσ.: σύν, κατά, διά, ἐπί, παρά, εἰς, ἀπό, περί, ὑπό, πρός, ἐκ
 καὶ πρό. Ἀντὶ τοῦ τρέχω λέγεται καὶ: δρόμον ποιοῦμαι, δρόμῳ χρῶ-
 μαι, δρόμῳ χωρῶ καὶ δρόμῳ θέω· ὡς παθ. δὲ δρόμος γίγνεται ἄντι

δὲ τοῦ κατατρέχω καὶ : καταδρομὴν ποιοῦμαι καὶ παθ. : καταδρο-
μὴ γίγνεται. Συνών. : θέω, τροχάζω.

[**Τρέω**] (=φοβοῦμαι) ποιητ. καὶ μ. γν., παρ' Ἄπτ' δ' ἀπαντᾷ
μόνον ὁ ἀόρ. ἔτρεσα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.
Ῥημ. ἄτρεστος.

Σημ. Θέμ. τρέω-, ἐξ οὗ (τρέω-ω=) τρέω. Ἐν τῷ ἀορ. (ἐ-τρεσ-σα
=) ἔτρεσα ἕνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ ὃ δὲν ἐγένετο ἢ ἔκτασις τοῦ
ρίζ. φωνήεντος ε. Συνών. : δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀρρωδέω-ῶ, ὀκνῶ.
Ἄντιθ. : τολμῶ, θαρρέω ἢ θαρδέω.

Τρίβω, πρτ. -ἐτριβον, μέλ. -τριβω, ἀόρ. ἐτριψα, πρκ. -τέτριφα
ἢ τρίψας ἔχω, ὑπερσ. τρίψας εἶχον [καὶ ἐτετρίφειν μ. γν.]. Παθ. καὶ
μέσ. τρίβομαι, πρτ. ἐτριβόμην, παθ. μέλ. [α' τριψθήσομαι μ. γν.
καὶ] β' τριβήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐτριβήθη καὶ β' ἐτριβήθη, μέσ.
μέλ. -τριβομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐτριψάμην, πρκ. τέτριμμα [ὑπερσ. ἐτε-
τρίμμην μ. γν.]. Ῥημ. τριβή, τρίψις, [τριμμα], τριμμός, τριβών,
ἐντριβής, ἀτριβής, παιδοτριβής, [τριπτίς, τριπτός, τριπτέος].

Σημ. Θέμ. ἀσθ. τριβ- καὶ ισχ. τριβ-. Τὸ ὃ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ
τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, σύν, πρὸς κλ. Ἄντι τοῦ δια-
τριβῶ λέγεται καὶ : διατριβὴν ποιοῦμαι (=χρονοτριβῶ), διατριβὴν
ποιοῦμαι περί τι (=ἀσχολοῦμαι εἰς τι) : παθ. δὲ : διατριβή (=ἐνασχό-
λησις καὶ χρονοτριβία) γίγνεται ὡς μ. γν. δὲ : διατριβὴν ἐμποῖω (ἢ
παρέχω).

Τριηραρχέω-ῶ (=εἶμαι τριήραρχος, κυβερνήτης τριήρους,
ἐξοπλίζω τριήρη ἰδίᾳ δαπάνῃ), πρτ. ἐτριηράρχουν, μέλ. τριηραρχή-
σω, ἀόρ. ἐτριηράρχησα, πρκ. τετριηράρχηκα ἢ τριηραρχήσας ἔχω,
ὑπερσ. τριηραρχήσας εἶχον [καὶ μ. γν. ἐτετριηραρχήκειν]. Μέσ. διζήμεσ.
τριηραρχοῦμαι, παθ. πρκ. -τετριηράρχημαι, ὑπερσ. -ἐτετριηραρχήμην,
τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. τριηράρχημα.

Σημ. Τὸ ὃ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τριήραρχος (ὅπερ ἐκ τοῦ τρι-
ήρους καὶ ἄρχω), ἐξ οὗ καὶ τριηραρχία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογ.
τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Ἄπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ
τῆς σύν καὶ ἐπί. Ἄντι τοῦ τριηραρχῶ λέγεται καὶ τριήραρχός εἰμι
καὶ μ. γν. : τριήραρχον καθίστημι τινα.

Τροχάζω (=τρέχω) καὶ πρτ. ἐτρόχαζον, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν
συνωνύμων : τρέχω, θέω.

Σημ. Ἐκ τοῦ τροχός (ἐξ οὗ καὶ τροχάω καὶ τροχίζω) κατ' ἀναλο-
γίαν τῶν εἰς (-αδ-ι-ω=) -αζω ὀδοντοφων. πρβλ. φράζω σημ.

Τρογάω-ῶ (=τρογῶ, συλλέγω ὠρίμους καρπούς καὶ ἰδίᾳ στα-
φυλάς : μ. γν. δὲ=ἀπολαύω) μόνον ὁ ἐνεστ. τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ
μ. γν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [τρογήσις,
τρογήμα, τρογητής (οὗ θηλ. τρογήτρια) ἢ τρογητήρ], τρογήτης

(=ὁ καιρός τοῦ τρυγᾶν), [τρυγητός (=ὁ τρυγόμενος καρπός· πρβλ. ἀμητος καὶ ἀμητός), τρυγητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρύγη (=καρπός ὄριμος). Συνών.: δρέπω, καρποῦμαι, καρπεύω, καρπιζομαι, ἀπολαύω.

Τρουάω-ῶ (=κάμνω τρῦπαν), μέλ. -τρυπήσω, καὶ παθ. πρκ. τετρυπήμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [τρύπησις, τρύπημα], τρυπητής, τρύπανον, [τρυπητός, τρυπητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρῦπα, (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. τρύω (=κατα-τρίβω). Συνών. τῷ τρυπῶ ἰδὲ τιτράω-ῶ σημ.

Τρουφάω-ῶ (=ζῶ τρυφήως, μαλθακῶς, μεγαλοπρεπῆ καὶ εὐγενικὸν βίον διάγω, ὑπερηφανεύομαι), [πρτ. ἐτρυφῶν, μέλ. τρυφήσω μτγν.], ἀόρ. -ἐτρυφήσα, πρκ. τετρυφήκα ἢ τρυφήσας ἔχω, ὑπερσ. -τρυφήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετρυφήκειν], οἱ μτγν. χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς διὰ τῶν περιφράσεων : ἐν τρυφῇ εἶμι, τρυφῇ χρῶμαι. Ῥημ. [τρυφήμικ, τρυφήτης (ἐξ οὗ τρυφητικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρυφή, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. τρύω (=κατα-τρίβω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐν. Ἀντὶ τοῦ τρυφῶ λέγεται καὶ : ἐν τρυφῇ εἶμι, τρυφῇ χρῶμαι καὶ μτβ. τρυφῆν ποίω. Συνών. : εὐπαθῶ, ἠδυναθῶ, κλιδαίνομαι καὶ [κλιδάω-ῶ].

[Τρουχώω-ῶ] (=φθειρώ, ἐνοχλῶ), παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλ. ἐκτρυχώσω, ὁ ἀόρ. ἐξετρυχώσα καὶ ὁ πρκ. τετρυχώμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [τρυχώσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ τρυχος (=ῥᾶκος), ὅπερ ἐκ τοῦ τρύω. Συνώνυμα : τρυ-χω, κατατρίβω, φθειρώ.

Τρυ'χω (=τρυχώ) καὶ Παθ. τρυ'χομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. τρυχ-. Συνών. ἰδὲ τρυχώω-ῶ σημ.

Τρώγω (=τρώγω ὦμα καὶ σκληρά, ῥοκανίζω, κοκκαλίζω), [πρτ. ἐτρώγων], μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι, [ἀόρ. α' ἐτρώξα καὶ β' ἐτρώγων. Παθ. τρώγεται, πρκ. τέτρωγμα]. Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [τρώξις (ἐξ οὗ τρώξιμος), τρώξ, τρώκτης], τρώγημα, [τρωγάλιον, τρώγος], τρωκτός [ἐξ οὗ τρωκτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. θέμ. τρωγ-, ἐξ οὗ (κατὰ τροπήν) τρωγ- (πρβλ. δαίρω (δῶρο-) δωρός, βαίνω (βα-) βῆμα, βωμός). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ὑπό. Συνών. ἰδὲ ἐθθίω σημ. 2.

Τυγχάνω (=εὐρίσκω, ἐπιτυγχάνω, συναντῶ, ἀποκτῶ), πρτ.

ἐτύγγανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ταύξομαι, ἀόρ. β' ἔτυχον, πρκ. τετύχηκα [καὶ μτγν. τέτευχα], ὑπερσ. τετυχηκῶς ἦν. Ῥημ. τύχη [ἐξ οὗ εὐτυχῆς, δυστυχῆς, ἐπιτυχῆς], [τεύξις, τεύγμα, τευκτεύς, τευκτήρ, τευκτός (ἐξ οὗ τευτικός)].

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. τευχ- καὶ ἀσθ. τυχ-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τῶν προσφωμ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. -ν- (ᾄρα εἰσαγ. § 11): τυ-ν-χ-αν- (=) **τυγγαν-**, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε : **τυχ-ε-**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. : ἀπό, ἐν, ἐπί, παρά, περί, πρὸς καὶ σύν. Ἀντὶ τοῦ ἐν**τυγγάνω** τινὶ λέγεται καὶ : ἀπαντῶ τι καὶ ἐν**τευξίν** ποιοῦμαι τι (= συν-αναστρέφομαι τινα).

Σημ. 2. Τὸ **τυγγάνω** συντάσσεται 1) μετὰ γενικῆς = ἐπι**τυγγάνω** τι ἢ **τινα**· 2) μετὰ δοτικ. = **δυνατῶ** **τινα**· 3) μετὰ μτχ. κατηγορηματικῆς, ὁπότε τὸ μὲν ῥήμα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπιρρ. **τυχαίως**, ἢ δὲ μτχ. μεταβάλλεται εἰς ῥήμα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος ὅλον ἐ**τύγγανε** λέγων = τυχαίως ἔλεγε (ᾄρα καὶ **λαυθάνω** σημ. 2).

Σημ. 3. Τὸ **τυγγάνω** ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ περιφρ. **δικὴν τυγγάνω ὑπότινος** (= κολάζομαι), ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ. : **δικὴν δίδωμι** **τινι**. Ἐνεργ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περιφρ. : **δικὴν λαμβάνω** **παρά** **τινος** καὶ **δικὴν ἐπιτίθημι** **τινι** (= κολάζω). (ᾄρα καὶ **δίδωμι** σημ.).

Τύπτω (= κτυπῶ, πληγώνω), πρτ. ἔτυπτον, μέλ. τυπτήσω καὶ παίσω, ἀόρ. ἐπάταξα καὶ ἔπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα, πρκ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα. Παθ. τύπτομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, πρτ. πληγὰς ἐλάμβανον, παθ. μέλ. πληγήσομαι καὶ πληγὰς λήψομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλήγην καὶ πληγὰς ἔλαβον, πρκ. πέπληγμα καὶ πληγὰς εἴληφα. Ῥημ. τύπος, [τύψις, τύμμα, τύπανον], τύ-μ-πανον [ἐξ οὗ τὸ μτγν. τυμπαίνω, καὶ] παθ. ἀποτυμπαίνω (= διὰ ῥαγδαίον πληγμάτων ὡς ἐν τυμπάνῳ σκοτώνομαι ἀπὸ τοῦ ζύλου), [τυπτέος], τυπτητέος.

Σημ. 1. Θέμ. τυπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -τ- καὶ -ε-) **τυπ-τ-** καὶ **τυπτ-ε-**. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ **τύπτω** : μέλ. **τύψω**, ἀόρ. α' ἔτυψα καὶ ἐ**τύπτηθα** καὶ β' ἔτυπον, πρκ. **τέτυψα** καὶ **τετύπηκα**. Παθ. πρτ. ἐ**τυπτόμην**, μέσ. μέλ. ὡς παθητ. **τυπτήσομαι**, παθ. ἀόρ. α' ἐ**τυπτήθην** καὶ β' ἐ**τύπην**, μέσ. ἀόρ. ἐ**τυψάμην** καὶ πρκ. **τέτύμαι**. Τὸ ῥ. **τύμπανον** προσέλαβε τὸ ἐπένθημα **μ**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **τύπτω** εἶναι τὰ : **παίω**, [πατάσσω] -**πλήττω** καὶ αἱ περιφράσεις **πληγὰς δίδωμι**, **πληγὰς ἐντείνω**, **πληγὰς ἐμβάλλω** καὶ **πληγὰς ἐντρίβο**. Παθ. δὲ τούτων εἶναι τὰ : **τύπτομαι**, **παιομαι**, -**πλήττομαι** καὶ **πληγὰς λαμβάνω** (ὑπό **τινος**)· ᾄρα καὶ **παίω** σημ. 2.

Τυραννέω καὶ **τυραννέω-ῶ** (= εἶμαι **τύραννος**, **μονάρχης**, κυβερνῶ **τυραννικῶς**, **δεσποτικῶς**), πρτ. ἐτυράννου, μέλ. τυραννήσω, ἀόρ. ἐτυράννευσα καὶ ἐτυράνησα, πρκ. τετυράννευκα ἢ τυραννή(εὐ)-σας ἔχω, ὑπερσ. τυραννή(εὐ)σας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετυραννέουκιν]. Παθ. τυραννέομαι καὶ τυραννοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τυραννή-

σομαι, παθ. άόρ. έτυραννήθην και έτυραννεύθην, τά δ' άλλα άνα-
πληροϋνται έκ τών συνωνύμων. *Ρημ. άτυράννευτος.

Σημ. *Έκ τοϋ τύραννος (έξ οϋ και τυραννίζω=τά τών τυράνων
φρονώ), όπερ συγγενές τῷ ποιητ. κοίρανος (=κύριος), όπερ έκ τοϋ κύρος
σηματίζεται δε κατ' αναλογίαν τοϋ έκ τοϋ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατώ.
Τό τυραννεύω και τυραννώ οϋδέν άλλήλων περι την σημασίαν διαφέ-
ρουσι· προβλ. καταποντώ και καταποντίζω, διτώ και διτίζω, ύδτερω
και ύδτερίζω. *Αντι τοϋ τυραννεύω η τυραννώ λέγεται και τύραννος
είμι· ώς μτβ. δε καθίστημι τινα τύραννον και ώς μέσ. καθίστημι
έμαυτόν τύραννον. Συνών. ιδέ ταγείω σημ. *Αντίθ.: ιδιωτεύω.

Τυφλώ-ω (μτβ.=καθιστώ τινα τυφλόν, τυφλώνω) παρ' *Αττ.
πεζ. μόνον τό σύνθ. έκτυφλώ, τάλλα έκ τῆς περιφρ. τυφλόν τινα
ποιώ. Παθ. τυφλοϋμαι και παθ. άόρ. έτυφλώθην, πάντα δε τάλλα
όμαλώς έκπερόμενα είναι ποιητ. και μτγν. *άνεπληροϋντο δε παρ'
*Αττικ. πεζ. έκ τών περιφρ.: τυφλός γίγνομαι, τυφλός είμι η τυφλός
έχω. *Ρημ. [τύφλωσις, τυφλωτικός].

Σημ. *Έκ τοϋ τυφλός (όπερ έκ τοϋ τύφω), έξ οϋ και τό μτγν. τυ-
φλώτω (άμτβ.=είμαι τυφλός), άνθ' οϋ οι *Αττικοί μετεχειρίζοντο την
περίφρ.: τυφλός είμι και τυφλός έχω.

Τυφώ-ω (=τύφρον, καπνόν, έμποιώ, καπνίζω· μτφρ. δε=τυ-
φλώνω άπό την αλαζονείαν τινα, θαμβώνω, ξεμουαλίζω). Παρ' *Αττ.
πεζ. μόνον ό παθ. τετύφωμαι (=είμαι πλήρης τύφου και αλαζονείας,
ξεμωραμμένος, ξεκουτιάρης), τά δ' άλλα μτγν. όντα άναπληροϋν-
ται έκ τών συνωνύμων. *Ρημ. [τύφωσις].

Σημ. *Έκ τοϋ τύφος, έξ οϋ και τυφλός. Συνών. τῷ τυφώ είναι τά
καπνίζω, καπνόω, καπνιάω, θυμιάω, καπνόν άναδίδωμι, (η άνα-
πέμπω) και τό ποιητ. και μτγν. τύφω, (όπερ άπαντáz και παρ' *Αττ. μόνον
κατ' ένεστ. και παθητ. πρκ.: τέθυμαι) επί δε μτφρ. σημασίας τά: θαυ-
δών, καταστράπτω, εκμαίνω, έξοιδερώω, οιδετραλατέω.

Υ

Υβρίζω (άτμβ.=είμαι ύβριστής, ήτοι φέρομαι ύπερηφάνως,
αϋθαδώς· μτβ.=μεταχειρίζομαι τινα αλαζονικώς, άτιμάζω, διαφθεί-
ρω), πρτ. ύβριζον, μέλ. ύβριώ, άόρ. ύβρισα, πρκ. ύβρικα, ύπερσ.
ύβρίκειν. Παθ. ύβρίζομαι, πρτ. ύβριζόμην, παθ. μέλ. ύβρισθήσο-
μαι, παθ. άόρ. ύβρισθην, πρκ. ύβριζομαι, ύπερσ. ύβρισμην και ύβρι-
σμένος ήν. *Ρημ. ύβρισμα, [ύβρισμός, ύβριστή η] ύβριστής (έξ οϋ
ύβριστικός), [ύβριστός], ύβριστέος.

Σημ. *Έκ τοϋ ύβρις (=αϋθάδεια, έπαρσις), όπερ έκ τῆς ύπέρ. Τό ύ-

σηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-] ω=) -ίζω ὄδοντοφων· ὄθεν θέμα ἀναλογικόν ὕβριδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά· Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ μετὰ τῶν προθ.: ἐξ, πρὸς, ἐπί. Τὸ μέσο ἐκφέρεται ἀναλελ.: ὕβρίζω ἑμαυτόν· Ἀντὶ τοῦ ὕβρίζω λέγεται καὶ χρῶμαι ὕβρει πρὸς τινα καὶ χρῶμαί τινα ὑβριστικῶς. Συνών. τῷ μετβ. ὕβρίζω εἶναι τὰ: προοπλᾶκίζουαι, λοιθοροῶ (ὁ ἰδέ).

Ὑγιαίνω (οὐδ.=εἶμαι ὑγιής), πρτ. ὑγιαίνον, μέλ. ὑγιαίνῶ, ἀόρ. ὑγιαῖνα, πρ. ὑγιῆς γέγονα, ὑπερσ. ὑγιῆς ἐγεγόνειν. Ῥημ. [ὕγιανσις, ὑγιασις, ὑγιασμα, ὑγιαντός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγιῆς [ἐξ οὗ καὶ (ὕγιε-ια=) ὑγίεια (καὶ μετγ. ὑγεία), ὑγιηρός καὶ ὑγιεινός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας μελαίνω ὄθεν θέμα ἀναλογικ. ὑγιαῖν-. Ὁ ἀόρ. (ὕγιεν-σα=ὕγιᾶνα=) ὑγιαῖνα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνῆεν ᾗ εἰς ᾗ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Ἡ προστ. ὑγιαίνε (= ἔχε ὑγίειαν, χαιρε) ἦτο ἐν χρήσει ὡς προσφώνησις ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνω λέγεται καὶ: ὑγιῆς εἰμι, ὑγιῶς ἔχω καὶ ὑγιεινῶς ἔχω ἢ διάγω· καὶ μετβ. (ἦτοι κάμνω τινὰ ὑγιᾶ, ἰατρεύω) λέγεται καὶ: ὑγίειαν ἐμποιοῦ, ὑγιᾶ τινα ποιοῦ καὶ ὑγιαίζω. Ἀντιθ.: νοσῶ.

Ὑγραίνω (=κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω) καὶ Παθ. ὑγραίνομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ὑγράνθην, τὰ δ' ἄλλα μετγ. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ὑγρανσις, ὑγρασία, ὑγρασμα, ὑγραντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγρός (ἐξ οὗ καὶ ὑγρότης) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας μελαίνω ὄθεν θέμ. ἀναλογ. ὑγράν-. Συνών. ἰδὲ βρέχω σημ. Ἀντιθ.: ξηραίνω.

Ὑδρεύουμαι (=προμηθεύουμαι ὕδωρ) ἀποθ.: μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: ὕδωρ λαμβάνω. Ῥημ. ὑδρεῖα, [ὑδρευσις, ὑδρευτής (ἐξ οὗ ὑδρευτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδωρ [ἐξ οὗ καὶ ὕδρια (=δοχεῖον, στάμνα)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς, βασιλεύω-βασιλεύουμαι. Τὸ ἐνεργητικὸν ὑδρεύω ποιητικόν.

Ὑδροφορέω-ῶ (=ὕδωρ φέρω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: φέρω ὕδωρ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑδροφόρος, ἐξ οὗ καὶ τὸ μετγ. ὑδροφορία· σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κρατός (θ.κρατεσ-) κρατέω-ῶ.

Ὑλακτέω-ῶ (=γαυγίζω, κραυγάζω ἐναντίον τινός) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μετγ., ἅτινα παρ' Ἀττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφρ.: ὑλακῆ χρῶμαι. Ῥημ. [ὕλακτητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑλακτής ἢ ὑλάκτης (ἐξ οὗ καὶ ὑλακτικός), ἄπερ ἐκ τοῦ ὑλάσκω, ὅπερ ἐκ ῥίζης ὑλ- συγγενούς τῷ ὀλολύζω· σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἀπειθέσ-ω=) ἀπειθῶ.

ὕμνέω-ῶ (=ἐξυμνῶ, ψάλλω ὕμνους, ἐγκωμιάζω), πρτ. ὕμνου, μέλ. ὕμνήσω, ἀόρ. ὕμνησα, πρκ. ὕμνηκα ἢ ὕμνήσας ἔχω, ὑπερσ. ὕμνήσας εἶχον [καὶ μτγν. ὕμνήκειν]. Παθ. ὕμνοῦμαι, πρτ. ὕμνούμην, [παθ. μέλ. ὕμνηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὕμνήθην μτγν.], πρκ. ὕμνημαι. Ῥημ. [ὕμνησις, ὕμνητῆρ (οὐ θηλ. ὕμνήτειρα)], ὕμνητής [ἐξ οὗ ὕμνητικός], [ὕμνητός], ὕμνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕμνος (ἀντι ὑφ-μ-νος, ὅπερ ἐκ θέματος ὑφ-, τοῦ ὑφαίνω) = σύνθεσις λόγου (θεωρουμένου ὡς ὑφάσματος), ᾧ δὴ εἰς τιμὴν Θεοῦ ἢ ἡρώος· σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω =) κρατέω. Ἀντι τοῦ ὕμνῶ λέγεται καὶ ὕμνοις τιμῶ τινῶ καὶ ὕμνοις γεραίρω ὡς μέσ. δέ: παρέχομαι ὕμνους (=δι' ἄλλων παρέχω ἑμαυτῷ ὕμνους) ὡς παθ. δέ: ὕμνος ποιεῖται. Συνώνυμα ὕμνοῦ-ῶ.

ὑπαντάω-ῶ· ἰδὲ ἀπαντάω-ῶ.

ὑπείκω· ἰδὲ εἶκω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω).

ὑπηρετέω-ῶ (=εἶμαι ὑπὸ τὸν ἐρέτην, βοηθός, κωπηλάτης, κωπηλατῶ· καὶ ἐν γένει=βαρείας ἐργασίας ἐκτελεῶ, δουλεύω, ὑποβοηθῶ), πρτ. ὑπηρετέουν, μέλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρετήσα, πρκ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι. πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ὑπηρετήσις], ὑπηρετήμα, [ὑπηρετητέον].

Σημ. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπηρετής (ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ἐρέδω), ἐξ οὗ καὶ ὑπηρεδία καὶ ὑπηρεδίων καὶ ὑπηρετικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς-ης τριτοκλίτων σιγμολήτων: ἀπειθής (ἀπειθέω =) ἀπειθῶ κλ. κλ. Ἀντι τοῦ ὑπηρετοῦμαι λέγεται καὶ περιφρ.: ὑπηρετῆ χρῶμαι. Συνών. διακονέω ὄ, ὑπουργέω ὄ, θεραπεύω, λει(η)ουργῶ (κωρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸ δημόσιον).

ὑπιδχνέομαι-οὔμαι (=κρατοῦμαι ὑποκίττω, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ὑπισχνοῦμην, μέσ. μέλ. ὑπόσχησομαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεσχόμην, πρκ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπέσχημην. Ῥημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. 1. Θέμ. δεχ- (τοῦ ἔχω), ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν μὲν δεχε-, κατὰ συγκοπὴν δὲ δεχ-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσλήψεως τοῦ προσφύματός -νε-: (σι-σχ-νε =) ἰδχνε-. Ἀντι τοῦ ὑπιδχνέομαι λέγεται καὶ: τὰς ὑποδέξεις ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ὑπιδχνέομαι εἶναι τὸ ἐπαγγέλλομαι (ἐνίοτε ὁμως καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν ὑπιδχνέομαι σημαίνει δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναδέχομαι τι ἑκουσίως καὶ κατ' αἴτησιν ἄλλου· τὸ δὲ ἐπαγγέλλομαι σημαίνει παρέχω αὐθουρήτως ὑπόσχεσιν), ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ὁμολογῶ.

ὑπνώω-ῶ (μτθ. =ἀποκοιμίζω· καὶ ἀμτθ. =ἀποκοιμῶμαι) μόνον ὁ ἀόρ. ὑπνώσα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων ἢ τῶν ἀναλόγων περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑπνος, ἐξ οὗ καὶ ὑπνώδης καὶ ὑπνώττω [καὶ τὰ μτγν. ὑπνηρός, ὑπνηλός, ὑπναλέος καὶ ὑπνικός]. Ἄντι τοῦ ἀμτβ. ὑπνώ λέγεται καὶ : ὑπνον λαγχάνω, ὑπνος λαμβάνει με, ὑπνος ἔχει με καὶ ὑπνον αἰροῦμαι (=ὑπνον λαμβάνω). Συνών.: καθεύδω καταδαρθάνω καὶ ὑπνώττω.

Ἐπνώττω (ἀμτβ. = εἶμαι ὑπναλέος, νυστάζω, ἀρχίζω νὰ κοιμῶμαι), [πρτ. ὑπνωττον], τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑπνος κατ' ἀναλογίαν τοῦ (πιώξ-) πιώσθω, καθ' ὃ καὶ (λιμός-) λιμώττω, ὄνειρώττω κλ. Συνών. καὶ περιφρ. ἰδὲ ὑπνώω σημ.

Ἐποκορίζομαι (=ὀμιλῶ ὡς μικρὸν παιδίον, σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος αἰσχρὸν τι) ἀποθ. μέσ. μόνον ὁ ἐνεστώς, [πρτ. ὑπεκοριζόμεν ποιητ.], τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ὑποκόρισις], ὑποκόρισμα, | ὑποκορισμός, ὑποκοριστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κορίζομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ (κόρος=παῖς) θηλ. κόρη. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (-ιδ-]-ω=) -ίζω (ὀδοντοφ.). Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ὑποκοριδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Παρά μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ὑποκορίζω.

Ἐποκρίνομαι (=ἐποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτὴς θεάτρου, προσποιῶμαι, μιμοῦμαι). ἀποθ. μέσ., πρτ. ὑπεκρινόμεν, μέσ. μέλ. ὑποκρινούμαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, [παθ. μέλ. ὑποκριθήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὑπεκρίθην μτγν.], πρτ. ὑποκέκριμαι, ὑπερσ. ὑπέκκριμην. Ῥημ. [ὑπόκρισις], ὑποκριτὴς [ἐξ οὗ ὑποκριτικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κρίνομαι (δοκ κρίνω σημ.).

Ἐποπτεύω (ἀμτβ. = ἔχω ὑποψία· μτβ. = θεωρῶ τινα ὑποπτον), πρτ. ὑπόπτευον, μέλ. ὑποπτεύσω, ἀόρ. ὑπόπτευσα, πρτ. ὑποπτεύσας ἔχω [καὶ μτγν. ὑπόπτευκα], ὑπερσ. ὑποπτεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ὑπόπτεύκειν]. Παθ. ὑποπτεύομαι, πρτ. ὑποπτεύομην, παθ. ἀόρ. ὑποπτεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. [ὑποπτευτής, ὑποπτευτός, ὑποπτευτέον.]

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑποπτος (ὅπερ ὅτε μὲν ἔχει ἐνεργ. σημ. = ὁ ὑποπτεύων, ὅτε δὲ παθ. = ὁ ὑποπτευόμενος), ἐξ οὗ καὶ ὑποψία σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεῦς-βασιλεύω. Τὸ ὑποπτεύω κυρ. = ὑποβλέπω τι ὡς παρέχον ὑπονοίας καὶ δυσπιστίας. Ἄντι τοῦ ὑποπτεύω λέγεται καὶ : ἐν ὑποψία ποιῶμαι τι (μτβ.) καὶ ὑπόπτως ἔχω (ἀμτβ). Ἄντι δὲ τοῦ ὑποπτεύομαι καὶ : ὑποπτός εἰμι (γίγνομαι, καθίσταμαι), ὑπόπτως διάκειμαι τινι, ὑποψία ἔδωκε τινὶ καὶ ὑποψίαν παρέχω τινὶ.

Σημ. 2. Συνών : ὑποτοπέω-ῶ, ὑποτοπεύω [καὶ ὑποτοπιζώ], εἰκάσω.

Υποτοπέω ῶ (=ὑποπτεύω, εικάζω), | πρτ. ὑπετόπουν, μέλ. ὑποτοπήσω], ἀόρ. ὑπετόπησα, πρκ. ὑποτοπήσας ἔχω [καὶ μτγν. ὑποτετόπηκα], ὑπερσ. ὑποτοπήσας εἶχον [καὶ μτγν. ὑπετετοπήκειν]. Μέσ. [ὑποτοπούμαι], πρτ. ὑπετοπούμην, [παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὑπετοπήθην, μτγν.]: οἱ ἐλλείποντες καὶ μτγν. χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ὑποτόπημα, ὑποτοπητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ ἰπότοπος, ἐξ οὗ καὶ ἰποτοπεύω [καὶ ἰποτοπάζω]· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλευσβαδιλεύω. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ δὲ τόπος γίγνεται τὸ τοπάζω (=εικάζω) Συνών.: ἰποπτεύω, εικάζω, τεκμαίρομαι, τοπάζω.

Ἐπιβοηθῶ-ῶ (τινὶ καὶ τι=ἐπιβοηθῶ, βοηθῶ) καὶ ἀόρ. ἐπιβοήθησα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ. ἐπιβοηθῶ εἰμί τινι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἐπιβοήθησις], ἐπιβοήθημα, [ἐπιβοηθητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιβοηθῶ (ὄπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ βοήθησις), ἐξ οὗ καὶ ἐπιβοηθῶ σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς-ος συγκολλητῶν : κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ κλ κλ. Συνών. ἰδὲ ἐπιβοηθῶ σημ.

Ἐπιβουλεύω-ῶ (=εἰμί βυστερος, ὀπίσω· καὶ ἐπὶ χρόνου=ἀργῶ γὰρ ἔλθω, ἔργουμαι μετὰ ταῦτα), μέλ. ἐπιβουλεύσω, ἀόρ. ἐπιβουλεύσα, πρκ. ἐπιβουλεύσας ἔχω καὶ ὑπερσ. ἐπιβουλεύσειν ἢ ἐπιβουλεύσας εἶχον. Ῥημ. [ἐπιβουλεύσεις, ἐπιβουλεύημα, ἐπιβουλεύητικόν].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιβουλεύω (ἐξ οὗ ἐπιβουλεύω καὶ ἐπιβουλεύω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=)-ίζω ὀδοντοφ. : ἐλπίς-ἐλπίζω κλ. κλ. Τὸ ἐπιβουλεύω καὶ ἐπιβουλεύω οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι (ὄρα τυραννεύω σημ.). Ἄντι τοῦ ἐπιβουλεύω λέγεται καὶ : ἐπιβουλεύω τινος ἀφικνοῦμαι ἢ ἐπιβουλεύωμαι. Συνών. ἐπιβουλεύω.

Ἐπιβουλεύω-ῶ (=ἐπιβουλεύω), πρτ. ἐπιβουλεύω, μέλ. ἐπιβουλεύσω, ἀόρ. ἐπιβουλεύσα, πρκ. ἐπιβουλεύσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιβουλεύσας εἶχον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιβουλεύω (ὄρα ἐπιβουλεύω σημ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ι-ω=) ἐλπίζω. Συνών. : ἐπιβουλεύω.

Ἐπιφανίζω-ῶ, πρτ. ἐπιφάνω, [μέλ. ἐπιφάνω], ἀόρ. ἐπιφάνω, [καὶ μτγν. ἐπιφάνω, πρκ. ἐπιφάνω μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ἐπιφάνομαι, [πρτ. ἐπιφάνομην, μέλ. ἐπιφάνομαι], παθ. ἀόρ. ἐπιφάνθη, μέσ. ἀόρ. ἐπιφάνθη, πρκ. ἐπιφάνθη (παθ.). Ῥημ. [ἐπιφάνωσις, ἐξ οὗ] (συνεπιφάνωσις), ἐπιφάνωσις, ἐπιφάνωσις (ἀντι τοῦ ἐπιφάνωσις ὡς ἐπιφάνωσις θεωρούμενος), ἐπιφάνωσις (ἐξ οὗ ἐπιφάνωσις καὶ ἐπιφάνωσις (ὄρα), ἐπιφάνωσις, [ἐπιφάνωσις]).

Σημ. Θέμ. ἐπιφάνω (πρβλ. ἐπιφάνω) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ι-:) ἐπιφάνω καὶ (ἐπιφάνω-ι-ω=) ἐπιφάνω.

Ἐπιφάνω-ῶ (=ἐπιφάνω), μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παθ. πρκ.-ὄρα, πάντα

δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ῥται : πρτ. ὕον, μέλ. ὕσω, ἀόρ. ὕσα, πρκ. ὕσας ἔχω, ὑπερσ. ὕσας εἶχον. Παθ. ὕομαι, πρτ. ὕομην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὕσομαι, παθ. ἀόρ. ὕσθην, πρκ. ὕσμαι, ὑπερσ. ὕσμην]. Ῥημ. [ὑσμα], ὑ-ε-τός [ἐξ οὗ ὑέτιος καὶ ὑετώδης].

Σημ. Θέμ. ὑ- (σανσκριτ. su-). Τὸ ὕω λέγεται ἐπὶ θεοῦ=ρίπτω βροχῆν, τὸ δὲ βρέχω=μουσκεύω, κάμνω τι ὑγρόν. Τὸ ῥημ. ὑ-ε-τός προσέλαβεν ὡς ἐπένθεμα τὸ ε (πρβλ. [νιφ-ε-τός], τοκ-ε-τός, (μέλει) μελ-έ-τη).

Σημ. 2. Ἄντι τοῦ ὕει λέγεται : ὕδατα ὁ θεὸς ποιεῖ, ὕδωρ γίγνεται καὶ ἕτερός (ἢ ὕμβρος) γίγνεται Συνών. ἰδὲ βρέχω σημ.

Φ

Φαιδρῦνω (=κάμνω λαμπρόν, καθαρίζω· μτφρ.=εὐφραίνω), [πρτ. ἐφαιδρυνον, μέλ. φαιδρυνῶ μτγν.], ἀόρ. ἐφαιδρῦνα, πρκ. φαιδρύνας ἔχω, ὑπερσ. φαιδρύνας εἶχον, οἱ δὲ μτγν. χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. [φαιδρύνομαι], μέσ. ἀόρ. ἐφαιδρυνάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθην (=ἐφαιδρυνα ἐμυτόν), τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφρ.: φαιδρὸς γίγνομαι. Ῥημ. [φαιδρυμα ἢ φαιδρυσμα, φαιδρυντής (οὗ θηλ. φαιδρύντρια) (ἐξ οὗ φαιδρυντικός)].

Σημ. Ἐ τοῦ φαιδρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ φαίνω), ἐξ οὗ καὶ Φαίδρος, Φαιδρότης καὶ Φαιδρώω (εὐχρ. μόνον κατὰ παθ. ἀόρ. ἐφαίδρῶθην)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμν-j-ω=ἀμν-ν-ω=) ἀμῦνῶ. Ἄντι τοῦ ἐν τῷ ἐνεστ. ποιητ. καὶ μτγν. φαιδρύνομαι γίγνεται χρῆσις παρ' Ἄττ. τῆς περιφράσεως: φαιδρὸς γίγνομαι. Συνών. τῷ φαιδρύνω εἶναι 1) λαμπρύνω, καλλύνω, ἀγάλλω, κοσμῶ, καθαίρω, ὠραίζω· 2) εὐφραίνω, θέλω, κηλέω, τέρπω.

Φαίνω (=φέγγω, φανερώω, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστόν, κοινῶς ἐξηγῶ, καταγγέλλω), πρτ. ἐφαίνομ, μέλ. φανῶ, ἀόρ. ἐφήνα, πρκ. -πέφαγκα. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, πρτ. ἐφαίνομην, μέσ. μέλ. φανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐφήνάμην, παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. φανήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφάνην καὶ α' ὡς παθ. ἐφάνθην (=ἠλέγχθην, ἀπεδείχθην), πρκ. ἐνεργ. β' ὡς μέσ. πέφηνα καὶ παθ. πέφασμαι. Ῥημ. φάσις, φάσμα, φανὸς (ἐξ οὗ φανερός καὶ φανάριον), [φανή], ὑπερ-ἢ-φανος, ἐπιφανής, κατα(περι)φανής, προ(ὑπερ)φανής, συκοφάντης, [ἄφαντος, περίφαντος] κλ.

Σημ. 1. Θέμ. φαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (φαν-j-ω=) φαίνω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ,

κατά, πρὸς, πρὸ, ὑπὸ. Ὁ παθ. πρκ. πέφασμαι ἅπαντ' ἄλλον ἐν τοῖς ἐξῆς τύποις: πέφανται (γ' ἐνικ.), πεφασμένοι εἰσὶ (γ' πληθ. τῆς ὀριστ.), πεφάνθαι (ἀπαρέμφ.) καὶ πεφασμένος (μετοχή).

Σημ. 2. Τὸ φαίνομαι συντάσσόμενον μετὰ κατηγορ. μτχ. σημαίνει, ὅτι ἡ πράξις εἶναι βεβαία· ὡς φαίνομαι κλαίων (=φαίνομαι, ὅτι κλαίω καὶ πραγματικῶς κλαίω)· μετ' ἀπαρεμφάτου δὲ σημαίνει, ὅτι ἡ πράξις γίνεται, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν γίνεται· ὡς φαίνομαι κλαίειν (=φαίνομαι ὅτι κλαίω, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν κλαίω).

[Φάσκω] (=φημί, λέγω. ἐξαίρ. =καταφάσκω, βεβαιῶν τι μετὰ τὸν λόγον μου, εἶτι δὲ στοχαζομαι, νομίζω) ([ἡ ὀριστ. ποιητ.] ὑποτ. φάσκω· εὐκτ. φάσκομι· [προστ. ποιητ.] ἄπαρ. φάσκειν καὶ μτχ. φάσκων), πρτ. ἐφασκον, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φημί. Ῥημ. φάσις, ἀπόφασις, κατόφασις.

Σημ. Θέμ. φα-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) φα-σκ-. Ἡ παρὰ ποιηταῖς εὐχρ. ὀριστ. καὶ προστ. ἀναπληροῦται παρὰ τοῖς Ἄττ. ὑπὸ τοῦ ὄημι· Τὸ καταθάσκω (=δμολογῶ, συμφωνῶ) καὶ τὸ ἀντίθετον ἀποθάσκω (=ἀρνοῦμαι) εἶναι μεταγενέστερα.

Φεῖδομαι (=λυποῦμαι ἵνα δαπανήσω, φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι τι μετὰ μεγάλην μετριότητα) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἐφειδόμην, μέσ. μέλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφεισάμην, [πρκ. ἐφείσομαι καὶ ὑπερσ. ἐπεφείσομαι]. Ῥημ. φειδῶ, φειδωλὸς (ἐξ οὗ φειδωλία), ἀφειδής, φειστέον.

Σημ. Θέμ. φειδ-. Ἀντὶ τοῦ φεῖδομαι λέγεται καὶ: φειδωλὸς εἶμι (παθ. δὲ φειδῶ γίνεται), φειδῶ ποιοῦμαι, φειδῶ ἔχω ἢ λαυβάνω. Συνών.: ταμειόμαι. Ἀντίθ. ἀφειδέω-ῶ.

Φενακίζω (=ἀπατῶ, ἐξαπατῶ), πρτ. ἐφενάκισον, μέλ. φενακιδῶ, ἄορ. ἐφενάκισα, πρκ. πεφενάκισα ἢ φενακίσας ἔχω, ὑπερσ. φενακίσας εἶχον. Παθ. φενακίζομαι, πρτ. ἐφενάκισον, παθ. μέλ. φενακισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφενάκισθη, πρκ. πεφενάκισμαι, [ὑπερσ. ἐπεφενάκισθη μτγν.]. Ῥημ. [φενάκισις, φενάκισμα, φενακισμός, φενακιστής (ἐξ οὗ φενακιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ φενάκη (=πρόσθετος κόμη) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ j-ω=) -ίζω ὀδοντοφών. (πρβλ. ἐλπίζω)· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν φενακιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναελ.: φενακίζω ἑμαυτόν. Συνών.: ἐξαπατῶ [«Φενακίζειν Ἄττικοί, ἐξαπατᾶν Ἑλληνες» (Μοίρις)] καὶ παρακρούομαι.

Φέρω (=παράγω, φορῶ, ἔχω τι ἐπάνω μου, βασταζῶ, ὑποφέρω), πρτ. ἐφερον, μέλ. οἶσω, ἄορ. ἀ' ἦνεγα (ὑποτ. ἐνέγκω· εὐκτ. ἐνέγκαιμι· προστ. [β' πρόσ. ἐνεγκον μτγν., ἀναπληρ. δ' ἐκ τοῦ β' ἄοριστ.]) ἐνεγκε, ἐνεγκάτω κλ.· ἀπαρέμφ. καὶ μτχ. [ἐνέγκαι, ἐνέγκας μτγν., ἀναπληρ.

δ' ἐκ τοῦ β' ἀορ.] ἐνεγκεῖν, ἐνεγκῶν) καὶ β' -ἤνεγκον (μόνον σύνθ. καὶ κατὰ α' ἐνικ. πρόσωπ., τὰ δ' ἄλλα πρόσωπ. ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ α' ἀορ. ὑποτ. ἐνέγκω· εὐκτ. ἐνέγκοιμι· πρστ. ἐνεγκε, ἐνεγκέτω (μόνον)· ἀπαρ. ἐνεγκεῖν· μτχ. ἐνεγκῶν), πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνηνόχηιν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, πρτ. ἐφερόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. οἴσομαι, μέσ. ἀορ. α' ἠνεγκάμην [καὶ β' ποιητ. ἠνεγκόμην], παθ. μέλ. οἰσθήσομαι καὶ -ἐνεχθήσομαι, παθ. ἀορ. καὶ ὡς μέσ. ἠνέχθηην, πρκ. ἐνήνεγμαί, ὑπερσ. -ἐνηνέγημην. Ῥημ. φόρος, φορὰ, φερνὴ (=προίξ), φόρτος, φόρημα, [φορμός], φέρ-ε-τρον, φαρέτρα, [φορεὺς ἐξ οὗ] (φορεῖον), [διένεξις, προένεξις, ἐπένεξις], δι-ηνεκής, [ποδ-ηνεκής, κεντρ-ηνεκής], [οἶμος], οἰστόν, οἰστέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμ. 1) φερ- 2) οἰ.· καὶ 3) ἐνεκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, κατὰ, μετὰ, πρὸς, πρῶ, περὶ, σύν. Τὰ σύνθετα διαφέρει (μοι=μέ μέλει) καὶ **δυμῆρει** εἶναι ἀπρόσωπα.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεργ. ἀορ. α' δὲν ἀπαντᾷ κατ' ἀπαρέμφ. καὶ μτχ., ὁ δὲ ἐνεργ. ἀορ. β' ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετος καὶ κατὰ α' ἐνικ. πρόσωπον. Ὁ μέσ. ἀορ. α' δὲν ἀπαντᾷ κατὰ πρστ., λαμβάνει δὲ ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. ἀορ. α' καὶ β' ἄντικ. ἀναδιπλασιασμόν: (θέμα ἐνεκ- = ἐνκ- = ἐγκ:) ἦν-εγκ-ά-μην, ἐν-έγκ-ω-μαι κλ. ἦν-εγκ-α, ἦν-εγκ-ον, ἐν-έγκ-ω κλ. καὶ τέλος σχηματίζονται ἄνευ χρονικοῦ χαρακτ. ὁ πρβλ. εἶπα, ἔχρα (χέω), **πῦρα** (εὐρίσκω). Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπεται τὸ θεμ. φωνῆεν εἰς ο πρβλ. καὶ **πέπομα**, **κέκλωμα**, **ἔδτρομα**, **τέτρομα** κλ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι γενικῶς λαμβάνουσι τὸν Ἄντικ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 3. Συνών. τῷ φέρω εἶναι τὸ ἄγω· ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν φέρω **τινά** = βαστάζω **τινά** ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ δὲ ἄγω **τινά** = κἄνω **τινά** νὰ ἐρχηται, ὀδηγῶ.

Φεύγω, πρτ. ἐφευγον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. φεύσομαι καὶ Δωρικ. φευξοῦμαι, ἀορ. β' ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν. Ῥημ. φυγή, φυγὰς (ἐξ οὗ φυγαδεύω), [φυκτός], φευκτός, φευκτέος, φευκτέον.

Σημ. 1. Θεμ. ἰσχ. φευγ- καὶ ἀσθ. φυγ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατὰ, ὑπό. Τὸ ἀποφεύγω **θάνατον** οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω **θάνατον**. Ὁ ἐνεστ. φεύγω ἔχει ἐνίοτε σημ. πρκ. (δρα εἰσαγ. § 18). Ὁ πρκ. **πέφευγα** δὲν δασύνει τὸν χαιρικήρα, ἔχει δὲ ἐν τῇ εὐκτ. καὶ Ἄντ. τύπον **ἐκπεφευγοῖην**.

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ φεύγω λέγεται καὶ: **φυγὴν ποιοῦμαι**, **εἰς φυγὴν καθίσταμαι** καὶ **εἰς φυγὴν τρέπομαι**· μτβ. δὲ: **ἀναγκάζω** (ἢ **ποιῶ**) **τινά** φεύγειν καὶ **εἰς φυγὴν καθίστημι** **τινά**· παθ. δὲ: **φυγὴ γίγνεται** ἢ **καθίσταται** καὶ **φυγὴ** ἔδτιν ὑπό **τινος**. Συνων. **ἀπέροχομαι**, **ἀποτιδράσκω**.

Σημ. 3. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ φείγω (=κατηγοροῦμαι) εἶναι παθητ. τοῦ **διώκω** (=κατηγορῶ), ὁ φεύγων (παθ.) = ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ **διώκων** (ἐνεργ.) = ὁ κατήγορος (δρα **διώκω** σημ.)· τὸ δὲ σύνθ. **ἀπο-**

φείγω ἢ **ἐκφείγω** **δίκην** (=ἀθροῦμαι) εἶναι ἀντίθετον τῷ **ἀλιδοκομαι** (=καταδικάζομαι).

Φημι (=δισχυρίζομαι ἢ παραδέχομαι, λέγω), πρτ. ἔφην, μέλ. φήσω καὶ λέξω ἢ ἔρω, ἀόρ. ἔφησα καὶ ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην, πρτ. εἶρηκα, ὑπερσ. εἶρηκην. Ῥημ. φάσις, φήμη (ἐξ οὗ φημίζω), φωνή, προφήτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. προφήτις καὶ τὸ προφητεύω), [φατός (ἐξ οὗ ἄφατος)], φατέος, φατέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. φᾶ- καὶ ἰσθ. φη-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθεσ.: **ἀπό, σύν, ἀντί** καὶ **κατά**, ὅτε καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ τῆς προστακτικῆς, πλὴν τοῦ β' ἐνικ. προσ. τῆς ὀριστ. Ἡ μτχ. τοῦ ἔνεστ. φᾶς, φᾶσα θὰν ποιητ. καὶ μτγν. οὕσα ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ φάσκω. Πάντες οἱ τύποι τῆς ὀριστ. τοῦ ἔνεστ. ἐγκλίνονται πλὴν τοῦ β' ἐνικ. προσώπου φῆς. Τὸ **φημι** ὡς καὶ τὰ: **εἶμι, οἶδα** καὶ **εἶμι** ἐν τῷ β' ἐνικ. προσ. προσλαμβάνουσι τὴν κατάληξιν -θα (δρα οἶδα σημ. 1).

Σημ. 2. Τὸ **φημι** ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ δισχυρίζομαι, παραδέχομαι ἔχει μέλ: **φήσω** καὶ **ἀόρ. ἔφησα**, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ λέγω ἔχει μέλ. **ἔρω** ἢ **λέξω** καὶ **ἀόρ. ἔλεξα** ἢ **εἶπον** ἢ **ἔφην**.

Σημ. 3. Συνών. τῷ **φημι** εἶναι τὸ ὁμοίως σχηματιζόμενον **ἡμι** [οὐτινος παρ' Ἄτρ. πεξ. εὐχε. εἶναι μόνον τὸ ἐνικ. α' καὶ γ' πρόσ. τοῦ πρτ. ἐν ταῖς φράσεσιν «ἦν δ' ἐγώ» (=ἔφην δ' ἐγώ), «ἦ δ' ὅς» (=ἔφη δ' ἐκεῖνος), «ἦ δ' ἦ» (=ἔφη δ' ἐκεῖνη)], **λέγω, ἀγορεύω, δημηγορῶ, φράζω, διαλέγομαι, φθέγγομαι, ὀμιλῶ, λαλῶ, παρηγοιάζομαι**.

Φθάνω, πρτ. ἔφθανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. φθήσομαι καὶ σπν. φθάσω, ἀόρ. α' ἔφθασα καὶ β' ἔφθην (ὑποτ. φθῶ [εὐκτ. φθαίην]) πρστ. ἐλλείπει· ἀπαρμ. φθῆναι· [μτχ. φθάζ], πρτ. φθάσας ἔχω [καὶ μτγν. ἔφθακα], ὑπερσ. φθάσας εἶχον [καὶ μτγν. ἔφθάκειν]. Ῥημ. [ἄφθαστος].

Σημ. Θέμ. φθᾶ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. ν.) φθᾶ-ν-. Ἐν τῷ ἀορ. **ἔφθᾶ-σ-α** τὸ θεμ. φωνῆεν α' τηρεῖται βραχὺ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεν-τολήκτων ὀημάτων, ὧν ὁ ἀρχαῖος χαρακτηριστῆρ ἦτο σ' οἶον (ἐγέλξω-σ α=) ἐ-γέλασ-α κλ. Τὸ φθάνω συντάσσεται μετὰ κατηγορηματικῆς μτχ. ὅτε τὸ μὲν ῥ. ἐρμηνεύεται **πρὸ ὀλίγου**, ἢ δὲ μτχ. μεταβάλλεται εἰς ῥῆμα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθ. καὶ τὸν πρόσωπον τοῦ ῥήματος· οἶον **ἔφθην** εἰπὼν=πρὸ ὀλίγου εἶπον (δρα **λανθάνω** σημ. 2). Συνών.: **ἀφικνοῦμαι, γίγνομαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι, καθύκω, διύκω, ἀρκεῖ, ἔξαρκεῖ, ἀποκρῆ**.

Φθέγγομαι (συνηθέστατα ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρεμετισμοῦ ἵππου καὶ ἐπὶ ἤχου ὀργάνων=ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω, λαλῶ), ἀποθ. μέσ. πρτ. ἔφθεγγόμην, μέσ. μέλ. φθέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφθεγξάμην, πρτ. ἔφθεγμα. Ῥημ. [φθέγγεις], φθέγμα (ἐξ οὗ ἀπόφθεγμα¹), φθόγγος, [φθογγή, φθεγκτός, ἐξ οὗ] (ἄφθεγκτος).

(1) Ἀπόφθεγμα καλεῖται κυρίως λόγος μάντεως ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς ἐκφράζων ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ μεγάλην καὶ κοινωφελῆ ἀλήθειαν.

Σημ. Θέμ. ῥθειρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: φθειρ·j- =) ῥθειγγ-. Συνών. ἰδὲ ῥημι σημ. β. Ἀντίθ.: διγῶ, διοπῶ, ἄφρονός εἰμι.

Φθειρω (=καταστρέφω, ἀφκνίζω), πρτ. ἔφθειρον, μέλ. φθερῶ, ἀόρ. ἔφθειρα, πρκ. ἔφθαρκα [καὶ ποιητ. ἔφθορα], ὑπερσ. ἔφθάρκειν. Παθ. φθειρομαι, πρτ. ἔφθειρόμην, μέσ. μέλ. ὤ; παθ. φθεροῦμαι, παθ. μέλ. -φθαρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔφθάρην, πρκ. ἔφθάρμαι (-σαι, -ται κλ., γ' πλ. ἐφθάραι), ὑπερσ. ἔφθάρμην (-σο, -το κλ., γ' πλ. ἔφθάραιτο). Ῥημ. φθορά, φθόρος, [φθάρμα, φθορεύς, φθειρ (ὄ), φθαρκτός, ἐξ οὗ] (φθαρτικός, [ἄφθαρκτός, ἐξ οὗ ἀφθαρκσία καὶ] ἀ(εὐ)-διάφθαρκτος).

Σημ. 1. Θέμ. ῥθερ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν ῥθορ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: ῥθρ-, ῥθῖρ- καὶ κατὰ πρόσληψιν τοῦ προσφ. -j-: (φθερ·j- = φθερρ- =) ῥθειρ-. Ὅθεν θέμ. τοῦ ῥθειρω εἶναι: ῥθερ-, ῥθορ-, ῥθαρ- καὶ ῥθειρ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ.: διὰ, κατὰ, συνδια-, προδια-. Τὸ παθ. συντιθέμενον μετὰ τῆς περι εἶναι ἀποθ.: περιῥθειρομαι (=περιφέρομαι ἐλευθέρως πρὸς φθορὰν ἑμαυτοῦ ἢ ἄλλων), ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατ' ἐνεστώτα. Ἀντὶ τοῦ ῥθειρω λέγεται καὶ ῥθορὰν ἀπεργάζομαι, ῥθορὰν ἐμποιδῶ ἀντὶ τοῦ παθ. ῥθειρομαι καὶ: ῥθίγω, ῥθορὰ ἐδοῖ καὶ ῥθόρος γίγνεται. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: διαῥθειρω ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Συνών: ἀλλοιωθῶ, ἀπόλλυμι, ῥθίνω, ἀποβάλλω, ἀφανίζω, (ἰδὲ καὶ ὀλλυμι σημ. β).

Φθίνω (ἀμτβ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διαθ. = μαραίνομαι, χάνομαι, φθειρομαι· ἐπὶ δὲ χρόνου = λήγω· καὶ μτβ. = μαραίνω, φθίρω, καταστρώγω), πρτ. ἔφθῖνον, καὶ μτχ. μέσ. ἀορ. β' φθίμενος, πάντα δὲ τῆλλα ἰμκλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. ἀναπληρούμενα παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φθίσις, [φθινὰς (νόσος), φθιτός, φθιτέος].

Σημ. Θέμ. ῥθῖ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -v-): ῥθῖν-ν-. Συνών. τῷ μὲν ἀμτβ. ῥθίνω, εἶναι τὰ: τήκομαι, ἀπόλλυμαι, φθειρομαι, μαραίνομαι, διαλύομαι καὶ (ἐπὶ χρόνου) λήγω· τῷ δὲ μτβ. τὰ: τήκω, φθίρω, ἀσθενέω, μαραίνο, ξηραίνο. Ἀντίθ.: αὐξάνομαι.

Φθονέω-ῶ, πρτ. ἐφθόνουν, μέλ. φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα, πρκ. φθονήσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐφθόνηκα], ὑπερσ. φθονήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐφθονήκειν]. Παθ. φθονοῦμαι, [πρτ. ἐφθονούμην μτγν.], μέσ. μέλ. ὤ; παθ. φθονήσομαι, παθ. μέλ. φθονηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφθονήθη, [πρκ. ἐφθόνημαι μτγν.]. Ῥημ. [φθόνησις, φθονητός (ἐξ οὗ φθονητικός), φθονητέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥθόνος (ἐξ οὗ καὶ ῥθονερός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ

κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Ἐντὶ τοῦ φθονῶ λέγεται καὶ φθόνον ἔχω, φθόνῳ χροῶμαι, βαδκαίνω, ἐποφθαλμιάω. Ἐντὶ δὲ τοῦ φθονοῦμαι καὶ : φθόνος γίγνεται ἰ περὶ με, φθόνος ἐγγίγνεται μοι ὡς μτβ. δέ : φθόνον ἐμποιοῦ τινι.

Φιλέω-ῶ (=ἔλαπῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, ἐπιδοκιμάζω, ἔχω συνήθειαν), πρτ. ἐφίλουν, μέλ. φιλήσω, ἀόρ. ἐφίλησα, πρκ. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι, πρτ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλ. ὦς παθ. φιλήσομαι, [παθ. μέλ. φιληθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐφιλήθην, πρκ. πεφίλημαι. Ῥημ. [φίλησις], φίλημα, Φιλήμων, [φιλητής, φιλήτωρ, φίλητρον, φίλτρον, φιλητός, ἐξ οὗ] (ἄξιοφίλητος), [φιλητέος], Φιλητᾶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ φίλος κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγομένων ῥημάτων : ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἄντι, κατά, ὑπέο. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : φιλῶ ἐμαυτόν. Συνών. : ἀγαπῶ, ἀσπάζομαι, οἰκείως διάκειμαι τινι. Ἐντὶθ. : μιδῶ.

Φιλοτιμέομαι-οῦμαι (=εἶμαι φιλότιμος), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. μέλ. φιλοτιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὦς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, μέσ. ἀόρ. ἐφιλοτιμησάμην, πρκ. πεφιλοτιμήμαι, [ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην μτγν]. Ῥημ. [φιλοτίμησις, φιλοτίμημα, φιλοτιμητέον].

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φιλότιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ τιμῆ), ἐξ οὗ καὶ φιλοτιμία· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγομένων ῥημάτων : ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. κλ. Ἐντὶ τοῦ φιλοτιμοῦμαι λέγεται καὶ : φιλοτιμῶς εἶμι, φιλοτιμῶς ἔχω ἢ διάκειμαι, μεστός εἶμι φιλοτιμίας καὶ μτβ. φιλοτιμίαν ἐμβάλλω.

Φιλοφρονέομαι-οῦμαι (=φέρομαι φιλοφρόνως) ἀποθ. μέσ. πρτ. ἐφιλοφρονούμην, μέσ. μέλ. φιλοφρονήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφιλοφρονησάμην, παθ. ἀόρ. ὦς μέσ. ἐφιλοφρονήθην, πρκ. φιλόφρων γέγονα, ὑπερσ. φιλόφρων ἐγεγόνειν. Ῥημ. [φιλοφρόνησις], φιλοφρόνημα, [φιλοφρονητικός, φιλοφρονητέον].

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φιλόφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ φρήν), ἐξ οὗ καὶ φιλοφροδύνη· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγομένων ῥημάτων : κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελῶ κλ. κλ. ὄρα φιλῶ σημ. Τὸ ἐνεργ. φιλοφρονῶ μτγν. Ἐντὶ τοῦ φιλοφρονοῦμαι λέγεται καὶ : φιλόφρων εἶμι, φιλοφρόνως ἔχω καὶ φιλοφροδύνην ἐνδεικνύμαι.

Φιλοψυχέω-ῶ (=εἶμαι φιλόψυχος, ἀλαπῶ τὴν ζώην), [πρτ. ἐφιλοψύχουν μτγν.], μέλ. φιλοψυχήσω, ἀόρ. ἐφιλοψύχησα, πρκ.

φιλοψυχίας ἔχω, ὑπερσ. φιλοψυχίας εἶχον. Ῥημ. φιλοψυχητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **φιλόψυχος**, ἐξ οὗ καὶ **φίλοψυχία** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων ἄνθος (ἀνθέσ-ω) ἄνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελεῶ κλ. κλ. (δορὰ **φιλῶ** σημ.). Ἀντὶ τοῦ **φίλοψυχῶ** λέγεται καὶ **φίλοψυχία ἔχει με**.

Φλέγω (μτβ.=καίω, πυρπολῶ, κατακαίω τι ἄμτβ.=καίει) φλογίζεται τι, λάμπει· παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ ὁ ἀόρ. -ἔφλεξα. Παθ. φλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, καὶ παθ. ἀόρ. -ἔφλεχθην. πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [φλέξις], φλόξ (ἐξ οὗ φλόγιος), φλέγμα (ἐξ οὗ [φλεγματίας], φλεγματώδης, [φλεγματικός καὶ] φλεγμαίνω (οὐ μόνον ὁ ἔνεστ.) καὶ φλεγμονή), [ἄφλεκτος], εὐφλεκτος.

Σημ. Θέμ. **φλεγ-**. Παρασχηματισμὸς τοῦ **φλέγω** εἶναι τὸ ποιητ. **φλέγεθω**=καίω, κατακαίω τι (μόνον ὁ ἔνεστώς). Συνών.: **καίω**, **πιμπρημι**, **αἶθω**, **πυρπολῶ**.

Φλυαρέω-ω (=λέγω φλυαρίας, μωρίας), πρτ. ἐφλυάrouν καὶ μέλ. φλυαρήσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. [φλυάρημα].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ **φλύαρος** (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. **φλύω**=ὑπερχυλίζω, ἀναβρῶ καὶ μιφρ.=φλυαρῶ), ἐξ οὗ καὶ **φλυαρία** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων : κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελεῶ κλ. κλ. (πρβλ. καὶ **φιλῶ** σημ.). Ἀντὶ τοῦ **φλυαρῶ** λέγεται καὶ : **φλυαρία ἔχει με**, **φλυαρίας μεταχειρίζομαι** καὶ εἰς **φλυαρίαν ἐμπίπτω**.

Σημ. 2. Συνών.: **λαλῶ**, **ἀδολεσχεῶ**, **ληρέω-ω**.

Φοβέω-ω (=προξενῶ, ἐμβάλλω φόβον εἰς τινα· ἐξαιρ.=τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ διὰ φόβον), πρτ. ἐφόβουν, μέλ. φοβήσω, ἀόρ. ἐφόβησα, πρκ. φοβήσας ἔχω, ὑπερσ. φοβήσας εἶχον. Μέσ. φοβοῦμαι, πρτ. ἐφοβούμην, μέσ. μέλ. φοβήσομαι, [παθ. μέλ. φοβηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφοβησάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφοβήθην, πρκ. πεφοβήμαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. [ἐκφοβήσις, φόβημα, φοβητής (ἐξ οὗ φοβητικός)], φόβητρον, [φοβητός], φοβητέος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ **φόβος** (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. **φέβομαι**=φεύγω ἐκ φόβου), ἐξ οὗ καὶ **φοβερός** σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) **κρατῶ** κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἐκ. **κατά**, **ὄν** καὶ **ὑπερ**. Ἀντὶ τοῦ **φοβῶ** λέγεται καὶ: **φόβον ἐμποιῶ** (ἢ **ἐπιβάλλω**) **τινι** καὶ **φόβον παρέχω** (ἢ **ἐμβάλλω**) **τινὶ** εἰς **φόβον καθι-**

στημι τινα. Ἄντι δὲ τοῦ μέσ. φοβοῦμαι καί: καθίσταμαι εἰς φόβον, διὰ φόβου εἰμι καὶ παθ. φόβος ἐπιπίπτει τινί. Συνών.: τῷ φοβοῦμαι εἶναι τὰ: δέδοικα, ὀρρωδέω-ῶ, ὀκνέω-ῶ, τρέω, εἰς φόβον καθίσταμαι. Ἄντιθ. δὲ τὰ: τολμῶ, θαρρῶ.

Σημ. 2. Τὸ φοβοῦμαι ἐκ φύσεως παθητικὸν ὄν, κατὰ τὴν σύνταξιν ἀνήκει εἰς τὰ μέσα, ἢ δ' ἐπιφερομένη αἰτιατικὴ δὲν σημαίνει τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν ἀντικείμενον, ὡς εἰς τὰ μετβ., ἀλλὰ τὸ εἰς τὸ ὑποκείμενον ποιοῦν τὴν ἐνέργειαν αἰτίον, ἦτοι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ ἐμποιοῦν τὸν φόβον εἰς τὸ ὑποκείμενον.

Φοιτάω-ῶ (=συχνάζω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως, ἐπισκέπτομαι), πρτ. ἐφοίτων, μέλ. φοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα, πρκ. πεφοίτηκα. Ῥημ. φοίτησις, φοιτητῆς [ἐξ οὗ φοιτητήριον], φοιτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. φοῖτος (=σύχνασμα) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αω τῶν παραγομένων ἐκ πρωτοκλίτων εἰς -α ἢ -η: τόλμα (-η) -τολμῶ κλ., καθ' ὃ καὶ (γῶος-) γοῶω, (ἄριστον-) ἀριδτάω κλ. Συνών.: θαμίζω.

Φονεύω, πρτ. ἐφόνευσον, [μέλ. φονεύσω], ἀόρ. ἐφόνευσσα, πρκ. φονεύσας ἔχω [καὶ πεφόνευκα], ὑπερσ. φονεύσας εἶχον [καὶ ἐπεφονεύκειν]. Παθ. φονεύομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐφονεύθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μετγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. [φόνευμα, φονευτῆς (ἐξ οὗ φονευτήριον καὶ φονευτικός)].

Σ-μ. Ἐκ τοῦ φονεύς (ὅπερ ἐκ τοῦ φόνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω Ἄντι τοῦ φονεύω λέγεται καί: φόνον ἐξεργάζομαι καὶ φονεύς εἰμι τινος. Παθ. δέ: φόνος πράττεται, φόνος γίγνεται καὶ θνήσκω ὑπὸ τινος. Συνών. τῷ φονεύω εἶναι τὰ: καίνω, ἀποκτείνω, θανατόω-ῶ.

Φορέω-ῶ (=φέρω, φορῶ), πρτ. ἐφόρουσιν, μέλ. -φορήσω, ἀόρ. ἐφόρησα. πρκ. -πεφόρηκα. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι, [παθ. μέλ. φορηθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. φορήσομαι μετγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐφορήθην, μέσ. ἀόρ. -ἐφορησάμην, πρκ. πεφόρημαι. Ῥημ. [φόρησις], φόρημα, φορητὸς (ἐξ οὗ ἀφόρητος=ἀνυπόφορος καὶ μετγν.=πᾶν ὅ,τι δὲν ἐφορέθη ἀκόμη).

Σημ. 1. Θέμ. [φέρ- (πρβλ. φέρω), ἐξ οὗ φορ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε:] φορ-ε-. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: διά, ἐκ, εἰς, κατά, σύν, παρά, πρὸς, ὑπέρ. Τὸ σύνθ. ἐμφοροῦμαι (τινος) εἶναι μεταγενέστερον.

Σημ. 2. Συνών. τῷ φορῶ εἶναι τὰ: φέρω (διαφέρει ὁμοῦς τοῦ φέρω, διότι εἶναι ἐντονώτερον αὐτοῦ καὶ σημαίνει διαρκῆ ἐνέργειαν ἢ ἰδιότητα οἷον φορῶ ὑποδήματα, ἱμάτια καὶ ἐν γένει ὅ,τι εἰς θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ κόσμον ἀποβλέπει), ἐνδύομαι, ἀμπέχομαι, ἀμψιέννυμαι, περιτίθεμαι.

Φράζω (=ἐκφράζω, λέγω, ὀμιλῶ, δεικνύω, κελεύω), πρτ. ἔφρασσα, μέλ. φράσω, ἀόρ. ἔφρασσα, πρκ. πέφραξα ἢ φράσας ἔχω, ὑπερσ. φράσας εἶχον. Παθ. φράζομαι [καὶ μέσ. φράζομαι] (=στοχάζομαι κατ' ἑμαυτόν, σκέπτομαι, σχεδιάζω), [πρτ. ἐφραζόμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφρασθην, μέσ. μέλ. φράσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφρασάμην, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. πέφραμαι, [ὑπερσ. ἐπεφράσμην]. Ῥημ. φράσις, [φράστης (ἐξ οὗ φραστικός, μεταφράστης, παραφράστης)], φραστήρ. [φραδής, ἐξ οὗ] (εὐφραδής), [φράδμων, φραστός] (ἐξ οὗ [ἄφραστός], δύσφραστος), φραστέον.

Σημ. 1. Θέμ. φραδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (φραδ-j-ω=) φράζω. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ φράζω ἐσχηματίσθησαν τὰ : ἀγοράζω, αἰτιάζομαι, ἀκυάζω, ἀκρωτηριάζω, ἀναγκάζω, ἀντιάζω, ἀρπάζω, ἀσπάζομαι, ἀτυιάζω, γυμνάζω, δαμάζω, δελεάζω, δοκιμάζω, δοξάζω, ἐγκωμιάζω, εἰκάζω, ἐκκλησιάζω, ἐνεχυροάζω, ἐορτάζω, ἐπιπολάζω, ἐργάζομαι ἐτοιμάζω, ἐθοδιάζω, θαναμάζω, κολάζω, κοινυράζω, κωμιάζω, θηκάζω, σιγάζω, σκεπάζω, σκευάζω, σπουδιάζω, σταδιάζω, στοχάζομαι, σθαγιάζομαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -άζω τὰ μὴ ἐξ ὀδοντοφονολήκτων θεμάτων. Τὸ (φραδ-j-ω=) φράζω (Δωρικ φράδδω) ἔχει τὸ δίχρονον τῆς παραληγοῦσης βραχύ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνών.: λέγω, ἡμι, ἡμι, φάσκω, φθέγγομαι, λαλῶ ἀγορεύω, δημογορῶ, διαλέγομαι, ὀμιλῶ, παρησιάζομαι.

Φράττω ἢ φράδδω (=περικλείω μὲ φράκτην, φράζω, προφυλάττω), πρτ. ἔφραττον, μέλ. φράξω, ἀόρ. ἔφραξα, πρκ. φράξας ἔχω [καὶ μτγν. πέφραγκα καὶ πέφρακα], ὑπερσ. φράξας εἶχον, [καὶ μτγν. ἐπεφράγγειν ἢ ἐπεφράκειν] Παθ. καὶ μέσ. [φράττ(σ)ομαι, πρτ. ἐφραττ(σ)όμην, παθ. μέλ. α' φραχθήσομαι καὶ β' φραγήσομαι, ποιητικὰ καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἐφράχθην [καὶ β' ἐφράχην, μέσ. μέλ. φράξομαι μτγν.], μεσ. ἀόρ. ἐφραξάμην, πρκ. πέφραγμαί, ὑπερσ. ἐπεφράγγμην. Ῥημ. ἀπόφραξις, φράγμα, [φραγμός, φράκτης], δρύφακτον (κατ' ἀνομοίωσιν ἀντὶ δρύ-φρακτον), [φρακτός, ἐξ οὗ] (ἄφρακτος).

Σημ. 1. Θέμ. [ἀρχικ. φρακ- (πρβλ. λατ. farc-io), ἐξ οὗ κατὰ μετὰθ. φρακ- ἢ φραγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: φραγ-j-ω=) φραδδ- ἢ φραττ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, ἐν, περί, καὶ δύν. Ἀντὶ τοῦ ἐμφράττω λέγεται καὶ ἐμφραγμα ποιοῦμαι. Τὸ ἀπλοῦν φράττω λέγεται καὶ : φραγμὸν περιτίθημι, φραγμὸν περιβάλλω, [θηρικῶς, χασακῶς].

Σημ. 2. Παρασχηματισμὸς τοῦ φράττω εἶναι τὸ φράγγυμι ποιητ. καὶ μτγν., πλὴν τοῦ πρτ. ἀπέφράγγυσαν (Θουκυδ. 7,44).

Φρατ' ττω ἢ φράδδω (=ἔχω ἡνωρωμένους τὰς τρίχας ἐκ φύδου, ἀνατριχιάζω, τρομάζω, φοβοῦμαι), [πρτ. ἐφραττ(σ)ον, μέλ. φρίζω μτγν.], ἀόρ. ἔφραξα, πρκ. πέφρακα ἢ φράξας ἔχω, ὑπερσ. φράξας εἶχον

[καὶ μτγν. ἐπεφρίκειν]. Ῥημ. φρίκη, (ἐξ οὗ φρικώδης, φρικαλέος), [φρίξ, φριξός, ἐξ οὗ] (Φριξός), [φρικτός].

Σημ. Θέμ. φρίκ- (πρβλ. λατ. frig-co), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (φρικ-)- (=) φρίττ- ἢ φριττ-. Τὸ ὅ ἐχει τὸ θεμ. φωνήεν ι μακρὸν (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐφριξάμην. Ὡς παθ. τοῦ φρίττω εἶναι τὸ : φρίκη ἐγγίγνεται τινι. Συνώνυμα. : δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀκνέω· ὠ, ὀρρωδέω, τρέω.

Φροντίζω (=φρονῶ, διανοοῦμαι, μελετῶ, ἐπινοῶ, ἔχω φροντίδα), πρτ. ἐφροντίζον, μέλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφροντίσα, πρκ. πεφροντίκα ἢ φροντίσας ἔχω, ὑπερσ. φροντίσας εἶχον [καὶ ἐπεφροντίκειν μτγν.]. Παθ. φροντίζομαι (=εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος), [πρκ. μτγν. περιφροντίσμι] τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: φροντίς τινος γίγνεται ὑπό τινος Ῥημ. [φρόντισμα, φροντισμός], φροντιστής (ἐξ οὗ [φροντιστήριον], φροντιστικός), ἀφρόντιστος, φροντιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φροντίς [ὅπερ ἐκ τοῦ (φρήν) φρονέω]. Θέμ. φροντιδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (φροντιδ-j- =) φροντίζω. Ἄντι τοῦ φροντίζω λέγεται καὶ : διὰ φροντίδος ἔχω, ἔστι μοι φροντίς περί τινος, εἰδέομαι μοι φροντίς περί τινος, μέτεστί μοι φροντίδος, ἐν φροντίδι εἰμι, φροντιότης εἰμι καὶ φροντιότης γίγνομαι. Ὡς μεταβατ. δὲ φροντίδας ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς φροντίδας καθίσταμι τίνα.

Σημ. 2. Συνών. : ἐπιμελομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, μέλει μοι, προνοῶ-οῦμαι, κήδομαι, μετατρέπομαι [ῥόδομαι, ἀλεγιζώ]. Ἄντιδ. : ἀφροντιότης ὠ, ὀλιγορέω· ὠ, [ἀθερίζω].

Φρουρέω· ὠ (χμτθ. = εἶμαι φρουρός, φυλάττω ὡς φρουρός· μτθ. = φυλάττω τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐτάχθην, ὑπερασπίζω), πρτ. ἐφρουροῦν, μέλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρουρήσα, πρκ. φρουρήσας ἔχω, ὑπερσ. φρουρήσας εἶχον. Παθ. φρουροῦμαι, πρτ. ἐφρουροῦμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. φρουρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφρουρήθην, πρκ. πεφρουρήμαι ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [φρουρήσεις, φρούρημα, φρουρητήρ, φρουρήτωρ, φρουρητός (ἐξ οὗ [φρουρητικός], ἀφρουρητος)].

Σημ. Τὸ ὅ εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ φρουρός¹ (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ὄρω), ἐξ οὗ καὶ φρουρικός· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος κρατέω (=) κρατῶ. Ἄντι τοῦ φρουρῶ λέγεται καὶ : φυλακὰς φυλάττω. Συνών. τῷ μτθ. φρουρῶ εἶναι τὰ : ἀμύνω, ἀσχύω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ.

Φρούγω (=φρυγανίζω, ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός, καθουρδίζω),

(1) Φρουροὶ ἐλέγοντο οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται, φυλακαὶ δὲ τὰ στρατιωτικὰ σώματα τὰ τὴν πόλιν φρουροῦντα.

[πρτ. ἔφρυγον, μέλ. φρύζω, ἀόρ. ἔφρυξα. Παθ. φρύγομαι, παθ. ἀόρ-α' ἐφρύχθην καὶ β' ἐφρύγην ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. πέφρυγμαί καὶ πλέον οὖ. Ῥημ. [φρυγμός], φρύγανον, [φρύγ-ε-τρον], φρυκτός (= ξηροψημένος ἢ ἀνημμένος δαυλός).

Σημ. Θέμ. **φρυγ-** (πρβλ. λατ. frig-o). Συνών: [φώζω ἢ φώγω, κο-δομεύω].

Φυγαδεύω (μτβ. = ἐκδιώκω, ἐξορίζω· ἀμτβ. = εἶμαι ἐξόριστος), πρτ. ἐφυγάδευον, μέλ. φυγαδεύσω, ἀόρ. ἐφυγάδευσα, πρκ. φυγαδεύσας ἔχω, ὑπερσ. φυγαδεύσας εἶχον καὶ Παθ. πρτ. ἐφυγαδεύομην. πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν.· ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικ. πεζ. ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. [φυγαδεῖα, φυγάδεις, φυγαδευτής (ἐξ οὗ φυγαδευτήριος, -ιον), φυγαδευτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ **φύγας**, (ἐξ οὗ καὶ **φυγαδικός**) κατ'ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω. Ἀντὶ τοῦ μτβ. **φυγαδεύω** λέγεται καὶ : **φυγάδα** τινὰ ποιῶ, **φυγὴν** ἐπιβάλλω (ἢ ἐπιτίθημι) τινί, **φυγῆ** (νημιῶ τινι, **φυγὴν** καταγιγνώσκω τινός καὶ παθ. : **φυγῆ** ζημιούμαι).

-Φυγγάνω (= φεύγω) καὶ πρτ. -ἐφυγγανον, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

Σημ. Θέμ. **φυγ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρακτ. ὄρα εἰσαγ. § 11 : φυ-ν-γ-αν- =) **φυγγαν-**. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ ἀεποτε οὐνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, κατά· εἶναι δὲ παρασηματι-σμός τοῦ φεύγω.

Φυλάττω ἢ **φυλάσσω**, πρτ. ἐφύλαττον ἢ ἐφύλασσον, μέλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, πρκ. -πεφύλαχα ἢ φυλάξας ἔχω, ὑπερσ. φυλάξας εἶχον [καὶ ἐπεφυλάχειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. φυλάττ(σσ)ομαι, πρτ. ἐφυλαττ(σσ)όμην, [παθ. μέλ. φυλαχθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. φυλάξομαι, παθ. ἀόρ. ἐφυλάχθην, μέσ. ἀόρ. ἐφυλαξάμην, πρκ. -πεφυλάγμαι, [ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην μτγν.]. Ῥημ. φυλακῆ [ἐξ οὗ φυλακεῖον], [φύλαγμα, φυλάκτωρ, φυλάκτης ἢ φυλακτήρ, ἐξ οὗ] (φυλακτήριος, φυλακτήριον καὶ φυλακτικός), [φυλακτός, ἐξ οὗ] (ἀφυλακτος, εὐ(δυσ)φύλακτος), φυλακτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ **φύλαξ**, ἐξ οὗ καὶ **φυλακικός**. Θέμ. **φυλακ-**, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ -j- : (φυλακ- j- =) **φυλαττ-** ἢ **φυλασδ-**. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : **διά**, **παρά**, **δύν**, **πρό**, **ἀντί**. Ἀντὶ τοῦ **φυλάττω** τι λέγεται καὶ : **διὰ φυλακῆς ἔχω** τι καὶ **φυλακὴν** τινος **ποιούμαι**.

Φύω (= γεννῶ, παράγω, βλαστάνω, κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ), πρτ. ἔφυον, [μέλ. φύσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἐφύσα (= ἐγέννησά τινα), πρκ. φύσας ἔχω, ὑπερσ. φύσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. φύομαι, πρτ. ἐφύο-

μην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φύσομαι, [παθ. μέλ. β' -φύησομαι μτγν.], ἐνεργ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔφυν (=ἐγεννήθην, ὑποτ. φύω εὐκτ. φύοιμι προστ. ἐλλείπει· ἀπρ. φῦναι· μτχ. φύς, φῦσα, φύν) [καὶ παθ. ἀόρ. β' ἐφύην μτγν.], πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα (=εἶμι ἐκ φύσεως, εἶμι γεννημένος), ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ πεφυκῶς ἦν. Ῥημ. φύσις, φῦμα, φυλή, φῦλον (ἐξ οὗ φύλιον =φύλλον), φυτὸν (ὡς οὐσιαστ., ἐξ οὗ φυτεύω), [φυτός], (ἐξ οὗ [φυτικός καὶ] ἔμφυτος, σύμφυτος).

Σημ. Θέμ. φῦ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: φῦ-j-ω καὶ κτὰ συναίρεσιν) φῦ'ω (ἴσα εισαγ. § 7 σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἐκ, περὶ, πρὸς καὶ δύν. Συνών.: γεννώ, βλαστάνω, προΐημι, ἀναδίδωμι.

Φωνέω-ῶ (=φθέγγομαι, λαλῶ), [πρτ. ἐφώνουν μτγν.], μελ. φωνήσω, ἀόρ. ἐφώνησα, πρκ. φωνήσας ἔχω, ὑπερσ. φωνήσας εἶχον καὶ παθ. ἀόρ. ἐφωνήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [φώνησις, φώνημα, φωνητός].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ (φα-ονή=) φωνή, ὅπερ ἐκ τοῦ φημί. Τὸ φωνῶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐδέποτε ἐσήμαινε τὸ βοᾶ, κέκραγα (=φωνάζω). Ἄπαντ' δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ.: δύν, διὰ καὶ πρὸς: θυμ-φωνῶ (=εἶμαι σύμφωνος), διαφωνῶ (=εἶμαι ἀσύμφωνος, διχογνωμῶ), προσφωνῶ (=προσαγορεύω, προσφθέγγομαι). Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ μετὰ τῆς ἐπί: ἐπιφωνῶ (=ἐπιφθέγγομαι)· (πρβλ. καὶ ἐπιφώνημα καὶ ἐπιφθεγμα).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ φωνῶ ἰδὲ φράζω σημ.

Φωράω-ῶ (=ζητῶ τὰ ἔχνη τοῦ φαρῶς (κλέπτου), ἐρευνῶ, συλλαμβάνω κλέπτῃ ἐπ' αὐτοφάρω, ἀνακαλύπτω, φανερώω), πρτ. ἐφάρων, μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. ἐφάρῶσα, πρκ. φωράσας ἔχω [καὶ πεφάρῶκα μτγν.], ὑπερσ. φωράσας εἶχον. Παθ. φωρῶμαι (=κατάδηλος γίγνομαι), πρτ. ἐφωρώμην, [παθ. μέλ. φωραθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐφωράθην, [πρκ. πεφάρῶμαι μτγν.]. Ῥημ. [φάρρασις, φωρατός (ἐξ οὗ φωρατικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. φῶρα (=ἔρευνα κατ' οἶκον, ἀνακάλυψις κεκορυμένου), ὅπερ ἐκ τοῦ φέρω (ἐξ οὗ καὶ φῶρ (=κλέπτῃς)· πρβλ. (δέμω δῶμα). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Συνώνυμα: ἀνακαλύπτω, ὀπλῶ, φαίνω, ἐμ(ἀνα)φαίνω.

X

Χάζω (= υποχωρῶ, ἐνδίδω, διατάζω) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ Μέσ-
[χάζομαι], πρτ. -ἐχαζόμεν, [μέσ. μέλ. χάζομαι], μέσ. ἀόρ. -ἐχασάμην
[καὶ β' κεκαζόμεν (ἀντὶ χεκαζόμεν) ποιητ.]. Οἱ ποιητ. καὶ ἑλλεί-
ποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνωνύμων 1) ἐνδίδωμι, ὑπο-
χωρῶ καὶ 2) ἀμφιγνοέω.

Σημ. Θέμ. [ἀρχ. καθ. (συγγ. τῶ κεδ., διεκδάννυμι), ἐξ οὗ κατ' ἐναλ-
λαγὴν τοῦ κ πρὸ τὸ χ :] καθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : καθ·j- =)
χάζ-. Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ., ἀπαντᾷ δὲ παρ' Ἀττικ. πεζ. συνήθως σύνθετον
μετὰ τῆς ἀνά καὶ διά.

Χαίρω (αὐτοπαθ.), πρτ. ἔχαιρον, μέλ. χαιρήσω, παθ. ἀόρ. ὡς
ἐνεργ. ἐχάρην, πρκ. γέγηθα. Ῥημ. χαρά, χάρις (ἐξ οὗ χαρίζεις),
[χάρμα, ἐξ οὗ] (χαρμονή), χαρτός, ἐπίχαρτος.

Σημ. 1. Θέμ. χαρ -, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -j- καὶ -ε- : χαρ-
j- =) χαιρ- καὶ χαιρ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων :
ἐπι-, ὄν-, ὑπὲρ καὶ πρὸ : ἐπιχαίρω τινί (=χαίρω διὰ τὰ κακά τινος),
(οὗ συνών. ἐφύδομαι)· συγχαίρω (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ (οὗ συνών. δυν-
ήδομαι)· ὑπερχαίρω καὶ προχαίρω. Ὡς πρκ. τοῦ χαίρω λαμβάνεται
ὁ πρκ. γέγηθα τοῦ ποιητ. γηθέω (=χαίρω)· ὄρα εἰσαγ. § 20.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ χαίρω λέγεται καὶ περιχαρής εἶμι· ὡς μτβ. δὲ τοῦ
χαίρω εἶναι τὸ : χαρὰν ἐνεργάζομαι τινί· ἀμτβ. δὲ τὸ : χαρὰν ἔχω.
Συνών : ἦδομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, δικρεῖω, τέρπομαι, ἀ-
ρέσκομαι.

Σημ. 3. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι τοῦ χαίρω : μέλ.
χαρῶ καὶ χαρήδομαι, ἀόρ. ἐχαιρήσα καὶ πρκ. κεχάρηκα. Ἡ χρῆσις
τοῦ μέσ. ἐνεστ. χαίρομαι καλεῖται δατισμός (=βαρβαρισμός) ἀπὸ τοῦ
Δάτιδος (στρατηγοῦ τοῦ Ξερέου) τοῦ τὸ πρῶτον χρῆσιν ποιησαμένου τοῦ
μέσου τύπου.

Χαλάω-ῶ (=χαλαρώνω) ὁμαλόν. Ῥημ. χάλαισις, [χάλασμα,
(ἐξ οὗ χαλασμάτιον), χαλασμός], χαλαρὸς (ἐξ οὗ χαλαρότης), [χαλα-
στός (ἐξ οὗ χαλαστικός)].

Σημ. 1. Θέμ. χαλάω-, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. (χαλάω=) χαλάω-ῶ, μέλ.
(χαλάω-σω = διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ σ) χαλάω κλ. κλ. Ἐκ τοῦ χα-
ρακτῆρος σ, ὅπερ ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἀπὸ υ, τ, θ ῥημ. καταλήξεων, ἐξη-
γεῖται πανταχοῦ ἢ βραχύτης τοῦ θεμ. φωνήεντος α.

Σημ. 2. Συνών. : ἀνίημι, ἐλκίω· ἀντίθετον δέ : ἐντείνω.

Χαλεπαίνω (=ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἐχάλεπαινον, μέλ.
χαλεπανῶ, ἀόρ. ἐχάλεπηνα, πρκ. χαλεπήνας ἔχω, ὑπερσ. χαλεπήνας

είχον. Μέσ. χαλεπαίνομαι και παθ. άόρ. ώς μέσ. έχαλεπάνθην, πάντα δέ τάλλα άναπληροϋνται έκ του ένεργητικού ώς ουδέν διαφέροντος ή έκ τών περιφράσεων.

Σημ. 1. Έκ του χαλεπός κατά τά (ποιμήν-) ποιμαίνο, (μέλας-) μελαίνο· όθεν θέμ. άναλογ. χαλεπών-. Τό χαλεπαίνο και χαλεπαίνομαι ουδέν άλλήλων περι τήν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. και δέξω σημ.).

Σημ. 2. Άντί του χαλεπαίνο λέγεται και : χαλεπός έχω, χαλεπός φέρω (ή διατίθεμαι) και χαλεπός διάκειμαι πρός τινα. Συνών. : άγανακτώ, άκραχολέω, θυμοῦμαι, όργίζομαι. Άντίθ : άδπαίζομαι, φίλω, συγγιγνώσκω, έλεώ.

Χαρίζομαι (= λέγω ή πράττω τι πρός χάριν τινός· όθεν εύχαριτω, υποχωρώ, παρασύρομαι, δωροῦμαι) άποθ. μέσ. πρτ. έχαριζόμην, μέσ. μέλ. χαριοῦμαι, μέσ. άόρ. έχαρισάμην, πρτ. και ώς παθ. κεχάρισμαι, ύπερσ. κεχαρισμένος ήν και μετ' όλ. μέλ. κεχαρισμένος έσομαι. [Μτγν. δέ ό μέσ. μέλ. χαρίζομαι, παθ. μέλ. χαρισθήσομαι και παθ. άόρ. έχάρισθην]. Έρην. [χάρισμα, χαρισμός, εύχάριστος ή εύχάριτος], άχάριστος ή άχάριτος, [χαριστήριος, χαριστήριον-] χαριστήρια (ιερω) (= θυσία, έορτή εύχαριστίας), χαριστέον.

Σημ. Έκ του χάρις, όπερ έκ του χαίρω. Θεμ. χαριτ-, έξ ου (προσλήψει του προσφύματος -j- : χαριτ- j =) χαριζ-. Ό ενεργ. τύπος χαρίζω μτγν. Η μτχ. του πρτ. κεχαριζόμενος έχει έν χρήση και μονολεκτ. παραθετικούς τύπους κεχαριζομένωτερος, κεχαριζομένωτατος (όρα θώννυμι σημ.). Άντί του χαρίζομαι λέγεται και : χάριν φέρω τινί και χάριν παρέχω τινί.

Χάσκω (= στέχω μέ άνοικτόν τό στόμα, έπιθυμώ σφοδρώς), [πρτ. έχασκον, μέσ. μέλ. ώς ενεργ. χανοῦμαι, άόρ. β' έχανον], πρτ. κέχηνα, [ύπερσ. έκεχήνειν]. Έρην. χάσμα, χάος, (χαΓνως =) χαῦνος, χήν, χείλος.

Σημ. Θεμ. άορ. χην-, έξ ου χαν-, έξ ου κατά συγκοπήν χν-, έξ ου κατ' άνάπτυξιν του βραχέος α : χᾶ-, έξ ου προσλήψει του προσφ. οκ- : χα οκ-. Όθεν θέμ. χην- (έξ ου ό κέχηνα), χαν- (έξ ου ό μέλ. και άόρ.) και χαν- (έξ ου ό ένεστ. και πρτ.). Παρά μτγν. εύρηται και ό τύπος χαίνω (προσλήθων έκ του άορ. έχανον). Τό ό. άπαντᾶ και σύνθετον μετά της υπό.

Χειμάζω (= διάγω που τόν χειμῶνα, διαχειμάζω), πρτ. έχειμάζον, μέλ. χειμάσω, άόρ. έχειμάσσα, πρτ. χειμάσας έχω [και κεχειμάκα μτγν.], ύπερσ. χειμάσας είχον [και έκεχειμάκειν μτγν.]. Παθ. χειμάζομαι (= βασανίζομαι υπό χειμῶνος, θυέλλης, καταλαμβάνομαι υπό κακοκαρίας), πρτ. έχειμαζόμην, [παθ. μέλ. χειμασθήσομαι], παθ.

ἀόρ. ἔχειμάσθη, [πρκ. κεχείμασμαι μτγν.]. ῥημ. [χείμασις, χεϊμασία], χεϊμάδιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χεϊμών (δπερ ἐκ τοῦ χέω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-j-ω=) -άζω ὀδοντοφωλον (δρα ὄράζω σημ.)· ὄθεν θέμ. ἀναλογικὸν χεϊμαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἄπαντ' δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ, ἐν, παρά. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. τὸ χεϊμάζω=ἐγείρω χεϊμῶνα, κάμνω τρικυμῖαν. Συνών. τῷ χεϊμάζομαι εἶναι τά: [κλυδωνίζομαι], χεϊμῶνι χρῶμαι.

Χειρόομαι-οὔμαι (=κάμνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω, νικῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ.· πρτ. ἔχειρούμην, μέσ. μέλ. χειρώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχειρωσάμην, παθ. μέλ. χειρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔχειρώθη, πρκ. κεχείρωμαι καὶ μετ' ὄλ. μέλ. κεχειρώσομαι. ῥημ. χείρωσις, [χείρωμα, χείρωτός, ἐξ οὗ] (χειρωτικός εὐχείρωτος, δυσχείρωτος).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ χεῖρ κατ' ἀναλογίαν τοῦ δήλος, δηλόω-δηλοῦμαι Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἅπαντ' καὶ ὁ ἔνεργ. τύπος χειρόω-ῶ. Ὡς παθ. τοῦ χεῖροῦμαι λαμβάνονται αἱ περιφράσ.: ὑποχείριος γίγνομαι καὶ ὑποχείριός εἰμι. Ἄντι δὲ τοῦ μέσ. χεῖροῦμαι λέγεται καὶ ὑποχείριόν τινα ποιοῦμαι, ὑποχείριον ἔχω τινὰ καὶ ὑποχείριον λαμβάνω.

Σημ. 2. Συνώνυμα: δουλόομαι-οὔμαι, καταδρέφομαι, προδάγομαι.

-Χέω (=χύνω) πρτ' Ἄττικ. ἀείποτε σύνθ., πρτ. ἔχεον, μέλ. χέω, ἀόρ. ἔχεα, πρκ. χέας ἔχω [καὶ κέχυκα μτγν.], ὑπερσ. χέας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεχύκειν]. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, πρτ. -ἐχεόμην, παθ. μέλ. χυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐχύθη, μέσ. μέλ. χέομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχεάμην, πρκ. κέχῃμαι, ὑπερσ. -ἐκεχύμην. ῥημ. χοή, χοῦς, -ός, χύσις, χυλός, χυμός, χῦμα, χεῦμα, χεϊμών, χύτρα, χύδην, χυτός [καὶ τὸ ποιητ. χόομαι (=ὀργίζομαι, οἶονεὶ συγχέομαι· πρβλ. πλέω-πλώω)].

Σημ. Θέμ. χεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται: (χέF-ω=) χέω, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ (χέF-μα=) χεῦ-μα. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ χεν- προέκυψε κατὰ συστολήν τὸ χυ- (δρα ἔέω σημ.). Ὅθεν θέματα τοῦ χέω: χε-, χεν-, χυ-. Τὸ ὄ. ἅπαντ' καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διὰ, ἐπί, ἐν, ἐκ, κατὰ, πρὸς, περὶ καὶ σύν. Ὁ ἔνεργ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ὁ ἔνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. σχηματίζονται ἄνευ χρονικ. χαρακτηριστοῦ ὁ, πρβλ. εἶπα (λέγω), ἦνεγκα (φέρω), ἤῤῥα (εὐρίσκω). Ὁ ἔνεργ. μέλ. ἅπαντ' μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. καὶ σύνθετος: ἔγγεϊ. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἅπαντ' μόνον καθ' ὑποτακτ. ὑπερχέομαι καὶ μτχ. ἐγγεάμενος.

Χόω-ῶ· ἴδε χώννυμι.

Χρῆ (=εἶναι ἀνάγκη, πρέπει) καὶ χρεών ἔστι· ὑποτ. (χρῆ ῥ=) χρῆ καὶ χρεών ῆ· εὐκτ. (χρῆ εἶη=) χρεῖη καὶ χρεών εἶη· πρστ. χρεών ἔστω· ἀπαρ. (χρῆ εἶναι=) χρῆναι καὶ χρεών εἶναι· μτχ. (=χρῆ ὄν=

χρηδόν=) χρεών, πρτ. (χρη ἦν=) χοῖν και (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀπλῶν) ἐχοῖν, μέλ. (χρη ἔσται=) χοῖσται, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. δεῖ:) ἀόρ. ἐδέησε, πρκ. δεδέηκε.

Σημ. 1. Τὸ χοῖν (=χρεία, ἀνάγκη) εἶναι κυρίως οὐσιαστ. ἄκλιτον· και ἐν μὲν τῇ ὀριστ. κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐδοῖ ἔλαβε τύπον ῥήματος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω.

Σημ. 2. Ἡ ἄκλιτος μτχ. χρεών μετ' ἀρθρου σημαίνει τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος.

Σημ. 3. Συνών τῷ χοῖν εἶναι τὸ δεῖ (πλὴν τὸ μὲν χοῖν τίθεται ἐπὶ κα-
θήκοντος, τὸ δὲ δεῖ ἐπὶ ἐλλείψεως), ἀρμόττει, προοῖκει, πρέπει (ἐπὶ ἀρμόζοντος).

Χρηζώ (=ἔχω ἀνάγκην) και πρτ. ἐχορῖσον ἢ χορῖαν εἶχον
τινος, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: μέλ.
χορῖαν ἔξω τινός, ἀόρ. χορῖαν ἔσχον τινός, πρκ. χορῖαν ἔσχηκά τινος.

Σημ. Θέμ. χορῖ- προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω: [χορῖζω (ποιητ.)
=] χορῖζω, Δωρικ χορῖδω. Ἀντὶ τοῦ χορῖζω λέγεται και: χορῖαν ἔχω
τινός, ἔδοῖ μοι χορῖα, ἐν χορῖα εἶμι τινος, ἐν χορῖα γίγνομαι
τινος.

Χρηματίζω (=διαπραγματεύομαι, διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέ-
σεις, συζητῶ), [πρτ. ἐχορῖμάτιζον μτγν.], μέλ. χορῖματιῶ, ἀόρ. ἐχορῖ-
μάτισα, πρκ. κεχορῖμάτικα. Μέσ. χορῖματίζομαι (=συλλέγω δι' ἐμαυ-
τὸν χρήματα), πρτ. ἐχορῖματίζομην, μέσ. μέλ. χορῖματιοῦμαι, μέσ.
ἀόρ. ἐχορῖματισάμην, πρκ. κεχορῖμάτισμαι. Ῥημ. χορῖμάτισις, χορῖμα-
τισμός, χορῖματιστής (ἐξ οὗ χορῖματιστικὸς [και μτγν. χορῖματιστή-
ριον]), χορῖματιστέον.

Σημ. 1. Τὸ ἐνεργ. χορῖματίζω παράγεται ἐκ τοῦ χορῖμα (=πράγμα)
κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω και σημαίνει πράττω,
ἐνεργῶ, βουλεύομαι· τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς, τοῦ βασι-
λέως, τοῦ στρατηγοῦ, τῶν πρέσβεων κλ. Τὸ δὲ μέσον χορῖματίζομαι πα-
ράγεται ἐκ τοῦ πληθ. χορῖματα και σημαίνει: κερδοσκοπῶ, πορίζομαι χορῖ-
ματα. Ἀντὶ τοῦ μέσου χορῖματίζομαι λέγεται και χορῖματα δυνάλλεγο-
μαι, χορῖματιδής εἶμι, χορῖματιδὸν ποῖω ἐμαυτῷ, περὶ χορῖμα-
τιδὸν εἶμι και χορῖματα ἐργάζομαι.

Σημ. 2. Τὸ τε χορῖματίζω και χορῖματίζομαι σχηματίζονται κατ'
ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω=) -ίζω ὀδοντοφωνολ. ὄθεν θέμ. ἀναλογικὸν
χορῖματιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. και πρτ.) και τὰ ῥημ.

Χρηομαι—ῶμαι (=μεταχειρίζομαι) παθ. μέσ. πρτ. ἐχορῖμην,
μέσ. μέλ. χορῖσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχορῖσάμην, παθ. ἀόρ. ἐχορῖσθην, πρκ.
ἐχορῖσμαι, ὑπερσ. ἐκεχορῖμην. Ῥημ. χορῖσις, χορῖμα (ἐξ οὗ χορῖματίζω),

χηστος (ἐξ οὗ ἀχηστος, εὐχηστος, δύσχηστος, πάγχρηστος), χη-
στέον.

Σημ. 1. Θέμ. *χη-*· (πρβλ. καὶ μέλ. *χρή-δομαι* καὶ οὐχὶ *χρᾶ-δομαι*).
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων καὶ ἰδίᾳ μετὰ τῆς *κατά*.
Τὸ *χρῶμαι* ὡς καὶ τὰ *ζῶ*, *πεινώ*, *διψῶ*, *κνῶ*, *θυῶ*, *ψῶ* καὶ *χρῶ* ἔχου-
σιν ἀείποτε παρ' Ἀττικ. θέμ. εἰς *η* καὶ συναρκοῦνται κανονικῶς εἰς *η* καὶ *η*.
Ὁ παθ. ἄορ. καὶ τὰ εἰς *-τος* ἤματ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. ὁ *κατ'*
ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ἡμάτων τῶν φυλαττόντων τὸν χαρακτήρα
βραχύν' (δρα *κλειῶ* σημ.). Ὡς παθ. τοῦ *χρῶμαι* εἶναι τό : ἐν *χρεία* (=
ἐν χήσει) *εἰμί*.

Σημ. 2. Συνώνυμα : *μεταχειρίζω* ἢ *μεταχειρίζομαι* (μετ' αἰτιατικ.).

Χρήω-ω (=δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ), [πρτ. (ἔχρηον=) ἔχρων
μέλ. *χρήσω* ποιητ., Ἡροδ. καὶ *μτγν.*], ἄορ. ἔχρησα, [πρκ. *κέχρηκα*,
ὑπερσ. *ἐκεχρήκειν* ποιητ. καὶ *μτγν.*]. Μέσ. *χρῶμαι* (=ἔρωτῶ τὸ *μαν*-
τεῖον, *ζητῶ* *χρησμόν*), πρτ. *ἐχρώμην*, μέσ. μέλ. *χρήσομαι*, μέσ. ἄορ.
ἐχρησάμην, παθ. ἄορ. *ἐχρήσθην*, πρκ. *κέχρησμαι* καὶ *κέχρημαι*,
ὑπερσ. *ἐκεχρήσμην* καὶ *ἐκεχρήμην*. Ῥημ. *χρησμός*, *χρηστήρ* ἢ *χρή*-
στης (=ὁ *χρησμόν* διδούς, *χρησμοδότης*) ἐξ οὗ *χρηστήριον* (=μν-
τεῖον) [καὶ *χρηστικός*], *πυθόχρηστος*.

Σημ. Περὶ τοῦ θέμ. ὡς καὶ τῆς συναρθέσεως δρα *χρῶμαι* σημ. Ὁ παθ.
ἄορ. καὶ τὰ ἡμ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. ὁ *κατ'* ἀναλογίαν τῶν φ-
νηεντολήκ., ἅτινα φυλάττουσι βραχύν τὸν χαρακτήρα (δρα *κλειῶ* σημ.).
Ὁ μέσος ἐνεστ. μόνον κατὰ *μτγ.* *χρῶμενος* ἀπαντᾷ.

Χρῶ-ω (=ἀλείφω, μυρώνω), [πρτ. *ἔχρηον*, μέλ. *χρῶ-σω*, ἄορ.
ἔχρησα, πρκ. *κέχρηκα* ποιητ. καὶ *μτγν.*]. Μέσ. καὶ παθ. *χρίομαι*,
πρτ. *ἐχρίόμην*, [μεσ. μέλ. *χρίσομαι* καὶ παθ. μέλ. *χρισθήσομαι* *μτγν.*],
μέσ. ἄορ. *ἐχρισάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐχρίσθην* *μτγν.*], πρκ. *κέχρημαι*
[καὶ *κέχρισμαι* *μτγν.*], ὑπερσ. *ἐκεχρῶ-μην* [καὶ *ἐκεχρίσμην* *μτγν.*].
Ῥημ. [χρῆσις], *χρῆμα* [καὶ *μτγν.* *χρῆμα*, *χρίστης* (ἐξ οὗ *χριστήριον*)],
χριστός (καὶ ὡς κύρ. ὄνομα) *Χριστός* (=κεχρισμένος) καὶ *χριστότης*
(=ἡ τοῦ *Χριστοῦ* φύσις) καὶ *χριστιανός*].

Σημ. Θέμ. *χρι-*. Ὁ ἐνεστ. *κρίω* παρ' Ἀττικ. περὶ ἀπαντᾷ ἀείποτε
σύνθ. : *ἐγκρίω* καὶ *ὑποκρίω*. Τὸ ῥ. ἐν τοῖς *μτγν.* τύποις *κρίσθῆσομαι*,
ἐκρίσθην, *κέκριδμαι*, *ἐκεκρίδμην* κλ. προσλαμβάνει πρὸ τῶν ἀπὸ *υ*,
τ, *θ* ἀρχομένων ἡμ. τελῶν ὁ (δρα *κλειῶ* σημ.). Συνών. : *ἀλείφω*, *ὑπ*-
(ἐπ)*αλείφω*.

Χολαίνω (ἀμτβ.=εἶμαι *χολός*) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα
ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου *χολεύω* ἢ τῆς περιφράσεως : *χολός*
εἰμι. Ῥημ. [*χόλανσις*].

Σημ. Ἐκ τοῦ **χωλός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **χιλῶ**), ἐξ οὗ καὶ **χωλεύω** (ἀμτβ) καὶ **χωλόω** (μτβ) σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ **μέλας-μελαίνω** ὡς μτβ. δὲ λαμβάνεται τὸ **χωλόω-ω** καὶ ἡ περιφρασις **χωλόν τινα ἀποδείκνυμι**. Συνώνυμα : **χωλεύω**.

[**Χωλεύω**] (ἀμτβ. = εἶμαι **χωλός**) μόνον ὁ ἀόρ. ἐχώλευσα. Παθ. **χωλεύομαι** καὶ **πρκ.** -**κεχώλευμαι**, τὰ δ' ἄλλα **μτγν.** ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικαῖς ὑπὸ τοῦ συνων. **χωλαίνω** ἢ διὰ τῆς περιφράσεως **χωλός** εἶμι. Ῥημ. **χωλεῖα**, [**χώλευμα**].

Σημ. Ἐκ τοῦ **χωλός** κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών. : **χωλαίνω**, **χωλός** εἶμι, [**ὑποδράζω**].

[**Χώννυμι** καὶ **χωννύω** καὶ] **χῶω-ῶ** (= φράσσω ἢ σκεπάζω διὰ **χῶματος**), **πρτ.** ἔχουν, **μέλ.** **χῶσω**, ἀόρ. **ἔχωσα**, **πρκ.** **κέχωκα** ἢ **χῶσας ἔχω**, ὑπερσ. **χῶσας εἶχον**. Παθ. [**χώννυμαι** καὶ -**χοῦμαι**], **πρτ.** **ἐχούμην**, [**παθ. μέλ.** **χωσθήτομαι** ποιητ. καὶ **μτγν.**], **παθ. ἀόρ.** **ἐχώσθη**, **πρκ.** -**κέχωσμαι**. Ῥημ. **χῶσις**, **χῶμα**, [**χωστός**, **χωστέον**].

Σημ. Θέμ. **χο-** (τοῦ **χῶος-χοῖς**). Τὸ **χώννυμι**, ἂν καὶ εἶναι φωνηεντόληκτον, ἐσηματίσθη ὡς σιγμώληκτον κατ' ἀναλογίαν τοῦ (**ζῶσ-νυμι** = **ζώννυμι**) ὅθεν τὸ ῥ. ἔχει δύο θέμ. : ἀρχ. **χο-** καὶ ἀναλογ. **χῶσ-**. Ὁ ἐνεστ. **χώννυμι** καὶ **χωννύω** ὡς καὶ ὁ παθ. **χώννυμαι** καὶ **χοῦμαι** εἶναι **μτγν.** Ὁ ἀόρ. καὶ **πρκ.** ὁπαντιῶσι καὶ σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσεων : **κατά**, **ἀπὸ** καὶ **ἀνά**. Συνών. : **φράττω**, **κλήϊέω**.

Χωρέω-ῶ (= ὑποχωρῶ, προχωρῶ, περιλαμβάνω, διαδίδομαι), **πρτ.** **ἐχώρουν**, **μέσ. μέλ.** ὡς ἐνεργ. **χωρήσομαι** καὶ **σπν.** **χωρήσω**, ἀόρ. **ἐχώρησα**, **πρκ.** **κεχώρηκα**, ὑπερσ. -**ἐκεχωρήκειν**. Παθ. [**συγχωροῦμαι**], **πρτ.** **συν-εχωρούμην**, [**παθ. μέλ.** **συγχωρηθήτομαι**], **παθ. ἀόρ.** **συν-εχωρήθη**, **πρκ.** **συγκεχώρημαι** (μόνον **συγκεχώρηται**). Ῥημ. [**χώρησις**, **χώρημα**, **ἀναχωρητής**], **ἀνα(συγ)χωρητέον**.

Σημ. Ἐκ τοῦ **χῶος** κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω = **κρατέω**). Τὸ ῥ. ὁπαντιᾶ ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. : **ὑπό**, **πρό**, **ἀνά**, **ἐν**, **ἐπί**, **δύν**, **πρός**, **παρά**, **διὰ** κλ. ἐν δὲ τῇ παθ. ἀείποτε μετὰ τῆς δύν. Τά : **ἐγχωρεῖ** (= εἶναι δυνατόν, ἐνδέχεται), **συγχωρεῖ** (= εἶναι δυνατόν, ἔξεστι) καὶ **προχωρεῖ** (= ἐγχωρεῖ, εἶναι εὐκόλον) εἶναι ἀπρόσωπα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναελευμένως : **συγχωρῶ ἑμαυτῶ**.

Χωρίζω (= 1) **ξεχωρίζω**, ἀπομακρύνω· καὶ 2) **ἐν χώρᾳ τίθημι**, **πρτ.** -**ἐχώριζον**, [**μέλ.** **χωρίσω** καὶ **χωριῶ** **μτγν.**], ἀόρ. **ἐχώρισα**, **πρκ.** **χωρίσας ἔχω** [καὶ **κεχώρικα** **μτγν.**], ὑπερσ. **χωρίσας εἶχον** [καὶ **ἐκεχωρίκειν** **μτγν.**]. Παθ. καὶ μέσ. **χωρίζομαι**, **πρτ.** **ἐχωρίζομην**, [**παθ. μέλ.** **χωρισθήτομαι**], **παθ. ἀόρ.** καὶ ὡς μέσ. **ἐχωρίσθη**, **πρκ.** **κεχώρισμαι**, [**ὑπερσ. ἐκεχωρίσθη** **μτγν.**]. Ῥημ. [**χώρισις**, **χώρισμα**],

χωρισμός, [χωριστής (ἐξ οὗ χωριστικός)], [χωριστός ἐξ οὗ] (ἀχώρι-
στος), χωριστέον.

Σημ. 1. Τὸ **χωρίζω** ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ **ξεχωρίζω**, ἀπομακρύνω, παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιρρ. **χωρίς** κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς-ἐλπίδ-*j*-ω(=) **ἐλπίζω**, ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ **ἐν χώρᾳ τίθημι** ἐκ τοῦ **χώρα**, (ἐξ οὗ καὶ **χωρικός**). Τὸ δὲ **καταχωρίζω** εἶναι παρασύνθετον (καὶ οὐχὶ σύνθετον) ἐκ τοῦ **κατὰ χώραν (τίθημι)** μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ **χωρίζω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : **ἀπό**, **διά**, **ἀνά**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **χωρίζω** (=ξεχωρίζω) εἶναι τὰ : **διαιρῶ**, **διίδεημι**, **διακρίνω**, **διορίζω**, **διαλύω**, **διαζεύγνυμι**, **μερίζω**.

Ψ

Ψάλλω (=ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδὴν, κιθαρίζω) μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. (ἔψηλα καὶ ἐκκλ. ἔψαλα) ψῆλαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν., ἄτινα παρ' Ἄττ. ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων: ἄδω, κιθαρίζω. Ῥημ. [ψάλξις, ψαλμός, ψαλτῆρ ἢ ψάλτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. ψάλτρια καὶ τὸ ψαλτικός) ἢ] ψαλτῆς [ἐξ οὗ ψαλτήριον], [ψαλτός].

Σημ. Θέμ. **ψαλ-** (ὅπερ ἐκ τοῦ **ψήω-ῶ** (=ψηλαφῶ, τρίβω) καὶ προσλήφει τοῦ προσφ. -*j* : ψάλ-*j*-ω=ψάλλω

Ψαύω (=ἐγγίζω, ψαλαφῶ), [πρτ. ἔψαυον, μέλ. ψαύσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. -ἔψαυσα, [πρκ. -ἔψαυκα. Παθ. καὶ μέσ. ψαύομαι, παθ. ἀόρ. ἐψαύσθην καὶ πρκ. ἔψαυσμι μτγν.], οἱ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες τοιοῦτοι ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ψαῦσις], ψαῦσμα, [ψαυστός, ψαυστέον].

Σημ. Θέμ. (ψαF=) **ψαυ-**. Συνών.: **ἄπτομαι**, **ψηλαφῶ**, **ψήχω**, **ψῶ** [καὶ θιγγάνω].

Ψέγω (=κατηγορῶ, μέμφομαι), πρτ. ἔψεγον, μέλ. ψέξω, ἀόρ. ἔψεξα, πρκ. ψέξας ἔχω [καὶ β' ἔψογα μτγν.], ὑπερσ. ψέξας εἶχον [καὶ β' ἐψόγειν μτγν.]. Παθ. ψέγομαι, [πρτ. ἐψεγόμην, παθ. ἀόρ. ἐψέχθην καὶ β' ἐψέγην, πρκ. (ἔψεγμα) ἔψεκται μτγν.]. Ῥημ. ψόγος, [ψέγμα], ψέκτης [ἐξ οὗ ψεκτικός], ψεκτός, ψεκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. **ψεγ-**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: **ψέγω ἑμάντων**. Ἀντὶ τοῦ **ψέγω** λέγεται καὶ: **ψόγον ἐπιθέρω τινὶ καὶ ψόγον ποιῶ τινι** καὶ παθ. **ψόγος τινὸς γίγνεται ὑπὸ τινος** καὶ **ψόγον τινὸς ὑπέχω**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **ψέγω**, ἅτινα πρὸς ταῖς περιφράσεσιν ἀναπληροῦσι τοὺς μτγν. καὶ ἐλλείποντας χρόνους, εἶναι τὰ : **αἰτιῶμαι**, **ἐπιτιμῶ**, **κατηγορῶ**, **καταγορεύω**, **λοιδορῶ**, **μυθίζομαι**, **ὀνειδίζω**, **φασιλίζω**.

[**Ψεύδω**] (= αποδεικνύω ψευδές, ἀπατῶ), [πρτ. ἔψευδον], μέλ. ψεύσω καὶ δωρ. ψευσῶ, ἀόρ. -ἔψευσα, πρκ. ψεύσας ἔχω, ὑπερσ. -ψεύσας εἶχον. Μέσ. ψεύδομαι (= λέγω ψεῦδη καὶ ἀπατῶ ἑμαυτόν, πλανῶμαι), πρτ. ἐψευδόμην, μέσ μέλ. ψεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐψευσάμην (= εἶπον ψεῦδη), [παθ. μέλ. ὡς μέσ. ψευσθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐψεύσθην (= ἠπατήθην, ἀπέτυχον), πρκ. ἐψευσομαι (μέσ.= ἔχω εἶπει ψεῦδη· καὶ παθ.= ἔχω ἔξαπατηθῆ), ὑπερσ. ἐψεύσμην καὶ ἐψευσμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἐψευσμένος ἔσομαι [καὶ ἐψεύσομαι ποιητ.]. Ῥημ. ψεῦδος, [ψεῦσις, ψεῦμα καὶ] ψεῦσμα, ψεύστης [οὗ θηλ. ψεῦστις ἢ ψεύστρια], ψευδής, [ἀδιάψευστος].

Σημ. Θέμ. ψευδ-. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ἄντι τοῦ μέσ. **ψεύδομαι** λέγεται καὶ : **ψεῖδει χρῶμαι** καὶ **ψεῖδεδι παράγω τινά**. Συνών. τῷ **ψεύδομαι** εἶναι τὰ : **ψευδολογέω-ῶ, ἀπατῶ**· ἀντίθ. δὲ τὸ **ἀψευδέω-ῶ, ἀληθεύω** ἢ **ἀληθεύω** λέγω.

Ψηφίζω (= λογαριάζω μὲ ψηφίδας, χαλίκια)· τοῦ ῥήματος γίγνεται χρῆσις παρὰ μτγν., ἀνεπληροῦτο δὲ ἐκ τῆς περιφρ. : ψῆφον τίθημι παρ' Ἀττικοῖς, παρ' οἷς εὐρίσκεται ἀείποτε τὸ παρασύνθετον **ἐπιψηφίζω** (ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν προέδρων—θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, προτείνω ψηφοφορίαν), πρτ. ἐπειψήφιζον, μέλ. ἐπιψηφιώ, ἀόρ. ἐπειψήφισα (καὶ ἀνεψήφισα), πρκ. ἐπειψήφισα. Μέσ. ψηφίζομαι (= ἀπορρασιζώ, ἐγκρίνω διὰ τῆς ψῆφου μου) καὶ σπν. παθ. ψηφίζομαι (ὑπὸ τινος), πρτ. ἐψηφιζόμην, μέσ. μέλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐψηφισάμην, [παθ. μέλ. ψηφισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐψηφίσθην, πρκ. ἐψηφίσμαι, ὑπερσ. ἐψηφίσμην καὶ μετ' ὄλ. μέλ. ἐψηφισμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπο(κατα)ψήφισις, διαψήφισις, ψήφισμα, [ψηφισμός, ψηφιστής (ἐξ οὗ ψηφιστικός)], ἀπο(κατα)ψηφιστέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν **ψηφίζω** σχηματίζεται ἐκ τοῦ **ψῆφος** (ὅπερ ἐκ τοῦ **ψῆ-ῶ**) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-ι-ω=) -ίζω ὀδοντοφωνολ. (πρβλ. **ἐλπίζω** σημ.). ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν **ψηφί-δ-**, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ.· τὸ δὲ **ἐπιψηφίζω** εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ «**ἐπὶ ψῆφον καλῶ τὸν δῆμον**» καὶ γίγνεται ἐξ αὐτοῦ ἀμέσως μὴ μεσολαβηδντος συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. **μεταχειρίζω** σημ.). Ἄπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀνά, κατά, ἀπό, διὰ καὶ πρὸς : **ἀναψηφίζω** (= θέτω ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν), **καταψηφίζομαι** (= καταδικάζω διὰ τῆς ψῆφου μου), **ἀποψηφίζομαι** (= ἀθώωνω διὰ τῆς ψῆφου), **διαψηφίζομαι** (= κατὰ σειράν δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ ὑπέρ ἢ κατὰ).

Σημ. 2. Ἄντι τοῦ **ἐπιψηφίζω**, ὅπερ ἔχει συνων. τὸ **ἐπιχειροτονεῖν**, λέγεται καὶ : **δίδωμι τῷ ἑμῷ τὴν ψῆφον, ψῆφον ἐπάγω** καὶ **ψῆφον ἐμβάλλω** περὶ τινος. Ἄντι δὲ τοῦ **ψηφίζομαι** λέγεται καὶ **τὴν ψῆ-**

φον ἔερω, ψήφισμα ποιοῦμαι, τὴν ψήφον τίθεμαι. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ ψήφος ἐπάγεται τινι περὶ τίνος, ψήφος γίγνεται πολλῶν τι.

Σημ. 3. Συνών. τῷ καταψηφίζομαι εἶναι τὰ καταγιγνώσκω, καὶ καταδιδαιτῶ (τινός τι), τῷ δὲ ἀντιθέτῳ ἀποψηφίζομαι τὰ : ἀπογιγνώσκω, ἀποδιδαιτῶ.

Ψήχω (= ψύχω, τρίβω, ζυστρίζω) πρτ. ἔψηχον, μέλ. -ψηξῶ, [ἀόρ. ἔψηξῶ]. Παθ. ψήχομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ψήξεις, [ψήγμα, ψηκτήρ, ψήκτρα, ψηκτός].

Σημ. Θέμ. ψηχ- ὅπερ ἐκ τοῦ ψύω-ῶ. Συνών.: ψαῦω, ψηλαφῶ, ἀπτοῦμαι, ψύω-ῶ, τρίβω καὶ (ἐπὶ ἵππων) θεραπεύω τὸν ἵππον, ὀτελγίζω ἢ ὀτελεγγίζω.

Ψύω-ῶ (= ψηλαφῶ, τρίβω), (ψήεις=) ψῆς, (ψήει=) ψῆ κλ., [πρτ. ἔψων, μέλ. ψήσω], ἀόρ. -ἔψησα, πρκ. -ψήσας ἔχω, ὑπερσ. -ψήσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀπο-ψῶμαι (= σπογγίζομαι), [μέσ. μέλ. ἀπο-ψήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπεψησάμην ποιητ., παθ. ἀόρ. ἐψή-(σ)θην, ἢ (ἐκ τοῦ ψήχω) ἐψήχθην, πρκ. ἔψηγμαὶ ἢ ἔψησμαι ἢ ἔψημαι μτγν.]. Ῥημ. ψήφος.

Σημ. Θέμ. ψη-. Περὶ τῆς συναιρέσεως δὲα ζῆω ῶ σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπὸ καὶ κατὰ. Συνών. ἰδὲ ψήχω σημ.

Ψύχω (= ἀερίζω, στεγνῶνω, ψυχραίνω), [πρτ. ἔψυχον, μέλ. ψύξω μτγν.], ἀόρ. -ἔψυξα, πρκ. -ψύξας ἔχω [καὶ πέψυκα μτγν.], ὑπερσ. -ψύξας εἶχον [καὶ ἐπεψύκειν μτγν.]. Παθ. ψύχομαι, [πρτ. ἐψυχόμην, πάθ. μέλ. α' ψυχθήσομαι καὶ β' ψυγήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἐψύχθην καὶ β' -ἐψύχην [καὶ μτγν. ἐψύγην], πρκ. ἐψύγμαὶ Ῥημ. ψυχή, ψύχος (ἐξ οὗ ψυχρός), ψύξεις, [ψύγμα], ψυκτῆρ, [ἐξ οὗ ψυκτῆρις], [ψυκτός (ἐξ οὗ ψυκτικός), ψυκτέος].

Σημ. Θέμ. ψυχ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀνά, ἀπό, διά. Ἀντὶ τοῦ ψύχω λέγεται καὶ ψύχος ἐμποιῶ. Ἀντιθ. τῷ ψύχω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ψυχραίνω εἶναι τὰ : θεομαίνω, [θάλπω].

Ω

ᾠδίνω (= ἔχω ὠδῖνας, πόνους τοκετοῦ, κοιλοπονώ, γεννώ) μόνον ὁ ἐνεστώς, πάντα δὲ τᾶλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων τίκτω, γεννῶ ἢ παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι : πρτ. ὠδῖνον, μέλ. ὠδινῶ καὶ ἀόρ. ὠδῖνα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὠδῖς, -ῖνος (ποιητ. καὶ μτγ. = πόνος τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐν

γένει πᾶς σφοδρὸς πόνος). Παρασηματισμὸς τοῦ ὠδίνω εἶναι τὸ τῆς Π. Δ. ὠδινάω, οὗ μὲλ. ὠδινῆδω, ἄορ. ὠδινῆδα, μέσ. ἄορ. ὠδινῆδάμην καὶ παθ. ὠδινῆθην καὶ ῥημ. ὠδινῆμα, ὠδινῆσις. Συνων. : τίκτω, γεννῶ, ὠδὶς ἔχει με, ὠδῖνας ἔχω.

ᾠθέω-ῶ (= ἄπωθῶ, σπρώχνω, ἀποκρούω, ἐκδιώκω), πρτ. ἐώ-θουν, μέλ. ὠσω, ἄορ. ἔωσα, πρκ. ὠσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐξ-έωκα], ὑπερσ. ὠσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐξ-εώκειν]. Μέσ. καὶ παθ. ὠθοῦμαι, πρτ. ἐω-θούμην, μέσ. μέλ. -ῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐωσάμην, παθ. μέλ. ὠσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐώσθην, πρκ. ἔωσμαι. Ῥημ. [ῶθησις, ῶθημα, ὠθισμός, ῶσις, ἐξ οὔ] (ἄπωσις), [ῶσμός, ὠστός (ἐξ οὔ ὠστικός καὶ ἀπωστός), ὠστέος].

Σημ. 1. Θέμ. (Ῥωθ- =) ὠθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) ὠθ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντιῶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀνά, διά, εἰς, ἐκ, παρά, πρό, περί καὶ ὑπό. Λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβ. αὔξησιν ε, διότι τὸ πάλα εἶχεν ἐν ἀρχῇ Ῥ· πρβλ. (Ῥωνοῦμαι—ἐῬωνούμην =) **ἔωνοῦμην**, (ἐῬούρου =) **ἐούρου**. Ἄνευ δ' αὔξησεως σπν. εὔρηται παρ' Ἀττικ. Ἄγ-τίθ τῷ ὠθῶ εἶναι τὸ **ἐλ-κω** καὶ **ἐπισῶμαι**.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι : ἔνεργ. μέλ. ὠθήδω, ἄορ. ὠθηδα, παθ. μέλ. ὠθήδουμαι καὶ παθ. ἄορ. ὠθήθην.

ᾠνέομαι-οῦμαι (= ἄγοράζω, διαφθείρω διὰ χρημάτων, μισθώνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διχθ.· πρτ. ἐωνούμην, μέσ. μέλ. ὠνήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπριάμην (ὑποτ. πρίωμχι· εὐκτ. πριάμην-ίαιο κλ. [προστ. πρίω καὶ πρίασο ποιητ.])· ἀπαρέμρ. πρίασθχι· μτγ. πριάμενος, παθ. ἄορ. ἐωνήθην, πρκ. ἐώνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένος ἦν. Ῥημ. ὠνή (ἐξ οὔ ὠνιος), ὠνησις, [ῶνημα], ὠνητής, ὠνητός (ἐξ οὔ ἀργυρώνητος), ὠνητέος.

Σημ. 1. Θέμ. (Ῥων- =) ὠν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) ὠν-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντιῶ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀντί, ἐξ, πρὸς καὶ δύν, λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβικήν αὔξησιν ε, διότι τὸ πάλα εἶχεν ἐν ἀρχῇ Ῥ. Ὁ ἄορ. **ἐπριάμην** σχηματίζεται μὲν κατὰ τὰ εἰς **μι**, ἐν τῇ ὑποτακτ. ὁμοῦ καὶ ἐδῆτικῇ τονίζεται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύνοντα· πρβλ. **δίναμαι ἐπίδαιμαι** καὶ **κορέμαμαι** καὶ μέσ. ἄορ. ὠνήμην (ὠνίημι). Ὁ ἔνεστ. καὶ πρκ. ἔχουσι ἐνίοτε καὶ παθ. σημασίαν, ἀείποτε δ' ὁ παθ. ἀόριστος.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντιῶ καὶ ὁ ἔνεργ. τύπος ὠνῶ, μέλ. ὠνήδω, ἄορ. ὠνηδα καὶ μέσ. ἄορ. ἐωνῆδάμην καὶ ὠνῆδάμην.

Σημ. 3. Ἐντὶ τοῦ (μέσ.) ὠνοῦμαι λέγεται καὶ : ὠνὴν ποιοῦμαι, ὠνητής εἰμι· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. : ὠνιός (ἢ ὠνητός) εἰμι. Συνών. τῷ ὠνοῦμαι εἶναι τὰ ἀγοράζω καὶ ὀψωνίζω, ἀντιθ. δὲ τὰ : πωλῶ καὶ ἀποδίδουμαι.

ᾠφέλεω-ῶ, πρτ. ὠφέλουν, μέλ. ὠφελήσω, ἄορ. ὠφέλῃσα,

πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθ. ὠφελούμαι, πρτ. ὠφελούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλ. ὠφεληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὠφελήθην, πρκ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. ὠφελήμην καὶ μετ' ὄλ. μέλ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ῥημ. ὠφέλεια καὶ ὠφελία (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχρ. ὠφελής, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὠφέλιμος), [ὠφέλησις (ἐξ οὗ ὠφελήσιμος)], ὠφέλημα, ὠφελητέος, ὠφελητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὠφέλης, ἐξ οὗ καὶ (ὠφελέ(σ)-ια=) ὠφέλεια καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος δευτεροκλίτων παραγῶγων) ὠφέλεια. Θεμ. ὠφέλωσ-. ἐξ οὗ (ὠφελέ(σ)-ω=) ὠφέλω. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀντί, ἐπί καὶ δύν. Τὸ μέσ. ὠφελούμαι εἶναι σπάνιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται ἀναλελεμ : ὠφέλω ἑμαυτὸν καὶ ὠφέλειας ποιοῦμαι. Ἀντὶ τοῦ ὠφέλω (τινα) λέγεται καὶ ὠφέλειαν (ἢ ὠφέληματα) παρέχω τινὶ καὶ ὄφέλω εἰμι τινι. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ ὠφέλεια (ἢ ὄφέλω) ἐστὶ τινι (=ὠφελείται τις).

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὠφέλω εἶναι τὰ : λυδίτελω καὶ ὀνίνημι.

ΤΕΛΟΣ

3701

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. Γλώσσης, μάλι-
στα δὲ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου (μετὰ προτοτύπων ἑποπι-
κῶν πινακῶν καὶ μνημονικῶν διαγραμμάτων) πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλ.
Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Γυμνασίων (ἡ μόνη ἐγκριθεῖσα ἐν
τῷ διαγωνισμῷ τῶν διδασκτικῶν βιβλίων τοῦ 1903 ἐπὶ πεντάετιν).
Ἔκδοσις γ'. Δρ. 2.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ἑλληνικῶν καὶ Κύρου Παιδείας ἐκ-
λογαὶ (κατὰ τὸ τελευταῖον ἐπίσημον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τοῦ
Ἰπουργείου τῆς Παιδείας) διηρημέναι εἰς μεθοδικὰς ἐνότητες
συνφθὰ ταῖς τῆς Διδακτικῆς ἀρχαῖς μετὰ ποικίλων βοηθημάτων. Ἔκ-
δοσις β'. Δρ. 2.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ἑλληνικῶν καὶ Κύρου Παιδείας σχο-
λικὴ μετάφρασις Δρ. 2.

Ἐπισημασμένα

Πωλοῦνται παρὰ τῷ συγγραφεῖ (ὁδὸς Ἀφροδίτης ἀριθ. 1α, ἐν
συνοικίᾳ Πλάκας) καὶ παρ' ἄλλοις τοῖς ἐν Ἀθήναις βιβλιοπωλείοις.

Τιμᾶται δραχ. 2.